Istoria unui rob al lui Hristos (Viața fratelui Mia Iovin)

CHEMAREA LA SLUJIRE

Am absolvit Liceul Economic în primăvara anului 1945, iar două luni mai târziu am luat şi Diploma de Bacalaureat. Întoarcerea mea la Dumnezeu a avut loc un an mai târziu, printr-o minune dumnezeiască. Fără îndoială, a fost cea mai mare experiență a vieții mele.

În cursul acelui an am lucrat cu tatăl meu la munci agricole cum ar fi: cultura grâului, porumbului, roşiilor şi a pepenilor. Pe la sfârşitul verii, o cunoştință mă opreşte pe stradă şi îmi oferă posibilitatea unui serviciu de contabil, la Industria Agricolă Ardeleana, o fabrică de spirt şi drojdie şi o moară de măcinat grâu, imensă, cu 52 de valțuri. Cel ce îmi făcu oferta era preşedintele Sindicatului Alimentar din Arad, de care aparținea şi fabrica menționată mai sus, şi care încă mai era propietatea baronului evreu Francisc Neuman.

Odată angajat, am luat la cunoştință că voi lucra pe post de contabil, scos din producție pentru a conduce contabilitatea Sindicatului Alimentar din Arad. Din cauza poziției mele active pe linia de credință, curând am devenit ținta de atac a activiştilor partidului comunist, aşa că în luna septembrie 1947 am fost cap de listă la comprimările de personal (primele de la instalarea regimului).

Tânăr şi fără experiență, rămas fără serviciu, la mai puțin de un an de la angajare, nu mi-a fost uşor, nu pentru că nu aveam ce mânca, ci din pricina conflictului de principii, eu un creştin convins, vis-a-vis cu regimul comunist ateu, care a ajuns să controleze efectiv toate compartimentele de viață din țară. Cerul viitorului meu a fost deodată acoperit la orizont de nori negri, dar credința îmi spunea că viitorul meu este în mâna lui Dumnezeu, Tatăl Domnului Isus Hristos, care era şi Tatăl meu! Eram convins încă de pe atunci că nimic nu se face sub soare fără voia Lui.

În planul lui Dumnezeu totul este sub un control desăvârşit, nimic nu-I scapă din atenție. Aşa i-a asigurat pe ucenici Domnul Isus, când le-a spus să nu se teamă, căci nici o pasăre nu cade la pământ fără voia Tatălui. Cât despre ucenicii Lui, chiar toți perii din cap le sunt numărați (Matei 10:29-31). Astfel, însuşi Domnul Isus veghea asupra robului Său ca să nu-l cuprindă frica şi cu atât mai puțin disperarea. Acest fapt a ajuns să fie o constanță a vieții mele de credință de 56 de ani.

Am continuat neabătut părtăşia vie cu cei credincioşi, luând parte activă în lucrarea lui Dumnezeu, cu şi mai mult foc şi zel, nu de la om, ci de la Domnul! Trezirile spirituale au luat mare amploare la Arad şi de acolo au început să se extindă şi în alte regiuni din țară. Duhul Sfânt lucra cu putere la mântuirea sufletelor şi la creşterea lor în cunoaşterea Sfintelor Scripturi, prin bărbați credincioşi, dăruiți de Domnul, cât şi prin noii convertiți, prin mărturii personale de la om la om. De remarcat era faptul că nu prin păstorii din biserici se făcea această lucrare, chiar dacă unii dintre ei participau la strângerile neoficiale de grupuri de rugăciune. Inițial, lucrarea de trezire începuse în Adunarea "Speranța", în fiecare luni seara, dar curând s-a răspândit şi la celelalte adunări din Arad.

La vreo lună de zile după ce am rămas fără serviciu, un eveniment deosebit a avut loc în viața mea. Era o zi de luni seara, pe la sfârşitul lunii octombrie 1947. La sfârşitul orei de părtăşie, la care participaseră în jur de vreo 40 de persoane, majoritatea tineri, fratele Dumitru Sida, cumnatul fratelui Vasile V. Moisescu, ne citeşte o scrisoare venită de la fratele Ilie Mârza, păstor al bisericii din Deva, pe care îl cunoşteam de câțiva ani şi eu. Mesajul scrisorii era relativ scurt şi la subiect: "Fraților din Arad, am auzit că Dumnezeu v-a binecuvantat cu treziri spirituale şi multe suflete s-au pocăit şi s-au întors la Dumnezeu. În județul Hunedoara este un mare câmp de lucru cu Evanghelia şi sunt puțini lucrători. Dacă este dintre voi cineva, care este liber şi are pe inimă lucrarea lui Dumnezeu, să vină în județul Hunedoara şi să ne ajute!" În timp ce auzeam mesajul scrisorii, inima a început să-mi bată cu putere în piept. O voce îmi spunea în cuget: "Răspunde la chemare, doar tu eşti liber!" În acelaşi timp o altă voce îmi spunea: "Fii cuminte şi nu zice nimic. Doar tu şti că nu eşti bun pentru aşa ceva. Abia te-ai întors la Dumnezeu, n-ai ajuns să citeşti Biblia nici măcar o singură

dată cum trebuie de la un capăt până la celălalt, teologie nu şti, nu ai făcut studii la nici un seminar teologic.” Acest al doilea glas mi s-a părut foarte real şi convingător. Singurul element care îl împlineam din scrisoarea citită era acela că eram liber, deoarece comuniştii m-au dat afară din serviciu, iar obligații familiale sau de altă natură nu aveam. Deoarece nimeni nu a răspuns la prima întrebare pusă, fratele Sida repetă întrebarea, dacă cineva este gata să răspundă la chemarea venită din județul Hunedoara, dar din nou o tăcere apăsătoare s-a aşternut peste toți cei prezenți. Inima îmi bătea şi mai cu putere în piept. Cele două voci auzite la prima întrebare persistau în lăuntrul meu cu mai mare intensitate. Prima îmi spunea: răspunde DA!, pe când cealaltă se opunea cu îndârjire. Toate acestea s-au petrecut în fracțiuni de secundă şi m-am trezit deodată că am zis: “Fraților, eu sunt liber şi sunt gata să răspund favorabil acestei chemări.”

A fost o explozie de bucurie pentru toți cei prezenți şi am îngenunchiat pentru rugăciune. S-au rugat pentru mine şi m-au încredințat în mâna cea bună a Domnului. Îndată au făcut şi o colectă de la om la om, pentru bani de drum, şi au promis că mă vor susține în rugăciune. Mi-am luat rămas bun de la frați şi ziua următoare eram în drum cu trenul spre Deva. Cunoşteam oraşul Deva şi familia Mârza, unde mai fusesem cu câțiva ani înainte, ca şi strada Titu Maiorescu Nr. 10, la o distanță de câteva minute de gară. Mă gândeam că fratele Ilie Mârza mă va reține un timp lângă el, ca să mă introducă într-o lucrare pe care nu o mai făcusem şi pentru care nu aveam nici o instruire. Spre surprinderea mea, fratele Ilie îmi spuse: “Nu aici! Te duci cu primul tren spre comuna Pui. Acolo să-l cauți pe dirigintele de poştă, care este un frate credincios, şi pe soția lui, şi ei îți vor spune ce ai de făcut mai departe.” Iată-mă din nou în tren, dar de data aceasta spre o țintă cu totul necunoscută. Aşa cum spune cântarea:

"Plecăm pe căi necunoscute,
În marea lucrare a Domnului,
Ca să vestim solia sfântă a revenirii Lui.
Astfel urmând calea lui Isus,
Ştim că în curând El va veni de sus;
Ştim că Domnul nostru va veni de sus,
Ca să ne ia la El.

Plecăm să arătăm în lume
Iubirea cea mare a Domnului.
A lumii piedeci şi păcate,
Nu ne vor ține-n loc.

Trebuie să spun că eram nespus de fericit, să ştiu că am ajuns să calc pe urmele sfinte ale Domnului Isus, ale sfinților apostoli şi ale tuturor celor care au auzit şi au primit marea însşrcinare, până în zilele noastre, aşa cum este scrisă de evanghelistul Matei în capitolul 28:19-20: "Duceți-vă în toată lumea şi faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului, Amin."

Mă simțeam atât de mic, de mărunt, în fața unei istorii atât de grandioase, scrisă nu cu cerneală, după cum scrie şi apostolul Pavel: “Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută şi citită de toți oamenii. Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului Celui Viu; nu pe nişte table de piatră, ci pe nişte table cari sunt inimi de carne” (2 Corinteni 3:2-3). Mărit să fie Domnul!

Am ajuns la Pui spre seară şi am găsit, fără mare greutate, Oficiul Poştal. Acasă am găsit-o doar pe sora. M-am prezentat cine sunt, i-am spus că am venit trimis de fratele păstor Ilie Mârza şi că de la soțul ei voi afla ce am de făcut mai departe. Cred că au fost anuntați prin telefon de sosirea mea şi sora, fără, zăbavă, mi-a spus: “Nu aici este destinația finală. Trebuie să continui drumul pe jos pe Valea Streiului, (un pârâiaş care coboară din Munții Carpați şi se varsă în râul Mureş, între oraşele Deva şi Simeria). Nu mi-a fost uşor să ştiu că trebuie să continui drumul de unul singur, mai ales că noaptea se apropia cu paşi repezi. Dar, cum un proverb românesc spune aşa: “Călătorului îi şade bine cu drumul”, mi-am luat inima în dinți şi am plecat spre satul Crivadia, de care nici nu auzisem până atunci. Punct de reper mi-a fost dat Biserica Baptistă din satul Crivadia, care era pe vadul apei.

Am făcut o bună bucată de drum, mărşăluind de unul singur pe jos şi noaptea m-a apucat de-a binelea. Eu am iuțit pasul văzând că se apropie noaptea, dar asta nu m–a ajutat să o pot evita. Streiul era străjuit şi pe un mal şi pe celălalt de nişte plopi înalți.

Un vânt destul de tare bătea dinspre munţi, şuierând printre crengile şi frunzele plopilor. La asta se adăuga şi sunetul şipotului făcut de apele desfăşurate ale pârâului, care în drumul lor năvalnic se izbeau de pietrele de munte din albia lui. Era o noapte neagră de întuneric, cu cerul acoperit de nori, şi nici o licărire de lumină nu se arăta de nicăieri. Un fior de nelinişte se strecur în sufletul meu, mai ales cum vedeam siluetele înalte ale plopilor încovoiate de vânt şi cu gemete ca de om. Totul părea de-acum ceva fantastic şi sinistru. Curajul care mă însoţise până acum mă părăsi, mă simţeam tare singur…Vocea pe care o auzisem cu o seară sau doua în urmă s-a făcut din nou auzită. M-am oprit în loc. "Unde mergi, tinere? Nu era mai bine să-ţi fi văzut de treabă, să nu te avânţi, să fi rămas acasă? Ce te faci acum?" Aceste vorbe din lăuntrul meu mi se păreau adevărate. Mi-a venit un gând să mă întorc din drum şi până la Arad să nu mă mai opresc. Mi-am adus aminte însă de Iacov, care în drum spre Haran a ajuns într-un loc unde l-a apucat noaptea şi era singur. Şi-a pus o piatră căpătâi şi a adormit. Visul lui cu scara rezemată de pământ şi cu vârful până la cer l-a uimit. Îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se coborau pe ea. Domnul, care stătea deasupra ei, i-a vorbit şi i-a făcut făgăduinţe de valoare eternă în istoria sacră. Iacov i-a pus locului aceluia numele Betel: "Casa lui Dumnezeu" (Genesa 28:10-22). A fost întărit în credinţă şi şi-a continuat drumul spre ţinta dorită. Ispita întoarcerii mele din drum a fost de scurtă durată. M-am oprit şi am început să mă rog. Cel ce a vegheat asupra lui Israel (Iacov) atunci, şi care a făcut făgăduinţa: "Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor", când a dat ucenicilor marea însărcinare, mi-a venit îndată în ajutor. Negura şi ceaţa care au încercat să mă împiedice de a merge înainte spre ţintă s-au risipit. Încrederea şi bucuria slujirii mi-au cuprins din nou inima. Mărit să fie Domnul! Mi-am continuat drumul şi, spre uimirea mea, departe de tot au apărut nişte lumini în noapte. Când m-am apropiat, am distins că erau nişte ferestre cu partea de sus boltită, aşa cum erau de obicei la cele mai multe clădiri de biserici. Mi-am zis: "Am ajuns la ţinta dorită!" Credeam că în seara aceea era programat vreun serviciu de evanghelizare. Am intrat înăuntru şi acolo îmi întinse mâna un singur frate care era prezent. El mă aştepta pe mine şi mi-a spus că nu la Crivadia este destinaţia mea, ci vine cu mine să mă însoţească până la Baru-Mare.

Acolo, în seara aceea se ținea serviciul de evanghelizare. Eram bucuros că aveam un însoțitor un frate credincios. Am înțeles cîte ceva din rațiunea pentru care Domnul Isus a rânduit ucenicii doi câte doi, pentru lucrarea misionară. În cartea Eclesiastul 2:9-10 stă scris: "Mai bine doi decât unul, căci iau o plată cu atât mai bună pentru munca lor.” Iar în versetul 12 completează: “Şi dacă se scoală cineva asupra unuia, doi pot să-i stea împotrivă; şi funia împletită în trei nu se rupe uşor”.

Ajunşi la Baru-Mare, adunarea s-a ținut în casa mare şi nouă a unui frate, care era plină până la refuz, iar în curte, la geamurile deschise, mulți stăteau ciorchine, vrând să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Cel care vorbea era binecunoscutul frate Simion Orbul; aşa îl ştiau frații, căci era nevăzător. Am rămas profund impresionat de ce mi-a fost dat să ascult, deoarece el era un frate dăruit de Dumnezeu în propovăduirea Cuvântului, cu o trăire, mărturie şi experiențe de excepție în viața de credință. După ce dânsul a terminat, mi s-a dat şi mie cuvântul, primind astfel botezul focului de evanghelist, la care mă chemase Dumnezeu. Aveam să ştiu curând că Domnul pregătise pentru mine, cu multă grijă şi îndurare, locul şi pe robul Său slujitor, fratele Simion, chiar de la începutul lucrării mele misionare, de la care aveam să învăț şi să aud multe lucruri de valoare, care m-au crescut spiritual şi m-au întărit în credință.

După ce am terminat cu servirea mesei, aproape de miezul nopții, familia gazdă ne-a condus în odaia de sus, spațioasă, cu două paturi alăturate şi cu un bec electric în tavan în mijlocul camerei. Mă simțeam frânt de oboseală şi abia am aşteptat să mă aşez în pat, la orizontală, după atâtea drumuri parcurse în acea zi, când cu trenul, când mărşăluind pe jos. Am fost convins că voi dormi curând, dar nu a fost aşa…

Vântul şuiera cu putere afară şi pătrundea prin geamurile noi, neetanşate, până în paturile noastre, dar buna noastră gazdă ne-a prevăzut pe fiecare cu câte doua pături noi, groase, din lână albă, care ne-au fost de mare folos. Gazda, la retragerea din cameră, nu a stins lumina. Se gândea probabil că am s-o sting eu, deoarece fratele Simion nici un caz nu avea nevoie de lumină. Însă aşa a fost rânduit de Domnul, ca să pot vedea eu un spectatcol nocturn, cum nu mai văzusem niciodată până atunci şi nici nu mai aveam să văd.

Fratele Simion a început o veghere de noapte, somnul mi-a fugit, ca şi oboseala, şi eram numai ochi şi urechi. După ce s-a rugat în tăcere, a deschis Biblia Braille (pentru nevăzători) şi plimbându-şi degetele pe pagina Bibliei a citit un text, fără glas. Apoi a început să se plimbe înainte şi înapoi prin mijlocul camerei, cu scopul de a medita asupra textului citit. În timp ce îl priveam, deodată fața i s-a luminat de o bucurie sfântă, veniăa din altă lume, şi a căzut în genunchi pentru rugăciune, spre a-I mulțumi Domnului pentru revelația din Cuvânt. S-a sculat şi a continuat meditația şi plimbarea, şi o noua iluminare a feței l-a făcut să cadă din nou în gennuchi. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori… Totul s-a petrecut în linişte şi tăcere deplină. A urmat ultima plimbare, când cu o voce domoală a început să cânte cântarea:

La miezul nopții va veni, Isus, cu pas domol
Şi vai de cel ce-I va găsi pierdut cu suflet gol;
O lumea asta de nevoi cum a orbit acum,
Crezând că lumea de apoi a-ntârziat pe drum.
Fieştecare-n drumul lui să-şi pună-al vieții gând,
Ca să-I arate Domnului, când va veni curând.
Din somn treziți-vă, sculați, căci vă pândesc dureri;
Şi unul pe-altul vă-ndemnați la sfinte privegheri.
Deci suflete, fii gata, treaz, o clipă nu dormi,
Căci trece Mirele chiar azi şi daru-ți vei primi.
Venirea Lui s-apropiat să treacă judecând.
O, suflet, ține-te curat, căci poți cădea oricând.

N-am cuvinte să exprim ce impresie profundă a făcut asupra mea acest serviciu de noapte la care am fost singurul martor de pe pământ, dar sunt convins că a fost un spectacol vrednic şi de ființele înalte din cer (Efeseni 3: 10; 1 Petru 1 :12). Deşi ştiam această cântare de mic copil şi o cântam şi eu adesea cu adunarea, de data aceasta era cu totul nouă şi gândurile cuprinse în ea mi-au răscolit toată ființa cu o teamă sfântă şi dor de aşteptare a venirii Mirelui Ceresc, Domnul Isus Hristos. În veci să fie mărit Numele Lui! Târziu de tot am adormit şi eu. Dimineața m-am trezit din somn, în timp ce fratele Simion citea, cu voce tare, cuvintele din Evanghelia după Matei la capitolul 3:10-12:

"Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face roadă bună va fi tăiat şi aruncat în foc.

Cât despre mine, eu vă botez cu apa „spre pocăință, - dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc. Acela îşi are lopata în mână, îşi va curăți cu desăvârşire aria şi îşi va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge.

Dimineața, după micul dejun, am împărtăşit împreună multe lucruri cu fratele Simion şi familia gazdă. Printre altele am înțeles că fratele Simion iubea cărțile. Obişnuia să cumpere câte o carte bună, spirituală, pe care i-o dăruia aceluia care voia să i-o citească. Avea o memorie fenomenală. Putea să redea toată cartea după o singură lectură. De asemenea, aveam să iau cunoştință de faptul că pe genunchii lui erau nişte bătături groase în piele, datorită deselor sale îngenunchieri, cum văzusem şi eu în noaptea de veghe.

În cele ce urmează, doresc să amintesc şi unele experiențe unice din viața fratelui Simion Orbul, vrednice de slava lui Dumnezeu. Fiind iubit de frați, era invitat în diferite adunări pentru a vesti Cuvântul lui Dumnezeu. De fiecare dată, câte un frate îi slujea de călăuză şi ajutor. Iarna, pe când trebuia să treacă peste un munte, ca să ajungă într-o comună unde era aşteptat, drumul prin zăpada mare era anevoios de străbătut. Deodată, ajunşi într-un luminiş de pădure, sus pe munte, în drumul lor a apărut o haită de lupi, care veneau înspre ei. Fratele însoțitor care a zărit lupii a strigat: Vai, frate Simioane, ce ne facem? Suntem în pericol, o haită de lupi vine spre noi. Fratele Simion i-a spus plin de linişte: Caută şi te salvează într-un copac din apropiere şi eu am să mă rog Domnului pentru protecție şi izbăvire. Grăbeşte-te! Desigur, nu i-a fost uşor fratelui însoțitor să-l lase singur în fața lupilor flămânzi, dar la insistența fratelui Simion s-a cățărat într-un copac, de unde privea plin de teamă la ce anume avea să se întâmple. Fratele Simion a îngenunchiat în zăpadă şi a început să se roage pentru intervenția Domnului cu îngerii Lui. La o anumită distanță de ei, ca la o comandă, lupii s-au oprit, cu privirile ațintite la omul îngenunchiat din fața lor, şi ca la o nouă comandă venită de sus, au luat-o în altă direcție… Vă puteți închipui ce judecată a venit în conştiința însoțitorului, care a fost spectator la minunea credinței trăită de fratele Simion, cât şi ruşinea pentru necredința lui, că a căutat să se salvaze în copac.

Această experiență mă duce cu gândul la slujitorul lui Elisei, care văzând cetatea înconjurată de armatele siriene, a strigat: "Ah, Domnul meu, ce vom face?" (2 Împărați 6:15). Necredința vede trupele siriene. Credința vede tot muntele plin de cai şi care de foc în jurul lui Elisei. Credința dă ochi pentru lumea invizibilă în care tronează Dumnezeu.

O altă mărturie rămasă în memoria celor care l-au iubit pe fratele Simion Orbul a fost aceea petrecută în județul Arad, prin anul 1955. În timpul acela a fost găzduit în satul Fibiş la familia Henț. Fratele Henț, care era un bun credincios, împreună cu soția lui, i-au folosit de călăuză în drumurile misionare la Arad şi în județ. Cu acea ocazie, fratele Simion a avut o descoperire dumnezeiască. Într-o dimineață, spune gazdei: "Frate Henț, pune-ți casa în rânduială, căci Domnul mi-a descoperit că eu şi cu tine vom plecfa foarte curând acasă, pentru a fi pururea cu Domnul!!!" Fratele gazdă nu înțelegea ce va să zică această veste zguduitoare. Era un bărbat voinic şi nu suferea de nici o boală. Nu era la orizont nimic care să facă plauzibilă o asemenea prezicere şi nici în cazul fratelui Simion nu era o situație care să indice un astfel de sfârşit inopinat. Dar omul lui Dumnezeu a ținut să repete ce-i spusese, şi anume: "Pune-ți casa în rânduială, căci eu şi tu vom pleca foarte curând acasă, pentru a fi pururea cu Domnul!" Şi, au sosit cu trenul amândoi în gara oraşului Arad, urmând să facă transbordare spre Chişineu-Criş. Pentru câteva minute, fratele Henț l-a lăsat pe peronul gării pe fratele Simion Orbul singur, având o problemă de rezolvat. Gara din Arad este foarte mare şi cu un peron larg. Îl ştia pe fratele Simion în siguranță deplină. Între timp, pe peron s-a făcut multă mişcare de călători şi mulțimea l-a îmbulzit încoace şi încolo, până a ajuns prea aproape de linia întâi. La întoarcerea pe peron, fratele Henț îl găseşte pe cel iubit, căruia i-a slujit de gazdă şi de călăuză, accidentat mortal de o locomotivă care făcea manevră pe linia întâi. Îndurerat peste măsură de mult de acest eveniment tragic, fratele Henț nu a mai vorbit cu nimeni nimic. Şi-a pierdut graiul. Ce se ştie este ca înmormântarea fratelui Simion Orbul a avut loc la Arad, un mare centru spiritual frățesc creştin, unde sute de credincioşi au ținut să însoțească cortegiul funerar, slăvindu-L pe Domnul. Evenimentul avea să zguduie şi să răscolească multe conştiințe de oameni, care se întrebau: "De ce aşa?"

Fratele Henț nu şi-a mai revenit din şocul inițial şi o săptămână mai târziu a murit în spitalul din Lipova, fără să-şi fi recăpătat graiul, spre durerea familiei şi a soției lui iubite, dar cu mângăierea în inimi că sluga şi gazda, ca şi maestrul lui, au avut parte de un sfârşit bun în lucrarea lui Dumnezeu, atingând țelul în Hristos Isus, Domnul şi Mântuitorul nostru. Gloria întreagă este a Lui şi bucuria slujirii este a robilor Lui.

SIMERIA – NOIEMBRIE 1947

De la Baru-Mare m-am întors la Simeria, fără a avea vreo programare. A fost, cred, călăuzirea Domnului să vin la Simeria.

Poate a fost o motivație personală, din pricină că aveam unele cunoştințe acolo, din vizitele anterioare, pe când încă nu eram credincios. Înainte de cel de-al doilea război mondial, anexele Bisericii Baptiste din Simeria a funcționat şi un orfelinat de copii. În anul 1939 am făcut o vizită la Simeria, cu o orchestră combinată de mandoline şi chitare, formată din tineret, din Arad şi Deva. Acolo l-am cunoscut pe fratele Simion Cure, un om minunat al lui Dumnezeu, care pe vremea aceea era un pedagog al copiilor din orfelinat. Orfelinatul însă a fost închis, şi copiii evacuați, cu ocazia persecuțiilor religioase lansate de Biserica Ortodoxă, din timpul regimului antonescian, când toate bisericile neo-protestante au fost închise şi sigilate în toată țara. Mulți credincioşi au suferit persecuții şi unii au fost arestați pentru credința lor creştină.

Fiind abordată problema persecuțiilor religioase, în perioada interbelică, anii 1930-1945, şi părinții mei şi întreaga familie au suferit persecuții sub diferite forme. Tatăl meu a făcut serviciul la Biblioteca Palatului Cultural din Arad. Din pricină că s-a pocăit, a fost convocat în două rânduri de episcopul Grigorie Comşa în fața unui sobor de preoți, cu scopul de a-l determina să se reîntoarcă la aşa zisa “biserica-mamă”, religia ortodoxă. În ambele ocazii, i s-au făcut oferte generoase, deoarece înainte de a se fi pocăit, el dirija

corul bisericesc din Arad-Gai. I s-a oferit şcolarea tuturor copiilor, casă şi pământ bisericesc şi promovarea în serviciu. Tatăl meu însă nu a putut face concesii în materie de credință, orice compromisuri fiind considerate o dezonoare la adresa Domnului Isus Hristos şi pierderea vieții veşnice. El s-a argumentat în fața episcopului şi a soborului de preoți ca şi apostolii altădată cu Cuvântul lui Dumnezeu: “Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dunmezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu” (Fapte 4:19). Şi: “Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapte 5:29). Reversul a fost cu amenințări grave, că nu-şi va putea şcola copiii şi îşi va pierde şi serviciul. Nu au fost vorbe goale doar, ci episcopul Grigorie Comşa s-a şi ținut de cuvânt.

În cartea scrisă de către episcop după aceea, cu titlul “Sectele religioase”, aveam să citesc şi eu mai târziu cum tatăl meu a fost portretizat în două locuri ca “eretic periculos”. Frații mei au trebuit să fie dați la meserii, iar tatăl meu scos din serviciul Bibliotecii Palatului Cultural. Singurul care a putut face studii superioare dintre toți copiii am fost eu, deoarece episcopul Comşa a murit curând după aceea de cancer. Noul episcop al Aradului a fost Andrei Mager, un om blajin şi cu frica lui Dumnezeu. El a încercat o atragere a baptiştilor la biserica ortodoxă, folosind metode diplomatice.

Odată cu închiderea bisericilor neo-protestante în luna mai 1942, biserica ortodoxă a invitat, la manifestația prilejuită de ziua eroilor din acel an, corul mixt al Bisericii Baptiste Speranța, Arad. Echipați în costume naționale, atât pentru bărbați cât şi pentru femei, procurate din Țara Crişurilor, au început procesiunea din piața catedralei ortodoxe, prin centrul oraşului, până la crucea eroilor şi înapoi. Corul a evoluat cu două cântări, în fața catedralei, şi anume: “Doamne bun, ascultă rugăciunea noastră” şi “Deasupra țării zorile răsar”. S-a cântat şi eroilor şi alte cântări pe tot traseul procesiunii la “crucea eroilor”. Din acest cor am făcut şi eu parte. Episcopul Mager, impresionat de evoluția corului, ne-a invitat şi la o recepție în sala festivă a episcopiei, împreună cu păstorul bisericii. Au avut loc scurte cuvântări, corul a fost solicitat să cânte vreo două sau trei cântări şi în final au fost servite dulciuri.

Mulțumirile au fost reciproce, ca o bună mărtuire pentru acea ocazie, dar compromisuri pe considerente de credință nu au avut loc din partea noastră.

De persecuții religioase am avut şi eu parte încă din copilărie. Pe când aveam 12 ani, eram în clasa a V-a elementară în cartierul Gai, anul şcolar 1936/1937. În timpul acela, religia era materie de studiu cu note ca şi celelalte materii şi era predată de preotul Ionescu, din cartier. Materialul predat era cuprins în manualul "Morala creştină". "Nenorocirea era că eram dintr-o familie de aşa-zişi "pocăiți", binecunoscuți în cartier, etichetați ca şi "eretici". Din aceste motive, preotul nu mă putea suferi şi mă bătea cum nimeni în viața mea nu mă bătuse. Îmi cerea să țin degetele de la mâini împreunate, cu vârful unghiilor în sus, iar el îmi administra lovituri cu o bucată de lemn, de esență tare, luată dintr-un scaun. Pe nici unul dintre ceilalți elevi nu-mi aduc aminte să-i fi bătut aşa. Dar nu era numai atât. La religie, pe trimestrul 1 şi 2 aveam nota 4, fiind în pericol să rămân repetent din cauza religiei, deşi aveam note foarte mari la celelalte materii şi eram premiantul clasei. Aveam ca învățătoare pe doamna Nadejdea Nica, soția Dr. Botiş din Arad. Dânsa era originară din Bucovina-Cemăuți. Văzând notele de la religie, s-a alarmat şi l-a anunțat pe directorul şcolii, domnul Drincu Ioan. Acesta a convocat în grabă un consiliu profesoral şi l-a invitat şi pe preotul Ionescu să dea explicații. Doamna Nadejdea Nica-Botiş ținea foarte mult la mine, căci eram cel mai bun elev al ei, şi le-a spus părinților mei ce anume s-a întâmplat la acel consiliu profesoral. Directorul şcolii i-a cerut explicații preotului: "Ce faceți, domnule preot Ionescu, ce se întâmplă cu Mihail Iovin? Este premiantul clasei şi dumneavoastră vreți să-l lăsați repetent la religie?" Rezultatul a fost că pe trimestrul 3, care era ultimul, a invitat toată clasa a V-a la examinare la parohie unde avea şi locuința familiei. De data aceasta a procedat cu totul diferit ca în timpul anului. A făcut nişte bilete cu subiecte din materia predată şi le-a pus pe masă. Când mi-a venit rândul, m-a pus să trag şi eu un bilet cu subiectul din care trebuia să răspund. Au trecut 65 de ani de atunci, dar nu am uitat subiectul care mi-a revenit mie: "Ce este Biserica?" Fireşte, răspunsul meu a fost bun şi domnul Ionescu mi-a dat nota 8 pentru trimestrul 3. Astfel: (4 + 4 + 8):3=5,33.

Deci notă de trecere şi astfel am promovat şi eu clasa a V-a elementară. Mărit să fie Domnul!

Sigur, pe vremea aceea eu nu-mi dădeam seama ce anume înseamnă credința şi persecutțile pentru credință. Poate să fi fost o prevestire, aceea că aveam să sufăr zeci de ani suferințe greu de imaginat, persecuții, arestări, torturi până la spălarea creierului, în condiții speciale, din partea regimului comunist ateu din România cu faimoasa lui securitate. Poate cineva să rămână contrariat când voi spune că pentru tot ce mi-a fost îngăduit să sufăr, eu zic: "MĂRIT SĂ FIE DOMNUL ISUS HRISTOS"!!!

Ajuns la Simeria, am găzduit la cel ce era diaconul adunării, fratele Răduțiu, care avea şase copii, toți feciori. Nu mi-a fost uşor să mă adaptez unor condiții de viață mereu schimbate. Fratele Răduțiu m-a repartizat să dorm într-un pat cu unul dintre copii.

Nu prevedea fratele diacon al bisericii din Simeria ce rost putea avea popasul unui tinerel ca mine în locuința lui şi cu atât mai puțin în Biserica Baptistă din Simeria. Mă gândesc acum că şi păstorul bisericii din Deva o fi fost dezamăgit, când m-a văzut pe mine ca răspuns al strigătului său de ajutor venit de la Arad, pentru lucrarea Domnului din județul Hunedoara. Cu atât mai puțin eu, nu întrezăream ce anume se va întâmpla cu mine şi rostul venirii la Simeria. Ştiam un singur lucru bine, că îl iubeam pe Domnul Isus Hristos Mântuitorul meu, din adâncul ființei mele şi că mi-am predat viața în slujba Lui şi a Împărăției Lui.

Prima noapte a fost un şoc pentru mine. Patul nu avea saltea, ci doar nişte scânduri acoperite cu o poneavă. Flăcăiaşul care dormea cu mine se pare că era obişnuit cu situația dată, în schimb eu m-am sucit şi învârtit toată noaptea, când pe o parte cand pe alta, de dureri de oase la nivelul mijlocului mai ales. În asemenea condiții mai aveam să dorm şi în casa unui frate minunat, plin de viață şi de râvnă sfântă, dar care era schilod de o paralizie de la mijloc în jos. Se deplasa foarte greu, dar îl caracteriza o bucurie a mântuirii molipsitoare. Dorea cu orice chip să mă găzduiască în locuința lui şi eu am fost fericit că am avut bucuria să răspund favorabil invitației lui. Regret că nu îi mai ştiu numele, dar cred că ne vom întâlni în cer la Domnul.

"Nici un sacrificiu nu este prea mare când este vorba de Numele scump al Domnului Isus şi al Împărăției Lui!"

Sâmbătă seara a fost prima strângere a credincioşilor pentru rugăciune, cum era obişnuința în bisericile baptiste. Spre deosebire de Arad, de unde veneam, cu mare afluență de popor la serviciile rel igioase, localul era aproape gol. Pe partea stângă a bărbaților au fost doar cinci bărbați în vârstă, iar în dreapta au fost vreo zece douăsprezece surori, îmbrăcate în negru, şi nici măcar un singur tânăr sau copil. Un tablou spiritual dezolant al acestei comunități.

Ziua următoare era duminică şi atât dimineața cât şi dupămasa, mare schimbare nu s-a făcut. Cu excepția orei de rugăciune condusă de un frate din adunare, a trebuit să slujesc şi să conduc Ora Biblica şi Serviciul Divin dimineața, Serviciul de dupămasa şi Serviciul de Evanghelizare de seara. Cum am putut face față şi ce-oi fi ştiut să predic nu pot să spun. A fost o minune dumnezeiască. Domnul însuşi o fi înmulțit Cuvântul în gura mea. Ce pot să spun însă este aceea că Duhul lui Dumnezeu a lucrat în inimile oamenilor, şi în câteva săptămâni localul s-a umplut până la refuz, duminică după duminică.

Lucrarea peste săptămână se făcea şi prin familiile celor credincioşi, în afară de serviciile programate. Am simțit mare nevoie de sprijin de la Arad şi într-o duminică au venit trei tineri, care au vestit şi ei cu foc ceresc Cuvântul lui Dumnezeu. O mare lucrare de trezire spirituală era desfăşurare şi, în mod hotărât, nu omul era sursa. Între timp am fost chemat şi la Deva în vreo două duminici. Şi acolo Domnul a deschis o uşă pentru mărturia Cuvântului şi au început să se întoarcă suflete la Dumnezeu. Dar pentru mine o urgență o simțeam pentru Simeria, unde foamea şi setea după auzirea Cuvântului erau mari. Mai ales mulți tineri s-au întors la Dumnezeu şi Vestea Bună se răspândea de la om la om.

Astfel am ajuns în pragul Sărbătorilor de întruparea Domnului. Mă simțeam vlăguit şi stors de orice resurse spirituale. Am hotărât să mă întorc măcar pentru câteva zile în mediul spiritual de la Arad, pentru refacerea şi întărirea mea duhovnicească. Le-am spus fraților din Simeria de hotărârea mea, dar ei s-au întristat şi au căutat să mă determine să rămân, să nu-i las tocmai de sărbători.

I-am asigurat că Domnul va purta grijă şi de ei, că lucrarea este a Lui şi că propăşeşte în mâinile Lui, ceea ce s-a şi întâmplat întocmai.

O săptămână întreagă m-am bucurat de părtăşii alese cu fraţii din Arad, în care duhul meu a fost din nou umplut cu foc ceresc, cu putere, şi Cuvântul lui Dumnezeu mi-a înviorat inima, de care avusem aşa de mare nevoie. Poate aş mai fi rămas la Arad pentru încă o săptămână, dar de Anul Nou 1948, în timpul Serviciului Divin de dupămasa, vine cineva şi mă anunță să ies în curte, deoarece sunt căutat de nişte necunoscuți. Într-adevar, era o delegație de trei tineri din Simeria, care au venit cu un mesaj pentru mine şi care comporta o urgență. Fratele Ilie Mârza, care fusese de sărbători la Simeria, văzând lucrarea lui Dumnezeu de acolo, împreună cu frații au hotărât să facă un botez pe 6 ianuarie, cu cei ce s-au hotărât pentru Domnul şi au primit credința mântuirii. Ca atare, să vin imediat la Simeria, pentru pregătirea botezului. Pe cât de mare mi-a fost surpriza mesajului primit, a fost şi bucuria pentru lucrarea pe care Domnul a facut-o în acel oraş, ca roadă a vestirii Evangheliei lui Isus Hristos, Marele nostru Mântuitor şi Domn. Mărit să fie Numele Lui în veci!

Evenimentul a fost unic pentru Simeria. Vestea s-a răspândit prin împrejurimi şi în oraş şi multă lume a venit să participe. Botezul a fost oficiat de fratele Ilie Mârza, numărul celor botezați fiind de vreo 20 de suflete, fapt ce a prilejuit vestirea cu putere a Cuvântului lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a condus la pocăință alte suflete în ziua aceea minunată.

Astfel, două săptămâni mai târziu a urmat un nou botez cu cei convertiți, în număr de 17 suflete, care au mărturisit credința în Domnul Isus. Învățătura Bibliei în legătură cu botezul este că se face prin afundarea în apă, aşa cum au practicat primii creştini, nu doar prin stropire, cum fac unele religii. Afundarea în apă simbolizează o moarte împreună cu Hristos față de lume şi ieşirea din apă ne vorbeşte despre o înviere cu Hristos, pentru o viață nouă, cerească, chiar aici pe pământ. Mai multă lume a participat de data aceasta, aşa că o nouă ocazie de vestire cu îndrăzneală şi putere a Cuvântului lui Dumnezeu a făcut ca alte suflete să fie mişcate în lăuntrul lor spre mântuire.

EXPERIENȚE NOI LA DEVA

Concomitent, Duhul lui Dumnezeu a lucrat la o trezire spirituală şi în Deva, unde s-au predat suflete lui Dumnezeu. Lucrarea a fost însă de mai mică anvergură decât cea de la Simeria. Fratele Marcu Nichifor, minunatul Evanghelist al României, a sosit inopinat acolo. Cu acea ocazie l-am întrebat ce crede, care ar fi motivul că la Deva nu s-a făcut o “spargere a gheții”, aşa ca la Simeria. Expresia de “spargere a gheții” era folosită adesea de credincioşi în timpul trezirilor spirituale. Răspunsul pe care mi l-a dat fratele Nichifor a fost: “Să ştii că eu am făcut unele cercetări istorice cu privire la Deva şi am aflat că este o citadela a spiritismului ocult şi vulgar, cu chemarea spiritelor morților. O mişcare satanica prin excelență, care se opune învățăturii Sfintelor Scripturi!” Mi-am adus aminte ce scrie în Cuvânt, că au fost locuri în care nici Domnul Isus Hristos nu a putut face multe minuni, din pricina necredinței lor, prin înşelăciunea păcatului, cât şi a altor influențe demonice.

O experiență unică la Deva avea să-mi marcheze viața în mod deosebit, care aş fi dorit să nu o mai repet niciodată şi, care de fapt, nici nu s-a mai repetat. Un tânăr din Deva, la a cărui nuntă fusesem cu un an înainte, în județul Alba, într-o zi m-a invitat să-l însoțesc la o plimbare spre parcul Cetății din Deva, vrând să-mi împărtăşească ceva probleme din viața lui. El fixase ora întâlnirii spre seară, iar eu am acceptat. Am luat masa de prânz la familia Mârza, împreună cu fratele Marcu Nichifor. La terminare, fratele Nichifor şi fratele Ilie m-au invitat să-i însoțesc în nişte vizite familiale în cartierul Viile Noi. Le-am spus că m-aş fi simțit foarte fericit să pot merge împreună cu ei, dar promisesem tânărului N.V., care mă invitase la o plimbare pentru dupămasa aceea, aşa că regret, dar nu o pot revoca, pentru că nu-l pot anunța şi i-am promis. Am rămas înțeleşi că ne vom întâlni la Serviciul de Evanghelizare din seara aceea, şi am apucat-o fiecare în drumul lui.

La ora fixată, l-am întâlnit pe N.V. şi am luat-o spre Dealul Cetăţii din Deva. El a început să-mi povestească întâmplări din viaţa lui de căsnicie, care, la mai puţin de un an, a ajuns la naufragiu. Eu am tăcut tot timpul, fără să-l întrerup. Dar pe măsură ce îşi descărca desagii încărcaţi de apăsare ai inimii lui, pe măsura aceea eu mă încărcam de poveri de amărăciune, de apăsare, cum nu mai cunoscusem niciodată. Nu ştiam ce se întâmplă cu mine, am simţit că nu mai pot să-l ascult şi voiam să evadez din această însoţire, gata să calc şi peste loialitatea mea faţă de acest tânăr, pe care-l ţtiam credincios şi întors la Dumnezeu de curând. O apăsare de moarte m-a cuprins, căreia nu mai puteam să-i fac faţă. M-am oprit din drum şi i-am spus doar câteva cuvinte, aşezând răspunderea naufragiului în căsnicie asupra lui. L-am lăsat la poala Dealului Cetăţii şi am luat-o la fugă de unul singur, spre bunele mele gazde, familia fratelui păstor Ilie Mârza. Se înserase de-a binelea. În felul acesta, credeam că fugind cât mai departe de amicul meu voi scăpa şi de imensa povară ce se aşternuse în sufletul meu. Aveam impresia că mă pierdusem pe mine însumi, că nu mai ştiu unde merg şi ce anume trebuie să fac, ba chiar că am înnebunit…. O singură dorinţă am avut, de o intensitate de nedescris, să ajung cât mai repede la gazdele mele, pe str. Titu Maiorescu. Aveam nevoie de ajutor şi asistenţă spirituală urgentă, care dacă întârzia, mă gândeam că am să mor într-o stare groaznică. Pe cei doi fraţi, de care se agăţau toate speranţele mele, nu i-am găsit. Familia mă anunţă că este ora când trebuia să plecăm la adunare. O frică mare m-a cuprins şi nu ştiam ce să fac. Sora Mărioara şi copiii care mă însoţeau nu ştiau nimic despre starea mea, de ceea ce se petrecea înlăuntrul meu. Spre durerea mea şi mai mare, fraţii Nichifor şi Ilie nu erau sosiţi încă şi nici fraţii din Viile Noi. Se făcuse ora 7 seara şi fraţii mi-au cerut mie să trec în faţă şi să începem serviciul cu o oră de rugăciune. Am ieşit în faţă cu Biblia şi, încercând să o deschid pentru un text potrivit, am constatat că nu pot citi, că literele sunt indescifrabile pentru mine, mişcându-se într-un haos de nedescris. Închid Biblia şi mă duc la harmoniu, să cântăm ceva cântări până vin fraţii amintiţi mai înainte, dar degeaba. Situaţia era la fel ca şi cu Biblia. Nu distingeam nici clapele de la harmoniu. În disperarea mea, m-am trezit că ies din biserică în mare grabă, ca să o iau peste grădini în

căutarea salvatorilor mei. Câțiva dintre cei dragi au ieşit după mine şi m-au întors înapoi, în timp ce mă simțeam tot mai pierdut… Spre marea mea uşurare, tocmai atunci soseau şi frații din Viile Noi, cu felinarele aprinse, iar în mijlocul lor erau cei doi frați binecuvântați.

Când au ajuns la uşa adunării, i-am oprit să nu intre, ci să vină cu mine, în spatele curții, ca să se roage pentru mine să fiu eliberat, căci sunt legat cu lanțuri ale morții venite din iad. Aşa au şi făcut, s-au rugat amândoi pentru mine, în timp ce eu nu m-am putut ruga. Eliberarea mea nu a venit imediat, în schimb am primit o stare de linişte, de siguranță, în prezența acestor doi oameni ai lui Dumnezeu. Am intrat în adunare şi fratele Nichifor a început să vestească Cuvântul lui Dumnezeu. În timp ce vorbea, deodată am simțit eliberarea lăuntrică şi o bucurie negrăită şi strălucită mi-a umplut inima. I-am dat să înțeleagă că am ajuns liber de cătuşele şi obezile în care Satan mă legase în acea seară, fapt pe care el a putut să-l citească pe fața mea luminată de prezența lui Dumnezeu. A întrerupt îndată vorbirea şi m-a chemat să fac mărturia lucrării lui Dumnezeu în viața mea. A fost o seară de neuitat, şi nu numai pentru mine.

Fratele Nichifor, în drum spre buna noastră gazdă, m-a întrebat în felul lui specific: “Ia ascultă, bre, spune-mi şi mie pe unde ai umblat şi ce ai facut? Ştii că noi te-am chemat să vii cu noi în Viile Noi, să facem împreună vizite familiale!” “Da, ştiu acest lucru, am replicat eu, şi aş fi fost gata cu toată inima să vă însoțesc, însă a fost o chestiune de loialitate la mine, față de cel căruia îi promisesem în ajun că voi merge la întânirea dorită de el”.I-am mărturisit în continuare exact ce se întâmplase în acea după-amiază la întâlnirea cu N.V., la care a râs cu poftă şi mi-a explicat ca un medic ce anume s-a întâmplat în realitate cu mine, căci avusese şi dânsul două sau trei experiențe asemănătoare. Una dintre ele s-a întâmplat pe când era la Oradea. Era atât de dărâmat, încât nu a văzut nici o şansă de izbăvire. S-a întors cu primul accelerat la Bucureşti, la nucleul de rugăciune şi părtăşie, unde le-a cerut fraților să se roage pentru dânsul pentru eliberare. Cu ocazia aceea de la Deva mi-a dat nişte sfaturi de ținut minte. Astfel mi-a spus că în cazuri de păcate grele sau de influențe şi posesiuni demonice, niciodată să nu mă angajez în lupte de unul singur.

Întotdeauna, în situații de felul acesta este bine să fie cel puțin doi. În timp ce unul face mărturia, celălalt să susțină cauza în rugăciune, invocând în ajutor Numele Domnului Isus Hristos. Singur fiind în luptă, dacă nu eşti pregătit din timp şi umplut cu puterea Duhului Sfânt, mai mare decât puterea celui posedat de Satan, duhurile de care este stăpânit trec asupra ta. Aşa s-a întâmplat cu exorciştii iudei din Fapte 19:13-20, fiii lui Sceva, un preot iudeu dintre cei mai de seamă. Aceştia umblau din loc în loc şi au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele. Ei au folosit formula magica: "Vă jjur pe Isus, pe care îl propovăduieşte Pavel, afară!" Duhul cel rău le-a răspuns: "Pe Isus îl cunosc şi pe Pavel îl ştiu; dar voi cine sunteți?" Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi, i-a schingiuit în aşa fel că au fugit goi şi răniți din casa aceea. Lucrul acesta a fost cunoscut de toți iudeii şi de toți grecii care locuiau în Efes şi i-a apucat frica pe toți şi Numele Domnului Isus era proslăvit!" Mi-a mai spus că duhurile rele trec de la alții asupra noastră, când ne angajăm singuri şi insuficient dozați cu puterea Duhului Sfânt, iar această insuficiență poate să vină din cauza unui păcat ascuns, de exemplu supraevaluare de sine.

Încărcarea cu duhuri rele se manifestă în asemănare cu starea celui posedat; sau prin nelinişte, frică, neputință de a te ruga, spaimă, tulburarea minții, a vederii etc. Remediul, aşa cum am mai amintit, este părtăşia cu frații în rugăciune, Cuvânt, cântare şi mărturisirea oricărei vinovății.

Câțiva ani mai târziu, fratele Marcu, fiind la Arad, ne-a căutat pe mine şi pe fratele Ionel Truță, cu scopul de a-l însoți la Pecica, unde fusese invitat de o familie de credincioşi în care capul familiei era stăpânit de duhuri rele. Nefiind disponibili în acea zi, noi nu l-am putut însoți şi atunci nici fratele Marcu nu s-a dus.

DRUMURI MISIONARE ÎN ALTE LOCALITĂȚI DIN JUDEȚUL HUNEDOARA

Un drum de neuitat pentru mine a fost acela din ianuarie 1948, în care l-am însoțit pe fratele Ilie Mârza pe dealurile din sudul oraşului Deva, cu ținta finală satul Cârjit. Eram fericit să însoțesc un frate mai în vârstă, experimentat în lucrarea lui Dumnezeu. Amândoi am plecat la drum îndată după masa de prânz, plini de elan şi voie bună. Drumul a devenit foarte anevoios, din pricina unui dezgheț masiv din acea zi. Bocancii ni se afundau în noroi, aşa că au devenit foarte grei în picioarele noastre. Am încercat să ne încurajăm unul pe altul, să nu ne dăm bătuți. De la fratele Ilie am învățat o cântare pe care o cântam cu râvnă, amândoi, în ciuda drumului care se făcea tot mai greu de străbătut din pricina noroiului şi a urcuşului. Cântarea pe care tocmai am învățat-o şi pe care am cântat-o amândoi era aceasta:

Tatăl a trimis pe Fiul, pentru-a mântui pe om;

Însă omul pregătit-a doar o cruce pentru El.

O, cât a suferit, când pe cruce a murit,

Pentru tine, pentru mine, iar tu stai şi zăboveşti,

Să vii la El şi să-L primeşti acum!

La un moment dat, frânți de oboseală din pricina drumului pe care abia îl începusem, greutății noroiului şi alunecărilor în toate părțile, ne-am oprit. Ne-am pus întrebarea: “Ce facem? Ne întoarcem înapoi şi o lăsăm pe altă dată, ori ne continuăm drumul1 înainte?” Îndemnul a venit ca să ne rugăm şi să vedem ce răspuns căpătăm. Rugăciunea ne-a ajutat şi răspunsul pe care l-am primit de la Domnul a fost să nu cedăm, ci să ne continuăm drumul înainte. Nu-i drum `napoi! Am reluat cântarea amintită, ne-am îmbărbătat şi am început urcuşul propriu-zis. Pe măsură ce urcam dealul, drumul nu mai era dezghețat, a devenit mult mai uşor, iar

noroaiele au rămas în urma noastră la poalele dealului. Am trecut pe lângă un sătuleț mic, unde am dat ziua bună la o familie de credincioşi, apoi ne-am continuat drumul spre Cârjit. Am trăit pentru prima dată un spectacol unic: a început să ningă cu fulgi mari. Dar mirarea mea era de nedescris când ne-am văzut înconjurați de nori din toate părțile, vizibilitatea reducându-se la "cota zero". Fratele Ilie crescuse la munte, pentru dânsul nu era o noutate, însă pentru mine, totul mi se părea o minune. Mă simțeam ca în cer. Mi-am adus aminte cum pe Muntele Măslinilor, pe când Domnul Isus era cu ucenicii Lui, înainte de înălțarea la cer, un nor a venit şi L-a ascuns din ochii lor.

Pe când s-a înserat am ajuns la Cârjit, obosiți, dar plini de fericire că am perseverat şi astfel am ajuns la ținta dorită, pe urmele înaintaşilor credinței. Ce simțăminte binecuvântate de neuitat, când simți că în slujire calci pe urmele Domnului Isus şi ale sfinților ucenici de totdeauna. Mărit să fie Domnul!

O altă însoțire cu fratele Mârza am avut-o în oraşul Hunedoara, la singura soră credincioasă, mai în vârstă, care era atunci în oraş. Ne-am dus pentru a avea părtăşie cu ea în Cuvântul lui Dumnezeu şi pentru a-i face bucuria participării împreună cu noi la "frângerea pâinii". Oare nu şi la o astfel de slujire se potrivesc cuvintele din cântarea nr. 78 din Cântările Evangheliei, versetul 2:

Poți însenina cerurile-ntunecate,

Nu lăsa ca să nu străluceşti.

Chiar de numai unui suflet faci bucurie,

Lumină-n locul unde eşti."

Ce să mai zicem de cuvintele minunate scrise de prorocul Isaia, în cartea care-i poartă numele: "Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea, picioarele celui ce aduce veşti bune, care vesteşte mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: Dumnezeul tău împărățeşte!" (cap. 52:7). După ce ne-am rugat împreună, am încredințat-o în mâna cea bună a Domnului pe sora noastră singurică în acel oraş, dar credincioasă Domnului Isus, Mântuitorul ei! Ce frumoase sunt picioarele pe munți, când sunt dedicate slujirii Împărăției lui Hristos! Slavă Lui!

Mulțumesc din adâncul inimii Domnului Isus Hristos, care m-a chemat din tinerețe nu numai la mântuire, ci şi la o viață de slujire. Ce har să fii ucenic, pe lângă oameni veritabili ai lui Dumnezeu, cum a fost şi fratele Ilie Mârza, pe meleagurile județului Hunedoara. Pentru slujirea Împărăției lui Dumnezeu, fratele Ilie a suferit persecuții adesea, şicane felurite din partea unor autorități, dar şi bătăi crunte din partea unor zeloşi religioşi "pretinşi creştini". Într-o asemenea situație, la încheierea unei slujbe dumnezeieşti, a fost bătut crunt cu lovituri de ciomag în cap. În urma unei asemenea bătăi, axa inițială a celor doi ochi a fost alterată pentru totdeauna, ca să poarte pe trupul lui semnele suferințelor lui Hristos, Domnul nostru (Galateni 6:17).

Am poposit adesea în casa lor din Deva, venind din drumuri misionare. Dragostea în slujire şi găzduire a soției lui, sora Marioara, mereu cu zâmbetul pe buze, blajină, de altfel şi a copiilor, educați în privința aceasta, m-a impresionat de fiecare dată. Casa lor avea o fațadă cu trei geamuri spre stradă, dar era mult prelungită spre fundul curții, cu mai multe camere în şir. Într-o seară, pe întuneric, am sosit acolo de nu ştiu unde şi înaintam prin curte spre bucătărie, unde geamurile erau luminate. Cu o privire fulger pe geam am constatat că erau tocmai în jurul mesei de seara. Ei au sesizat tropăitul paşilor cuiva care vine la ei şi ca la o comandă, tocmai când mi-am aruncat privirea prin geam, fiecare şi-a apucat chifteluța din farfuria lui şi a pus-o înapoi, ca să aibă pentru musafirul care tocmai sosea la ei. Prin sacrificiul comun ei mi-au oferit să iau parte la cină cu ei şi bucuria a fost mare. Fiecare am avut parte de câte o chifteluță.

Gestul lor din seara aceea m-a impresionat profund. Ei nu ştiau că eu văzusem secretul lor în a-i asigura noului venit o porțioară la masa lor, prin sacrificiul de sine al fiecărui membru din familie. De altfel, nimic nu se poate face pentru Împărăția lui Dumnezeu în adevăr, fără sacrificiu de sine. Domnul Isus, vorbind noroadelor şi ucenicilor despre condiția de ucenic a Lui, le-a zis: "Tot aşa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu". Noi am fost chemați nu numai la mântuire, ci şi la slujire" (Luca 14:33).

Văduva din Sarepta Sidonului a trecut la examenul slujirii, fiind pusă la o probă foarte grea. Această probă comporta riscul vieții ei şi a fiului ei. ” Vom mânca şi vom muri” (1 Împărați 17:12). Dar ea a crezut Cuvântul Domnului spus de prorocul Ilie şi astfel a văzut slava Domnului, prin lepădare de sine.

LA TELIUC

Având unele indicații date, am ajuns de unul singur “în această localitate minieră, la o distanță de cca. 7-8 km de oraşul Hunedoara. Aici era un centru frățesc bine conturat. Frații s-au bucurat de venirea mea şi am început seară de seară în localul adunării să vestim Evanghelia Domnului Isus. O receptivitate cu interes a Cuvântului lui Dumnezeu a prilejuit şi o aprofundare în planul profetic al Sfintelor Scripturi. Biserica din Teliuc dispunea şi de o tablă mare, pe care cred că o foloseau uneori la Şcoala Duminicală, când or fi avut vreun frate mai dăruit. Aşa că le-am desenat pe tablă desfăşurat Planul Dispensațional Septimal, atât din perspectiva geologică a scoarței pământului cât şi al istoriei sacre a Bibliei. Am stat mai multe zile acolo şi Domnul a binecuvântat mărturia Cuvântului sfânt atât în adunare, cât şi pe cale personală şi în familii.

Pe când eram acolo, a izbucnit o epidemie de gripă specifică în comuna aceea, după cum mi-au mărturisit localnicii. Ea se manifesta cu o temperatură foarte mare şi dureri de cap paralizante, care îi țintuia în pat, pentru mai multe zile. Îndurarea lui Dumnezeu era că nu cădeau la pat într-o familie toți deodată, ci pe rând, ca să se poată sluji unii pe alții. Mi-a hărăzit Domnul şi mie parte de slujire prin casele lor în acele zile şi, cu toate că eram în contact direct cu cei bolnavi, Domnul m-a scutit de boală, ca să nu fiu şi eu o sarcina pentru ei. Cât de adevărat este şi Cuvântul: “Nu depinde nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu,

care are milă” (Romani 9:16). Şi Solomon exprimă ideea aceasta în Eclesiastul 9:11, când scrie: “Am mai văzut apoi sub soare că nu cei iuţi aleargă, că nu cei viteji câştigă războiul, că nu cei înţelepţi câştigă pâinea, nici cei priceputi bogăţia, nici cei învăţaţi bunăvoinţa, ci toate atârnă de vreme şi de împrejurări. Nu cred că împăratul Solomon sugerează în acest text că omul depinde de hazard, căci şi vremea şi împrejurările sunt rânduite şi controlate de Dumnezeu. Dacă nici măcar un fir de păr din cap nu cade fără ştirea Lui, cu atât mai mult alte lucruri mai mari (Matei 10:31). Mărire Ţie, Tată, pentru purtarea de grijă faţă de fiii Tăi!

LA CODRU

La cel de-al doilea botez ţinut la Simeria, au venit din împrejurimi mai mulţi credincioşi. Astfel, de la Codru venise şi fratele Simion Moisa, care entuziasmat de lucrarea lui Dumnezeu de la Simeria, a insistat foarte mult să merg cu el la Codru. Am ezitat să răspund favorabil, dar în cele din urmă m-a înduplecat şi aşa am ajuns la Codru în jurul datei de 20 ianuarie 1948.

Codru era un cătun mic în munţi, compus din şase familii. Cinci erau fraţii de corp ai fratelui Ilie Mârza, iar a şasea familie era a surorii Floarea, soră de corp a fratelui Ilie, căsătorită cu fratele Simion Moisa, cel ce mă determinase să vin acolo. Toţi erau credincioşi şi rudenii între ei. Acest cătun, ca un colţ de rai între munţi, cu pământ fertil pentru agricultură, pomicultură creşterea vitelor, era situat la 4 km de Săcărâmb, cea mai apropiată localitate de Codru. De la Deva să fi fost aproximativ 20-25 km, depărtare. Peste tot în împrejurimi dominau pădurile de brad, era linişte şi aer curat. Locul îmi era cunoscut, deoarece fusesem acolo cu vreo trei ani în urmă pentru vreo două săptămâni, pe când nu eram încă întors la Dumnezeu. Situaţia era cu totul diferită acum, deoarece pe inima mea erau pe primul loc Evanghelia şi Împărăţia lui

Dumnezeu. Prin harul care ne-a fost dat, Duhul lui Dumnezeu a lucrat şi o trezire spirituală i-a cuprins pe cei din Codru, dintre care unii şi-au predat viața Domnului Isus. Dintre cei de acolo am reuşit să fac un mic cor, de vreo 12 cântăreți, pe care i-am învățat câteva cântări pe patru voci. Împreună cu ei am început campanii de evanghelizare în localitățile din jur. Deşi era iarnă grea, cu zăpadă multă, nu am putut fi împiedicați să străbatem munți şi văi adânci. Unul dintre frații Mârza, şi anume Iosif, echipat cu o pereche de cizme, mergea în față şi ne deschidea drum, iar pe urma lui ceilalți în flanc mergeau câte unul.

Evanghelizările se țineau lanț şi astfel am putut ajunge în mai multe sate, cum au fost: Vărmaga, Bârsău, Nojag, Hondol, Bocşa şi Săcărâmb, care era una dintre cele trei localități care formau cunoscutul "triunghi aurifer": Roşia-Zlatna-Săcărâmb. Apoi pe altă direcție, spre munții Metalici, am ajuns la Mada, Balşa şi în final la Voia, un sat înşiruit pe o vale formată de două dealuri împădurite şi destul de abrupte. Uneori când erau ploi torențiale, vara, abundența apelor le provoca mari pagube sătenilor. Peste tot pe unde am ajuns, Duhul lui Dumnezeu a însoțit cu putere propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. S-au întors suflete la Dumnezeu, şi bisericile au fost înviorate de o bucurie cerească. Omul de bază de la Codru era fratele Roman Mârza, care vestea împreună cu mine Cuvântul lui Dumnezeu.

În cele ce urmează, doresc să fac câteva mențiuni din aceste ieşiri misionare, care pentru mine sunt de neuitat. Astfel, voi menționa o ieşire la Nojag într-o zi de duminică dimineață. Localul adunării era plin când am ajuns noi acolo, cu suflete dornice să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Vorbiseră doi frați înaintea mea şi apoi am urmat eu. Am suferit de insuficiență de Duh în cele trei vorbiri, deoarece nu s-a făcut (ziceam eu, în sinea mea) nici o mişcare. În timpul unei cântări, m-am rugat şi am strigat către Domnul şi am zis: "Doamne Isuse, oare numai pentru atât să fi venit până aici?" Este lucrarea Ta, noi suntem robii Tăi. Deschide Tu uşă pentru Cuvânt şi nu lăsa această adunare nebinecuvântată de Tine. Amin!" Îndată am primit un Cuvânt din Cântarea Cântărilor 5:2. M-am sculat din nou în picioare şi am vestit Cuvântul din acest verset: "Adormisem, dar inima îmi veghea. Este glasul preaiubitului

meu care bate: Deschide-mi, soro, porumbiț-o, neprihănit-o! Căci capul îmi este plin de rouă, cârlionții îmi sunt plini de picurii nopții.” Nu ştiu ce am putut vorbi din acest Cuvânt, cred că Duhul lui Dumnezeu S-a adresat prin mine bisericii. Primul care s-a rugat a fost chiar prezbiterul adunării, şi cu lacrimi a strigat: “Doamne, Tată, sunt credincios de 30 de ani, dar dacă acesta este Cuvântul Tău, care ni L-ai dat în dimineața aceasta, atunci eu sunt pierdut! Iartă-mă, mă predau Ție din nou, primeşte-mă. Fie îndurarea Ta peste toată adunarea. Amin!” Rugăciunea aceasta a zguduit toată mulțimea prezentă şi multe alte rugăciuni de pocăință au urmat, atât la bărbați cât şi la femei. O mare binecuvantare cerească s-a revărsat peste toți şi nu ne mai venea să ne despărțim. Mărit să fie Domnul! Lucrarea este a Lui şi propăşeşte în mâinile Lui. Toată slava se cuvine numai Domnului, iar a noastră este bucuria, şi aceasta este o bucurie deplină.

O altă ieşire de evanghelizare a fost aceea din comuna Balşa. Aici am găsit o clădire frumoasă a Bisericii Baptiste, dovadă a unei lucrări fructuoase a mărturiei creştine, şi multe suflete s-au întors din lume la Dumnezeu. Fratele Roman Mârza, stâlpul Bisericii din Codru, care obişnuia să vestească Cuvântul lui Dumnezeu în zonă şi care acum făcea parte din grupul nostru de misiune, fiind şi un bun cântăreț, mi-a împărtăşit ceva din starea bisericii, care a suferit o lovitură grea cu câtva timp înainte de a fi venit noi acolo.

Un oarecare Aron, care se dădea drept prooroc, cum mulți începuseră să se dea în țară ca atare, mânat de un duh de amăgire şi de doctrină falsă, a început să inoculeze ideea că “dacă nu vorbeşti în limbi nu ai botezul cu Duhul Sfânt şi nu eşti mântuit. De asemenea, că baptiştii ca şi creştinii după Evanglielie nu cunosc botezul cu Duhul Sfânt, ci numai botezul practicat de Ioan Botezătorul.” Cu alte cuvinte, a pervertit adevărul Sfintelor Scripturi, a introdus o învățătură stricată, contrară învățăturii clare date de apostolul Pavel Bisericii din Corint. În felul acesta a amăgit suflete plăpânde întoarse de curând la Dumnezeu, care nu au ajuns încă la maturitatea necesară în cunoaşterea Bibliei, pentru a deosebi duhurile false, care nu sunt de la Dumnezeu. Era prima mea experiență de felul acesta pe ogorul Evangheliei. În decursul anilor, aveam să fac față multor situații, cu diferite feluri de oameni

amăgitori, mânați de o slavă deşartă, care căutau să inoculeze o doctrină parazitară, falsă, pe trupul viu al Bisericii lui Isus Hristos. “Nu e de mirare dacă Satana se îmbracă în straie de lumină ca să amăgească, dacă este cu putință, chiar şi pe cei aleşi. Nu este un lucru mare dar, dacă slujitorii lui se prefac slujitori ai neprihănirii. Sfârşitul lor va fi după faptele lor” (2 Corinteni 11:13-15; Matei 24:24). Trebuie spus însă clar că Dumnezeu are şi copii sinceri, buni, ponderați, în curentul acesta al harismatismului-penticostalist, care a adus atâta pagubă mărturiei adevărat-creştină. Să revin însă la cele ce s-au petrecut în comuna Balşa, unde rămăseseră atunci pe poziția cea bună doar patru familii.

Ajunşi la Balşa, ne-am desfăşurat lucrarea încredințată nouă de Domnul, şi anume de a vesti Adevărul, adică pe Hristos Domnul, pentru mântuirea sufletelor. Dar curând aveam să ne dăm seama de împotriviri fățişe, din partea unor spirite turbulente, nedisciplinate, mai ales din partea unor femei, care se credeau proorocițe. În aceste strigăte, se auzeau unele sunete nedesluşite. Când a venit vremea vestirii Cuvântului lui Dumnezeu, am citit şi vorbit prima dată în viață din 1 Corinteni 13, care are subiectul “dragostea”. “Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor. Şi chiar dacă aş avea darul prorociei….." Nu pot să redau nimic din ce anume am putut să spun atunci, dar cred că Duhul Sfânt a rânduit ce anume să-i vorbesc asistenței turbulente, care nu suporta mărturia. În timpul acesta am reținut în sfârşit o singură propoziție clară, strigată de o femeie, care a putut fi înțeleasă, şi anume: “Oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui!” Da, în sfârşit, a fost ceva desluşit şi nu ştiu cum se face că am remarcat această propoziție (Matei 25:31-33). Aceste cuvinte au fost rostite de Domnul Isus cu privire la judecata viitoare. “Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va şedea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de altii, cum desparte păstorul oile de capre; va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.”

Cum mulțimea a ieşit afară din Casa de Rugăciune, a venit şi rândul nostru să ieşim în urma tuturor. Ca o mare surprindere pentru noi, a fost că adunarea era înconjurată de vreo 10 - 12

jandarmi înarmați, comandați de un ofițer. Ținta acțiunii lor am fost eu: m-au luat sub stare de arest şi m-au dus la Postulde Jandarmi. Grupul de frați de la Codru, de care eram însoțit, au venit şi ei cu mine. Aproape toată mulțimea care a ieşit din biserică şi cu mine, înconjurat de jandarmi, am coborât pe marginea părăiaşului care curgea prin mijlocul comunei. Dar deodată, peste pârâiaş, era un pod de trecere dincolo, pe partea cealaltă. Cu excepția mea, a jandarmilor şi a grupului care mă însoțea spre Post, toți ceilalți au luat-o la stânga peste podeț, mergnd spre casele lor, în timp ce noi ne-am continuat drumul spre dreapta.Îndată mi-am adus aminte de strigătul desluşit din adunare al femei: "Oile la dreapta, iar caprele la stânga". Să fi fost asta o proorocie nu de la ea, ci de la Domnul? Noi ne-am amuzat oarecum când ne-am dat seama de împlinirea pentru moment a proorociei, oile la dreapta, iar caprele la stânga. Asta ne-a dus cu gândul la marele preot, Caiafa, care le-a zis celor din Sinedriu: "Voi nu ştiți nimic; oare nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru norod şi să nu piară tot neamul?" Dar lucrul acesta nu l-a spus de la sine; ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a proorocit că Isus avea să moară pentru neam" (Ioan 14:49-51).

Am trăit în noaptea aceea o sfântă satisfacție, ştiind că şi eu calc pe urmele înaintaşilor noştri, care au fost persecutați pentru propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu. Era doar un preludiu la ce avea să urmeze. MĂRIT SĂ FIE DOMNUL! Şi asta doar pe când abia împlinisem 22 de ani.

Ajunşi la Postul de Jandarmi, şeful m-a luat la un interogatoriu destul de extins, mi-a întocmit actele de rigoare şi înspre zorii zilei mi-a dat drumul. Împreună cu cei ce mă însoşeau, plini de bucurie şi cântând am străbătut drumul prin munți, păduri şi zăpadă mare, spre Codru. I-am mulțumit Domnului cu toții pentru harul avut şi de data aceasta, de a ne şti pe urmele Lui, vestind solia sfântă, cum spune o cântare. Sora Floarea, gazda mea, de fiecare dată mă aştepta cu un lighean mare cu apă rece de la izvor, ca să mă spăl până la brâu, iar pe spate facea ea slujba, asigurandu-mă ca în felul acesta rămân sănătos, ca să pot continua mărturia Evangheliei. Un ştergar gros şi dur de cânepă îmi asigura o bună circulație a sângelui în tot corpul.

Actele încheiate la Postul de jandarmi au ajuns la Securitatea din Arad, fiind una dintre multele piese care începuseră să se adune la dosarul meu, dosar pe care comuniştii atei au ştiut cum să-l folosească când vremea le-a devenit oportună. Eram considerat ca un element activ în proclamarea credinței creştine, pe care ei o considerau, în filosofia lor ateistă, ca "opium" pentru popor. Iacov, fratele Domnului, în epistola lui scrie: "Iată noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov şi ați văzut ce sfârşit i-a dat Dommul, şi cum Domnul este plin de milă şi de îndurare" (Iacov 5:11). Oare să-mi fi hărăzit şi mie Domnul harul acesta? Viitorul va confirma cu prisosință acest fapt. Mărit să fie Domnul!

Un eveniment cu totul ieşit din comun s-a petrecut ceva mai târziu în acel cătun mic, numit Codru, care a zguduit familia Moisa, mica comunitate de rudenii de acolo, cât şi ca frați în Hristos. Eu am fost nevoit să întrerup activitatea misionară la începutul lunii aprilie 1948, deoarece am primit mesaj de acasă că am primit ordin de chemare pentru încorporare în armată.

Sus la Codru, după ce s-a strâns recolta de grâu a urmat treieratul, care se făcea cu o maşină de treierat acționată de o locomobilă cu aburi sub presiune. Din pricina reliefului muntos, cele şase case din Codru se aflau la nivele diferite de teren, şi deplasarea de la o casă la alta nu se făcea uşor. La şes, unde drumurile sunt line, locomobila cu aburi putea fi folosită şi la trațtiune, nu însă la munte.

În ziua aceea cu pricina, familia fratelui Simion Moisa, cumnatul fratelui Ilie Mârza, a remarcat încă din zorii zilei un fenomen nemaiauzit până atunci. Unul dintre cei doi boi ai fratelui Simion au început să scoată răgete care au durat multe ore în şir. Familia nu avea nici o explicație asupra acestui fenomen necunoscut. Explicația avea să vină însă mai târziu în acea zi.

Una dintre familii a terminat treieratul după amiaza şi batoza şi locomobila trebuiau mutate de pe platforma de lângă grajdul de vite, care era mai la înălțime, pe drumul care cobora în pantă pe lângă casă ca să fie dusă la următoarea familie. Fratele Simion a prins boii de locomobilă şi a urnit-o din loc pe drumul care cobora,

el stând în fața boilor pentru a-i dirija. Nenorocirea a fost că aburii fiind sub presiune în cazan, au țâşnit cu putere şi cu un zgomot ca de locomotivă de cale ferată şi boii s-au speriat. Fratele Simion fiind un om putemic şi antrenat în muncă, a încercat să contenească boii, dar a căzut pe spate în fața boilor lui dragi, cu care făcuse atâtea drumuri grele prin munți. Boul care a scos răgete din zorii zilei şi până atunci, l-a călcat pe coşul pieptului şi aşa moartea a fost inevitabilă. Soția şi cei cinci copii rămaşi au fost zdrobiți de durere, ca şi ceilalți care au auzit de acest eveniment tragic.

Eu eram în satisfacerea stagiului militar când am aflat vestea morții lui. Dumnezeu mi-a făcut parte însă câteva luni mai târziu să am o delegație la Regiunea III Militară Cluj, ca şi curier cu acte importante, şi astfel la întoarcere m-am abătut din drum pe la Codru, pentru a mângăia familia îndurerată, bunele mele gazde.

Aş vrea să-i menționez în câteva cuvinte măcar pe doi frați care m-au impresionat şi întărit în credință în vremea aceea de lucrare pe câmpul Evangheliei. Este vorba despre fratele Sabin Moraru din Hondol, care iubea Cuvântul lui Dumnezeu şi lucrarea Lui. Când am ținut adunări peste săptămână, după ce ieşea din tură de la Intreprinderea Minieră din Certej, îşi lua lămpaşul de miner şi urca vreo 10 km până la Săcărâmb, ca să audă şi să petreacă cu noi în Cuvântul lui Dumnezeu, cântări şi rugăciune. Apoi, târziu după miezul nopții, ajungea acasă, ca după patru-cinci ore de somn să se scoale şi să meargă la serviciu. A fost unul dintre stâlpii bisericii din Hondol atunci şi a rămas până acum, în 2002, prezbiterul acelei biserici frumoase şi îngrijite exemplar. Ştiu că răsplata lui este asigurată la Domnul, împreună cu a soției lui credincioase, gazdele mele bune şi a soției mele şi a copiilor mei.

Al doilea este fratele Danciu din Voia. Cu o altă ocazie fiind la Balşa, un frate m-a însoțit în satul Voia, la fratele Danciu acasă, care era prezbiterul adunării de acolo. Nu ne-am cunoscut până atunci. Când am intrat în tinda casei lui, un bărbat matur, înalt şi drept ca un brad de la munte, ne-a ieşit în întâmpinare. Abia ne-am salutat şi fratele din Balşa m-a prezentat, când fratele Danciu, s-a prăbuşit în genunchi, iar noi după el. A început să se roage, dând slavă lui Dumnezeu, şi a mulțumit cu cuvinte alese şi calde, însuflețit de o dragoste sfântă, pentru faptul că am ajuns în lucrarea

Domnului şi la Biserica din Voia. Nicăieri şi niciodată nu am mai văzut pe cineva să primească în casa lui pe un tinerel ca şi mine, îmbrăcat în haine de oraş, fapt ce m-a impresionat profund. Nu eram vrednic de o aşa primire, care m-a copleşit. Nu ştiu cum ar fi putut primi mai viu şi mai cald, pe un apostol al Domnului, s-au chiar pe însuşi Domnul Isus!!! În îndurarea cea mare a Domnului, mi-a fost hărăzită plăcerea să-l îtâlnesc în mod cu totul neaşteptat pe fratele Danciu din Voia, cu peste 20 de ani mai târziu, în Biserica Baptistă din Simeria, unde am făcut un popas într-o seară de duminică. Vesteam Cuvântul lui Dumnezeu, când deodată mi-a atras atenția figura distinsă a unui bărbat în vârstă acum, îmbrăcat în suman şi ițari, care stătea de unul singur pe un scaun lateral, foarte aproape de mine. Nu l-am recunoscut imediat după nume, dar o voce parcă îmi spunea: “Este fratele Danciu de la Voia, omul acela minunat al lui Dumnezeu, în casa căruia ai fost cu 20 de ani în urmă!” O bucurie deosebiăa mi-a umplut inima, am întrerupt vorbirea şi l-am întrebat direct: “Nu cumva sunteți fratele Danciu de la Voia?” Atât frați din adunare cât şi dânsul mi-au confirmat în cor: “Da, el este!” M-am dus la el şi l-am îmbrățişat cu o sărutare sfântă, şi am împărtăşit cu adunarea din Simeria felul minunat în care ne-am întâlnit în tinda casei lui din Voia, pe la începutul anului 1948. Nu voi uita niciodată mireasma aceea cerească, sfântă, care a coborât peste toată adunarea şi cu deosebire în inima mea. “La revedere, frate Danciu, pe nori, la venirea Domnului nostru Isus Hristos şi astfel vom fi totdeauna cu El şi nu ne vom mai despărți niciodată!”

Nu pot încheia aceste rânduri fără să amintesc deznodământul evenimentelor trăite în comuna Balşa, evenimente de tristă amintire. Acel “zis” prooroc cu numele Aron, care a rupt şi a amăgit frățietatea cu învățăturile lui false, parazitare, cu privire la “vorbirea în limbi” şi botezul cu Duhul Sfânt”, în cele din urmă s-a încurcat cu una dintre aşa-zisele proorocițe şi astfel a prejudiciat şi compromis grav prestigiul Evangheliei lui Dumnezeu în părțile acelea. Exemple de acestea aveam să cunosc multe mai târziu. Poate va zice cineva: “De ce trebuie amintite asemenea lucruri?” Pentru că acestea sunt incluse în istoria vieții mele şi la fel şi Sfânta Scriptură, care este insuflată de Duhul Sfânt, aminteşte asemenea fapte, atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, spre pocăință.

MĂRTURII DIN TIMPUL STAGIULUI MILITAR

În urma primirii ordinului de chemare în armată, am fost nevoit să întrerup activitatea misionară în județul Hunedoara. Pe la începutul lunii aprilie 1948, m-am prezentat în fața Comisiei de Încorporare, care m-a repartizat pentru Unitatea Militară a Cercului Teritorial al județului Arad. Acest lucru mi-a produs o primă satisfacție şi anume aceea de a face stagiul militar în oraşul meu natal şi a rămâne, astfel, în mediul spiritual creştin în care am fost născut din nou.

Dar pentru perioada de instrucții, toți cei vre-o cincizeci de camarazi, recrutați pentru Cercul Teritorial Arad, am fost cedați Regimentului 6 Infanterie Voluntari Purtat, care avea cazarma în Cetatea construită de Maria Tereza, împărăteasa Imperiului Austro-Ungar, situată înlăuntrul unei mari bucle descrisă de râul Mureş. Acest regiment făcea parte din Divizia "Horea, Cloşca şi Crişan", formată ca şi o altă divizie pe nume "Tudor Vladimirescu", din prizonieri români de război în Uniunea Sovietică, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Cadrele, armele cu care erau dotate cele două divizii, ca şi instrucția, erau conduse de consilieri comunişti, numiți de noi "politruci". Un accent deosebit s-a pus în cele două divizii şi pe educația politică a ostaşilor în spirit comunist-ateu. Aceste divizii au fost considerate ca avangardă a luptei de sovietizare şi îndoctrinare comunistă a armatei române, ca şi a întregii societăți.

Astfel, mediul nou în care am ajuns prin încorporarea mea în armată a fost cu totul nefavorabil şi ostil concepției mele de viață, care era profund creştină. La asta se adăuga şi smulgerea mea din familie şi din societatea creştină în care trăisem până atunci şi strămutarea într-un mediu dur, aspru, rigid, (care urmarea desigur, realizarea unui tip de ostaş cu totul ataşat ideologiei comuniste, ateiste), la care aveam să-i fac față, nu uşor, prin marea îndurare a lui Dumnezeu

Armata, întotdeauna, a fost o şcoală grea pentru fiecare recrut. Pe drept în România se spune: “Cine nu a făcut armata, înca nu este om!” Şi am ajuns să cunosc acest lucru în mod personal, prin experiență nemijlocită. În câteva cuvinte spus: Armata m-a transformat cu totul, făcând din mine un bărbat matur şi integru, pe când aveam să împlinesc 24 de ani.

Am ajuns în Cetate, într-o dupămasă frumoasă de început de aprilie, 1948. Primul lucru a fost că ni s-au luat efectele civile şi am fost îmbrăcați în straie militare, în care se includea şi o pereche de bocanci şi moletiere. Acestea erau niste fâşii de postav de culoare verde, anume croite, care trebuiau înfăşurate pe picioare, începând de la glezne până sub genunchi. Nu era o treabă uşoară de făcut, la început, şi aveam nevoie de un oarecare timp pentru a ne obişnui.

Odată primite efectele militare, hainele civile ne-au fost luate la magazie, fără să le mai vedem până la eliberare, peste 2 ani, cât dura atunci stagiul militar. Compania la care am fost repartizat a fost una de mitraliere de tip sovietic, care erau aşezate pe două rotile. Armamentul aveam să-l primim ceva mai târziu, după depunerea jurământului.

Gradații care ne-au fost destinați ca instructori, câte unul pentru fiecare grupă de 10 oameni, ne-au luat în primire şi ne-au introdus în catacomba lungă de beton, în care am intrat întreaga companie de 100 de oameni. Catacombele erau acoperite deasupra cu pălării boltite din pământ. Înainte de stingere ne-au fost date ultimele instrucțiuni. Deşteptarea avea să fie dată dimineața la ora 5:00, de către gornistul regimentului. În catacombă, deşteptarea urma să fie dată de către unul dintre instructorii cu grade şi ni s-a specificat că echiparea şi ieşirea din dormitor trebuia să se facă rapid, mai precis: “în trei timpi şi două mişcări”. Cei trei timpi erau la discreția fruntaşului sau caporalului cum îi număra…

Într-adevăr, la ora 5:00 dimineața, când gornistul abia a pus goarna la gură, un strigăt ca de tunet a cutremurat catacomba noastră: Deş-tep-taaaa-rea! Apoi o comandă scurtă, dar energică: echiparea în trei timpi şi două mişcări. Când am să spun trei, afară,

fuga marş, aşa cum eşti echipat, neechipat, ori numai pe jumătate. Iei lucrurile rămase în brațe şi în dormitor să nu te mai prind!!! Ați înțeles? Gradații noştri, care ne erau dați ca şefi de grupă şi instructori, erau de aceeaşi vârstă cu noi, acelaşi contingent (1947), dar fuseseră încorporați cu şase luni mai devreme şi au suferit acelaşi tratament şi mizerie ca noi şi erau hotărâți să ne facă şi pe noi să simțim cele pățite de ei…

La auzirea comenzii, toți am sărit ca arşi din pat, cei de pe paturile supraetajate au aterizat în capetele celor de jos, o busculadă haotică, o încurcătură de nedescris, cum nici nu visasem vreodată. Fiecare îşi căuta pantalonii, haina, moletierele, şapca şi bocancii şi îincerca să se echipeze, în timp ce gradatul număra tacticos, conştient din propria lui experiență cu ce eram confruntați noi, "bobocii", cum ne-au botezat ei. Mişcă, leat! Şi a continuat să numere: Unuuu, unu şi jumătate, doooi, doi şi jumătate, doi şi trei sferturi, treeei fără un vârf de ac, TREI!!! Afară, fuga marş!!!

Să fi văzut pe bietul leat, pe noi "răcanii"(adica recruții), cum ne mai ziceau ei, unii echipați pe jumătate, alții pe trei sferturi, cu unele efecte în brațe, ba moletiere înfăşurate pe jumătate trase după noi. În graba aceea psihotică, unii au scăpat câte ceva din brațe şi s-au oprit să le ia de jos, alții dând peste ei. O sută de ostaşi cât era efectivul companiei din acel dormitor au ajuns în sfârşit afară şi acolo au continuat să se echipeze, sub presiunea şi urgentarea ordonată de gradați. Era o scenă tragi-comică, şi de plâns, dar şi de râs!… Pe ici pe colo s-a auzit şi câte un scâncet în surdină: Aoleu maică! O fi fost vreunul din Oltenia, ori Teleorman, expresie caracteristică lor. De felul lor, cei din Vechiul Regat (Muntenia şi Oltenia), erau foarte milităroşi. Când ajungeau gradați, se pricepeau să facă mizerie ostaşilor recruți, ca nimeni alții! Unul din cei trei comandanți de grupă, din plutonul în care eram şi eu, era caporalul Dănălache din Teleorman, căruia îi mergea vestea că avea 24 de măsele în gură, din 24… Vai de cei ce ajungeau în grupa lui.

Aşa a fost prima dimineață de militărie, cu impresii de neuitat, dar în cele din urmă disciplina şi-a spus cuvântul în armata şi în caracterul nou al ostaşilor Nu se poate concepe armata fără disciplină!

Am fost repartizat, aşa cum am spus, la o o companie de mitraliere de tip sovietic, care avea greutatea de 72 kg. Ea era compusă din trei părți mari. Propriu-zisa era cea mai grea, de vreo 36 kg, şi care îmi revenea mie să o port în spate, potrivit locului meu din grupă, îndată după şeful de grupă gradat. Asta fiindcă eram aşezați în grupă după înălțime.

Odată întors la Dumnezeu şi chemat la slujire, eu am sperat să nu fac armată, mai ales că în România se instalase la putere regimul comunist, prin manevre diabolice, inspirate şi supravegheate de consilieri-politruci sovietici. Dar iată-mă în după amiaza zilei în care am primit armamentul în dotare. M-am îngrozit de greutatea "propriu-zisei" din mitralieră, care îmi revenea mie. Nu eram pregătit fizic să port în spinare o aşa greutate, pe care o consideram imensa pentru mine. Până atunci ăacusem 13 ani de şcoală şi nu vedeam rostul meu să mă chinui cu o aşa greutate în spinare, mulți kilometri de făcut în fiecare zi. Anticipez ceva când zic că am văzut după câteva zile pe un tânăr blond, neamț, înalt, care purta şi el "propriu-zisa" la instrucție. Era pe la ora 12:30 după amiaza când am sosit de la instrucție. Acel ostaş, când a pus jos din spinare mitraliera, a căzut şi el jos şi a leşinat. M-am înfiorat!…

Revenind la situația mea din după-amiaza amintită, m-am retras în dormitorul-catacombă, simțeam nevoia să mă rog, să aduc cauza mea înaintea Domnului. La intrarea în dormitor, pe dreapta, în fața geamului frontal, era o masă lungă, iar pe peretele lateral era afişată o harăa mare a României. Am profitat de ea, aşa cum mă uitam la ea, dar de fapt, eu îmi vărsam inima înaintea Domnului, cu lacrimi în ochi. În rugăciune am cerut, dacă este voia Domnului, să mă scape de povara care îmi apăsa inima şi avea să îmi apese şi trupul, începând cu ziua unrmătoare, când trebuia să ieşim la instrucție cu armamentul primit în dotare.

Slăvitul meu Mântuitor şi Domn, cu care avusesem deja atâtea experiențe minunate, care mi-a răspuns la atâtea rugăciuni, mi-a auzit strigătul inimii şi de data aceasta şi m-a izbăvit într-un chip miraculos, care era de nebănuit cu câteva minute înainte şi iată cum.

A venit un ordin de la Comandament care suna aşa: “Toți cei cincizeci de oameni care au fost recrutați pentru Cercul Teritorial Arad, (printre care eram şi eu), să fie scoşi din batalionul de arme speciale, care avea în dotare mitraliere şi branduri, să fie transferați la unități de “pistolari”. În dotarea unităților de pistolari erau pistoalele de tip sovietic, cu încărcătoare de 72 de cartuşe, o puşcă mitralieră de fiecare grupă şi câte o puşcă cu lunetă. În noua situație, eu am primit în dotare, încă în acea dupămasă, un pistol cu încărcător de 72 de cartuşe, a cărui greutate era de vreo 7,5 kg. Am dat slavă Domnului pentru răspunsul la rugăciune. Cum să uităm ceea ce scrie apostolul Pavel? “Nu vă îngrijorați de nimic; ci în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoştința lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulțumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:6-7).

Chiar din prima zi de duminică în cazarmă, câțiva ostaşi credincioşi, dintre care cu unii mă cunoşteam bine, fiind liberi de orice program, ne-am adunat sus pe catacombe dornici de rugăciune, părtăşie în Cuvânt şi cântări. La fel şi în duminica următoare, dar curând informatorii partidului ne-au denunțat la Serviciul Politic şi au interzis accesul nostru sus pe catacombe. Ca urmare, eu am căutat să fac mărturia Evangheliei de la om la om. Am avut prilejul să vorbesc din Cuvântul lui Dumnezeu şi unor elevi T.R. (termen redus) din şcoala de ofițeri, care au venit în practică la regiment, cât şi comandantului meu de pluton, sublocotenentul Cotârlea, care era de religie Greco-catolică şi se bucura de cele împărtăşite. Trebuia însă vigilență, pentru că eram deja urmărit.

O ocazie de excepție am avut într-o zi, când grupa din care făceam şi eu parte a făcut aplicație cu tema: “Grupa Vârf în Atac”. Aplicația s-a făcut cu baza de pornire de la liziera cartierului Sânicolaul Mic, spre cimitirul de la marginea comunei Fântânele, o distanță de vreo 5 km. Sublocotenentul Cotârlea a parcurs tot drumul alături de mine, fără nici un alt ostaş în apropiere de noi. În felul acesta i-am putut vesti multe lucruri din Sfânta Scriptură, cu privire la mântuire şi planul profetic. A fost foarte receptiv şi s-a bucurat de tot ce i-am spus. Amândoi am fost absorbiți de conversație, aşa că am uitat că suntem într-o aplicație de mare

importanță. Mărit să fie Domnul!

De la o vreme, am observat că unii dintre camarazii mei cu care aveam relații amicale au început să mă ocolească. Unul care a prins de veste a venit şi mi-a spus să am grijă, că sunt urmărit. Eu însă nu purtam grija aceasta, eram gata din pricina credinței să sufăr orice mi s-ar întâmpla. Într-o seară, am fost chemat la serviciul politic al regimentului. Şeful UTC-ului pe unitate m-a angajat în discuție şi mi-a cerut să mă înscriu ca membru în Uniunea Tineretului Comunist. Politicos, dar hotărât, i-am răspuns că nu pot face acest lucru. El mi-a cerut explicații, care anume este motivul refuzului meu, iar eu nu am ezitat să-i spun deschis realitatea.

- Sunt un credincios creştin convins, eu cred în Dumnezeu şi în Isus Hristos, care este Mântuitorul meu. Atât Partidul Comunist ca şi Organizația de Tineret au la bază convingerilor lor filosofia ateistă, care este diametral opusă credinței mele. Ca atare, U.T.C-ul nu are nevoie în organizație de un om ca mine, cu convingeri teiste, bazate pe credința în Dumnezeu ca Ființă supremă, rațională, care a creat lumea, o susține şi o cârmuieşte. Compromisuri nu pot face în materie de credință şi nici organizația U.T.C. nu are nevoie de asemenea membri. Răspunsul meu nu i-a plăcut şi ne-am despărțit. Cât despre mine, ştiam că am să fiu încondeiat la dosar, dar asta nu era nici prima dată şi, cu atât mai puțin, ultima dată. Eram fericit şi bucuros pentru mărturia depusă în Numele Domnului Isus Hristos! Urmarea acestei întâmplări a fost aceea că educatorul politic al Companiei, un plutonier provenit din prizonierii de război din U.R.S.S., educat în cele politice acolo, a primit sarcina să se ocupe de mine special şi să mă convingă să adopt filosofia marxist-leninistă.

Aşa că, a încercat să-şi ia în serios această sarcină. În câteva dimineți, mergând spre câmpul de instrucție, m-a scos din formație şi în coada companiei, noi doi, soldatul şi cu comandantul politic, dialogăm cu sârg despre religie, filosofie, credință, ştiință şi ateism. Era un om cu atâta bun simț, cum rar poți întâlni în viață. El şi-a dat seama de la început că lupta este inegală, dar trebuia să se achite de sarcina primită. Asupra persoanei lui voi reveni ceva mai târziu.

Îndată după încorporare, mi-am propus să stau retras, în ce priveşte partea muzicală, să nu ies cu nimic în evidență, dar în cele din urmă nu s-a putut. Doar vreo două-trei săptămâni am putut respecta ce mi-am propus. Cum aşa? Ostaşii erau învățați să cânte anumite cântece ostăşeşti şi populare, dar mergeau atât de rău, erau aşa fără noimă, încât mă deranjau profund. Sufeream în inima mea şi am zis că trebuie să fac o schimbare. Aşa se face că, am început să cânt. În companie mai erau câțiva cu liceu la bază şi mai aveam şi vre-o doi cântăreți de la Biserica Ortodoxă, cu voci bune pe lângă ceilalți.

Locotenentul major Drăgăniță, comandantul de companie, un sufletist de excepție, entuziasmat de turnura luată, într-o zi ne-a spus: "Băieți, uite ce este, avem aici pe Iovin, care vă poate învăța cântece, chiar şi pe voci. Să profităm de acest lucru. La carte scrie în programul nostru 50 de minute de instrucție şi 10 minute repaus. Eu vreau să inversăm lucrurile şi să facem 10 minute instrucție şi 50 de minute repaus, timp în care Iovin să vă învețe să cântați. Dar în cazul acesta am o pretenție, şi anume: în cele 10 minute de instrucție voi să faceți în aşa fel ca mişcările să iasă ca la carte. Ați înțeles?

- Daaa, a fost răspunsul ostaşilor.

Aşa se face că în scurtă vreme compania lui Drăgăniță s-a impus în tot regimentul. Am ajuns în lunile mai, iunie, când ingeniozitatea lt. major Drăgăniță a ajuns să descopere ceva nou. Cum flori de tot felul se găseau peste tot, a dat ordin ca în ultimile cincisprezece-douăzeci de minute înainte de plecarea spre cazarmă, ostaşii să strângă buchete de flori. Compania de o sută de oameni să nu meargă încolonată pe cele trei plutoane a câte trei grupe, ci într-o singură formație, de nouă rânduri. Ostaşii din față şi cei de pe flancuri să aibă buchetele de flori în brațe. De câte ori intram pe platoul din centrul Cetății, care era străjuit pe trei laturi de clădiri înalte cu două-trei etaje, unde rezonanța era excelentă, ecoul cântecelor străbătea văzduhul, şi atunci geamurile de la Statul Major al regimentului se deschideau şi ofițerii de toate gradele ascultau şi admirau felul în care se prezenta compania lui Drăgăniță. Au încercat şi alte companii să imite pe Drăgăniță, dar nu au reuşit…

Într-o zi din luna iulie, am fost duşi la poligonul de trageri. Drumul spre poligon trebuia făcut prin centrul oraşului. În apropierea poligonului era cimitirul “Pomenirea”, cu multe flori de câmp frumoase şi de diferite culori. Drăgăniță a dat ordin să strângem flori din cimitir, dar nu de pe mormintele îngrijite de oameni. Am făcut întocmai şi ne-am întors în formația de nouă rânduri, cei din față şi de pe flancuri având buchete de flori în brațe. Am cântat tot timpul marşului, cântări pe voci, amplificate mult de ecoul străzii. Mulțimi de oameni s-au înşiruit de-a lungul trotuarelor şi ne-au întâmpinat cu ropote de aplauze. Unii din mulțime, impresionați, au băgat în buzunarele unor ostaşi din coadă bomboane, ciocolată, țigări…

Am trecut Mureşul spre Cetate şi am ajuns în curtea regimentului, mărşăluind spre catacombele din fundul curții. Dar, dinspre clădirea unde avea biroul colonelul-comandant, venea înspre noi aghiotantul comandantului de regiment. Îndată Drăgăniță comandă onor spre dreapta cu pas de defilare. A alergat în fața aghiotantului şi i-a dat raportul, după care ne opreşte şi ne întoarce cu fața spre cel venit. Acesta ne spuse următoarele:

-Sunt însărcinat din partea Generalului Comandant al Brigăzii de Cavalerie, din partea căruia am primit un telefon, să vă felicit în numele lui, pentru felul excepțional în care v-ați prezentat la trecerea prin oraş, încât ați cucerit admirația publicului, care v-a aplaudat. (Cu noi erau de fiecare dată şi ceilalți doi ofițeri comandanți de plutoane şi educatorul politic). Care era partea mea din toate acestea? În fiecare sâmbătă după-masa, eu primeam câte un bilet de voie până luni dimineața. Bucuria mea era să fiu cu frații, angrenat în lucrarea lui Dumnezeu, în fiecare seară de sâmbătă şi duminica toată ziua. Dar lucrurile nu aveau să dureze multă vreme aşa…

Într-o zi am fost chemat şi mi s-a oferit posibilitatea să mă înscriu la şcoala de ofițeri activi în armată, dar am refuzat ca şi oferta de a mă face U.T.C.-ist. Acest lucru a făcut ca o ultimă picătură să-mi umple paharul, iar cei de la serviciul politic să nu mai poată suporta. Eram urmărit peste tot şi căutau să mă prindă în vre-o situație de culpă. Comandanții mei de pluton, companie şi cu educatorul politic, țineau mult la mine şi mi-au făcut mereu rost de

bilet de voie de sâmbătă până luni, chiar şi în unele cazuri când nimeni din unitate nu a ieşit în permisie.

Dar lucrurile s-au schimbat. În zilele de sâmbătă, ostaşii nu ieşeau la câmpul de instrucție, ci numai în Cetate şi în jurul Cetății. Eu am fost lăsat în dormitor, cu uşa închisă, ca să îi aduc la zi carnetul lui Drăgăniță cu programele de instrucție de fiecare zi. Pe la ora 10:00 dimineața, mă trezesc cu bătăi insistente în uşă. Am descuiat şi deodată m-am trezit față în față cu sublocotenentul Dinu, care era pe funcție de comandant politic al Regimentului 6 "Infanterie Voluntari Purtat", însoțit de căpitanul Samsonov, consilierul politruc sovietic, pe lângă comandantul de regiment, colonelul X.

Sublocotenentul Dinu era plin de o furie fără egal. Am avut convingerea că era stăpânit de un duh rău de tip comunist. A început să țipe la mine: "De ce stai în dormitor şi nu eşti la instrucție cu ceilalți? Te-ascunzi şi-ți faci de cap aici?"

I-am răspuns liniştit: "Nu, domnule comandant, nu mă ascund şi nu-mi fac de cap. Comandantul meu, lt. maj. Drăgăniță, mi-a dat ordin să rămân cu uşa încuiată şi să-i completez programele zilnice de instrucție."

"Ieşi afară de aici! mi-a ordonat. M-am conformat ordinului întocmai, în timp ce ei s-au postat amândoi în fața mea la o distanță de trei metri, apoi s-a dezlănțuit la mine cu o furie şi mai mare, zbierând la o cotă decibelică periculoasă, cu amândouă mâinile ridicate în sus, apoi lăsate brusc în jos a zis: "Laa-să-neeee cu Dumnezeul tău! Şi cu cât se înfuria mai mult, cu atâta eu eram mai plin de o pace dumnezeiască. Liniştea pe care o vedea pe fața mea l-a înfuriat şi mai rău şi a zis: "Ce, crezi că noi nu ştim că faci propagandă religioasă şi aici şi în învoirile pe care le-ai avut în fiecare duminică prin oraş? Începând de astăzi, nu mai ai voie să pleci în permisie în oraş, indiferent cine îți semnează vreun bilet de voie, ai înțeles??? Curtea Marțială te mănâncă dacă mai părăseşti unitatea, ai înțeles???

"Da, am înțeles, i-am răspuns, când o bucurie de nedescris, din cer. mi-a umplut inima. Mi-am adus aminte de Predica de pe Munte a Domnului Isus, când a zis: "Ferice va fi de voi când, din

pricina Mea, oamenii vă vor ocărâ, vă vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră! Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă pentrucă răsplata voastră este mare în ceruri, căci tot aşa au prigonit pe prooocii cari au fost înainte de voi” (Matei 5:11-12).

Am spus că voi reveni asupra persoanei plutonierului cu educaţia pe companie, care era un om modest, blajin şi cu mult bun simţ. În fiecare dimineaţă, după dejunul luat la ora 6:00, aveam oră de educaţie politică, pe care se punea mare accent, pe îndoctrinarea ostaşilor în morala proletară ateistă. Educatorul făcea întâi predarea lecţiei, iar apoi urma seminarul, cu întrebări şi răspunsuri, pentru a se constata dacă materialul predat a fost însuşit. Fiecare companie îşi avea un anume loc în curtea foarte întinsă a Cetăţii. Eram aşezaţi de fiecare dată cele trei plutoane în careu, iar Educatorul la mijloc.

Într-o dimineaţă, se îndreptă spre careul nostru o suită de ofiţeri, dintre care vre-o doi erau de la Direcţia Superioară Politică a Armatei din Bucureşti. Educatorul nostru era în mod vădit emoţionat… Poate chiar înfricat, deoarece în funcţie de cum va fi notat de aceşti superiori depindea şi avansarea lui în grad. Spre surpriza lui şi a noastră, unul dintre ofțterii veniţi de la Bucureşti i-a spus educatorului nostru că dânsul va face predarea lecţiei politice.

După ce a făcut predarea cu multă competenţă, a urmat seminarul. Mi-am zis în sinea mea, acuma este momentul să vin în ajutorul lui cum voi putea mai bine. Spre surprinderea tuturor, la cele cinci-şase întrebări puse, nici unul dintre cei întrebaţi anume nu au ştiut să răspundă, deşi între ostaşi erau şi unii cu liceul făcut. Inevitabil a urmat întrebarea:

- Cine poate răspunde la întrebări? Am ridicat mâna şi am răspuns corect, dând răspunsul aşteptat. Acelaşi lucru s-a produs de mai multe ori. Fie şi dacă unul singur din companie răspundea la întrebări, se considera materialul predat ca şi asimilat. Comisia a plecat, iar educatorul nostru a fost salvat de la ruşine. Lauda este a Domnului, iar bucuria mea a fost că am putut face un bine, unui om care era bun şi îşi cunoştea măsura…

În perioada finală a celor cinci luni de instruire militară, au avut loc două aplicații majore. Una care cuprindea un marş de 25 km pentru a ne apropia de aşa-numita zonă a frontului, iar în zorii zilei urma atacul, însă cu cartuşe oarbe. Comandantul de companie Drăgăniță m-a ținut toată noaptea lângă el, ca să-l ajut la realizarea planului de atac, în timp ce trupele au cantonat în corturi într-un bivoac, la marginea comunei Vinga. A fost una dintre nopțile grele pentru mine, o stare de somnolență ucigătoare m-a apăsat, trebuind să stau toată noaptea de veghe lângă comandant. Am reflectat după aceea la situațiile reale de pe front, unde nu erau doar exerciții de instruire ci scene îngrozitoare de război, cum au avut parte doi frați de ai mei, care au fost grav răniți, unul pe frontul de Răsărit în Ucraina, pe lângă localitatea Krivoirog, unde şi-a pierdut piciorul stâng de la bazin. Celălalt a fost rănit la marea retragere din Crimeea, de la Sevastopol. O schijă i-a pătruns prin spate şi s-a oprit în imediata apropiere a inimii. Istorii palpitante, în care viața este la risc în orice moment. Prin comparație, starea mea de oboseală şi de somnolență din noaptea aplicației de la Vinga a fost floare la ureche.

Ultimul act al pregătirii mele militare a fost în cadrul manevrei finale de la Chesint, din Banat, în cadrul căreia s-a lucrat cu armament şi cartuşe de război, la care a asistat Generalul Comandant al Diviziei H.C.C. Comandantul a ținut să asiste la compania lui Drăgăniță, iar acesta, impresionat şi emoționat de acest fapt, a pus grupa din care făceam şi eu parte în temă. Dar tot aşa eram şi noi, ostaşii, afectați de prezența atâtor ofițeri în spatele nostru, dar şi dornici de a ne afirma capacitatea de luptă, care era desigur meritul comandanților noştri. Chesintul era situat într-o zonă deluroasă, cu teren accidentat, ceea ce făcea ca exercițiul nostru să aibă un cadru natural excelent unei desfăşurări bune.

Concluzia la analiza exercițiului a scos în evidență o bună comportare a grupei, de care aveau să beneficieze ofițerii noştri, dintre care unii au fost apreciați şi avansați în grad. A noastră a fost satisfacția de a ne fi achitat bine de o sarcină ce ni s-a încredințat, în urma a cinci luni de instruire neîntreruptă.

În urma acestei experiențe, gândul m-a dus la apostolul Pavel, care, în cea de-a doua epistolă scrisă lui Timotei, abordează tema

slujirii Evangheliei Domnului Isus Hristos, în capitolul 2, în şapte imagini diferite: ca fiu, ca ostaş, ca atlet, ca plugar, ca lucrător, ca un vas de cinste şi ca un rob.

Ca ostaş al lui Hristos, Pavel îi recomandă trei lucruri lui Timotei. În primul rând îi atrage atenția că slujirea Evangheliei lui Hristos trebuie încredințată la oameni vrednici de încredere, care să fie în stare să-i învețe şi pe alții. Nu poți învăța pe alții fără să fii tu însuți un bun exemplu în trăire, şi care să fi învățat conştiincios la vremea ta!

Al doilea lucru care apostolul căuta să îl pună pe inima lui Timotei era acela că, fiind ostaş al lui Hristos, el trebuia să fie gata şi pentru suferință. E de remarcat adjectivul "bun" ostaş al lui Hristos. Nu toți cei care se consideră ostaşi sunt neapărat şi buni. Problema suferinței este specifică pentru un ostaş, pentru că el trebuie să lupte împotriva unor duhuri nespus de ostile, şi viața de front nu este uşoară! Suferința pentru Hristos şi pentru frați nu este un merit al puterilor omeneşti, ci este un har dat de sus de Dumnezeu.

Al treilea lucru încredințat lui Timotei, ca bun ostaş al lui Hristos, este să vegheze să nu se încurce cu treburile civile ale vieții, dacă vrea să-I placă Celui ce l-a înscris la oaste. Ostaşul bun aceeptă viața de abnegație şi privațiuni şi se consacră unui singur țel: Hristos şi triumful Evangheliei Sale!

Apostolul Pavel face cunoscut bisericii din Corint care sunt armele de luptă. Ca buni ostaşi ai lui Hristos, armele noastre sunt spirituale, pentru o luptă spirituală. Ele nu sunt supuse firii pământeşti ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu, ca să surpe întăriturile, să răstoarne izvodirile minții şi orice gând să fie făcut rob ascultării de Hristos. Apoi, mai pe larg, apostolul Pavel descrie armele duhovniceşti în Efeseni 6:11-18: adevărul, platoşa neprihănirii, râvna Evangheliei păcii, scutul credinței, coiful mântuirii, sabia Duhului, (adică Cuvântul lui Dumnezeu) şi în final rugăciunea, care este eficace în toate privințele. Iar din 2 Corinteni 6:7 înțelegem că în starea de neprihănire suntem dotați şi cu arme de lovire şi de apărare.

De asemenea, împreună cu armura spirituală se impun: ordine, ascultare, supunere, disciplină, promptitudine în slujire, suferință şi sacrificiu. Mulțumesc Domnului pentru tot ce mi-a fost dat să învăț, să trăiesc şi să mărturisesc ca militar.

Pe toată durata serviciului militar, aveam la mine un Nou Testament mic, pe care îl purtam totdeauna în buzunarul de sus al vestonului. Cu ocazia unei percheziții în cuferele noastre, unora li s-au confiscat Testamentele găsite. Al meu însă a supraviețuit, fiind la mine, şi mi-a fost de mare folos.

Ca măsură disciplinară împotriva mea, ordonată de comandantul politic Dinu, eu nu am mai primit permisii, dar bucuria mi-a fost mai mare, deoarece ştiam că este pentru că am afirmat credința mea şi L-am mărturisit pe Domnnul şi Mântuitorul meu Isus Hristos. Mărit să fie El în veci!

Într-o zi a venit unul dintre ostaşi şi mi-a spus că a văzut listele cu repartizările celor ce au terminat perioada de instrucție. Mi-a mai spus că eu am fost repartizat la o unitate tocmai în Dobrogea, la Tulcea, să fiu cât mai departe de casă şi de frații de credință. Sigur, nu mi-ar fi convenit deloc, dar pentru Isus Hristos, asemenea lui Pavel, aş fi fost gata să pierd totul şi să le socotesc toate ca nişte gunoaie (Filipeni 3:7). Planul era făcut de cei ce-L urau pe Domnul şi eu ştiam că viața mea este în mâna Lui, oriunde voi ajunge.

Înainte însă de a fi trimişi la unitățile unde am fost repartizați, a venit un ordin special de la Comandamentul Teritorial, ca ostaşii recrutați pentru Cercul Teritorial din Arad să fie trimişi îndată la unitatea care era chiar în centrul oraşului. Eu i-am mulțumit lui Dumnezeu care m-a păzit şi mi-a făcut scăpare de Tulcea şi mă gândeam că voi merge la noua unitate, unde nu voi voi fi cunoscut şi nu se vor şti cele întâmplate la regimentul din Cetate. Încă eram naiv şi nu ştiam că în comunism totul era sub control excesiv. Aveam să ştiu însă câteva luni mai târziu, cu ocazia încorporării unui nou contigent. Mi-a fost dat să lucrez ca furier, şi atunci l-am văzut pe “politrucul” Comisiei de Încorporări, care purta la el dosarul care conținea toate informațiile sociale şi politice cu privire la fiecare recrut. Acesta dispunea de fiecare recrut, la ce anume unitate din țară să fie repartizat.

Detaşamentul de ostaşi C.T.A., conduşi de un sergent delegat în acest scop, am sosit într-o după-amiază însorită în curtea unității din centrul oraşului. După un oarecare timp de aşteptare, a venit un plutonier major şef spre noi. Sergentul a dat ordin de încolonare a noastră, iar el a dat raportul de rigoare care s-a încheiat cu: "Detaşamentul aşteaptă ordinul dumneavoastră". Spre surprinderea celorlalți, dar mai ales a mea, prima întrebare care o pune în fața frontului a fost:"Care-i ăla Iovin??? Am luat poziția de drepți şi am raportat:"Eu sunt, să trăiți!!! A dat din cap cu înțeles… Mi-am zis în sinea mea că, nu numai că nu sunt anonim, ci din contra, sunt ca anul bine cunoscut! Dosarul meu ajunsese înaintea mea la unitate, eram încondeiat de-a binelea. Prin această identificare a mea de către responsabilul politic şi cu educația, lupta cea bună a credinței (1 Timotei 6:12) a început şi la noua unitate.

Am fost repartizat ca furier la biroul serviciului de aprovizionare, al cărui şef era plutonierul major Botezatu, un bărbat mai în vârstă, cadru provenit din vechea gardă, dinaintea instalării comunismului în România. Era un bărbat voluminos, bine dispus întotdeauna, care m-a primit bine în biroul lui, sarcina mea fiind să mă ocup cu anumite scripte de birou. Printre acestea se număra şi calculul pe zile a meniului trupei în funcție de valoarea calorică a fiecărui aliment, aşa ca să însumeze zilnic 3.200 calorii, cât prevedea ordinul 50 al Armatei. Plutonierul major Botezatu era foarte mulțumit de pregătirea mea profesională în munca de birou şi în plus, ne-am identificat reciproc, (dar nedeclarat) ca nefiind simpatizanți ai comunismului-ateu.

Pe masa de birou acoperită cu hârtie am scris frumos, caligrafic, nişte texte din Sfânta Scriptură, care au fost sesizate de informatorii care mă urmăreau. Printre ele era şi acesta: “Vulpile au vizuini, păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul.” Domnul Isus a spus aceste cuvinte unui om pripit cu vorba, care îi zisese: “Doamne, Te voi urma oriunde vei merge.” Adeseori am auzit din partea unora vorbe mari, dar care nu au ajuns să fie puse în practică. Drumul de la cap la picioare este prea lung, ca să ajungă să fie şi înfăptuite. Voluntarismul care îşi are izvorul în sinea omului, spre deosebire de chemarea de sus, care asigură şi puterea pentra a-L urma pe Domnul Isus, are picioare

foarte scurte, care nu ajung niciodată la ținta dorită. În această situație a fost şi tânărul bogat, care s-a oferit voluntar să-L urmeze pe Domnul Isus.

Când a auzit care este prețul uceniciei, tânărul nostru s-a dat înapoi (Matei 19:16-22). Cât de adevărate sunt cuvintele scrise de Solomon: “Nu te grăbi să deschizi gura şi să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu. Să nu spui vorbe multe” (Eclesiastul 5:2).

Şi împăratul David a fost preocupat de acest lucru, când în Psalmul 39 scrie: “Ziceam: Voi veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuiesc cu limba. Îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău înaintea mea.” El a crezut că poate veghea asupra lui însuşi fără ajutor de sus, dar a falimentat. De aceea, în Psalmul 141:3, David nu mai pune accentul pe sine, apare mai matur şi se roagă Domnului: “Pune. Doamne, o strajă înaintea gurii mele, şi păzeşte uşa buzelor mele.” Accentul cade acum pe ajutorul Domnului în realizarea scopului propus. Oh, cât de bine avea David să ştie şi să spună şi altora despre experiența încrederii în Domnul: “Gustați şi vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El! ” (Psalmul 34:8). Slăvesc pe Domnul pentru minunea încrederii mele în El din fragedă tinerețe, prin care am văzut şi eu minunile Lui în viața mea. Încredere înseamnă o REZEMARE! Înseamnă a te sprijini pe unica sursă a puterii de izbăvire a Domnului.

Datorită credinței afirmate pe față, a vieții noi pe care o aveam în Hristos Domnul, mă simțeam mereu în luptă, ca pe front. Ideologia comunistă era propagată peste tot, prin presă, radio, orele de educație politică, manifestații, şedințe. Un adevărat asalt de fiecare zi era dat asupra conştiinței omului, cu nihilismul militant al doctrinei false promovată de partidul comunist.

În situația aceasta am simțit o nevoie copleşitoare de dovezi biblice ale credinței creştine şi ale adevăratei ştiințe. Asta nu pentru că m-aş fi îndoit câtuşi de puțin de credința mea în Isus Hristos, cât pentru a avea dovezi cu care să mă pot confrunta şi răspunde oricui care ar fi îndrăznit să încerce să mă convingă de contrariul experiențelor mele personale cu privire la credința creştină. Mă rugam Domnului pentru acest lucru şi răspunsul a şi venit.

Într-o duminică, fiind în permisie, l-am întâlnit pe bunul meu prieten şi frate Traian Ban, care mi-a înmânat cartea “Creştinismul şi Studiul Naturii”, de Bettex, care avea cinci capitole distincte, dintre care unul era: “Materialismul”. Nu puteam concepe ceva mai extraordinar de potrivit pentru mine în situația prin care treceam ca şi această carte. În cursul săptămânii nu puteam citi, nu că nu aş fi avut timp liber, ci pentru că eram supravegheat îndeaproape de copoii comunişti şi nu voiam cu nici un chip să fie văzută cartea şi să-mi fie confiscată. Nici nu era a mea şi mai ales că era o adevărată valoare spirituală. Dar proxima duminică m-am închis de dimineață în biroul de aprovizionare, (şeful nu venea duminica la birou) fără să mă duc nici la sala de mese pentru mâncare, astfel că până seara am terminat de citit toată cartea. Nu pot exprima în cuvinte ce a însemnat pentru mine acea carte venită la timpul potrivit. Parcă zburam prin văzduh de fericire, atât de bogat mă simțeam şi i-am mulțumit Domnului pentru ea, cât şi pentru cei doi traducători ai ei. Fie în veci binecuvântat Numele Domnului!

Într-o zi, mă trezesc în spatele meu la birou cu maiorul Nazarie, care era şeful Serviciului de Informații pe unitate. Funcția era aceea a unui om de temut, dar eu nu m-am simțit câtuşi de puțin intimidat de apariția lui. Venise să se convingă personal de ce anume a fost raportat, de textele din Biblie caligrafiate de mine pe masa de birou. Era un om cult, fin, iubitor de muzică. Făcea parte din garda veche şi în cazul acesta avea studiile făcute la Academia Militară. M-a întrebat de formă ce fac şi cu ce mă ocup. I-am răspuns că am întocmit meniul pentru trupă şi a plecat.

În unele zile când aveam momente de repaus, mă duceam la sala culturală, unde era şi un pian la care nu cânta nimeni. Desigur, eu l-am încercat şi era în stare perfectă de funcționare. Cântam câte două-trei marşuri ostăşeşti cunoscute, dar printre ele şi câte o cântare religioasă de la creştini. Bineînțeles doar melodiile, nu şi cuvintele. Duminica înainte de masă, vine la mine caporalul care era omul de serviciu de la Biroul de Informații şi-mi spune că maiorul Nazarie mă cheamă. L-am urmat şi m-am prezentat la ordin. Caporalul se retrase, iar maiorul, cu o voce foarte amabilă, m-a invitat să ocup loc într-un fotoliu din partea opusă a biroului lui foarte elegant. Mă gândeam în sinea mea că va urma vreo păruială,

dar nu a fost aşa. (Câtă deosebire între acest om şi sulocotenentul Dinu, comandantul politic de la regimentul unde făcusem instrucția. Dinu era asaltat de duhuri rele.) După ce m-a chestionat cu privire la originea socială, studii, m-a angajat în discutie cu privire la diferite subiecte la ordinea zilei. Eu eram cu gradul de fruntaş, prima treaptă în ierarhia militară. Gradul de fruntaş echivala cu acela de “soldat destoinic”, care se acorda pe baza însuşirii instrucției militare, fără vreun alt examen. Dumnealui era cu 11 trepte superior şi mai în vârstă ca mine cu cel puțin 25 de ani. Scopul chemării mele a fost acela de a încerca posibilitatea reeducării mele în spiritul noului regim instalat în țara noastră.

M-am văzut foarte mărunt în fața lui, dar în acelaşi timp şi onorat să pot depune o mărturie vie pentru Cel ce era Mântuitorul şi Domnul meu Isus Hristos. În timpul discuțiilor, Domnul mi-a făcut parte treptat de o ascendență de Duh, asş că am uitat de diferența de grad, dar şi de timp… M-a ascultat cu mare interes şi când s-a uitat la ceas, a exclamat surprins:"Aoleu, mă aşteaptă soția cu masa de prânz şi eu încă nu m-am bărbierit". A plecat în grabă spre frizeria Cadrelor, iar eu mă țineam după dânsul, deoarece nu epuizasem subiectul început. În prezența ostaşului frizer mi-a spus: "Bine, Iovine, lasă că mai discutăm altădată". L-am salutat ostăşeşte cu respect şi m-am retras fericit că am avut parte de harul mărturiei creştine, mai ales că era şi o zi frumoasă de duminică. În biroul şefului Serviciului de Informații a fost pentru două ceasuri o slujbă duhovniceasca de esență creştină, spre slava lui Dumnezeu. Mărit să fie Domnul!

Într-o zi, pe când eram la pian şi cântam, a venit maiorul Nazarie şi mi-a spus că ar dori să închegheze cu ajutorul meu un cor ostăşesc. În scopul acesta, are şi nişte partituri pe note, cu cântece ostăşeşti aranjate pe voci. După felul frumos cum s-a purtat cu mine, mi-am dat seama îndată că nu este cazul să-l refuz. Am înțeles că dumnealui are şi resortul cultural pe unitate şi am promis că voi face tot ce se poate, în cazul în care îmi dă partiturile şi îmi asigură condițiile necesare. În câteva săptămâni, corul ostăşesc a fost pus pe picioare, apoi a fost pregătit şi un program cu reprezentație culturală în cartierul Aradul-Nou. Sigur, acest lucru mie nu mi-a mai convenit, să apar pe scenă cu programe patronate

de comunişti şi pe deasupra să mai fiu şi aplaudat. I-am raportat şefului că eu nu pot accepta apariția mea pe scenă, ca să fiu aclamat de asistență. Vrednic de aclamații şi laude este Unul singur: DUMNEZEU! Lovitura a fost mare când a luat cunoştință de hotărârea mea, (din care nu puteam face compromis). L-am liniştit însă că programul tot se poate face şi i-am propus şi solutța: Aveam în cor un ostaş, Glovac Nicolae, care făcuse Şcoala de dascăli şi ştia ceva muzică şi el. Eu voi sta ascuns după cortină, voi da tonul, iar Glovac va da din mâini şi va dirija. El nu îşi va face nici un scrupul din aceasta. Aşa s-a şi făcut şi reuşita a fost pe măsură. Gestul meu însă a zgândărit profund Organizația de Partid din unitate şi urmările s-au şi arătat. Nu puteau trece cu vederea un asemenea act din partea mea. Toți cei din ansamblul cultural primeău bilete de voie de sâmbăta până luni dimineața, iar eu stăteam consemnat în cazarmă. Eram fericit pentru faptul acesta, deoarece eu mă ştiam în primul rând ca şi un ostaş al lui Hristos, chemat să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu şi nu sluga lui Stalin şi a Împărăției întunericului comunist.

Dacă în perioada de instruire la regimentul 6 Infanterie Voluntari Purtat am avut de-a face față unor probleme de igienă corporală, nu aveam să scap de asemenea probleme nici la Cercul Teritorial Arad. Erau moşteniri nefaste din timpul celui de al II-lea Război mondial, cu mişcările trupelor noastre până în Caucaz, Stalingrad pe Volga şi apoi frontul de Apus, până în Munții Tatra ai Cehoslovaciei, prin Budapesta. Ce să zicem de trupele sovietice, de pe vastul Imperiu Rosu, cu atâtea rase şi naționalități, care ne-au inundat țara şi chiar casele noastre… Aşa s-a întâmplat că la regimentul din Cetate, odată cu efectele militare şi lenjeria primită, am avut experiența umilitoare şi de nesuferit a păduchilor. Mi-am adus aminte de fratele meu Nicolae, care întors de pe frontul de Răsărit, din Ucraina, ne povestea cum l-au chinuit păduchii pe acolo. Odată, un păduche cari se mişca pe spate, de-alungul şirei spinării, l-a supărat în aşa măsură că s-a dezbrăcat până la piele, l-a prins, l-a arestat şi l-a condamnat la moarte. L-a pus pe un butuc de lemn, l-a țintit cu patul armei şi l-a executat. A fost o faptă eroică de pe frontul de Răsărit…

La C.T.A., în inima oraşului Arad, dormitoarele ostaşilor erau infestate cu puzderii de ploşniţe, care odată cu venirea nopţii mişunau peste tot. Erau flămânde de sânge şi abia aşteptau să venim la paturi, că ne şi năpădeau. Am sesizat superiorii noştri, dar ajutorul necesar nu l-am primit.

Atunci, noi, ostaşii am recurs la o altă metodă. Am început să omorâm ploşniţele cu degetele pe pereţii albi, i-am pictat şi mâzgălit cu sânge roşu în aşa fel încât superiorii noştri s-au sesizat şi au ordonat zile de deparazitare, după ce ne-au dotat cu găleţi de petrol ca antidot. Au fost omorâte mii şi mii, dar tot mai apăreau. Noaptea prin somn, simţeam că ceva îmi umblă pe faţă şi dădeam cu mâna ca să-mi umplu faţa de sânge. Am găsit soluţia şi am legat pâlnii de carton muiate în petrol la fiecare picior de pat. Credeam că acuma nu vor mai putea să urce pe pat. Dar ploşniţele ingenioase au găsit formula să ne păcălească. Urcau sus pe tavan şi se lansau pe paturile noastre. După o luptă asiduă, mai multe săptămâni, am reuşit, în sfârţit să le lichidăm şi să ne asigurăm odihna prin somn. Voi mai aminti doar faptul că printre ostaşi era şi unul numit Lengyel, care era zidarul unităţii, folosit la reparaţii şi zugrăveli. În lupta împotriva ploşniţelor, cineva i-a ridicat perna patului care era într-un colţ al camerei. Sute de ploşniţe stăteau cuminţi în aşteptarea lui Lengyel, să vină să se culce. El, obosit de muncă, adormea buştean îndată ce se aşeza în pat, iar ploşniţele ar fi venit la ospăţ nestingherite, dar nu mai mult, căci le-am făcut noi de petrecanie…

UN FOC ÎN NOAPTE

Paza unităţii era încredinţată lt. Preduţoiu, care avea la dispoziie corpul de gardă, compus din şase ostaşi, un caporal sau sergent ca şi comandant al gărzii. Erau patru posturi de santinelă care străjuiau zi şi noapte. Unul era cel de la poarta principală de acces în unitate, iar celălalt era în fundul curţii, în partea opusă.

De la ora stingerii până la deşteptare (10:00-5:00 a.m.), mai funcționau două posturi, unul situat la o gheretă în mijlocul curții, iar celălalt la un etaj, la Biroul de Dosare Secrete. La aceste două posturi suplimentare făceam de gardă noi, ceilalți ostaşi la rând, pe trei schimburi, în total şase ostaşi, în fiecare noapte. De câteva ori am făcut şi eu de santinelă la aceste posturi.

Într-o noapte cu bucluc, am ajuns din nou la rând, la postul cu ghereta din mijlocul curții, în schimbul trei, între orele 2:45-5:00 a.m. În schimbul doi, făcuse înaintea mea de santinelă unul dintre veselarii de la bucătărie. Mi-a predat arma şi parola şi repede a zbughit-o spre dormitor să mai apuce ceva somn. După ce am stat în gheretă câtăva vreme, cu arma lipită de mine, m-am sculat să mă plimb cu arma ținută pe umăr, ca la defilare. Aşa cum mă plimbam, la lumina beculu electric de lângă post, constat că încărcătorul nu este închis şi la locul lui cu închizătorul în poziția normală. Fără să mă gândesc prea mult, iau arma de pe umar în mâna stângă, în mod regulamentar cu țeava în sus, cu mâna dreaptă lovesc închizătorul să intre la locul lui şi, cum eram instruiți, am şi percutat, ca să mă asigur că pe țeavă nu este nici un cartuş, dar nu a fost asa…

În clipa percutării, un zgomot infernal s-a declanşat în noapte, amplificat atât de ecoul clădirilor cu etaj pe cele trei laturi, cât şi în contrast cu liniştea nopții. În câteva secunde, curtea a fost inundată de ostaşi în alb, care au sărit ca arşi din pat, ca să vadă ce s-a întâmplat. Îndată a apărut şi ofițerul de serviciu, foarte alarmat, iar eu eram năucit de cele întâmplate… Am raportat exact ofițerului de serviciu, care a trebuit să întocmească raportul cu cele ce s-au întâmplat şi justificarea glonțului dat lipsă, care străpunsese întunericul nopții spre o destinație nețintită şi necunoscută. Ori veselarul care îmi predase postul mie, ori cel de dinaintea lui, din schimbul întâi, nu au procedat corect cu arma. Singurul bine a fost că nu a fost nimeni rănit sau chiar mai rău încă… Eu mă aşteptam să fiu pedepsit pentru acest incident neaşteptat.

Dimineața a fost convocată o adunare generala a trupei şi a cadrelor de conducere. S-a făcut analiza şi s-a tras o concluzie, care în nici un caz nu m-a scos pe mine de țap ispăşitor. Văzusem în vremea aceea un ostaş care a fost pedepsit cu 10 zile de

carcera, în urma unui eveniment asemănător. Carcera, instalată într-un loc din curte, era făcută din scânduri, atât de mică încât nu-i permitea celui pedepsit decât să stea în picioare, de la deşteptare până la stingere, cu regim alimentar special, mâncare tot a treia zi. Eram de față când i s-a dat drumul peste 10 zile. Sărmanul s-a prăbuşit la pământ şi a leşinat.

Concluzia trasă a fost aceea că ostaşii sunt insuficient pregătiți în predarea şi preluarea serviciului de santinelă, şi că s-a neglijat Regulamentul, care prevedea ca predarea şi preluarea serviciului de santinelă să se facă sub supravegherea şi în prezența şefului de gardă. Fiecare ostaş rânduit ca santinelă trebuie să aibă propria lui armă pe care să o ia de la rastelul din corpul de gardă. Aşadar eu nu am suferit nici o consecință, în schimb corpul de gardă permanentă a trebuit să facă în fiecare zi instrucție suplimentară de o oră pe zi, timp de o săptămână. Recunoştința mea a fost dată în întregime Domnului meu, care m-a scăpat din această situație periculoasă.

După câteva luni de furier la Serviciul de Aprovizionare, am fost transferat ca furier la Serviciul Financiar şi Contabilitate al unității, condus de căpitanul Chilug. Ca furier mai aveam pe un fost coleg de liceu, Huțiu Ioan, care mai târziu a ajuns să se întoarcă la Dumnezeu, spre bucuria mea. După armată s-a căsătorit cu o soră credincioasă şi am avut părtăşie împreună.

În primăvara anului 1949, un eveniment deosebit a zguduit unitățile militare. A fost pus la cale un complot de răsturnare a regimului comunist în țară, în care erau implicați mai mulți ofițeri şi subofițeri din diferite unități militare. Înaintea zilei şi orei "H" când trebuia să se dea lovitura, toți au fost arestați. De cei arestați nu am mai auzit niciodată nimic! Mulți în acei ani au pierit fără urme, ca victime ale regimului comunist. Crima şi minciuna domnea peste tot în țările comuniste. Aceasta ne aduce aminte de rechizitoriul necruțător al Domnului Isus adresat fariseilor, în Evanghelia după Ioan capitolul 8:44, când le-a zis: "Voi aveți de tată pe Diavolul; vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentrucă în el nu este adevăr. Ori de câteori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tătăl minciunii."

Aşa a fost şi în procesul nostru, al fraților, ca şi în celelalte procese. Cei anchetați declarau un lucru, dar anchetatorii instruiți special scriau cu totul altceva, ca să te poată oricum condamna. Crima şi minciuna erau virtuți în statul comunist.

PRINS ÎN FLAGRANT-DELICT DE SERVICIUL CONTRA-INFORMAȚII

Pe când eram furier la Serviciul Financiar, după masa de prânz, în loc să merg să mă culc ori să fac altceva, mă refugiam în birou şi acolo băteam la maşina de scris. Am primit în zilele acelea o lucrare pe care o consideram foarte valoroasă. Era scrisă de mână şi doream să o am şi eu. Era intitulată: “Viața şi lucrarea lui Toyohiko Kagawa”. Acesta a fost considerat apostolul secolului al XX-lea pentru Japonia, cu totul dedicat propovăduirii Evangheliei în țara lui. Dis-de-dimineață mergea în fața marilor uzine japoneze, unde lucrau mii de muncitori, şi până la deschiderea porților, vestea oamenilor Calea mântuirii prin Isus Hristos. Locuința lui era adeseori un loc de adăpost pentru dezmoşteniții de soartă, cărora le vestea pocăința şi credința în Isus Hristos, pentru câştigarea Vieții veşnice. Nu voi uita niciodată prima propoziție cu care începea manuscrisul amintit: “Eu însumi sunt o minune!” Cu adevărat omul este capodopera creată de Dumnezeu pe pământ. Pe drept, Bettex scria în valoroasa sa carte “Minunea” că acest fenomen ce se numeşte aşa, nu poate fi explicat. Dacă se poate ceva explica, nu mai este minune, deoarece nu stă în capacitatea şi nici în puterea omului înțelegerea ei. O minune, ca şi acelea făcute de Domnul Isus şi de apostoli, este un fenomen supranatural, produs de o inteligență creatoare şi realizat de o putere nemărginită supraumană.

Sfânta Scriptură, ca şi noi, atribuie această inteligență şi putere Dumnezeului Celui Atotputernic şi Înțelept, Marele Arhitect şi Realizator al întregului Univers creat. El este de necuprins pentru mintea omului, dar Se poate revela lui, cum se exprimă atât de frumos fratele Vasilică Moisescu în cântarea sa intitulată “Poet şi Poemă":

Întregul soare joacă-n stropi de rouă;

Şi Tu în inimi poți să locuieşti,

E o minune ce e veşnic nouă,

Mărimea Ta ce şti s-o mărgineşti.

Cor: Mi-e gata inima să-Ți cânte Ție

Al lumilor Poet slăvit.

Poema Ta este-a lor armonie

Şi-n slava lor eşti oglindit.

Aşadar, m-am apucat să dactilografiez acest manuscris despre Toyohiko Kagawa, în secret, cu uşa de la birou încuiată pe dinlăuntru. Fiind mereu urmărit, absența mea de la programul de dormitor pe un timp atât de îndelungat avea să fie observată şi raportată. Când auzeam paşi pe coridor încetam şi reluam scrisul cu maşina după ce ştiam că pericolul a trecut.

În capătul din fund al coridorului unde era situat biroul nostru, funcționa şi un birou special şi de temut şi anume: “Serviciul 1 de Contra-informații al Armatei”, condus de colonelul Ignat, care avea câțiva subalterni foarte secretoşi, care nu prea comunicau cu restul din unitate. Într-o zi aud paşi pe coridor încă de la distanță interceptați şi am stat în tăcere absolută. Dar de data aceasta paşii se opriră în fața uşii şi o mână apasă pe mânerul uşii, care era încuiată. A urmat o bătaie în uşă, dar eu continuam să tac chitic. Era însă în zadar, căci urmă o nouă bătaie, mai puternică, dublată de o voce energică:"Deschide uşa, măi!" Scot repede din maşină foaia din Kagawa şi împreună cu manuscrisul le ascund sub nişte registre, iar în maşină pun altă hârtie pe care o aveam pregătită, ca pentru exerciții. Apoi m-am dus să deschid. În fața mea era tocmai colonelul Ignat, comandantul Serviciului de Contra-Informații al

Armatei. "Ce baţi la maşina de scris?" îmi spune cu o voce marţială.

I-am dat hârtia din maşina de scris cu exerciţiile de scris."Nu asta mă, scoate ce ai scris înainte!" Mi-am dat seama că ştie tot şi era inutil să mă opun. Am scos paginile scrise şi i le-am înmânat. Dar el a continuat:"Dă încoace şi hârtiile după care ai scris astea!" I le-am dat şi apoi a adăugat:"Va-să-zică cu de astea te ocupi aici. Ei, bine, o să vedem ce vom face cu tine!" Cu hârtiile luate a plecat, iar eu am rămas singur să meditez la cele întâmplate… Mă asaltau acum ameninţările comandantului politic Dinu, de la regimentul din Cetate: "Curtea Marţială te mănâncă!" Atunci când mi le-a spus Dinu, am fost fericit şi bucuros, dar acum ele aveau un alt conţinut şi anume acela că băteam la maşina de scris a armatei în secret, documente de propagandă religioasă, de filosofie idealistă, subversive ideologiei promovate de partidul comunist. O stare de frământare mi-a cuprins inima. Am încuiat biroul şi am plecat undeva să mă rog: simţeam o nevoie acută de rugăciune. M-am refugiat în sala de educaţie politică unde nu era nimeni la ora aceea de după masa. Am îngenunchiat într-un colţ şi am încercat să mă rog, dar parcă cerul deasupra mea părea de plumb…

M-am dus în sala dormitorului unde aveam patul şi eu, dar nu-mi venea să mă aşez pe pat. M-am dus la unul dintre geamurile dinspre stradă şi privind de la etaj pomul mare, puternic, cu coroana lui masivă şi culoarea verde a frunzelor mi-au făcut bine, într-o oarecare măsură. Eram singur şi dus pe gânduri. Lângă mine apare la geam sergentul Harceaga Iosif, un camarad care şi el era intelectual, făcuse Şcoala Normală de învăţători. (Şi eu eram de un timp sergent, deşi nu aş fi vrut. Am fost obligat să mă prezint mai întâi la examenul de caporal, iar după câteva luni şi la cel de sergent, examene care pentru mine au fost foarte uşoare.)

Am avut încredinţarea că nu la întâmplare a venit atunci lângă mine, ci Domnul l-a trimis. Simţeam nevoia să împărtăşesc cuiva frământul meu şi poate el a fost cel mai potrivit din toată unitatea pentru acest lucru, pentru destăinuirea mea. Era fiu din familie de ţărani, de pe valea Crişului Alb, neviciat, până la acea vreme, de spiritul veacului. M-a întrebat, aşa cum stăteam la geam:"Ce faci aici Mişule?" Aşa-mi ziceau cei apropiaţi din armată."Ce gânduri îţi frământă inima?"

"Fiindcă m-ai întrebat, aş vrea să îți confesez ceva important, ce mi s-a întâmplat în după-amiaza asta, dar îți cer să păstrezi discreția deocamdată." I-am împărtăşit pe scurt ce mi se întâmplase cu colonelul Ignat, de la Contra-Informații. Ştiam că la un aşa post nu putea fi numit oricine, ci unul care era super-verificat şi acceptat de conducerea partidului comunist. În cazul meu, acest om nu era unul care să îmi facă vreun favor… Sivu, (de la Iosif), cum îi ziceam noi, m-a ascultat cu atenție şi în mod tacit am simțit că este de partea mea. Eram împreună de mai bine de un an de zile şi cunoştea bine poziția mea, cât şi peripețiile prin care trecusem. Pentru poziția de nonconformism comunismului şi de necompromis în ale credinței, eram simpatizat de mulți ofițeri şi subofițeri, cu excepția acelora care "s-au vândut" pentru avantaje de moment cauzei comuniste, chiar dacă nu din convingere.

Prea multe nu mi-a putut spune Sivu, dar cred că i-a făcut bine încrederea pe care i-am acordat-o prin mărturisirea la care l-am făcut părtaş. În schimb, pe măsură ce mă confesam lui, am simțit o mare uşurare şi despovărare în inima mea, pentru care i-am mulțumit Domnului. Mare este beneficiul mărturisirii şi împărtăşirii necazului, cuiva care este vrednic de încredere. Nu prea sunt mulți de felul acesta, dar Domnul mi-a făcut parte de astfel de suflete sincere, în lunga istorie a vieții mele. Cu durere trebuie să spun că am avut însă parte şi de aceia care mi-au înşelat amarnic aşteptările, care amăgiți de Satan, au fost ahtiați mai mult de interesele şi foloasele lor, decât de cele ale Împărăției lui Hristos. Referitor la această temă, apostolul Pavel afirmă chiar mai mult şi scrie: "Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, şi nu după ale lui Isus Hristos" (Filipeni 2:21). (Totuşi acest "toți", nu trebuie înțeles în sens absolut. Pavel a avut şi câțiva colaboratori de mare încredere, printre aceştia şi Timotei.) Poetul creştin Traian Dorz a scris versurile intitulate: "NOI ŞI VOI", atunci când a suferit şi el durerea înşelării: "Noi am rămas urcând spre culme,/ Calvarul şi mai greu de-acum,/ Când voi vă-ntoarceți în cetate/ Şi singuri ne lăsați în drum…/ De-acum amestecați în ceata/ De cărturari şi farisei,/ Veți cere răstignirea noastră,/ Ne veți lovi şi voi cu ei./ Nu vă putem urma cărarea,/ Pe care v-ați întors 'napoi/ Deşi ne-ați adus atâtea lacrimi/ Şi-atâtea amintiri cu voi…/ Simți-vom de sub greul crucii,/

Când biciuiți vom fi cumplit;/ Şi şti-vom dintre mii de bice,/ Că-i “frate” cel ce ne-a lovit./ Cunoaşte-vom din mii de buze,/ Pe-a “fratelui” ce ne-a scuipat;/ Din mii de cuie vom cunoaşte,/ Când mâna “fratelui” a dat…/ Şi vom întoarce-n altă parte/ Obrazu 'nsângerat şi strâns,/ Vom înghiți în noi durerea/ Şi nu ne veti vedea c-am plâns./ Dar când vom fi întinți pe cruce,/ De VOI, pe care v-am iubit,/ Va-ncepe veşnicia noastră,/ Căci ceasul vostru s-a sfârşit./ Suim… şi grea e crucea-n spate…/ Răbdăm… şi geme plânsu-n noi;/ Ne doare despărțirea voastră,/ Dar: “Nu ne-ntoarcem înapoi!”

Aşteptam cu oarecare nelinişte ziua de mâine, în legătură cu măsurile care se vor lua împotriva mea. Credeam că în sensul acesta, primul care va spune ceva va fi locțiitorul politic al unității, plutonier major şef Rusu, în cadrul orei de educație politică, care avea loc în fiecare dimineață. Dar spre mirarea mea nu mi s-a întâmplat nimic. Alte două-trei zile la rând, nimeni nu mi-a spus nimic. O săptămână mai târziu, aveam să aflu misterul tăcerii celor cu resortul politic. În timp ce treceam prin curtea unității, mi s-a încrucişat drumul cu cel al plutonierului major şef Crețu, care, foarte amabil, se opreşte şi mă întreabă:"Ce mai faci, Iovine? Nu tocmai cum mi-ar plăcea, domnule plutonier major şef ,"i-am răspuns eu.

"Ei, cum aşa?" insistă el. Atunci i-am spus în câteva cuvinte cele întâmplate. Am îndrăznit, căci mai vorbisem câte ceva cu dânsul şi alte dăți. Despre el ştiam că nu este omul regimului, dar era considerat de ceilalți ofițeri şi subofițeri o somitate în materie de “Materialism Dialectic şi Istoric”, deşi nu făcuse studii superioare politice. Era mai mult un autodidact, care citise multă maculatură politică marxist-leninistă. Din pricina aceasta era folosit ca lector la orele de instruire politică, în cercul ofițerilor şi subofițerilor din unitate, care se ținea de 2-3 ori pe săptămână. Zâmbind foarte satisfăcut, domnul Crețu îmi răspunde:"Să nu-ți faci probleme, nu va fi nici o urmare pentru tine. Întreaga chestiune a fost citită şi discutată în cercul nostru de studii şi s-a ajuns la concluzia că eşti pe drumul cel bun, adică acela că eşti interesat de problemele clasei muncitoreşti, cum şi japonezul acela Toyohiko Kagawa, doar că în cazul tău e nevoie de o schimbare de gândire."

"Ce fel de schimbare?" îl întreb. "Kagawa vede rezolvarea socială prin filosofia idealistă, pe când comunismul o vede pe calea filosofiei marxiste, adică prin revoluție!

I-am mulțumit pentru cele împărtăşite cu mine şi l-am salutat ostăşeşte. Mi-am zis: “Aşteptați voi marxiştii mult şi bine, căci această schimbare nu se va face niciodată. La cârma Universului şi a istoriei este Dumnezeu Creatorul şi Susținătorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute, cum spune Crezul Creştin!”

Câteva săptămâni mai târziu, sergentul Chiş Ioan, care era furierul locțiitorului politic Rusu, îmi spune în taină că a primit ordin să lichideze din sertarul şefului documentele confiscate de la mine de colonelul Ignat prin arderea lor în foc. Bineînțeles, a avut ocazia să citească şi el ce nu mai citise. De acum cazul era consumat şi toată lumea din unitate cunoştea această temă. Dumnezeu a făcut aşa ca să fie mărturia creştină răspândită în rândul ofițerilor şi subofițerilor din Cercul Teritorial Arad. Eu i-am dat slavă Domnului, chiar dacă la sfârşit de săptămână nu mai căpătam biletele de voie.

Un alt politruc a fost locotenentul de cavalerie Parfenie. Nu aveam tangență cu el, doar cu totul excepțional, cu ocazia unor sărbători naționale, cum a fost ziua de 23 August, aşa-zisa sărbătoare a eliberării naționale de sub jugul fascist. Regele Mihai I al României, în ziua de 23 August 1944, sprijinit de politicieni de seamă cum au fost Iuliu Maniu, Vaida Voevod şi I.C. Brătianu, a semnat decretul de încetare a ostilităților împotriva trupelor aliate şi întoarcerea armelor împotriva trupelor fasciste conduse de nemți. A fost o eliberare, dar concomitent a fost şi o înrobire din partea trupelor sovietice, care ne-au inundat țara. Sub comunişti au mai fost stabilite ca sărbători, zise naționale, zilele de 1 Mai, socotită ca zi a solidarității internaționale a oamenilor muncii, şi 7 Noiembrie, sărbătoarea formării Uniunii Sovietice, practic aceste două erau sărbători comuniste, în care celebrat era Iosif Visarionovici Stalin, cel pretins “iubit” de popor, în realitate a fost cel urât de popoare.

La manifestațiile ocazionate şi în C.T.A., de aceste sărbători, la care participa întregul efectiv militar, se înființa lângă mine de fiecare dată locotenentul Parfenie. Era un om lipsit de orice personalitate, vândut comunismului, şi făcea pe agitatorul, pe cel

ataşat cu totul regimului comunist ateu. În cadrul discursurilor ținute, desigur numele cel mai mult pomenit era cel al lui Stalin, marele eliberator al României de sub jugul fascist. Simțeam o repulsie până la saturație la auzul acestor slogane deşuchiate. La pronunțarea numelui Stalin, agitatorii partidului comunist se sculau îndată în picioare, în cazul în care aveau locuri de şezut pe scaune, aplaudau scandat, pronunțând în acelaşi ritm cele două silabe ale numelui: "Sta-lin, Sta-lin, Stalin!" Dar nu se mulțumeau cu atât, ci căutau să antreneze şi pe ceilalți care nu se sinchiseau să aplaude.

Lt. Parfenie nu se ocupa de alții, ci doar de mine, de fiecare dată. Mă îmboldea în coastă cu putere şi urla în urechea mea cât putea: - Strigă, mă!

Cum era să aduc închinare celui care avea pe conştiință 47 de milioane de oameni omorâți… Pe măsura ce Parfenie se agita mai tare şi zbiera la mine, pe atât eram de neclintit, ca o statuie de piatră, stăteam nemişcat. Nu-mi venea uşor, simțeam cum tot iadul era răsculat asupra mea, creând o atmosferă de tensiune şi dispreț, care să mă determine să cedez şi să mă facă să-l aclam pe uzurpatorul slavei lui Dumnezeu. Eram conştient că linia de front a Împărăției lui Dumnezeu trecea chiar printre mine şi Parfenie, exponentul stăpânitorului lumii care mă prigonea. Odată trecută confruntarea directă, mă simțeam foarte fericit că Hristos Domnul a biruit. Pe vremea aceea (1949), nu ştiam că cele întâmplate din pricina refuzului să mă închin făpturii în locul Făcătorului erau doar o mică mostră din cele ce aveau să urmeze de-a lungul a zeci de ani… Mărit să fie Domnul!

Către sfârşitul lunii octombrie, un ordin venit de la Marele Stat Major al armatei a anunțat lăsarea la vatră a întregului contingent al anului 1947. O veste uluitoare, care pe unii îi făcea nespus de fericiți, în timp ce pe ceilalți foarte nemulțumiți. Contigentul 1947 a fost împărțit în două serii pentru încorporare. Prima serie se încorporase în toamna anului 1947, pentru o perioadă de doi ani. Seria a doua a fost încorporată cu şase luni mai târziu, în care am fost şi eu. Lăsarea la vatră a fost însă pentru toți deodată, aşa că cei din seria a doua au făcut cu şase luni mai puțină armată decât seria întâi. Cei din seria întâi erau foarte nemulțumiți că au făcut şase luni mai mult prin comparație cu seria a doua.

Mi-am adus aminte atunci de pilda lucrătorilor viei, din Matei 20. Cei ce au intrat în vie dis-de-dimineața au primit aceeaşi plată cu cei ce au intrat mult mai târziu şi au fost nemulțumiți. Stăpânul însă nu le-a făcut nici o nedreptate. I-a plătit exact cât a fost tocmeala. Stăpânul viei era liber să facă ce voia cu ce era a Lui. Acesta este harul!

SENTIMENTE ŞI PERIPEȚII

Cu câțiva ani înainte de minunea întoarcerii mele la Dumnezeu, pe când războiul era în plină desfăşurare în Europa, în sufletul meu de adolescent (17 ani) au început să se manifeste căutări de alte orizonturi, oarecum naturale şi cu totul de neînlăturat. Sentimente de neînțeles înainte au început să bată cu putere la poarta sufletului meu. Şi nu e de mirare acest lucru, dacă ținem seama că în clasele superioare de liceu ni s-au predat lecții de cultură generală, printre care era abordată şi cunoaşterea ființei umane, atât de complexă în domeniile ei de manifestare. În actul de creație al universului spiritual şi material, Dumnezeu a hotărât legile de dezvoltare a tuturor lucrurilor, ființelor şi a tot ce există. Dumnezeu l-a avut în vedere pe om, aşa cum este scris: “Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării şi peste păsările cerului, peste vite, peste tot pamantul şi peste toate târâtoarele cari se mişcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu: parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, şi le-a zis: „Creşteți, umpleți pământul, şi supuneți-l, şi stăpâniți peste peştii mării şi peste păsările cerului, şi peste orice vietuitoare care se mişcă pe pământ” (Genesa 1:26-28).

Iar mai apoi, Domnul Dumnezeu a zis: “Nu este bine ca omul să fie singur, am să-i fac un ajutor potrivit pentru el” (Genesa 2:18).

Începând cu versetul 21 din capitolul 2, ni se relatează actul de alcătuire a femeii: “Atunci Domnul Dumnezeu a trimes un somn adânc peste om, şi omul a adormit; Domnul Dumnezeu a luat una din coastele lui şi a închis carnea la locul ei. Din coasta pe care o luase din om, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie şi a adus-o la OM. Omul a zis: ‚Iată în sfârşit aceea care este os din oasele mele şi carne din carnea mea! Ea se va numi femeie, pentrucă a fost luată din om. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevastă sa şi se vor face un singur trup”.

Aşadar, Domnul Dumnezeu a pus în ființa umană un simțământ deosebit de atracție reciprocă între bărbat şi femeie, natural şi curat. Sentimentul se înfiripă în inima omului pe o cale tainică, nu la întâmplare. În jurul anului 1947, iubitul frate Vasilică Moisescu a scris o scurtă meditație destinată tinerilor credincioşi din Arad, în care au fost tratate două subiecte diferite, şi anume: “Tinerii credincioşi în societate” şi cel de-al doilea: “Este permis să facem dragoste?" pe care am citit-o şi eu. În cel de-al doilea subiect era descris un fenomen pe care anumiți cercetători l-au remarcat în viața unor fluturi. Un fluture mascul străbate distanțe mari până ajunge la o femelă anume, care este destinată pentru el, şi nu la alte sute de femele întâlnite în drum. Pare de necrezut un asemenea fenomen şi totuşi este posibil. Extraordinar, totul este sub controlul Tatălui nostru ceresc, Creatorul şi Susținătorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute.

Ucenicul Petru, într-o zi a căzut în cursa celor ce strângeau darea pentru Templu. Ei l-au întrebat: “Învățătorul vostru nu plăteşte darea?” El, grăbit, a răspuns: “Ba da.” Domnul Isus ştia greşeala făcută de Petru şi când a intrat în casă i-a luat-o înainte şi i-a zis: “Ce crezi Simone? Împărații pământului de la cine iau dări sau biruri? De la fiii lor sau de la străini?” Petru i-a răspuns: “De la străini”. Isus i-a zis: “Aşadar, fiii sunt scutiți. Dar ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undița şi trage afară peştele care va veni întâi; deschide-i gura şi vei găsi în ea o rublă pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru Mine şi pentru tine.”

Nimic nu e la întâmplare în Universul lui Dumnezeu. Totul e ştiut şi sub control absolut. Cu atât mai mult căsătoria celor credincioşi nu este, nu poate şi nu trebuie să fie la întâmplare, ci

prin voia Domnului. Aşadar, în sufletul meu de adolescent, începuse să se înfiripeze de-a binelea un sentiment de căutare, spre o persoană de genul feminin, în care şi prin care să se întregească şi ființa mea. Acest sentiment era bine tăinuit, undeva în adâncul sufletului meu şi nu l-aş fi divulgat nimănui înainte de a fi sosit vremea prielnică, mai ales că eram şi timid în acest fel de preocupări. În vara anului 1943, verişoara mea primară, Dorina, îmi vorbise adesea despre o prietenă de-a ei, pe nume Domnica Roşu, care de fapt era rudenie şi cu mine, de neam mai indepărtat. Din vedere o cunoşteam şi eu, dar niciodată nu stătusem de vorbă cu ea. Domnica, împreună cu părinții, locuiau atunci în Chişinău Basarabia. Tatăl ei a fost detaşat să reorganizeze şi să conducă Depoul de Locomotive al Căilor Ferate, devastat de trupele sovietice în retragere. Astfel, Domnica a urmat clasa a V-a de liceu în Chişinău, anul şcolar 1942/1943. Datorită ruperii frontului german din Răsărit, de la Stalingrad (astăzi Volgograd) pe Volga, în iarna anilor 1942/1943, trupele sovietice înaintau spre România, urmând să cotropească Țara Românească.

Pe când Domnica era în Chişinău, în primăvara anului 1943, am avut un vis interesant, care avea să se dovedească a nu fi fost la întâmplare. Este oarecum ştiut că visele se nasc din mulțimea gândurilor. În cazul meu nu pot spune că am avut gânduri care să mă preocupe în mod deosebit. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim un verset prețios în această privință. În cartea Iov, Dumnezeu vorbeşte prin Elihu către Iov astfel: “Dumnezeu vorbeşte însă, când într-un fel, când într-altul. Dar omul nu ia seama. El vorbeşte prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înştiințări şi le întipăreşte învățăturile Lui, ca să abată pe om de la rău, şi să-l ferească de mândrie, ca să-i păzească sufletul de groapă şi viața de loviturile sabiei” (33:14-18, v.15 în mod special).

În visul meu se făcea că eram în tren, într-o călătorie spre Chişinău-Basarabia. Nu mai fusesem niciodată până atunci nici măcar până în Moldova, cu atât mai puțin în Basarabia. (Cel mai lung drum cu trenul a fost până la Bucureşti, în vara anului 1942, când, cu câțiva membri din familia mea, l-am vizitat acolo pe fratele meu Nicolae. El s-a întors de pe frontul din Ucraina, cu piciorul

stâng amputat chiar de sus, şi era internat în Spitalul Militar din Capitală). Am ajuns la Chişinău în stația C.F.R. Parcă am şi acum în fața mea, după 60 de ani imaginea clădirii gării. Acolo era capătul liniei de tramvai care venea dinspre oraş. Şi pentru că nu exista linie dublă, linia unică descria un cerc pentru ca tramvaiul să se întoarcă spre oraş. Mai târziu, când i-am istorisit visul Domnicăi, s-a mirat până şi de acest amănunt. Aici era locul de unde ea lua tramvaiul, în fiecare dimineață, ca să meargă la şcoală.

Verişoara mea, care ținea legătura cu Domnica, a venit într-o zi la noi şi mi-a spus că Domnica se întoarce la Arad. Dorina nu ştia pe vremea aceea ce însemnătate avea pentru mine o asemenea veste şi nici chiar eu nu înțelegeam ce se petrece în sufletul meu care intrase într-o stare de alertă. Minunate sunt cuvintele scrise de David: “Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; şi în cartea Ta erau scrise toate zilele cari-mi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele. Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, şi cât de mare este numărul lor!” (Psalmul 139:16-17).

Pe la mijlocul lunii iulie 1943, Dorina vine şi îmi spune bucuria ei, că cea mult aşteptată a sosit împreună cu mama ei acasă şi într-o zi ar vrea să vină la noi împreună cu ea, ca să ne cunoaştem… Ce îți mai este şi adolescența: verişoara mea avea abea vreo 15 ani împliniți, Domnica 16 ani, iar eu 18 ani! Ziua cu pricina a fost stabilită de Dorina, pe data de 19 iulie 1943, o zi splendidă de vară, cu soare plin şi cu cer albastru. M-am sculat mai devreme ca de obicei şi i-am spus mamei mele că în dimineața aceea vreau să fac curățenie şi ordine în casă, fapt care a surprins-o pe mama. De obicei, ea făcea acest lucru, pe lângă multe alte sarcini pe care le avea în cadrul gospodăriei.

Zis şi făcut, m-am apucat de treabă, am făcut ordine ca niciodată în trecut, am măturat, am şters praful, am aliniat masa, scaunele, tablourile şi fotografiile de pe pereți. Între timp, ieşeam din când în când la stradă, să văd dacă nu au apărut la orizont, şi iar mai revizuiam toate cele, să fie făcute la mare precizie, fără pic de reproş posibil… Timpul de-acum trecea foarte greu şi minutele de aşteptare păreau ceasuri… Simțeam că deja iubesc pe cineva, pe cine nu cunoşteam decât din vedere, în autobuzele cu care

mergeam sau veneam de la şcoală, pe când eram în clasele inferioare de liceu. Mai ştiam şi aceea ca Domnica îmi era o rudenie îndepărtată, de gradul şapte, pe scara stabilirii gradului de rudenie.

În sfârşit, clipa binecuvantată de Domnul a sosit odată cu ajungerea fetelor la noi. Mi-am zis de multe ori în viață că aşa ar trebui să fie întotdeauna pregătirea şi aşteptarea Mirelui Ceresc, Isus Hristos, cum aşteptasem eu în ziua aceea venirea Domnicăi la noi… Realitatea însă a întrecut orice aşteptări şi închipuiri pe care mi le-am putut face în imaginația mea. Mărit să fie Domnul!

Mă simțeam foarte fericit, conştient că trăiesc o zi mare în viața mea, că am dat peste o comoară de preț, care va afecta întreg viitorul meu. Uimirea mea a fost că totul s-a petrecut fără o participare a mea. Totul părea o minune, la care eu eram doar beneficiarul, dăruitorul fiind însuşi Dumnezeu, pe care încă nu-L cunoşteam la nivelul conştient, dar aveam să-L cunosc cu vreo trei ani mai târziu, tot într-o zi de iulie, şi care era deja în acțiune. În inima mea se înfiripase dragostea cea tainică, care este mai tare decât moartea. Era un foc din cer venit pe vatra inimii mele, care a făcut să pălească toate celelalte lucruri din lume pentru mine. Era o experiență unică şi care ştiam că trebuie să fie UNA, pentru toată viața!

Cât de adevărate sunt cuvintele spuse de Sulamita, păstorița cea frumoasă, scrise prin inspirația primită de Solomon de la Duhul Sfânt: “Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe căprioarele şi cerboaicele de pe câmp: nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea!” (Cântarea Cântărilor 2:7; 3:5; 8:4), Toate lucrurile îşi au vremea lor şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are “chiar” ceasul lui spune Solomon (Eclesiastul 3:1). Deşi în primele 15 versete din acest capitol e tratată tema fatalismului, cu mențiunea că şi iubitul îşi are vremea lui (v. 8), totuşi sunt spuse lucruri de valoare eterna. Şi iată care sunt: “Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar gândul veşniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârşit, lucrarea pe care a facut-o Dumnezeu. Am ajuns să cunosc că nu este altă fericire pentru ei decât să se bucure şi să trăiască bine în viața lor; dar faptul că un om mănâncă şi bea, duce un trai bun în mijlocul întregii lui munci este un dar de la Dumnezeu. Am ajuns la cunoştința că tot ce face Dumnezeu

dăinuieşte în veci şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut, şi că Dumnezeu face aşa pentru ca lumea să se teamă de El.”

În Proverbe 1:7, Solomon ne dă cheia întregii cărți când zice: “Frica Domnului este începutul ştiinței.” Iar obârşia ştiinței este în înțelepciune, care a fost cea dintâi dintre toate lucrările lui Dumnezeu, atât de sublim prezentată tot de Solomon în Proverbe capitolul 8, începând cu versetul 22.

Deşi sentimentul de dragoste pentru ființa iubită era deplin statornicit în inima mea, mi-ar fi fost imposibil să i-l comunic. Eram foarte reținut, în schimb simțeam o atracție irezistibilă înlăuntrul meu şi doream să fiu cât mai mult în anturajul Domnicăi.

Odată cu toamna au început şi cursurile şcolare, aşa că ne vedeam zilnic, având acelaşi drum în mare parte spre şcoală şi înapoi. Mi-am dat seama curând ce trăsături alese de caracter avea, inteligență, bunătate, simplitate, o bucurie molipsitoare, care dădea farmec fiecarei întâlniri, sensibilitatea şi măsura în relație cu alții. Ce să zic? În plus, un spirit sincer şi onest făcea coronamentul întregului ei caracter. Simțeam întotdeauna o plăcere sărbătorească în prezența ei.

Un eveniment nou a intervenit în viața noastră în toamna anului 1943, pe când prigoana religioasă împotriva credincioşilor neoprotestanți era în toi, iar bisericile sigilate. Eu activam pe plan sportiv în echipa de fotbal a liceului, în cadrul concursului inter-licee pe oraş. De asemenea, colegi de şcoală din cartierul natal au insistat să vin să joc şi în echipa cartierului, care activa în cadrul campionatului orăşenesc de fotbal. Aşa s-a facut că în toamna amintită, în cartierul natal, Gai, a luat ființă şi un cor bisericesc ortodox mixt, cu răspunsurile liturgice. De asemenea, o societate culturală, care organiza programe la Casa de Cultură, cu piese de teatru, poezii, iar corul participa cu cântece patriotice şi populare. Corul a fost inițiat şi condus de un teolog ortodox, care era în ultimul an de studii la Academia Teologică Arad. Din cor făceau parte în mare majoritate tineri, printre care şi Domnica, tatăl ei şi alte rudenii de ale mele. Dacă nu era vorba de Domnica, cred că niciodată nu aş fi cântat şi eu în acel cor…

Am ajuns să fiu angajat în activități intense religioase, culturale, sportive, pe lângă cele şcolare, aflat fiind în ultimele clase de liceu. Lucrurile au mers destul de bine, încât s-au organizat mai multe ieşiri misionare în cadrul Bisericii Ortodoxe, la alte biserici din oraş şi în alte localități. Duminica dimineața, participam cu corul la slujbele religioase, după masa era meci de fotbal cu echipele locale, iar seara încheiam cu un program cultural, ținut în casele de cultură ale localităților vizitate. Ținuta morală a acestui colectiv a fost la un nivel satisfăcător, prin comparație cu ceea ce se vede acum.

În primăvara anului 1944, teologul care a înființat şi a instruit corul a terminat anul IV de studii, s-a căsătorit cu o fată din cor, a fost hirotonisit ca preot şi a primit o parohie în altă localitate. Astfel, corul a rămas fără dirijor. Înlocuitor nu a fost găsit, într-o asemenea situație. Astfel, unii, ştiind că am anumite aptitudini şi cunoştințe muzicale, m-au rugat şi au insistat să preiau eu conducerea corului.

Aşa m-am trezit ajuns instructorul şi dirijorul corului ortodox, în timp ce eu nu făceam parte din biserica ortodoxă, părinții mei fiind credincioşi baptişti. Şi culmea era aceea că preotul bisericii era Ionescu, cel care m-a persecutat pe vremea când eram elev la şcoala elementară. El nu vedea cu ochi buni faptul că eu am ajuns dirijorul corului, un “pui de eretic”, cum era considerat tatăl meu, din momentul în care s-a pocăit şi a părăsit aşa-zisa biserică “Mamă”. În cazul acesta, preotul boicota evoluția corului în timpul slujbei, (de fapt pe mine, pentru a mă compromite), prin schimbarea tonalități aşa că eram obligat mereu să folosesc diapazonul, ca să dau tonul corect la fiecare voce, potrivit notelor din partiturile scrise. Lucrul acesta a ajuns atât de evident şi de enervant, încât câțiva bărbați mai în vârstă din cor l-au tras la răspundere şi i-au cerut să înceteze aceste tactici obstrucționiste, care nu-i fac cinste nici lui, nici bisericii, şi cu atât mai puțin lui Dumnezeu.

În vara anului 1944, evenimente grele de război s-au abătut şi asupra oraşului Arad. În primul rând a fost bombardamentul greu executat pe data de 3 iulie, ora 11:20 a.m., de avioane americane de bombardament, însoțite şi de avioane de vânătoare. Oraşul era lipsit de orice apărare antiaeriană. Avioanele au venit în valuri a câte 20-25, aşa că au lansat cinci covoare de bombe a câte 250 kg,

puse unul lângă altul, care au acoperit o mare suprafață de teren. Practic, au fost atinse de acest bombardament trei fabrici mari, două cazarme, gara şi triajul C.F.R., împreună cu Atelierele. Trei cartiere au fost atinse şi partea de Nord a oraşului. În ultimul raid au fost aruncate şi bombe incendiare.

Eu mă aflam în momentul acela la baie la Cărămidăria Braun, aşa că primele bombe ale primului raid au căzut la circa un kilometru de unde eram eu. Când am auzit şuieratul bombelor în cădere m-am scufundat cu capul sub apă, dar cât puteam să stau aşa? Doar 20-25 de secunde! Când am ieşit de sub apă, un zgomot asurzitor de explozii era peste tot, iar văzduhul s-a umplut de nori negri de fum şi praf, lemne, țigle, cărămizi şi deşeuri de toate felurile zburau peste tot. Acesta a fost doar primul val şi cel mai apropiat de locul unde eram eu.

În mare grabă am mers acasă, m-am îmbrăcat şi am plecat să văd la fața locului ce s-a întâmplat. Distrugeri mari, gropi adânci, cu diametrul de 10-12 metri la suprafața pământului, oameni şezând la tulpinile unor pomi groşi încremeniți, carbonizați, morți! Am fost adânc impresionat de tot ce vedeam. Acolo unde au căzut bombele incendiare din ultimul atac, unele incendii încă nu erau stinse. Lumea alerga înnebunită în toate părțile, unii să-şi caute supraviețuitorii, pe cei dragi, alții morții… Ce mari ravagii, dezastru, distrugeri materiale şi umane face un singur bombardament, dar un război prelungit?!

Pe când eram în oraş în zona bombardată, pe la ora 1:15 p.m., deodată toate sirenele de alarmă aeriană au început să sune amenințător. O adevarată panică s-a stârnit şi lumea alerga înspăimântată spre casă, spre vreun adăpost, sau la ieşirea cât mai repede din zona care ar fi putut fi atacată din nou. Nu am stat nici eu pe gânduri şi în graba mare m-am retras spre casă, prin cartierul funcționarilor. De data asta nu au mai venit avioane, spre mângăierea tuturor. De altfel, nemții aveau observatoare aeriene şi în Iugoslavia şi prin postul de radio Belgrad transmiteau mereu comunicate cu privire la deplasarea formațiunilor de avioane americane, (decolate de la baze aeriene din Italia), în două limbi: germană şi sârbă. Țările vizate erau România, Bulgaria şi Ungaria, în vremea aceea. Deasupra oraşului Arad au mai trecut formațiuni

americane, când au bombardat Timişoara, altădată Simeria. Sunetul exploziilor de la Timişoara au fost auzite şi la Arad, de la o distanţă de 50 km.

În timpul campaniei de pe frontul de Răsărit, prin Arad au trecut zi şi noapte interminabile convoaie militare germane motorizate, tancuri, artilerie uşoară şi grea, atât pe şosele, cât şi pe căile ferate. La Arad, nemţii şi-au stabilit şi o bază militară de aviaţie, de unde plecau avioane în misiune de război, ca de pildă în Iugoslavia. Într-o duminică după masa, pe la ora 2:00, începu alarma aeriană. Apăruse deasupra aeroportului un avion mare de transport sârbesc, care de la joasă înălţime a aruncat nişte bombe pe aeroport. L-am vazut şi eu. Îndată au decolat două avioane de vânătoare germane de tipul Messerschmidt şi la 15 km de Arad au şi doborât avionul sârbesc.

Începând cu 23 August 1944, când Romania a ieşit din alianţa cu puterile axei şi a întors armele împotriva “Axei Berlin-Roma”, situaţia s-a schimbat brusc. Garnizoana trupelor germane de la aeroport a fost încercuită de trupele române, dar a refuzat să se predea. Nemţii aveau la dispoziţie şi câteva avioane de luptă de tip Stukass, care lansau atacuri în picaj, la fel şi avioane de asalt cu două motoare de tip Henschel. Nemţii au încercat să iasă din încercuire, dar cu efectivul militar redus nu au reuşit. Luptele au durat mai multe zile, timp în care nemţii au folosit avioanele cu care bombardau poziţiile ostaşilor români. Eram martor ocular la atacurile aeriene, împreună cu Adi Şerban, vecin de-al nostru, care avea şi un binoclu. Am ieşit pe un mic platou din apropiere, de unde aveam câmp de vedere mai bun, când un avion german ne-a zărit şi a făcut un viraj brusc spre a ne mitralia, dar noi am fost pe fază din timp, am luat-o la fugă şi am dispărut din ţinta lor, pe o stradă alăturată sub nişte pomi şi aşa am scăpat de la moarte… Curiozitatea ne-ar fi costat!

Trupele combatante române erau pe front, iar la Arad nu erau decât efective reduse ale contigentului 1945, care încă nici nu terminaseră bine perioada de instrucţie. Se pare că nemţii de la aeroport au cerut ajutor comandamentului lor, ca să scape din încercuire.

Eram la început de septembrie de-acuma. într-o zi frumoasă, cu soare cald, pe la ora 10:30 a.m., din direcția Nord-Vest, unde era situat cartierul Gai, se auzea fără încetare vuiet de avioane, explozii şi foc de arme. Era tocmai în direcția unde locuia Domnica şi familia ei. Până acolo nu era mai mult de 2 km. Cum puteam rămâne pasiv la aşa o situație? Cum aş putea să nu merg acolo, să ştiu ce se întâmplă şi dacă le-aş putea fi de vreun folos? Mă îmbrac repede cu costumul bleumarin de uniformă şcolară, făcut dintr-un costum de uniforma de serviciu al tatălui meu, şi am luat-o în graba mare la drum… Pe măsură ce mă apropiam de zona caldă, bubuiturile de tot felul de arme, explozii, vuiet de avioane şi camioane făceau un vacarm infernal. Pe străzi nu era nici țipenie de om… Am ajuns pe strada principală a cartierului Gai, atât de bine cunoscută de mine. Nu în zadar era numită strada Bisericii, că pe aceasta stradă erau nu mai puțin de patru biserici şi la extremitatea nordică era şi o mănăstire. De-acuma însă gloanțele îmi şuierau pe la urechi, țiglele atinse de pe case plesneau şi unele se prăvăleau jos. Mai aveam poate vreo 300 de metri până la destinație. Rațiunea parcă şi-a încetat funcția, de mergeam înainte, fără să mă gândesc în ce pericol mă aflam. Dragostea adevarată niciodată nu pune la socoteala prețul jertfei!

În sfârşit, tot ce trăiam m-a pus pe gânduri, nu mai înaintam decât de la casă la casă şi mă adăposteam după stâlpii de la porțile de intrare. La un astfel de salt de înaintare la o altă casă, îmi ies în față doi soldați români, la mai puțin de 25 de metri, şi încep să tragă asupra mea, câte unul, în timp ce celălalt se retrăgea. Eu am ridicat brațele în sus şi le-am strigat: Ce faceți fraților? Şi eu sunt român ca voi! Dar degeaba, ei au continuat să tragă, până s-au îndepărtat şi au trecut de partea cealaltă. Eu am mai făcut un salt până la casa urmatoare, unde am dat peste câțiva oameni. Am stat de vorbă cu ei, căci ne cunoşteam şi am înțeles mai bine ce se întâmpla. Mi-am scos capul să privesc înspre mănăstirea care era la capătul străzii, unde era şi liziera de Nord a cartierului Gai. Cu vreo sută de metri în fața mea, ascunşi după nişte lemne, vreo doi-trei civili trăgeau cu armele spre mănăstire, pe unde înainta o coloană motorizată a nemților, “Blitz-Krieg” (război fulger), venită din Ungaria şi spijinită de aviație.

Scopul lor era să străpungă linia de apărare a trupelor române şi să ajungă cu orice chip până la aeroport, de unde să-i elibereze pe camarazii lor încercuiți. Şi ca să se acopere de tirul partizanilor, au aşezat prizonieri români în linie la capătul străzii, iar coloana nemților înainta prin spatele lor. Când mă pregăteam să fac un salt final ca să apuc o stradă laterală, care era chiar aceea pe care locuia Domnica, trei soldați nemți au ieşit de la o casă şi au luat-o spre Mănăstire, pentru a face joncțiunea cu trupele lor. Cred că misiunea lor specială a fost de învăluire, ca să cadă în spatele partizanilor trăgători şi să îi lichideze, dar ei au prins de veste la timp şi s-au retras de acolo. Domnul m-a ferit şi pe mine să nu ies chiar în fața lor. Aşa am scăpat neatins de tirul celor doi români şi de cei trei ostaşi germani, care puteau fi o experiență fatală pentru mine. Mărit să fie Domnul! Cât de adevărat este Cuvântul lui Dumnezeu care se află în Psalmul 127:1. Solomon scrie: “Dacă nu păzeşte Domnul o cetate, degeaba veghează cel ce o păzeşte.”

Într-un târziu, în ciuda faptului că luptele erau în toi, cu un ultim salt am trecut de partea cealaltă şi am prins să intru pe strada Măgurele, şi în mai puțin de un minut am fost la adăpost. Am găsit-o bine pe Domnica, la fel şi pe mama şi bunica ei. Am schimbat impresiile noastre, dar mai multe ştiam eu, care trecusem prin atâtea peripeții. Exploziile şi împuţcăturile au continuat vehement, încât ne-am ascuns de frică sub masă. După mai multe ceasuri de lupte, înspre seară, încet-încet, atmosfera s-a liniştit. M-au servit şi pe mine cu o supă de roşii, care mi-a prins foarte bine. Am ieşit în curte şi în grădină. În groapa de adăpost antiaerian pe care trebuia să o aibă fiecare gospodărie, am dat peste trei ostaşi români cu armele lor, care erau foarte înfricați şi mă rugau să nu îi dau pe mâna ostaşilor germani. "Cum să vă dau, dragii mei?" i-am asigurat. "Şi noi suntem români ca şi voi, fiți liniştiți." Le-am adus apă de băut şi ceva de mâncare. În timp ce ei mâncau, eu le-am spus pățania mea cu cei doi ostaşi, care trăgeau la disperare asupra mea pe strada principală în jurul amiezii. "Dumneata ai fost acela? Uite, noi doi am fost aceia. Noi, văzând că eşti blond şi în haine bleumarin, am crezut că eşti soldat german." Se înserase de-a binelea şi ei liniştindu-se acum, au plecat să-şi caute unitatea şi pe camarazii lor…

REFUGIU – 1944

Câteva zile mai târziu, mai precis în dimineața zilei de miercuri, 13 septembrie 1944, în zorii zilei ne-am trezit, cei din oraşul Arad, în zgomotul surd al exploziilor de la distanță ale artileriei maghiare, care trecuse frontiera şi înainta spre Arad din două direcții: dinspre Nord, prin comunele Macea, Curtici şi Şofronea, şi dinspre Vest, prin Nădlac, Pecica şi Arad. Lumea a început să fie neliniștită, ba chiar agitată. Ştiam de anumite atrocități săvârşite de trupele maghiare cu patru ani înainte, când au cotropit Ardealul de Nord. Tinerii români, mai ales intelectualii, ne consideram vizați la anumite acte revanşarde de ură împotriva noastră. Sigur, eu eram interesat iarăşi să ştiu ce se întâmplă cu Domnica. Nu era timp de pierdut…

M-am echipat de drum şi am luat cu mine strictul necesar. Am trecut pe lângă locuința unui om bun şi înstărit din Gai, Fericean Nicolae, care tocmai a prins caii la căruță şi soția lui cu băiatul Livius, se pregăteau de refugiu. Era un prieten de-al tatălui meu, iar eu dădusem ore de meditație fiului lor, care era cu vreo trei-patru ani mai mic decât mine. Ei mi-au oferit îndată un loc în căruță, să plec împreună cu ei. Eu le-am spus că nu pot pleca fără să ştiu ce se întâmplă cu Domnica. Mi-au oferit îndată un loc şi pentru ea, apoi m-au zorit să o aduc cât mai degrabă. Fără ezitare, ea şi-a luat strictul necesar şi iată-ne la drum spre Răsărit… Între timp, bubuiturile tunurilor şi tancurile maghiare se apropiau de Arad şi se auzeau tot mai aproape. De fapt, granița cu Ungaria era destul de aproape, spre Nord, aproximativ 20 km, iar spre Vest, spre Nădlac, cca. 40 km. Trebuia să ne grăbim să traversam oraşul, înainte ca ungurii să ne poată tăia calea în drumul de ieşire. Cu ajutorul lui Dumnezeu am ajuns cu bine la ieşirea din oraş, unde am făcut un popas scurt la o familie care era rudenie de-a familiei Fericean.

Pe şoseaua Arad-Bucureşti era o agitație cu totul neobişnuită. Sute, mii de oameni, femei şi copii, făceau exodul din Arad într-o singură direcție: “spre Răsărit”, unde la vreo 20 de km erau dealurile cu podgoria Aradului. Şi cum ne uitam spre coloana nesfârşită de pedeştri, alții cu biciclete, motociclete, căruțe, maşini,

deodată am zărit-o pe sora mea Felicia împreună cu vecinii noştri buni, familia Truță: tata, mama şi cei patru copii ai lor. Mai erau şi alți vecini şi cunoştințe de-ale noastre, cu bagaje şi un sac de făină, în căruța familiei Şerban Gheorghe. Am avut o bucurie mare să ne revedem cu cei dragi. Ne-am cerut scuze de la binevoitorii noştri şi ne-am ataşat celorlalți. Ne simțeam mai confortabil între ai noştri. Drumul însă avea să fie cu peripeții. N-am făcut nici un popas, pentru că doream să ajungem la Podgorii încă fiind ziuă, dar nu a fost cu putință. De ce? Fiindcă şoseaua era supra-aglomerată cum n-a mai fost niciodată şi probabil nici nu va mai fi. Zeci de mii de oameni au luat drumul pribegiei fără să ştie cât va dura. Erau zile frumoase de septembrie, cu soare cald şi cer senin. Nimeni nu s-a gândit că, poate, va fi o experiență de lungă durată. Mulțumim lui Dumnezeu că nu a fost aşa, ci doar una de şapte zile, cât a fost ocupat oraşul Arad de unguri, la care se mai adaugă trei zile, cu exodul şi cu întoarcerea.

Fuga noastră spre dealurile podgoriei Aradului a fost agravată de apariția avioanelor de vânătoare nemțeşti, care zburau razant deasupra şoselei, producând panică în rândurile noastre. De fiecare dată, lumea fugea de pe şosea în stânga ori în dreapta, ascunzându-se prin lanurile de porumb aproape copt, gata de cules. Înaintea avioanelor nemțeşti însă, a trecut pe deasupra noastră un avion românesc, care avea pe aripi şi pe coadă culorile tricolorului românesc. Asta ne-a încălzit oarecum inimile şi ne-a dat ceva speranțe. Dar nu tot aşa a fost cu avioanele nemțeşti, care veneau în formație, cu manevre agresive. Ce semnificație or fi având cuvintele Domnului Isus în Matei 24:20-22, cu privire la evenimentele finale prevăzute în proorocii, când le zice ucenicilor: “Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în zi de Sabat. Pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate.” Mulțumesc Domnului şi acum când mă gândesc că fuga noastră nu a fost iarna, deşi evenimentele nu pot fi comparate cu cele ce vor avea loc în zilele din urmă.

Ajunşi la Sâmbăteni abea, se înnoptase deja de-a binelea. Întunerecul nopții avea să adauge ceva la susceptibilitatea noastră ce va fi, ce se va întâmpla cu noi, un sentiment de frică, de nesiguranță. Dar faptul că îl aveam cu noi pe fratele Truță Ioan, bărbat mai în vârstă, predicator şi păstor al Bisericii în care aveam să fiu botezat doi ani mai târziu, cel puțin mie îmi aducea linişte în suflet. Era un om cu experiență şi răspunderea cădea asupra lui.

Ce rezonanță au în mine acum când scriu aceste lucruri cuvintele lui David din Psalmul 31:21: "Binecuvântat să fie Domnul, căci şi-a arătat în chip minunat îndurarea față de mine: parcă aş fi fost într-o cetate întărită."

Ajunşi la jumătatea drumului, am dat peste ostaşi români, care îşi săpau de zor tranşeele de apărare. Aici avea să fie prima linie de apărare a noastră împotriva trupelor invadatoare, care ne-au luat prin surprindere, trupele noastre nefiind întoarse de pe frontul de Răsărit. Unitatea a fost aceea a "Şcolii de Ofițeri de rezervă" din Arad. Printre ei erau şi foşti colegi de liceu, care terminaseră liceul cu un an sau doi înaintea mea. Un fior straniu mi-a străbătut ființa. Un simțământ de mândrie şi demnitate patriotică a pus stăpânire pe mine. Ce s-ar fi întâmplat să fiu şi eu printre ei?…

Se cuvine să amintesc aici faptul că cei din conducerea țării pe atunci au dat dovadă de înțelepciune. Au crutat tineretul, floarea şi viitorul țării, până la vârsta majoratului, în timp ce alte țări, cum au fost comuniştii sovietici şi nemții, au masat pe fronturi chiar adolescenți de la vârsta de 16 ani. Mai mult decât atât, a fost dat un decret prin care se spunea că tinerii care erau în ultimii doi ani de liceu, clasele VII si VIII, nu puteau fi luați în armată, chiar dacă ar fi împlinit vârsta.

În locul unde elevii Şcolii de Ofițeri îşi săpau tranşeele liniei de apărare în noaptea aceea de 13 spre 14 septembrie 1944, s-a construit mai târziu un monument şi un portal de onoare pe care scrie: "Glorie Eroilor care au căzut aici, dându-şi viața pentru Apărarea Patriei."

Nu există în lumea asta nimic de valoare reală, decât ceea ce s-a realizat prin sacrificiul de sine. Sacrificiul de sine, dar fără sacrificarea sinelui însuşi, nu are nici o valoare. Sunt atâția care au

fost şi sunt capabili de sacrificiu, cu scopul afirmării “sinelui”. Aceasta este tema tratată de apostolul Pavel în 1 Corinteni 13:3, când scrie: “Chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, (cum fac atâția sinucigaşi, care se cred “eroi”, în religia musulmanilor, întemeiată acum un mileniu şi jumătate, de falsul profet Mahomed), şi nu am dragoste, nu-mi foloseşte la nimic”. Conteaza motivul şi cauza pentru care te jertfeşti. Singura motivație plauzibilă este DUMNEZEU şi Cauza Împărăției Sale. Sacrificiu înseamna ”mortificare de sine, nu afirmare de sine”! Nu suntem în neştiință de vicleşugurile Satanei, chiar şi când se travesteşte în înger de lumină (2 Corinteni 11: 13-15). Apostolul Pavel pledează pentru jertfirea de sine în Romani 12:1, când scrie: “Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcuta lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.”Într-o traducere şi mai corectă după original este: “De aceea va îndemn, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, să prezentați trupurile voastre ca un sacrifrciu viu, sfânt, plăcut lui Dumnezeu, care este din partea voastră cultul cel rațional.” În alte cuvinte: “slujirea voastră cea înțeleaptă” sau “o cuminte slujbă duhovnicească”. Slujba şi jertfirea de sine cea adevarată este aceea care îşi are sursa şi ținta în Dumnezeu.

De observat este şi faptul că acesta este un sacrificiu “viu”, nu mort. Mortificarea este un proces permanent, care ține toată viața cât trăim în trup. Inima (voința) frântă şi duhul zdrobit sunt jertfe care-i plac Domnului (Psalmul 51:17). Aşa a trăit Domnul Isus ca om, sacrificându-Se pe Sine în favoarea Tatălui Său din cer. Niciodată nu şi-a exercitat voia Lui însuşi, ci întotdeauna voia Tatălui. În Evanghelia dupa Ioan 6:3 8, Domnul Isus spune: “M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci să fac voia Celui ce M-a trimis.”

Tocmai pe când scriam paragrafele de mai sus, cu privire la sacrificiul de sine, soția, fără să ştie ce scriu, m-a rugat să închid geamurile, ceea ce ea nu putea face în împrejurarea dată. Fără să zic ceva, m-am sculat şi am închis geamurile şi m-am aşezat să scriu la maşină în continuare. Dar ea mă întreabă: "Te-am deranjat sau supărat cumva?" Eu i-am răspuns:"De ce mă întrebi, ai văzut ceva pe fața mea?" "Nu, n-am văzut nimic!" Ei, vezi, sunt lucruri pe

care nu le-a putut citi pe fața mea, dar în inimă am manifestat un protest şi îmi ziceam: "De ce mă întrerupe chiar acum? De ce?" Domnul m-a pus din nou la probă, chiar pe mine, în timp ce scriam despre sacrificiul şi mortificarea de sine. La aspectul exterior, dădeam impresia că am trecut la examen, la cel interior însă, nu tocmai. Abia când m-am confesat ei, eu am intrat în ordine cu Dumnezeu, cu soția mea şi cu mine însumi. Iată ce clar este adevărul în legătură cu dragostea care se dovedeşte prin sacrificiul de sine, avându-L în vedere pe Dumnezeu, care este Dragoste (1 Ioan 4:8, 16). "Doamne Isuse, fie îndurarea Ta peste noi şi nu ne lăsa în puterile noastre, ci Te rugăm aşează-ne întotdeauna în puterile Tale, când Ispititorul vine la noi!" Amin.

Târziu în noapte am ajuns la Păuliş, în familia fratelui Şerban Ioan. Printre cei doisprezece, era cu noi şi sora lui, Sida Şerban, care avea în grijă caii şi căruța dată de tatăl ei, fratele Gheorghe Şerban. Surpriza familiei gazdă a fost mare, practic le-am umplut casa. După ce am luat în grabă ceva de mâncare, ordinul a fost să ne culcăm, să putem lua doua-trei ore de somn, aşa ca înainte de revărsatul zorilor să putem fi trecuți cu brodul peste râul Mureş. Ca să avem loc de culcat cu toții, fratele Ioan a scos dintr-o cameră totul şi a pus paie pe jos. Deşteptarea a fost hotărâtă pentru ora 2:00. Nici nu adormisem bine şi a trebuit să ne şi sculăm. A fost, cred, cea mai scurtă noapte din viața mea, cel puțin aşa am simțit atunci şi asta nu era de mirare…

Trecerea cu brodul peste Mureş, toți deodată şi cu căruțele, fiind şi noapte, pentru cei mai mulți dintre noi a fost ceva nou, impresionant. Ajunşi pe malul stâng al apei, de partea Banatului, ne-am simțit parcă mai în siguranță. Hotarul natural dintre Crişana şi Banat ne-a dat un simțământ mai mare de linişte. Am înaintat spre Răsărit, pe valea Mureşului, şi s-a făcut dimineață. Ajunşi la marginea oraşului Lipova, ne-am întâlnit cu doi piloți români, bandajați la cap. Unul dintre ei îmi era bine cunoscut, era cu vreo doi-trei ani mai mare, din Zimand, fost coleg de liceu, din familie de credincioşi, şi anume familia Lăcătuş. Ei ne-au spus că au căutat să se refugieze cu avionul-şcoală de tip Stukass, înainte de ocuparea oraşului de trupele maghiare. Era tocmai avionul românesc de care am amintit că l-am văzut trecând deasupra noastră în după-masa

zilei trecute şi care ne-a produs emoții. Avioanele nemțeşti de vânătoare, cu viteză mare, l-au ajuns din urmă şi l-au doborât, dar ei au scăpat cu viață, cu răni relativ uşoare. Noi ne-am minunat de harul de care au avut parte, ca să scape de la moarte. Câțiva ani mai târziu, Lăcătuş a ajuns în Canada, unde s-a întors la Dumnezeu. L-am întâlnit după mai bine de 20 de ani, când a venit în vizită în România să-şi vadă părinții şi pe sora lui, Catița Lăcătuş. Cu această ocazie, am fost invitați la Zimand mai mulți din Arad, într-o seară de duminică, şi cu mulți alții din loc am avut o plăcută sărbătoare duhovnicească în grădina-livadă cu pomi fructiferi a casei părinteşti. Mărit să fie Domnul! M-am bucurat mult de sinceritatea lui şi de îndrăzneala cu care vestea Cuvântul lui Dumnezeu şi experiența personală a naşterii din nou.

Am traversat oraşul Lipova şi am făcut popas la Băile Lipova, unde ne-am stâmpărat setea cu renumitele ape minerale de Lipova, care, îmbuteliate acolo, se găseau şi în comerț. Fratele Truță Ioan îi cunoştea pe frații din comuna Sistarovăț, la vreo 10 km sud de Lipova. Fratele Truță şi fratele Şerban au hotărât să plecăm spre Sistarovăț, unde părea să fim mai la adăpost de zona de război. Trebuia să străbatem vreo 10 km de drum… Pe la jumătatea drumului, ziua se apropia de sfârşit şi soarele îşi arunca ultimele raze spre noi. Eram la marginea unei pădurici. În punctul acesta am fost surprinşi de ostaşi sovietici pe motociclete militare, unele şi cu ataş, plini de praf, aşa că numai ochii şi gura făceau excepție. Cum am ştiut, mai mult prin semne, le-am arătat că frontul nu este în partea asta, ci spre Apus. Ei s-au întors spre Lipova şi nu i-am mai văzut.

Noi am primit dispoziția să adunăm paie, fân şi buruieni uscate şi să ne amenajăm culcuş pentru noapte, unde aveam să dormim sub cerul liber şi senin, cu aer curat din belşug. Noaptea a fost totuşi rece, nu aveam pături necesare pentru toți. Cât de naiv şi neştiutor am putut fi atunci… Pentru mine a fost destul să ştiu că şi Domnica este printre noi, cu mine, şi atât. Poate unii ar putea spune că a fost credință. Poate să fi fost un gen de credință, dar în nici un caz cea biblică şi nici credința lui Avraam, patriarhul credinței, care vine de la Dumnezeu şi schimbă ființa din temelii. Asta aveam s-o cunosc şi s-o primesc abia cu doi ani mai târziu.

Noaptea nu a fost prea uşoară, am dârdâit de frig, ne-am întors de pe o parte pe alta, am mai şi ațipit câte puțin, dar oricum, noaptea a trecut şi ne-am trezit din somn mult mai devreme decât dacă am fi fost fiecare acasă în paturile noastre.

A treia zi de la plecarea în refugiu am ajuns la Sistarovăț. Acolo am fost primiți în casa fratelui prezbiter, cu multă bunăvoință. Acum grupul nostru era compus din 16 suflete, prin adăugarea la grup a fratelui Ioan Şerban şi familia lui din Păuliş. Familia gazdă a golit urgent cea mai spațioasă camera pe care o aveau şi ne-au pus-o la dispoziție. Pe lângă peretele din fundul camerei şi cei doi laterali, s-a pus un aşternut de paie acoperite cu niste pleduri şi în sfârşit, am avut un loc asigurat de dormit, la adăpost de intemperii şi de frigul nopții. În felul nostru, i-am mulțumit fiecare lui Dumnezeu pentru primirea care ni s-a făcut. Surorile au pregătit zilnic câte o mâncare caldă. Am avut şi lapte de la vacile familiei gazdă, mărit să fie Domnul!

De aici de la Sistarovăț, priveam peste dealuri în fiecare zi spre locul unde luptele erau în toi, bravii ostaşi ai Şcolii de Ofițeri de Rezervă de la Arad, făcând zid de netrecut pentru tancurile maghiare. Noi vedeam doar avioanele care veneau să bombardeze linia frontului, la început cele germane. Dar după vreo două zile, spre bucuria noastră, am văzut pe deasupra capului nostru avioane de război cu însemne ale tricolorului românesc, care mergeau spre Păuliş, în apărarea trupelor noastre. Pe şoseaua dinspre Lugoj, veneau zilnic trupe româneşti de infanterie echipate de război spre Lipova, de unde erau dirijate spre front, după cum era nevoie. Prin Sistarovăț a fost stabilită linia a III-a de apărare a frontului, iar ca trupe a fost adusă ultima serie încorporată pentru Şcoala de Ofițeri de Rezervă, care pe bună cale nici nu au terminat perioada de instruire. Printre ei, spre bucuria noastră l-am întâlnit şi pe elevul-ostaş Traian Ban, bunul meu prieten şi frate părtaş la suferințe mai târziu, pentru Numele scump al lui Isus Hristos.

Trupele româneşti, întărite şi de cele sovietice sosite pe linia frontului, sprijinite şi de avioanele de luptă, au înfrânt trupele maghiare, care au început să se retragă în mare grabă, lăsând în urmă morți, vehicule şi tancuri distruse, chiar pe linia frontului de la Păuliş.

Ne-a venit vestea că pe 23 septembrie 1944, oraşul Arad a fost eliberat, aşa că cei care nu erau legaţi de căruţe, am plecat în grabă la Radna, la Gara C.F.R., şi cu al doilea tren care a intrat în gara Arad am sosit şi noi acasă. Porţiuni din marea gară C.F.R. din Arad mai fumegau încă. Ungurii, în retragere, au distrus şi au dat foc la ce au putut. În cartierul Gai am văzut cadavrele a câţiva soldaţi maghiari lăsaţi în ariergardă de trupele lor, pentru a face acoperire retragerii grosului trupelor lor. Sovieticii care au ajuns primii cu linia frontului i-au împuşcat, apoi i-au dezbrăcat, şi timp de trei zile nimeni nu a avut voie să-i ia de acolo să-i înmormânteze. Vai ce crud şi sângeros, distrugător este războiul… Ce scumpă şi de nepreţuit este pacea!

Frontul de-acuma trecuse În Ungaria, În partea de Sud, iar În Ardealul de Nord se dădeau lupte grele încă, cu sacrificii mari. Ce mulţi au trebuit să moară şi de-o parte şi de cealaltă, şi să fie plânşi de cei dragi… "O, Doamne, fă să vină Împărăţia Ta, a Păcii, cât mai repede". cântarea, iubitul frate Vasilică Moisescu, cu titlul "Vino, Isuse", care e mult mai actuală astăzi ca şi acum aproape un veac, pune problema suferinţei, a răului, a morţii, când zice:

"Vino, Isuse! Iubitul nostru Mire.

Ce-ntârzie acum a Ta venire?

Umbrele morţii se-aştern pe pământ,

Căci din iad ieşit-a al groazei vânt…

În altă strofă întreabă:

"Rău-i la culme şi nu are leac,

Şi încă nu-i sfârşitul acestui veac?" Va veni şi ziua aceea cu siguranţă, la vremea ei. Mărit să fie Domnul!

Până atunci însă, trupele comuniste sovietice ne-au invadat ţara, practic au ocupat-o. Întorşi din refugiu, am găsit în casele noastre cazaţi obligatoriu, în cele mai bune camere, soldaţi sovietici. În cartierul nostru a fost o unitate de "Ateliere Mobile" din spatele frontului, în care erau aduse arme, maşini şi alte lucruri care necesitau reparaţii. În casa părinţilor mei au fost repartizaţi patru ostaşi-trupă, care dormeau în camionul lor cazat în curte şi câţiva ofiţeri cazaţi în camera cea mai bună. Noi a trebuit să ne retragem

în restul spațiului, fiind destul de înghesuiți. Printre cei patru ostaşi de trupă, era unul cu gradul de sergent, dar funcția lui era mare, ca ofițer politic, şi avea mare autoritate asupra lor.

În camera din casa mare, unde stăteau ofițerii, un locotenent sovietic a adus vreo nouă geamantane mari, moderne. Pe fiecare geamantan era pusă o carte de vizită, a doamnei Stănescu, cu adresa din Bucureşti. Pe semne, de acolo din Bucureşti, de la acea doamnă şi le-a însuşit. Ne tot întrebam oare ce o fi în ele? Din când în când le verifica, să vadă dacă nu lipseşte ceva din ele, după cum apreciam noi mişcarea. Dar cum oare să fi putut să lipsească, în nici un caz noi nu am fi îndrăznit să ne atingem de ele. Dar după vreo patru-cinci săptămâni de şedere la noi, au primit ordin de plecare şi mutare mai aproape de linia frontului, care era pe la Budapesta. Au luat tot ce au avut şi geamantanele. Camera era a surorii mele Felicia şi după plecarea lor am intrat să facem curățenie să şi-o poată lua în primire. Spre surprinderea noastră, unul dintre geamantane a fost uitat sub unul din cele două paturi. Nu ne-am atins de el timp de mai multe săptămâni, deoarece ne aşteptam să se întoarcă după el şi nu am vrut să avem ceva necaz.

După multă vreme, când credeam că era imposibil să se mai întoarcă cineva după el, curiozitatea ne-a împins să-l deschidem. Am rămas mirați de ce lucruri scumpe, frumoase, de îmbrăcăminte şi încălțăminte era plin. Doamna Stănescu trebuie că a făcut parte din clasa aristocratică a Bucureştiului, de şi-a putut permite asemenea scumpeturi. Am luat vreo două sau trei articolaşe, cele de cea mai mică valoare, şi le-am dat surorilor mele, printre care şi o pereche de ciorapi. Ne puneam, totuşi, întrebarea, dar dacă se va mai întoarce ofițerul rus, ce o să ne facem?

După alte câteva zile, într-o zi în apropierea prânzului, cine apare la noi inopinat? Tocmai ofițerul cu geamantanele şi ne cere să-i dăm geamantanul. L-am adus pe coridor şi el l-a deschis. A constatat îndată lipsa celor două sau trei articole şi a insistat să i le dăm. Ele nu mai erau disponibile, iar în cazul ciorapilor deja au fost şi purtați. El se grăbea şi a devenit oarecum agresiv. Am regretat sincer că nu le mai aveam la dispoziție şi ele, de fapt, erau o bagatelă la valoare, prin comparație cu lucrurile rămase în geamantan. Am auzit destule întâmplări ale altora cu ostaşi

sovietici, aşa că ne puteam aştepta la orice, chiar să ne împuşte… Furios, a intrat în prima cameră şi de pe noptieră a pus mâna pe aparatul nostru de radio, l-a pus sub braț cu geamantanul în cealaltă mână a plecat bombănind într-o limbă pe care noi nu am putut-o pricepe. I-am mulțumit lui Dumnezeu care ne-a scăpat doar cu atâta pagubă. Putea să fie mult mai rău,.. Lecția am învățat-o, dar de corectat nu am mai avut şansă.

O altă pățanie mult mai periculoasă am avut-o cu un alt ofițer sovietic, un căpitan de tancuri. Pe data de 6 ianuarie 1945, seara pe la ora 9, am plecat spre casă, după o vizită la Domnica. Abia făcusem câțiva metri, şi de pe strada bisericii îmi veneau la urechi zgomote ciudate. Ajuns în strada bisericii, constat că cineva în noapte bătea cu putere într-o poartă. Eu am luat măsuri de precauție şi am trecut de cealaltă parte a străzii. Ajuns în dreptul individului care tocmai bătea în poarta Bisericii Baptiste din Gai, după vorbele pe care le bolborosea mi-am dat seama că este un ostaş sovietic. Am stat în loc şi m-am gândit ce să fac. Să-mi văd de drum, sau sa trec dincolo şi să îl fac cumva să înțeleagă că acolo nu locuieşte nimeni, ci este doar localul unei biserici? Mi-am luat inima îndinți şi am zis că trebuie să fac tot posibilul, ca să preîntâmpin spargerea uşii bisericii, în care umblasem de mic copil. Cu cele câteva vorbe pe care le rupeam şi eu ruseşte în vremea aceea, am încercat să-l fac să înțeleagă că e o biserică şi că nu locuieşte nimeni acolo. El era cu pistolul în mână şi îmi spunea că el este căpitan de tancuri şi vrea "barişnea", adică femeie. Mi-am dat seama că am încurcat-o rău, că era puțin băut, cum e mai rău, cu pistolul în mână, agresiv şi mai ales ce anume îl preocupa. Mi-am făcut reproşuri, era mai bine să-mi fi văzut de drum, dar acum totul era prea târziu. El mă ținea de braț cu mâna stângă şi în dreapta avea revolverul. Un singur subiect îl interesa, "barişnea", şi că el e căpitan de tancuri. Din pricina lor, oamenii nu circulau noaptea, ci stăteau baricadați în casele lor. Pe stradă nici țipenie de om. Am încercat să mă gândesc ce pot face, cum să scap din situația aceasta? La vreo casă unde voia să bată la uşă, îl opream să intre, căci îmi era imposibi să-l las să facă un asemenea lucru. Eram bine cunoscut în cartier. În sfârşit, mi-a venit o idee care, în momentul acela, mi s-a părut salvatoare. Am să-l duc cu vorba vreo

câteva sute de metri înainte pe strada principală, unde era un birt. Am să-l atrag în birt, unde speram ca să mai fie şi alţi oameni, iar eu mă voi face nevăzut… Mergeam pe mijlocul străzii amândoi, el ţinându-mă de braţ, ca şi când şi-a găsit omul, iar eu neştiind cum să mă scap de el. A devenit tot mai agresiv şi a început să ridice tonul şi mai tare, părându-i-se că îl duc cu vorba. Ajuns în faţa crâşmei, am constatat că este închisă şi un lacăt era pus pe uşa. Ce să mă fac? Eram într-o situaţie cumplită, care acum mi se părea fără ieşire. Numai Dumnezeu mă mai putea scăpa de omul acesta, eu nu vedeam nici o şansă.

O nouă idee mi-a apărut în minte. Pe o altă stradă importantă din apropiere ştiam că este un alt birt. Mă gândeam că acela o fi deschis şi o licărire de speranţă mi-a venit în inimă. Până acolo, trebuia să străbatem alte câteva sute de metri. În mod conştient îl duceam cu vorba, dar ce era să fac? Credeam că salvarea mea este birtul şi acolo am scăpat de el. Era strada cea mai largă din tot cartierul Gai, pietruită pe mijloc, care ducea spre cimitir. Speram să apară vreo patrulă a Armatei Sovietice, dar în zadar. Altă dată am întâlnit patrule a câte trei oameni, acuma când ar fi fost cea mai mare nevoie, nici una!

De la distanţă de vreo zece-cincisprezece metri văd că şi acest birt este închis, nici o lumină, nicăieri. Timp de pierdut nu mai am, ăsta mă împuşcă dacă vede că l-am înşelat, cum să scap de el? M-am intoxicat de când aud doar două expresii: “ruskie tankista capitan” şi “barişnea”. Era iarnă, era frig şi am pierdut mai bine de un ceas cu “ciolovecul” acesta. Am făcut în gând un plan strategic, pe care trebuia să-l pun rapid în aplicare. M-am desprins cumva cu braţul din mâna lui, am luat o mică distanţă mergând alăturea cu el şi cu o acţiune fulger m-am repezit cu umărul meu sub umărul lui şi l-am doborât la pământ pe mâna lui dreaptă în care ţinea ameninţătorul pistol. Am zbughit-o la fugă pe trotuarul din dreapta, şi am dispărut în noapte, în timp ce el striga în gura mare nu mai ştiu ce. Mi-am adus aminte de proverbul care acum mi se potrivea mie: “Fuga-i ruşinoasă, dar e sănătoasă.” Aş fi considerat fapta mea ca un succes, numai dacă l-aş fi putut lecui pe căpitanul sovietic de tancuri de a mai căuta alte femei, cu pistolul în mână, fie în România, fie în alte ţări, fie şi în propria lui ţară. Domnul s-a îndurat

de mine că nu am mai întâlnit vreo patrulă sovietică, după ce am comis fapta mea. Singura mângăiere pe care o am este că cel puțin în seara aceea a încetat să mai caute femei…

Am ajuns acasă pe la ora 10:30 p.m. şi le-am povestit părinților mei cele întâmplate, de care şi ei s-au minunat De felul meu natural, eram un om paşnic şi de când eram copil nu mă bătusem cu nimeni. Poate am şi mângăierea că am salvat de la a fi spartă uşa Bisericii Baptiste din Gai şi poate chiar profanarea ei. Mărit să fie Domnul, Singurul vrednic de laudă şi pe pământ precum este în cerurile preaînalte!

Revin la problema sentimentului statornicit odată pentru totdeauna între mine şi Domnica. Nu am avut îndrăzneală să il declar primul, deschis, pe față. În schimb Domnica a avut curajul necesar să declare: “Te iubesc!” Asta s-a întâmplat pe la sfârşitul anului 1943, cinci luni mai târziu, după prima vizită la noi, în 19 iulie. Era într-o seară în care am încheiat vizita pe care i-am făcut-o, timp în care ea locuia la bunica din partea tatălui ei. Mama ei se întorsese din nou la Chişinău în Basarabia, pentru a-i duce tatălui ei alimente pregătite la Arad. Sigur, răspunsul meu a fost prompt: “Şi eu te iubesc!” Valoarea declarațiilor noastre este aceea că au fost făcute înaintea Cerului, cu credința, pe care am avut-o atunci. Am avut încredințarea că Dumnezeu a binecuvântat şi unit declarațiile noastre, consfințite după voia Lui încă din veşnicii, aşa cum a fost şi cu privire la mântuirea noastră.

Apostolul Pavel, inspirat de Duhul Sfânt, exprimă adevărul acesta atât de frumos când scrie bisericii din Roma: “De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia pe cari i-a cunoscut mai dinainte i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Pe aceia pe cari i-a hotărât mai dinainte i-a şi chemat; pe aceia pe cari i-a chemat i-a şi socotit neprihăniți; iar pe aceia pe cari i-a socotit neprihăniți i-a şi proslăvit. Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Romani 8:28-31).

În sensul celor de mai sus, putem spune că asemenea mântuirii şi unirea în dragoste a doi credincioşi s-a născut în Cer, în inima şi în voia Tatălui, care ne-a cunoscut şi de aceea ne-a şi predestinat să fim plăcuți, asemenea Fiului Său. Mărit să fie Domnul!

Activitatea noastră pe plan religios, cultural şi sportiv, a continuat şi în anul 1945 şi prima jumătate a anului 1946, cu deosebirea că odată cu căderea regimului mareşalului Ion Antonescu, au fost deschise bisericile neo-protestante. Astfel, dimineața mergeam la ortodocşi, iar după masa mergeam la baptişti, împreună cu Domnica şi încă alți câțiva.

Evoluția mea bună pe linie sportivă, în cadrul echipei “Găiana” a cartierului, a atras atenția altor cluburi sportivi mai înalte. În primăvara anului 1945, am fost invitat şi legitimat la echipa “Gloria” din Arad, care a activat în Divizia “A” de fotbal. Unii mi-au prezis un viitor strălucit, chiar în echipa națională a țării. Eu nu mi-am făcut iluzii, căci simțeam că ceva îmi stătea împotrivă la o astfel de carieră. Deznodământul a venit pentru mine în vara anului 1945. O selecționată a oraşului Arad, cu cei mai buni jucători, a avut de susținut un meci de fotbal cu o selecționată a oraşului Reşița, la ei acasă. Evoluția echipei noastre a fost atât de slabă şi ştearsă, că am fost bătuți cu severul scor de 6-0. Pentru mine a fost picătura care a mai lipsit din pahar ca să fie vărsat tot conținutul. Dumnezeu avea alt plan cu mine, pe care încă nu-l cunoşteam. Am terminat-o cu sportul profesionist, cum s-ar zice, chiar înainte de a-l fi început.

Aşa s-a desfăşurat viața până în primăvara anului 1946, când mi-a fost dat să am o experiență neplăcută. Într-o seara, când mă întorceam spre casă de la un antrenament de fotbal al echipei din cartier, am început să fredonez încet o cântare pe o stradă pustie. În porțiunea aceea de drum nu erau case zidite, când am întâlnit doi polițişti care făceau rondul de pază pe cartier, cu armele atârnate pe umeri. Ei m-au oprit şi mi-au cerut buletinul de identitate, pe care l-am scos din buzunar şi l-am dat unuia din ei. Am pus întrebarea: “Ce anume rău am făcut de îmi cereți buletinul?”, la care unul dintre ei a vrut să mă izbească în piept cu patul armei, dar m-am retras la timp şi a izbit cu patul armei în gol. Dar nu am scăpat de tot, căci celălalt mi-a tras două palme peste

obraji. M-am simțit foarte nedreptățit şi umilit de purtarea lor şi am spus că îi voi raporta la Comisariatul de Poliție. Am plecat spre casă foarte indignat de purtarea lor şi de ciudă plângeam…

De felul meu eram om paşnic, având bune legături cu semenii din cartier, fără să fi avut vreodată probleme cu cineva şi mai ales cu poliția. Le-am povestit celor de acasă cele întâmplate şi au suferit şi ei împreună cu mine nedreptatea, abuzul de putere, din partea celor doi polițişti. Toți au fost de părere că trebuie să raportez cazul, mai ales că atunci comisarul Postului de Poliție era verişorul meu primar, Trifan Iovin. Verişorul meu şi-a început cariera de polițist odată cu instalarea regimului comunist în România, fiind un membru de partid din ilegalitate. Înainte fusese lăcătuş de revizie de vagoane şi locomotive în gara C.F.R. Arad. Mai târziu a ajuns însă foarte departe, în funcția de Comandant Politic al Regiunii de Miliție pe județul Arad, cu gradul de căpitan.

În dimineața zilei următoare, m-am dus şi i-am raportat exact cele întâmplate, iar el a întocmit un raport oficial în acest sens şi eu am crezut că îi va dojeni ca să nu mai facă în viitor asemenea lucruri, dar nu a fost aşa… El a înaintat raportul la Comisariatul Central de Poliție pe oraş, ca urmare am fost citați împreună cu tatăl meu la oficiul din centru, unde am întâlnit o ostilitate dură şi rău voitoare, şi cazul total distorsionat de realitate. Eu am dat o declarație sinceră reală a ceea ce s-a întâmplat, dar eram singur şi nici un alt martor de față, pe când ei erau doi şi cine ştie cum m-au prezentat ei pe mine? Poate că rebel, agresiv, tulburător al liniştei publice, ori cine ştie ce alte lucruri !? Ei erau vulpoi bătrâni, cu experiență în meserie şi cu superiorii lor, puşi de comunişti, de partea lor. Eu nu am ştiut ce au plăsmuit ei în apărarea lor, dar procesul a fost pus pe rol vreo cinci luni mai târziu. Eu nu m-am gândit niciodată că lucrurile ar fi putut lua întorsătura aceasta şi să ajung la Tribunal. Speram că o mustrare din partea şefului lor ar fi fost cu totul satisfăcătoare.

Dar în vara anului 1946, s-a întâmplat ceva extraordinar în viața mea: M-AM ÎNTORS LA DUMNEZEU! Am devenit un om nou, o făptură nouă în Hristos. “Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi”, aşa cum scrie apostolul Pavel în 2 Corinteni 5:17. Şi mai adaugă în versetul 18: “Şi toate lucrurile

acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos.”

Bucuria mântuirii mi-a umplut întreaga mea fiinţă şi eram nespus de fericit. Aşa că în ziua procesului i-am spus avocatului meu că eu retrag plângerea mea împotriva poliţiştilor, că nu mai cer dreptate şi că accept mai degrabă paguba. L-am căutat în acea dimineaţă pe sergentul poliţist Delamarian Ioan, să-i aduc vestea bună pentru el şi mai ales să-i pot face mărturia vieţii mele noi, căpătată prin credinţa în Isus Hristos cel răstignit, Mielul lui Dumnezeu, care mi-a mântuit sufletul de la moarte şi de la pierzare. El a rămas foarte emoţionat de mărturia mea şi nu ştia ce să creadă. Ne-am despărţit ca fiind prieteni, în cele mai bune relaţii.

Trei ani mai târziu, pe când eram ostaş şi lucram ca furier în comisia de încorporare, cine mă strigă din mulţimea de oameni care stăteau la rând? Era tocmai poliţistul Delamarian, care îşi însoţise fiul venit pentru încorporare. El m-a rugat, dacă pot, să-i spun unde şi la ce unitate va fi repartizat fiul său. Am fost fericit că am putut să-i satisfac această dorinţă, după Cuvântul Domnului care zice: “Ce vreţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel.” Apostolul Pavel scrie în Romani 12:17 “Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Urmăriţi ce este bine, înaintea tuturor oamenilor.”

ÎNTOARCEREA MEA LA DUMNEZEU

Fără de tăgadă că cel mai mare eveniment al vieții mele a fost convertirea mea la credința reală în Isus Hristos. Credința nu se moşteneşte, cum afirmă unele religii, ci se dobândeşte în mod personal prin pocăință urmată de credință, cum ne învață Sfânta Scriptură, atât prin gura Domnului Isus, cât şi a sfinților apostoli.

M-am născut într-o familie de credincioşi baptişti. Părinții mei s-au convertit la adevărata credință creştină, bazată pe naşterea din nou, originată în actul de pocăință şi credință a lor în Isus Hristos, Mântuitorul lumii, primind Cuvântul lui Dumnezeu fecundat în inimile lor prin lucrarea directă a Duhului Sfânt, la o vârstă matură. Apoi au primit botezul prin afundare, ca simbol al morții şi îngropării lor față de lume şi ridicarea din apă, ca un simbol al învierii împreună cu Hristos la o viață nouă, după voia lui Dumnezeu. Această schimbare a vieții lor a avut loc pe la sfârşitul primului război mondial, până atunci au fost activişti în religia ortodoxă, moştenită de la părinții lor.

Astfel, eu am avut toate şansele să cresc într-o familie creştină, să fiu educat în învățăturile Sfintelor Scripturi, într-o viață morală cu temere de Dumnezeu. În felul acesta, pot spune că am avut din pruncie o viață diferită de a altor copii, dar nu fără păcat. Asta a continuat să fie aşa şi în perioada adolescenței, datorită influenței bune din familie, cât şi din biserica din care făceam parte. În plus, în anii aceia, religia era predată şi în şcolile publice ca materie distinctă de studiu. Ca atare, încă de copil am activat în cadrul adunării, prin învățarea pe dinafară a versetelor de aur, din lecțiile predate în Şcolile Duminicale, cât şi prin învățarea şi declamarea de poezii religioase în cadrul serviciilor din adunare. Mai târziu, am ajuns să cânt şi în orchestră şi în cor. La vârsta de 17 ani, am fost rânduit prin rotație cu alți tineri să conduc chiar serviciul de tineret de duminica seara, în care trebuia să fie

cuprinsă rugăciunea, citirea unui text din Biblie şi chiar o scurtă meditaţie. Fraţii mai bătrâni spuneau aşa: “Să le dăm de lucru tinerilor, să nu-l lăsăm pe Satan să le dea el de lucru!” Nu zic că nu era o sământă de adevăr în asta, dar trebuie să spun că era ceva mecanic, de formă, poate o pregătire oarecare, în direcţia de unde avea să vină în cele din urmă marea transformare a vieţii, prin naşterea din nou, care este lucrarea Duhului Sfânt în inima omului.

Odată cu deschiderea bisericilor neo-protestante, în urma celui de al doilea război mondial, când persecuţiile au încetat pentru moment, am continuat să activez şi în cadrul bisericii ortodoxe, unde conduceam un cor mixt cu răspunsurile liturgice de duminica dimineaţa, la înmormântări, în activitatea culturală şi sportivă din cartier. Câţiva din corul ortodox veneau cu mine la adunare în zilele de duminica după-amiaza. Printre aceştia era şi persoana aleasă a inimii mele, Domnica, fata iubită. Mi se părea că totul e în regula, că toate merg strună, că nimic nu-mi lipseşte. Aşa a durat până în vara anului 1946, fără să prevăd că ceva extraordinar are să se întâmple în cursul vieţii mele. Ba chiar aveam simţământul unor satisfacţii. Într-o duminică din luna iulie a anului 1946, mă întorceam spre casă după terminarea slujbei de dimineaţa. Totul părea obişnuit, chiar şi soarele strălucitor care revărsa raze de lumină, de pe un splendid fundal de cer albastru. Ajuns la colţul străzii unde era casa părintească, mă întâlnesc faţă în faţă cu un grup de trei tineri, atât de binecunoscuţi mie. Unul dintre ei era fratele meu Nicolae, ceilalţi doi, vecini de-ai noştri.

Ei stăteau de vorbă şi nu se grăbeau să se despartă. Vorbeau între ei în legătură, probabil, cu ceva subiect tratat la adunare. Mi-au părut atât de bucuroşi, fericiţi, încât feţele lor emanau o lumină deosebită, care venea din altă lume. Eu veneam de la biserica ortodoxă, ei veneau de la adunarea baptistă, dar ce contrast izbitor între mine şi ei, în ce priveşte conţinutul spiritual, de care am luat act pentru prima dată în viaţă. I-am salutat doar şi am intrat în casă, în timp ce ei au rămas să continue părtăşia între ei. Auzisem ceva tangenţial despre ei cu câtva timp înainte, că “s-ar fi pocăit!” Dar vestea aceea nu-mi spunea nimic deosebit atunci…

Acum însă, o voce lăuntrică, pe care nu o mai auzisem niciodată înainte, a început să-mi vorbească:“I-ai văzut tu pe aceşti

tineri stând de vorbă unul cu altul? Cât de bucuroşi şi fericiți erau, cum le radia fața de o lumină, pe care tu n-ai mai văzut-o? Dacă da, atunci asta înseamnă că există o viață reală de trăire cu Dumnezeu, de părtăşie cu Dumnezeu şi unii cu alții, a celor credincioşi, şi tu eşti în afara ei. Această viață este a lor, iar tu eşti străin față de ea."

Din acel moment, în acea zi de duminică, un simțământ de nelinişte, de gol lăuntric a început să mă frământe. Am ajuns conştient de starea mea sufletească de goliciune, de o viață în nevoie adâncă de mântuirea lui Dumnezeu. Mi-am zis: "Dacă există un adevăr şi o fericire cu adevărat, o asemenea realitate este cu ei, şi nu cu mine!" Asemenea gânduri mă copleşeau şi nu le mai puteam evita. O adevărată luptă lăuntrică a început în sufletul meu. Oare nu pentru asemenea suflete cum erau aceşti trei tineri scrie proorocul Maleahi în cartea sa, capitolul 3:16 aşa: "Atunci cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta şi a ascultat; şi o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul şi cinstesc Numele Lui. „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oştirilor, îmi vor fi o comoara deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, CUM are milă un om de fiul său, care-i slujeşte. Veți vedea din nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit şi cel rău, dintre cel ce-i slujeşte lui Dumnezeu şi cel ce nu-i slujeste."

Cu o duminică mai târziu, cam la aceeaşi oră, scena se repetă din nou. Cei trei tineri, în acelaşi loc, stăteau de vorbă din Cuvântul lui Dumnezeu, cu fețe radioase şi o bucurie de invidiat. I-am salutat fără să mă opresc şi am intrat în casă. Nimeni nu bănuia din familie ce anume se petrecea în sufletul meu. Dar nici eu însumi nu-mi dădeam seama îndeajuns de desluşit, de toate aceste gânduri care îmi frământau inima.

La starea de frământare, de nelinişte, de căutare de până acum, se adăugase şi conştiența unei stări de vinovăție cu privire la trecutul meu. Cunoşteam Decalogul, cele 10 porunci date de Dumnezeu prin Moise. Le-am memorat la religie pe când eram pe băncile şcolii, cât şi la Şcoala Biblică de la adunare. Porunca a 8-a din decalog, "Să nu furi", am călcat-o în multe rânduri ca şi copil, la fel şi altele, dar până acum nu m-au deranjat. Am furat piersici,

struguri, de la vecini. Acum îmi dădeam seama că am călcat poruncile lui Dumnezeu, ca şi alți copii care făceau aceleaşi lucruri. Pe dinafară păream şi eu om cumsecade, pe dinlăuntru mă mustra propria mea conştiință, care este de fapt tribunalul lui Dumnezeu în ființa umană. În fața acestui tribunal nimeni nu se poate dezvinovăți. Simțământul de vinovăție era o povară de care devenisem conştient şi nu puteam scăpa. Lupta lăuntrică se accentua cu fiecare zi. Căutam o salvare, dar cum? Şi unde? Auzisem că un grup de tineri treziți la viața noua în Hristos, împreună cu câțiva mai în vârstă, se adunau în fiecare luni seara, la părtăşie în Cuvântul lui Dumnezeu şi rugăciune, la biserica "Speranța". Nu era nimic oficial şi nici programat. Aici veneau sufletele trezite şi din celelalte biserici baptiste din Arad, care erau atrase de Duhul lui Dumnezeu. Nu era nimic din inițiativa păstorului acestei biserici, care dealtfel nu a participat niciodată. Nu mă invitase nimeni, dar acolo am fost atras şi eu de o putere irezistibilă. Proxima luni seara m-am dus şi eu acolo. Totul era atât de simplu şi natural, iar eu m-am simțit ca în prezența lui Dumnezeu. Bucuria lor lăuntrică, exprimată pe fețele lor, prin cântări, rugăciuni, mărturii şi mărturisiri personale, ca şi la explicarea vreunui text din Sfintele Scripturi, totul pentru mine era ceva dumnezeiesc, în timp ce înlăuntrul meu băteau vânturi de pustiire şi întunecime. Deşi eram împreună cu ei acolo, eu mă simțeam în afara cercului lor…

Totul s-a încheiat cu rugăciuni, la care participau cu toții la rând, cu excepția mea. Am simțit o acuta nevoie de rugăciune, să-mi deschid inima şi să mă rog, dar o putere paralizantă, mai mare ca voința mea, m-a oprit. Am mers spre casă fără să-i spun nimănui nimic. Am pierdut o mare şansă de a mă elibera de povara păcatului, dar am rămas cu o dorință vie şi nestrămutată ca ocazia următoare să nu o mai scap. Abia am aşteptat să vină următoarea zi de luni seara, dar cu două-trei zile mai târziu, ceva deosebit s-a întâmplat în viața mea. Într-o noapte am avut un vis neobişnuit. Mă aflam în centrul cartierului Gai, loc în care se desfăşura activitatea mea, în cea mai mare parte. Mergeam de unul singur pe mijlocul drumului pietruit, când am constatat că la orizont, la distanță de vreun kilometru, o furtună năprasnică era în plină desfăşurare. Nori grei negri umpleau cerul şi un vânt puternic distrugea parcă totul în

drumul lui, ridicând nori de praf şi de gunoaie în văzduh. Părea un tablou de proporții apocaliptice şi direcția de deplasare a furtunii era înspre mine. Mi-am dat seama de pericolul iminent în care eram, ştiind că în cazul în care furtuna ajunge la mine nu voi scăpa cu viață.

Cuprins de groaza morții, am căutat să evit impactul cu furtuna, să scap prin fugă, pe o stradă laterală. Dar când am vrut s-o iau la fugă pe strada laterală, furtuna a ajuns amenințător de aproape de mine, am simțit că picioarele îmi sunt legate şi nu pot nici să umblu, cu atât mai puțin să alerg… Ce am trăit în vis era un coşmar de neimaginat. Furtuna a ajuns la mine şi am gustat din simțământul morții pentru o clipă, dar de fapt mă trezisem din somn, în şiroaie de transpirații care se scurgeau pe tot trupul. Curios, m-am pipăit să văd dacă sunt viu. Eram plin de frică şi tremuram, dar eram fericit că nu am murit. Mi-am zis în cele din urmă că a "fost doar un vis", m-am întors pe partea cealaltă şi am adormit buştean. Nu am dat nici o importanță visului.

Ce nu mi s-a mai întâmplat niciodată în viața mea şi nu auzisem de la nimeni să fi avut o experiență asemănătoare a fost aceea ca în noaptea următoare am visat în toate amănuntele acelaşi vis din noaptea premergătoare. Diferența a fost că de data aceasta nu am mai putut rămâne nepăsător şi mi-am zis: "Aici este degetul lui Dumnezeu, care vrea să îmi vorbească ceva, dar eu nu înțeleg." Aş fi dorit să ştiu ce vrea să-mi spună visul, dar totul îmi părea confuz. Aşteptam însă cu nerăbdare ziua de luni seara, ca să merg a doua oară la strângerea de părtăşie intimă de la "Speranța". Nu-i spusesem nimănui nimic despre experiența mea.

A fost o seară minunată, în care se simțea prezența lui Dumnezeu. Dar ca şi cu o săptămână înainte, am ratat din nou ocazia de a mă ruga. Probabil un simțământ de mândrie amestecat cu ruşine a fost folosit de Diavolul şi m-a oprit să mă rog.

Spre casă, în seara aceea am mers în direcția cartierului nostru vreo şase-şapte persoane în grup. Grupul mai mare era în față, iar în spatele lor veneam eu cu fratele Truță Ioan, păstorul Bisericii Baptiste din cartierul "Sega". Nu am uitat niciodată momentul acela când, ajunşi aproape de casă, mi-am deschis gura

şi am îndrăznit să-i vorbesc bunului nostru vecin, care obişnuia să vină la acele ore de părtăşie. "Frate Ioane", i-am zis, "aş vrea să îți împărtăşesc ceva". El, binevoitor şi surprins, mi-a acordat toată atenția. I-am spus experiența mea, cu cele două vise succesive, de fapt un singur vis, şi părerea mea că visul ar putea avea vreo semnificație, dar eu nu am nici o tălmăcire. Fratele Truță, drept răspuns, mi-a zis:"Uite ce cred eu că înseamnă visul tău. În primul rând, furtuna aceea puternică cu nori negri şi cu vântul năpraznic, care distrugea totul în calea lui, reprezintă păcatul şi puterea păcatului, care cauzează moartea spirituală şi cea trupească, după cum spune Cuvântul lui Dumnezeu: “Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Tu ai devenit conştient de pericolul stării de păcat, ai vrut să te scapi cu puterile tale de la moarte, dar ți-a fost imposibil. Omul, prin puterile lui, nu poate scăpa de păcat şi consecința lui, moartea. Numai Unul singur poate mântui, şi acesta este Domnul Isus Hristos, care a murit pe cruce, pentru păcatele noastre. Ce trebuie să facem noi este să ne pocăim, să ne mărturisim păcatele noastre şi să credem în Numele Domnului Isus Hristos. Aşa a spus apostolul Petru în fața Sinedriului din Ierusalim: în nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12)." În timp ce îmi spunea aceste lucruri, am fost convins că acesta este adevărul şi semnificația visului meu şi că asta era de fapt starea mea lăuntrică despre care eu nu îi spusesem nimic. Aşa am ajuns fără să mai zic nimic, dar mă gândeam mult la tot ce mi-a spus. Nu ştiu dacă o mai fi tălmăcit vreun vis cuiva vreodată fratele Ioan Truță, dar pentru mine Domnul i-a dat tălmăcirea. Pot spune şi eu, împreună cu David, cuvintele din Psalmul 139:17: “Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule!” Problema mântuirii mele a devenit atât de importantă, încât toate celelalte lucruri au căzut cu totul pe un plan secundar. Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază, eram în curtea casei părinteşti, care era pe colț, la întretăierea a două străzi. Aveam câmp de vedere bun pe ambele străzi. Deodată a apărut un grup de trei bărbați care vorbeau între ei. Au luat-o după colț, ocolind casa noastră. I-am recunoscut, dar ei nu m-au văzut pe mine. Erau preocupați de tema pe care o aveau în discuție. După

cum era de aşteptat, ei au intrat în curtea fratelui Truță, vecinul nostru, pe care l-am apreciat şi simpatizat de pe vremea când aveam doar cinci sau şase ani. De ce? Când venea acasă să lucreze la grădina lui, el lăsa bicicleta lângă drum, spijinită pe marginea şanțului. Eu mă strecuram tiptil până la ea, fără să-i fi cerut voie, o luam şi şontâc-şontâc, cu un picior pe o pedală, am început să cuceresc şi să cunosc câte ceva din tainele ciclismului. Pentru mine a fost o plăcere de neegalat şi el niciodată nu m-a oprit, s-au cel puțin nu-mi aduc aminte să o fi făcut.

Din momentul în care cei trei frați credincioşi au sosit acolo, în inima mea s-a înfiripat o stare de vorbă, la care participau două voci. Una îmi zicea: “Vezi, du-te şi tu acolo. Să auzi ce vorbesc din Cuvântul lui Dumnezeu. Vei avea mare câştig dacă te duci. Nu mai sta pe gânduri. Lasă timiditatea sau poate mândria.” Cealaltă voce îmi stătea împotrivă. “Ce vrei tu acolo? Nu eşti chemat, nu ai fost invitat, nu pricepi despre ce vorbesc ei din Biblie. Vezi-ți de treaba ta şi nu-i deranja!”

Aceste două voci erau în competiție pentru a-mi acapara inima şi voința mea. Aveam să ştiu mai târziu că de fapt inima omului este terenul unde se dă lupta între Dumnezeu şi Satan, cine să pună stăpânire pe noi. Duhul Sfânt - Dumnezeu vrea salvarea noastră, Diavolul vrea să stăpânească peste noi în continuare, spre pierzarea noastră. Nu ştiu cât a durat ezitarea mea de a mă supune primei voci. Dar lupta a fost aprigă şi Duhul lui Dumnezeu a învins! Nu trebuia să ies pe la stradă, deoarece aveam o uşă între cele două curți. Când i-am zărit, erau în mijlocul curții, în jurul unei mese sub un cais mare, plin cu caise coapte, iar pe masă la mijloc erau două farfurii pline cu caise, pentru musafiri.

De la distanță am strigat: “Fraților, primiți între voi şi pe un păcătos aşa de mare cum sunt eu?” Îndată mi-au adus un scaun şi mi-au făcut şi mie loc la masă. Ei aveau Bibliile deschise şi au continuat părtăşia în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru mine a fost o mare binecuvântare sş fiu în mijlocul lor şi să aud gândurile desfăşurate pe marginea textului pe care l-au tratat împreună, chiar dacă nu aveam să rețin prea mult.

Se înserase de-a binelea şi pentru rugăciune ne-am retras înlăuntru, în verandă. Nu ştiu cum s-a făcut că la rugăciune apăruse şi fratele meu Beniamin, aşa că eram în total şapte bărbați. S-au rugat la rând ceilalți frați, în timp ce eu doream fierbinte să nu mai scap şi această ocazie, ca şi celelalte două amintite. Când mi-a venit rândul să mă rog, am simțit cum parcă două mâini puternice mă strângeau de gât şi de maxilare, în aşa fel ca să nu pot să-mi deschid gura şi să mă rog. Prin asistența Duhului Sfânt, cred că am primit puterea să-mi deschid gura şi să rostesc primul cuvânt şi anume: “Doamne, Isuse!”

Abia am rostit prima silabă din cuvântul Doamne, când am trăit ceva cu totul neobişnuit. Lanțurile cu care eram legat în spirit s-au rupt şi s-au prăbuşit cu zgomot undeva în adâncuri de tenebre, în timp ce eu m-am simțit catapultat undeva de neatins prin puteri omeneşti, de lumini, de slavă, de simțăminte cum nici nu mi-aş fi închipuit că există. Mai presus de toate, o bucurie negrăită şi strălucită mi-a umplut ființa, bucuria mântuirii, că sunt iertat şi salvat, cu păcatele spălate în sângele Mielului lui Dumnezeu, aşa cum mă rugasem. Convingerea şi siguranța căpătată în duh, suflet şi trup era de nestrămutat. Mărit să fie Domnul! Pentru prima dată în viața mea m-am rugat dintr-o nevoie adâncă a sufletului meu. Unul dintre frații de față, care peste câțiva ani avea să ajungă pastorul adunării, după ce a auzit rugăciunea mea, la sfârşit, a ținut să-mi spună: “De-acum cerul îți este deschis!” Imaginea sugerată de cuvintele lui era că undeva în Cerul preaînalt se deschisese o uşa şi pentru mine. În schimb, realitatea pe care eu o trăiam era aceea că ori eu am intrat deja în Cer, ori că Cerul a coborât în inima mea… O minune s-a petrecut cu mine. Eram nespus de fericit. Am fost născut din nou, de sus. Afară era întuneric, înlăuntrul meu era lumină cerească.

Întors acasă, pe harmoniu am găsit cartea cu cântări pe note: “Cântările Triumfului”, tipărită prin grija fratelui Doctor Jean Staneschi. Am deschis-o la cântarea nr. 72, care exprima extraordinar de bine noua realitate petrecută în viața mea, sub titlul de “Inimă nouă". Iat-o:

Inimă nouă în dar am primit,

Care Isus mie mi-a dăruit.

Poftele vechi ale trupului meu,

Toate-s distruse în sângele Său.

Cor:

Totul ce-i nou, Domnul mi-a dat;

Inimă nouă în mine Isus a creat.

O singură cântare am cântat în noaptea aceea, până după miezul nopții: “Inimă nouă în mine Isus a creat.” Regret că nu am reținut exact ziua, dar ce ştiu este că era o zi de început de iulie, când caisele erau coapte, dulci şi aromate, în anul 1946. Toți aveau să ştie şi să cunoască faptul că în Hristos fiind, cele vechi s-au dus, că toate s-au făcut noi. Mărit să fie Domnul, care m-a făcut şi pe mine o creație nouă, pentru Împărăția Sa. AMIN!

PRIMII PAŞI PE CALEA CEA VIE ŞI NOUĂ

Naşterea din nou, despre care Domnul Isus i-a vorbit lui Nicodim în capitolul 3 al Evangheliei după Ioan, în alte cuvinte înseamnă un sfârşit al unei vieții vechi, care a început cu venirea mea în această lume prin părinții mei, viața adamică. Dar aceasta s-a încheiat şi a avut loc un început nou, al unei vieți născute din Dumnezeu, de sus, prin actul de pocăință şi credință în Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos. O inimă nouă, o natură nouă, o gândire nouă, aceea a lui Hristos (Filipeni 2:5), o Cale nouă şi relații noi cu Dumnezeu şi cu oamenii au luat ființă în viața mea.

Am primit o foame după Cuvântul lui Dumnezeu, pe care înainte nu am avut-o, cât şi o vie dorință de comuniune, de părtăşie

cu ceilalți copii ai lui Lui născuți din nou. Acesta este un principiu fundamental al vieții primilor creştini, despre care se spune în Fapte 2:42, “că stăruiau în legătura frățească”. Am ajuns la conştiența că sunt o celulă în Trupul viu al lui Hristos, care e Biserica cea vie.

Din momentul convertirii mele, literalmente s-au schimbat toate, toate. Am început să le spun şi altora cum S-a îndurat Dumnezeu de mine. Mărturia creştină este un alt semn al unui adevărat copil al lui Dumnezeu.

Aş vrea acum să continui istoria vieții mele, cum am ajuns să capăt de la Domnul convingerea cu privire la căsătorie şi întemeierea unei familii.

CĂSĂTORIA

Simțămintele care s-au înfiripat în inima mea, printr-o lucrare tainică, dumnezeiască, încă de la vârsta de 18 ani, pentru o ființă pe care o cunoşteam doar din vedere, aşa cum am relalat mai la începutul istoriei mele, au fost pentru o tânără care avea doar 16 ani, Domnica Roşu. Avea o gingăşie în caracterul ei care m-a cucerit, m-a atras irezistibil spre ea, înainte de a fi vorbit fie şi o singură vorbă împreună. Cred că, după experiența mântuirii, exprimată atât de simplu, nu există, în viața unui om, un eveniment mai important decât CĂSĂTORIA.

Convingerea mea este că pentru un credincios adevărat nimic nu este la întâmplare, ci totul merge după un plan bine cunoscut şi cârmuit de sus de la Dumnezeu. De aceea, tinerii ajunşi în pragul acestei vieți nu ar trebui să se frământe, să alerge la tot felul de procedee omeneşti, ci să-şi încredințeze soarta în mâna lui Dumnezeu şi El va purta de grijă (Psalmul 37:5). Solomon, în trei rânduri în “Cântarea Cântărilor”, scrie: “Vă jur, fiice ale Ierusalimului, pe căprioarele şi cerboaicele de pe câmp: nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea!” (Câmtarea Cântărilor 2:7)

Aşa trebuie să decurgă lucrurile în viața copiilor lui Dumnezeu. Mi-a plăcut mult ce am auzit despre o tânără pe care am slujit-o la cununia religioasă. Când i s-a spus că un tânăr credincios vrea să o ceară în căsătorie şi, dacâ vrea să îl vadă în fotografie, ea a spus:

- Nu e cazul. Dacă e rânduit de Dumnezeu pentru mine, asta îmi e de ajuns. El ştie mai bine decât mine ce anume este potrivit şi bine pentru mine. Aşa vorbeşte credința despre lucrurile care încă nu se văd (Evrei 11:1).

Timp de trei ani, sentimentul dragostei curate de la început pentru ființa iubita a fost sigilat de Dumnezeu, odată cu întoarcerea mea la El. El a vrut aşa, ca înainte de a fi unul pentru altul, să fim amândoi PENTRU EL şi apoi unul pentru celălalt. Domnul Isus spune în Evanghelia după Matei 6:33: “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Iată ordinea vrută şi stabilită de Dumnezeu pentru toți copiii Lui. A inversa această ordine înseamnă a zădărnici planul lui Dumnezeu. Despre fariseii şi învățătorii Legii Domnul Isus a spus că “au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui Ioan” (Luca 7:30). Câți tineri şi tinere nu au căzut în culpa aceasta de a alege după ceea ce izbeşte ochii, după stare, sau după criterii materiale, rang şi slava care vine de la oameni (Ioan 5:41, 44), ca la puțin timp după căsătorie să ajungă la naufragiu sau divorț.

În ziua de 1 ianuarie a anului 1949, am primit permisia de 20 de zile de la armată. În ziua următoare a început şi săptămâna mondială de rugăciune şi evanghelizare, cum era obiceiul în bisericile baptiste. Acestea erau ocazii excelente de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu pentru mântuire, pentru zidire şi creştere duhovnicească, față de care eu eram ataşat trup şi suflet. Era cu neputință să fi conceput ca la asemenea evenimente să lipsesc de la adunare. Tot aşa gândeau şi trăiau şi alți tineri credincioşi.

Spre deosebire de alți ani, eu am căzut într-o stare cu totul specială, fără să îmi dau seama ce anume se petrece cu mine. Nu mi-a venit cu nici un chip dorința şi voința de a merge la adunare. Ceva neştiut şi nebănuit mă țintuia pe loc. Cu bunul meu frate, vecin şi prieten, Ionel Truță, de care eram nedespărțit, deşi el era

cu cinci ani mai tânăr ca mine, eram ca şi cum s-ar zice “frați de cruce”: mergeam adeseori împreună la adunare şi la diferite misiuni prin familii. Eu eram singur în camera de sus, izolat de tot ce se întâmpla în afară. Ionel bate la uşă şi mă invită ca de obicei:

- Mia, hai să plecăm, că e vremea! I-am spus, spre marea lui surpriză, că eu nu merg nicăieri, ci rămân acasă. Şi pentru mine a venit ca o surpriză răspunsul meu. Nu-mi dădeam seama ce anume se întâmplă cu mine. El insistă, ceru explicații, dar explicații de dat nu aveam. O apăsare de neînțeles m-a cuprins, nu îmi venea să citesc, lucru atât de normal altădată, şi nici chiar să mă rog…Un nor negru, imens, era aşternut pe cerul sufletului meu. De trei ani de când m-am întors la Dumnezeu, am trăit o viață binecuvântată de mărturie şi de biruință, nu ştiam să fi fost legat de vreun păcat…

Ziua următoare, cam pe la aceeaşi ora, Ionel vine din nou să mă cheme să mergem la adunare. El s-a izbit de acelaşi refuz al meu, fără să îi pot da vreo explicație, pe care, de fapt, nici eu nu o aveam. Nu mergeam nici la bucătărie să mănânc, mama îmi aducea de mâncare, din care mai ciupeam câte ceva…în silă… A treia zi, bunul meu prieten din vremea aceea vine din nou să mă invite, dar degeaba. De data aceasta însă avea sub braț câteva cărți duhovniceşti, din câte erau tipărite în vremea aceea în limba română. Le aşeză pe masă şi zise:

- Ți-am adus aceste cărți, dacă vrei să citeşti din vreuna! El a făcut acest lucru fără să ştie, de fapt, ce avea să însemne pentru mine să iau şi să citesc într-una din ele. Printre ele au fost şi “Fără luptă nu-i cunună, “Taina întreită a Duhului Sfânt”, “Rugăciunea este o putere”, de autori ca Gordon şi Conkiy. Nu m-am arătat dornic față de el că voi citi, totuşi el le-a lăsat pe masă şi a plecat.

Îndată după aceea, am luat una la întâmplare şi am început să o citesc de la început. Spre marea mea surpriză, după ce am citit vreo şaizeci-şaptezeci de pagini, ajung la un loc anume în care autorul descrie exact starea sufletului meu prin care treceam în acele zile. Iată, în mare, ce mi-a fost dat să citesc: “Suflete, când treci prin stări de apăsare, de izolare, de întunecime, fără să le înțelegi rostul, NU DISPERA, NU-ȚI PIERDE INIMA. TU NU EŞTI PĂRĂSIT. DOMNUL ESTE MAI APROAPE DE TINE DECÂT

CREZI, SAU ÎȚI POȚI DA SEAMA. DUHUL SFÂNT SONDEAZĂ FIINȚA TA ŞI TE VREA CU GELOZIE PENTRU SINE!!!”

În clipa aceea am sărit în sus de bucurie şi am strigat, țopăind prin casă: “ALELUIA! ALELUIA! MĂRIT SĂ FIE DOMNUL, CEL VREDNIC DE LAUDĂ ÎN VECI!” Eram nespus de fericit, în al nouălea cer, cum zice o vorbă în popor… Cele vechi, norul, întunericul, neştiința, apăsarea, au dispărut. Toate s-au făcut noi! Foamea şi stăruința în Cuvântul lui Dumnezeu au revenit, împreună cu dorința de a relua legătura frățească şi rugăciunea. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru lucrarea Lui, chiar dacă nu înțelegeam mai mult. Ştiam că El este la lucru în ființa mea şi asta mi-a fost în totul îndeajuns.

Am luat Sfânta Scriptură şi am deschis-o, parcă aşa ca niciodată până atunci, şi iată ce am primit de la Domnul. Părea că era o situație asemănătoare cu aceea în care Domnul Isus a intrat, după obiceiul Său, în sinagoga din Nazaret, în ziua Sabatului, şi i s-a dat cartea proorocului Isaia. “Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați şi să vestesc anul de îndurare al Domnului. În urmă, a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului şi a şezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El. Atunci a început să le spună: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe cari le-ați auzit” (Luca 4:18-21).

În cazul meu, mi s-a dat de sus să deschid la Cântarea Cântărilor şi primele rânduri pe care mi-au căzut ochii au fost: “Prea iubitul meu vorbeşte şi-mi zice: Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso! Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia, şi s-a dus. Se arată florile pe câmp, a venit vremea cântării, şi se aude glasul turturicii în câmpiile noastre. Se pârguiesc roadele în smochin, şi viile înflorite îşi răspândesc mirosul. Scoală-te, iubito, şi vino, frumoaso. Porumbiță din crăpăturile stâncii, ascunsă în scobituril prăpăstiilor, arată-mi fața ta, şi fă-mă să-ți aud glasul! Căci glasul tău este dulce, şi fața ta plăcută. Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, cari strică viile; căci viile noastre sunt în floare. Prea iubitul meu este al meu, şi eu sunt a lui; el îşi paşte turma între crini”(C. Cântărilor2:10-16).

Ce putea fi mai revelator, mai frumos decât chemarea mea la drumul de-acum în DOI, nu singur! Astfel am căpătat dezlegarea pentru căsătorie, sigiliul mi-a fost luat de pe sentimentul meu, pe care a stat trei ani de zile, şi şi-a luat zborul spre împlinire…

Al doilea text ce l-am primit îndată după aceea a fost cel din Psalmul 16:5-6: “DOMNUL ESTE PARTEA MEA DE MOŞTENIRE ŞI PAHARUL MEU, TU ÎMI ÎNDREPȚI SORȚUL MEU. 0 MOŞTENIRE PLĂCUTĂ MI-A CĂZUT LA SORȚ, O FRUMOASĂ MOŞIE MI-A FOST DATĂ.” Continuarea psalmului până la sfârşit este şi o descriere profetică cu privire la planul şi amănuntele din viața de căsnicie hărăzită nouă de Domnul.

Primul lucru pe care l-am făcut după aceea a fost să-i scriu o scrisoare iubitei mele Domnița, cum i-am schimbat eu numele şi nu fără semnificație. Ea s-a dovedit a fi încă înainte de întoarcerea la Dumnezeu un caracter ales, nobil, care nu putea scăpa atenției celor cu care venea în legătură. La încheierea ultimului an de liceu, s-a apropiat de ea o colegă evreică, Terezia Steiner, premianta clasei. Ea era o fată deosebit de inteligentă, care şi-a format cultura nu numai în liceu, ci şi cu profesori particulari plătiți de părinți. N-au fost prietene, ci doar colege de clasă, şi puține vorbe au schimbat împreună. Dornică de a se confesa, Tery a spus: “Domnica, vreau să-mi iau rămas bun de la tine şi să-ți spun ce ai fost tu pentru mine. Tu ai avut ceva, ce noi toate premiantele la un loc nu avem. Eu nu ştiu cum să numesc acel ceva, decât “caracter”. (Cu toate acestea şi ea a avut nevoie de HAR, de Domnul Isus, singurul Mântuitor şi Domn).

Am scris în acea seară prima scrisoare după trei ani, care era, de fapt, şi singurul mesaj de viață din partea mea, că trăiesc şi mă gândesc la ea. Cei trei ani de despărțire a noastră, pentru mine ca baiat, au fost uşori, în timp ce pentru ea au fost o încercare nespus de grea, apărând ca şi abandonată de mine. Rudeniile, începând cu tatăl ei şi unchiul ei, preot ortodox, au considerat-o ca bătută de Dumnezeu, pentru că s-a pocăit şi a părăsit religia mamă. Invective, batjocuri de tot felul, ofense răutăcioase veneau zilnic asupra ei. A trebuit să facă față unui calvar zi de zi, având pentru o vreme şi interzicerea de a mai pleca de acasă şi mai ales de a merge la adunarea celor credincioşi. Doar singură cu Domnul, prin rugăciune

şi citirea zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu, a primit călăuzire şi putere de a rezista tuturor atacurilor care veneau din partea duhurilor răutăţii. Domnul însuşi i-a făcut parte de mare har în acele împrejurări grele.

Era ziua de 6 ianuarie 1949 seara, când am scris scrisoarea. Am pus-o frumuşel într-o carte împachetată cu alte cărţi şi i le-am dat tatălui meu să i le ducă Domnicăi, pe care o întâlnea la aceeaşi adunare. Domnica a primit o comunicare intimă din partea lui Dumnezeu că va primi un mesaj din partea mea în seara aceea şi a fost atât de afectată în trup de emoţie, încât nu a fost în stare să meargă până la adunare, deşi nu era un drum mai lung de 200 de metri. Tatăl meu mi-a adus pachetul cu cărţi înapoi şi mi-a spus că nu a putut să se achite de sarcina încredinţată lui, deoarece Domnica nu a fost la adunare.

Ziua următoare, l-am rugat pe Ionel, vecinul şi prietenul meu, să ducă acelaşi pachet de cărţi, fără să ştie ori să bănuiască ceva de vreo scrisoare. Când Domnica a rămas singură, s-a retras într-un colţ al casei şi în mare taină a citit scrisoarea mea, aşezată pe genunchi. A fost un triumf al aşteptării ei, după o luptă a credinţei care durase mai bine de trei ani. Ziua de 7 ianuarie 1949 a rămas o zi memorabilă în viaţa noastră. Mama Domnicăi a observat că ceva neobişnuit s-a întâmplat cu fiica ei şi foarte delicat a întrebat-o. Când a auzit, s-a bucurat mult.

LOGODNA

Cu un an mai târziu, exact în aceeaşi zi de 7 ianuarie, 1950, împreună cu părinţii mei am vizitat familia Gheorghe şi Clementina Roşu, pentru a le cere mâna fetei lor Domnica. Am fost foarte fericit de acest eveniment binecuvântat de Dumnezeu. Au vorbit la rând părinţii noştri şi contrar uzanţelor la asemenea evenimente, părinţii mei nu au pus nici o problemă de ordin material, zestre sau altceva de felul acesta. Când a venit rândul meu să dau glas, am spus

simplu şi deschis că eu nu doresc altceva din casa lor decât pe Domnica aşa cum este, cu hăinuța care este pe ea. Dragostea adevărată, ideală, este deasupra oricăror interese de ordin material.

Şi aşa a fost cazul cu noi. Eu aveam deja serviciu la fabrica Tricoul Roşu, după eliberarea din armată. Totul a decurs în linişte şi acord desăvârşit. Mărit să fie Domnul, care l-a potolit pe tatăl ei, din marea lui împotrivire!

NUNTA

Cu nouă luni mai târziu, în ziua de 7 septembrie 1950, am celebrat cununia noastră religioasă în Biserica Baptistă din Arad, cartierul Gai. A fost lume multă, era un caz arhicunoscut atât la cei din lume, cât şi între cei credincioşi, nu lipsit de senzații…

Cuvântul Domnului a ajuns să fie vestit de cinci frați păstori cunoscuți: Alexa Popovici, Pitt Popovici, Marcu Nichifor, Truță Ioan şi Cocian Marțian. Unul dintre frații cel mai dorit de noi la Cuvânt a fost fratele Vasilică Moisescu, dar a trebuit să stea pe-afară, întrucât îi era interzis de partidul comunist şi de cultul aservit regimului de a mai putea vorbi în adunări. Dar, dacă aşa a fost să fie la serviciul religios oficial din biserică, am zis că în cadrul mesei servite la domiciliul mirelui, unde au fost mulți invitați, va lua cuvântul şi fratele V. Moisescu, pe care l-am dorit atât de mult. El a fost vorbitorul principal, secondat de fratele Marcu Nichifor. Se părea că totul a decurs fără probleme, fără complicații… Noi am dorit mai mult ca orice să fie vestit Cuvântul lui Dumnezeu. Fratele Moisescu a abordat textul din Iosua capitolul 15, unde e redată căsătoria fiicei lui Caleb, Acsa, cu Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb. A vorbit plin de însuflețire, după darul care îl avea din partea lui Dumnezeu, spre bucuria noastră, a mirilor, cât şi a altora dintre cei invitați. Pentru acest scop am fost prea bucuros să plătesc cheltuielile făcute cu masa, timp de un an de zile, în rate lunare.

Dar necazul nostru a izbucnit la două săptămâni mai tarziu. S-a stârnit o prigoană împotriva mişcărilor de trezire spirituală din cele două biserici, Speranța şi Sega, prin izolarea şi eliminarea unor intelectuali activi, de frunte.

Astfel, în Adunarea “Speranța”, la sfârşitul serviciului de dimineață, păstorul bisericii, asistat de politrucul vândut dintre frați,care avea să devină mai târziu şi preşedinte al comunității de Arad şi mai târziu şi la Uniune la Bucureşti, I.D., a oprit frățietatea pentru o “şedință de lucru”. Era duminică 22 septembrie 1950 şi totul s-a petrecut ca o mare surpriză… Au fost nominalizați şi înlăturați din biserică mai mulți bărbați cu studii, intelectuali considerați periculoşi, printre care: Dumitru Sida, Dumitru Blaj, Simion Moț, Hornoi Ioan şi alții. Li s-a dat porecla de “moisişti”, adică adepți ai fratelui V.V. Moisescu. Această etichetă avea să dăinuiască mult şi bine şi să supraviețuiască chiar şi după căderea regimului comunist.

În după-amiaza aceleiaşi zile, la Adunarea din “Sega”, am fost convocați eu şi fratele Ionel Truță în fața comitetului bisericii, în fruntea cărora era păstorul bisericii, asistat de acelaşi frate vândut ca politruc al comunității baptiste de Arad, I. D., care fusese dimineața şi la “Speranța”. Şi aici a fost ca o mare surpriză, deoarece noi nu auziserăm încă de cele petrecute la cealaltă biserică. Eu aveam 24 de ani Ionel Truță 19 ani. Am fost nişte miei în mijlocul lupilor, cum a zis Domnul Isus în Matei 10:16-25.

Primul care a luat cuvântul a fost păstorul, care cu trei-patru ani înainte, pe când nu era în funcție de păstor, venea şi el la părtăşia intimă a celor treziți. Dar acceptând compromisul, a plecat la Seminarul Teologic din Bucureşti, şi astfel a fost numit păstor. La data aceea abia terminase anul 1 de seminar. Cu o voce aspră, a început din senin să strige la noi: “Sunteți un ghimpe, o piedică în calea lucrării lui Dumnezeu. Din cauza voastră nu merge lucrarea lui Dumnezeu. Să plecați!!! Să plecați!!! Să plecați! ! !” Mi-au dat lacrimi în ochi de durere la cele auzite.

- Spuneți-ne ce rău am făcut?? (În Adunarea din Sega, am înțeles că a fost făcută o listă cu aşa zişii “moisişti” şi erau vreo 42 de persoane care ar fi urmat să fie luați la întrebări, dar erau prea

mulți şi aşa au găsit cu cale să ne selecționeze doar pe noi doi, iar ceilalți înfricoşați să ia aminte.) La întrebarea mea a răspuns politrucul, omul securității, I.D., cu o voce uimitor de blândă, el care era rău de la natură. Iată cuvintele lui, pe care le repet textual: “Este adevărat că voi aveți un fel de viață exemplară şi noi am dori ca toți tinerii noştri să aibă felul vostru de viață. Dar de ce nu rupeți legăturile cu Moisescu???”

Aşadar, vina era că l-am numit pe fratele V. Moisescu să vorbească în curtea casei, cu ocazia nunții noastre. Asta era culpa care nu putea fi iertată de comunişti şi de aceea trebuia să fim scoşi în afara legii… Aş vrea să fac o confesiune, cu privire la o faptă pe care o făcusem cu vreo patru ani înainte, pe când încă nu eram credincios, dar frecventam adunarea şi chiar cântam şi în cor. În vremea aceea deja adunarea suferea de comportările dictatoriale ale lui I.D. Frații sufereau mult din pricina lui, dar nu îndrăzneau să-i spună.

Eu m-am gândit să-i fac o slujbă lui şi totodată şi adunării, spre corectare, şi i-am scris o scrisoare anonimă, în care am menționat tot ce făcea… iar eu am crezut că se va îndrepta. Dar totul a fost în zadar. Eu încă nu împlinisem 20 de ani. Am folosit un scris schimonosit, astfel ca să nu poată fi identificată persoana care a scris scrisoarea. El a bănuit pe oricine altcineva, dar pe mine ba, eu nefiind membru al adunării. Dar un an mai târziu, când Dumnezeu m-a cercetat prin Cuvântul Său şi m-am pocăit, într-o duminică, înainte de serviciul de seara, l-am chemat la o parte şi i-am mărturisit fapta mea, de care mă mustra acum Duhul lui Dumnezeu, şi i-am cerut iertare cu părere de rău, aşa ca să nu-i mai bănuiască pe alții… A fost mişcat de gestul meu şi poate de aceea a fost şi mărturia lui diferită despre noi față de a păstorului…

Am intrat cu toții în localul adunării, interpelarea noastră fiind făcută în locuința anexă, unde locuia sora îngrijitoare a localului. Serviciul a fost amânat, aşa că a început o şedință ad-hoc, cum avusese loc dimineața la “Speranța”.

De la început m-am ridicat în picioare, am cerut cuvântul şi am zis: “Fraților, cu puțin timp înainte, am fost convocați împreună cu fratele Ionel Truță în fața păstorului şi a comitetului de conducere al

bisericii. Prin fratele păstor ni s-a pus în sarcină acuzații grele, de care nu mă ştiu vinovat. Eu nu doresc ca din pricina mea să aibă loc discuții şi tulburare în adunare. Din acest moment vă rog să mă considerați retras din adunare, până când se vor face anumite clarificări… Vă mulțumesc.” Apoi am ieşit afară. Fără să ne fi vorbit, Ionel Truță, după exemplul meu, a făcut şi el la fel. În acea seară încă, I.D. i-a declarat unui frate: “Acum merg să-i dau pe mâna securității!” Şi am fost dați. Din acea dată de 22 septembrie 1950, la două săptămâni de la oficierea căsătoriei noastre religioase, la care ne-au predicat cinci păstori, a fost pusă securitatea pe urmele noastre şi a celor scoşi de la “Speranța”. Din partea bisericii a venit o mesageră câteva zile mai târziu prin care ni s-a pus în vedere să nu mai călcăm pragul bisericii, ca să nu pățim mai rău. Mi-e jenă să spun întocmai cuvintele mesajului extrem de dur. Astfel au început şi persecuțiile religioase, pe lângă cele politice, care începuseră cu trei ani mai devreme. Se cuvine a mai fi amintit un epilog la cele mărturisite mai sus. După patru luni, mai precis pe la sfârşitul lunii ianuarie 1951, a fost convocată adunarea generală anuală a frățietății, pentru dare de seamă, rapoarte, alegeri pentru comitet etc. Cu acea ocazie, un frate tânăr de seama mea a cerut dreptul la cuvânt, după ce în cadrul şedinței au avut loc tulburări mari, cu strigăte regretabile. Iată cuvintele fratelui E.R.: “Fraților, cu patru luni în urmă s-a spus în şedința aceea memorabilă că Mia Iovin şi Ionel Truță sunt capii răutăților în adunare, că din cauza lor nu merge lucrarea lui Dumnezeu în adunare. Iată, de patru luni ei nu mai sunt în mijlocul nostru şi totuşi s-a dovedit chiar în seara aceasta că răul este aici. Asta înseamnă pentru mine clar că în nici un caz nu ei au fost răul şi piedica.” Cuvântul lui a căzut greu şi a rămas fără răspuns, fără posibilitatea de a putea fi contrazis. Mărit să fie Domnul!

Doi ani mai târziu, ironia sorții face că suntem vizitați acasă de fratele păstor care ne încriminase şi a cerut izgonirea noastră din adunare. Emoționat, ne-a spus că l-a cercetat Dumnezeu printr-un vis, în care a văzut locuința noastră, de proaspăt căsătoriți, scăldată toată în lumină, o lumină cerească. A dorit să reia legatura cu noi, dar pe ocolite şi nu aşa cum cere Sfânta Scriptură, prin mărturisirea cu gura a răului comis şi însoțit de cererea de iertare. Cât de uşor

este să faci răul şi ce greu este să ştii să-l îndrepți, pentru că asta cere umilință şi zdrobire de inimă! El m-a rugat să accept invitația lui, de a merge prin familii şi a face vizite pastorale împreună cu el, bineînțeles la familii din adunarea din care am fost alungat şi nu mai aveam dreptul la aşa ceva. De multe ori venea după-amiaza, când ştia că vin de la serviciul meu, mă aştepta şi mă lua cu el în misiune, iar eu nu l-am refuzat. Ce bine ar fi fost dacă experiența grea arătată mai sus s-ar fi întâmplat o singură dată şi nu s-ar mai fi repetat, dar nu a fost aşa… Am mai fost trădați în România şi capacul s-a pus aici în America, într-o manieră greu de conceput.

Dar lucrarea de trezire spirituală nu a putut fi anihilată, dimpotrivă. Cu cât vântul prigoanelor s-a întețit, cu atât focul dragostei dintâi a ars mai cu putere, trezind suflete la viață, la creştere duhovnicească şi la mărturie. Unii sunt de părere să nu fie scrise lucruri negative din viața creştină, dar ne surprinde Sfânta Scriptură, care ne relatează lucrurile aşa cum au fost şi nu au fost retuşate, şi nici omise. Şi nu trebuie uitat că oamenii lui Dumnezeu care au scris cărțile Bibliei nu şi-au scris gândurile lor, ci au scris "mânați de Duhul Sfânt!" Asta înseamnă că au fost inspirați. Ei nu au ascuns aspectele negative din istoria sacră. Din exemplele arătate în cartea Sfântă, generații la rând au putut învăța ascultarea de Domnul, de care depind toate celelalte binecuvântări duhovniceşti. "Gândirea pozitivă" din zilele noastre, al cărei exponent este şi Robert Shuller, este o gravă denaturare a realității Cuvântului viu al lui Dumnezeu.

Astăzi se face o prezentare ireală, deformată, a realității. Este propovăduită o Evanghelie a succesului, a câştigului şi a slavei lumii acesteia, contrară spiritului promovat de sfinții apostoli. Ei au fost gata să piardă totul în lumea aceasta, ca să-L poată câştiga pe Hristos, aşa cum scrie Pavel Bisericii din Filipi: "Dar lucrurile, cari pentru mine erau câştiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos" (Cap. 3:7-8).

ÎNFIINȚAREA ADUNĂRII CREŞTINE DE PE STRADA OITUZ

O parte dintre cei dați afară din adunările baptiste au început să se strângă prin case, asemenea primilor creştini. De altfel, căsătoria noastră a avut la bază gândul acesta, ca locuința noastră să fie o Betanie, care să găzduiască Adunarea lui Dumnezeu şi să fie o redută împotriva lucrărilor satanice. Mulțumim lui Dumnezeu că aşa a şi fost din primele zile de după căsătorie. Casa ne-a fost mereu plină de frați şi surori, dornici de părtăşie în Cuvântul lui Dumnezeu. Familia H. şi-a construit o casă cu etaj, la parter fiind instalată familia gazdă, la etaj o locuință mai mică, o singură cameră, bucătărie mică, un antreuaş şi o şi mai mică cameră de alimente. Familia proprietarului o fi gândit când ne-au închiriat-o nouă că nu o să aibă probleme cu noi şi o să ducă un trai liniştit. Dar nu avea să fie aşa… Primul dar al lui Dumnezeu în familie, la 7 iunie 1951, a fost un băiețel voinic, căruia i-am pus numele original din limba ebraică, anume: Michael. Nu era obişnuit la români un aşa nume, dar noi am avut o motivație. Era perioada când ofensiva comunistă a regimului instalat se dădea pe mai multe fronturi şi în special asupra credinței în Dumnezeul Cel Adevărat şi în Isus Hristos, Fiul Lui. În acea vreme aveam o colegă la birou, venită de prin Basarabia, înfocată activistă de partid, pe care o chema Sulumete Leontina. Ea făcea mult tapaj pe chestiuni de politică muncitorească şi nu îşi găsea astâmpărul nicidecum. Prindea orice prilej să se dea în vânt şi să se facă auzită. Tocmai în acea vreme născuse şi ea un fiu, căruia a ținut neapărat să îi pună numele “Ilici”, care era numele marelui dascăl comunist Lenin. Era mândră de numele dat feciorului ei. Auzind toate acestea, mie mi s-a întărâtat duhul şi am spus că noi trebuie să-i dăm un nume fiului nostru care să fie o ripostă comunismului ateu! Semnificația numelui “Mi-cha-el” în limba română este: “CINE ESTE CA DUMNEZEU?!” Mai este cineva ca Dumnezeul nostru?? Nu este nimeni altul în tot Universul. El este singurul Dumnezeu adevărat şi

Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Ştiam că mulți ne vor întreba cum de ne-am gândit să punem un astfel de nume copilului, care nu sună a fi românesc. În cazul acesta aveam prilejuri de mărturie a Numelui Dumnezeului nostru. Ilici a murit, pe când Dumnezeul nostru a rămas şi este viu în vecii vecilor. Isus Hristos, Domnul nostru, a înviat, cu moartea pe moarte călcând, ca să le dea viață prin înviere tuturor celor ce au crezut în El! Mărit să fie Domnul! Chiar şi sub aşa forme subtile se dădea lupta în vremea aceea între lumină şi întuneric, între Adevăr şi minciună, între filosofia materialistă atee şi credința creştină. Celui de-al doilea fiu al nostru, născut doi ani mai târziu, i-am pus numele Cristian, deci "creştin", nu ateu, cu semnificația "al lui Hristos". Celui de-al treilea fiu i-am pus numele Grațian, adică un fiu al harului lui Dumnezeu.

Câteva familii ne strângeam cu regularitate prin casele noastre şi o dată pe săptămână, duminică seara, frângeam pâinea pentru "Cina Domnului". Bucuria era mare, şi Cuvântul era viu şi plin de putere. Strângerile laolaltă nu au putut fi ținute neobservate, deoarece securitatea a reuşit să-şi asigure colaboratori dintre credincioşi, dar nici noi nu am căutat neapărat să ne ascundem.

Securitatea, prin uneltele lor, au elaborat o strategie, ca totuşi să ne poată ține sub control pe cei dați afară din cult sau în cazul nostru, la "Sega", "retraşi", în mod preventiv. Astfel, a fost convocată într-o seară prin anul 1952 o şedință, la Comunitatea Baptistă, a comitetului de conducere al Comunității, prezidată de păstorul preşedinte. La această şedință a fost invitat din partea celor excluşi fratele Dumitru Sida, un om binecuvântat al lui Dumnezeu, foarte activ în lucrarea lui Dumnezeu de trezire printre cei tineri.

În cadrul discuțiilor purtate i-a fost oferită fratelui Sida o casă propietate a Cultului, aflată în zona cartierului Grădişte, ca să ne slujească pentru strângere. În marea lor "grijă" şi "bunăvoință" față de noi, chipurile, s-au oferit doi dintre conducătorii cu vază să se adune şi ei cu noi, şi anume: Nică Nețа şi C. I., amândoi membri în biserica "Speranța". Fără să bănuiască ceva, fratele Mitru Sida a acceptat oferta lor şi a venit oarecum satisfăcut acasă. Fără să ştiu nimic, am sosit la ei, în a căror casă de fapt locuia şi cumnatul lui, fratele Vasile Moisescu. Ne-a adus la cunoştință neaşteptata veste, părută bună, dar pentru mine a fost o ştire care mi-a pus în alertă

duhul meu şi toată ființa într-o stare de totală neîncredere şi aversiune. Le-am mărturisit că totul apare ca o “schemă” bine ticluită de securitate, ca la momentul oportun să fie folosită împotriva noastră şi să cădem în capcana lor… Eu m-am opus cu totul acestui plan şi ei au acceptat ca bun punctul meu de vedere. Cine a mai văzut ca lupii să le facă bine mieilor şi nu, mai degrabă, de petrecanie? Planul securității a eşuat din faşă, dar ei nu se vor lăsa bătuți atât de uşor şi vor încerca noi metode. Cine a mai văzut dragoste între lup şi miel??? Întotdeauna lupul acuză pe bietul miel că-i tulbură apele, deşi mielul era în albia pârâului în aval față de lup….

Am continuat să ne strângem cum puteam, dar semnele că securitatea era pe urmele noastre s-au înmulțit. Frica a început să-i convingă pe unii să o lase mai moale, ba chiar să se lase la fund, adică să nu mai participe la strângerile laolaltă. Mai târziu, am înțeles că unul dintre frați a fost luat la securitate şi presat să-l facă informator. Pe parcurs au fost luați şi alții…

Duminică dimineața, strângerea frățească pentru închinare şi cult am avut-o în cartierul Micălaca Nouă, la fratele Moț Simion. Eram strânşi în jur de vreo cincisprezece frați şi surori. Unul dintre frați ne-a adus la cunoştință că suntem urmăriți de securitate şi s-ar putea să urmeze persecuții, chiar arestări şi condamnări la ani grei de închisoare… S-a pus întrebarea atunci: “Ce e de făcut? Mergem înainte, oricare ar fi riscurile, până la moarte? Ori să ne vedem de treabă, frecare cum crede de cuviință?” La această întrebare fiecare a trebuit să dea răspuns personal. Cu o singură excepție, toți au spus: “Mergem înainte şi ne strângem la Cuvânt şi la rugăciune, orice s-ar întâmpla!” Acel unul a spus: Pe mine mă lăsați la o parte! Şi lăsat a fost… Presiunile din familie cât şi din cult au avut asupra lui un rol hotărâtor. I s-a pus înainte perspectiva mergerii la Seminarul Teologic Baptist din Bucureşti, pentru a se dedica slujbei de păstor şi a nu se izola de masa de credincioşi baptişti. A fi rămas de partea celor excluşi din cult însemna a se expune la persecuții, chiar închisoare şi fără viitor. Apostolul Pavel, în 2 Timotei 4:9, pomeneşte pe Dima, care i-a fost colaborator în lucrare, dar din dragoste pentru lumea de acum l-a părăsit şi şi-a urmat drumul lui spre Tesalonic… În cazul acesta, acest “unul” avea

să aibă un drum de ascendență religioasă, dar nu spirituală, pe când alegerea mea, de partea Domnului şi a fraților persecutați, avea să meargă spre sacrificiu total față de lume. La strângerile noastre pentru Cuvânt şi părtăşie nu mai venea, dar pentru o vreme ne mai vizita în familie. Am discutat de mai multe ori despre alternativa aleasă de el şi alternativa riscurilor totale de partea noastră. Într-o bună zi, ne spune soției şi mie aşa: "Şi dacă ăntr-o bună zi, în viitorul ce ne stă în față, drumul vostru se va adeveri ca cel bun, după voia lui Dumnezeu, şi nu al meu, voi fi îndeajuns de mândru să nu recunosc şi să vă dau satisfacție!" Dar Dumnezeu l-a smereit şi, după zeci de ani, a recunoscut şi a mărturisit.

Pericolul celor ce ne adunam prin case de a fi arestați s-a răspândit printre frați. Era şi strategia comuniştilor de a răspândi frica, ştiind că prin asta pot să paralizeze lucrarea lui Dumnezeu printre cei fricoşi. Unii "slabi de înger", cum este vorba, s-au retras, şi nu au mai venit la adunare, dar ceilalți am continuat. În această împrejurare ne-a venit un mesaj din partea familiei Roşianu, să venim la ei acasă, să ne strângem pentru închinare, deoarece ei au autorizație din partea Cultului Creştin după Evanghelie, fiind credincioşi din ramura II. Oferta a fost primită, aşa că din anii 1953-1954, ne-am adunat în casa lor, în care ne-au fost puse la dispoziție pentru adunare două camere. Domnul a fost cu noi şi ne-a dat binecuvântarea Lui. Mărturia adunării s-a răspândit şi era pentru prima dată când în oraşul Arad a funcționat o Adunare Creştină autorizată de Cultul Creştinilor după Evanghelie, dar nu pentru prea multă vreme. Satan nu privea cu ochi buni lucrarea lui Dumnezeu din această adunare şi prin ea. Reprezentantul cultului în vremea aceea era preaiubitul frate Alecu Panaitescu, un bărbat plin de credință şi îndrăzneală, minunat vestitor al Evangheliei, de loc din Ploieşti. El şi-a pus casa lui anume construită ca să adăpostească Adunarea lui Dumnezeu în str. Cheia Nr. 18. Chiar dânsul s-a deplasat la Arad, la fața locului, şi ne-am bucurat mult împreună în Cuvântul Domnului şi mărturia creştină. El se cunoştea foarte bine cu fratele V. Moisescu, amândoi având antecedente bine cunoscute între frați în lucrarea lui Dumnezeu de pe alte meleaguri din România. Amândouă aceste căpetenii au avut convingerea şi practicarea "Cinei Domnului" sau "frângerea pâinii" cum este scris şi

în Faptele Apostolilor, adică în cadrul unei mese de seară, cum atestă şi “Istoria Universală a Creştinilor”, tipărită de Biserica Ortodoxă, prin grija Patriarhiei din Bucureşti, pe care o citisem şi eu, o carte foarte voluminoasă.

Pe fratele Panaitescu l-am însoțit şi introdus să vestească Cuvântul în două adunări, cele mai mari din Arad: “Speranța” şi “Sega”. A fost revărsată o binecuvântare deosebită peste cele două adunări cu acele ocazii de neuitat si pentru mine. Câțiva ani mai târziu, cu aproximativ o săptămână înainte de a fi arestați mai mulți frați din Arad, (în 16-18 decembrie 1958), l-am vizitat la Ploieşti pe fratele Alecu. El mi-a împărtăşit mai multe experiențe cu Dumnezeu, legate şi de lucrarea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o lui în acele vremuri grele. El a fost un om integru şi nu a acceptat compromisuri cu regimul ateu.

În mod special mi-a povestit cea mai recentă experiență a lui cu inspectorul de culte, care de fapt era reprezentantul în drept al Securității de Stat, ca şi al altor organe ale puterii. Aceştia i-au cerut să publice în revista cultului anumite articole cu teme politico-sociale, care să preamărească partidul comunist. Fratele Alecu nu a acceptat cu nici un chip compromisul acesta, cum făcuseră deja alte culte, şi a preferat să nu apară revista. Autoritățile au considerat acest lucru ca pe un afront foarte grav şi l-au schimbat din funcția de reprezentant al cultului, cu altul pe care îl convinseseră pentru compromis în prealabil.

La Ploieşti mai vizitasem şi pe iubitul frate profesor Nicolae Tonoiu, la care am şi găzduit, autorul textului cunoscutei cântări: “Te ridici sau cobori?” Fratele N. Tonoiu ne-a vizitat la Arad, cu câțiva ani mai târziu, şi am avut chiar favorul să-l avem chiar la actul de cununie religioasă a fiului nostru cel mai mare, Michael. Cu acea ocazie ne-a înmiresmat pe toți, cu darul cu care l-a înzestrat Dumnezeu, de a vesti cu mult farmec şi har Evanghelia Domnului Hristos. Mi-am continuat atunci drumul şi la Bucureşti, unde am avut părtăşie cu mai mulți frați, dintre care pe loc de frunte era preaiubitul frate inginer Aurel Popescu cu soția lui, doctorița Valerica Popescu. Au suferit şi ei în acele zile, amândoi, zile de arest şi anchete la Bucureşti…

NORI GREI DE PERSECUȚII LA ORIZONT

Activitatea şi influența Adunării din strada Oituz 27 nu putea fi acceptată şi tolerată de regim. În vremea acelor ani, Domnul ne-a binecuvântat în adunare cu mai mulți vizitatori scumpi, frați în credință, printre care au fost: fratele Pocsi Gusti, om al credinței cu multe experiențe cu Dumnezeu şi o înfățişare a Cuvântului cu mult farmec. Era pe jumătate evreu, crescut un timp la Budapesta. Provenea dintre creştinii după Evanghelie din Oradea. Era bine cunoscut în țară. Apoi, fratele Szilagy Alexandru, preot reformat la Pâncota, județul Arad, condamnat şi el mai târziu la 20 de ani muncă silnică. Dânsul făcea parte dintre “BETANIŞTI”, nume dat în urma unei lucrări de trezire spirituală în cadrul Bisericii Reformate, unei mari grupări de frați maghiari.

Pentru ca autoritățile comuniste să poată supraveghea şi controla activitatea înlăuntrul adunării noastre, i-au trimis în fiecare duminică pe doi frați agenți ai lor, Nica Neta şi Ciobanu Ioan. Ei nu participau la Cuvânt, ci doar asistau să vadă cum se desfăşoară lucrarea din adunare şi cine sunt cei ce activează. Noi eram convinşi că ei sunt trimişi de autoritățile comuniste, dar pe noi nu ne deranja atâta vreme cât stăteau liniştiți. Ei au fost dovediți dincolo de orice îndoială că au fost colaboratori ai regimului.

Comuniştii nu s-au mulțumit doar cu atât, ci au căutat să recruteze informatori chiar din efectivul de membri ai adunării. Primul care fusese luat şi supus metodelor de intimidare pentru a accepta colaborarea a fost chiar fratele Roşianu, gazda adunării. Dânsul a fost maestru de aviație, acum pensionar. Era un bărbat masiv, înalt şi chiar obez. Experiența lui a fost şocantă, nu şi-a putut-o ascunde şi le-a mărturisit unora dintre noi ce anume s-a întâmplat cu el. Şocul a fost atât de puternic asupra lui, încât curând după aceea a plecat la Domnul. A fost prima înmormântare din adunare, iar Cuvântul lui Dumnezeu a fost viu mărturisit.

În ce mă priveşte pe mine, făceam serviciul la fabrica de tricotaje “Tricoul Roşu” Arad. Debutul l-am făcut la sfârşitul anului 1949, când fusesem lăsat la vatră din armată cu gradul de sergent. Serviciul ce mi s-a încredințat a fost acela de statistician la Serviciul de Planificare. Calificarea mea era aceea de contabil, dar în cadrul Serviciului de Contabilitate şi Financiar nu erau posturi libere.

În fabrică lucra şi o soră de-a mea, Felicia Iovin, pe post de Şefă de Sector la Confecții, având sub mâna ei 400 de croitori, croitorese, mecanici etc. Lucra în fabrică de mai mulți ani şi era o maistră foarte capabilă. Comunistele din sector erau însă nemulțumite de faptul că ea, fără să fie membră de partid, avea totuşi un post aşa de însemnat, mai presus decât ele. Au început să o sape, să o saboteze în fel şi chip, aşa că în cele din urmă directorul a schimbat-o şi în locul ei a pus o subalternă de-a ei, care a fost pe post de şefă de echipă. Ironia sorții a făcut că în scurt timp totul a fost dat peste cap în sector, haosul a pătruns peste tot şi planul de producție nu s-a mai făcut. Au fost perindați mai mulți candidați ca şefi de sector, dar fără nici un rezultat spre bine.

Au adus pe alții din alte fabrici, dar fabrica a început să meargă din rău în mai rău. S-a alarmat partidul, autoritățile locale şi Centrala de Tricotaj din Bucureşti, din cadrul Ministerului Industriei Uşoare. Centrala de la Bucureşti a delegat-o pe sora mea la Iaşi, la fabrica de tricotaje “Moldova”, de curând înființată, doar pentru o lună de zile să reorganizeze procesul de producție. Realizarea planului de grafice era doar cel mult 80%. În câteva zile, sora mea Felicia a reorganizat totul de la bază şi a reuşit ca în mai puțin de o săptămână să ridice cu peste 20 de procente peste 100%. A fost un adevărat triumf pentru ea, după ce fusese dată la o parte din post şi umilită în multe feluri. S-a întors la Arad încununată de succes.

După un an şi jumătate pe post de statistician în cadrul Serviciului de Planificare, eu am fost avansat la postul de Şef Sectie Pregătire Plan din cadrul aceluiaşi serviciu, care avea două secții: Pregătire şi Urmărire. Eram bine cotat profesional şi în plus cu o activitate rodnică pe linie sindicală. Am fost numit secretar al casei de Ajutor Reciproc şi în doi ani am ajuns la cele mai bune rezultate sindicale, cu cea mai bună Casa de Ajutor Reciproc pe țară, în cadrul M.I.U. Preşedinta Sindicatului, Stanca Simina, a venit

de la Bucureşti plângând de bucurie să mă felicite pentru rezultate.

De asemenea, împreună cu inginerul Bhoem, am fost delegați de fabrică să urmăm cursuri de specializare în indici tehnicoeconomici de nivel superior. Cursurile s-au făcut seara, după orele de serviciu, ținute de lectori de specialitate de pe lângă Direcția regională de Statistică. La acele cursuri participau tehnicieni de la toate intreprinderile industriale mari din Arad. După un an, s-au dat examene şi am primit calificative foarte bune.

Ce s-a întâmplat însă? Partidul şi securitatea, cu pârghiile lor din intreprindere, nu erau deloc mulțumiți de activitatea mea intensă pe linie religioasă şi în anturajul celor excluşi din bisericile oficiale. Aşa că în ascuns, se lucra la un plan de care aveam să iau cunoştință pe la mijlocul lunii august 1954. Cadristul fabricii, M. I., un simplu muncitor, dar de încredere din punct de vedere politic, într-o zi vine în birou şi mă invită în biroul directorului, care lipsea la ora aceea din birou. În schimb, la una dintre mese era un "tovarăş", (cum trebuia să ne numim unul pe altul în comunism), care îmi este prezentat de cadrist, iar acesta, foarte amabil, se prezintă ca fiind tovarăşul Ionescu, din cadrul Ministerului Industriei Uşoare din Bucureşti. M. se retrăsese deja.

Tovarăşul Ionescu îmi spune că a auzit şi are cunoştință de activitatea mea merituoasă pe linie profesională cât şi de sindicat. De asemenea a văzut la dosarul meu de la Cadre Certificatul de Merit, în urma absolvirii cu succes a cursurilor de specializare în indicatorii tehnico-economici. Apoi, el adaugă: Eu am venit să-ți fac o propunere. Noi avem nevoie de astfel de elemente capabile cum eşti dumneata să te ducem la Bucureşti, să lucrezi în cadrul Ministerului Industriei Uşoare, ce zici la asta? "Cu privire la ce mi-ați oferit iată ce am de spus. În caz de necesitate, eu pot să merg şi la Bucureşti. Şi vă asigur că mi-aş face datoria şi slujba încredințată la cel mai înalt grad de conştiinciozitate. Dar aş vrea să adaug spre cunoştința dumneavoastră că eu sunt un credincios creştin şi vreau să-mi exercit credința integral. Spun acest lucru de la început, ca nu cumva mai târziu să se poată spune: Cum a reuşit acest om să se infiltreze până în forurile de conducere ale clasei muncitoare? Dacă vă asumați răspunderea pentru un asemenea fapt, eu sunt gata să merg. Aş mai vrea să adaug ceva: în cazul în care cineva ar crede

că acceptând un asemenea post eu mă voi lăsa de credință, se înşeală amarnic!”

Când a auzit tovarăşul Ionescu răspunsul meu, a scos din buzunarul interior de la veston un teanc de hârtii şi a început să-mi pună multe întrebări, dintre care unele nu mi-a mai fost dat să le aud… Iată unele dintre întrebările puse, ale căror răspunsuri le nota cu grijă: ce studii am, soția, copii, (aveam deja doi copilaşi, unul de trei ani, iar al doilea de un an), cu ce mă ocup în timpul liber, ce fel de cărți citesc, cine îmi sunt prietenii, dintre ei care îmi sunt cei mai apropiați şi dintre aceştia care îmi este cel mai bun prieten, dacă ne vizităm, şi cum mă înțeleg cu soția.

Trebuie să spun că eu presimțisem în spirit că se întâmplă ceva neobişnuit cu mine, din momentul în care cadristul a deschis uşa şi m-a chemat pe nume. În mod normal nu trebuia să am nici o tangență cu el în legătură cu sarcinile mele pe linie profesională şi nici cu cele pe care le aveam pe linie sindicală.

Datorită realizărilor de excepție ale sorei mele, Felicia, după ce a fost readusă de directorul Farkas Martin la conducerea sectorului de confecții, am căpătat şi eu trecere în ochii lui. Şi, pentru că locuiam la o aruncare de piatră de locuința familiei lui, într-o zi mi-a spus să las bicicleta şi să merg cu el la serviciu, cu maşina fabricii, la fel şi la întoarcerea acasă după orele de serviciu. Într-o bună zi, mi-a cerut să primim la noi copilul lor, el urmând, împreună cu soția, să meargă la nu ştiu ce petrecere, serată organizată de partidul comunist. Era cam de vârsta copiilor noştri şi l-am îngrijit o noapte întreagă. Desigur, el nu ştia încă de faptul că eu eram pe lista neagră a securității, datorită activității mele intense pe linie spirituală, într-o adunare care intrase în preocupările speciale ale serviciilor secrete ale regimului comunist. El, evreu şi membru de partid, cu funcție înaltă şi prestigioasă în societate, iar eu un creştin dedicat vieții de mărturie a Evangheliei Domnului Isus Hristos. Sigur, mulți din fabrică se mirau, iar unii nu vedeau deloc cu ochi buni privilegiile de care mă bucuram în fața directorului Farkas. Îmi dădeam seama că aceste lucruri nu vor putea să dăinuie prea mult, ba chiar nu mă simțeam din punct de vedere spiritual pe o poziție confortabilă…

Eu eram fundamental opus oricărui compromis cu comunismul în ființa mea, pentru ca să am conştiința liberă de a-i sluji Domnului Hristos, Mântuitorul meu, fără piedici. Gândul meu era structurat pentru a nu ceda în nici un fel, indiferent de prețul de plătit. Soția mea, Domnica, era în unitate perfectă cu mine pe acest drum.

Revenind la dialogul cu tovarăşul Ionescu, care se dăduse din partea M.I.U. din Bucureşti, acesta îşi strânse hârtiile cu notițele luate şi le vârî în buzunar, după care în actul final al convorbirii noastre îmi puse din nou întrebarea cu oferta făcută şi-mi ceru din nou răspunsul. Eu i-am repetat întocmai cele spuse mai sus. Apoi s-a ridicat, mi-a strâns cordial mâna şi aşa ne-am despărțit. Eu am rămas cu un simțământ de incertitudine, de bănuială, că nu-i ceva curat la mijloc. Nu aş fi dorit cu nici un chip să fiu scos din dispozitivul spiritual al adunării, şi nici a-mi lua copilaşii şi soția şi să mă duc pe drumuri necunoscute… Ajuns acasă, i-am spus soției cele întâmplate. Şi ea a fost de aceeaşi părere, că ceva neobişnuit se întâmplă cu noi şi nu i-ar fi convenit nicidecum să ne părăsim căminul înjghebat cu patru ani în urmă, adunarea lui Dumnezeu şi anturajul frățesc, precum şi ajutorul neapărat necesar al mamei ei în îngrijirea şi creşterea copiilor. Nici sănătatea ei nu era deloc robustă, fiecare naştere cauzându-i serioase complicații. Împreună ne-am rugat Domnului şi ne-am încredințat cu totul în grija Lui.

Într-o după-masă, cu două săptămâni mai târziu, fiind prin centrul oraşului, am zărit printre cei ce forfoteau pe bulevardul principal, pe “amicul meu”, tovarăşul Ionescu, în ținută de militar, ofițer în uniformă de securitate. Ştiam că suntem păstrați în mâna cea tare a Domnului şi credința ne dădea aripi pentru un zbor mai înalt. Prea mulți au înclinat steagul mărturiei lor în fața asaltului furibund al ateismului comunist în plină ascensiune. În toate instituțiile, fabrici şi şcoli, birouri şi chiar în biserici, au fost recrutați informatori, în solda celor ce ne prigoneau.

Cu ocazia plecării în delegație la Bucureşti a şefului meu de serviciu, inginerul Comşa Nicolae, directorul mi-a cerut ceva date, aşa că am fost nevoit să scotocesc prin sertarele biroului lui. Într-unul dintre ele am dat peste o declarație personală a lui, înaintată securității, în care îşi mărturisea originea lui nesănătoasă, ca fiind unul dintre copiii preotului ortodox Comşa, din comuna

Ribița. El mărturisea că nu este religios şi nu împărtăşeşte credința tatălui său. În continuare îşi oferea serviciile fără rezervă regimului comunist şi fiind cu totul convins de drumul comunismului în viitor spre binele societății şi al clasei muncitoare. El devenise curtat şi apoi folosit în toate şedințele de partid şi sindicat să țină discursuri şi să participe la discuții şi sunt sigur şi că a dat informații securității în mod confidențial. De fapt asta era o regulă în comunism, cu foarte mici excepții ale acelora care au fost gata să-şi păstreze demnitatea de om, chiar cu pierderea avantajelor materiale şi sociale.

ARESTAT ÎN MOD SECRET

Înainte de a descrie acest eveniment, se cuvine să amintesc că după căsătoria noastră, doi tineri ne vizitau aproape seară de seară, până noaptea târziu, pentru părtăşie şi rugăciune. Aceştia erau I. T. şi S. I. Despre bunul meu prieten I. am mai spus câte ceva. Totuşi, aş mai vrea să adaug că era foarte studios, dornic sincer după părtăşie, rugăciune, mărturie, aşa că adeseori, noi doi făceam şi vizite în alte familii.

Într-o seară, pe întunecate, mergeam pe strada Ural din Arad, să facem o vizită la familia Naghi care, în special sora, era gata pentru a favoriza părtăşia. La un moment dat I. îmi spune: "Ştii ceva? Am o durere teribilă de cap şi mă simt tare sfârşit". Fără să îi spun ceva, m-am interiorizat şi am început să mă rog în taină pentru durerea de cap a lui I. Am zis: “Doamne, Isuse, şti că noi suntem în misiunea Împărăției Tale. I. are nevoie de linişte şi de putere, de o buna dispoziție trupească şi spirituală. Te rog să intervii Tu, Medicul cel Bun, care i-ai vindecat pe atâția. Fă Tu să îi înceteze durerea de cap, pentru a fi apt de slujbă în familia în care mergem. Te rog să mă faci să cunosc că m-ai ascultat, lucru pentru care îți mulțumesc! Amin!”După ce făcurăm câțiva paşi, I. exclamă plin de bucurie şi uimit: "Mia! Uite, mi-a încetat brusc orice durere

de cap. Parcă cineva mi-a luat-o cu mâna!…" Am dat şi eu slavă lui Dumnezeu pentru minunea întâmplată şi i-am mărturisit ce am făcut, cum m-am rugat în special pentru asta şi am cerut ca Domnul să mă facă să cunosc şi eu că El mi-a ascultat rugăciunea. O mică experiență, dar cu răsunet mare în conştiința mea.

În ceea ce-l priveşte pe N. S., acesta era un tip sentimental, nestatornic şi nu puteam pune bază prea mare pe el. În anii aceia, N. pusese mâna pe o carte în limba engleză, cu privire la venirea Domnului, de Haldemann. A tradus ceva, dar nu ştiu cum, căci engleză nu ştia şi nici nu învățase carte. Meseria lui era aceea de brutar. În câteva rânduri, el însă ne-a citit câte ceva dintr-un caiet mototolit de multă întrebuințare. Tip de aventurier, în 1952 a avut tentativă de trecere frauduloasă a graniței spre Vest, prin Iugoslavia. Visul lui de totdeauna a fost să ajungă în America. Încercarea lui a reuşit, dar grănicerii sârbi i-au mirosit, pe el şi pe alții, şi i-au arestat. El a fost pus să lucreze într-o brutărie la Belgrad să facă pâine pentru militari şi deținuți. Din Belgrad, el scria scrisori familiei lui, (încă nu era căsătorit), şi altora, printre ei şi lui I. Datorită cenzurii stricte comuniste, aceste lucruri s-au aflat şi s-au pus pe răboj. După şase luni în Iugoslavia, N. şi alți câțiva sunt luați noaptea şi duşi la granița cu România, în regiunea Banatului, într-o zonă de dealuri împădurite. Li s-a spus la toți: încolo este România, înainte marş şi înapoi să nu vă mai pridem, că nu veți mai scăpa aşa uşor! Astfel, ei au fost predați neoficial, deoarece relațiile lui Tito, preşedintele cu țările comuniste, inclusiv Moscova, erau rupte. În România, Tito era prezentat pe panouri cu caricaturi, pe ziduri, cu un şorț plin cu urme de sânge ca şi pe mâini, în care ținea un topor: “Călăul Tito!”Cu toate că securitatea ştia de înapoierea lui, nu-l arestase încă. L-au lăsat liber o vreme, aşa că a pătruns prin familii, în adunare şi la comunitatea baptistă din Arad. Bănuiesc că o fi fost trimis cu sarcini anume, căci după câteva luni a fost arestat, dar procesul lui nu avea să apară pe rol pentru a fi judecat nici după 13 luni de zile, contrar procedurilor juridice. Întrerup aici firul poveştirii cu N. şi îl voi relua mai târziu.

Ziua de 20 septembrie 1954, deci la o lună după întrevederea cu securistul Ionescu în biroul directorului Farkas, părea o zi normală şi liniştită de toamnă, cu soare cald. Cadristul M. I.

deschide uşa la Serviciul de Planificare şi uitându-se la mine mă întreabă:"Cine se ocupă de Statistică?" I-am răspuns prompt: "Tovarăşa Shriffert". Era o tânără, membră de partid, nemțoaică, dar care întotdeauna degaja un aer conspirativ, reținut, calcula…"Ah, nu! Vino dumneata!" Mi-am zis: O, da! Nu te interesează statistica, ci persoana mea. De altfel cum a deschis uşa, am avut tainica înştiințare că eu sunt cel vizat şi nu altcineva. Atât eu cât şi soția, primisem în vâltoarea persecuțiilor un anume simțământ prin care eram înştiințați cu privire la spiritele care erau în slujba celui rău.

L-am urmat până în biroul lui, unde îmi prezentă un ofițer tânăr, prezentabil, un sublocotenent îmbrăcat într-o uniformă impecabilă de milițian. Ofițeraşul se înclină adânc în timp ce mi-a întins mâna şi s-a prezentat spunându-şi gradul şi numele, care era atât de lung şi neobişnuit, încât mi-am dat seama că nu era numele real, ci unul conspirativ. Am reținut acest nume doar până în ziua următoare şi apoi l-am uitat cu desăvârşire. De fapt, doar atât am şi avut nevoie de el. El mi-a spus aşa:

- Comitetul Județean de partid a alcătuit o comisie care să se deplaseze în Raionul Sânnicolaul Mare, să cerceteze nişte furturi şi delapidări mari care s-au făcut şi sunt numit şi eu în această Comisie. În acest scop, mi-a spus el, sunt scos din producție pentru trei zile.M-a întrebat ce am de zis în legătură cu asta. I-am răspuns că nu este important ce am de zis eu, ci ce anume are de zis conducerea Intreprinderii, care dispunea de mine şi mă plătea. Ofițerul a răspuns prompt că a fost aprobată deja scoaterea mea din producție. În cazul acesta, eu nu mai aveam nimic de zis, ci voiam să ştiu ce anume am de făcut. Mi-a răspuns că mâine dimineață, la ora 7, să mă prezint la Regiunea de Miliție. Am întrebat la ce birou să vin. A zis că nu este cazul, el mă va aştepta la poartă. Am întrebat, de asemenea, dacă am de luat ceva haine, ori mâncare? A zis că nu, totul e pregătit în acest scop. Ne-am luat rămas bun şi la revedere pentru mâine dimineață.

Ajuns acasă, i-am spus soției cele întâmplate, lucruri care prevesteau surprize neplăcute. Ne-am rugat Domnului nostru şi după ce am luat masa, i-am spus să îl pregătească pe Michael pentru plimbare. I-am spus intenția mea de a merge la unul dintre

verişorii mei primari, anume Trifan Iovin, care era pe post de Comandant politic al Regiunii de Miliție, să văd ce zice şi el despre această Comisie şi eventual să aflu ceva de la el. Nu m-am arătat cu vreo bănuială oarecare, când spre bucuria mea l-am găsit acasă, în curte, făcând baie de soare. I-am spus de cele întâmplate la fabrică şi răspunsul lui prompt a fost că el nu are cunoştință de asemenea delapidări şi că el negreşit ar fi în cunoştință dacă ele ar fi avut loc. Apoi m-a întrebat cum şi-a spus numele ofițerul cu pricina. Până în momentul acela îl ținusem minte şi i l-am spus. El a zis că îi cunoaşte pe nume pe toți ofițerii de Miliție, dar de un astfel de nume nu are cunoştință.

Pentru mine era clar de-acuma că este o schemă a Securității comuniste şi că mă aşteaptă necazuri şi zile grele, pe mine şi pe soția mea, dar nu mi-am manifestat deloc îngrijorarea. Mi-a spus că mâine dimineață vom merge împreună la Miliție şi în acest scop să îl aştept la tramvaiul Nr. 4, în stația Stadionului U.T.A., în jurul orei 6:30. L-am aşteptat în stație mult şi bine, dar verişorul meu primar, căpitanul de miliție şi comandant politic al Regiunii nu a mai apărut… Am prins primul tramvai, ca totuşi sş ajung la locul fixat la timp. Într-adevăr, sublocotenentul din ajun era acum civil şi mă aştepta în stradă la poartă. Mi-a spus că nu mai intrăm, ci urcăm în maşina asta care ne aşteaptă şi ne deplasăm în Raionul Sânnicolaul Mare. Când m-am întors spre maşină, mi-am dat seama îndată că este un Landrover al securității, care erau atât de bine cunoscute.

Şoferul era somnoros, probabil cărase pe mulți toată noaptea şi acum trebuia să iasă din schimb. El ştia ce are de făcut, aşa că nu-l întrebă nimic pe superiorul lui. Când am văzut traiectoria drumului pe care îl străbăteam, ştiam de acum că mergem la securitate şi aşa a şi fost. Poarta mare a clădirii securității s-a deschis larg în fața noastră, ca să mă primească, bineînțeles, pe mine, pentru alte rațiuni decât cele spuse de sublocotenentul tras prin inel din ajun, venit la Fabrica “Tricoul Roşu”.

Primul coborât din maşina a fost el. Mi-a dat ordin să cobor şi eu, în timp ce făcea semne discrete cu mâna, către un civil în haine negre ce se afla pe o balustradă de la etajul 3. El îi raportase, cred, că şi-a îndeplinit misiunea lui, aşa că s-a retras în grabă. Şoferul cu

maşina s-a retras şi el, şi am rămas doar eu în mijlocul curții. Dinspre partea din fund a curții apare un subofițer cu chipiu pe cap, în pulover albastru şi pantaloni kaki, în ciorapi şi cu papuci de pâslă în picioare. Probabil să fi fost Şeful celularului din schimbul de dimineață, acum sş fi tot fost ora 7:30. El avea în mâini o pereche de ochelari negri, pe care îi văzusem pe viu de prima dată. După ce mi-i aşează pe ochi cu grijă, îmi dădu următorul ordin: "Din acest moment nu ai voie să vorbeşti nimic şi trebuie să te supui la toate comenzile." Mi-a mai spus să îmi pun mâinile la spate şi m-a condus spre fundul curții, unde erau celulele în care au peregrinat atâția asemenea mie, şi câți mai aveau să treacă în viitor… Cum nu vedeam nimic prin ochelarii negri, auzul mi se mărise. S-au deschis uşi în fața mea, ca apoi să se închidă şi, după ce am străbătut un labirint de căi, m-a oprit, a deschis uşa celulei, mi-a smuls ochelarii de pe ochi şi m-a împins de spate înlăuntrul celulei. Era o celulă foarte mică, îngustă, cu două paturi suprapuse, gen militar, o măsuță şi două scaune în fața paturilor. Deasupra mesei, într-o ramă, era o hârtie care cuprindea regulamentul deținutului. Uitasem să spun că mi se făcuse şi o percheziție şi mi s-au luat şireturile de la pantofi şi blachiurile, probabil pentru a preveni atacuri, tentative de sinucidere şi de evadare, ceea ce era o imposibilitate în închisorile comuniste. Aşadar, eram arestat în toată puterea cuvântului. Mă gândeam la ce are să urmeze, dar nu puteam să-mi dau încă seama. Eram singur în celulă şi mă rugam, îmi concentram gândurile la puterea cea nespus de mare a lui Dumnezeu, care s-a manifestat față de sfinții Vechiului Testament, ca şi față de cei ai Noului Testament. Povestea cu furtul masiv, delapidări în raionul Sânnicolaul Mare erau trucuri de prost gust, menite să mascheze o realitate crudă. Cred că verişorul meu primar, îndată după plecarea mea cu Michael, a pus mâna pe telefon şi aflase realitatea, cum cred că o fi bănuit-o şi el, că securitatea e pe fir. În comunism, nimeni nu îndrăzneşte să intervină nici pentru tata ori mama lui, copii, soț, soție, fără să-şi rişte propria poziie… Eu nu i-am reproşat niciodată nimic în această privință.

După două ore de aşteptare sunt luat de un gardian şi dus într-un birou din clădirea principală, după ce în prealabil mi s-au pus

ochelarii negri pe ochi. Este umilitor, sinistru, degradant să ajungi în postura aceasta. Acolo mi se iau ochelarii negri de pe ochi, mi se oferă un scaun de şezut la o masă anume pregătită pentru cel dus spre anchetă, vis-a-vis cu un birou masiv, elegant al anchetatorului. Anchetatorul care mă luase în primire era unul cu numele Şerban, mai tânăr ca mine; l-am recunoscut, căci făcuse acelaşi liceu pe care îl absolvisem şi eu. El trebuie că şi-o fi adus aminte de mine, cum şi eu îi ştiam pe toţi cei mai mari. Îmi amintesc cum ne uitam în sus, cu admiraţie, la cei din penultimul şi ultimul an de liceu. Iată însă că acum trebuia să mă uit eu în sus spre Şerban, dar, în orice caz, nu cu admiraţie.

Ancheta a început cu date obişnuite cu privire la identitate, naştere, părinţi, fraţi, surori, şcoală şi aşa mai departe. Acest debut avea să fie cea mai uşoară parte a anchetei. Iar această arestare secretă a mea a fost pregătită cu migală de mai bine de un an de zile. Au pregătit cu migală capete de acuzare extrem de grave, şocante, şi pentru reuşita lor şi-au găsit şi omul potrivit, un biet aventurier, ca S.I., care a început multe de toate în viaţă dar nu a realizat şi dus la capăt nimic, decât orgoliul său şi micimea lui sufletească. Parvenirea este patima în care mulţi au căzut şi o să mai cadă de-a lungul istoriei.

Apoi ancheta s-a pornit pe linia profesională luată sub cercetare, în activitatea mea ca Şef Secţie Pregătire Plan în cadrul Serviciului de Planificare din Intreprinderea la care lucram. Astfel, am fost acuzat că în mod rău intenţionat am întocmit planuri de producţie cu cifre eronate. Toţi indicii tehnico-economici în intreprindere au la bază planul de producţie. În baza acestui plan furnizat apoi Serviciilor de resort, se întocmeau: Planul forţei de muncă şi salarizare, Planul de aprovizionare cu materii prime şi materiale, Planul finaciar, Preţul de cost etc.Eu am fost acuzat de sabotarea planului de producţie şi implicit a celorlalte planuri, şi eram acum forţat să scriu în declaraţiile mele nu ceea ce era în realitate, ci ceea ce îmi dictau anchetatorii. Când unul, când doi, când trei deodată tăbărau asupra mea cu metode diabolice de destrămare a personalităţii, metode psihologice persuasive, ca să te facă să accepţi minciuna ca adevăr şi adevărul drept minciună. Al treilea care intra în sala de anchetă era însuşi Şeful Securităţii,

Rafila, despre care se ştia că a omorat oameni care nu voiau să se supună voinței lui. Era atât de furios şi avea o înfățişare diabolică. Pe drept a scris fratele Vasilică Moisescu pe marginea unei cărți scrise de el: “Dacă vrei să vezi un diavol, este suficient să te uiți la un comunist înfocat”, citat pus în sarcina fratelui Vasilică cu ocazia procesului avut la Timişoara la data de 18 februarie 1959, în fața Tribunalului Militar. În perioada anilor ‘50, mulți au dispărut şi pierit fără urme…

Am fost acuzat şi mi s-a dictat să scriu şi să semnez cu forța declarații încriminatoare, pentru care au fabricat dovezi şi martori. Astfel, am fost acuzat de sabotaj pentru că s-au creat goluri de producție, neaducându-se materiile prime şi materialele necesare, ca şi crearea de stocuri supranormative prin aducerea de materii prime şi materiale care nu trebuiau aprovizionate şi astfel au fost imobilizate fonduri financiare etc. Eram presat zi şi noapte. Când mă lăsa unul de obosit, mă luau ceilalți de odihnit. Nu puteam să mănânc nimic, gura îmi era uscată şi amară. La ora 10 seara m-au lăsat la celulă să mă culc, “chipurile”. Adormeam îndată frânt, ca după 10 minute de somn să fiu trezit şi dus iarăşi în sala de anchete pentru continuarea terorizării mele, prin smulgerea de declarații false… Acestea erau menite să meargă până la spălarea creierului.

O altă temă pentru care m-au torturat mult de tot a fost brodată pe fuga lui N. S. în Apus, respectiv în Iugoslavia Titoistă, acuzată de colaborare cu puterile apusene. Astfel, mi s-a pus în cârcă faptul că ştiusem de trecerea frauduloasă a graniței Republicii Populare Române spre Apus cât şi faptul că am avut cunoştință de reîntoarcerea frauduloasă a acestuia în România şi am tăinuit-o. Ei nu l-au arestat pe N., ci l-au trimis pe la unii şi pe la alții ca să-i compromită şi astfel să-i poată prinde pe frați în colimatorul securității, cum m-au prins pe mine şi sunt sigur că pe mulți. Ei, anchetatorii, au pretins şi aceea că eu am luat cunoştință că N.S. a fost recrutat ca spion în Iugoslavia, atât de Serviciile de Securitate U.B.D ale Iugoslaviei, cât şi de alte foruri de spionaj din Apus. Întors î țară, m-a angrenat şi pe mine în activități de spionaj, ba că am fost chiar recrutat ca spion. Toate acestea erau pentru mine fantezii infernale, care îmi apăsau cugetul.

Securitatea voia să regizeze un mare proces în Arad, împotriva fratelui V. Moisescu şi a mea, cu astfel de acuze de sabotaj şi spionaj. Pe baza acestora puteam fi condamnați chiar şi la moarte. N.S., acum era deja arestat de 13 luni, dar fără să i se facă proces, şi a fost în tot acest timp folosit în celulele securității ca informator al lor, trăgea de limbă pe unii care, ca mine, eram acolo. De aceea erau celulele cu două paturi, ca să vâre în celule câte un astfel de “ciripitor”, care să strângă capete de acuzare împotriva nefericiților care ajungeau acolo. Ciripitorilor li se făcea promisiunea că vor scăpa fără să li se intenteze procese pentru crimele făcute de ei.

Aceste lucruri le-am aflat chiar din gura bietului meu prieten şi frate N.S., ceva mai târziu. El mi-a mărturisit atunci, de față cu soția mea, că datorită trecerii frauduloase în Apus şi înapoi, a fost supus unor torturi la care nu a mai putut rezista, cum ar fi: strângerea degetelor de la mâini cu uşa, împunsături cu ace sub limbă etc., şi astfel a cedat, să colaboreze cu securitatea, ca să scape de condamnare. Era o înşelăciune diabolică şi promisiuni în multe cazuri nerespectate. Astfel a dat declarații împotriva mea şi a fratelui Vasilică Moisescu, care eram ținte de atac vehement din partea securității române. A acceptat, sub presiunile lor, să fie martor al acuzării împotriva noastră, în cazul în care ar avea loc procesul. În sensul acesta s-au folosit de el 13 luni, până când el nu a mai rezistat şi a cerut să fie pus procesul lui pe rol, să fie condamnat şi trimis la închisoare de corecție. Securiştii s-au alarmat şi nu au vrut să-l scape din mână, din cauză că şi-au pus mari speranțe în el şi în ceea ce puteau realiza prin el. El însă, trezit de Dumnezeu, a început să strige în celulă şi asta se auzea în celelalte celule, că în cazul în care se va face proces împotriva mea şi a lui Moisescu, el va declara că noi suntem fără vină şi că ei, securiştii, i-au smuls declarații prin torturi. Securiştii, văzând că nu mai pot face nimic cu el, că le strică planurile lor şi cu alți nenorociți, i-au pus în pripă pe rol procesul de trecere frauduloasă a frontierei şi a fost condamnat la închisoare corecțională pe cinci ani. A fost dus la închisoarea din Caransebeş, de unde pe data de 23 August 1955, în baza unui decret de amnistie până la cinci ani, a fost eliberat.

Îndată după eliberare, a venit la noi acasă şi a mărturisit totul, cerându-şi iertare plângând. Bineînțeles că l-am iertat din toată inima. Ce dureros însă că N. S., după 28 de ani, aici în America, la Chicago, în Adunarea Baptistă de pe strada Adisson, într-o şedință a activului de bărbați ai bisericii, s-a dezlănțuit asupra mea cu o violență inadmisibilă, cu atacuri sfruntate, cu acuze false, neîntemeiate, spre mirarea tuturor celor de față. Dar eu nu i-am răspuns cu nici o vorbă. El a rămas ruşinat dar şi înfricat (deşi nu mai eram în România, la securitatea de acolo), aşa că foarte curând a dispărut din Chicago şi s-a mutat cu toată familia în statul Michigan, iar mai târziu în statul Georgia. "Doamne, ai milă de noi!" Am înțeles că anul acesta, 2002, a plecat la cele veşnice, pentru a sta şi în fața Marelui şi Dreptului Judecător.

Anchetele au durat trei zile şi trei nopți la rând, nemâncat şi nedormit. Sănătatea mea robustă până atunci a cedat şi am rămas cu un țepuş în trupul meu pentru tot restul vieții. Dar, fericirea rânduită şi vestită pentru Israel prin Isaia 54:10-17, avea să fie şi pentru rnine pentru totdeauna: "Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta dela tine şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine… Orice armă făurită împotriva ta va fi fără putere şi pe orice limbă care se va ridica la judecată împotriva ta o vei osândi. Aceasta este moştenirea robilor Domnului, aşa este mântuirea care le vine de la Mine, zice Domnul."

În ziua a treia, atenția lor a fost îndreptată asupra problemelor şi activității religioase în care eram implicat şi eu. Cred că tactica lor a fost să mă frângă, la început, prin tot felul de alte acuze, cum au fost cele politice şi economice, considerând spionajul, trădarea de patrie, sabotajul şi altele de felul acesta punctul lor forte împotriva mea. Ei aveau sub ochii lor raportul "tovarăşului Ionescu", cu care avusesem întrevederea cu o lună mai devreme în fabrică şi căruia i-am dat să înțeleagă că nimic nu mă va determina să accept vreo colaborare cu securitatea ca să fiu despărțit de Hristos, de lucrarea Lui şi de frați, oricare ar fi prețul de plătit. Ei au venit pregătiți şi în problemele spiritual religioase cu privire la mine, cu anumite dovezi furnizate de alți frați care au căzut în plasa lor de a-i face informatori.

Şi anumite lucruri precise afirmate de mine în anumite împrejurări nu le-am tăgăduit. Dar prin asemenea argumente, ei au putut să se erijeze ca unii care ştiu totul, deci îmi aminteau mereu: “Fii sincer, domnule, că noi şi aşa ştim totul.” Desigur, asemenea dovezi aveau un impact asupra celui anchetat, care era îndurerat de faptul că alți frați, pe care i-a considerat de încredere, l-au vândut, l-au trădat… Dar ei, de fapt, nu ştiau “totul”, cum pretindeau, ci numai acele lucruri pe care le-au trădat “informatorii” lor.

Ştiam că I. fusese luat şi el în focul anchetelor securității şi posibil să fi fost trimis anume la mine ca să-mi spună anumite lucruri care puteau fi compromițătoare pentru noi în asemenea situații. El mi-a relatat un fapt care mie mi s-a părut cu totul imposibil şi neadevărat. Circulau doar multe aşa zise “bombe” printre cetățenii țării. De fapt, una dintre metodele lor era şi aceea de a lansa anumite zvonuri, ca să afle reacțiile cetățenilor cu privire la ele, şi să condiționeze gândirea şi atenția lor. Astfel, să le găsească la unii punctele vulnerabile şi apoi să ştie cum să-i prindă în plasele lor. Personal am ajuns să fiu convins că foarte mulți dintre cei ce erau cu şcoală, intelectuali, cu anumite poziții în structura socială, au fost contactați sub diferite forme, ca să-i aservească de bună voie, pe alții de nevoie, la interesele regimului comunist.

Faptul relatat de I. a fost că undeva, în munții Banatului, în anumite nopți, aterizează un avion din Apus, cu care se poate părăsi țara clandestin. L-am întrebat atunci să-mi spună de la cine a mai aflat şi gogomănia asta? El mi-a spus că un păstor baptist, cu numele M., din părțile Simeriei, i-a spus acest lucru. Observați acum, lanțul slăbiciunilor, cum M. l-a mânjit pe I. şi l-a compromis în conştiința lui față de autoritățile comuniste. Prin I. a ajuns şi la mine, acum fiind mânjit şi eu şi făcut vulnerabil în integritatea mea spirituală față de oameni… Ori într-un regim politic agresiv ca şi cel comunist, cu legi draconice, fiecare dintre noi, potrivit sistemului lor, ca să scăpăm de răspundere, ar fi trebuit să sesizăm autoritățile, ca apoi să putem fi manevrați după bunul lor plac… Vai, şi câți au căzut astfel în capcanele acestea, întinse anume de către informatorii lor… Trucul lor cu avionul l-am declarat şi eu în

anchetă, fiind sigur că şi securiştii ştiau gogomănia asta răspândită chiar de ei, cum l-a declarat şi M. şi I., fiecare ajungând, astfel, mânjiți cu mânjitura aceasta oribilă pe care apoi o manevrau împotriva oamenilor. În vremea aceea, acționau în munții Banatului nişte partizani români luptători împotriva comunismului. Cinci ani mai târziu aveam să-i cunosc pe unii dintre ei, în închisoarea din Timişoara. Au fost aduşi după câțiva ani de detenție la Timişoara, pentru a fi rejudecați, şi unii au fost cu mine în celulă. Pe câțiva dintre ei, la rejudecare i-au condamnat la moarte şi au fost executați la poligonul Pădurea Verde, de la marginea Timişoarei…

Scopul lor a fost să mă facă şi pe mine informator printre frații din adunare şi printre cei cu care aveam relații de prietenie şi părtăşie spirituală. Acceptarea unui asemenea rol de informator era sinonim cu o paralizie spirituală, iar în cazuri mai grave, un act de sinucidere spirituală. Nu poți fi şi cu Dumnezeu şi cu Satan. Una o exclude pe cealaltă, cum este cazul dintre lumină şi întuneric, adevăr şi minciună.

La sfârşitul celor trei zile şi trei nopți de tortură neîntreruptă, zdrențuit în suflet şi zdrobit, vlăguit fizic şi bolnav cum nu mai fusesem până atunci, au recurs la actul final. Se înnoptase bine afară, când mi-au pus în față o hârtie şi mi-au cerut să scriu ce anume îmi vor dicta ei. Au zis că ei nu doresc răul oamenilor, ci să-i păzească să nu cadă victime ale propagandei imperialiste, ca spioni, sabotori, răufăcători.

Ceea ce mi-au dictat să scriu a fost ceva care suna cam aşa: “Subsemnatul… iau act că în aceste trei zile şi trei nopți am fost într-o Instituție Militară, că tot ce am văzut, auzit, experimentat, constituie secrete militare şi nu am voie să spun nimic din toate acestea. A divulga aceste secrete cuiva este considerat ca un act de trădare de țară, care merge până la pedeapsa capitală. Tot ce mi s-a întâmplat nu am voie să împărtăşesc nici măcar soției mele. (În chestionarul lui Ionescu era şi aceasta întrebare care mi s-a pus: “Cum mă înțeleg cu soția mea?” La fel şi “Cine îmi sunt prietenii, şi dintre ei care este cel mai bun şi intim?” Prin această clauză, se torpila însăşi încrederea de nezdruncinat care trebuie să stea la baza unei familii sănătoase, între soț şi soție). De asemenea, dacă iau act de prezența vreunui spion sau sabotor în intreprindere,

posibil să ducă o activitate subversivă statului român, voi anunța îndată autoritățile de securitate, lucru care eram gata oricând să-l fac. Mi s-a cerut să semnez şi să pun şi data pe hârtia semnată.

Târziu în noapte, pe 23 septembrie 1954, mi-au dat drumul, ca să mai pot prinde un tramvai în circulație, să pot ajunge la familie. Mă simțeam despuiat de orice demnitate umană, eram ca o epavă care a suferit un naufragiu sub bătaia unor vânturi năprasnice, timorat şi legat cu toate lanțurile şefului iadului, care este Satan. Problema cea mai grea care mă mistuia era aceea cum să pot face eu un asemenea lucru, ca să îmi mint propria mea soție, căreia i-am spus întotdeauna adevărul întreg, fără excepție!? Îmi cereau fidelitate față de securitate, dar să nu-i spun nimic soției din cele pătimite. Practic, trebuia să mint pe toată lumea, să nu îmi mai pot trăi viața mea normală şi întreagă. Nu puteam să mă rog, deşi am încercat în drum spre tramvai, căci doream fierbinte să nu întâlnesc pe nimeni în drumul meu ori în tramvai, care să mă cunoască şi să mă întrebe de unde vin la ora asta târzie? Ce aş fi putut să le spun? Îmi venea să mă întorc înapoi la securitate, să le spun că eu nu pot face să nu spun adevărul, cum să mint pe toată lumea şi în special pe soția mea??? Eram într-o situație cumplită cum nu mai fusesem până la această vârstă a mea, de 28 de ani împliniți. Spre bucuria şi mângăierea mea, nu m-am întâlnit cu nici un cunoscut în tramvai.

Cu emoții, vlăguit, bărbos, murdar de sudorile de moarte pe care le-am îndurat, cu un aer de înstrăinat, am intrat în casă. “Oh, ce bine-i să fii acasă, cu acei pe care îi iubeşti," cum spune cântarea “În familie-i ferice”, cât şi cu cei de care eşti iubit… Te cunoşti mai bine acolo şi ajungi biruitor! Cântarea spune mai departe:

Biruința-i anevoie, dar tu te deprinzi să lupți.

Chiar când şovăie iubirea, şovăie numai puțin.

Te deprinzi cu-ngăduința, te deprinzi să lupți mereu,

Inima-ți întinereşte, prin iubire biruieşti.

Binefăcătoare-i lupta în mijlocul alor tăi!”

Când mă vede în pragul uşii, soția, cu ochii mari deschişi spre mine şi cu mirare mă întreabă:" Dar tu, de unde vii???" Eram la

grea cumpănă. Mă simțeam legat. "Dragă, de ce mă mai şi întrebi? Doar şti că am fost scos din producție şi cu ce scop…"

"Ascultă, mie să-mi spui adevarul! Eu citesc pe fața ta, în toată ființa ta, o tragedie adâncă, aşa cum nu a mai fost alta în viața ta de până acum; să nu ascunzi nimic de mine!"

"Dragă, nu înțeleg de ce insişti acum. Ştii că…" (am pus placa în funcție).

"Dacă tu mie nu-mi spui adevărul, atunci să şti că unitatea noastră, baza familiei noastre, se destramă şi se prăbuşeşte. MIE TREBUIE SĂ-MI SPUI ADEVĂRUL ÎNTREG! SUNT SOȚIA TA!"

În acel moment am izbucnit în hohote de plâns cu lacrimi amare şi i-am spus totul!!! Pe măsură ce îi mărturiseam cele întâmplate, simțeam cum mi se ia povara imensă din suflet şi devin din nou om liber. Prin soție am reluat legătura cu Trupul viu al lui Hristos, care este Biserica Lui, din care fac şi eu parte ca mădular al Lui. Oh, ce minunată este realitatea aceasta, să şti că eşti copilul lui Dumnezeu şi că El este Domnul tău! Mărit să fie Domnul!

Târziu, după miezul nopții, am ajuns la convingerea că trebuie să ducem lupta în doi şi că nu vom face compromisuri, fiind gata de a plăti orice preț. Trebuie însă să cerem înțelepciune şi putere de sus, ca adunarea şi mărturia, frații, să fie salvați şi ocrotiți încât atârnă de noi. În sensul acesta, ne-am rugat şi ne-am încredințat Domnului. I-am mulțumit Domnului pentru reluarea legăturii de părtăşie cu soția. “Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuş este lumină avem părtăşie unii cu alții; şi sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățeşte de orice păcat”(1 Ioan 1:7). De-acuma, războiul cald a început, lupta cea bună a credinței era în plină desfăşurare. Ce minunate sunt cuvintele lui Pavel: “Faceți toate lucrurile fără cârtiri şi fără şovăieli, ca să fiți fără prihană şi curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, în care străluciți ca nişte lumini în lume, ținând sus Cuvântul Vieții; aşa ca în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar” (Filipeni 2:14-16).

Nu a rămas nimic stabilit cu Securitatea, în afară de faptul că în cazul luării la cunoştință de spionaj sau sabotaj, îi voi anunța. Dar, după vreo două sau trei săptămâni, sunt chemat la telefon de

un securist, care îmi spune că în drum spre casă la plecarea de la serviciu mă va contacta în zona păduricii din imediata apropiere a fabricii. Desigur, această veste nu mi-a făcut plăcere şi nu m-am aşteptat la aşa ceva. Eu nu-l cunoşteam nici pe el şi nici măcar numele, dar el o fi primit sarcina să mă cunoască, nu numai din fotografie, ci şi în realitate, şi să vadă traiectoria drumului meu spre casă cu bicicleta.

Întrevederea a fost scurtă, mi-a spus că pe o anumită dată să întocmesc un tabel cu toate rudele mele, numele lor, vârsta, domiciliul, meseria pe care o au şi locurile de muncă. Să îl am pregătit pentru când mă va chema la telefon. După vreo săptămână ori două, ne-am întâlnit cam în acelaşi loc, în timp ce mergeam spre casă de la serviciu. I-am dat plicul cu tabelul solicitat. Târziu, la sfârşit de noiembrie sau început de decembrie, mă sună un altul şi mă convoacă în parcul din spatele Palatului Cultural, pe malul Mureşului, pe când se întunecase simțitor. Ninsese în ajun şi nu am putut să stăm pe bancă în parc, ci ne-am plimbat. Pentru prima dată şi-au extins câmpul investigațiilor lor specific asupra adunării din Oituz Nr. 27. Pe semne voiau să facă din mine ce nu au putut face cu fratele Roşianu, un colaborator loial al lor, cu prețul de a-i vinde pe frați. Eu devenisem supraconştient încă de la întoarcerea la Dumnezeu: “Nu poți avea două loialități: una pentru Domnul şi în acelaşi timp alta pentru lume şi stăpânitorul ei. Răspunsul meu este acelaşi ca şi al Domnului Isus. “Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Pe un ton prefăcut amabil, mă întreabă dacă am fost la adunare în ziua precedentă, care era o seară de joi. Am răspuns afirmativ, după care el a continuat să mă întrebe cine a predicat şi despre ce anume.I-am răspuns la întrebare, cu satisfacția pe care mi-a oferit-o să pot să-l evanghelizez şi pe el. De altfel, pe ei nu-i interesa aspectul spiritual al celor petrecute în adunare. Ştiau şi ei ce a spus Domnul Isus că “Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt; sau va ține la unul şi va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona” (Matei 6:24). Dar ei mai aveau şi experiență cu atâția alții, care s-au dat de partea lor, fie de frică din laşitate, fie ca să profite de veacul de acum, cum aveau să-mi spună şi mie: "Domnule, dă-te de partea noastră şi are să-ți meargă bine.

Eu nu mă bucuram de această legătură cu Securitatea, extinsă asupra activităţii religioase, şi cu atât mai puţin soţia mea, Domnica. Din seara aceea cu arestarea mea secretă, am început zilnic să ne rugăm special pentru zădărnicirea tuturor planurilor celui rău, atât cu privire la noi, cât şi cu privire la ceilalţi copii ai lui Dumnezeu. Şi în scurt timp, Domnul avea să aducă biruinţa. Pentru că iarna anilor 1954/55 se instalase de-a binelea, mi s-a spus că viitoarele întâlniri vor avea loc nu în aer liber, ci într-o casă care mi se va comunica ulterior. Începând cu luna ianuarie 1955, mi s-a comunicat că ne vom întâlni, din când în când, într-o casă conspirativă din cartierul Aradul Nou, Str. Memorandului Nr.10. Aveam să ştiu că era casa unui şvab (neamţ), în care securitatea îşi rezervase o cameră, prima de la intrare, cu geamurile orientate spre stradă. Cel care venea la întâlniri era securistul Şerban, care mă luase în primire, când cu arestarea secretă. Orice întâlnire în casa conspirativă era seara pe întuneric, la ora stabilită de ei. Trebuie să spun că securiştii respectau destul de riguros ora stabilită.

De data aceasta au fost discuţii libere, pe marginea subiectului discutat la ultima adunare. Ei au ţinut să mă asigure că în cazul unor evoluţii şi arestări, dacă eu colaborez sincer cu ei, la momentul oportun mie îmi vor face hatârul să mă scoată din temă pe uşa din dos… Suferеam cumplit pe poziţia aceasta de amestec cu ei în fel conspirativ, în demnitatea mea de om, dar mai ales cea de copil al lui Dumnezeu, dar ştiam că nu va dura mult. Simţeam că ziua biruinţei e undeva pe-aproape. Împreuna cu soţia ne rugam pentru călăuzire şi ocrotire în fiecare zi. Ei l-au recrutat şi pe un alt frate din adunare, pe care îl bănuiam, din felul în care se comportă… Principiul lor era să fie cel puţin doi, să poată să îi verifice şi pe informatori cu privire la sinceritatea datelor furnizate, prin confruntare.

Securiştii au constatat curând că lucrurile nu merg bine cu mine: nu erau deloc satisfăcuţi şi m-am trezit că au schimbat metoda şi omul lor de lucru. Prin a doua jumătate a lunii lui martie, la o întâlnire anunţată nu a mai venit Şerban, ci un altul, al cărui nume nu-l mai ştiu. Poate să fi fost unul conspirativ şi nu cel adevărat, dar pentru mine avea puţină importanţă acest lucru. Era

un bărbat înalt, solid şi energic prin comparație cu Şerban. Am discutat despre ce a fost la adunare, despre ce subiect s-a vorbit şi la urmă îmi spune: "Domnule Iovin, ceva nu merge bine cu dumneata. Dacă Dumnezeu şi Hristos este Adevărul şi frații sunt frații dumitale, atunci de ce pentru Hristos şi pentru frații dumitale nu mergi până în pânzele albe”!?!.. “Oh, deci asta este tema?”, mi-am zis, dar lui nu i-am răspuns nimic. Mi-a comunicat că începând cu data aceea mă voi întâlni numai cu el, şi să-i aduc în scris cine a fost la adunare, cine a luat cuvântul şi despre ce anume s-a vorbit? Ne-am despărțit în ape cam tulburi şi tensionate.

Dumnezeu a lucrat în aşa fel ca, într-o duminică pe la începutul lunii aprilie, a venit la adunare fratele Pocsi Gusti din Oradea, de care am mai amintit ceva în treacăt. Nu voi uita niciodată Cuvântul lui Dumnezeu pe care l-a citit şi din care a vorbit, plin de putere şi lumină cerească. Era din cartea lui Ieremia 17:19 şi în continuare. “Aşa vorbeşte Domnul: Luați seama, în sufletele voastre, să nu purtați nici o povară în ziua Sabatului, şi să n-o aduceți înlăuntru pe porțile Ierusalimului. Să nu scoateți din casele voastre nici o povară în ziua Sabatului şi să nu faceți nici o lucrare, ci sfințiți ziua Sabatului, cum am poruncit părinților voştri’. Dar ei n-au ascultat şi n-au luat aminte: ci şi-au înțepenit gâtul, ca să n-asculte şi să nu ia învățătură.”Mesajul din partea Domnului pentru mine, prin gura fratelui Pocsi Gusti, a avut un răsunet deosebit. Pentru poporul Ierusalimului în zilele acelea era vorba în chip literal, până şi vitele şi animalele trebuiau să cunoască o zi de odihnă, când nu trebuia făcută nici o lucrare. Pentru mine, însă, mesajul a fost spiritual, viu, ca şi când însuşi Domnul mi-a vorbit: “Să iau seama ca în sufletul meu să nu port nici o povară, frământare, îngrijorare în ziua Sabatului. Pentru noi, în Noul Aşezământ, Sabatul nu era o zi a săptămânii, ci aşa cum scrie în epistola către Evrei cap.4:9-11: “Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihneşte şi el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentruca nimeni să nu cadă în aceeaşi pildă de neascultare.” Această odihnă, în ceea ce a făcut Domnul Hristos pentru noi la cruce, este necurmată, veşnică, şi ideea de timp dispare, depăşită de realitatea hristică.

Mi-am zis atunci, de ce mai port eu grija asta, în legătură cu securitatea, cu adunarea, cu ce se va întâmpla cu frații, cu mine, cu familia mea? În ultimul verset din acelaşi capitol din Evrei scrie aşa: “Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare şi să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie” (v.16). Începând cu Evrei 3:7 şi până la ultimul, citat mai sus, 4:16, de şapte ori Duhul lui Dumnezcu insistă asupra unui cuvânt: ASTĂZI! Chiar dacă nu este folosit expres cuvântul “Astăzi”, (cum e în 4: 1 şi 4:16), dar este aceeaşi idee. Bunăoară, în v.16, “ca să fim ajutați… la vreme de nevoie” şi această vreme de nevoie este totdeauna ASTĂZI, adică la timpul prezent. În Eternitate, când vom ajunge, nu va mai fi niciodată un “ieri” şi nici un “mâine” , ci un veşnic prezent, când vom fi cu El şi ca El!!! Mărit să fie Domnul! I-am mulțumit Domnului pentru acest mesaj personal pentru mine, prin fratele Gusti, dar nu puteam încă să-l spun nimănui, în afară de soție, care era acasă cu copiii în acea duminică dimineață memorabilă pentru mine… Cu alte cuvinte, nu te frământă atâta ce se va întâmpla mâine ori poimâine, ci să rămâi în deplină încredere, căci Domnul va purta de grijă. Această lecție extraordinară a încrederii în Dumnezeu a încercat şi Moise să învețe pe poporul lui Dumnezeu, când stăteau în fața Mării Roşii (Exodul 14) şi când ei se frământau, căci egiptenii erau pe urmele lor. “Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc, şi veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta (ASTĂZI); căci pe egiptenii aceştia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Dommd Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniştiți.” De notat că Îngerul Domnului (v.19), care până atunci mergea în avangardă (în termeni militari), şi-a schimbat locul şi a trecut în ariergardă, între ei şi egipteni. Prezența Lui era nelipsită din mijlocul lor prin stâlpul de foc noaptea şi stâlpul de nor ziua, iar Marea Roşie a făcut zid la stânga lor şi la dreapta lor (v. 22 şi 24).

După această revelație dumnezeiască, iată ce a urmat cu mine în ce priveşte securitatea comunistă. În cursul săptămânii, am primit un telefon de la acest individ, ca să vin la locul indicat. Vineri seara, la ceasul anunțat, am primit dezlegarea şi puterea de la Domnul să acționez cu îndrăzneală şi încredere deplină, fără să țin cont de urmări, să refuz să mai stau în situația aceasta atât de

umilitoare, degradantă, josnică. În acea săptămână aveau să se împlinească şi cu mine cuvintele profetice din Isaia 52:1-2. “Trezeşte-te, trezeşte-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat. Scutură-ți țărâna de pe tine, scoală-te, şi şezi în capul oaselor, Ierusalime! Dezleagă-ți legăturile de la gât, roabă a Sionului!”

Am sosit la locul şi la timpul indicat. Mi-a oferit un scaun în fața lui, la aceeaşi masă. M-a întrebat: Ai adus ce ți-am cerut? Nu, nu am adus. Păi, cum aşa? De ce nu ai adus? întreba, privind spre mine cu ochi sfredelitori… Am venit să vă dau răspuns soluției dumneavoastră de la întâlnirea anterioară, când mi-ați spus aşa: “Dacă Dumnezeu şi Hristos este Adevărul şi frații sunt frați atunci de ce pentru Hristos şi pentru frații tăi nu mergi până în pânzele albe!?!”… Acum am venit să vă dau răspunsul. Hristos Domnul este Adevărul şi frații sunt frații mei. Şi pentru Hristos şi frații mei sunt gata să merg până în pânzele albe! Este pentru ultima dată când mai vin la vreo întâlnire cu agenții securității. Acum, de aici înainte, sunt gata să sufăr pentru Hristos şi frații mei prețul suprem: dacă e nevoie, chiar moartea. Nu am nevoie de libertatea pe care voi o dați, de familie, de copii, de soție, de tot ce mi-e drag în lumea asta. Pentru Hristos şi frați sunt gata nu numai să sufăr, sunt gata şi să mor. Aici, pe strada Memorandului 10, sau ori unde în altă parte nu mai vin. Acum, de aici, luați-mă şi arestați-mă, pentru ce sunt vinovat mă condamnați, dar am terminat!

Interlocutorul meu a devenit ca o fiară fioroasă şi zbierând întreba: Cu cine ai stat de vorbă, cui i-ai spus aceste lucruri? M-am uitat țintă în ochii lui şi i-am răspuns cu încrederea pe care Rahav a căpatat-o de sus, de la Domnul, şi care a fost apoi onorată de Domnul: “Cu nimeni!” (Vezi Iosua 6, Evrei 11:31 şi Iacov 2:25). Eu îi spusesem soției, cu care eram una în toate şi zilnic ne rugam împreună pentru zădărnicirea planurilor şi lucrărilor satanice şi ale duhurilor răutății din locurile cereşti. Ea m-a susținut cu credință şi curaj în hotărârea mea.

S-a sculat şi se mişca agitat, furios, prin cameră şi nu ştia ce să mai zică şi ce măsură să ia în situația dată. În plus, el primise misiunea să mă câştige pentru securitate şi politica partidului

comunist, prin metoda pe care i-o sugeraseră, şi în loc să reuşească, dimpotrivă, ajunsese într-un impas din care nu ştia să iasă singur şi nici ce anume are de făcut. Am socotit necesar să-i întind o mână de ajutor şi i-am zis: "Văd că sunteți într-o situație în care nu ştiți ce măsură să luați, fără să vă puteți consulta cu superiorii dumneavoastră. Cazul acesta, pentru dumneavoastră este special, sunt gata să mai vin o singură dată, ca să puteți raporta situația de impas în care ați ajuns." Soluția mea i s-a părut bună pentru moment şi ne-am despărțit, el, în mare încurcătură, eu plin de bucurie şi de pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere şi ne păzeşte inima şi gândurile în Hristos (Filipeni 4:7).

Ajuns acasă în seara aceea, i-am împărtăşit soției cele întâmplate şi împreună i-am mulțumit Domnului pentru biruința Lui. Fără o soție credincioasă, cum mi-a dat-o Domnul mie pe Domnița, ca un dar special, ca împreună să purtăm războaiele Domnului, eu singur nu cred că aş fi putut duce o asemenea luptă. Ea mi-a fost întotdeauna ajutorul cel mai potrivit pentru toată viața. Mărit să fie Domnul, Cel singur vrednic să primească toată slava în veci! A noastră e bucuria slujirii şi asta ne este de ajuns!

După o săptămână sau două, primesc telefon de la un alt ofițer de securitate care mă invită la o întâlnire după orele de serviciu, dar nu la o casă conspirativă, (şi vai câte or fi fost de astea în tot Aradul), ci la capătul de pod de peste râul Mureş, opus centrului oraşului, deci spre cartierul Aradul Nou. I-am promis că voi fi acolo la locul şi timpul indicat. Era o zi frumoasă de primăvară cu cer senin şi soare, de sfârşit de aprilie 1955.

De data aceasta s-au prezentat doi ofițeri de securitate în uniformă, cu grade de locotenenți, în ținute impecabile, probabil ca să mă impresioneze, să ştiu cu cine am de-a face. M-au invitat să coborâm spre albia Mureşului. Am înaintat spre Vest câteva sute de metri şi ne-am oprit vis-a-vis cu fabrica de textile TEBA, aflată pe celălalt mal. Ne-am aşezat jos, aproape de firul apei, străjuiți de nişte copaci. Unul s-a aşezat la stânga mea, celălalt la dreapta mea. Discuțiile au debutat cu încercările lor de a mă determina să îmi revizuiesc poziția, că aşa voi putea să am avantaje cu care să-mi cresc copiii, să le asigur un viitor bun în societate şi altele de felul acesta. Când unul, când altul, căutau să bage în coş

argumente cu privire la un viitor frumos, fără griji. De ce să îmi risc viitorul meu şi al familiei pentru nişte idei religioase? Mă asigurau că eu pot să îmi practic credința, pentru că legăturile cu ei nu îmi afectează viața religioasă. La rândul meu, am profitat de această ocazie să pot să le vestesc Evanghelia Mântuirii, prin credința în Domnul Isus Hristos. Le-am arătat că toți oamenia sunt păcătoşi şi că Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate. Pocăința este unica uşă spre împăcarea cu Dumnezeu, ca astfel să putem fi salvați pentru eternitate. Le-am spus că acum ei sunt tineri, cu grade de ofițeri, având de partea lor puterea, dar va veni o zi când epoleții argintii care îi au pe umeri acum nu vor mai fi, şi atunci ce se va întâmpla cu ei? Le-am spus că acum, în Numele Domnului Isus Hristos şi prin credința în El am căpătat har în ochii lui Dumnezeu. Pocăința şi credința trebuie manifestate acum, că ziua de mâine nu este a noastră şi s-ar putea să fie prea târziu.Sigur că cele spuse de mine atunci nu le-a stârnit nici un interes, dar am putut să împlinesc ce apostolul Pavel scrie în 2 Corinteni 2:15-16: “În adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceştia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasma de la viață spre viață. Şi cine este deajuns pentru aceste lucruri?” Văzând în cele din urmă că nu ajung la nici un rezultat cu mine, au ținut să mă asigure fiecare că voi suferi consecințele. Eu i-am asigurat că sunt pregătit pentru asta! În final ne-am despărțit, ei pe drumul lor, iar eu pe drumul meu, pe drumul crucii şi asta de bună voie şi în modul cel mai conştient. Mare lucru este să ajungi să fii eliberat de orice duh de frică, ce paralizează gândirea şi voința. Când ai ajuns la punctul să pui totul pe altar, să nu mai ai ceva pe care să nu-l fi pierdut, Satan nu mai are cu ce să te ispitească şi te bucuri de o libertate fără egal în lumea aceasta.

Am nădăjduit că a fost ultima întâlnire cu securiştii în condiții de libertate, dar cu o săptămână mai târziu, am fost sunat la birou de ofițerul Şerban, care m-a invitat la o întrevedere cu el, în acelaşi mod şi loc, ca şi cu ultimii doi. El este acela care mă introdusese la casa conspirativă de pe Memorandului 10, Aradul Nou. (În 1997, când am fost în Romania, sosit acolo cu avionul prin Timişoara,

ajuns în zona cartierului Aradul Nou, am ținut să fac o mică deviere de traseu şi să mă abat pe strada Memorandului 10, unde am făcut o fotografie cu casa cu pricina. Pentru mine, ea este simbolul împilării, dar şi al învierii, al biruinței. Poate că în cazul editării unei cărți, m-am gândit atunci, să-mi fie de folos. Tot cu acea ocazie am fotografiat la Timişoara clădirea Tribunalului Militar, unde a avut loc procesul şi condamnarea mea şi a fraților în februarie 1959. Acolo se vede şi o parte a închisorii.)

Acum avea să fie cea de-a treia întrevedere cu el şi ultima. Ca şi ceilalți doi, a încercat şi el să mă determine să revin la "normalitate", ceea ce eu nu am putut accepta niciodată. Ei îmi spuseseră în cele trei zile de anchetă despre eventualitatea unor răufăcători, sabotori sau spioni care ar fi putut periclita securitatea şi bunăstarea populației, nicidecum despre vânzarea şi trădarea fraților mei, ca informator, ajungând până acolo încât să îmi mint până şi soția. Faptul că au violat integritatea mea spirituală şi fizică, prin mascarada unei arestări secrete, nu aveam să le-o iert pentru tot restul vieții mele. Nu eram vinovat cu absolut nimic din punct de vedere politic, social şi economic, în muncă şi ca cetățean. Au vrut să mă scoată din funcție, din circulație, ca influent creştin, intelectual şi cu o activitate spiritual religioasă intensă, asta este tot ce au încercat în tentativa de arestare secretă.

Eşuase şi securistul Şerban să mă convingă să revin asupra hotărârii mele, dar am insistat şi eu să-i fac mărturia creştină, că pentru mine "a trăi este Hristos şi a muri este un câştig" (Filipeni 1:21). Încheie şi el cu amenințarea că voi avea de suferit şi eu şi, din cauza mea, şi familia. Aceste amenințări asupra mea nu mai aveau nici un efect. Din vâltoarea unor astfel de experiențe aveau să se nască versurile uneia dintre cântările pe care mi le-a dat Domnul ca un dar:

Când al ispitei ceas te copleşeşte

Şi cerul pare că te-a părăsit,

Să nu disperi, ci-aşa cum eşti, trăieşte

Puterea harului ce I-ai primit.

Căci încercarea ține o clipită
În al veciei necuprins hotar.
Urmată fiind de slava mult dorită
În care vei intra-n curând prin har.

Când valuri de necaz te împresoară
Şi în nesiguranță eşti adus,
Să nu te temi, căci cel ce le măsoară
Le-a potrivit să nu poți fi răpus.

Când lei ce te-nfioară-ți stau în cale
Voind să-ți curme-al tău ceresc avânt,
Să nu te-opreşti, c-a lor puteri din vale
Pe al credinței drum legate sunt.

Când îndoieli îți vlăguiesc puterea
Şi orizontul ți s-a-ntunecat,
Să nu cârteşti, că cel ce dă-ncercarea
E Domnul, care te-a răscumpărat.

Când ocărât de gloată te cutremuri
Şi adevărul pare-a-ți fi duşman,
Să nu cedezi nimic, căci peste vremuri
Ocara-i slavă sus în Canaan.

Căci toate-acestea trebuie să vie
În calea celui ce-i al lui Isus,
Ca după ce-i desăvârşit, să fie
Părtaş la tron cu Domnu-n ceruri sus!

Revin asupra episodului cu securistul care mi-a spus: “Dacă Hristos e Adevărul….” din care am uitat unele amănunte care sunt importante în mărturia mea. Îndată ce am decis cu soția să nu duc în scris ce mi-au cerut despre adunare şi frați, eu mă gândeam că am fi putut fi arestați şi eu şi fr. Vasilică Moisescu, care era

considerat duşman al ideologiei ateiste şi al filosofiei materialiste, prin cărțile publicate de el. Ştiind că fratele Vasilică avea multe lucrări scrise la maşina de scris, cu mari sacrificii, altele publicate, nu voiam cu nici un chip ca aceste lucrări să cadă în mâinile securității, cu ocazia vreunei percheziții inopinate. Fiind convocat la adresa conspirativă pentru o vineri seara, la sfârşitul adunării de joi seara, l-am solicitat pe fratele Vasilică să vină cu mine pe un drum abătut față de cel pe care mergeam spre casă de obicei, într-un grup de frați. Pe Calea Victoriei, în drum spre Stadionul U.T.A., mergeam pe mijlocul drumului şi am căutat să-l pun la curent cu toată istoria mea cu securitatea şi că refuzul meu de a colabora cu ei s-ar putea solda cu arestarea noastră de îndată. I-am spus că ar fi bine ca încă din noaptea aceea, el şi cu soția să caute în mare taină, fără să ştie nimeni altul, să-şi ascundă, să pună la adăpost tot ce are de valoare în scris şi ar vrea să nu se piardă, în cazul unei arestări. Am insistat mult la ținerea discreției absolute, cu privire la cele comunicate pentru a salva grâul lui Dumnezeu dat lui prin revelație specială. Ştiam că nu este un lucru uşor pentru fratele Vasilică, să ştie păstra un secret absolut şi prin aceasta şi eu îmi periclitam serios viața, după cele întâmplate cu prilejul arestării secrete. Totuşi, am făcut un act de credință chiar cu riscurile totale. Aveam în mintea mea imaginea lui Ghedeon, care bătea în secret grâul în teasc, ca să-l ascundă de Madian, duşmanul copiilor lui Israel. Îngerul Domnului i S-a arătat şi i-a zis: "Domnul este cu tine, viteazule!'' Ghedeon i-a zis: "Rogu-Te, Domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentruce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Şi unde sunt toate minunile acelea pe cari ni le istorisesc părinții noştri când spun: ne-a scos oare Domnul din Egipt?'' Acum Domnul ne părăseşte şi ne dă în mâinile lui Madian! Domnul S-a uitat la el şi a zis: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai izbăveşte pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimet Eu?” Aşa am primit şi eu credința de a face un pas riscant, dar Domnul ne-a adăpostit pe amândoi în acea împrejurare. Mărit să fie Domnul! Trei ani mai târziu, la sfârşit de noiembrie 1958, parte din scrierile fratelui Vasilică aveau să fie confiscate, odată cu arestarea fratelui Traian Ban, de la locuința sa din comuna Gurahonț. Securiştii au aflat prin unii dintre informatorii lor secretul, că acolo fuseseră ascunse.

În vara anului 1956, fratele Richard a fost eliberat, după opt ani din prima detenție, şi a venit la Arad. Am primit vestea şi în grabă am mers la gară cu mare bucurie. Sigur, că fost deținut politic, era considerat periculos şi cei ce aveau să-l găzduiască, fără îndoială, aveau să rişte, şi nu puțin. Soția şi cu mine primisem cu mai bine de un an înainte biruința de a nu mai purta frică de nimeni, şi chiar puțin după arestarea secretă, am avut prilejul să-l primim şi să-l găzduim pe fratele Richard în casa noastră. Ne-am bucurat mult în acele zile şi l-am însoțit în mai multe biserici baptiste, lutherane, reformate din Arad, Pâncota şi chiar la Sibiu. Dar cum condițiile de găzduire la noi erau inadecvate pentru fratele Richard, i s-a găsit o altă familie, cu condiții excelente de găzduire, aşa că nu a fost o problemă. Doar o noapte a fost găzduit la noi. Mărit să fie Domnul!

Nişte surori din Arad au făcut ulterior o colectă specială de bani şi îmbrăcăminte bună de iarnă şi m-au încredințat pe mine să le duc surorii Binția şi fratelui Richard la Bucureşti. Mişcările frățeşti au fost foarte vii şi binecuvântate în acele zile şi mărturia Evangheliei Domnului Isus Hristos a fost pusă în cinste. Dar, ca în toate perioadele istoriei, s-a manifestat şi o lucrare de amăgire, de imitație, cum a fost şi aceea a vrăjitorilor din Egipt, care au imitat anumite semne, dar au fost dați pe față. Prin lucrări demonice întotdeauna s-a căutat să se contracareze singura lucrare veritabilă, aceea pe care Dumnezeu o face prin Duhul Său Cel Sfânt. În toate veacurile s-au ridicat prooroci falşi, mincinoşi, aşa cum îi descrie şi apostolul Pavel:“În norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învățători mincinoşi, cari vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Şi, din pricina lor, Calea Adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înşelătoare, să aibă un câştig de la voi. Dar osânda îi paşte de multă vreme, şi pierzarea lor nu dormitează” (2 Petru 2:1-3). Ne-a fost dat să cunoaştem asemenea cazuri, să ne fie descoperite prin Duhul lui Dumnezeu, cu darul specific de “deosebire a duhurilor”. Pe parcursul acestei mărturii pe care o fac spre lauda Domnului şi instruirea poporului lui Dumnezeu, voi da

asemenea cazuri practice şi ca avertisment pentru aceia pe care apostolul Pavel îi numeşte “lesne crezători”, care devin înşelați şi tind să-i înşele şi pe alții (Romani 16:18). Toate lucrările de amăgire, înşelătoare, sunt promovate prin duhurile înşelătoare, care răspândesc învățăturile dracilor, “abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roşu în cugetul lor” traducerea lui Darby: “Cauterizați - cu cauterul - în însăşi conştiința lor, 1 Timotei 4:1-2). Iată un exemplu trăit şi văzut de noi, în care am fost chemați să slujim spre salvare, dar prea târziu…În jurul anului 1955, s-a consumat la Arad o dramă, care a afectat şi zguduit oraşul. Într-o duminică seara, la ieşirea de la Adunarea Baptistă “Speranța”, unde fusesem ocazional, două perechi de vârsta mea, cu care eram şi prieteni încă din copilărie, mi-au făcut invitația să vin şi eu cu ei în seara aceea să petrecem împreună. Soția era acasă, cu copiii mici. Mi-au spus că ei se ocupă cu chemarea spiritelor unor morți, printr-un medium, şi că au experiențe foarte interesante laolaltă. Când am auzit despre ce este vorba, îndată am respins categoric chemarea lor pe baza învățăturii clare a Cuvântului lui Dumnezeu. Cele două perechi au fost: G.S. cu soția lui C. şi a doua familie era aceea a lui T.I., cu soția lui, G. Ce s-a întâmplat??? După ce au practicat câtva timp spiritismul cu chemarea morților, prin medium-ul care era Gina, lucrurile au ajuns la un impas cu deznodăminte fatale. Într-o după-masă, soneria, acționată de la stradă, ne anunță un musafir. Am coborât să descui uşa cine credeți că era? Cornelia S. Era zdrobită de durere, abătută, parcă pierdută. Am invitat-o în casă şi împreună cu soția i-am oferit posibilitatea să-şi descarce inima. Plângea…şi cerea ajutor.

Practicând acest cult demonic, la început au avut unele satisfacții, fiind seduşi de anumite spirite diavoleşti şi cu totul abătuți de la Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Câte un spirit le spunea, la cererile lor, ce numere să pună la Loto, ca să câştige. Şi după multe luni de înşelare, nu şi-au dat seama că sunt mințiți, ca să se trezească, că le-a prezis că vor emigra în America şi multe alte gogomănii de felul acesta. Lovitura fatală a venit când “Gina”, medium-ul grupului s-a îndrăgostit de G.S., iar acesta, la rândul lui, de Gina. Biata Cornelia, disperată că îşi pierde bărbatul, a venit să

ne roage să intervenim, să facem tot posibilul să îşi salveze familia. La rândul lui, T., zdrobit că îşi pierde soția, nu mai putea să îşi găsească liniştea.

Am solicitat ajutorul unui frate, ca împreună să mergem la familia S. acasă, să mijlocim pentru a evita naufragiul celor două familii. Totul a fost însă prea târziu pentru vreun remediu. Seducția exercitată de Gina asupra lui G.S. prin spiritul care îi stăpânea, a fost totală. Încă în seara aceea, înfuriat că a fost dat în vileag, părăsi definitiv familia, divorțul rămânând singura soluție. Fiecare familie avea câte un copil.

Deznodământul a fost că T.I., care era inspector la banca din Arad, s-a sinucis, iar copilul lui a fost luat spre îngrijire de părinții lui. Cornelia nu s-a mai căsătorit şi a rămas să-şi crească singură copilul. Ceilalți doi s-au căsătorit şi au avut un copil împreună, iar după mai mulți ani, Gina, sub teroarea conştiinței pe care nu a mai putut-o suporta, a dispărut de acasă şi s-a sinucis prin înec în Mureş. Cadavrul ei a fost recuperat numai după trei luni.

La 1 Cronici 10:13-14, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune despre moartea împăratului Saul aşa: "Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, şi pentru că a întrebat şi a cerut sfatul celor ce cheamă morții. N-a întrebat pe Domnul: de aceea Domnul l-a omorât, şi împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai."

Mulțumesc lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care de-alungul vieții ne-a ocrotit, şi pe mine şi pe soția mea, de a cădea pradă duhurilor de amăgire, prin cunoaşterea şi împărțirea dreaptă a Cuvântului lui Dumnezeu, primit prin frații binecuvântați pe care Dumnezeu i-a rânduit pentru noi, din frageda vârstă a copilăriei spirituale. Mărit să fie Domnul! Lucrări de amăgire, pe bază de duhuri viclene, mi-a fost dat să cunosc şi în aşa-numitul curent harismatic, prin unii care se dădeau ca şi având darul proorociei; în realitate, ei erau impostori în lucrarea lui Dumnezeu. Aşa de exemplu a fost unul numit C., penticostal de la Arad. Era muncitor la o secție de maşini de bază de tricotat, "Rachel". Avea vreo zece copii şi am fost fericit să mijlocesc un ajutor pentru el de la Casa de Ajutor reciproc, o sumă nerambursabilă.

Acesta îi spusese unei credincioase baptiste că ea nu este căsătorită după planul şi voia lui Dumnezeu cu bărbatul ei, ci adevăratul ei partener este un tânăr care locuia în gazdă la părinții ei. Amăgirea a fost atât de uşor primită de ambii, încât sora M., fără să-şi părăsească soțul, a început să trăiască în preacurvie cu acest tânăr. Acesta a fost pur şi simplu sedus de poftele cărnii, capul şarpelui fiind însă în inima femeii, ca la prima pereche de oameni. Deşi ea era mai în vârstă, amândoi au căzut în plasa Diavolului prin proorocul acesta fals, care a mai făcut şi alte nelegiuiri de felul acesta.

Sora M. a venit cu soțul ei la adunarea din str. Oituz 27, unde Cuvântul viu al lui Dumnezeu vestit cu putere o trezi la realitatea crudă a înşelării în care a căzut şi care l-a atras şi pe acest tânăr neexperimentat duhovniceşte. Descoperită în conştiința ei ca vinovată, ea mărturiseşte totul în adunare şi soțului ei, care o iartă, datorită pocăinței ei radicale. Tânărul a fost sfătuit să-şi caute o altă adunare. Aşa a ajuns la o adunare penticostală. S-a căsătorit şi a avut mai mulți copii, dar fericire în căminul lor nu a fost nicidecum. El nu a putut fi adus la o reală schimbare a vieții lui şi s-a despărțit de soție, mărturia vieții lui personale fiind total ruinată, după care a ajuns să moară înainte de vreme… Păcatul lasă urme adânci, dacă nu e luat serios în seamă.

Când atmosfera duhovnicească este curată ăn adunare, cei ce trăiesc în păcat nu pot să se ascundă: sunt descoperiți de Duhul lui Dumnezeu şi sunt dați pe față, aşa cum scrie în Psalmul 1:5. “De aceea, cei răi nu pot ține capul sus în ziua judecăți, nici păcătoşii în adunarea celor neprihăniți.”

În adunarea din str. Oituz 27, au fost date pe față mai multe cazuri de păcate grele şi unele suflete au fost schimbate din temelie. Atunci când o adunare are unitate de gândire în Hristos, în Adevăr, se roagă şi posteşte, gândurile inimilor sunt date pe față.

Îmi aduc aminte cum în data de 5 martie 1953, fără să fi fost programat ceva anume, au venit la noi acasă patru frați; cu mine eram cinci. Cu totul deosebit de alte rânduri, a venit peste noi un duh de rugăciune, cum eu nu mai cunoscusem înainte ceva asemănător. Eram întors de şapte ani la Dumnezeu, dar de data

aceasta cu înfocare şi cu stăruință ne-am rugat pentru ca Domnul să facă o lucrare de trezire cu viețile noastre, în adunare şi pe frontul politic al lumii. De mai multe ori, fiecare a revenit la rugăciune, care s-a ținut lanț în tot timpul acelei seri de părtăşie. Duhul lui Dumnezeu plana asupra noastră, simțit de fiecare dintre noi în parte. Primul rezultat a fost că atunci, unul dintre cei cinci care ne rugam, anume Ginga Ioan, în vârstă de vreo 35 de ani, fost ofițer de aviație cu grad de maior, s-a predat lui Dumnezeu. El făcuse deja doi ani de închisoare sub comunişti. În timpul celui de al II-lea Război Mondial, avionul lui a fost doborat în partea de Răsărit a țării şi el a suferit grave arsuri pe anumite porțiuni ale corpului său. Avea cetățenia americană, fiind născut în Statele Unite ale Americii, pe la sfârşitul primului Război Mondial.

Ginga a devenit un minunat copil al lui Dumnezeu, un om al rugăciunii prin excelență, pentru tot restul vieții lui. Era dăruit şi în vorbire, ştiind să spună în puține cuvinte MULT. Odată, după ce vorbise la Ora Biblică circa cinci minute în duminica aceea, cineva l-a întrebat: “Frate Ginga, m-a impresionat mult Cuvântul care l-ați avut la Şcoala Biblică. Cum de ați reuşit în aşa scurt timp să spuneți atât de mult, prin comparație cu alții”? Fratele a răspuns: “Dragul meu, în dosul celor cinci minute de vorbire au stat mai multe ceasuri de rugăciune înaintea lui Dumnezeu!” În anul 1969, a primit dreptul să se repatrieze în S.U.A., împreună cu soția lui şi fiul ei. Ultima oară ne-am întâlnit în Texas, zona Houston, unde îşi avea locuința, cât şi cu frații de acolo, în primăvara anului 1985. A plecat la Domnul la vârsta celor tari, cum spune Sfânta Scriptură, în deceniul al zecelea al secolului al XX-lea, fericit în Hristos, lăsând în urmă un mare gol, fie în familie fie printre cei ce l-au cunoscut… Voi mai aminti unele experiențe binecuvântate împreună cu el, când voi aborda perioada anilor de închisoare, când şi el a fost condamnat în lotul nostru la 18 ani de muncă pentru credința lui vie în Isus Hristos “Cel Răstignit”! Cu puțin timp înainte de a pleca la Domnul, ne-a sunat la telefon din Texas şi împreună cu soția am avut o minunată convorbire de părtăşie duhovnicească cu el. Simțea sfârşitul lui aproape. Ne-a vorbit cu multă afecțiune.

Al doilea eveniment major care a avut loc în urma acelei seri de 5 martie 1953, de rugăciune intensă, l-am aflat abia ziua

următoare, 6 martie, şi a fost o mare satisfacție pentru noi. Acest eveniment avea să afecteze însăşi istoria lumii. Chiar în timpul în care noi eram mobilizați de Duhul lui Dumnezeu la rugăciune, El a găsit cu cale să taie firul prin hemoragie cerebrală, uneia dintre cele mai hidoase figuri politice ale lumii, care şi-a pătat mâinile şi sufletul cu sângele a milioane de oameni din imperiul bolşevic, şi anume: Iosif Visarionovici Stalin! Moartea lui a însemnat începutul destrămării treptate a imperiului comunist. Slăvit să fie Domnul! Noi nu am ştiut ce se întâmplă, dar cred că Domnul a avut nevoie şi de rugăciunile grupului nostru de excepție, ca şi de altele poate, de care noi nu ştim… Pe drept cuvânt, Iacov, fratele Domnului Isus, scrie în epistola sa: “Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” În urma morții acestei mari căpetenii a răului în lume, a venit o perioadă de relaxare, de destindere şi în țara noastră. Moartea lui Stalin a determinat şi o serie de evenimente care s-au succedat în Uniunea Sovietică în perioada imediat următoare. Astfel, Ministrul Securității, care era mâna dreaptă a lui Stalin în crimele săvârşite, anume Becria, a fost demascat, judecat şi condamnat la moarte. Cel ce a dus la îndeplinire această hotărâre dumnezeiască cu privire la Becria a fost următorul preşedinte al U.R.S.S., Nikita Hruşciov, care a domnit la Kremlin din 1953 până în 1964. Acum 15 ani, când am vizitat marea clădire care găzduieşte O.N.U., din New-York, ghidul care ne însoțea ne-a spus că vom vedea sala de şedințe, precum şi faimoasa masă la care preşedintele Hruşciov, nervos, şi-a scos pantoful din picior şi a lovit furios cu tocul în masă, ca să atragă atenția asistenței de delegați la ceea ce voia să spună. A rămas celebru în istorie acest lucru cu totul neobişnuit. Dar un lucru mult mai vrednic de remarcat este că fostul preşedinte Hruşciov s-a pocăit sincer, s-a întors la Dumnezeu şi făcea vizite la bolnavii credincioşi prin spitale. În emisiunile posturilor de radio din Apus s-a vorbit mult despre acest lucru, auzit şi de noi în România. Istoria lumii nu este la voia întâmplării, ci este în mâna Atotputernicului Dumnezeu, slăvit să fie Numele Lui!

Un alt amănunt pe care aş vrea să-l amintesc în legătură cu adunarea din Oituz 27 este acela, că vara, frații şi surorile au hotărât să avem strângerea laolaltă începând cu ora 7 dimineața, în fiecare duminică, până seara, când se sfârşea totul cu o masă de

seară, şi se lua Cina Domnului. În vreo două cazuri, am rămas şi toată noaptea de duminică spre luni, până dimineața, când mergeam direct la serviciile noastre. Bucuria părtăşiei laolaltă era ruptă din cer şi nu ne venea să ne mai despărțim. Sigur că Satan şi slugile lui nu vedeau cu ochi buni această legătură vie, şi nici mărturia în fața lumii. Începutul anului 1956 părea să fie liniştit în aparență, dar revoluția politică a partidului comunist trebuia instaurată conform planului stabilit, în toate domeniile de activitate: social, economic şi cultural. Organele securității pregăteau cu migală acte de încriminare elementelor care erau considerate potrivnice. Au fost scoase unele decrete noi, menite să uşureze munca de eliminare şi lichidare a celor considerați “contrarevoluționari!.'', având o altă concepție despre lume şi viață decât cea promovată de partidul comunist.

Această perioadă de acalmie, de tranchilitate de la început a fost brusc întreruptă de evenimentele “contrarevoluției” din Ungaria, din toamna anului 1956, luna octombrie. Poporul maghiar, dornic de libertate, s-a ridicat la luptă împotriva forțelor armate sovietice, care ocupau Ungaria începând cu sfârşitul celui de-al II-lea Război Mondial, adică din 1945. Un vânt de libertate prematur a început să străbată toată Europa. Moscova a ordonat trupelor sovietice şi celor din țările pactului de la Varşovia să intervină şi să restabilească ordinea în Ungaria. Trupele române nu au participat la această intervenție care a fost un act de precauție inteligentă din partea conducerii României de atunci.

Fără îndoială că acest eveniment a avut ca urmare o exacerbare a necesității de vigilență politică în toate țările comuniste. Securitatea, poliția, activiştii de partid cu întreaga armată de informatori trebăluiau peste tot. Ca unul care am refuzat orice tangență cu organele Securității, în urma arestării mele secrete din 21 septembrie 1954, eram ținta lor specială pentru a fi găsit şi calificat ca “element contrarevoluționar”, împotriva căruia trebuiau “fabricate” dovezi de incriminare, pentru momentul oportun. Astfel, eram urmărit deseori pas cu pas, de diferiți agenți ai Securității, care de la o zi la alta, în costume şi ținute diferite deghizați, mă aşteptau postați în diferite locuri, în apropierea casei în care locuiam, să vadă cu cine sunt, de unde vin, ca să dea

rapoarte. Alteori trimiteau la mine acasă sub formă de prietenie, ingineri cu diferite posturi şi funcții în fabrica “Tricoul Roşu”. Odată s-a invitat la mine acasă un inginer evreu, Mandel Oscar, şeful secției de Control Calitate pe fabrică. Se arăta interesat în probleme spirituale şi mi-a cerut nişte cărți de citit, cu conținut religios creştin. În realitate pe el nu îl interesau, dar le-a predat securității, ca să caute în ele capete de acuzare. Peste două trei săptămâni mi le-a restituit aşa cum i le-am dat şi din discuțiile avute cu el mi-am dat seama că nu citise nimic. Într-o noapte de iarnă grea, cu zăpadă multă şi un ger cumplit de crăpau pietrele, mă întorceam după miezul nopții, de la o strângere frățească la părtăşie, ținută în casa unui frate, în cartierul Parneava, aproape de Mureş. Drum lung, de aproape 3 km. Pe stradă nu am întâlnit nici țipenie de om. Ajuns la strada care cotea spre locuința mea, de la o distanță de vreo sută de metri, zăresc o mogâldeață de om, stând sub becul electric, bătând pasul pe loc, ca să se încălzească. În sinea mea mi-am zis: “ăsta-i agent al securității”, are misiunea să raporteze la ce ora m-am întors, precum şi ca mijloc de intimidare şi înfricare a mea. Era absurd ca cineva, după miezul nopții, pe o stradă necirculată la aşa oră, pe un ger cumplit, să bată pasul pe loc… Când am ajuns în dreptul lui, îşi scoase capul din paltonul lui cu gulerul ridicat sus şi se uită la mine cu mare interes, cu ochii deschişi larg, sigur, ca să mă identifice. Mi-am zis: “Stai, că te verific şi eu!” În loc s-o iau la stânga, să intru în curte, m-am făcut că îmi continui drumul drept pe strada Artileriei. După vreo 25 de metri, m-am oprit exact la colțul fabricii “Strungul” din imediata apropiere şi m-am întors să văd ce face “amicul meu nocturn”. Stătea şi se uita spre mine, stăteam şi eu şi mă uitam spre el. După vreo două minute, tai în diagonală drumul ca să ajung la casa unde locuiam şi am intrat în curte. Nedumerirea lui, că oi fi fost eu sau nu s-a elucidat, îndoiala lui a dispărut. Putea să raporteze misiunea îndeplinită şi a plecat glonț spre casa lui. Mâine putea raporta în scris: “Iovin a sosit acasă după miezul nopții, ora 0:30.”

În dimineața izbucnirii luptelor din Ungaria, am sosit la fabrică în timp util. La poartă era mare agitație. Secretarul de partid pe fabrică, Szabo Janos, şi şeful Biroului Dosare Secrete, Mandics Jozsef, care împreună cu cadristul Muscă Ioan erau oamenii de

încredere ai securității în intreprindere, creau o atmosferă de tensiune, cu strigăte, apostrofări, provocări, să vadă care dintre salariați se dovedesc a fi recalcitranți la provocările lor, ca să fie încondeiați şi raportați ca atare. În îmbulzeala de la poartă, odată cu mine a sosit şi un alt fost coleg de liceu şi acum de birou, Măcinic Romulus. Era un bprbat curajos, fost ofițer de rezervp ăn Armatp. El a protestat li a ăntrebat ce înseamnă această stare de tensiune psihotică cum nu mai fusese niciodată? Fiindcă sosisem şi eu în acelaşi timp, sigur aveam să fiu şi eu ținta de raportat împreună cu Măcinic Romulus. Avea să se dovedească în curând, căci amândoi am fost retrogradați din posturile noastre şi mutați pe alte poziții, unde ni s-au scăzut simțitor salariile. Eu am fost mutat la Serviciul Mecanicului Şef, unul dintre cei mai dificili oameni pe care i-am întâlnit în viață. Frică nu era cazul să ai de membrii de partid, ci de cei care nu erau, în schimb, în secret, şi-au voluntariat ei serviciile partidului comunist şi securității. Astfel, mi se pregateau noi piese acuzatoare la dosar pentru vremea când aveam să fim judecați, în cadrul unui proces ce era pregătit cu multă grijă. În cazul acesta, acuza care avea să mă apese în proces, doi ani mai târziu, a fost aceasta: "Inculpatul Iovin Mihail a simpatizat cu elemente "contrarevoluționare" din Ungaria, în toamna anului 1956." Era cel de-al patrulea cap de acuzare dintre cele cinci. Mărit să fie Domnul! Dar nu a fost numai atât. În vara anului 1958, luna august, era termenul limită fixat la terminarea războiului, în baza tratatului de pace stabilit de marile puteri, ca trupele sovietice să părăsească în întregime teritoriul Țării Româneşti. Zile la rând, în jurul amiezii, trenuri încărcate cu trupe sovietice erau trase în fața peronului gării C.F.R., unde se făcea o anumită festivitate din partea autorităților politice şi administrative ale oraşului, care întotdeauna se sfârşea cu binecunoscutul dans popular numit "perinița". Din intreprinderile mari din Arad, în acele zile, erau formate detaşamente de salariați din personalul technico-administrativ, care erau duse la gara CF.R., ca să ia parte la ceremonia plecării trupelor sovietice.

Într-o zi anume, eram foarte bolnav, cu deranjamente ale aparatului digestiv, care au durat mai multe zile la rând. Am postit în acele zile pentru a-mi reveni la normal. Abia stăteam pe picioare, dar nu am căutat să mă eschivez şi m-am dus şi eu… Nu ştiam ce

are să mi se întâmple şi chiar dacă aş fi ştiut, tot m-aş fi dus. Festivitatea începuse, iar tovarăşele femei din fabrici se întreceau unele pe altele în a dansa “perinița” cu soldații sovietici. Eu stăteam pe peron în cadrul detaşamentului fabricii “Tricoul Roşu”, condus de directorul adjunct, inginerul Traian Pelau. În dreapta mea se aşezase un salariat ceferist în uniformă şi totul părea normal pentru mine ca şi în zilele precedente. Spre surprinderea mea, nu se strigau atât de mult cunoscutele lozinci de veşnică prietenie etc… Deodată însă în spatele meu, între mine şi ceferist, apare o namilă de om greu, de vreo 120 kg, ne ia pe după cap cu câte o mână pe fiecare şi răsuflă din greu, sprijinindu-se pe noi. Am crezut că i-o fi venit rău şi se sprijină pe noi ca să nu cadă jos… în realitate, a tras aer din plin în piept şi cu o voce de tunet a strigat o lozincă ca aceasta: “Trăiască armata sovietică, eliberatoarea țării noastre de sub jugul fascist”! A fost singura lozincă ce s-a auzit în ziua aceea de august ‘58 pe peronul gării din Arad. Lozinca a rămas spânzurată undeva în văzduh, pentru că nimeni nu a susținut-o şi nici nu a aplaudat. În clipa aceea, cu o forță brutală, acest individ (probabil agitator politic), mă apucă de umăr, mă suceşte spre el şi cu un ton ultra în decibeli a zbierat la mine: "De ce nu strigi, de ce nu bați din palme? Imediat să părăseşti peronul! Ai înțeles?" Interesant că nu avea nimic cu ceferistul, care nici el nu a susținut lozinca, şi nimeni altcineva."Eu nu părăsesc peronul, deoarece nu am venit aici de capul meu şi nici nu voi părăsi peronul fără detaşamentul cu care am venit!"

"Care ți-e detaşamentul, din ce unitate faci parte?" Toată lumea se uita spre mine, în timp ce tovarăşele femei de partid jucau “perinița” şi se întreceau în a se îmbrățişa şi săruta cu ofițerii şi soldații sovietici… I-am răspuns că eu am venit cu detaşamentul intreprinderii “Tricoul Roşu”. A fost o panoramă neaşteptată pentru mine, când abia mă țineam pe picioare. "Mandics, Mandics! Unde esti? Ia uite la ăsta, înseamnă-ti-l! Notează-ți-l! Ține minte! E duşman al armatei sovietice. Se bucură că trupele sovietice trebuie să părăsească țara!"

Inginerul Traian Pelau, directorul adjunct al intreprinderii, îmi face un semn discret şi îmi şopteşte: “Nu pleci nicăieri fără noi!” Aşa am şi făcut. Unii dintre cei ce erau acolo l-au recunoscut pe acest

individ, care era un țigan, dar avea funcția de secretar de partid al organizației de bază din “Uzinele de Vagoane” Arad. Aceasta era o înscenare anume, în vederea procesului ce mi se pregătea cu tot felul de dovezi “fabricate”, atât de bine ştiute în societatea comunistă. Minciuna şi crima erau fundamentul pe care s-a construit imperiul comunist. Cine era şeful suprem al sistemului lumii acesteia? Ne-o spune chiar Domnul Isus: “Pentru ce nu înțelegeți vorbirea Mea? Pentru că nu puteți asculta Cuvântul Meu. Voi aveți de tată pe Diavolul; şi vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaş; şi nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câteori spune o minciună, vorbeşte din ale lui, căci este mincinos şi tatăl minciunii” (Ioan 8:43-44).

Nu a fost de mirare pentru mine când al cincilea cap de acuzare a fost acesta: “Inculpatul… a manifestat sentimente de bucurie şi satisfacție, când trupele sovietice au trebuit să părăsească România în august 1958.” La baza persecuțiilor şi suferințelor prin care aveam să trec, era hotărârea mea nestrămutată de a nu accepta nici o legatură cu acest sistem satanic, care a făcut să piară zeci de milioane de oameni în secolul al XX-lea, printre care şi atâția creştini, adevărați martori ai lui Isus Hristos şi în cele din urmă şi MARTIRI. Mărit în veci să fie Domnul!

Durerea mea a fost că, din pricina mea, sora mea Felicia a suferit din nou scoaterea ei din postul de şefă de sector Croitorie-Confecții şi pusa într-un post modest, la secția de Repasat stofe, cu salariul înjumătățit. Ea era, de fapt, stâlpul susținerii familiei mele părinteşti şi nu s-a căsătorit, ci a fost aceea care a dus tot greul, de pe vremea când eu eram încă pe băncile şcolii. Domnul a binecuvântat-o cu o bună mărturie în fața întregului colectiv de muncă, cât şi a superiorilor ei. A avut Dumnezeu în planul Lui grijă să o răsplătească din belşug, prin acela pentru care ea s-a sacrificat, ca şi pentru familia lui. Ajungând în America din 1980, am avut de grijă ca bătrânețile ei să fie la adăpost de orice îngrijorare materială, până în anul 1993, când a dorit mult să mă mai vadă o dată venit în țară, dorință împlinită în august-septembrie a acelui an, iar după două luni, mângăiată, a închis ochii, pentru a ajunge în casa ei de veci. Fie Numele Domnului Isus Hristos binecuvântat, pentru tot ce a lucrat în viețile noastre! Amin!

Evenimentele sângeroase din Octombrie 1956 şi profilarea la orizont a plecării trupelor sovietice din România, care aveau să lase în urma lor un gol, un vid al puterii, a determinat acțiuni din partea regimului, care aveau să prevină în România ceva asemănător ca şi în Ungaria. Pe de altă parte, era preconizată şi socializarea agriculturii, care să asigure trecerea de la stadiul de Republică Populară la o formă superioară, în perspectiva dezvoltării societății spre comunism, şi anume crearea statului socialist. Socializarea agriculturii era un pas important în realizarea statului socialist. Sigur, clasa care avea să fie crunt lovită prin această socializare era aceea a țăranilor, care erau legați de glie.

În scopul prevenirii unor tulburări mari în România, s-a recurs din partea regimului comunist la o campanie de teroare, de înfricare a maselor de țărani şi alte pături ale societății, prin arestări masive din toate părțile țării şi din toate compartimentele sociale şi de activitate economică. Pentru reuşita acestei campanii de intimidare a maselor, au scos în mare grabă decrete speciale draconice, în baza cărora oricine putea foarte uşor să fie arestat şi condamnat. În această operă, un aport însemnat aveau să-l aducă informatorii recrutați de securitatea română în toate domeniile de activitate, inclusiv acea religioasă. Ca să poți fi arestat şi condamnat în baza decretului 318, la o pedeapsă corecțională de la trei până la şapte sau chiar zece ani, era suficient ca cineva să te pârască că ai afirmat într-o anumită împrejurare că “ceasurile elvețiene sunt bune”. Formularea acuzei şi culpa era: “Preamărirea tehnicii apusene!”

În domeniul religios, primul val de arestări masive a fost din rândurile preoților catolici, începută în vara anului 1957. Dintre aceştia au fost selecționați cei mai proeminenți prelați, căpetenii spirituale, şi chiar şi dintre enoriaşii influenți în ale credinței creştine. Acesta a fost debutul, dar aveau să vină la rând valuri de arestări din alte grupări religioase. Scopul era să-i intimideze pe cei religioşi şi, la adăpostul fricii, să poată introduce o serie de măsuri care să limiteze şi să contracareze activitatea religioasă, prin măsuri complexe însuşite din experiența vastă a comuniştilor sovietici.

Următorul val de arestări a fost din rândul Bisericii Reformate-Calviniste, o serie de preoți din Ardeal, de o valoare certă în ale

credinței creştine. Pe unii dintre ei i-am cunoscut înainte de arestare, şi am avut cu ei părtăşii binecuvântate, cum au fost: frații Szilagyi şi Karczagy, cât şi alți credincioşi ca Balog Bela. Ei au fost etichetați ca o mişcare de “trezire spirituală de tip betanist”. La închisoare aveam să-i cunosc şi pe alții, care au excelat în mărturia creştină şi în aprofundarea Cuvântului lui Dumnezeu. La fel am cunoscut-o pe diaconița Ana, care avea să fie şi ea arestată cu lotul fraților “betanişti”. Frații betanişti au fost arestați în luna mai 1958, în total 17 bărbați şi două femei. Pe parcursul amintirilor voi mai vorbi despre unii dintre ei, care pentru mine, în părtăşia cu ei, fiecare a fost o mare binecuvântare de la Domnul. Lăudat să fie Numele Lui!

Alt val de arestări în anul 1958 a fost acela al unui grup de preoți ai Bisericii Ortodoxe, în luna septembrie, act care avea să-i şocheze pe credincioşii ortodocşi. În cazul oraşului Arad, au fost arestați vreo opt preoți, dintre care cea mai proeminentă figură a fost fără îndoială Ilarion V. Felea, un om bine pregătit, şi care a scris mai multe cărți. Dintre acestea avea să fie cea mai răspândită carte “Religia Iubirii”. A doua figură de excepție a fost preotul Tudor Damian. Dintre aceştia aveam să-l cunosc mai îndeaproape pe preotul Benția, care slujea biserica din cartierul Sega. Ne-am cunoscut în coloniile de muncă din Balta Brăilei, Delta Dunării şi în final la Jilava, de unde aveam să fim eliberați în aceeaşi zi de 30 iulie 1964. În a doua jumătate a lunii septembrie 1958, au fost arestați un grup de credincioşi “nazarineni”, din cartierul Gai-Arad. Ei erau adunați în casa croitorului Covaci Ilie, mulți dintre ei veniți din părțile Banatului. Pe Covaci Ilie aveam să-l întâlnesc într-una dintre celulele închisorii din Gherla. Erau cu toții oameni liniştiți, blajini şi credincioşi Domnului lor Isus Hristos. Securiştii şi polițiştii comunişti au descins într-o duminică la fața locului şi i-au arestat pe mai mulți dintre ei. Scopul pentru care s-au adunat atunci a fost acela de a le cere autorităților recunoaşterea de cult legal, cât şi autorizația de funcționare. Se părea că ei au fost trădati de unii informatori vârâți printre ei. Soția l-a vizitat după venirea de la închisoare, cu unul dintre copiii noştri, căruia urma să îi coase un palton. În final, soția l-a întrebat dacă poate să-i spună cu ce concluzie s-a întors de la închisoare. Răspunsul a fost simplu şi

convingător: “Concluzia cu care am venit de la închisoare este aceea că credința mea în Hristos este cea adevărată!” Când convingerea despre Isus Hristos ca Mântuitor este lucrată în inimă prin Duhul Sfânt, ea se va dovedi a fi mai tare decât moartea. Apostolul Pavel le-a scris Filipenilor în capitolul 1:21, ce anume înseamnă în mod practic credința lui, când a zis aşa:“Căci pentru mine a trăi este Hristos iar a muri este un câştig.” Aceasta a fost şi credința tuturor martirilor de-a lungul istoriei. Mărit să fie Domnul!

Noi arestări au urmat la începutul lunii noiembrie a aceluiaşi an. De data aceasta au fost arestați cei care s-au numit “martorii lui Iehova”, care l-au avut căpetenie pe unul numit Goronovici; acesta mai fusese arestat anterior. În acelaşi an 1958, în luna octombrie, începuseră cursurile la universitățile şi facultățile din toată țara. Cu această ocazie, a început şi o ofensivă cultural-filosofică în rândul studenților, prin propagarea cu insistență a filosofiei ateiste, îndreptată împotriva studenților credincioşi din rândul creştinilor, cunoscuți sub numele de neo-protestanți.

Fratele Aron Mladin ne-a adus vestea la adunare de la sora lui Florica, sau Ica, cum îi spuneau cei apropiați din familie, care era studentă la Facultatea de Medicină din Timişoara, anul V. După deschiderea noului an de studii, studenții au fost adunați în plen în aula Universității, în număr de aproximativ 5.000 de studenți cu profesorii lor. Cu această ocazie s-a făcut o listă cu 50 de nume de studenți şi studente, care trebuiau să vină în față pe scenă. Apoi, după un “logos” introductiv şi ofensiv la adresa credinței creştine, fiecare în parte a fost chestionat şi trebuia să răspundă la diferite întrebări provocatoare cu privire la credință şi solicitați să-şi stabilească bine poziția în această privință. Cei chemați erau considerați toți credincioşi, proveniți din familii neo-protestante, cum ar fi: baptiştii, adventiştii, penticostalii şi Creştini după Evanghelie. Din cei 50 de studenți chestionați, doar cinci şi-au afirmat cu claritate, fără nici o ezitare, credința vie în Dumnezeu şi în Isus Hristos Mântuitorul lor personal. Aceştia au fost puşi să stea la o parte pe scenă. Sigur, ei toți şi-au pus problema, dacă cei ce afirmă credința deschis ar putea să piardă posibilitatea să-şi continue studiile, atunci ce vor face? Pe cei mai mulți i-a apucat frica şi au dat răspunsuri evazive, cum că ei nu sunt chiar credincioşi, ci doar

proveniţi din familii de credincioşi, au frecventat biserica din când în când cu totul ocazional, dar nu au afirmat deschis convertirea lor şi credinţa în Isus Hristos.

Rezultatul final a fost că cei cinci, printre care şi Ica Mladin, care a afirmat credinţa vie în Hristos, au fost lăsaţi liberi, iar restul au fost înrolaţi într-o grupă specială, supuşi zilnic la o campanie intensă de ateizare şi la însuşirea filosofiei comuniste, spre marea lor decepţie. Cei cinci credincioşi au terminat cu bine Medicina şi au ajuns medici. Mărit să fie Domnul nostru Isus Hristos!

La adunarea din Oituz 27, Cuvântul era viu propovăduit, prin puterea Duhului Sfânt, care ne îndemna să fim pregătiţi pentru suferinţă, şi asta duminică de duminică. Cuvinte ca şi acelea scrise de apostolul Petru cu privire la Domnul Isus ne-au fost tare scumpe în acele zile, cum El a fost înarmat cu gândul suferinţei. "Astfel dar, fiindcă Hristos a pătimit în trup, înarmaţi-vă şi voi cu acelaşi fel de gândire. Căci Cel ce a pătimit în trup a sfârşit-o cu păcatul; pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu" (1 Petru 4:1-2). Duhul lui Dumnezeu ne pregătea pentru suferinţă, aşa cum a trebuit să dăm răspuns personal cu cinci ani în urmă, că suntem gata să mergem înainte şi să ne adunăm în Domnul, chiar cu preţul sacrificiului de sine total!

Pilda fraţilor "betanişti", care erau deja de jumătate de an la închisoare, pe mine a avut darul să mă facă gelos. Într-o zi, venit de la serviciu cu aceste gânduri, i-am spus soţiei mele următoarele cuvinte: "Dragă Domniţa, acum, când fraţii noştri sunt la închisoare pentru credinţa lor în Domnul Isus Hristos şi nouă nu ne face Domnul parte de acelaşi har, înseamnă că Domnul nu poate conta pe mărturia noastră şi pe credinţa noastră în El." Un astfel de gând mă nelinişte a şi nu puteam să-l accept în inima mea. Mai ales că după arestarea secretă din anul 1954, împreună cu soţia mea ne aşteptam zi de zi la o altă arestare, aveam pregătite special şi haine călduroase pentru iarnă. În fiecare seară ne rugam împreună ca Domnul să ne pregătească pentru o asemenea eventualitate, să fim gata! La cele spuse de mine, pe atunci soţia mea fiind însărcinată de trei luni, cu avertismentul dat de medici în prealabil să nu se mai încumete cu o a patra naştere, că nu va mai scăpa cu viaţă de pe

masa de operație, ea mi-a răspuns: “Dragă, dar tu chiar vrei să rămână copilaşii noştri şi fără mamă şi fără tată?” Răspunsul meu a fost că noi trebuie să fim gata pentru orice alternativă, şi restul rămâne în providența Tatălui nostru ceresc. Astfel ne-am liniştit inimile, ne-am încredințat şi abandonat cu totul în mâna Celui care are toată puterea să învieze şi morții! De notat este şi faptul că absolut nimeni dintre rudeniile noastre şi nici din familia lui Dumnezeu nu ştiau că soția este însărcinată cu al patrulea copil şi de pericolul în care se afla acum. Aveau să afle “taina aceasta” doar cu ocazia arestării mele, când sarcina avea deja patru luni. Noi am dorit să fie evitate orice discuții, care să strecoare îngrijorări şi îndoieli, din partea unora care nu împărtăşeau credința noastră fermă în Dumnezeu.

Pe la sfârşitul lunii noiembrie, primim ştirea că la Gurahonț, jud. Arad, pe valea Crişului Alb, au fost arestați frații Traian Ban şi Dumitru Harap, care erau salariați ai unității C.F.R. din localitate. În special fratele Vasilică Moisescu era sesizat de acest fapt, pentru că acolo, la Gurahonț, la fratele Ban, avea depozitate unele cărți şi scrieri de valoare, care nu ar fi vrut cu nici un chip să fie pierdute. În adunare la Arad, ne-am rugat cu stăruință pentru ei, ca Domnul să-i aibe în paza Lui. Fratele Traian Ban, cu sora Maria, soția lui, aveau cinci copilaşi. Traian, adeseori venea în delegație la Arad şi petrecea cu noi prin familii şi în adunare. Sigur, arestarea lor ne-a făcut să înțelegem că nici noi, cei de la Arad, nu eram departe de asta. Fiecare era preocupat de acest lucru în felul lui. În ce mă priveşte, eu încă nu beneficiasem de concediul de odihnă din anul acela şi cu nici un chip nu voiam să-l pierd. Mi-am făcut cu soția toate socotelile şi cu bună învoială, pe data de 6 decembrie 1958, când împlineam 33 de ani, am plecat în concediu, cu un singur gând: “Să-mi mai văd o dată frații scumpi în Hristos, pe care îi aveam la Sibiu, Ploieşti, Bucureşti, Deva şi de acolo la munte la Codru.” Frații îmi spuneau să nu plec acum, în asemenea condiții speciale în care ne aflam, ci mai bine să rămân acasă cu familia şi frații în adunare. Eu mi-am zis: “Să nu las concediul meu comuniştilor, ci mai bine să-l folosesc spre slava lui Dumnezeu şi a Împărăției Lui. Mă vor găsi ei şi pe mine să mă aresteze, dacă la ora “H” nu voi fi ajuns încă!”La Ploieşti i-am vizitat pe frații preaiubiți

Panaitescu, responsabilul pe țară al Cultului Creştin după Evanghelie, şi pe Tonoiu Nicolae. Am petrecut cu ei clipe de neuitat în părtăşie. Poate voi reaminti acum că fratele Alecu Panaitescu mi-a împărtăşit cu această ocazie încercările prin care tocmai trecuse. Era un om integru, hotărât, de mare prestanță duhovnicească, mărit să fie Domnul! Fratele Tonoiu, de o gingăşie, bucurie, şi noblețe sufletească greu de egalat, m-a găzduit în noaptea aceea şi am împărtăşit cu el multe lucruri, acum când persecuțiile pentru credință erau în plină desfăşurare. Acest popas la Ploieşti a fost, pentru mine, o mare binecuvântare, în peajma arestării mele. M-am simțit întărit, fortificat în duh, pentru lupta cea bună a credinței, cum scrie Pavel: “Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața veşnică la care ai fost chemat pentru care ai făcut aceea frumoasă mărturisire înaintea multor martori” (1 Timotei 6:12).

La Bucureşti, popasul meu avea să fie la fratele Aurel Popescu şi soția lui, Valerica. Am apreciat la fratele Aurel întotdeauna spiritul lui viu şi jovial, gata întotdeauna să se avânte în lucrarea lui Dumnezeu, în mărturie publică şi în vizite familiale cu părtăşii alese. Mă simțeam întotdeauna îmbogățit în duh, în urma popasului făcut în casa lor, şi mă întorceam spre casă însuflețit de un nou avânt. Pentru fratele Aurel primisem un mesaj special de la fratele Vasilică Moisescu la plecare, şi anume: “Să decupeze pagina nr. 92 (din cartea scrisă de dumnealui şi dactilografiată), “Triumful Cristic”. Pe această pagină erau detaliate actualizări de anumite nume din Vechiul Testament, cum ar fi de exemplu cel din Psalmul 120:5, unde spune aşa: “Vai de mine, că locuiesc la Meşec, că locuiesc în corturile Chedarului!” Localitatea Meşec din vechime coincide cu Moscova de astăzi. Ori experiențele noastre ale celor ce am trăit în secolul al XX-lea ne confirmă ce anume a însemnat Moscova şi ce anume răsunet profetic avea acel “vai” rostit de profetul lui Dumnezeu şi de toate generațiile de evrei care cântau psalmii treptelor, urcând la Templul din Ierusalim. Fratele Vasilică notase chiar cu mâna lui în carnetul meu de drum acest lucru, care în final avea să ajungă în mâna securiştilor la arestarea mea şi să constituie cap de acuzare în procesul ce mi se pregătea, şi anume: “Misiunea secretă a inculpatului, cu privire la pagina 92 din cartea

“Triumful Cristic”, scrisă de V.V.M”. De fapt, totul era în zadar, deoarece securitatea deja avea această carte în mâinile lor, de la percheziția făcută la Gurahonț, la arestarea lui Traian Ban. Pentru mine acest lucru a fost o binecuvântare, deoarece la proces mi-a prilejuit o mărturie de mare preț…

La Sibiu am vizitat familia Ghiță Mândraş, cu care eram în bune legături spirituale de părtăşie frățească, şi adeseori am poposit în casa lor de pe strada Lupeni. De aici am plecat pentru o zi în vizită la Cisnădie, la familia Ghiță Bocancea, care în vremea aceea avea serviciul acolo. Ziua următoare, la înapoiere, fratele Ghiță m-a însoțit până la stația de autobuz I.R.T.A. Pe drum spre stație, mi-a cântat o cântare nouă pentru mine, dar care avea să aibă un mesaj profetic, prin încercările prin care aveam să trec… În aşteptarea autobuzului, mi-am scos în grabă o hârtie şi am scris versurile de Traian Dorz şi melodia compusă de fratele Niculiță Moldoveanu, pe care o schițasem sumar, cât de cât, ca să nu o pierd din memorie. Iată versurile şi prețioasa cântare:

N-am să uit, Isuse Doamne, niciodată,
Din ce rău, prin ce minune m-ai scăpat;
N-am să uit iubirea Ta nemăsurată,
Dragostea şi grija Ta cea minunată,
C-am fost mort şi /:dintre morți m-ai înviat:/.

N-am să uit cum, când durerea era mare,
Şi-am strigat să nu mă laşi că nu mai pot,
N-am să uit cum mi-ai răspuns, cu ce-ndurare,
Cum în noaptea cea mai neagră de-ntristare,
Mi-ai umplut de /:strălucire cerul tot:/.

Astăzi am, Isuse Doamne-o primăvară,
Fără nori şi fără griji şi fără chin;
Şi-Ți aduc a mulțumirii floare rară,
Revărsând întreaga inimii comoară,
Din potirul /:sfânt al rugăciunii plin :/.

Eram nespus de fericit, că Domnul mă înzestrase cu mesajul ei atât de valoros pentru mine în acele zile, încât o cântam mereu şi avea să-mi prindă atât de bine, doar cu două zile mai târziu.

O nouă oprire am făcut la Deva, la familia Mârza, unde am împărtăşit câte ceva şi cu ginerele lor Lazăr, care era păstorul Adunării Baptiste din Deva. Am vizitat tânăra familie Moisa Sandu, cu soția Cornelia, cu care am păstrat o bună legătură până în anii trecuți, când am putut să-i vizitez după zece ani… Intenția mea a fost să urc până la Codru, la mama lor, la sora Floare Moisa, gazda mea, pe vremea când făceam evanghelizări în regiunea aceea în iarna anului 1947/1948. Eu voiam să plec dis-de-dimineață, căci trebuia urcat la munte vreo 20 km., pe drum de păduri, urcuşuri şi coborâşuri prin văi, şi voiam să fiu sigur că ajung la destinație înainte de a se înnopta. Sandu cu Cornelia au spus să nu mă grăbesc, că vin şi ei cu mine. Am crezut că sunt în siguranță, dacă merg şi ei cu mine. M-au tot amânat până după-masa, când mi-au spus că nu mai vin, dar că Sandu mă va duce cu motoreta lor până unde încep dealurile. Mai rămăseseră două ore până la înnoptare, iar până sus îmi trebuiau cel puțin încă două ore. În plus, a început şi să plouă un fel de ploaie măruntă, rece şi monotonă.

De unul singur am ajuns în vale la Varmaga şi m-am uitat la ceas. Era ora 4 dupămasa, când începuse să se înnopteze, cum se întâmplă într-o zi de 17 decembrie. Din Varmaga, mai este un drum de două ore de urcuş până la Codru, pe poteci, drum de țară care se încrucişează, prin păduri, prin văi, un urcuş permanent. Nu mai făcusem acest drum niciodată singur.

Aş fi putut să caut un loc de adăpost în sat la Varmaga, pentru noaptea acea, şi să fi plecat a doua zi dimineața, odată cu lumina unei noi zile, dar mi-am luat inima în dinți şi am luat-o la drum în sus. Am trecut pe lângă biserica din deal, pe care am lăsat-o în dreapta mea, şi am zis: “Doamne, ajută-mi să-mi ating ținta,” Ploua, iar întunericul s-a făcut gros, că nu mai zăream aproape nimic de la 4-5 m înainte. Am zorit pasul voiniceşte, dar am început să obosesc. Drumul se făcuse greu, cu alunecuşuri, pe alocurea noroi desfundat pe porțiuni de drum de cară. Uneori drumul se bifurca în două sau chiar trei direcții şi nu aveam habar care este cel bun.

Un singur lucru mi-a rămas în memorie din escapada făcută cu 13 ani în urmă, care avea să-mi fie totuşi de mare ajutor. Să am grijă să țin drumul care şerpuia pe creasta văi adânci din stânga mea, care desparte cătunul Codru de Săcărâmb.

Obosit, transpirat, cu hainele ude, în pădure necunoscută, cu un vânt care făcea urcuşul tot mai dificil, aproape orb de întunericul nopții, am ajuns într-un loc unde începea un urcuş mai abrupt. Îndoiala a început să pună parcă povara cea mai grea de suportat pe inima mea. În acel moment m-am oprit în loc şi am început să mă rog, cum de puține ori am făcut până atunci în viață. Oi fi zis atunci aşa: “Doamne, Tatăl meu din ceruri, Tu care l-ai condus pe Avraam din cetatea Ur, din Haldeea, spre Canaan, i-ai călăuzit pe magii din Răsăritul îndepărtat spre Betleem, călăuzeşte-mă şi pe mine să ajung la ținta dorită, pe acest drum necunoscut în noapte. Nu mă lăsa pradă întunericului şi ploii acesteia. Îți mulțumesc. Amin!”

Din acel loc am început să urc pe panta cea abruptă şi după câteva zeci de metri distanță în fața mea, printre copacii mai răriți ai pădurii, zăresc o casă cu geamurile luminate. Am strigat: “Aleluia!” Am atins ținta dorită. Slavă Ție, Doamne! Era una dintre cele şase case din cătunul Codru, aceea a fratelui Şandor.

Când am ajuns la ei, s-au mirat minune mare, mai ales că eram singur şi pe aşa vreme… După ce am petrecut puțin cu ei, am urcat spre casa surorii Floarea, gazda mea bună, de pe vremea când vesteam Evanghelia lui Dumnezeu prin localitățile din jur, cu vreo zece ani în urmă. Am avut un simțământ de mare uşurare, eram la adăpost, într-o căsuță străjuită de un pisc stâncos, numit de localnici Cepturar.

Trei fete şi doi feciori, toți au zburat şi s-au căsătorit, iar ea a rămas singură, dar cu Domnul în inimă… Am povestit peripețiile drumului, pe unde am fost, ne-am rugat împreună şi i-am mulțumit Domnului că a fost aşa de bun cu noi că ne-a mântuit de starea de păcat şi ne-a asigurat un loc în Patria Cerească, în timp ce în grabă mi-a servit şi ceva de mâncare. Nu am uitat să scot carnețelul cu notițele cântării învățate la plecarea mea din oraşul Cisnădie şi care erau atât de potrivite şi mângâietoare pentru mine acum, dar şi

pentru ziua de mâine, când, ajuns la Arad, aveam să fiu aşteptat şi arestat de agenții comunişti. I-am cântat surorii Floarea cântarea: “N-am să uit, Isuse Doamne, niciodată, din ce rău, prin ce minune m-ai scăpat.” Sora Floarea a prins frântura de la urmă şi ca idee şi ca melodie: “dintre morți m-ai înviat”, se ataşa de mine şi cânta şi ea: “dintre morți m-ai înviat”. Oh, ce dulce avea să fie pentru mine somnul acela de noapte, la Codru. A fost un bun exercițiu pentru credință, în vederea muntelui de greutăți şi suferințe, greu de imaginat, care îmi stătea în față şi care avea să țină aproape şase ani, ca să îl urc până la ziua izbăvirii. Ziua următoare, dimineața, am stat de vorbă şi cu ceilalți frați bătrâni din Codru şi apoi am luat-o la vale spre Deva, pe alt drum, prin Nojag. Am făcut un scurt popas la familia Mârza şi am plecat la gară, să prind trenul de seară spre Arad, la familia mea dragă, care mă aştepta cu nerăbdare. Soția era deja de două zile sub stare de arest la domiciliu, din seara zilei de 16 decembrie, când au fost arestați ceilalți frați şi eu încă nu ştiam nimic. Era străjuită de câte doi securişti care se schimbau tot la opt ore, iar cei ce veneau în inspecție dintre superiorii lor o întrebau mereu:"Dar dacă ar şti soțul tău că noi îl aşteptăm acasă ca să-l arestăm, ar mai veni acasă, au s-ar ascunde?" Soția le răspundea cu mare siguranță şi calm: "Dacă ar şti asta, mai mult s-ar grăbi!" "Eşti sigură de asta?" "Da! Îmi cunosc soțul." "Ei, bine, până la proba contrară te credem."

La gara din Deva, urc în trenul accelerat şi, spre surpriza mea, am locul în compartimentul în care erau trei frați şi prieteni din Arad, care se întorceau cu calabalâcurile lor de la Seminarul din Bucureşti, pentru vacanța de Crăciun. Aceştia erau în ordinea vârstei: Cocian Marțian, Inovan Dumitru şi Ionel Truță. Bucuria a fost mare şi aveam multe de împărtăşit laolaltă, aşa că drumul de 160 km ni s-a părut foarte scurt şi timpul parcă a zburat.

La coborârea din tren, Mitruț Inovan a luat-o spre Grădişte, iar pentru ceilalți doi şi pentru mine am fost fericit să iau un taximetru. Mergeam toți cam în aceeaşi direcție. După ce i-am condus pe ei până acasă, i-am spus şoferului să întoarcă spre casa mea. În drumul spre casă, l-am întrebat pe şofer dacă ştie ceva despre domnul Ginga Ioan, care era dispecer la taximetre. Şoferul, după câteva momente de tăcere şi ezitare, cu o voce mai gravă îmi

spune: “Domnule, drept să-ți spun, despre Ginga Ioan, de două zile nu se mai ştie nimic…”. Îndată mi-am dat seama că frații mei au fost arestați şi că voi fi luat şi eu la sosirea mea acasă. Nu mi-a fost deloc frică şi nici emoții speciale nu am avut, eram pregătiți cu soția pentru o zi ca asta, chiar de mai mulți ani. De fapt, a fost un privilegiu special să fii cu frații arestați spre mărturie, înaintarea Evangheliei şi triumful Împărăției lui Dumnezeu şi spre gloria Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Ajuns în apropirea casei, îndată mi-am dat seama de anumite semne deosebite, geamurile dinspre stradă erau luminate, ca şi cele din casa scărilor. Uşa de la stradă era descuiată şi la fel cea de la antreu, semn clar că eram aşteptat. Cum am deschis uşa şi am făcut primii paşi pe trepte, soția îmi iese în față pe balustrada de sus şi îmi spune: “Pace, tatiți !”, cum îmi ziceau copilaşii. “Sunt bine şi liniştită!” M-am bucurat de aceste urări tonice din partea soției. Securiştii au ieşit şi ei imediat şi au silit-o soția mea să intre în camera mare, unde dormeau copilaşii, străjuiți de bunica Clementina, (mama soției), care a ajuns să fie martora unor asemenea evenimănte nebănuite în viața ei. Celălalt securist m-a luat pe mine în primire şi m-a introdus în bucătărie, unde a început imediat percheziționarea mea şi a bagajului cu care am sosit. Altul, care era în camera mare, a alergat îndată la telefonul proprietarului să-şi anunțe superiorii că am sosit şi am fost luat în primire, adică am fost arestat! Cu ocazia percheziției personale, mi-au confiscat actele de identitate, carnețelul cu adrese şi telefoane si Biblia de format mic, cu însemnele mele în ea. Țineam mult la Biblia aceea, nu numai pentru că era Cuvântul lui Dumnezeu, dar şi pentru că am primit-o în dar de la sora Anuța D. din Simeria. M-am folosit de această Biblie timp de 11 ani şi-mi era scumpă. Maşina securității a sosit în stradă şi am fost urgentat să plecăm. Am cerut permisiunea să-mi iau rămas bun de la copii şi de la soție, să îi mai pot vedea o dată şi apoi să îi încredințez în mâna cea bună a Domnului. Am fost fericit că mi-au permis acest lucru. Copilaşii cei mari, Michael şi Cristian, s-au trezit din somn: era aproape de miezul nopții. Ei au dorit să mă vadă, pentru că ştiau de la mama lor că trebuia să vin din concediu în seara aceea, poate pentru ultima dată??? Michael, care era în clasa întâi la şcoală şi terminase doar un trimestru, mi-a

spus că a primit doi de 10 în ziua aceea… Cristi, care împlinise 5 ani, era mai puțin conştient de cele ce se întâmplă. M-am îndreptat spre pătucul în care dormea Grațian. El avea doar 1 an şi 11 luni. M-am aplecat să-l sărut şi pe el, dar nefiind bărbierit de vreo două zile, țepii i-au împuns pielea lui fină de pe față şi a dat semne de nelinişte, gata să se trezească. Securistul m-a urgentat:"Hai, gata, să nu se trezească şi să ne facă probleme." Apoi mi-am luat rămas bun de la soție, care purta în chivotul trupului ei viața din Dumnezeu, care avea doar patru luni de existență şi care era o fetiță, pe care aveam s-o văd pentru prima dată doar când avea 5 ani şi o lună, la vorbitorul închisorii Jilava. Soția mi-a zis: "Cu privire la mine, să fi liniştit! Am nu numai pace, ci şi bucurie." "Atunci mă bucur şi eu împreună cu tine." Ne-am despărțit foarte liniştiți, fără nici o lacrimă, nu ne-am îmbrățişat ca nişte îndurerați, ci doar ne-am sărutat unul altuia obrajii, ca pentru o neprevăzut de lungă despărțire... Am coborât în stradă, unde mă aşteptau cu o maşină nouă, de tip turism, la care am apreciat îndată aparatele de bord, frumos luminate în vernil. Mi-am zis: "Uite, cel puțin acum sunt purtat într-un car princiar, căci doar am fost trimişi în această lume ca nişte ambasadori ai lui Isus Hristos (2 Corinteni 5:20), care "ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință, şi care răspândeşte prin noi în orice loc mireasma cunoştinței Lui” (2 Corinteni 2:14). Nu există un privilegiu mai mare pe pământ decât să suferi pentru Numele Lui cel Minunat şi Împărăția Lui. Mărit să fie Marele nostru Domn şi Mântuitor, Isus Hristos!. Am fost dus la sediul Poliției şi am fost pus într-o celulă foarte mică, cu prici de scânduri, pe care aveam să-mi frâng oasele de la şolduri, până dimineața. Era prima celula în care cine ştie câți borfaşi şi tot felul de delincvenți de drept comun or fi trecut prin ea înainte de mine. Dar fiind rupt de oboseală de mărşăluirea la munte spre Codru şi în jos cu o zi înainte, în total vreo 50 km de urcuşuri şi coborâşuri, am putut totuşi să dorm puțin, dar vai de oasele mele. Mulțumesc Domnului care m-a întărit şi m-a susținut cu îndurare. Eram fericit că sunt şi eu pe urmele sfinților arestați mult înainte de mine, iar frații mei din adunare, doar cu două zile în avans… Soția şi copiii au fost în stare de arest la domiciliu din ziua de 16 decembrie seara şi până în 18 decembrie, când m-au arestat pe mine.

În cele două zile, soția a fost învrednicită de Dumnezeu cu o mărturie vrednică de Numele Lui cel sfânt, lucruri pe care aveam să le aflu abia după şase ani, când am fost eliberat şi am venit acasă. Ce a fost mai important a fost aceea că ea s-a simțit în pace deplină şi o linişte observată de securişti. Nu a putut fi intimidată cu nimic de ei. În cele două zile au venit câteva surori, fără să ştie ce au să găsească la noi. În loc de obişnuitele părtăşii în Cuvântul lui Dumnezeu, care cum au venit au fost ținute sub stare de arest. Două dintre femeile mai în vârstă, sora Ana Rudolf şi sora Ambruş, văzând ce se întâmplă, au leşinat şi au făcut convulsii, care i-au îngrijorat pe securişti. Unul dintre ei i s-a adresat soției şi i-a zis:

- Ce se întâmplă, doamnă? Noi ne aşteptam ca dumneata să leşini dată fiind situația, când colo avem probleme cu aceste femei. Soția i-a răspuns:

- Nu am de gând să leşin. Am fost pregătiți pentru această zi. Ei au rămas foarte mirați, deoarece la alte arestări pe unde au mai fost, situațiile au fost cu totul diferite…

Ziua următoare s-a dat deşteptarea la ora 5 dimineața pentru îndeplinirea programului administrativ. În jurul meu, în celelalte câteva celule, nu se auzea nici o mişcare, nici un semn de viață. Pe la ora 8 sunt luat într-un ‘`jeep” împreună cu doi securişti care mă însoțeau şi şoferul. După traseul luat de maşină spre Sud, mi-am dat seama că mergem spre direcția Timişoara. Cei doi agenți de securitate stăteau în maşină, unul lângă şofer, iar celălalt în spate, lângă mine, eu având locul din spatele şoferului. Viteza cu care mergeam pe drum a fost destul de mare, aşa că îmi făceam socoteala că drumul avea să dureze cam o oră până la destinație, dacă totul ar fi decurs normal. Nu a fost însă tocmai normal. După ce am depăşit comuna Vinga, cu puțin înainte de a intra în Orțişoara, o puternică explozie a zguduit maşina, care le-a provocat emoții tuturor celor din maşină. Şoferul şi cei doi securişti au coborât îndată să vadă ce s-a întâmplat. Au constatat că roata stânga din spate care era tocmai aceea pe care era locul meu de şezut suferise o pană de cauciuc. Şoferul maşinii, un om îndemânatic, a luat una dintre roțile de rezervă şi a înlocuit-o pe cea defectă, apoi a luat-o la drum cu viteză ceva mai mare, ca să scoată din întârziere. Abia ieşiți din Orțişoara, o nouă explozie

puternică, şi maşina “jeep”, după ce ne-a zgâlțâit bine, cu zgomot dă frână pusă de şofer, se opreşte. Cei trei însoțitori, ca şi în primul caz, au coborât din maşină să vadă care roată este cea cu bucluc. Spre surpriza lor, a fost aceeaşi roată din stânga, la spate, unde era locul meu. Ei au făcut glume pe chestia asta cu aluzie la persoana mea:

- Cine o fi şi ăsta de până şi “natura” se opune în calea noastră ca să nu ajungem la timpul stabilit în Timişoara? Şoferul a procedat la fel ca la prima explozie. Numai că de data aceasta a folosit cea de-a doua roată de rezervă şi alta nu mai era. În timp ce şoferul era ocupat să schimbe roata, unul dintre agenții însoțitori zăreşte o pasăre mare pe vârful unui stâlp de la rețeaua electrică de pe marginea şoselei. Nu o puteam identifica bine din maşină, căci era ceață, dar cred că a fost o bufniță, care nu ajunsese încă la culcuşul ei de zi. Unul dintre securişti îşi ia arma şi o duce la umăr, luând linia de ochire spre pasărea care stătea impasibilă pe stâlp.

Mă gândeam că o țintă mare, atât de aproape, este cu neputință să nu o lovească, dar nu a fost aşa. La un moment dat, când el părea sigur de succes, apasă cu degetul pe trăgaci. Un zgomot putemic de foc de armă a făcut să-mi țiuie urechile, iar pasărea şi-a întins aripile mari şi a zburat fără să fie atinsă. Era ceva simbolic pentru mine în asta? Cred că da! Aşa cum scrie: "Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă şi de pustiirile ei.” (Psalmul 91:3). Mărit să fie în veci Domnul nostru Cel vrednic de laudă!

O frică superstițioasă îi cuprinse pe gardieni cu privire la mine cu gândul la cele două explozii ale roților sub mine, aşa că şi-au propus să meargă cu o viteză redusă, ca să nu mai aibă vreo surpriză până la destinație…

Am ajuns în sfârşit la Securitatea din Timişoara. Am coborât din maşină şi un gardian m-a preluat şi mi-a pus îndată o pereche de ochelari negri pe ochi cu avertismentul că nu am voie să scot nici măcar o singură vorbă. Eu fără să-mi fac probleme m-am conformat întocmai. Într-un aşa loc nu mai este cazul să te îngrijorezi unde dormi, ce mănânci şi alte lucruri ca şi acestea. Alții se îngrijesc de tine. DOMNUL VA PURTA DE GRIJĂ! Partea mea

era să mă încred în El. Ce bine este să ştii în asemenea împrejurări câte o cântare ca şi aceasta:

Purta-va de grijă, Domnul, într-un fel;

Nu-n felul meu, poate, nu-n felul tău poate,

În felul Său însă Se va-ngriji El!

Să ne-ncredem în El, Domnul va-ngriji

Toată-ncrederea-n El, El Se va-ngriji!

Cel ce mă conducea, în şoaptă, mi-a atras atenția că vom coborî nişte trepte. Acestea, aveam să-mi dau seama, duceau la celularul subteran al securității. Să fi tot fost în jurul orei 10 dimineață. Pe un coridor lung, (am înțeles asta, după zgomotul de paşi care se apropiau sau se îndepărtau de locul unde m-au postat pe mine cu ochii acoperiți cu ochelari negri şi cu fața spre perete), auzeam din când în când uşi care se închideau şi se deschideau. Totul părea învăluit în mister, dar aveam în lăuntrul meu o pace cerească. Mă rugam şi-i mulțumeam lui Dumnezeu că m-a ajutat să ajung şi eu acolo unde eram sigur că sunt şi frații mei şi acum calc pe urmele paşilor lor… Oh, ce simțământ scump este să ştii în situații ca acestea cuvintele Domnului Isus: “E sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). Isus, Lumina lumii, pătrundea acum cu lumina Lui înlăuntrul ființei mele şi nimic nu o putea împiedica. Şi asta îmi era întru totul de-ajuns.

Când auzeam paşi pe coridor, încercam să fac mişcări forțate cu muşchii feței ca să mişc puțin ochelarii, aşa ca ochii mei să poată prinde cât de cât o rază de lumină, să pot distinge vreo față a celor care umblau pe coridor. Cu mâinile nu puteam să fac acest lucru, căci aş fi putut fi văzut şi mi-aş fi putut atrage consecințe. Ordinul a fost clar: "Nu ai voie să mişti ochelarii de pe ochi."

În regimul de celulă la securitate, cei arestați erau scoşi la un program administrativ sanitar pentru necesități la ore anumite, aproximativ de 5-6 ori pe zi. Niciodată însă în orele de noapte. Cu greutate, după multe încercări, am reuşit să mişc ochelarii şi să văd câte ceva cu coada ochiului. Oh, ce mare triumf, când la ora de program administrativ, să fi fost orele 5 sau 6 dupămasa, l-am zărit

din spate pe fratele Ginga Ioan, escortat de un gardian. I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru această favoare, cu mulțumiri din adâncul inimii. Apoi şi pe un altul dintre frați. “Aşadar, aici sunteți şi voi”, mi-am spus. “Ce fericire pentru mine să fiu şi eu împreună cu voi!” Am stat în picioare cu fața la perete de la ora 10 dimineața până la ora 10 seara.

Când s-a dat stingerea la ora 10, m-au luat şi pe mine şi m-au băgat în celula Nr. 19. “Oh, adică asta este celula mea? Slăvit să fie Domnul!”

Mi-am adus aminte de cuvintele spuse de Domnul lui Iosua, după moartea lui Moise: “Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau” (Iosua 1:3). Să nu-mi luați cu neîncredere ceea ce am spus atunci: “Doamne, locul pe care îl calcă talpa piciorului meu acum, mi-l dai mie? Te laud şi Îți mulțumesc că aşa ai găsit cu cale TU.” Mă simțeam ca şi acasă, dar nu numai atât, cred că nici Napoleon în toată gloria lui de cuceritor nu a fost aşa de fericit cum mă simțeam eu. Ştiam că Domnul a rânduit special pentru mine acea celulă.

Celula era mică: să fi tot avut dimensiunea de 3×2 m. Tot mobilierul era format din două paturi suprapuse, nimic altceva în plus. La introducere în celulă mi s-a făcut o percheziție minuțioasă şi mi s-au luat şi blachiurile de pe pantofi, măsură preventivă împotriva vreunei posibile evadări, ori instrument pentru vreo tentativă de sinucidere. Eram singur în celulă şi mi-am ales patul de jos. Abia peste două zile au introdus un om mai în vârstă ca mine, am apreciat ca fiind în jur de vreo 55 de ani. Era dintr-o comună din Banat, în apropiere de granița cu Iugoslavia.

În sfârşit, prima dimineață în celula Nr. 19. Programul de dimineața, apoi dejunul, care a constat dintr-o bucată de pâine, un cubuleț de marmeladă şi o ceaşcă de băutură de culoare neagră din malț, căreia i se zicea “cafea”. Amăgire însă, că nu mirosea a cafea… Pentru mine cred că a fost mai bine aşa, având în vedere țepuşul pe care-l aveam în carne, boala ulceroasă. De la un regim alimentar strict, pe care îl respectam întocmai în libertate, am ajuns deodată la o mâncare grea, contraindicată, de varză, grăsimi încinse, fasole, aşa că îmi provocau dureri mari la nivelul

abdomenului. Ce puteam să mănânc era pâinea de dimineața, mai mult coaja, cu cubulețul de marmeladă şi cafeaua de malț. Din pricina durerilor mari, mâncarea de amiază şi de seara abia o ciuguleam şi o dădeam în mare parte înapoi. După câteva zile am fost raportat de gardian crezând că fac greva foamei, fără să o fi declarat oficial. Am răspuns că nu fac greva foamei, ci mănânc doar ce pot, întrucât îmi provoacă mari dureri abdominale. M-au dus la doctorul lor care m-a întrebat cu ce sufăr şi ce tratament am avut în libertate. I-am spus, şi ca urmare mi-a dat pastile care să completeze puțina aciditate produsă de stomac. Numai că în libertate mi s-au dat câte două feluri de pastile: una de acid clorhidric şi una de pepsină, care să protejeze pereții stomacului. Acestea, zdrobite şi puse în apă spre dizolvare, trebuiau luate împreună în timpul mesei de amiază. Ei însă nu au făcut aşa, ci o femeie cadru medical, îmbrăcată în alb, venea împreună cu gardianul şi îmi dădea o singură pastilă de acid clorhidric, fără pepsină, pe stomacul gol, cu jumătate de ora înaintea mesei. În cazul acesta, pastila se dizolva în stomac şi durerile erau şi mai mari. Ce puteam să fac? Noi eram arestați ca şi contrarevoluționari, deci duşmani ai poporului. Unii mai ziceau: "Nu v-a plăcut regimul? Ăsta-i regimul care vi se aplică!"

A doua zi au început şi anchetele. Am fost scos din celulă şi dus într-un birou special de anchetă, unde venise un bărbat, relativ tânăr, cam de vârsta mea, scund, şi s-a prezentat ca fiind căpitanul Cristescu. Anchetele începeau dimineața, erau întrerupte de masa de amiază şi reluate dupămasa. Erau istovitoare şi îngrijorătoare, deoarece ei nu scriau ce spunea deținutul, ci le ticluiau în aşa fel ca să ieşi oricum vinovat. Practic nu erau scrise declarațiile mele obiective, ci interpretările tendențioase ale anchetatorului. Erau instruiți special în direcția aceasta, potrivit experiențelor îndelungate ale poliției secrete comuniste sovietice.

Desigur, în mai multe rânduri am încercat să protestez, că eu nu am declarat aşa, şi de ce schimbă şi interpretează altfel faptele declarate de mine? Cu un zâmbet sarcastic a zis: "Ehei, interpretarea este o armă puternică pusă în mâna clasei muncitoare, împotriva elementelor contra-revoluționare. Avem noi ac de cojocul vostru!" Astfel, erau desfințate orice norme de drept

juridic. Constituție? Nici vorbă într-un stat cu regim de dictatură proletară! Aşadar, pur şi simplu erai la discreția proletarilor vremii.

După o lună de zile de la' arestare, am ajuns într-o seară să fac un duş cu apă caldă. Colegul meu de celulă (pe care mi l-au adus între timp) îmi spune:"Domnule Iovin, dumneata eşti afară din cale de slab. Dumneata nu o să poți să rezişti mult." Când am intrat în camera aceea cu duş în tavan şi mi-am dat jos cămaşa, mi-am văzut într-un geam întunecos coşul pieptului. Părea literalmente ca şi un foi de harmonică sau acordeon, coastele fiind acoperite cu puțină piele.

Bănățeanul meu avea probleme cu vezica udului şi nu putea să se rețină. Foarte jenat, îmi cerea voie şi să nu mă supăr, dacă îşi făcea năvoia într-un colț al celulei, punându-şi jos o pereche de indispensabili pluşați de iarnă. Când sosea ora de program sanitar, strângea în grabă indispensabilii plini de urină şi-i spăla la W.C. şi îi aducea înapoi la uscat în celulă. Şi asta se repeta destul de des. Sigur că eu am înțeles situația lui dificilă şi i-am spus cuvinte de compasiune, care i-a uşurat cumva jena. Pe la mijlocul lunii ianuarie 1959, procesul lui a ajuns pe rol, a fost scos din celulă şi am rămas iarăşi singur.

EXPERIENȚA DE NEUITAT ÎN CELULA 19

Am ajuns în ziua de 20-21 ianuarie 1959. Eram foarte slăbit şi cu dureri mari de stomac. Eram puțin frământat: "Ce să fac? Să mai iau pastilele acelea zise “betacid”, ori să nu le mai iau?" O nelinişte m-a cuprins şi nu ştiam ce să fac. Simțeam nevoia să mă consult cu vreun frate de încredere, dar nu aveam pe nimeni. O luptă se dădea înlăuntrul meu, luptă de care nu puteam să scap. Atunci m-am aşezat pe genunchi, m-am rugat Domnului şi am zis: “Doamne, Tată, Tu cunoşti situația în care mă găsesc.

Vezi frământarea mea, soția acasă, cu trei copilaşi şi al patrulea pe drum. După medici s-ar putea să nu mai scape cu viață la o a patra naştere, iar eu aici, cu sănătatea la grea cumpănă. Dă-mi lumina Ta, arată-mi ce am de făcut. Călăuzeşte-mă prin Duhul Tău, Te rog! Vorbeşte-mi, fă-mă să-Ți aud glasul. Îți mulțumesc că m-ai ascultat, în Numele Domnului Isus, Te rog, Amin!” Dar, cu o iluminare cerească, am adăugat: “Doamne Isuse, dacă voia Ta este să mă chemi acasă la Tine, fără ca să îmi mai pot vedea familia aici pe pământ, degeaba mai iau pastilele lor, care îmi fac atâta rău. Iar dacă voia Ta este să ajung să supraviețuiesc, să ajung într-o zi la familie şi la cei dragi, Tu poți să faci acest lucru şi fără medicamentele lor. Eu de astăzi voi refuza orice medicament şi mă predau cu totul Ție. Facă-se voia Ta sfântă cu mine, oricare ar fi ea, şi pentru toate Îți mulțumesc, mă supun şi mă închin, Amin!”

Fulgerător am primit răspunsul în inima mea să nu mai iau nici un medicament, ci să mă încred în Domnul. Mi-a venit în minte textul din Psalmul 37:5, care conține trei acțiuni:“încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El şi El va lucra.” O bucurie negrăită şi strălucită mi-a cuprins întreaga ființă. Parcă nu mai eram pe pământ.

Când a venit femeia aceea - cadrul medical la amiază cu pastila şi cu paharul de apă, i-am comunicat simplu şi hotărât că începând cu data aceea nu mai iau nici un medicament. Ea s-a supărat tare şi m-a amenințat că niciodată nu o să mai capăt nici un fel de medicament. Eu i-am cerut încă o dată scuze pentru deranj şi a plecat. Eram foarte fericit şi într-o siguranță deplină. Când a fost adusă mâncarea de amiază, am mâncat totul fără să respect vreo anume restricție medicală şi, spre uimirea mea, din acel moment nu m-a mai durut nimic. Mărit să fie Domnul! În acea zi, în celula 19, am primit de la Domnul o cântare, care exprima starea de spirit în care mă găseam în urma acestei experiențe, şi care se cântă la Arad, mai ales la sfârşitul serviciilor de înmormântare de la cimitir.

Patria mea fericită, ochii mei te-au şi zărit.

Nu mai e mult, doar o clipă şi în tine-am şi sosit.

Mă atrage înspre tine dorul după-al meu Stăpân,

Care mi-a promis că vine să mă ia la bunu-i sân.

Simt cum se desface casa şi se sfarmă rând pe rând,
Numai omul din lăuntru se-nnoieşte tot crescând.

Alergarea-i isprăvităn şi credința am păzit;

Mă aşteaptă-acum cununa, ce Isus mi-a pregătit!

Am mărşăluit prin micul spațiu rămas disponibil în celulă pentru aşa ceva, înainte şi înapoi, am cântat până târziu o singură cântare: "Patria mea fericită"… Din ziua aceea, rugăciunea mea de fiecare zi s-a schimbat şi am zis: "Doamne Tată, dacă voia Ta este să mă chemi acasă la Tine, de-aici din inchisoare, mă închin şi mă supun din adâncul inimii. Dar dacă Tu ai în planul Tău şi vrei să mă ți în viață, să mă foloseşti în lucrarea Ta şi să slujesc familia mea şi pe alții, facă-Se voia Ta. Dacă voia Ta este să mă chemi acasă în curând, atunci Te rog, fă Tu ca să fie grăbită ziua procesului nostru, să o pot prinde şi eu. Am o dorință vie să pot mărturisi în fața tuturor credința mea în Tine, spre gloria Ta, spre bucuria celor ce vor asista la proces şi chiar spre mântuirea altora. Amin!"

Minunea vindecării mele pentru perioada aceea s-a menținut. Nu am mai avut dureri de stomac. Am început să prind oarecare putere ca să pot face față în ziua desfăşurării procesului. Mare este Domnul şi vrednic de laudă!

Anchetele mergeau înainte neîntrerupte şi căpitanul Cristescu, anchetatorul meu de fiecare zi, părea un om echilibrat, liniştit, cu mici excepții, în ciuda meseriei lui inumane. Aveam avantajul că eram pregătit pentru această situație, în urma unor anchete de zi şi noapte, avute cu ocazia acelei arestări secrete, de trei zile şi trei nopți. Într-o zi, am făcut o "gravă" încălcare a regulamentului pentru deținuți. În timpul anchetei, Cristescu a ieşit pentru câteva minute din birou şi eu am rămas singur. În geamul care era lângă masa mea am zărit un ac cu gămălie înfipt între geam şi rama ferestrei. În grabă m-am repezit şi l-am subtilizat, l-am ascuns cu grijă în vestonul meu şi m-am bucurat că am reuşit să scap fără să fiu depistat.

Ajuns în celulă, în câteva zile am reuşit să scriu cu zgârieturi de ac, pe peretele de lângă uşă, versete din Scriptură, pe care le aveam întipărite în minte. Printre ele era şi Matei 8:20, ca şi altele. În mod special am vrut însă să scriu una dintre inscripțiile care erau

gravate de creştinii din Roma pe pereții catacombelor subterane, unde se adunau pentru închinare. Aceasta era: “I.H.NIKA”! În limba noastră înseamnă: “ISUS HRISTOS ÎNVINGE”. Da, El, Biruitorul, a învins moartea, cu moartea pe moarte călcând şi celor din mormânturi viață dăruindu-le. Curând după întoarcerea mea la Dumnezeu, am ajuns să am în mână câteva numere din revista fraților din “Oastea Domnului”, care purta numele “ISUS BIRUITORUL”. Am apreciat întotdeauna acest nume dat unei reviste creştine. Ce mare har este să ştii, în situații de prigoane aspre, când viața îți este în joc, că Isus Hristos învinge. Mărit să fie Numele Lui cel Minunat, mai presus de orice Nume, pentru ca în Numele Lui să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ, şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul! (Filipeni 2:9-11).

Trecuse o lună şi zece zile de la arestarea mea, când mi-am dat seama că e ziua de 28 ianuarie 1959. Era ziua de naştere a celui de-al treilea fiu al nostru, căruia i-am pus numele Grațian. El ne-a fost dăruit cu har de sus, viața fiindu-i periclitată în timpul naşterii. Mi-am adus aminte cum în vara anului 1958, pe când avea doar un an şi jumătate, îl purtam cu bicicleta pe scăunelul din fața mea. Cu mânuțele se ținea şi el de ghidon, dar spre siguranță, cu o mână îl țineam şi eu pe sub brațul lui, iar cu cealaltă mă țineam de ghidon. Era tare fericit că se vedea pe bicicletă. De obicei făceam drumul spre bunicii după mamă şi alte ori la bunicii după tată. Fie când ajungeam la bunici, fie la întoarcerea acasă, de atâta plăcere câtă avea el la vârsta aceea, nu mai voia să coboare de pe bicicletă, uneori chiar plângea.

În acea zi de 28 ianuarie 1959, Duhul lui Dumnezeu mi-a adus înainte ultimele cuvinte ale Domnului Isus, notate în Evanghelia după Matei 28:20. “Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului (Eon-ului de acum). Amin.” Inima mi s-a umplut de o bucurie deosebită, de mesajul Domnului cuprins în acest verset, care de data aceasta îmi suna drept mie personal. Aşa l-am luat prin credință.

Mi-am pus întrebarea: “Cine vorbeşte aici’?” Răspunsul mi-a venit prompt: “Domnul cerului şi al pământului”, Cel care a zis

despre Sine: “Toată puterea mi-a fost data în cer şi pe pământ” (Matei 28:18). Când se descoperă lui Moise după experiența cu rugul în flăcări, care nu se mistuia, Domnul i-a zis: “Eu sunt Cel ce sunt!” Verbul a fi, la timpul prezent este simbolul însuşi al existenței dintru totdeauna, Dumnezeu Cel care este fără început şi fără sfârşit. “Din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile care există, cele create, El Singur fiind deasupra a tot ce există, El, Originatorul lumilor văzute şi nevăzute, veşnicul Dumnezeu. El, Dumnezeu, este taina tainelor întregului univers şi nu poate fi explicată. Pentru lumea şi ființele create există timpul şi spațiul, legate de o vremelnicie, iar timpul are un trecut şi un viitor, arătând limitele, pe când Dumnezeu este dincolo de orice limite şi mărginire. Aceasta exprimă “Eu sunt!” – Veşnicul prezent Dumnezeu.Ce mare favoare a fost să ştiu că în acea zi, El, Domnul mi-a vorbit, că este cu mine chiar acolo, în celula 19, în subsolul Securității din Timişoara, că sunt neîntrerupt în atenția Lui, că nu sunt singur, cât va ține viața mea efemeră pe acest pământ. Oh, câtă mângăiere mi-a adus… L-am încredințat şi pe Grațian în mâinile Lui, ca şi pe ceilalți copii împreună cu mama lor, până în ziua când îi voi putea revedea, fie pe pământ, fie în veşnicii.

La începutul lunii februarie, am contractat o răceală soră cu moartea, cu o temperatură şi cu o tuse care mă măcina zi şi noapte fără răgaz. După vreo trei zile, într-o noapte se întâmplă ceva neobişnuit. Se vede că tusea mea nu era o suferință doar pentru mine. Cu mişcări foarte încete, am simțit că se deschide uşa la celula mea. Sigur, eu nu puteam să dorm aşa rupt de o tuse violentă. Era gardianul de serviciu pe celular în partea în care era celula mea, având în picioare nişte cipici de pâslă. Cu o voce domoală m-a întrebat:"Te doare ceva? Eşti bolnav?" I-am răspuns:"Da. Simt că am şi temperatură după pulsul mai accelerat decât normal. Mă doare capul şi gâtul!" A închis uşa şi a plecat. După vreo cinci minute, uşa se deschide din nou, îmi întinde două pastile, cred că au fost aspirine, şi un pahar cu apă. Mi-a spus:"Ia-le, că o să-ți facă bine." I-am mulțumit pentru bunăvoința lui. Prin acest gardian am simțit că un înger trimes de Domnul a venit la mine în celulă, care mi-a adeverit Cuvântul Domnului primit pe ziua de 28 ianuarie 1959. “Iată Eu sunt cu voi…” Într-adevar, sub

acțiunea pastilelor m-am liniştit puțin şi am putut dormi.

Urmarea acestei gripe a fost că m-au năpădit mucozitățile şi o flegmă abundentă. Cele trei batiste la care aveam dreptul erau super pline. Ce să ştiu face în situația aceasta? Mi-a venit o idee năstruşnică, pe care am şi pus-o în aplicare. Am început să muruiesc pereții în zona patului meu cu mucozitățile şi cu flegma care îmi veneau din trahee, bronhii şi nas. Asta a durat vreo două sau trei zile şi nopți. Aşa că pe măsură ce umpleam pereții într-o parte, mă întorceam iarăş unde mucozitățile s-au uscat. Nu mi-a convenit deloc să fac acest lucru, dar ce să fi ştiut să fac altceva?

În aşteptarea procesului, am continuat să mă rog în fiecare zi, ca orice întrebare îmi va fi pusă, să pot să fac mărturie pentru Domnul meu Isus Hristos şi triumful Împărăției Lui. Aveam o vie dorință pentru acest lucru, oricât m-ar fi costat. Acum ori niciodată. Pe 10 februarie, mă trezesc pe la miezul nopții că uşa celulei se deschide, un gardian îmi pune ochelarii negri pe ochi şi mă duce într-un birou deasupra nivelului pământului. Era biroul de Grefă. Şeful Grefei era un ofițer cu grad de locotenent. Într-un raft din fața mea, mi-au atras atenția vreo cinci bibliorafturi pe care scria cu litere mari numele celor 12 arestați din lotul nostru, al celor din Arad, care eram în majoritate. De la Arad: Moisescu, Mladin, Iovin, Ginga, Moț şi Băbuț. De la Gurahonț: Ban şi Harap. De la Timişoara: Secheli, Gădăleanu, şi un profesor bătrân, Vesel. Al doisprezecelea în această enumerare a fost Todor Nicolae, din Caransebeş. Securiştii au ținut să ne aresteze din mai multe localități ca să dea impresia de o organizație specială, care a uneltit împotriva regimului comunist, măcar că pe unii nu i-am cunoscut, cum au fost cei trei arestați din Timişoara.

Ofițerul de la Grefă a luat unul dintre bibliorafturi şi l-a pus pe masă în fața mea. Mi-a spus:"Ia şi citeşte partea care se referă la persoana ta, ca să ştii care sunt capetele de acuzare puse în sarcina ta şi cu privire la ce vei fi judecat." Când am terminat de citit toate acuzele puse în sarcina mea, m-am simțit foarte fericit. Ofițerul m-a întrebat dacă am luat cunoştință de conținutul dosarului meu, la care eu am răspuns afirmativ. Apoi m-a întrebat dacă sunt de acord cu capetele de acuzare care sunt puse în sarcina mea, sau în cazul că nu, atunci doresc să fiu reanchetat? Răspunsul meu

a fost prompt:"Nu cer nici un fel de reanchetare. Ce trebuie să se întâmple să se împlinească cât mai curând. Puneți procesul pe rol.

Aş vrea să menționez aici un fapt ca într-o paranteză. În aşteptarea arestării mele, i-am precizat foarte clar soției mele, Domnica, să nu caute să se frământe ca să pună vreun avocat plătit pentru apărarea mea. Ştiam că nu are fonduri necesare pentru aşa ceva, şi chiar dacă cineva, să zicem, ar spune că îi dă banii pentru un asemenea scop, să nu accepte cu nici un chip. Ştiam că în comunism procesele politice sunt pur şi simplu nişte mascarade judecătoreşti, că cei judecați sunt mai dinainte osândiți, până şi anii de condamnare sunt puşi la fiecare dosar, de către potentații partidului, prin slujbaşii lor de la securitate. Alte câteva soții ale celor din lot au făcut tot posibilul şi au angajat avocați pe banii lor, cu credința că vor fi apărați mai bine şi că ar putea să scape de condamnare. Dar nici vorbă de aşa ceva!

A fost o mare înşelare şi dezamăgire pentru bietele femei. Soții lor au fost condamnați la fel ca şi mine, iar ele au rămas cu sume importante de bani pierdute, fără recuperare. Îmi aduc aminte că un astfel de avocat al unuia dintre noi şi-a întemeiat apărarea inculpatului pe faptul că ar fi fost “Stahanovist”, adică la locul de muncă a lucrat după o metodă “înaintată” a unui sovietic cu numele “Stahanov”. În felul acesta, a contribuit cu succes la realizarea planului de producție la intreprinderea unde a lucrat… A sunat atât de ridicol în tot procesul un asemenea argument furnizat avocatului de o soție animată de râvna omenească.

Ce dulce şi minunată asigurare are acela care se ştie în căile Domnului şi sub privirea ochilor Lui! Cred că ofițerul grefier s-a mirat de liniştea şi de graba mea cu care am răspuns întrebării lui menționate mai sus. Diferența între unii şi alții o face credința, atât de minunat descrisă în Evrei: “Femeile şi-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, au fost chinuiți” (11:35). Minunată este istoria sfinților dintotdeauna şi mă bucur mult că am avut parte şi eu, împreună cu soția mea, de harul care li s-a dat lor.

O mare încurajare au fost pentru mine în acel timp cuvintele apostolului Pavel adresate sfinților din Filipi: “Căci cu privire la

Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să şi pătimiți pentru El, şi să duceți, cum şi faceți, aceeaşi luptă, pe care ați văzut-o la mine, şi pe care auziți că o duc şi acum."(1:29-30). Ce glorioasă este cântarea pe care o cântă atâția credincioşi din zilele noastre, chiar dacă pentru mulți nu este o realitate:

Noi avem o istorie să spunem,

S-o cunoască întregul popor:

Din cer a venit salvarea, Isus e Mântuitor.

Noaptea se va schimba-n lumină,

Iar lumina-n amiaz de zi

Şi-mpărpşia lui Dumnezeu cu glorie va veni!

Iată acum cele cinci capete de acuzare de care am luat cunoştință în noaptea aceea la Grefă:

"Inculpatul Iovin Mihail a organizat şi participat în casa lui cât şi în alte case la "adunări creştineşti după modelul primilor creştini".

"Inculpatul a răspândit literatură creştină neautorizată, în speță cartea "Triumful Cristic", scrisă de prof. V.V. Moisescu."

PROCESUL

Am aşteptat cu mare dor ziua procesului, când speram să-i întâlnesc pe iubiții mei frați, pe care nu îi văzusem de mai bine de două luni şi jumătate. În celula nr. 19 eram singur de o lună de zile şi singurătatea mi-a plăcut şi mi-a prins atât de bine, pentru meditație, rugăciune şi chiar două şi trei cântări pe care mi le-a dat Domnul ca un dar de sus, pe care le cântam mereu, în fiecare zi. Eu nu eram nici poet şi nici compozitor. Mi-a plăcut să cânt şi chiar înainte de a intra la închisoare am încercat să compun o cântare dar nu am reuşit.

Întotdeauna mi-a plăcut mult cum a răspuns Amos, prooroc al lui Dumnezeu, pe care împăratul Amația îl ocara, îl fugărea şi-l oprea ca să nu mai proooocească la Betel. Amos a răspuns lui Amația: “Eu nu sunt nici prooroc, nici fiu de prooroc; ci sunt cioban şi strângător de smochine din Egipt. Dar Domnul m-a luat de la oi şi Dommul mi-a zis: “Du-te şi prooroceşte poporului Meu Israel. Ascultă acum Cuvântul Domnului, tu care zici: nu mai prooroci împotriva lui Israel, nu vorbi împotriva casei lui Israel.”

În sfârşit, mai repede decât ne-am fi aşteptat, exact la două luni după arestarea mea, procesul nostru a fost pus pe rol pe data de 18 februarie 1959. Nu ştiu vreun alt proces de organizație cu mai multe persoane la care perioada de anchetare să fi durat atât de puțin cât a durat al nostru. Eu m-am rugat fierbinte ca să fie grăbită ziua procesului. Oare să mă fi ascultat pe mine Domnul, să pot prinde şi eu ziua aceea? Voi şti când voi ajunge acasă la Domnul. “Acum cunoaştem în parte” , cum spune apostolul Pavel la 1 Corinteni 13:12, “dar atunci, în ziua aceea glorioasă vom cunoaşte pe deplin’”.

În dimineața zilei amintite, la ora 5 a sunat deşteptarea, ca de obicei la securitate, dar pentru mine era o zi cu totul diferită şi inima îmi era plină de o mare bucurie. Parcă aş fi mers la o nuntă, şi nu la o condamnare care putea să însemne şi moartea. Familiile noastre au fost anunțate de ziua şi ora procesului, aşa că au sosit la Timişoara cu o zi mai devreme şi noaptea de 17 spre 18 au dormit la cunoştințe, ca să fie dis-de-dimineață în fața Tribunalului Militar, de pe Str. Popa Şapcă Nr.7, pentru a nu scăpa ocazia să ne vadă la sosirea la Tribunal. Am fost îmbarcați toți 12 într-o maşină penitenciar (“dubă”), îndată după ora 6 dimineața, iar afară era încă întuneric. Cu noi au urcat şi doi gardieni şi ni s-a atras atenția că nu avem voie să vorbim nimic.

La sosirea la Tribunal, maşina a tras cu spatele la uşa de la intrare şi am primit ordin să coborâm. Rudeniile au avut slabă şansă să ne vadă, distanța între spatele “dubei” din care am coborat noi şi uşa de la intrare fiind foarte mică. Care cum coboram şi eram zăriți şi recunoscuți, eram strigați pe nume. Atât noi cât şi ai noştri eram fericiți că ne-am văzut chiar şi pentru o secundă sau două. Au avut însă din plin posibilitatea să ne vadă în sala

procesului, în boxa acuzaților. În ce mă priveşte, am fost introdus într-un birou, în care după câteva minute a intrat un domn, care s-a prezentat ca fiind avocatul Cordoş, însărcinat din oficiu cu apărarea mea în proces. Amabil, mi-a spus că vrea să îmi pună câteva întrebări, ca să ştie cum să îşi poată formula apărarea.

Trebuie să spun că eram plin de o bucurie exuberantă. I-am spus că, personal, nu simt nevoia de nici o apărare, că în sistemul comunist totul este dinainte stabilit, până şi anii de condamnare, pe care anchetatorii i-au şi trecut în dosar, în acord cu şefii lor mai mari. Am adăugat însă că având în vedere sarcina primită “din oficiu” pentru a face apărarea mea în proces, eu sunt gata să colaborez şi să răspund la orice întrebare pusă. Aşa a şi fost, el citise deja dosarul meu şi era în cunoştință de capetele de acuzare puse în sarcina mea. Mi-a mulțumit şi aveam să ne revedem în sala procesului. Am fost dus apoi în anticamera sălii în care urma să înceapă judecata. Ne-au pus în şir câte unul pe scaun, unul în spatele celuilalt, supravegheați îndeaproape de gardieni. Fratele meu Nicolae a ținut să-l contacteze pe avocatul Cordoş să-i afle opinia, cum sunt şi în ce stare de spirit mă găsesc. Eu aveam să aflu opinia domnului Cordoş abia şase ani mai târziu, când aveam să ajung acasă de la închisoare. Iată aprecierea făcută de domnul Cordoş fratelui meu, Nicolae:

- Domnule Iovin, aş vrea să îți spun că eu practic această profesie de 22 de ani şi am avut de-a face cu multe feluri de oameni. În viața mea eu nu am întâlnit astfel de oameni cum este fratele dumitale. Este fericit şi plin de bucurie că poate să sufere pentru Numele lui Hristos şi mi-a spus că el, de fapt, nu simte nevoia niciunei apărări. Totuşi, vă asigur că eu îmi voi face datoria în însărcinarea pe care am primit-o oficial în acest proces. Vă mai spun că, ajuns acasă, voi căuta albumul în care am obişnuit cu mai mulți ani înainte să-mi notez impresiile de la procese, dar peste care s-a aşezat praful, căci nu l-am mai folosit, şi îmi voi scrie impresiile deosebite despre aceşti oameni pe care i-am cunoscut astăzi. Mărit să fie Domnul, singurul vrednic de orice laudă!

La ora 8, în ordinea stabilită de oficialități, am fost strigați la rând câte unul şi introduşi în sală pe uşa din spate, pe culoarul din mijloc, duşi în fața, pe stânga, unde era boxa acuzaților. Primul

strigat a fost fratele profesor V.V. Moisescu, apoi Aron Mladin, eu, după mine fratele Traian Ban şi aşa mai departe, toţi cei doisprezece. Când mi-am luat locul trei în boxă, procurorul şef mi-a citit rechizitoriul cu sublinierea capetelor de acuzare.

Procesul nostru a fost încadrat în litera legii astfel: “Organizaţie Mistică-Religioasă, care a preconizat schimbarea regimului din Republica Populară Română. Crimă de uneltire împotriva ordinii sociale!” Capetele de acuzare în sarcina mea sunt cele arătate mai înainte, când am luat cunoştinţă de ele din dosarul meu aflat la grefa securităţii.

Odată intraţi toţi cei doisprezece, Preşedintele Completului de Judecată al Tribunalului Militar din Cluj, deplasat la Timişoara, i-a dat cuvântul Procurorului Şef, care, cu lux de amănunte, a prezentat rechizitoriul în acest proces, în cele mai negre şi odioase culori posibile, scornite din cele mai otrăvite surse ale fanteziei ateismului şi filosofiei materialiste, căci şi ateismul este o religie, a negaţiei. Dacă în România pre-comunistă, pe stema ţării era această inscripţie în limba latină: “NIHIL SINE DEO”, adică “Nimic fără Dumnezeu”, apoi în jargonul comunist-ateu, pe stema fiecărei ţări comuniste putea sta fără jenă inscripţia: “Totul fără Dumnezeu!”

După această prezentare a şefului procuror a început audierea noastră a fiecăruia. În ce mă priveşte pe mine, mi-aduc aminte că am fost scos în faţa completului de judecată şi mi s-au pus diferite întrebări din partea Procuraturii, prin care să se sublinieze şi să se substanţieze acuzele puse în sarcina mea. Aşa cum am mai spus, eu m-am rugat pe toată durata anchetelor, care au ţinut două luni, ca la proces să pot să fac mărturie creştină, indiferent ce preţ voi plăti. Ştiam că orice va fi, mă va apăra Dumnezeu! Şi asta, chiar dacă asemenea lui Iosif, aveam să fac ani de închisoare, sau asemenea atâtor martiri din Vechiul şi Noul Testament, aveam să fiu rânduit de Domnul la martiraj pentru El şi pentru cauza Împărăţiei lui Hristos, Domnul.

Ce putea să fie mai frumos decât atestarea faptului că am fost pe urma primilor creştini, când am organizat şi am participat, la adunări creştineşti, după modelul primi lor creştini, în casă la mine ca şi în alte case. I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru o asemenea

acuză. Nu am căutat nici cea mai mică scuză să mă disculp. Ar fi fost o necinste adusă Mântuitorului şi Domnului meu Isus Hristos şi o descalificare a mea ca vrednic urmaş al Lui şi al primilor creştini. Adevărul trăit de primii creştini, potrivit călăuzirii şi conducerii Duhului Sfânt, era sublim şi neclătinat şi n-aş fi putut să-l trădez.

Sigur că la punctul al doilea, în acuzare, că am răspândit literatură creştină neautorizată, în speță: “Misiunea secretă, pagina 92-a din “Triumful Cristic”, scrisă de prof. V.V. Moisescu, au căutat să insinueze caracterul conspirativ al acțiunii, implicit să-mi atragă o vină care să cântărească greu în anii de condamnare ce mi-i vor da. Procurorul Şef, cu un aer de superioritate şi ironie, îmi pune următoarea întrebare:"Ia spune, cum e chestia aia cu misiunea secretă – pagina 92 – din cartea “Triumful Cristic”?" "Domnule procuror şi domnule preşedinte, regret foarte mult că încă nu citisem cartea, când am transmis din partea domnului Moisescu rugămintea către ing. Aurel Popescu din Bucureşti, să decupeze pagina 92 din carte, în care se ocupa cu actualizarea unor date profetice din Vechiul Testament. Pentru mine însuşi titlul cărții a fost minunat, “Triumful Cristic. Însuşi titlul ei îmi spune adevărul că: TOATE ÎMPĂRĂȚIILE LUMII SUNT VREMELNICE, UNA SINGURĂ ESTE VEŞNICĂ ŞI VA BIRUI ŞI ACEASTA ESTE ÎMPĂRĂȚIA LUI ISUS HRISTOS! Serviciul pe care l-am făcut la cererea fratelui meu, Vasilică Moisescu, l-am făcut nu numai ca pentru el, ci ca pentru însuşi Domnul meu Isus Hristos!"

Când a auzit preşedintele tribunalului răspunsul meu a strigat:

"Grefier! Scrie!" Apoi mi-a zis:"Să ştii că ți-ai îngreunat mult detenția. Ai să suferi!" Eu i-am răspuns:"Sunt gata nu numai să sufăr, sunt gata şi să mor pentru Isus Hristos, Domnul meu, şi pentru Adevăr!" Nu întâmplător am fost ultimul scos din celulă din cei doisprezece pentru eliberare din închisoarea Jilava!

După depozițiile noastre ale inculpaților, au luat cuvântul avocații apărării. Aceştia s-au întrecut pe ei înşişi, au mânuit articole de lege cu atâta măiestrie, încât au desfințat punct cu punct toate acuzele Procuraturii aduse împotriva noastră. Mulți din sală au crezut că ne vor da drumul curând acasă, printre care şi rudenii de ale noastre.

În pauza care a urmat, doi frați ai mei care erau la proces mi-au făcut semne optimiste, dar eu am căutat să îi aduc la realitate şi le-am arătat pe degete că voi primi 20 de ani muncă silnică. Realitatea avea să mă adeverească pe mine, şi nu pe ei. Apoi au urmat depozițiile martorilor. În total au fost convocați patruzeci şi şapte de martori, dar nu au fost audiați decât parte din ei. Una dintre curiozitățile proceselor regizate de comunişti a fost şi aceea că au fost aduşi ca martori ai acuzării până şi rudenii foarte apropiate din familiile acuzaților. Astfel, în cazul meu a fost adus şi programat de securitate chiar fratele meu de corp Nicolae Iovin, pentru fratele Moisescu a fost adusă ca martoră a acuzării propria lui soție, Gheorghina Moisescu, iar în cazul fratelui Mitică Harap, a fost adus însuşi tatăl său, Dumitru Harap. Încă o dată se poate vedea şi din acest fapt ce fel de de farse judecătoreşti au fost regizate de către comunişti, numai că nu toate amănuntele aveau să se desfăşoare după cum au vrut ei, ci a ieşit exact contrariul. Scopul lor era să dividă conştiințele, să deprime pe cei condamnați, arătându-le că familiile lor sunt loiale regimului şi nu sunt de partea lor.

Spre surprinderea mea, au introdus în sală pe fratele meu, Nicolae, pe care l-au prezentat ca martor al acuzării. Mă tot întrebam, oare ce are să declare fratele meu împotriva mea?? El era invalid de război, cu un picior pe care l-a pierdut pe frontul de răsărit, în regiunea Krivoirog, lovit de o schijă de brand. Pentru acest fapt a fost decorat cu medalia "Virtutea Militară". De felul lui, el era un om de poziție, de îndrăzneală, nu făcea târg cu nimeni şi pentru nimic, când era în joc adevărul.

Procurorul i-a pus o întrebare ticluită de anchetatorul Cristescu, prin care să fiu încriminat eu, iar el să ajungă discreditat în fața publicului, cât şi a credincioşilor baptişti, el fiind şi un propovăduitor al Cuvântului lui Dumnezeu, cu poziție de diacon al Bisericii Baptiste Sega-Arad. Fratele meu însă nu avea să cadă în plasa lor, întinsă cu atâta dibăcie. În răspunsul lui, Nicolae a spus adevărul şi l-a contrazis pe procuror, care enervat i-a citit o declarație pe care el, ca frate, ar fi făcut-o împotriva mea, în cadrul unei anchete. Apoi, amenințător, procurorul țipa la el:"Spune, nu ai declarat aşa?" "Nu, domnule procuror, aceea nu este declarația

mea, ci a anchetatorului care a întocmit dosarul! Eu nu am semnat o astfel de declarație neadevărată!" Măsluirile realității de către anchetatorii comunişti, prin metode de persuasiune şi interpretări fanteziste, nu au dat roadele scontate de securitate în cazul acestui martor, care nu s-a lăsat intimidat de amenințările lor! Mărit să fie Domnul nostru Isus Hristos, care în Evanghelia lui Ioan, se mărturiseşte pe Sine Adevărul, când a zis: “Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața (sau Realitatea) (Ioan 14:6). Adevărul nu este doar o noțiune oarecare, ci o Persoană, Isus Hristos, Domnul Dumnezeu. În afară de El nu există adevăr.

La procesul Domnului Isus, când a fost adus în Pretoriu, Pilat din Pont, mare dregător la Ierusalim, i-a pus mai multe întrebări, după cum relatează evanghelistul Ioan. Pilat, un om flecar, laş, fără şira spinării, care se iubea pe sine şi poziția sa mai mult ca adevărul, îl apostrofează pe Domnul (Ioan 18:37) când îi spune: "Atunci un Împărat tot eşti!" "Da", a răspuns Isus. “Eu sunt Împărat”. (Observați răspunsul Domnului Isus: nu un împărat oarecare, ci Împăratul, Unicul Împărat care rămâne în veci şi Împărăția Lui nu va avea sfârşit). Şi Domnul Isus continuă:"Eu pentru aceasta m-am născut, am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu!"

Câți creştini în zilele din urmă nu beau minciuna ca apa şi-L trădează pe Hristos-Adevărul, deoarece nu au urechi pentru Adevăr şi nu-L ascultă pe Cel care este Adevărul în Persoană?! Sfânta Scriptură ne arată că apostolul Pavel a fost în primejdie între aceşti “frați mincinoşi”, robii Satanei, care este originatorul şi tatăl minciunii, şi nu poate să stea în Adevăr. Acelaşi apostol le scrie Efesenilor să trăiască într-o neprihănire şi sfințenie pe care o dă Adevărul. “De aceea, lăsați-vă de minciună. Fiecare să spună aproapelui său Adevărul, pentru că suntem mădulare unii altora” (4:25). A trebuit să ajung în America să văd cât de mult este maltratat Adevărul de creştini. Pilat, auzind mărturia Domnului Isus în legătură cu Adevărul, îi pune ultima întrebare:"Ce este adevărul???" Întrebarea a rămas însă fără răspuns! Pilat voia să ştie ceva noțiuni despre adevăr, dar nu voia să-L cunoască pe Cel ce stătea în fața lui ca Adevărul în persoană, de aceea nici nu a putut asculta de glasul Lui, cu atât mai puțin să-L înțeleagă şi să-L

primească în inima lui. Laud pe Domnul pentru fratele meu Nicolae, care în procesul de la Timişoara a fost un martor al Adevărului - Hristos şi pentru Adevăr! Mărire, Ție, Adevărul Hristos, Împăratul Slavei!

Martorii folosiți în proces nu au avut voie să intre în sala de judecată decât când au fost chemați să depună mărturia lor. După aceea au putut să rămână în sală. Următorul martor al acuzării a fost o femeie, mică de statură, dar cu o inima şi statură mare în Hristos. A fost sora Gheorghina Moisescu, căreia soțul şi cei intimi îi ziceam Sânzeana. Adeseori prin ea se răspândea o aleasă mireasmă a lui Hristos, cum avea să fie şi de data aceasta. Intrarea martorilor se făcea pe uşa laterală, care era lângă boxa acuzaților. Acuzatul nr. 1 în proces era chiar soțul ei, care stătea pe primul scaun lângă uşă. O, ce surpriză plăcută când am văzut-o. S-ar fi cuvenit să o aplaudăm în avans, dar asta nu era admis şi posibil în condițiile date. După ce a intrat în sală, a înaintat câțiva paşi spre masa din față, unde era Preşedintele şi Asesorii populari, toți comunişti, bineînțeles. Dar, deodată se opreşte şi se întoarce cu fața spre boxa acuzaților. Cu mâna dreaptă ridicată în sus, descrie un gest larg spre noi şi cu o voce tare zice:"Bucurați-vă, fraților, căci noi toți ştim că voi sunteți judecați astăzi pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos şi credința Lui!"

Preşedintele Completului de Judecată o apostrofează grav şi-i zice:"Nu-ți dai seama, doamnă, unde te afli? În clipa următoare poți fi aşezată în boxa acuzaților, lângă soțul dumneatale!!!" Sânzeana îi răspunde:"Nu-i nimic, domnule preşedinte, nici un sacrificiu nu este prea mare, când este vorba de Numele scump al lui Isus Hristos, Domnul nostru!" Preşedintele înfuriat strigă la ea:"Ieşi, ieşi, ieşi afară!" În clipa când s-a supus ordinului dat, o lumină cerească se revărsă de pe fața ei spre noi, şi spre toți ceilalți din sală… Ea, sora noastră, Sânzeana a ieşit, dar în sală a rămas o aleasă mireasmă a lui Hristos, care ne înmiresma pe toți!… Glorie, slavă, cinste, Mielului lui Dumnezeu, care a fost junghiat! (Apocalipsa 5: 1 2).

A urmat la rând Dumitru Harap ca martor. Acesta intră în sală şi înaintează spre masa din față, dar preşedintele observă că are în gură o bomboană şi-i strigă:"Ce faci, domnule Harap, dumneata vii în sala de judecată, în fața noastră, cu bomboană de supt în gură?

Ieşi afară şi scoate bomboana din gură, apoi te întoarce în sală." Depoziția lui, oricare ar fi fost, nu mai avea valoare în proces…

Dezbaterile s-au prelungit până seara târziu, pe la ora 10. Deliberări nu au mai avut loc şi s-a anunțat că sentințele vor fi comunicate în ziua următoare dimineața, care era ziua de 19 februarie 1959. Cei ce au participat din familiile noastre au mai rămas o noapte în Timişoara, ca să asiste la pronunțarea sentințelor. Nu avea să fie o experiență deloc uşoară pentru soțiile noastre, cum optimismul unora a anticipat, după pledoaria avocaților apărării, ci dimpotrivă, în unele cazuri a fost chiar caz de leşin, plânsete mai mult decat dureroase. În ce o priveşte pe soția mea, a fost conştientă de favoarea căpătată de la Domnul şi a suportat totul într-un chip vrednic de El.

Ni s-a permis cu ocazia zilei procesului să primim de la familie alimente şi ceva îmbrăcăminte de iarnă. După proces, nu am mai fost duşi la Securitate, ci am fost dați în custodia închisorii din curtea Tribunalului Militar. Am fost repartizați în celule diferite pe la miezul nopții. Îl aveam cu mine, din lotul nostru, pe Mitică Harap. În ce priveşte condamnările, cei doisprezece am primit un total de 221 de ani de muncă silnică, repartizați astfel: cel considerat şef de lot a primit 25 de ani, alții patru cu 20 de ani, trei cu 18 ani, doi cu 17 ani, unul cu 16 ani şi bătrânul de 72 de ani a primit 12 ani. Porția mea a fost stabilită la 20 de ani muncă silnică şi în plus fiecare a mai primit câte 15 ani şi 10 ani de degradare civică şi interdicție corecțională. Mărit să fie Domnul Cel vrednic de laudă!

ÎN ÎNCHISOARE LA TIMIŞOARA

În incinta închisorii din Timişoara erau câteva celule socotite de tranzit, care erau încă în supravegherea securității, până la judecarea recursurilor, când se pronunța sentința definitivă. În acele celule-tranzit am fost ținuți până în data de 27 martie 1959, când a fost stabilită ziua de recurs. Ni s-au înmânat formulare de

completat, deşi eu m-am pronunțat că nu fac recurs. Am fost obligați din oficiu să facem, pentru că stăpânirii nu i-a convenit cum s-a desfăşurat procesul şi nici felul în care au evoluat avocații apărării.

Imediat după proces, ne-au fost luate hainele civile în care am fost îmbrăcați până atunci şi ni s-au dat în schimb hainele vărgate şi lenjerie de închisoare. În ziua următoare, Mitică Harap a fost scos cu bagajul din celulă şi dus în altă parte. Ce mare lucru să fie doi laolaltă, cum zice în Sfânta Scriptură:"Mai bine doi decât unul!" Aşa a trimis şi Domnul Isus ucenicii, doi câte doi. Unitatea în doi este de nezdruncinat. Diavolul a profitat de acest fapt, ca să-mi lanseze atacuri fără precedent în viața mea. Securiştii mă amenințaseră cu mult înainte cu un proces în care, împreună cu fratele Moisescu, vom fi condamnați la moarte. Aceste amenințări însă au rămas atunci fără efect asupra mea, pentru că am fost gata să accept riscurile, deoarece am pus totul pe altar. După evoluțiile binecuvântate din timpul anchetelor şi în desfăşurarea mărturiei din timpul procesului, dintr-o dată m-am simțit asemenea proorocului Ilie, după marea biruință de pe muntele Carmel. Dar când au ajuns la urechile lui amenințările Izabelei, l-a apucat frica, a plecat şi s-a ascuns în pustie, să-şi scape viața. La fel s-a întâmplat cu mine. O nelinişte mare mi-a cuprins inima după plecarea lui Mitică de lângă mine şi acum nu mai aveam cui să-i destăinui starea în care mă aflam, ca să ne rugăm împreună. Vrăjmaşul a reuşit să îmi strecoare în suflet tot felul de plăsmuiri, şi cea mai plauzibilă părea a fi aceea că ceilalți din lot vor fi lăsați în libertate, iar mie şi fratelui Moisescu ni se va face procesul cu care am fost amenințați şi vom fi condamnați la moarte. Diavolul îmi sugera şi ideea că ceilalți ne-au trădat… Gândul la o posibilă trădare din partea celorlalți mi-a provocat dureri pe care nu le pot exprima în cuvinte. Din toate aceste plăsmuiri în realitate nu era nimic adevărat.

La gândul că am să mor, pachetul pe care-l primisem în urmă cu două zile şi care ar fi putut să mă tină câteva săptămâni, l-am împărțit cu ceilalți 25 din celula, care s-au bucurat de dărnicia mea şi nu fără mirare. La anchete, când te scotea din celulă, bagajul rămânea în celulă, dar când l-au luat pe Mitică,l-au luat cu bagaj cu tot. Orice fapt neînsemnat se întâmpla în jur, eu îl interpretam ca şi

când era făcut în contul meu. Îmi ziceam: “cel puțin Ilie a fost liber şi a putut să fugă ca să se ascundă, dar eu unde să fug, cum să mă ascund?” Mi-a venit în minte un verset dintr-un psalm: "0, dacă aş avea aripile porumbelului, aş zbura şi aş găsi undeva odihnă!” (Psalmul 55:6).

Intensitatea acestor gânduri mi-a cauzat frământări mari şi chiar dureri în trup. În acele câteva zile, am observat că mi-a apărut o pată albă în păr, deasupra ochiului stâng. După alte câteva zile, am ajuns să constat că închipuirile din mintea mea erau false, căci nu se adevereau pentru că Ilie dorea să moară, în schimb eu voiam să trăiesc. Încet-încet, harul lui Dumnezeu s-a arătat şi față de mine, aşa cum Domnul i S-a arătat în peşteră lui Ilie: „Ce faci tu aici, Ilie?” Răspunsul lui a fost:"Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oştirilor; căci copiii lui Israel au părăsit legământul Tău, au sfărâmat altarele Tale şi au ucis cu sabia pe proorocii dar… am rămas numai eu singur.”

Frica paralizează gândirea omului. Realitatea era că Ilie nu era singur. Domnul i-a vorbit despre alții 7.000, care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal! "Oh, scumpă Realitate, Isus Hristos Domnul, Tu ai fost şi rămâi, căci Tu ai intervenit şi ai risipit norii, ai venit în ajutorul meu şi m-ai scăpat. Mărire Ție!”

Ziua de 27 martie a sosit, aşa că dis-de-dimineață am fost pregătiti pentru a fi duşi la Tribunal. Unii dintre frații care nu au fost mulțumiți cu evoluția lor din proces au dorit să se revanşeze la recurs, dar nu li s-a dat o asemenea satisfacție. La recurs nu se mai fac dezbateri de fond, ci numai procedurale. Abia acum, la sfârşitul formalităților de la recurs, aveam să înțelegem de ce comuniştii ne-au forțat să-l facem. Ei au simțit o înfrângere, oarecum, în timpul procesului, atât din unele mărturii ale celor arestați, cum şi din partea unor martori care nu au evoluat după cum ei au scontat, dar mai ales şi din partea avocaților apărării. De aceea, pe avocați i-au “prelucrat” serios, poate şi cu amenințări, deoarece ei nu au mai fost aceiaşi ca la proces, insistenți în apărarea noastră, ci au mers până acolo încât să ceară şi ei condamnarea noastră dar, oarecum, cu o oarecare indulgență, prin schimbarea cuantumului de pedeapsă. Indulgența nu avea să se vadă deloc, deoarece în recurs a fost acceptat cel făcut de Procuratură, şi ale noastre au

fost respinse. Asta a însemnat agravarea încadrării procesului nostru la punctul 1 din decret, fiind calificați de ei o organizație paramilitară, care am dus şi luptă cu arme împotriva regimului. Pentru regim, însemna doar o victorie psihologică, nicidecum una practică sau reală.

Când am fost scoşi la recurs pe poarta mare de metal a închisorii eram toți cei doisprezece îmbrăcați în haine de puşcărie, cu dungi verticale, părul tuns la zero şi încolonați în formație de câte trei. Eu eram în primul rând, pe flancul din dreapta. Eram nespus de fericit în aceste haine de ocară şi convins că “suntem un spectacol, deopotrivă pentru lume, îngeri şi oameni”, (traducerea lui Darby), cum stă scris în 1 Corinteni 4:9. Distanța străbătută pe drum era doar de câteva zeci de metri. Ai noştri, postați în fața clădirii, ne aşteptau şi ne-au văzut trecând chiar prin mijlocul lor, spre intrare. Nu aveam voie să vorbim nimic. Dar fratele Vasilică a reuşit să schimbe în treacăt două vorbe cu soția şi, pentru acest motiv, a fost bătut de un gardian, îndată ce am intrat în curtea închisorii la reîntoarcerea de la recurs.

De data aceasta securitatea nu le-a mai permis familiilor noastre să ne aducă alimente, medicamente sau ceva articole de îmbrăcăminte. În urma condamnării, orice legătură cu familia a fost total întreruptă pentru câțiva ani, noi fiind ca nişte morți pentru ei şi cei din familie, pentru noi!

Bucuria noastră a fost că după recurs am ajuns cu toții împreună, în celula cea mare în care am fost comasați vreo 120 de detinuți. Închisoarea din Timişoara nu era una de execuție, ci doar de tranzit. Aici nu aveam să stăm multă vreme, aşa că după câteva luni am fost duşi spre o închisoare de execuție, cum erau în vremea aceea: Gherla, Aiud şi Jilava.

Aş vrea să mai amintesc încă un lucru din perioada dintre proces şi recurs, care ne-a impresionat pe toți. Noaptea, nu mult timp dupî ce s-a dat stingerea la ora 10, celularul nostru, ca şi celelalte clădiri, a fost zdruncinat puternic de un cutremur de pământ, însoțit de anumite sunete sinistre. Santinelele trupelor de securitate din tumurile de control au intrat şi ele în panică. Probabil că în primul moment au crezut că se desfăşoară un atac împotriva

închisorii pentru a fi eliberați unii deținuți, şi au început să dea semnale de alarmă şi să tragă cu armele petarde luminoase, iar câinii urlau îngrozitor. Cutremurul să fi durat vreo 25-30 de secunde, iar după ce a încetat, se auzeau doar comunicările dintre santinele şi comandanții lor. A fost un eveniment care nu putea trece neobservat, în special pentru noi, deținuții… Domnul a fost bun şi nu a îngăduit ceva ce ar fi putut cauza suferințe mai mari. În celula mare erau patru rânduri de paturi suprapuse, pe o suprafață de vreo 200 de metri pătrați. O mare binefacere a fost pentru mine când am putut comunica cu unul dintre frați mai îndeaproape. În dialogul nostru, el a pomenit un verset din Sfânta Scriptură, care pentru mine a fost cheia minunată care mi-a restabilit pe deplin echilibrul spiritual şi încrederea frățească reciprocă. Ce mare binecuvântare a aşezat Dumnezeu în legătura şi părtăşia frățească.

Cum între noi eram câțiva cântăreți buni, câteva seri la rând, înainte de a se da stingerea, ne-am strâns grămadă în mijlocul celulei şi, aşezați pe jos, am început să cântăm domol câteva cântări pe voci. Toți ceilalți deținuți stăteau uimiți şi ascultau. S-a făcut o linişte mare. Imnuri de preamărire a Celui PreaÎnalt, slăvitul Mântuitor şi Domn, Isus Hristos, au străbătut văzduhul pe calea undelor, spre mângăierea celor nemângăiați. Într-o seară, tocmai când am terminat o cântare, se deschide vizeta şi subofițerul de serviciu ne cheamă pe cântăreți şi ne cere s ne spunem numele şi condamnarea. Noi credeam că acest fapt are să ne aducă anumite pedepse ca urmare, dar spre uimirea noastră nu s-a întâmplat nimic. Se poate că şi el să fi fost din vreo familie de credincioşi, ori poate i-a plăcut şi lui, şi să nu fi dat drumul mai departe raportului. Cert este că a fost o binecuvântare pentru ceilalți deținuți, care erau condamnați pentru alte lucruri decât noi, lotul nostru fiind singurul atunci în celula cu condamnați pentru credință.

Într-o zi, sunt introduşi în celulă vreo opt sau zece deținuți, aduşi înapoi la Timişoara, de la alte închisori de execuție. Ei fusesera condamnați pentru acțiuni de partizani în munții Banatului. Unii dintre ei aveau condamnări de muncă silnică pe viață. Unul dintre ei a fost repartizat să doarmă cu mine în pat. Era un bărbat de statură mijlocie, cu care am împărțit patul mai multe nopți. Mi-a spus că ei au fost aduşi la Timişoara în vederea rejudecării lor, ca

unii care, s-a apreciat, nu au primit suficient de mare pedeapsă.

După câteva zile, dimineața, îndată după efectuarea numărului, la venirea şi luarea în primire a schimbului de dimineață intra în celulă comandantul închisorii cu un tabel în mână, însoțit de alte oficialități şi, cu o voce marțială, cere atenția deținuților. Cei readuşi de la alte închisori fuseseră rejudecați şi a venit să li se comunice noile condamnări. A strigat de pe tabel vreo cinci-şase nume, care erau subliniate cu roşu, după cum au văzut cei din apropiere. Condamnarea lor la moarte era prin împuşcare. Printre ei a fost şi cel care dormise cu mine în pat. Când a fost strigat şi numele lui, era chiar lângă mine şi mi-am întors fața spre el. Fața i s-a făcut albă ca varul în urma şocului provocat la auzirea sentinței de condamnare la moarte. După ce a terminat, comandantul a dat ordin ca cei strigați să-şi facă bagajele şi să vină la uşă. Nu voi uita niciodată acea dimineață extraordinară. În celulă s-a aşternut o atmosferă ca de plumb. După ce au ieşit, au fost duşi să li se pună lanțuri la picioare. Aveam să auzim pentru două zile pe culoar, cum le zornăiau lanțurile când erau duşi la programul administrativ sanitar, dar după aceea nu i-am mai auzit… Ceva deținuți noi sosiți ne-au adus vestea că au fost executați prin împuşcare, la poligonul din Pădurea Verde, de la periferia oraşului Timişoara.

Ne-am întrebat oare cum va fi când se va anunța Judecata, despre care au vorbit Domnul Isus şi apostolii? La acea judecată, cei condamnați la pedeapsă nu vor pierde o viață efemeră, de câțiva ani, ci o viață veşnică, departe de fața lui Dumnezeu, în locul de chin şi suferințe cum nu sunt pe pământ.

Iată ce zice Cel ce Se prezintă ca Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Începutul şi Sfârşitul. “Ferice de cei ce îşi spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții şi să intre pe porți în cetate! Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigaşii, închinătorii la idoli şi oricine iubeşte minciuna şi trăieşte în minciună! ” (Apocalipsa 22:14-15). Viitorul veşnic poate fi asigurat câtă vreme suntem în trup, pe pământ, prin pocăință sinceră şi credința în Numele Domnului Isus Hristos. În zilele noastre, zilele din urmă, zile de apostazie şi ecumenism fals, noțiuni ca acelea de “pocăință” şi “credință” sunt discreditate, pervertite, golite de conținutul apostolic, aşa cum au fost ele propovăduite, crezute şi trăite în primul veac.

Dragostea care este pomenită în zilele noastre nu este dragostea Adevărului, cu care noi am fost mântuiți (2 Tesaloniceni 2:10), ci un surogat. În Vechiul Testament, dragostea de Dumnezeu care s-a manifestat prin ascultarea şi supunerea la Cuvântul Lui a fost cea adevărată. Când ea nu s-a manifestat aşa, ci a fost nesocotită şi oamenii trăiau după voia lor, călcau în picioare şi nesocoteau Cuvântul lui Dumnezeu, se ecumenizau cu obiceiurile şi cu zeitățile neamurilor, Dumnezeu-Iehova (Iahve), prin prooroci, o biciuia cumplit. Aceasta se numeşte “curvie spirituală”, o stare care-L, face gelos pe Dumnezeul lui Avraam.

Putem spune că şi astăzi, dragostea de tip ecumenist este “curvie spirituală”. Ea întotdeauna va sacrifica Adevărul, de dragul unor legături vinovate, despre care apostolul Pavel vorbeşte la 2 Corinteni 6:14-18, când zice: “Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi (care nu ascultă de adevăr). Căci ce legătura este între neprihănire şi fărădelege? Sau poate sta împreuna lumina cu întunericul? Ce întelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului Celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu. De aceea ieşiți din mijlocul lor şi despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, voi îmi veți fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”.

Nu există compromis între lumină şi întuneric şi nici între adevăr şi minciună. În lumea creştină de astăzi, sunt în floare compromisuri de tot felul şi unele chiar la loc de cinste. Unirea în nelegiuire este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.

Cu vreo 25 de ani în urmă, am ajuns la Oradea duminica dimineața. Adunarea era arhiplină până în stradă, abia am reuşit să ajung cu vreo doi metri înlăuntru. Fratele Liviu Olah m-a numit pentru rugăciunea de încheiere. Din balcon, în mare grabă, o soră se strecoară prin mulțime şi întreabă unde este fratele Iovin? Cei din jur, deşi nu mă cunoşteau, dar m-au văzut că m-am rugat, au ajutat-o să mă identifice, aşa că am ieşit în stradă. Eu nu o cunoşteam pe soră şi nici dânsa nu mă cunoştea pe mine. Ea s-a orientat după numele Iovin, căci îl cunoştea pe fratele meu Nicolae.

Locuia împreună cu mama ei şi cu fetițele ei. Ea nu mai trăia cu soțul ei de trei ani. Familia părinților ei era o familie cu reputație între frați din pricina tatălui ei. Sigur, am început să stau de vorbă cu ea şi să-i fac mărturia vieții în Hristos. După masa am fost iar la adunare şi seara m-a invitat să găzduiesc la ei. Se arăta a fi o credincioasă râvnitoare şi am acceptat invitația. Domnul o avea în vedere pe ea fără ca eu să îmi dau seama. După masa de seara, am continuat să vorbesc despre o viață creştină normală, despărțită de lume, de păcat, despre dragostea dintâi a primilor creştini.

La un moment dat, ea s-a întristat, vorbele i-au înghețat pe buze şi a început să plângă în hohote de nu se mai putea opri. Am întrebat-o ce s-a întâmplat. Duhul lui Dumnezeu a convins-o de starea de păcat în care trăia. A fost botezată de tânără şi a avut, cred, un început bun, dar a dat de un prooroc fals, profesor de muzică, pe care l-am identificat la Arad ca atare, şi care-i amăgise pe mulți tineri prin arta muzicii şi magia unor învățături stricate, cu totul abatute de la Adevărul Sfintelor Scripturi. Prin acestea şi prin aceea că opreau căsătoria, acest prooroc fals o convinsese de doctrina lui, că botezul ei la baptişti nu a fost bun şi a botezat-o el a doua oară în religia lui apostată, dar de păcat nu scăpase. Botezul nu mântuie, ci este o mărturie a unui cuget curat, poruncit de Domnul Isus. Din amăgirile acestui prooroc fals, împreună cu soția mea, Domnul ne-a ajutat să slujim la eliberarea mai multor suflete care au fost seduse.

Această biată surioară era legată într-o stare adâncă de păcat. În acelaşi păcat al curviei căzuse şi un frate de-al ei, care avea copii mai mari, şi şi-a părăsit soția. Ea a mărturisit în hohote de plâns viața ei din ultimii trei ani, de când se despărțise de soțul ei. A schimbat religii ca şi bărbații, se credea creştină, dar ea nu-L cunoştea pe Domnul. Ştia foarte multe din Biblie, dar era legata în lanțurile fărădelegii. Ne-am aşezat pe genunchi şi ea s-a predat Domnului, şi cu plâns amar s-a rugat şi a cerut iertare pentru viața ei atât de păcătoasă.Primul lucru pe care l-a dorit a fost acela să mă duc la familia fratelui ei. Am vorbit cu cumnata ei care nu mai credea în posibilitatea întoarcerii la Domnul a soțului ei. Am vorbit apoi cu fratele ei, şi, uimitor, Domnul s-a îndurat de el şi i-a dat un duh de pocăință: s-a întors la Domnul şi la familie. Înaintea plecării

noastre în America, am mai fost pe la Oradea şi am fost fericit să văd că au rămas statornici în noua viață schimbată, spre bucuria familiei întregi. Dacă curvia trupească este un păcat atât de grav şi condamnat în Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai periculoasă este curvia spirituală, aşa cum o vedem arătată în Sfânta Scriptură. În dosul acestor păcate sunt duhuri amăgitoare, care vin de la cel rău şi folosesc metoda seducției pentru a-şi atinge scopul mârşav, cum am văzut cazul celor două familii de la Arad, care au practicat spiritismul. Fratele profesor şi teolog Ioanovici Damaschin (un om care a practicat spiritismul de speță rafinată înainte de a se întoarce la Dumnezeu), ne atrăgea atenția să ne ferim ca de foc de orice tangențe cu asemenea duhuri satanice sau chiar cu persoane care au avut de-a face cu spiritismul grosolan sau cult.

În epistola către Efeseni, în capitolul 4, apostolul Pavel arată antidotul pentru contracararea acestor lucrări de amăgire, începând cu versetul 11: “şi El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evanghelişti; pe alții, păstori şi învățători, pentru desăvârşirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței şi a cunoştinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca să nu mai fim copii, plutind încoace şi încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci, CREDINCIOŞI ADEVĂRULUI, ÎN DRAGOSTE, să creştem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.” …”să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deşertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neştiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei şi-au pierdut orice pic de simțire, s-au dedat la desfrânare şi săvârşesc cu lăcomie orice fel de necurăție… Voi însă, să vă desbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare; să vă înoiți în duhul minții voastre şi să vă îmbrăcați în omul cel nou,făcut după chipul lui Dumnezeu, de o NEPRIHĂNIRE ŞI SFINȚENIE PE CARE O DĂ ADEVĂRUL.”

Femeile (asemenea Evei, mama noastră comună) sunt adesea vulnerabile la a cădea pradă unor asemenea duhuri de amăgire, pentru că şi-au părăsit poziția, locul şi măsura rânduită pentru ele de Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Adventismul şi penticostalismul, ca şi altele, au la originea lor cultul nefast al unor astfel de femei.

IZBĂVIREA DIN ÎNCHISOAREA DIN TIMIŞOARA

O altă experienţă grea, regizată anume de comunişti, a fost regimul alimentar la care am fost supuşi timp de vreo patruzeci de zile, fără întrerupere. Atât la amiază cât şi seara nu ni s-a dat altceva decât "ciorbă de varză" acră şi sărată, cu două calupuri de mămăligă sau turtoi. Înainte de a începe această perioadă, Dumnezeu a lucrat în aşa fel că din lotul nostru de doisprezece, trei am căpătat mâncare de regim alimentar, din pricina unor îmbolnăviri de care am avut parte. Mâncarea de regim a fost cu totul diferită, mai bună şi mai consistentă, cu proteinele atât de necesare sănătăţii omului. Deţinuţii s-au îmbolnăvit pe capete de diaree, care nu mai contenea, şi au slăbit foarte mult din cauza aceasta. Cei care aveam mâncare de regim, cu pâine, uneori paste cu brânză, ori câte o bucăţică de carne, i-am putut ajuta pe unii care s-au îmbolnăvit mai grav ca să-şi revină cât de cât la normal. Că această metodă de slăbire şi distrugere a rezistenţei deţinuţilor era regizată "ştiinţific" am căpătat dovada prin însuşi comandantul Într-o zi a venit în celularul mare şi ne-a ordonat să ne grupăm pe organizaţiile din care "chipurile" facem parte. Vizaţi eram noi, credincioşii, "cei 12″, ca să ne provoace şi să-şi bată joc de noi.

- Ia, voi, ăia cu credinţa, care sunteţi ăia? Rugaţi-vă aici lui Dumnezeu să vă dea carne şi pâine, când de atâtea zile căpătaţi numai ciorbă de varză acră şi sărată. Să vedeţi dacă vă va da Dumnezeul vostru din cer… demonstraţi aici şi acum credinţa voastră, altfel ce fel de credinţa e aia???

Ocara aruncată asupra noastră a fost mare… Ce nu ştia, însă, comandantul, a fost că unii dintre noi s-au rugat, Domnul le-a ascultat rugăciunea şi au primit regim alimentar. Noi, însă, nu i-am răspuns, ci am tăcut şi i-am mulţumit lui Dumnezeu pentru ceea ce el nu ştia!

Ne-am adus aminte de poporul lui Dumnezeu, când Rabşache arunca ocara asupra lui Israel: "Să nu vă înşele Ezechia, căci nu va

putea să vă izbăvească din mâna mea. Să nu vă facă Ezechia să vă încredeți în Domnul, zicând: Domnul ne va scăpa şi cetatea aceasta nu va fi dată în mâinile împăratului Asiriei” (2 Împărați 18 şi 19). Poporul a tăcut şi nu i-a răspuns cu nici o vorbă, căci împăratul le dăduse ordin: “Să nu răspundeți!” Noi ştim istoria, cum Ierusalimul a fost scăpat, ca răspuns la rugăciunea lui Ezechia. M-am gândit că dacă i-am fi răspuns că deja Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea, ar fi fost în stare să ne taie dreptul la mâncarea de regim. Uneori tăcerea este de folos, aşa cum a fost cazul şi în provocarea facută de Rabşache.

În dimineața zilei de 11 iunie 1959, în celula noastră, ca şi în altele, a început să fie multă mişcare. O serie de deținuți, printre care şi eu, am fost scoşi din celulă de un gardian şi duşi într-o curte din spate, unde erau ceva ateliere de întreținere. Mă aşeză lângă un butuc de lemn pe care era un ilău (nicovală) şi apoi veni cu un baros şi cu o pereche de lanțuri pentru picioare, care erau compuse din trei inele mai mari, unite între ele cu două mai mici. Îmi aşeză piciorul pe butuc, aşa ca să poată face nituirea pe picior, apoi repeta aceeaşi operație la celălalt picior.

Am început să mă rog şi să-i mulțumesc Domnului pentru harul de a fi pus şi eu în lanțuri pentru Numele Lui, cum au fost apostolii. Aşa cum mă rugam şi-i mulțumeam Domnului pentru favoarea aceasta, deodată am avut o experiență personală unică, aşa cum nu am mai avut şi nici măcar nu aş fi putut măcar bănui că există aşa ceva. O greutate imensă de slavă, de binecuvântare, mi-a copleşit ființa întreagă. Bucuria era atât de mare, încât am simțit că nu pot rezista la aceste poveri de glorie, care nu erau de pe pământ. Am fost nevoit atunci să spun: “Doamne Isuse, Te rog opreşte această greutate de binecuvântare, pe care nu pot să o suport; simt că mor sub apăsarea ei. Opreşte-o, Doamne, Te rog!” Domnul m-a ascultat îndată şi a redus-o la nivelul la care am putut să o suport. Ce am spus nu este vis, nici poveste, ci o experiență reală!

Mai târziu am aflat că în seara aceea ne vor transporta la o altă închisoare, dar fără să ştim unde. Uzanțele erau ca acei care au o condamnare de la 12 ani în sus să fie puşi în lanțuri, la fel ca şi acei care erau condamnați pentru tentativă de trecere ilegală a

frontierei. (Ei erau numiți “frontierişti”.) În total am fost un lot de vreo 85-90 de deținuți. După ce s-a înnoptat, am fost scoşi din celule şi, cu nişte camioane, am fost duşi la gara din Timişoara. Frontieriştii aveau lanțuri mai grele ca ale noastre. Nu voi uita niciodată cât de sinistru a sunat în noaptea aceea zornăitul lanțurilor frontieriştilor, atunci când, la gară, a trebuit să trecem peste mai multe linii de cale ferată. Lovirea lanțurilor de şine adăuga un zgomot şi mai înfiorător, nu numai pentru noi, ci şi pentru călătorii care se aflau în stație, aşteptând să plece în direcțiile lor.

Am fost urcați cu toții într-un vagon-penitenciar, anume făcut pentru transportarea deținuților, fie politici, fie de drept comun. Vagonul era compus dintr-un compartiment mare şi trei sau cinci mai mici. În cel mare au fost suiți 76 de detinuți, iar în cele mici încăpeau câte trei sau chiar cinci. Călătoria spre necunoscut cu acest vagon dubă a fost infernală, greu de închipuit pentru mintea omului.

Compartimentul mare să fi avut o lungime de 10-12 metri, cu patru rânduri de bănci dispuse în lungul compartimentului, aşa că deținuții de pe două rânduri stăteau față către față şi genunchi la genunchi. La fel era şi cu celelalte două rânduri, dar supraaglomerați şi presați. O singură cale spre W.C. era într-una dintre băncile interioare. Cel ce a avut acel loc a trebuit să se scoale de nenumărate ori, să-i facă loc celui în nevoie, iar el să stea presat printre genunchii celorlalți. La asta se adăuga povara fiecăruia, cu lanțurile lui…

Târziu în noapte am aflat că suntem opriți în gară la Lugoj. Nu puteam verifica, deoarece vagoanele-dubă nu aveau geamuri. Ne-au dus mai departe, prin Făget, spre Ilia, unde cu chiu cu vai am ajuns în dimineața zilei de 12 iunie. Vagonul nostru a fost decuplat şi tras pe o linie secundară. Era o zi toridă de vară, senină, cu un soare dogorâtor. Cred că numai în iad putea fi o situație mai îngrozitoare ca acea zi în gară la Ilia. Fierbea carnea pe noi în propriile transpirații şi nu am primit apă de băut decât târziu în cursul zilei, şi aceea era mai mult decât clocită, şi nu la discreție, ci cu porțioara. La cereri insistente, gardienii ne-au mai dat până seara de vreo trei ori apă. Am dat jos de pe noi fiecare zeghia şi cămaşa, iar transpirațiile curgeau lin jos neoprite. Nu pot descrie în

cuvinte mizeria îndurată în gara Ilia. Am mai trecut prin situații de presă şi transpirații, când trenurile erau supraaglomerate în timpul celui de-al doilea război mondial, dar nu aşa ca în mizeria de acum.

Când s-a înnoptat, am fost cuplați la un alt tren, spre Simeria. I-am mulțumit lui Dumnezeu că noaptea a fost mai uşoară, fiind scutiți de căldura grozavă din gara Ilia. În cazuri de acestea de deplasare a deținuților, în funcție de lungimea drumului, ni se dădea hrană rece, pe două-trei zile. Cei care erau mai nestăpâniți, mâncau toată mâncarea într-o zi şi după aceea răbdau, făceau foame, nu glumă… În meniul hranei reci era: pâine, brânză telemea sărată şi marmeladă. Am călătorit toată noaptea şi dimineață în zori am ajuns la Gherla. I-am mulțumit lui Dumnezeu că am scăpat din mizeria vagonului-dubă. Cu nişte camioane, am fost transportați la imensul penitenciar, care în vremuri de vârf a găzduit până la patru mii de deținuți. Aici am fost duşi să ni se ia lanțurile de pe picioare. Lanțurile acestea erau de aşa fel că la fiecare pas se suceau în jurul gleznei înainte şi înapoi, provocând umflături şi chiar răni. La mine, ca şi la alții, a venit câte un gardian înarmat cu un baros şi o daltă supertocită, tăişul având vreo trei milimetri lățime. Operația de tăiere a niturilor n-a fost uşoară, şi poziția în care trebuia să ne ținem piciorul cu nitul pe ilău nu era deloc confortabilă. Nervozitatea şi înjurăturile gardienilor erau greu de suportat.

Clădirea din mijloc, cu două nivele, şi în sfârşit cea de-a treia, din față şi orientată spre şosea, care a fost construită în 1859, cu parter şi trei etaje. avea două geamuri, înspre curtea mare. Față de cei 100 de deținuți am fost introduşi în clădirea de la mijloc, într-o celulă care ne-au băgat pe toți cei veniți din Timişoara, celula era foarte mică, cu două rânduri de paturi suprapuse. Un pat era lat de 80 cm. Dormeam trei într-un pat, doi pe margine şi al treilea la mijloc, cu capul între picioarele celor doi. Sub pături, pe duşumea, dormeau alții, toată suprafața celulei fiind ocupată, până acolo că unii nu mai aveau loc decât lângă tinetă. Era o nenorocire să te strecori noaptea până la tinetă pentru nevoi, ca să nu te dezechilibrezi şi să calci pe vreunul, ori să cazi peste alții. Temperatura în acele zile de iulie şi august a fost atât de fierbinte, că nu se făcea schimb de aer: cât era de cald afară era şi înlăuntru. Cu greu ajungeam până la geam, încercând să iau o gură de aer…

După vreo două luni, am fost mutați pe celularul mare, (cei din lotul nostru), la etajul 1, care avea celule mijlocii, orientate spre şosea şi cimitir, cu capacitate de cincizeci de paturi. În această celulă am întâlnit un lot de adventişti şi unul de iehovişti. Aici am ajuns la un acord cu adventiştii, să avem discuții amicale cu privire la credința şi adevărul Sfintei Scripturi. S-a stabilit ca o zi ei să expună punctele lor de credință, iar o altă zi noi, evanghelicii. Aşa am petrecut mai multe zile, dar în cele din urmă fiecare tabără a rămas pe poziția inițială. Excepție au făcut doi frați adventişti, cu care am găsit teren comun de înțelegere. Cei mai mulți dintre ei au fost foarte înguşti şi sectari.

Martorii lui Iehova au fost cu totul exclusivişti. Ei considerau toate celelalte credințe de la Satan şi aveau lecții pregătite cu întrebări şi răspunsuri (verigi), cum să-i combată pe penticostali, adventişti şi cei de alte credințe. Am asistat la asemenea discuții şi am văzut cum îi prindeau pe unii în plasa lor, mergând precis la țintă şi făcându-i de râs pe adventişti şi pe penticostali. În momentul în care îi scoteai din lecțiile lor bobizate cu privire la diferite texte din Biblie, ei erau pierduți şi nu puteau face față la nici o discuție. Atunci se enervau şi bombăneau mai mulți odată. Mie personal nu mi-a plăcut, şi nici folos nu am văzut în cearta de cuvinte şi am evitat orice discuții. O singură excepție a fost în celula 90, unde m-au provocat. Din vreo 24 în celulă, au fost 16 iehovişti. Într-o dupămasă am acceptat să stau de vorba cu ei, dar nu în termenii lor, cu lecții şablon învățate papagaliceşte. Domnul mi-a dat o mărturie căreia nu au putut să-i facă față nici unul dintre ei. Ei s-au agitat că nu puteau răspunde la întrebările puse de mine, au vociferat mai mulți deodată, însă eu m-am retras în linişte şi de atunci nu a mai încercat nici unul să mă provoace la discuții.

În această celulă au fost introduşi într-o zi patru deținuți, unul ceva mai în vârstă, şi cu alți trei mai tineri. Erau credincioşi greco-catolici din Ardeal, cel mai în vârstă fiind preotul Prunduş Augustin, doctor în teologie, cu studiile făcute la Roma. Cu el am reuşit să avem o bună legătură spirituală. Era un om fin, cult, de o manieră elegantă în discuții. Am considerat ca un câştig legătura cu el şi aveam să-l reîntâlnesc după ani de zile în Delta Dunării, la Peripava şi Grind. Asupra acestora am să revin, când voi expune experiențe din Delta Dunării.

Odată ajunşi pe celularul mare, am beneficiat de dreptul de jumătate de ora plimbare în aer liber, la fiecare 24 de ore, în țarcurile din curte, care erau despărțite de ziduri între ele, iar la mijloc era o ciupercă sus, deasupra zidurilor, unde stătea un gardian care supraveghea cum se desfăşura plimbarea. Nu aveam voie să vorbim, să facem semne cu mâna, ci eram obligați să ținem mâinile la spate şi capul plecat jos în pământ. Teoretic erau 30 de minute în regulament, dar foarte rar se întâmpla să fie aşa. În anumite perioade mai grele, ieşirea la plimbare era un chin şi un risc. Gardienilor, deținuții le spuneau şi "caraleii", adică deținuții erau leii, iar gardienii care îi escortau la diferite activități erau cei ce îi cărau, la anchete, la diferite programe şi de aici şi porecla "caraleii". În acele perioade mai grele, caraleii se aşezau în capul scărilor şi pe trepte, cu bâte şi leațuri în mână, şi loveau pe care cum îi apucau, strigând:

- Mişcă, bandit, mai repede, mai repede, "poc!" cu bâta pe spate, peste picioare, şi pe unde ajungeau. În unele celule erau oameni bătrâni, bolnavi de diferite boli, care abia îşi trăgeau sufletul după ei şi doreau mult să ia şi ei o gura de aer, dar vai cu ce preț… Nu era nici o considerație pentru om. Printre unii cruzi erau şi arhicunoscuții frații Şomlea. Comandantul închisorii a fost în perioada aceea Goiciu, în legătură cu care deținuții spuneau despre experiențe foarte triste. Era ştiut ca unul care a omorât în bătaie oameni, cu o cruzime feroce.

La închisoarea din Gherla, în anii aceia încălzirea se făcea cu calorifere cu aburi şi sistem de țevi în toată închisoarea. Funcționa atunci printre deținuți vorbirea şi recepția cu cana de băut apă. Când voiam să transmitem mesaje, puneam fundul cănii pe țeavă sau pe calorifer şi gura la gura. Când voiam să recepționăm operațiunea se făcea invers. Deținuții erau la curent cu tot ce se întâmpla în închisoare. Caraleii supravegheau intens să prindă vreunul, dar şi deținuții o făceau cu precauție, aşa ca să nu poată fi prinşi. Dacă se întâmpla să fie prins vreunul, atunci bătaia era neoprită, iar în unele cazuri se dădeau multe zile de izolare şi regimul de izolare era foarte dur. Primeai mâncare o dată la trei zile şi de dimineața când se dădea deşteptarea până la stingere, la ora 10 p.m., trebuia să stai în picioare. În celula de izolare nu era nimic

de şezut, doar pereții goi de beton, umezi şi reci. La stingere, caraleul îți arunca o saltea şi o pătură, care la deşteptare erau scoase din celulă. Am făcut şi eu cinci zile de izolare, asupra căreia voi reveni la timpul ei.

În perioadele mai grele, în funcție şi de evenimentele politice din țară şi străinătate, administrația, prin caralei, crea anume stări de tensiune şi apăsare. Astfel, venea ordin să stăm culcați pe burtă în celule, pe betonul gol, de dimineața până seara, cu excepția servirii meselor şi la numărătoarea de dimineața şi de seara, când se făcea schimbul de echipe. În acest timp, caraleii intrau în celule, câte doi şi trei, cu bâte în mână, şi pur şi simplu călcau peste noi, căci nu mai erau suprafețe libere unde să calce. Căutau să vadă dacă nu cumva am pus sub noi mantaua sau perna, ca să ne protejăm de vreo răceală. Era nenorocire dacă prindea pe vreunul care făcea aşa ceva. O stare de psihoză, de tensiune permanentă!

Apoi eram torturați în anumite perioade şi cu mâncarea. Erau zile când turtoiul ori mămăliga erau prea sărate şi alte zile când erau nesărate. Perioade când erau cu nisip de îți scârțâia în dinți, alteori cu gust de motorină etc. La Gherla am avut şi situatii de aşa-zise şocuri alimentare. Zile la rând nu ne dădea de mâncare nimic, iar seara la stingere băgau în celulă toată mâncarea de dimineața, de la amiază, împreună cu cea de seară. Flămânzi de ni se lipea stomacul de spate, noi am fost nevoiți să mâncăm, să ne umflăm burta cu mâncăruri fără calorii: varză acră şi sărată, ciulama de păstârnac, ciorbă lungă de cartofi, dar trebuia să cauți cartofii cu lupa ca să găseşti un firicel. Toată noaptea deținuții nu se puteau odihni, trebuind să stea la rând la W.C., unul singur la 50 de deținuți în celulele mijlocii, unde s-a întâmplat să fiu în asemenea situații. “Doamne, mare a fost îndurarea Ta, de nu ne-am pustiit şi prăpădit cu toții!”

SPRE COLONIILE DE MUNCĂ

După patru luni petrecute în închisoarea din Gherla, pe data de 11 octombrie 1959 s-a format un mare lot de deținuți selecționați pentru muncă, pentru lagărele de muncă forțată din Balta Brăilei şi din Delta Dunării. Mare forfotă la Gherla. Era o acțiune de anvergură. Închisoarea era supraaglomerată şi trebuia făcut loc pentru noii arestați, judecați şi condamnați. Fiecare trebuia să predăm hainele închisorii şi să ne îmbrăcăm cu hainele noastre, care până atunci fuseseră stocate la magazie. Cu această ocazie au avut loc şi percheziţiile de rigoare. Percheziții inopinate au fost făcute adeseori şi în închisori şi în coloniile de muncă. Şi acesta era un mijloc de a ține deținuții în tensiune, de a-i umili, de a-i supune la campanii de dezumanizare. Ne dezbrăcau uneori în pielea goală şi se uitau până îi în părțile sensibile, să vadă dacă nu am ascuns ceva acolo… O percheziție dura uneori ore întregi de chin şi degradare.

Avantajul închisorii era că ştiai cât de cât că eşti la adăpost, mai ales în timpurile mai reci, cu luni de ploi, zăpadă şi frig, echipați, chiar dacă mai slab, dar în siguranță mai mare, feriți de munci istovitoare, forțate. Unii preferau zidurile, alții doreau la soare, în aer liber, opțiunile erau diferite de la om la om. În orice caz, un mare necunoscut era în fața noastră, dar unii erau dornici şi de schimbări.

În seara de 11 octombrie 1959, îmbarcați în camioane şi presați ca scrumbiile în conservă, am fost duşi la gara C.F.R. din Gherla. Acolo, spre surprinderea noastră, am fost urcați în vagoane de marfă, în limbaj popular numite “bou-vagon”. În fiecare vagon au fost repartizați câte 50 de deținuți, fără scaune sau ceva acomodare, în afară de doup tinete mari. Ne-a fost dată mâncare pentru trei zile, pâine, telemea şi ceva marmeladă. Sigur, noi nu ştiam unde ne duce, pentru noi era un secret orice mişcare de felul acesta şi care de fapt va fi punctul de sosire spre care mergeam. Prima noapte a fost cum a fost, aşezați pe podeaua vagonului, dar

ziua următoare, dupămasă, tinetele s-au cam umplut şi în timpul mersului, zvâcnirile trenului au făcut ca tinetele să se reverse în tot vagonul, aşa că nu a mai fost posibil să stăm jos, cu atât mai puțin să dormim sau măcar să ne putem odihni. Am traversat Carpații spre Moldova şi am ajuns la Adjud. Din vagoanele de marfă mai puteam vedea, prin câte o crăpătură de scândură, unde suntem. Ne-a mai apucat şi a doua noapte pe drumul acesta nespus de greu şi în zorii celei de a doua zile am ajuns la Brăila, unde am coborât din tren şi am luat-o înspre un debarcader pe Dunăre. Acolo ne aştepta un şlep destul de mare, pe care scria numele "Gironde", care era tractat de un remorcher. Am înțeles mai târziu că acest şlep rămăsese în România din timpul primului Război Mondial, prin vreo înțelegere cu guvernul francez.

Toți deținuții sosiți de la Gherla cu acest tren "special" am intrat în burta acestui şlep, cu care am fost transportați spre Balta Brăilei, unde avea să ne fie domiciliul pentru un timp. Am ancorat la mal înspre Dobrogea, la debarcaderul Strâmba. Acolo era şi o colonie mai mică de deținuți care au fost folosiți la diferite munci. Am fost îndată încolonați şi am mărşăluit un drum de mai mulți kilometri până la colonia de muncă Stoeneşti. Colonia propriu-zisă nu avea capacitatea să adăpostească atâta popor şi, spre surprinderea noastră, în imediata apropiere a coloniei vechi erau trei saivane de oi, care au fost evacuate în pripă cu două săptămâni înainte de a sosi noi. S-a facut o oarecare curățenie şi s-au instalat paturi de metal suprapuse pe ambele părți ale unui culoar de mijloc. Aceste saivane erau în formă de semicerc mare, şi într-un singur saivan am intrat circa 500 de detinuți. În 13 octombrie 1959, când am ajuns noi acolo, a fost o vreme frumoasă de toamnă cu soare cald. Erau construite din stuf şi acoperite cu trestie. Am fost fericit că în paturile stas de metal late de 80 cm am avut ca partener de pat pe iubitul frate Ginga Ioan. Oh, ce minunat este să ai cu tine, lângă tine, un frate de încredere pe care să te poți rezema, sincer, onest şi credincios cu adevărat, în plus şi un om al rugăciunii, prin excelență… Mărit să fie Domnul!

Deținuții din colonia Stoieneşti aveau să lucreze la construirea de diguri în lungul Dunării, supraînălțarea celor existente, canale de desecare, canale de irigații şi la munci agricole, ca prăşit de porumb

şi sfeclă. Cum am ajuns acolo, am fost duşi la dig. Deținuții au fost împărțiți în brigăzi de câte 50, fiecare brigadă având câte un brigadier, numit de administrație, prin care ni se comunicau sarcinile şi eram supravegheați. La rândul lor, brigăzile aveau să fie împărțite în cinci grupe a câte 10 oameni fiecare. Drumul spre locul de muncă şi înapoi spre colonie, seara, îl făceam prin mărşăluire, în formație pe brigăzi, în rânduri de câte cinci, şi obligatoriu rândul de cinci trebuia să meargă ținându-se de braț, pe la coate. Întreaga coloană, cât era de lungă, era înconjurată pe laturi, ca şi în față şi spate, de ostaşi înarmați cu pistoale automate, din unități ale trupelor de securitate. Eram şi noi, erau şi ei instruiți că nu au voie să poarte discuții cu deținuții. În afară de ei erau gardienii obişnuiți, care dirijau operațiunile de lucru şi care comunicau şi cu brigadierii civili, însărcinați cu muncile de specialitate.

Marşurile de 3-6 km, uneori şi mai mult, nu erau deloc uşoare, pentru deținuții scoşi de la celule, cu muşchii atrofiați după luni de viață de celulă. Militarii aveau cu ei şi 2-3 câini instruiți, cu care eram adeseori hărțuiți în timpul marşului, mai ales cei de la spatele coloanei, mai slabi şi nevoiaşi, dar şi pentru prevenirea unor eventuale tentative de evadare. Caraleii, dintre care unii erau foarte zeloşi pentru regimul comunist, strigau încontinuu:

- Mai repede, mai repede, mişcă bandit!" Apoi urmau obişnuitele înjurături murdare, care începeau cu "dumnezeii voştri…" După inventivitatea fiecaruia mai adăugau:

- Ține-te de braț, pleacă capu-n jos, bandit! Nu v-a plăcut regimul, bandiți? Ăsta-i regimul care vi se aplică!"

Trebuie să spun că aceste strigăte făceau parte dintr-o anume metodă psihologică, pe care o foloseau pentru demoralizarea deținuților, pentru uzura sistemului nervos şi pentru a întreține o stare permanentă de agitație, să te şti că eşti supravegheat şi subordonat!

Pentru efectuarea muncilor de construire şi supraînălțare a digului eram dotați cu hârlețe, cazmale şi roabe mari şi grele din metal. De asemenea, mai erau dulapi din lemn greu, folosiți la urcarea cu roabele pline cu pământ, puse în pante, deoarece altfel nu se putea urca o asemenea greutate până la cinci metri înălțime,

unde era coama digului. Pământul era adus de la distanțe de 20-30 metri, din gropi de aducție, destul de greu de săpat cu hârlețul în teren înțelenit. Eram împărțiți în echipe de câte doi, între care cu schimbul, unul încărca roaba, iar celălalt o ducea pe dig. Norma de fiecare deținut era de 3,2 metri cubi pe cap de deținut, săpat, încărcat în roabe şi urcat pe dig sus. Era o cantitate imensă de lucru de executat, chiar pentru oameni sănătoşi şi bine hrăniți. Pentru fiecare echipă de doi era repartizată o anume lungime de dig, unde să fie deşertate roabele.

Foamea era permanentă, căci eram subalimentați. Pentru aşa munci grele, cu pământ, în condiții normale, am fi avut nevoie de asigurarea unei diete de 5.000 de calorii pe zi, cum este pentru sportivii de performanță. În schimb, caloriile nu erau nici pe jumătate. De aceea, în curând, fiecare deținut a ajuns să treacă de la foamea fiziologică la cea psihologică, obsedat de o foame permanentă. Nu e de mirare dacă spun că datorită acestei obsesii, 90% dintre discuțiile purtate între deținuți erau cu privire la mâncare. Până şi noaptea am ajuns să visăm că suntem în fața unor mese pline cu mâncăruri alese, fructe, iar când ne trezeam dimineața, simțeam o foame şi mai cumplită. O stare de letargie, de apatie, se instala în psihicul bietului deținut. Excepție era la celula, unde deținuții se împărțeau în grupe de câte cinci, (dar şi în anumite colonii), la împărțirea pâinii. Pâinea nu putea fi împărțită în cinci părți egale, implicit erau unele bucăți mai mici decât altele. Ca să se facă o oarecare echitabilă împărțire a pâinii, era stabilită procedura la alegerea pâinii prin rotație. Astfel, primul care era la ales astăzi, mâine ajungea să fie ultimul la ales. Apoi, să vezi partea ridicolă, cum primul căsca ochii mari să vadă care bucată o fi mai mare, să nu se înşele, să profite de acest fapt, că doar era la rând…. Numai că, în unele cazuri, pâinea era destul de egal tăiată şi chestia pentru primul era că a pierdut şansa profitului la ales… Dar a doua zi era invers şi de aici regretul că de ce nu este astăzi el la rând la ales… Ce vreau să spun este că se ajungea la situații atât de ridicole de degradare umană, la pierderea simțământului de demnitate pe neobservate. Apoi unii, obsedați de acest lucru, nu se puteau controla, deveneau irascibili şi cearta era inevitabilă.

La lucrările de la dig, pe când eram în colonia de la Stoieneşti, am ajuns cu tronsonul repartizat grupei mele lângă tronsonul repartizat grupei formată în întregime de zece frați “Betanişti”, preoți şi credincioşi reformați-calvinişti. I-am recunoscut prin aceea că pe unii îi cunoşteam bine înainte de a fi arestați. Printre ei a fost fratele Szilagyi Alexandru, un bărbat bine legat, cu corp de atlet şi care de dragul anumitor frați slăbuți, cu insuficiențe fizice evidente, a dat exemplu de voluntariat şi a purtat mereu şi pentru alții roabele de pământ sus pe dig. Dar în curând trupul lui supus la supraefort a cedat. Gestul lui de sacrificiu a fost superb, spre slava Domnului Isus Hristos, izvorât din dragoste pentru frații lui de credință.

În acea perioadă, în toamna anului 1959, compoziția brigăzilor s-a schimbat şi am ajuns în aceeaşi brigadă şi grupă cu fratele şi prietenul meu, preotul Karczagi Alexandru, tot din rândul fraților “Betanişti”, un om mic de statură şi pirpiriu, extrem de slab fizic. Închisoarea l-a adus curând la o stare deplorabilă. Nici eu nu eram prea diferit, dar totuşi era o oarecare diferență.

Seara, pe când ne întorceam de la dig spre colonie, era foarte slăbit. Abia se mai ținea pe picioare şi am rămas cu el în coada coloanei. Caraleii din coadă zbierau să mărim pasul, dar cum? Cu ce putere şi de unde? Nu mai era mult până la colonie, dar în asemenea situație fiecare pas contează. Sanjika, ramas în grija mea şi a celor cu care mergeam la braț în coada coloanei, şi-a pierdut conştiința, a amețit… Cu chiu cu vai, cum am putut, l-am luat pe umărul drept şi, cu ajutorul Domnului, l-am ajutat să ajungă în colonie. Mărit să fie Domnul!

Dar fiind atît slab, nimeni nu voia sp se ănsoşeascp cu el ăn echipa de doi la muncp, de frică să nu fie pedepsiti pentru nerealizarea normei. De realizat nimeni nu era în stare, dar să nu fie nici la prea mare diferență de norma stabilită. Când se făcea controlul realizării normei, unii erau dați cu numele când ajungeau la poartă, unde la sfârşitul zilei, înainte de stingere, erau duşi şi bătuți cu bastonul la fund, dezbrăcați la pielea goală. Nimeni nu voia să rişte o asemenea bătaie pentru altul. În situația aceasta, Karczagi a rămas perechea mea la munca şi eu i-am mulțumit Domnului pentru favoarea aceasta şi ne-am rugat Domnului pentru acoperire cu îndurare de sus.

EXPERIENȚE LA SAIVANE

Aş vrea să amintesc câteva experiențe de la saivane. A sosit ziua de 7 Noiembrie, mare sărbătoare la Moscova, dar şi la aserviții din România. Era o zi ploioasă şi la lucru nu s-a ieşit. Nu din pricina ploii, cât din pricina comuniştilor, care au vrut să celebreze. Pentru noi, orice zi era grea, dar mai bine era să stai în repaus decât să duci roabe pline cu pământ sus pe dig. Mai ales că unii gardieni, deosebit de zeloşi, găseau motive să țipe mereu:

- Plimbă roaba, bandit! Hai, plimbă roaba, mai repede!

0 mie de deținuți călcau noroiul prin curte, mergând încoace şi apoi intrau în saivan şi cărau noroiul înlăuntru, aşa că pe culoarul de la mijloc era tot aşa ca afară. Cel mai important eveniment al zilei era sosirea orei de masă şi este lesne de înțeles de ce: foamea era cruntă. În sfârşit a sosit masa de prânz şi ploaia continua să cadă neîntrerupt, o ploaie rece de toamnă. S-a dat adunarea pe brigăzi în curte, de către caraleul care era acum pe post de ofițer de serviciu. Era un dobrogean scund de statura, dar bine făcut. Noi toți îl cunoşteam după anumite expresii, care numai de la el le-am auzit. De exemplu, dacă vedea ceva ce i se părea că nu este în ordine, căuta îndată să-şi facă simțită prezența:

- Ce este cu debandarea asta aici? Noi ştiam că el vrea să zică “debandada”, o fi auzit el pe undeva expresia asta, dar nu o reținuse cum trebuie. Prea multe clase nu o fi putut face după cea de alfabetizare, căci la comunişti nu şcoala a contat în vremea aceea, ci ataşamentul orbesc de politica regimului lor. Şi, la acest punct excela omul nostru… Ştiam pe alții, care peste noapte, din meseriaşi în fabrică, au fost făcuți ofițeri superiori cu grad de colonel!

Dobrogeanul a ordonat distribuirea mâncării, care în ziua aceea a fost un terci de arpacaş, un polonic de fiecare deținut, din nişte hârdaie înalte de un metru. Brigăzile, cu grupele lor la rând, se perindau prin fața hârdăului cu gamela în mână. După ce s-a terminat distribuirea la toate brigăzile, a rămas puțin pe fundul

hârdăului şi urma să fie distribuit ca supliment, dar cui??? Era o zi cu totul neobişnuită, cu rânduielile pe brigăzi şi grupe date peste cap. Chiar atunci, dobrogeanul nostru de serviciu nu era prin apropiere. În această stare de ezitare, neştiind cine şi cum să decidă, vreo 10-12 deținuți din diferite direcții au dat buzna spre hârdăul cu arpacaş. Polonicarul de până atunci s-a dat la o parte ca să nu fie prins în vâltoarea atacului la hârdău. Cei sosiți primii şi-au băgat deja mâinile cu gamelele goale să apuce ceva, dar nu le-au mai putut scoate, căci alții veniți după ei căutau să introducă şi ei gamela în hârdău. Printre aceştia se făcea remarcat un biet iehovist din Arad, Tapaszto. El era mai mare decât cei mai înalți deținuți cu un cap. Era o namilă de om. Dacă şi un om mic de statură suferea de foame, şi porțiile erau egale indiferent de înălțime şi greutate, cum nu i-o fi fost foame bietului iehovist?

Busculada a fost mare, nimeni nu reuşise să scoată încă mâna cu gamela cu ceva arpacaş şi atunci a început dansul şi plimbarea prin noroiul din curte a butoiului. Lupta a devenit aprigă, atâtea energii cheltuite, încât suplimentul de terci de arpacaş ar fi putut compensa ceva… Unii au dat faliment, căzuți în noroi, şi au mai rămas doar cinci-şase, bieții de ei, printre care şi Tapaszto. Lupta era în toi, când a ieşit ca din pământ dobrogeanul cu "debandarea"… Vrând să rezolve situația, a dat ordin să înceteze şi să se retragă toți de la hârdău, dar cine să ia seama şi să asculte? A început să mânuiască bastonul de cauciuc peste spatele luptătorilor, dar a obosit. S-a mânjit şi el pe haine de arpacaş şi de noroi, apoi dezgustat a tras o înjurătură ca la Dobrogea şi a zis:" La urma urmei, faceți ce vreți…" Nici măcar nu şi-a dat seama că ei, de fapt, tocmai asta făceau… A urmat apoi cel mai tragic moment, când butoiul s-a răsturnat şi oamenii au căzut în noroi. Au apucat ceva arpacaş, dar amestecat cu noroi… Nu aş vrea să credeți că exagerez în cele spuse. Eu însumi am fost martor ocular împreună cu atâția alții… Vă puteți închipui la ce hal de degradare fizică, psihică şi morală au fost aduşi oamenii în închisorile comuniste şi în lagărele de muncă forțată? "Doamne, nu lăsa ca impostura să rămână multă vreme la conducerea unei țări", care altfel zis, era o țară binecuvântată de Dumnezeu. 0 altă experiență de neuitat la saivane am avut-o cu iubitul meu frate şi prieten Ginga. Dormeam

împreună în acelaşi pat, la nivelul de jos, spate la spate, că altfel nici vorbă să putem încăpea amândoi.. Era pe la sfârşitul lunii noiembrie. Se făcuse frig, noroi, umezeală. Prin acoperişul de trestie erau atâtea spații libere, că puteai să numeri stelele pe cer. Amândoi, bărbați de aceeaşi statură, seara la culcare ne dădeam jos numai bocancii plini de noroi din picioare şi încolo ne trânteam în pat, aşa îmbrăcați de iarnă cum eram, cu mantalele pe noi şi cuşmele pe cap.

Într-o noapte, cât era de fin şi de manierat Ginga, mă trezesc că mă înghionteşte cu cotul în coastă, şi-mi zice cam nepoliticos: "Da dă-te mai încolo puțin! Nu vezi cum mă sacrific pentru tine şi stau cu genunchii pe fiarele de pe marginea patului???" I-am răspuns pe un ton de condescendență, nu pentru că în armată eu fusesem doar cu grad de sergent, pe când el fusese maior de aviație, ci de drag şi considerație pentru Domnul nostru Isus Hristos:"Oh, dragul meu, te rog, dă-te jos din pat şi vino să vezi. Eu nu mă mişc deloc, ci rămân aşa cum sunt. La fel ca tine sunt cu genunchii pe fiare cum eşti şi tu. La rândul meu, mă simțeam fericit că mă pot sacrifica pentru tine!"

Zilele următoare ne-am amuzat amândoi, cum fiecare simțeam că ne sacrificăm unul pentru celălalt. Ce bine şi frumos e când aşa trăiesc sfinții, sacrificându-se unul pentru celălalt (Romani 12:16).

Prin luna decembrie, am fost puşi într-o echipă de însilozat sfeclă, în apropierea coloniei. Era o muncă cumplită, deoarece ninsese şi era destul de mare zăpada. Cu mâinile neprotejate dădeam jos zăpada şi aşezam sfecla în siloz. Am încercat o soluție, să iau pe mână un ciorap, dar de căldura mâinii de la început, zăpada se topea, iar ciorapul îngheța şi era mai rău. Seara veneam la saivane “degajat”, cu mâinile în buzunare, dar mantaua nu avea buzunare. Vreun alt deținut le tăiase buzunarele şi îşi făcuse batiste din ele. Dar eu, pe sub manta, în fiecare mână aveam câte o sfeclă mare pentru deținuții din saivan. Avea ceva procent de zahăr în ea, era zemoasă şi gustoasă pentru deținuții înfometați şi neputincioşi care nu puteau ieşi la lucru. Asta mi-a reuşit de vreo două sau trei ori, spre bucuria unora, dar probabil vreun “ciripitor”, cum li se mai spunea informatorilor, ne-a denunțat.

Într-o seară am fost aşteptați la poartă de ofițerul de serviciu care, ajuns la mine, îmi ordonă:"Scoate mâinile din buzunare!" Cum am executat ordinul, două sfecle au căzut la pământ. "Ce e cu alea, bandit?" Dar fără să aştepte vreun răspuns, îmi şi arse câteva palme (zic eu: moldoveneşti…) de mi-au țiuit urechile! (De ce aşa? Pe când eram în liceu, l-am avut ca profesor de Limba Română pe domnul Ion Bălănescu, care era moldovean. La lecțiile cu poveşti de-ale lui Ion Creangă, era un pasaj în care era folosită expresia: “Şi-i arse două palme moldoveneşti!” Întotdeauna profesorul Ion Bălănescu îi cerea elevului să scoată în relief această propoziție, iar el de fiecare dată râdea satisfacut)… Se merita să le faci bine semenilor, chiar dacă uneori trebuie să plăteşti un preț de dureri…

Într-o zi, pe când eu mă chinuiam să însilozez sfecla, cu mâinile înghețate, fratele Jony Ginga nu putea deloc să facă față frigului la mâini şi se plimba înainte şi înapoi la câțiva metri în spatele nostru şi încerca să îşi sufle aer cald în mâini, frecându-le de zor, şi se ruga.. La un momnet dat se apropie de mine şi-mi spune: "Vino să-ți arăt ceva! "…. Discret îşi deschide mantaua şi-mi arată vreo trei bucăți de dovleac copt. "Pe când mă rugam Domnului, mi-am deschis ochii şi uite cu ce ne-a binecuvântat Domnul!" La închisoare, aşa ceva era considerat lux, deliciu! Mi-a dat şi mie şi împreună am dat slavă şi i-am mulțumit Domnului pentru acest semn de iubire. Se poate că soldații de pază ori careva gardian a avut mai mult decât i-a trebuit şi le-a lăsat pe zăpadă. Ori, să ne fi făcut şi nouă vreo vizita corbii lui Ilie??? Mărit să fie Domnul!

În decembrie nu a mai fost cu putință să stăm în saivane. O parte din deținuți au fost duşi la alte colonii, iar pe cei rămaşi la Stoieneşti ne-au înghesuit în barăcile existente. Nenorocirea a fost că nu ne-am retras numai noi în barăci, dar şi o sumedenie de şoareci de pe camp. În zilele de iarnă, mâncarea nu se mai dădea de trei ori pe zi, ci numai de două ori, dimineața şi seara. În cazul acesta, unii dintre deținuți căutau să-şi păstreze bucata de pâine de 300 grame de la norma de muncă pentru a doua zi dimineața, s-o poată mânca pe cât era ziua de lungă, să strângă ceva putere în ei. Dar cum să o păstrezi? Şoarecii pătrundeau peste tot, făceau gaură în sarsaneaua de pâine şi o mâncau. Unii au atârnat din plafon un

fir lung de sfoară, de care au atârnat sarsaneaua. Şoarecii coborau pe sfoară, pătrundeau în trăistucă şi mâncau pâinea. Nu era cu putinţă să scapi ceva de aceste rozătoare, care s-au obişnuit cu oamenii ca şi porumbeii din Piaţa San Marco din Veneţia sau cei din Trafalgar din Londra.

Într-o zi, mi-am zis că am găsit soluţia şi imediat am şi început să o aplic în noaptea care a urmat. Am băgat pâinea în sarsaneaua mea, pe care am legat-o la gură şi mi-am băgat-o sub cămaşă, chiar pe maieu. Socoteam că acolo este în siguranţă, că doar n-o să vină şoarecii tocmai pe piept la mine? E cu neputinţă! Dimineaţa, spre stupefacţia mea, am constatat că şoriceii au întins hora mare la mine pe piept şi mi-au mâncat pâinea de care aveam şi eu atâta nevoie. Povestite după atâţia ani, acestea par lucruri hazlii, dar pentru noi erau suferinţe de fiecare zi, pe lângă atâtea altele.

Unul dintre mijloacele de tortură greu de suportat la Stoieneşti în iarna lui 1959/60 a fost calvarul de dimineaţa. Deşteptarea se dădea la ora 5. Ordinul era ca fiecare să-şi facă programul de dimineaţa, pentru care erau alocate treizeci de minute. Apoi se dădea ordinul ca toate brigăzile să iasă pe platou în aşteptarea distribuirii mâncării de dimineaţa. Era un frig cumplit de crăpau pietrele. Pe la ora 6 ajungea mâncarea la fiecare brigadă prin echipe rânduite prin rotaţie. Sute de deţinuţi înşiruiţi în brigăzile lor mişcau din picioare ca să evite degerăturile. Tropăitul lor era ca nişte pietre care cad strident pe asfalt. Era o muzică sinistră, şi asta în fiecare dimineaţă, până în jurul orei 8, când se ieşea la muncă, după efectuarea numărătorii. Nimeni nu avea acces în barăci, căci erau încuiate. Deşi mâncarea era gătită noaptea la bucătărie, încă era călduţă, dar distribuită în gamele de metal reci, până să poţi să o mănânci cu o bucată de mămăligă care şi aceea era rece, ajungea în stomac gheaţă.

Numărătoarea de dimineaţa şi seara era o problemă sfântă, dar care se făcea atât de anevoios, din pricină că mulţi caralei erau certaţi cu aritmetica. Aveau experienţă mai mare să numere din cinci în cinci, câţi erau în fiecare rând. Problema era la ultimul rând, când acolo era un număr mai mic de cinci. De obicei, nu le ieşea numărul şi o luau iarăşi de la început. Cel de noapte trebuia să predea efectivul celui care venea de zi.

Numărătoarea se făcea şi la plecarea brigăzilor de la lucru spre colonie. Era frig şi pe ici şi colo puțină zăpadă. Am lucrat atunci la nişte canale de irigații. S-a dat ordinul de încetare a lucrului şi de încolonare a brigăzilor pentru întoarcerea la colonie. Gardienii au început să facă numărătoarea şi au constatat că lipseşte unul. Au repetat numărătoarea şi s-a confirmat lipsa unui deținut. S-a dat alarma şi a început căutarea în toate părțile, inclusiv cu câinii de pază ai trupelor de securitate. Dar nu după multă căutare, într-o groapă de unde se luase pământ pentru lucrări, adăpostit de vânt şi mângăiat de o rază pe care o arunca soarele la acea oră, obosit şi flămând, deținutul Kiss a fost găsit adormit, poate cu gândul la familia lui din Pecica, județul Arad. Ajunşi în colonie, bietul Kiss a fost reținut la poartă şi a fost bătut de caralei până l-au omorât. La marginea unui drum ce şerpuia prin apropierea coloniei l-au înmormântat nişte deținuți. De câte ori am trecut pe drumul acela i-am văzut crucea rudimentară din două scândurele prinse cu un cui, făcută de deținuții miloşi, cu numele lui scris pe ea, dar după un timp a dispărut. Nu i-a convenit administrației coloniei să vadă semnul de înfierare a cruzimii lor în fărădelegea săvârşită. Nici vorbă despre tentativă de evadare. Eram înconjurați peste tot de Dunăre şi civilii, care circulau de la satul Agaua în diferite direcții, erau salariați ai regimului şi, implicit, informatorii şi colaboratorii securității. Aşa s-a sfârşit viața unui om nevinovat, pe care o familie, poate copiii, l-or fi aşteptat să se întoarcă într-o buna zi acasă, cum atâtea alte familii au aşteptat pe ai lor, dar în veci nu s-au mai întors şi nici mormintele lor nu s-au mai găsit…

În primăvara anului 1960, într-o zi, înainte de masă aveam să fim martorii unei eclipse totale de soare. Datorită acestui eveniment anunțat mai dinainte, ordinul a fost ca să nu se iasă la puncele de lucru. Am rămas închişi sub cheie în barăci, dar am putut privi prin geamuri fenomenul de întunecare totală în plină zi, cu un cer senin…

Eu am ajuns din nou foarte slăbit. Gardianul a cerut să scoatem apă cu găleata dintr-o fântână destul de adâncă, ce era în imediata apropiere a coloniei. Găleata trebuia scoasă cu o frânghie lungâ, în puterea brațelor. M-am chinuit, dar nu puteam să o scot

plină, ci doar pe jumătate. Caraleul, enervat, a venit să-mi demonstreze cum trebuie să fie scoasă găleata plină cu apă. E adevărat că el a scos-o cu destulă uşurinţă şi mi-a explicat:

- Ce este aşa de greu în asta? Pentru el nu era, căci era sănătos, bine hrănit, în toată puterea lui fizică, şi îi era greu să înţeleagă neputinţa mea. Credea că mă fac că nu pot, dar realitatea era alta, pe care el nu putea să o înţeleagă.

Distrofia este urmarea lipsei de hrană adecvată organismului uman, înfometarea fiind perpetuă şi pe o lungă perioadă de timp. Şi noi eram în urma unei ierni grele, majoritatea în stare de distrofie avansată. La un anumit grad, distrofia nu se observă la un deţinut îmbrăcat, doar faţa i se poate vedea. Faţa însă era buhăită (nu grasă) şi dădea impresia cât de bine arătam şi ce graşi suntem. Realitatea apărea crudă când eram dezbrăcaţi la pielea goală… Era un spectacol de piele şi oase, cu toate ţesuturile nobile atrofiate.

În condiţii de felul acesta, câteva zile la rând, toţi deţinuţii din colonie au fost mobilizaţi la aducerea de lemne pentru foc, de la un debarcader aflat pe braţul Dunării dinspre Dobrogea. Nenorocirea a fost că distanţa era cam la 5 km de colonie şi apoi drumul înapoi, cu spinarea încovoiată de povara a două până la patru ţipligi, în funcţie de grosimea lor, dar nu şi de puterea deţinutului. Gardienii erau cei care ne încărcau lemnele în spate, bineînţeles fără să ţină cont de greutate. Dacă ar fi îndrăznit vreunul să protesteze, mai căpăta şi pumni şi lovituri de cizme în spate. În plus, au fost făcute zilnic câte două drumuri, care însumau 20 de km de marş, din care 10 km cu povara de lemne în spinare. De câte ori am avut senzaţia de sfârşeală şi că în orice moment mă prăbuşesc la pământ! În această situaţie, unul dintre fraţi, Simion Moţ, a vrut să iasă din rânduri şi să o ia razna, ca să fie împuşcat de escortă şi să termine cu calvarul acesta. Mie nu mi-a venit un asemenea gând, deşi starea mea a fost identică cu a lui. Privind în urmă, mă minunez cum de am supravieţuit. Am auzit uneori zicala aceasta: “Doamne, nu-i da omului cât poate să ducă”… Dar Dumnezeu a trimis îngerii Lui să ne asiste! “Mărit să-i fie Numele Lui, Cel Minunat”!

Doi deținuți despre care am mai vorbit au ajuns într-o ținută deplorabilă în ce priveşte îmbrăcămintea. Ei erau într-un contrast total unul cu celălalt, Tapaszto şi Karczagi. Unul foarte înalt şi celălalt mic de statură şi slab. Unul dintre simptomele slăbiciunii fizice, al distrofiei în timpul iernii, era şi acela că mereu curgeau din nas picături de apă. Din hainele mele de schimb, l-am ajutat şi pe Tapaszto cu câte ceva şi pe Karczagi. Karczagi m-a impresionat că pe picioare înbocanci nu avea nici obiele şi nici ciorapi; încălțămintea, şi ea deplorabilă, era luată pe picioarele goale pe un frig şi ger mare în unele zile. I-am dat ciorapi şi cămaşă şi eram fericit să-l văd aşa. Peste două zile era fără ele şi l-am întrebat:

- De ce nu te-ai îmbrăcat cu ce ți-am dat? Mi-a spus că i-au fost furate în noaptea care a trecut!… Şi suferințele au continuat fără să putem face ceva.

Mare har am avut când în sfârşit a venit primăvara, cu căldura ei binefăcătoare. Au început muncile agricole. Pământul din Deltă era foarte fertil pentru agricultură. Am fost repartizat la plivit şi la rărit sfecla, pe rânduri lungi care erau, parcă, fără capăt. Trebuia să stăm în genunchi călare peste rând şi rezemați pe mâini. Poziția nu a fost deloc uşoară. Ne dureau şi genunchii şi mâinile şi spatele. Mi-am adus aminte la închisoare de mai multe ori de o cântare pe care trebuia să o solfegiem la orele de Muzică şi care avea titlul: “Jelui-m-aş şi n-am cui”. Aşa eram noi, nu aveam voie să zicem nimic, decât: “Am înțeles, să trăiți”. Asta înseamnă a fi rob. Ce deosebire între robia de felul acesta, cum erau evreii în Babilon, şi robia sfântă, de bunăvoie, din Noul Legământ al harului, cum le plăcea apostolilor primului veac să se numească. Aşa de exemplu: “Pavel şi Timotei, robi ai lui Isus Hristos”. Fratele Domnului începe epistola lui aşa: “Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Hristos”. Ce să zicem de un alt apostol care se prezintă aşa:“Simon Petru, rob şi apostol al lui Isus Hristos”. Un alt frate al Domnului, când îşi scrie epistola începe la fel: “Iuda, rob al lui Isus Hristos şi fratele lui Iacov”. Nu a îndrăznit să spună cu privire la sine că este fratele Domnului Isus, ci s-a raportat la fratele lui Iacov, deşi amândoi erau frații Domnului Isus. Este aceasta smerenie? Eu spun: Da. Şi îi onoreaza mult. Câți nu iau astăzi în deşert Numele Domnului când zic mereu: “Domnul, Domnul”, când nu Domnul le-a

vorbit! Lucruri spuse în Numele Domnului nu s-au împlinit! Pe de altă parte, Domnul Se plânge: “De ce îmi ziceți Doamne, Doamne şi nu faceți voia Tatălui Meu care este în ceruri?”

Într-o zi, pe când lucram la rărit şi plivit sfecla, cu un soare cald, s-a înnorat şi un vânt a adus nori negri şi grei de ploaie. Ploaia rece căzută pe frunte şi față mi-a adus o răceală foarte grea la cap. Zilele următoare am avut nişte dureri mari la frunte, care erau şi mai greu de suportat când trebuia să mă aplec cu capul în jos la munca pe care o aveam de făcut. Parcă un pietroi greu îmi stătea în cap şi încerca să îmi spargă fruntea. Medicul deținut mi-a spus că boala asta se cheamă “sinuzită frontală” şi că pentru asta ar trebui administrată streptomicină, dar de unde? Minunea a fost că un deținut a primit un pachet în care a fost şi streptomicină şi mi-a dat două fiole. Domnul a fost îndurător cu mine şi m-am făcut bine. Mi-a rămas însă o sensibilitate la nivelul frunții pentru tot restul vieții, aşa că a trebuit mereu să mă protejez la cap, ca să nu ajung din nou în aceeaşi situație. Mulțumim lui Dumnezeu pentru medicină, medicamente, medici şi alt personal din domeniu, care ne-a făcut atâta bine prin ştiința care şi-au însuşit-o în slujirea celor în suferință.

Apostolul Pavel l-a avut cu el pe doctorul Luca, care a scris pe lângă Evanghelia lui şi cartea Faptele Apostolilor. Am încredințarea că Dumnezeu l-a rânduit să fie împreună cu Pavel, până la sfârşitul vieții, în închisoarea din Roma, să-i fie de folos şi în cele medicale. În cazuri cu totul speciale, Domnul însuşi a intervenit pentru sfinți şi i-a vindecat prin credință, cum este menționat la Evrei 11:34.

Se cuvine să menționez faptul că atâția aşa-zişi “creştini” în zilele noastre au distorsionat Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la vindecări şi darul tămăduirilor prin Duhul care a fost înlocuit cu scamatorii şi ritualuri impresionante, pentru a-i amăgi pe creduli, aşa că au transformat acest “zis” dar al lui Dumnezeu, în cazul lor, într-un izvor de câştig mârşav. Mi-a fost dat să cunosc personal asemenea situații cu prooroci mincinoşi care i-au amăgit pe mulți, dar de care nu mă ocup aici. Scopul principal al propovăduirii Evangheliei lui Isus Hristos a fost nu vindecările trupeţti, ci mântuirea sufletelor de păcat şi eliberarea lor din lanțurile fărădelegii, aşa cum mărturiseşte apostolul Pavel în fața împăratului

Agripa despre sine:“Te-am ales din mijlocul norodului acestuia şi din mijlocul Neamurilor, la care te trimit, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu; şi să primească, prin CREDINȚA ÎN MINE, IERTAREA DE PĂCATE ŞI MOŞTENIREA ÎMPREUNĂ CU CEI SFINȚIȚI” (Fapte 26:17-18).

Câteva zile am fost duşi la prăşit buruieni dintr-o cultură de porumb, cum nu am mai văzut în viața mea. Soiul acela de porumb fusese adus pentru semănat din Canada: creştea înalt până la doi metri şi jumătate, aşa că ni s-a părut că suntem într-o junglă. Avea frunze late şi tulpina groasă, fiecare fir de porumb purta câte doi şi trei ştiuleți, dintre care unii ajungeau chiar şi la lungimea de 28-30 cm. A fost un lot experimental, căci în altă parte nu am mai văzut aşa ceva pe unde am umblat….

Apoi ne-am întors iarăşi la construirea de diguri şi într-o zi am ajuns foarte aproape de un eveniment care ar fi mărit foarte mult suferințele noastre, iar pe unii putea să-i coste chiar viața. La amiază ni se aducea mâncarea cu căruțele la locul unde lucram. De obicei mâncarea sosea cam la aceeaşi oră, iar noi, deținuții, scrutam zarea până departe, să vedem şi să primim vestea bună a zilei că vine mâncarea. Erau două motive deosebite: foamea şi super-oboseala de care sufeream permanent. Şi gardienii şi trupele care ne păzeau aşteptau şi ei, căci foamea nu cruță pe nimeni, dar ce diferență era între mâncarea lor şi a noastră…

În ziua aceea, nu se ivea nici un semn la orizont, şi oamenii şi-au dat seama după secrețiile stomacului care au început cam la aceeaşi oră, că ceva nu este în ordine. Pe tronsoane nu se mai lucra, între noi un singur lucru fiind în atenția şi discuția fiecăruia:

- Ce este cu mâncarea? De ce nu a venit?

Caraleii au dat încetarea lucrului şi au ordonat ca toți oamenii să urce pe dig, să se aşeze jos în aşteptare. Vreo 1.200 de deținuți, întinşi pe o distanță de un kilometru de dig, scrutam cu ochii zarea, dar degeaba. Tensiunea a crescut foarte mult între deținuți şi au început unele vociferări. Cei credincioşi ne rugam Domnului să ne păzească de vreo răscoală, care ar fi însemnat un dezastru pentru noi, cu morți şi răniți şi îngreunarea fără precedent a condițiilor de

detenție. Cine ar fi putut prevedea ce ar fi însemnat deschiderea focului de arme, în caz de o răzmeriță??? Regret că acum, după 40 de ani, nu-mi amintesc exact cum s-a sfârşit criza aceasta, dacă după vreo două ore a sosit mâncarea, sau că am fost încolonați mai repede şi ne-am întors la colonie. Memoria mea înclină înspre faptul că a sosit mâncarea la câmp, dar cu mare întârziere. I-am mulțumit Mântuitorului şi Domnului nostru care ne-a scutit de un necaz foarte mare. Lui i se cuvine mulțumirea, lauda şi toată cinstea. Amin!

Pe când eram încă la Stoieneşti, în anul 1960, am lucrat şi la un canal adânc de desecări de ape, care cobora la cota maximă până la adâncimea de cinci metri. Volumul imens de pământ dislocat a trebuit să fie aruncat de detinuți cu lopețile din rampă în rampă, până să ajungă la suprafață la locul destinat. Era o muncă istovitoare, peste puterile noastre, orice muncă cu pământ prin felul ei era foarte grea, cu cât mai mult pentru noi, care eram secătuiți şi vlăguiți de puteri.

Amintesc în cele ce urmează o întâmplare care s-a petrecut în colonia Stoieneşti, în legătură cu fratele meu Mitică Harap. Era în iarna lui 1960/61, eram la barăci cu multe camere legate între ele cu uşi de comunicare, nu însă şi cu exteriorul. Eu eram la regim de celulă norma 24 de hrana, la care primeam doar 100 de grame de pâine pe zi. Mitica, mai sănătos, mai robust, era cu normă de munci, cu 300 de grame de pâine pe zi. În celula lor era o sobă mare, zidită din cărămizi pentru încălzire.

Într-o seară m-am dus şi eu cu bucățica mea de pâine să o prăjesc puțin la jăratecul din cuptor. Am observat mai în fundul sobei nişte cartofi puşi la copt, înşirați pe o bucată de sârmă de vreun alt deținut, care nu ştiu cum şi-a făcut rost de ei. Cu pâinea mea prăjită, în grabă m-am întors să merg în camera unde era patul meu. Drumul era pe lângă patul lui Mitică, şi când m-a vazut a simțit mirosul de pâine prăjită. Mi-a spus că va merge şi el să-şi prăjească pâinea lui. Nenorocirea a fost că pe când era tocmai el la cuptor a venit caraleul care făcea pe ofițerul de serviciu. Să fi fost vreun “ciripitor” care raportase…? Nu ştiu. Gardianul îi ordonă lui Mitică să deschidă uşița de la cuptor. Acesta se uită înlăuntru şi vede acolo cartofii înşirați pe sârmă şi-i spune lui Mitica:"Mă, ia spune, ai

cui sunt cartofii ăia?" "Nu ştiu, domnule plutonier." De fapt nu ştia în adevăr. Caraleul repetă întrebarea amenințător, la care răspunsul lui Mitica a fost la fel. Furios, ofițerul de serviciu țipă la el:"Ia ascultă, băă, fiindcă nu mi-ai spus ai cui sunt cartofii, la ora stingerii te prezinți la mine, în fața “mititicii”. Mititica era o celulă mică de izolare, unde erau puşi cei pedepsiți, neîncălzită, cu groapa de aeresit deasupra uşii şi dedesubtul uşii. Practic, frigul de iarnă de afară era şi în celulă. Noaptea i se dădea celai pedepsit doar o saltea şi o pătură. La stingere, bietul Mitică se prezentă la locul indicat unde l-a aşteptat caraleul. Acesta era o namilă de om, bine făcut, cunoscut de noi, deținuții, cu porecla de “hăhăul”. De fapt, el ne-a sugerat această poreclă, când în diferite împrejurări îi amenința pe deținuți cu o bătaie soră cu moartea, cu un ton de bestie:"Ia dă-ncoace măi, hăhăul, să-l încerc pe spatele voastre, să vă mângăi spinarea cu el." Toți deținuții îi ştiau de groază. (Hăhăul era bastonul de cauciuc.) Gardianul îi zice lui Mitică:"Ei, ia spune, te-ai gândit să-mi spui cine a pus în sobă cartofii?" Mitică i-a răspuns:"Dacă aş şti v-aş spune, sunt sincer, şi vă spun că nu ştiu."

"Bine bandit, am să te învăț eu acuma, să, mă ții minte pentru toată viața. A luat hăhăul şi l-a bătut din creştet până jos la picioare cu o sete nebună şi sălbaticie, încât l-a lăsat aproape mort. Aşa, l-a apucat şi l-a aruncat în celula de izolare pe saltea, de unde se auzeau strigăte de durere şi gemete mari. Groaza a cuprins toată colonia de o asemenea bestialitate aplicată unui copil al lui Dumnezeu, credincios, nevinovat. Când l-am văzut ziua următoare cu vânătăile pe tot trupul, m-am înfiorat. Puteam să fi fost prins eu la cuptor şi să fi fost eu cel bătut. Sunt sigur că dintr-o asemenea bătaie eu nu aş fi scăpat cu viață. Dar a venit judecata lui Dumnezeu peste gardian şi l-a mustrat conştiința. Dimineața l-a scos pe Mitică de la izolare, l-a dus la bucătărie şi i-a dat ordin bucătarului să-i dea de mâncare. I-a spus lui Mitică:

- Mă, ori de câte ori ți-e foame, să vii să-mi spui. Dar Mitică nu s-a dus niciodată.

Apostolul Pavel le scrie fraților din Corint: “Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

0 altă pacoste care a dat peste noi a fost aceea că după o iarnă şi o primăvară fără grăsimi şi proteine, atât de necesare anotimpului rece, odată cu sosirea căldurilor, ne-a fost dată o mâncare cu grăsimi şi carne de oaie. Deținuții s-au repezit să mănânce fără precauție şi astfel, în loc de a profita de o mâncare mai bună, cei mai mulți s-au îmbolnavit de disfuncții gastrointestinale, cu afectarea funcțiilor hepatice.

În ceea ce mă priveşte, am intrat într-un cerc vicios cu sănătatea, aşa că am fost reținut la norma de celulă. împreună cu alții căpătam un hârdău mare de zeamă de cartofi, practic fără cartofi, o apă chioară, într-un hârdău cu porții pentru 70 de deținuți, nu erau mai mult de două-trei polonice de cartofi. Te uitai cu jind să vezi dacă cumva se nimereşte şi în gamela ta un bulgăraş de cartof. În altă zi mâncarea era o ciulama de păstârnac, fără gust şi fără calorii. Am slăbit şi mai mult.

Într-o zi, spre marea mea mângăiere, l-am recunoscut pe un frate, auzind o melodie pe care o fredona, pe care o ştiam şi eu. A fost ca o parolă de identificare; m-am apropiat de el şi l-am întrebat dacă este credincios. A confirmat că este credincios şi astfel împreună cu el am avut harul unei părtăşii binecuvântate, rânduite de Dumnezeu pentru mine. Aşa l-am cunoscut pe fratele Honciuc Alexandru, din Iaşi. De la el am învățat o cântare care mi-a făcut mult bine… Versurile erau de-ale fratelui Traian Dorz şi melodia de Niculiță Moldoveanu. Este vorba despre cântarea care avea să apară în Cântările Harului, în anul 1990, la numarul 631:

Totdeauna pe-a Domnului cale,
Au fost lupte şi-au fost spini destui,
Căci acei ce-au urmat voii Sale
Trebuit-au să-i semene Lui.

N-a iubit lumea, nu, niciodată,
Pe-acei ce-au urmat Lui cu zel,
Ci c-o ură mereu ne-mpăcată,
I-a primit pe pământ ca pe El.

Dar cu ochii-ațintiți spre răsplată,
Prin răbdarea Golgotei privind,
N-au cârtit cei aleşi niciodată,
Ci-au trăit şi-au murit biruind.

Nu-i la fel pentru toți încercarea,
Nici nu-i vremea la toți într-un fel;
Însă toți într-un fel au chemarea,
La un preț de dureri pentru El.

Cei ce fug sau fricoşi la-ncercare
L-au lăsat sau vândut pe Isus,
Ruşinați se vor pierde-n uitare,
Alungați de blestemul de sus.

Tu fii tare, că-n ziua-ncercării,
E alegerea ta pentru har,
Strălucit eşti în haina ocării,
Când te urci răbdător pe Calvar.

Tu cătuşele-atunci le sărută,
Rugător pentru cei ce le-au pus,
Că-n cereasca răbdare tăcută,
Semăna-vei atunci cu Isus.

Iar prin moarte-nmiit vei culege
Răsplătirea cerescului zel,
Căci mereu astfel Domnu-şi alege
Pe-acei ce-mpărăți-vor cu El.

Însuşi Domnul a rânduit pentru mine această cântare cu mesajul ei, pentru ceasuri, zile, săptămâni, luni şi ani care vor veni. Nimeni atunci cu nimic nu m-ar fi putut ferici şi îmbogăți mai mult ca fratele Honciuc de la Iaşi, binecuvântat în veci să fie Domnul pentru darurile Lui trimise la vremuri de nevoie.

Într-o zi, am fost duşi un grup de vreo 15 deținuți pentru ceva corvoadă în incinta coloniei Stoieneşti. Eram în ultimul rând al coloanei şi am trecut prin fața unor birouri ale Administrației Coloniei. În marş, ceilalți deținuți din fața mea au întors capul spre birouri şi mi-am întors şi eu capul spre stânga pentru două sau trei secunde. Deodată, ca un trăznet venit din cer senin, m-am trezit lovit cu piciorul în zona şirei spinării, de un gardian, care m-a mai înghiontit el înainte: - Mişcă, bandit! Unde te uiți?

Am simțit multă vreme acea lovitură, care putea să fie a oricărui alt deținut, dacă ar fi fost în locul meu. Nu aveai siguranță pentru clipa următoare ce anume ți se poate întâmpla. I-am mulțumit Domnului şi am zis: "Doamne, Tu ştii că şi această lovitură merge în acelaşi cont, al suferințelor pentru Numele Tăut. Mulțumesc pentru acest favor." Nu am avut nici un resentiment față de acest om prins în solda lui Satan.

PRIMA BOALĂ GREA LA STOIENEŞTI

Odată cu luna noiembrie 1960, situația sănătății mele s-a înrăutățit, după ce pierdusem vreo 20 de kg în greutate. Nu ştiam ce se întâmplă cu mine, simptomele bolii mele fiind foarte mari dureri de cap, transpirații neobişnuite şi umflarea ganglionilor de la gât. Medicul deținut m-a luat sub observație şi în fiecare dimineață şi seară îmi lua temperatura. De fiecare dată, temperatura avea ceva specific, şi anume urca până la 37.1 şi acolo se înțepenea mercurul şi nu mai mergea nici mai sus, nici mai jos. În mod normal o asemenea temperatură nici nu se ia în considerare, dacă nu ar fi fost şi alte semne însoțitoare, ca cele pe care le-am enumerat mai sus. Medicul a obținut permisiunea de la comandantul coloniei să mi se admită să stau la pat, să nu fiu scos la muncă şi să fiu scutit

de orice corvoadă. Am stat fără tratament şi fără speranță de încetare a bolii, doar că mi se lua zilnic temperatura şi atâta tot. Pe data de 25 decembrie, dimineața, mi s-au dat de la magazie hainele civile şi mi s-a ordonat să mă scol şi să mă îmbrac, că voi fi transportat la colonia Salcia. Împreună cu mine au mai fost selectionați pentru transfer şi alți doi deținuți. Am fost urcați într-o căruță trasă de doi cai, având cu noi doi gardieni: unul în față, care mâna caii, şi al doilea în spatele căruței, care ne supraveghea, ambii înarmați cu pistoale mitralieră.

După ce am străbătut un drum de aproape două ceasuri, am ajuns la Salcia. Era o colonie mare, poate cea mai mare din Balta Brăilei. Acolo, am fost introduşi într-o clădire aparte, care arăta destul de bine şi am înțeles că era Infirmeria, în care se găseau deținuții bolnavi de diferite boli. Ni s-au înmânat efecte cazone, iar hainele civile au fost luate la magazie. Medicii deținuți, doi la număr, mi-au oferit un pat, m-au consultat să stabileasca şi ei diagnosticul cu care am fost trimis aici. Au confirmat că este vorba de un TBC ganglionar. Ei mi-au prescris tratamentul de şapte pastile de hidrazidă pe zi. Mi s-a spus că este cea mai mică doză zilnică pe care pot să mi-o aloce, că aşa erau dispozițiile. Eu i-am mulțumit Domnului că am ajuns la odihnă şi căldură, fără obligația de a ieşi la numărătoarea de dimineață şi seară pe platoul din curte. Pe lângă pastilele de hidrazidă, am primit şi ceva aspirine pentru durerile de cap. Dar hrana care mi s-a dat aici, deşi nu era cea de norma 28 (pentru TBC), era bună, consistentă şi în cantitate suficientă. Mâncarea, căldura, odihna la pat şi medicamentele au avut un efect bun asupra mea, aşa că în şaisprezece zile, cât am stat în Infirmierie, am recuperat şase kg în greutate şi, pe măsura refacerii fizice, s-au retras umflăturile de la gât. Mărit să fie Domnul!

Prin 10 ianuarie 1961, împreună cu alți 25-30 de deținuți, am fost înapoiați coloniei Stoieneşti. Nu am putut să uit nici până astăzi condițiile în care am mărşăluit până la Stoieneşti. Vremea era ploioasă de câteva zile, drumul desfundat şi frământat de căruțe, aşa că noroiul a ajuns până la glezne. În căruță au încăput doar bagajele noastre. Noroiul şi apa au pătruns şi în bocanci, aproape ceea ce era în drum era şi în bocanci. După acest drum extrem de anevoios am ajuns la Stoieneşti în poartă, uzi până la piele şi de

ploaie şi de transpiraţii. Am fost număraţi şi luaţi în primire, potrivit formelor aduse de gardieni, şi introduşi în curte. “Mila, bunăvoinţa sunt nişte noţiuni religioase din cultura burgheză retrogradă din ţările capitaliste, nu în comunism.” Am fost ţinuţi ceasuri întregi în noroi, în picioare, uzi până la piele, în bătaia unui vânt rece de Nord-Est, ce venea neoprit din stepele calmuce ale imperiului bolşevic sovietic până la noi, şi pe deasupra se şi înseninase. Am mâncat un frig şi o oboseală soră cu moartea până la ora 10 seara, când era ora stingerii, şi abia atunci am fost introduşi într-o baracă cu paturi suprapuse, repartizaţi câte doi la un pat. Peste tot pe langâ paturi ne-am întins ţoalele ude spre uscare şi aşa, în condiţii de nespusă mizerie, am reuşit să ne aşezăm în pat. Pe lângă toate situaţiile inumane prin care am trecut, a fi primit permisiunea de a ne întinde la orizontală a fost considerată o mare binefacere. Ăsta este doar un clişeu din imaginile raiului comunist. I-am mulţumit Domnului pentru toate şi am adormit, în duhoarea de mucegai şi umezeala, hainele urmând să se usuce doar din căldura limitată emisă de bietele noastre trupuri flămânde. Au trebuit vreo două-trei zile până când haimele ni s-au uscat, iar după mai multe zile am fost introduşi la o normă de mâncare pentru refacere, pe timp de o lună, norma 31, pentru a fi redaţi forţei de muncă de care era aşa mare nevoie aici în Balta Brăilei.

Poate se cuvine o explicaţie: prin Balta Brăilei nu se înţelege doar o baltă cu apă. Începând din sudul Dobrogei, unde era şi graniţa cu Bulgaria, fluviul Dunărea se desprinde în două braţe principale şi descrie până sus la Brăila cifra 8, aşa cum se vede pe hartă, în urma împreunării celor două braţe pentru o mică distanţă. Partea dinspre miazănoapte a cifrei 8 descrisă de Dunăre, întreaga suprafaţă cuprinsă, se cheamă “Balta Brăilei”.

După timpul de refacere şi odihnă am fost şi eu repartizat unei brigăzi pentru munci. Nu după multă vreme, am aflat că s-a dat un decret, ca cei care se află la muncă şi dovedesc realizarea normei, dublată şi de o bună conduită, au dreptul să primească pachet cu 5 kg de alimente lunar, de la familiile lor. Am ieşit şi eu cu această nădejde la muncă, dar scrisoare şi pachet de acasă nu am reuşit să primesc. În urma eforturilor depuse şi a hranei sub orice limită, am avut o recădere în TBC-ul ganglionar, cu aceleaşi simptome, greu

de suportat. Toxinele produse de microbii tuberculozei în organism, pe lângă durerile de cap mari, mai au şi un alt efect asupra simţirii, gândirii, creând o stare anormală de zi şi noapte. Temperatura de 37.1 s-a reinstalat şi aşa am fost dus din nou la Salcia, la dispensar ori staţionar, cum i se mai spunea.

De data aceasta aveam experienţă cu privire la mersul lucrurilor din acea clădire, numai că ceva s-a schimbat. Într-o zi, m-am simţit foarte rău, faţa şi mâinile îmi erau ca de foc. Eu ştiam că o temperatură mare măreşte foarte mult activitatea inimii, care e angajată să lupte împotriva bolii. Pulsul se ridica de la 60/minut cât este normal la 80-90 şi mai mult. Mă simţeam foarte rău când sanitarul deţinut a venit să-mi ia temperatura. Spre deosebire de alte dăţi când mi-a luat temperatura şi a văzut cât este, nu mi-a spus nici o vorbă şi a plecat grăbit din cameră. Îndată au venit ambii medici deţinuţi, m-au întrebat cum mă simt şi, sigur, eu le-am spus realitatea, că mă simt foarte rău. Ulterior am înţeles că temperatura s-a ridicat peste 41 de grade, un nivel îngrijorător, periculos. Ei au intervenit cu ce au putut şi m-au supravegheat foarte atent. Prin marea îndurare a Domnului temperatura a cedat. Nu mi s-a explicat niciodată care să fi fost concluzia medicilor, dar eu mi-am dat seama că am fost la un pas de poarta Cerurilor, a Veşniciei… Domnul Isus a vegheat asupra robului său, cu care avea un plan…

De data aceasta am fost pus la norma 28, special stabilită pentru cei bolnavi de TBC. La această normă se dădeau 750 gr de pâine pe zi, lapte şi mâncare bună, în plus primind pastilele de hidrazidă. De alfel este cunoscut faptul că tuberculoza este şi un semn al vieţii de mizerie, răspândită mai ales în ţările sărace, cum sunt unele din Africa. Câţi deţinuţi nu se uitau cu jind la bucata mare de pâine a TBC-iştilor, nu însă şi la boala lor.

Am aflat că în colonia Salcia, la brigăzile de lucru sunt doi dintre fraţii din lotul meu, Harap Dumitru şi Băbuţ Teodor. M-am informat unde sunt, în ce barăci, şi am aflat în ce baracă era Relu Băbuţ. Într-o seară, după întoarcerea lor de la lucru, m-am strecurat până la baraca lui, nu fără riscuri, cu o cană de lapte într-o mână şi în cealaltă cu o bucată bună de pâine. Ce ar fi putut fi mai bun pentru un deţinut flămând? Am ajuns la patul lui, în faţa lui, dar el nu m-a observat. Stătea şezând pe patul lui din rândul de jos, cu

capul în mâini şi cu coatele pe genunchi, şi încet cânta un şlagăr pe care îl auzisem şi eu de mult, din muzica uşoară românească şi astfel l-am putut identifica mai bine: “Căsuța noastră, cuibuşor de nebunii…” Mi-am dat seama că gândurile lui zburasera departe la soția lui şi la cele trei fetițe… şi l-a cuprins un dor de acasă. Şi eu aveam lăsați acasă cu trei ani în urmă soția cu trei copilaşi şi al patrulea pe drum. Nu ştiam încă dacă soția a supraviețuit în urma celei de a patra naşteri, după prezicerile sumbre ale medicilor, şi ce anume aveam, vreo fetiță mult dorită de noi? Era o taină…

Când şi-a deschis ochii şi a văzut darurile aduse, ochii i s-au umezit de lacrimi de bucurie şi surpriză. A băut laptele, căci aveam nevoie de cană, care era în dotarea mea de la staționar, şi pe furiş în noapte m-am strecurat înapoi fără să fi fost observat şi prins de vreun gardian, care nu m-ar fi iertat. Ca să faci binele se cere uneori sacrificiu şi risc. “Doamne, ajută-mă să trăiesc aşa toată viața şi păstrează-i pe cei dragi ai mei sub paza Ta binecuvântată.”

Într-o duminică după-masa am ieşit pe iarbă în curtea coloniei, unde mai erau şi alții. Spre uimirea şi bucuria mea, cine a apărut între noi? Fratele Cure Simion, pastor şi predicator al Evangheliei prin părțile Banatului. Îl cunoscusem de copil, pe când era pedagog la Orfelinatul Baptist din Simeria, şi am rămas în bune relații. Părtăşia împreună în Cuvântul lui Dummezeu, ca şi legătura frățească, ne-a făcut mult bine, cum scrie în Psalmul 133:“Iată ce plăcut şi ce dulce este să locuiască frații împreună…” A fost şi un prilej de întărire duhovnicească pentru mime, tocmai la timpul potrivit. Alte necazuri se conturau la orizont. Eram acum ieşit din staționar şi ataşat unei brigăzi din Salcia. Într-o zi mă caută fratele Mitică şi-mi spune:

- Vino cu mine, acum se iau de la magazie saci cu făină pentru bucătărie. Cei care ajută la saci capătă două bucăți de mămăligă. Şi cum foamea era un bici permanent pe noi, îl ascult şi merg cu el. Ne-am dus la rampa de la magazie, lui Mitică primul i se pune un sac pe umeri şi pleacă spre bucătărie. Urmez eu la rând şi mi se pune şi mie un sac pe umeri. Abia am făcut doi paşi şi pe al treilea nu am mai ajuns să-l fac, căci m-am prăbuşit la pământ sub greutatea sacului, şi cu greu m-am ridicat de jos. I-am mulțumit Domnului că nu mi s-a întâmplat ceva mai rău şi nu m-am mai gândit la cele două bucăți de mămăligă.

Serviciul politic din închisori ca şi din coloniile de muncă era pârghia prin care securitatea comunistă opera în mijlocul deținutilor. Pentru ca să-şi vâre informatori în structuri noi, trebuiau făcute schimbări administrative în formarea brigăzilor. Astfel, eu am ajuns să fiu repartizat în faimoasa brigadă a cărei brigadier fusese numit tehnicianul dentar Andreica. Era atât de vândut slujbei de colaborator al securității, încât nu numai deținuții îi purtau groaza, dar şi gardienii îi ştiau de frică, deoarece îi raporta şi pe ei, că sunt prea delăsați în opera de "reeducare" a deținuților, că nu sunt suficient de exigenți şi alte lucruri. Am avut convingerea că nu întâmplător am ajuns în brigada lui Andreica. Unii dintre noi eram şi sub controlul securității de baştină din oraşele de unde am provenit. Asta şi pe baza a ceea ce mi-a spus judecătorul în proces, că "mi-am îngreunat" detenția prin răspunsurile mele din cadrul procesului, cât şi pentru refuzul categoric de a accepta orice fel de relații în serviciile securității în anii de dinaintea arestării mele. Acum eram în mâinile lor şi puteau să regizeze orice represalii împotriva mea, şi oare care ar fi fost omul cel mai potrivit pentru aceasta, dacă nu brigadierul Andreica?…

Munceam în zilele acelea la nişte canale de irigații, muncă foarte grea, cu pământ şi roabe grele de metal. Fără să ştiu nimic, într-o zi o fi primit sarcina să mă supravegheze cu atenție deosebită. Nu a fost de bun augur repartizarea mea în brigada lui Andreica. Am muncit în ritmul celorlalți deținuți, ca atare nu credeam să fi găsit vreun motiv anume, pentru vreo pedeapsă. De fapt, eu munceam la nivelul satisfăcător în funcție de sănătatea şi puterile mele fizice. Surpriza a venit seara, la sfârşitul zilei de lucru, când a venit cu metrul să-mi măsoare volumul de muncă depus. Norma o ştia toată lumea, era aceea de 3.2 metri cubi, săpat, încărcat în roabă şi cărat la distanțe de 15-30 metri. Rezultatul măsuratorilor făcute de brigadier a însumat nici măcar jumătate de normă: 1,5 metri cubi, chit că eu am lucrat cât se poate de corect. Seara, la sosirea în colonie, am fost raportat şi, ca urmare, înainte de stingere am fost chemat într-o baracă, cu alți câțiva deținuți. Acolo am fost luat primul la rând şi mi s-a ordonat să mă dezbrac la pielea goală şi să mă aşez jos pe o pătură, întins cu fața la pământ. Mi-a întins un cearceaf umed pe spate şi um gardian mi-a aplicat

lovituri putermice cu un baston de cauciuc. Cearceaful a fost pus ca să nu plesnească pielea. Faptul că avea să se învinețească de hemoragii subcutane, asta nu îi deranja. Mai multe zile nu am putut să mă aşez pe o bancă sau un scaun fără dureri mari… Pe lângă dureri, sentimentul de degradare umană era copleşitor.

În noaptea aceea şi dimineață m-am rugat şi am zis: “Doamme, acum simt că nu mai pot. Dacă nu intervii Tu, mă prăpădesc. Eu vreau să lucrez astăzi cu toată puterea şi dacă în ritmul unei asememea munci, Tu mă laşi să mor, facă-se voia Ta. Voi veni acasă la Tine. Dar dacă vrei să intervii Tu pentru mine şi să mă scapi din brigada lui Andieica, eu Îți mulțumesc. Amin.”

Într-adevăr am făcut un supraefort, dar dacă aş fi lucrat aşa, în mai puțin de o săptămână aş fi fost terminat. Seara a venit din nou şi mi-a măsurat din nou groapa mea şi a văzut că am realizat aproape doi metri cubi în loc de 3.2, dar n-a mai îngăduit Dumnezeu să mă mai bată. Ajunşi în colonie, era deja dat ordin să fim toți atenți, că se vor striga mai multe nume de deținuți, şi cei care îşi aud numele să îşi pregătească imediat bagajul şi să fie gata de plecare încă în noaptea aceea. Au fost strigate în total 600 nume de deținuți, printre care şi numele meu. I-am dat slavă Dommului şi eram convins că El mi-a ascultat rugăciunea din noaptea trecută. Eram salvat din brigada lui Andreica.

Cei 600 am fost duşi la debarcaderul Salcia şi am fost îmbarcați pe bacul “Gironde” şi duşi cu un remorcher pe Dunăre spre Sud, până în apropierea satului Giurgeni, situat pe malul de Vest al Dunării, deci spre Muntenia. Aveam un sentiment plăcut să ştiu că cel puțin Dunărea nu mă mai desparte de familia mea dragă, deşi până la Arad mai erau circa 700 km care ne despărțeau, câmpii, dealuri şi munți cu izvoare de râuri care curgeau să se verse în Dunăre. Ziua următoare înainte de masă am ajuns la destinație, unde Gironde şi-a aruncat ancora şi a fost fixat de nişte stâlpi de pe mal. Aici era o mare suprafață de orezărie, pentru care era nevoie de brațe de muncă. A fost pentru prima dată în viața mea când aveam să văd de aproape cum se cultivă orezul şi să particip personal la acest gen de muncă agricolă.

Dar înainte de toate aş vrea să vorbesc despre acest bac, care de acum înainte, pentru vreo cinci luni, avea să ne fie casă. Gironde era un bac lung de 30-35 metri. Era împărțit în trei compartimente. La un capăt a fost instalată bucătăria celor 600 de deținuți. În condițiile în care eram acum, comuniştii au introdus cunoscuta doctrină a luptei de clasă, aşa că ne-au împărțit în două clase, muncitori şi intelectuali. Prin această împărțire au intenționat să strecoare între noi neînțelegeri, invidie şi chiar duşmănie, clasa mai privilegiată înaintea administrației fiind muncitorii. În categoria intelectualilor au fost puşi toți deținuții care aveau de la patru clase de liceu în sus.

Aşadar, la celălalt capăt al bacului era compartimentul mai mic, care a fost dat celor patru brigăzi muncitoreşti, formate din 200 de deținuți. La mijloc era încăperea cea mare, în care au intrat opt brigăzi de intelectuali cu cei 400 de deținuți. Astfel, comuniştii au introdus între noi morbul animozităților, într-o categorie fiind muncitori şi agricultori, şi cealaltă categorie, care era foarte disprețuită, erau intelectualii. Brigăzile de muncitori au fost tratate diferențiat, mai cu bunăvoință, în timp ce intelectualii au avut parte de un regim aspru, dur, cu persecuții subtile, izvorâte din fantezia diabolică a administrației comuniste. Minciuna, ura li crima au fost morala de totdeauna a religiei ateiste, care acum era în deplină manifestare.

Voi încerca să redau cât de cât ceva din ceea ce a constituit pentru mine şi pentru toți deținuții o adevărată tortură de zi şi noapte, în condițiile cu totul inumane aflate pe acest bac. În primul rând, fiind construit în întregime din metal, în timpul zilei se supraîncălzea de soarele dogoritor al verii (iunie-septembrie) astfel încât în condițiile de neaeresire, temperatura se ridica la peste 40 de grade Celsius. În primele zile am fost ținuți zi şi noapte închişi în bac, până au fost concepute şi aplicate metodele de funcționare şi pază ale acestei colonii mobile. În cursul zilei, dezbrăcați doar la cămaşă şi chiloți, şiroaie de transpirații neîntrerupte curgeau pe trupurile noastre, de parcă eram etuvă, din cauza aburilor care ieşeau din noi.

Prin contrast, pe durata nopții, temperatura scădea brusc, fierăria vasului se răcea repede în bătaia vânturilor de stepă

neoprite. Am ajuns să dârdâim de frig, literalmente ne clănţăneau dinţii în gură, în aşa măsură că nu puteam dormi. Transpiraţiile abundente din cursul zilei au determinat nevoia arzătoare de apă de băut în cantitate mai mare, pentru refacerea echilibrului hidric din organism. Numai că apa potabilă în Bărăgan şi Dobrogea nu se găseşte uşor, aşa că singura sursă de apă era din Dunăre, care aproape de vărsarea în Marea Neagră era suprapoluată, după ce colecta apele deversate în ea din atâtea ţări prin care trecea, plecată de la izvor. Uneori se punea în butoaiele de apă cloramină pentru dezinfectare, alte dăţi nu, şi eram nevoiţi să o bem. În câteva zile de la sosirea la Luciu-Giurgeni, toţi deţinuţii aveau să se îmbolnăvească de diaree rebelă, unii chiar şi de febră tifoidă, iar asistenţă medicală pe bacul Gironde era cu totul inexistentă. În condiţiile acestea, singura posibilitate ar fi fost să poata fi fiartă apa de băut, dar cine, cum şi unde pentru atâta mulţime de deţinuţi? Comuniştii ne-au spus-o doar deschis, în atâtea rânduri:

- V-am adus aici să vă omorâm, bandiţilor. Nici unul din voi nu o să scape…

Apoi intrarea şi ieşirea din bac se făcea pe o scară metalică foarte îngustă, înaltă şi abrupta, probabil să fi avut în jur de 6-7 metri înălţime. Nenorocirea era că în fiecare seară şi dimineaţă cei ajunşi la rând în echipa de serviciu trebuiau să facă pe vidanjorii, să scoată tinetele cu excremente şi urină umplute aproape la refuz, cu o greutate supraomenească, dacă ţinem seama de puterile noastre decimate zi de zi. Priveam cu groază şi sub tensiune pericolul la care erau supuşi cei din echipă, făcând operaţia aceasta de a scoate doi inşi aceste tinete în puterea braţelor pe scara îngustă de cel mult 50 cm până pe parapet, de unde erau deversate în Dunăre. Într-o dimineaţă, echipa de doi care scotea o tinetă pe scară, când au ajuns aproape sus la ieşire, puterile i-au părăsit şi au scăpat tineta din mâini, care s-a prăbuşit înapoi pe fundul bacului. Murdăria s-a împrăştiat peste tot în jur, aşa că s-a umplut toată încăperea cu un miros pestilenţial. Eu nu eram în stare să fac faţă la o asemenea sarcină, aşa că trebuia să dau din mâncarea mea şi din pachetul meu primit de acasă, ca un altul mai viguros să facă în locul meu. (Aici la Luciu-Giurgeni am primit primul pachet de la familie, dar asupra acestui lucru voi reveni.)

Munca noastră era aceea de a plivi orezul. Era o anumită buruiană în orez care semăna foarte mult cu orezul. Unii dintre deținuți nu puteau face distincția între ele, care-i orezul şi care-i iarba dăunătoare. În cazul acesta, erau situații când în loc să smulgă buruiana, au smuls orezul, ori ca să nu greşească le-au lăsat pe amândouă. Orezul era forțat să crească prin înmulțirea apei în parcelă, adusă din Dunăre. În condiții normale, trebuia să ni se asigure cizme de protecție din cauciuc, înalte mult peste genunchi. Nici vorbă de aşa ceva, aşa că aveam multe de îndurat din pricina aceasta. În primul rând, dimineața apa era rece şi vântul care sufla tare ne făcea să suferim de frig, în apa care, în unele parcele, a ajuns peste genunchi. Apoi lipitorile ne dădeau bătaie de cap, când apucau să se fixeze pe picior, şi cu ventuzele lor să ne sugă prețiosul sânge. De câteva ori am pățit aşa. Singura modalitate de a scăpa era să ridici piciorul din apă şi să o plesneşti viguros, dar lovitura îşi făcea, în plus, şi durere. O deschidere făcută de lipitoare, după ce ai reuşit să scapi de ea, avea să sângereze mai multă vreme până să se închidă rana, lăsând o dâră de sânge în apă. După un timp am primit simțământul de a preveni fixarea lor, când tatonau pe piele locul unde să-şi fixeze ventuzele. Cu o lovitură rapidă le amețeam şi cădeau în apă.

Dar cea mai grea suferință era aceea provocată de diaree, care nu putea fi tratată nicidecum. Era un cerc vicios de infestare, pe care nu-l puteam preveni deloc. În primul rând, lângă bac, în imediata apropiere a Dunării, a fost săpat un şanț în zig-zag, care să folosească drept hazna, şi care era neacoperit. Mii şi mii de muşte, de toate culorile şi de toate soiurile roiau peste tot. Muştele din hazna zburau apoi sus pe Gironde, unde era întinsă mămăliga şi mâncarea pentru deținuți, fără să fie acoperită. În orezărie, deținuții îşi făceau necesitățile pe marginea parcelelor şi chiar în apă. Apele pompate din Dunăre, care erau dirijate pe toate parcelele cu orez, erau colectate şi printr-un alt canal duse şi deversate în Dunăre, cam la 50 m de bac, aşa că aceste ape treceau pe lângă bac, de unde se lua apă cu gălețile pentru gătit mâncare şi pentru băut. Am văzut cu ochii mei cum viermii mişunau pe mămăligă, marmeladă şi pâine, ca şi muşte de tot felul. Era mai mult decât dezgustător, dar foamea chinuitoare ne făcea în stare să

înfrângem scârba şi riscurile îmbolnăvirii şi să mâncăm tot ce ni se dădea. Nu este nimic în afara realității din cele ce am spus mai sus.

Dar în iadul acesta organizat de comunişti, aici pe malul Dunării, Dumnezeu a îngăduit să am şi unele satisfacții şi bucurii, pe care nu le voi uita niciodată. Aşa cum am mai spus, faptul că eram pe malul muntean al Dunării îmi dădea simțământul că sunt aproape de casă. Când era Dunărea între mine şi familie, aveam simțământul îndepărtării, al înstrăinării, al însingurării, pe când aici la Giurgeni îmi creşteau în suflet razele unei speranțe. De asemenea, de aici, de pe malul Dunării, priveam departe spre Apus, spre Făurei, unde era cea mai apropiată gară de cale ferată. Fumul de locomotivă se ridica spre cer din gara Făurei şi ştiam că acolo sunt oameni liberi, care pot călători încotro doresc în țară şi că, poate, vreunul dintre ei să fi fost de curând prin Arad, sau poate voi pleca înspre acolo. Aveam speranțe că împreună cu ei şi eu voi avea, într-o zi, favoarea de a pleca acasă spre cei dragi ai mei. Dar toate aceste gânduri erau doar umbre de vis, care aveau să se spulbere curând de înjurătura gardianului, care parcă ştia ce se petrece în sufletul meu, când a strigat din nou:

- Pleacă cocoaşa, bandit!…

Drumul surghiunului era încă lung, cu atâtea necunoscute, şi cine ar fi putut prezice când anume se va sfârşi? Doar credința dată nouă de Duhul Sfânt mai putea construi o punte peste viitor, care să ne dea un răspuns şi tăria de a rezista şi înfrunta totul cu curaj, ca şi cuvintele poetului care afirmă cu certitudine că: “Este o dreptate şi trebuie să vie!” Sau cum spune Biblia: “Şi credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Epistola către Evrei 11:1). Ştiam prin această credință că într-o zi “soarele libertății” va răsări şi pentru noi. Credința este o minune, este un ochi deschis spre invizibil, este un dar de la Dumnezeu. Minunate cuvinte a spus despre credință şi marele om de litere german Goethe: “Credința este o privire spre invizibil, o încredere în imposibil şi o rezemare pe improbabil!” La nivelul lumii din sfera supranaturală, unde tronează Dumnezeu, credința este ştiința lui Dumnezeu, care le este revelată sfinților. De aceea Scriptura arată că lucrurile care se văd (cu ochiul) sunt trecătoare, pe când lucrurile care nu se văd sunt veşnice. Pentru că credem, de aceea ştim şi vorbim.

Fie ca să amintesc şi unele experienţe de la Luciu-Giurgeni. Într-o seară, pe când eram stors de vlagă de diareea care dura de atâta timp, am văzut că unii dintre deţinuţi se aşează într-un rând penal, fiecare cu căniţa în mână. Am înţeles că rândul era pentru a lua o porţie de apă fiartă neagră, căreia i se spunea cafea. De fapt era făcută dintr-un surogat indigen, din care puteau bea liniştiţi şi cei bolnavi cu inima ori cu aparatul digestiv… M-am aşezat şi eu în rând. Am înţeles abia apoi că dreptul la această băutură îl aveau numai unii, care erau trecuţi pe o anumită listă, despre care eu nu ştiam. Un caraleu m-a luat şi m-a dus în "poartă", unde mă aştepta o chelfăneală (bătaie) menită să mă înveţe că nu am dreptul la o cană de malţ, dacă nu am fost trecut pe o anumită listă făcută de nu ştiu cine. Mă rugam în gândul meu: "Doamne, nu îngădui să fiu bătut. Tu ştii acum cât sunt de slab şi de bolnav. Mulţumesc. Amin!" Nu ştiu ce s-o fi putut întâmpla însă, după o scurtă anchetă, au decis să nu mă bată. Poate că înfăţişarea mea cadaverică să îi fi determinat la aceasta. Dar eu cred că mai degrabă a fost un răspuns la rugăciunea mea.

O întâmplare pe care o consider drept minune a credinţei unită cu rugăciunea a fost intervenţia lui Dumnezeu în ajutorul şi izbăvirea mea. Necredinţa ar putea să spună foarte uşor: "A fost doar o coincidenţă." Eu ştiu însă că, pentru mine, a fost răspunsul prompt al Tatălui meu ceresc.

Era o dimineaţă de zi de lucru, dar spre deosebire de altele, o ceaţă densă a coborât asupra coloniei noastre, astfel că vizibilitatea a fost doar până la 15-20 m. Sigur, în asemenea situaţie nu am putut fi scoşi la muncă la ora obişnuită, din motive de securitate. Dar ca să nu fim lăsaţi liniştiţi, s-a ordonat o percheziţie surpriză. Era o dimineaţă foarte răcoroasă, aşa că eu luasem pe dedesubtul cămăşii şi o flanelă mai groasă de corp, care ne era interzisă să o purtăm. O mare nelinişte îmi cuprinse inima şi am început să mă frământ. Percheziţia începuse cu flancul stâng, cu brigada din imediata apropiere a porţii, adică cu brigăzile de intelectuali, fiind exceptate cele patru brigăzi muncitoreşti. Era brigada a 12-a, ori până la brigada mea, care era a 5-a, iar în brigada mea eram în ultima grupă, aveam timp suficient pentru a face cumva să-mi dau jos flanela. Aceasta a fost prima reacţie pornită din sentimentul de

frică ce m-a cuprins. Ştiam că, în cazul în care voi fi găsit cu flanela asupra mea, puteam fi bătut, flanela să-mi fie confiscată şi, ce tragea cel mai greu la cântar, era tăierea scrisorii de legătură cu familia, care abia de curând a început să ne fie dată.

Dreptul la un pachet de 5 kg de alimente era absolut vital pentru mine în starea în care eram, mai ales că era pentru prima oară când am putut să iau contact cu familia în ultimii trei ani. Cărțile poştale erau acordate deținuților merituoşi în muncă şi disciplinați. Ori eu, care lăsasem acasă soția cu trei copilaşi mici şi al patrulea pe drum, ardeam de dorința să aflu veşti despre ei, dacă soția a scăpat cu viață după a patra naştere, căci medicii i-au prezis-o a fi fatală. Pentru nimic în lume n-aş fi dorit să pierd acest drept!

În ciuda supravegherii destul de stricte, aşezați jos pe sol în formația brigăzilor pe grupe, cu ordinul să nu ne mişcăm, am reuşit prin mişcări foarte încete să dezbrac zeghia şi cămaşa şi să pot da flanela jos, apoi să mă îmbrac cu cămaşa şi zeghia, fără să fi fost văzut de ochii vreunui gardian vigilent. Dar odată făcut lucrul acesta, ce era să fi făcut acum cu flanela care, chiar dacă nu era îmbrăcată, fiind lângă mine, starea mea de culpă rămânea aceeaşi.

Frământarea mea era şi mai mare, pe măsură ce brigada mea şi grupa mea aveau să ajungă la rând. Eram mâhnit, tulburat şi pierdut, când brigada a 6-a, vecină cu noi, era în toiul percheziției. În acele momente însă, mi-am adus aminte şi m-am întrebat de ce mă îngrijorez şi mă frământ, când am în cer un Dumnezeu atât de mare? Duhul Sfânt care ne ajută în slăbiciunile noastre (Romani 8:26) mi-a adus aminte din Cuvânt făgăduințe ca aceasta: "Cheamă-Mă în ziua necazului, şi Eu te voi izbăvi iar tu Mă vei proslăvi!" (Psalmul 50:15). M-am interiorizat îndată şi am început să mă rog: "Doamne, acum este momentul să împlineşti şi pentru mine această făgăduință. Vino în ajutorul meu şi mă izbăveşte Tu, că eu nu pot. Mulțumesc că mă asculți. Amin!"

Primul rezultat al acestei rugăciuni a fost că o pace adâncă a coborât în inima mea, frica a dispărut când percheziția începuse deja la prima grupă din brigada mea. Aveam pacea aceea în inima mea care întrece orice pricepere şi ne păzeşte inima şi gândurile în

Hristos (Filipeni 4:7). Câtă deosebire față de cum fusesem doar cu cinci minute înainte de a mă ruga. Şi MINUNEA S-A ,PRODUS CHIAR ATUNCI, până să ajungă percheziția chiar la grupa mea. Ceața dispăruse cum ai bate din palme, ca prin farmec, şi un ordin hotărât al comandantului a fost dat:

- Gata percheziția, pregătirea brigăzilor şi încolonarea pentru ieşirea la punctul de lucru. Aşa a făcut să triumfe pentru mine, într-un chip minunat, slava lui Dumnezeu.

Părtaş cu mine în aceeaşi grupă era atunci fratele Mitică Harap, căruia i-am împărtăşit toate fazele experienței şi i-am mulțumit împreună Domnului pentru intervenția Lui minunată, chiar în ultimul moment. Eram salvat! Ce plăcut mi-a răsunat atunci în duh cântarea:“O, de-ai putea tu crede, minuni mari ai vedea, Întotdeauna Domnul, cu drag te-ar ajuta”!…

Ca o urmare a îndurării lui Dumnezeu, am ajuns să primesc şi eu prima carte poştală, pentru a scrie şi eu. Sigur, noi nu aveam dreptul să scriem ce vrem, ci ceea ce s-a ordonat, şi anume: “Sunt bine, vă rog să-mi trimiteți un pachet de 5 kg alimente”, apoi am înşirat ce era de preferință pentru mine. Scrisoarea am adresat-o pe numele mamei mele şi am aşteptat cu sufletul la gură, nu atât alimentele, cât vestea că soția mea trăieşte şi este bine…

Cu vreo două săptămâni mai târziu, întors într-o seară de la muncă, am fost chemat de gardianul însărcinat cu distribuirea pachetelor de alimente pentru deținuți. În timp ce mergeam înspre locul destinat, în fața unei mese lungi, mă gândeam:"Voi căpăta, oare, răspunsul dorit la aşteptările mele?"

Gardianul ținea pachetul ferit de ochii mei, ca să nu văd adresa expeditorului. Au urmat mai multe întrebări de identificare a mea, cum au fost:"Care ți-e numele?…Ce condamnare ai?…De la cine aştepți pachet?" La această întrebare am răspuns:"De la mama mea!" "Cum o cheamă?" "Eva Iovin," am răspuns. "Nu, alt nume de femeie." O străfulgerare de bucurie îmi trecu pe dinainte, desigur o fi de la soție, deci trăieşte, şi zic: "Domnica Iovin." "Nu, fu răspunsul, alt nume de femeie…" Am adăugat numele celor două surori ale mele cît şi al mamei soacre, dar răspunsurile au fost de fiecare dată “NU”. Eram descumpănit cu totul, căci de la verişoare

ori mătuşi nu aşteptam pachet. I-am spus că alt nume nu mai am de femeie, că de la altcineva nu aştept pachet. Dar chiar în clipa aceea mi-a venit ideea salvatoare şi i-am zis: "Domnule major, ştiți, la arestarea mea, acum trei ani, am lăsat acasă soția cu trei băieți mici şi cu al patrulea copil pe drum. S-ar putea ca soția să fi născut şi să am o fetiță, dar în cazul acesta eu nu ştiu nimic şi nici nu pot să vă spun vreun nume." Parcă s-a înduioşat şi el, căci şi printre aceşti zbiri mai era câte unul cu frică de Dumnezeu, în ascunzişul inimii lui.

În clipa următoare a silabisit cam greu un nume care nu era obişnuit în România: "Ca-si-a-na Iovin". Lăsă pachetul pe masă şi am putut şi eu citi adresele. Eram fericit să văd şi să recunosc frumosul scris al soției mele. Deci trăia, a supraviețuit, în ciuda prezicerilor sumbre ale medicilor. Asta a fost o mare bucurie şi o mare mângăiere pentru mine, aşa că Dumnezeul nostru, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este un DUMNEZEU AL MINUNILOR. Deci a născut, după trei băieți mult dorita fetiță, căreia i-a pus numele Casiana. Nu mai puteam de fericit, nu cred că era altul, în acele clipe în lume, mai fericit decât mine! Am uitat de orice necazuri, de boala care mă mistuia şi mă uscam pe picioare, cât şi de riscul că s-ar putea prea bine să nu mai ajung să-mi văd familia pe pământ. Parcă am primit aripi să zbor. Era un triumf al credinței în Dumnezeu, atât pentru soție acasă, cât şi pentru mine aici, în lagărul de la Luciu-Giurgeni. Era şi o scumpă împlinire a făgăduinței: "Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel" (Psalmul 121:4). În pachet a mai fost o mare surpriză: o fotografie a soției cu cei patru copilaşi. Casiana încă nu împlinise doi ani. Pachetul, prin conținutul lui, ar fi putut să însemne mult, dacă nu aş fi fost bolnav, dar valoarea lui a fost diminuată de boală, care tocmai se manifesta prin neasimilarea alimentelor. Muştele răspândeau microbul diareii peste tot.

Dacă ceva ne-a lipsit foarte mult la închisoare au fost fructele. Ce mult am fi dorit să le vedem fie măcar forma şi culoarea! Timp de trei ani nu-mi aduc aminte să fi văzut vreun fel de fructe. Dar într-o zi, pe când eram la prăşit porumb, prin iulie, ostaşii care ne păzeau au dat peste o sursă de lubenițe (pepeni verzi) şi se ospătau din plin şi din belsug, ceva mai la distanță de noi şi în văzul

nostru. Nouă ne lăsa gura apă, cum am fi gustat şi noi, dar era imposibil. Gardienii aveau ordine stricte de a nu ne facilita nimic, în afara regulamentului. Într-o seară, pe când ne întorceam de la prăşitul porumbului spre bac, am trecut cu coloana pe unde au poposit soldații şi gardienii, când au mâncat în văzul nostru. Ochii mei au surprins în iarbă o jumătate de lubeniță rămasă de la ei, roşie ca sângele şi cu micile pete negre ale semințelor. Ispita a fost irezistibilă şi nici timp de zăbavă nu era. Trebuia să mă desprind de coloană şi să fac vreo cinci metri, dar riscul era mare. Puteam fi împuşcat, fără somație (acțiunea mea fiind considerată o tentativă de evadare). Dar momentul era unic, setea mă mistuia grozav, aşa că fără să mai fac şi alte calcule, m-am repezit şi am apucat trofeul, l-am adus între rânduri, şi din el ne-am înfruptat mai mulți, cu mulțumiri către Domnul pentru acest dar neaşteptat. E greu de spus în cuvinte ce a însemnat pentru mine această binecuvântare a naturii. Să fi fost totuşi neobservat de paznicii noştri? M-a acoperit mâna lui Dumnezeu!

O experiență asemănătoare am avut ceva mai târziu, pe la mijlocul lunii septembrie. Ne deplasam cu coloana în marş pe un drum de legătură între două localități de pe malul Dunării. La un moment dat, am zărit jos lângă drum o prună frumoasă. Nu am stat pe gânduri şi am apucat-o. Era o minune de prună, care a trecut prin toată brigada, din mână în mână să o vadă fiecare şi să o mângâie cu privirea, după care a ajuns din nou la mine. Am împărțit-o pe din două cu iubitul meu frate Mitică Harap. Era o prună frumoasă şi mare, dar totuşi mult prea mică să o fi putut împărți cu mai mulți. A fost o zi de sărbătoare pentru noi. Cei ce citiți aceste rânduri, mă întreb, oare, ați putut vreodată să vă gândiți şi să apreciați la justa ei valoare o "prună"? Nu s-ar cuveni să-i mulțumim zilnic Domnului pentru atâtea binecuvântări, pe care ni le dă cu mână largă, cu care ne-am obişnuit atât de mult, încât le considerăm ca pe ceva normal, ca pe un drept al nostru? În realitate, fructele, legumele, zarzavaturile şi tot ce avem sunt de la Domnul: "Orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17).

Desigur, pentru mine pruna aceea a însemnat mai mult decât cea mai copioasă masă de la o curte domnească. Împrejurările speciale fac ca unele lucruri să primească o valoare mult mai mare decât acea pe care o au de fapt. De exemplu: o funie are valoarea ei, dar când e unicul mijloc la dispoziție prin care poate fi salvat un om de la înec, ea primeşte valoarea egală cu cea a unui om. Aşa ar trebui să consideram toate lucrurile pe care le avem şi astfel să sporească mulțumirile noastre zilnic către Domnul, Părintele oricărei îndurări, pentru că ni le-a dat.

Tot pe la mijlocul lunii septembrie 1961, la Luciu-Giurgeni l-am avut părtaş pe Simi Moţ, care la rândul lui, era şi el o epavă, o umbră de om, deşi din punct de vedere fizic făcea parte dintre cei înalți şi solizi, în condiții normale. Imaginea picioroangelor de barză era comună la toți cei care au ajuns în stare de distrofie. Osatura şi cartilagiile la genunchi păstrau forma lor bombată, în schimb de la genunchi în sus până la şolduri şi de la genunchi în jos până la labe, picioarele erau ca nişte bețe subțiri; musculatura şi țesuturile nobile dispăruseră din cauza înfometării. Prin îndurarea lui Dumnezeu, Simi a primit un pachet de alimente de acasă, de la soția lui, la o vreme limită, înainte de a fi prea târziu… Generos, în două rânduri mi-a oferit şi mie o mică gustare cu ceva brânză, sursă de ceva proteină, atât de necesară în situația dată. I-am mulțumit împreună Domnului nostru pentru bunătățile primite, cât şi pentru cei ce le-au trimis. Din acel moment a avut loc o mare întorsătură în starea sănătății mele, după mai bine de trei luni. Prin aceeaşi mare îndurare a lui Dumnezeu, diareea a încetat şi am putut să zicem şi noi împreună cu psalmistul David: “Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul şi slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost” (Psalmul 62:7). La fel, Solomon zice într-un psalm mesianic: “Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni! Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin!” (Psalmul 72:18-19). Căci şi noi facem parte din Israelul Său duhovnicesc, având circumcizia, nu în carne, ci în duh, aşa cum spune apostolul Pavel: “Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu; tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafara, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu înlăuntru;

şi tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu îşi scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu” (Romani 2:28-29). Pe la începutul lunii octombrie, după terminarea muncilor agricole, a venit ordinul de îmbarcare pe acelaşi vas “Gironde” şi plecarea spre alte locuri de muncă, tortură fizică şi psihică, exterminare. Noi aveam însă convingerea pe care o dă credința, că Domnul nostru, Comoara noastră de mare preț, ne va însoți şi va fi cu noi şi pe drum şi acolo unde vom ajunge, aşa cum i-a însoțit pe evrei în pustie, la ieşirea lor din captivitatea Egiptului, ziua sub protecția unui nor, iar noaptea sub protecția unui stâlp de foc. Aveam să scăpăm şi de gardienii care nu puteau înțelege de ce, la Giurgeni, ori de câte ori trebuia să ne oprim câteva momente, toți deținuții, ca la o comandă, ne aşezam jos. Pentru ei era enervant, dar pentru noi era o necesitate fiziologică irezistibilă, datorită sfârşelii trupeşti. Dar oricând puteau veni alte necazuri, ca în Egipt. Diavolul voia distrugerea poporului Israel prin mărirea normelor de făcut cărămizi, fără să li se mai dea paie, cu scopul, cum ziceau egiptenii, să nu mai umble “după năluci”.

O bucurie lăuntrică mi-a umplut ființa că am scăpat de acest loc cu atâtea dureroase amintiri, dar şi cu glorioase experiențe cu Dumnezeu, chiar dacă acolo unde aveam să ajungem ne aştepta un alt calvar, poate mai greu ca cel lăsat în urmă. Acum ştiam că acasă, familia este întreagă, că soția trăieşte şi este în mijlocul copiilor, care au atâta nevoie de ea. Băieții erau fericiți că aveau acum o surioară drăgălaşă, pe Casiana. Şi, cine ştie, poate că, într-o zi hărăzită de Dumnezeu, vom ajunge să fim toți împreună…

Iată ce mă făcea să mai trag nădejde, ca odinioară proorocul Ieremia, în Plângerile lui:“Iată ce mai gândesc în inima mea şi iată ce mă face să mai trag nădejde: Bunătățile Domnului nu s-au sfârşit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață şi credincioşia Ta este atât de mare!” Sau: „Domnul este partea mea de moştenire, zice sufletul meu; de aceea nădăjduiesc în El. Domnul este bun cu cine nădăjduieşte în El, cu sufletul care-L caută. Bine este să aştepți în tăcere ajutorul Domnului. Este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui; să stea singur şi să tacă, pentrucă Domnul i l-a pus pe grumaz; să-şi umple gura cu țărână şi să nu-şi piardă nădejdea” (Plângerile 3:21-30).

În şirul suferințelor mari prin care am trecut în Luciu-Giurgeni, se împlinea şi un alt cuvânt al Sfintei Scripturi: “De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru din lăuntru se înnoieşte din zi în zi” (2 Corinteni 4:16). Cu toate că trupul meu era supus degradării, din pricina asupritorilor noştri, care voiau să ne distrugă, în duhul meu, trebuie să spun, eram plin de bucurie, de o voioşie sfântă. Cerul sufletului meu şi al duhului meu era mereu senin, prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Făgăduințele Domnului erau făcute vii şi pentru mine şi puteam să cânt fericit şi încrezător imnuri de slavă închinate Domnului nostru slăvit, Isus Hristos.

Mi-am adus aminte atunci şi de experiența intimă, personală, a apostolului Pavel, pe care le-a împărtăşit-o prezbiterilor din Efes:“Şi acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să ştiu ce mi se va întâmpla acolo. Numai, Duhul Sfânt mă înştiințează din cetate în cetate că mă aşteaptă lanțuri şi necazuri. Dar eu nu țin numaidecât la viața mea, ca şi cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârşesc cu bucurie calea şi slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu” (Fapte 20:22-24). De o aşa dorință sfântă era umplută şi ființa mea, când am plecat de la Luciu-Giurgeni, şi puteam să cânt fericit cântarea pe care mi-a dat-o Domnul:

Oh, cât de mult, Isuse, oh, cât de mult dorim
A noastră alergare cu bine s-o sfârşim.
Ajută-ne, prin valuri, la Tine să privim
Şi în cereşti limanuri cu bine să sosim.
Suntem în suferință, dar noi nu disperăm,
Eşti steag de biruință, pe Tine Te urmăm;
Pe-a Tale urme sfinte cu drag noi azi călcăm,
Orice ne-ar sta-nainte, un pas-napoi nu dăm.
Şi când durerea-i mare, fiind şi părăsiți,
Doar Tu ne eşti scăpare din orice suferinți.
Cântăm în strâmtorare, răbdăm în umilinți,

Ne porți cu-al Tău braț tare pe culmi de biruințí.
Oh, cât de mult, Isuse, oh, cât de mult dorim,
La Tine sus în slavă, la Tine să venim;
Acolo sus cu frații în jurul Tău să fim,
De-a pururea cu sfinții în veci să Te slăvim.

Tot prinosul mulțumirii şi laudelor mele este pentru Tine, Mântuitorul meu şi Domnul meu, că m-ai chemat să calc şi eu pe urma paşilor căci “paşii Tăi varsă belşugul” (Psalmul 65:1). Marele apostol Pavel, pentru noi, Neamurile, a fost călăuzit de o râvnă sfântă în vestirea Evangheliei Domnului Isus Hristos, fiind chemat la aceasta prin directa revelație a Domnului Isus, pe drumul Damascului (Fapte 9:5, 15). Se cuvine aici să menționez ceva din ceea ce Pavel a scris adunării din Corint, din care se poate vedea esența din profilul spiritual al acestui mare apostol: “Ci, în toate privințele, arătăm că suntem nişte vrednici slujitori ai lui Dunmezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire şi de apărare, pe care le dă neprihănirea; în slavă şi în ocară, în vorbire de rău şi în vorbire de bine. Suntem priviți ca nişte înşelători, măcar că spunem adevărul; ca nişte necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii cari murim, şi iată că trăim; ca nişte pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca nişte întristați,totdeauna suntem veseli; ca nişte săraci, şi totuşi îmbogățim pe mulți; ca neavând şi totuşi stăpânind toate lucrurile” (2 Corinteni 6:4-10).

Cred că este potrivit şi necesar să fac mărturia că şi la Giurgeni, în mizeria de nedescris de acolo, s-au cântat imnuri de slavă Marelui Mântuitor şi Domn, Isus Hristos. În brigada noastră îl aveam şi pe domnul Goreaev, dirijorul secund al corului Filarmonicii din Arad. Aşa cum eram răspândiți pe parcela cu orez, cu picioarele în apă, care uneori ne trecea peste genunchi, cocoşați asupra firelor de orez, am putut cânta pe voci: “Corul Sclavilor”, din opera “NABUCO” de Verdi, când caraleul nu era pe aproape. Acordurile sublime au străbătut văzduhul, aducând mângăiere şi speranță în

atâtea inimi… Iată şi textul adaptat mai târziu de iubitul frate, profesor de muzică, Iovan Miclea:

Tot mai sus se înalță cântarea mea,
Ea străbate văzduhul albastru;
Preamărind şi slăvind mântuirea
Ce prin Domnul Isus s-a coborât.
Să-i cântăm lui Isus, Salvatorul,
Mult Slăvitul în cer şi pe pământ;
Să cântam toți cu laudele noastre,
Fericiți, că El pe toți ne-a mântuit.

Să răsune pământul cu tot ce-i pe el,
Căci din cer ne-a venit mântuirea!
Aleluia, într-una noi toți Îți cântăm
Şi-Ți vestim Numele pe pământ.

Sună harfă a noastră cântare
Ne-ncetat să vestim tot mereu,
Dragostea ce pe toți ne cuprinde
Şi ne duce spre limanul de sus,
Unde-om fi tot mereu cu Isus!

Aş putea spune, fără rezervă că adevărații copii ai lui Dumnezeu, creştinii, care au credința Domnului Isus, SUNT CEI MAI BOGAȚI-SĂRACI din lumea asta, cei care asemenea lui Pavel, au pierdut totul, ca să-L câştige pe Hristos! (Filipeni3 :8). Mărit să fie Domnul!

SPRE LAGĂRUL DE MUNCĂ FORȚATĂ “GRĂDINA”

Cu bacul “Gironde”, atât de bine cunoscut de noi, tractați de un remorcher, am ajuns la noul nostru domiciliu, colonia Grădina. Prima pereche de oameni au fost puşi de Dumnezeu - Creatorul într-o grădină. Ce grădină minunată a lui Dumnezeu a fost aceea!… Dar chiar şi acolo a pătruns Diavolul, şi prima familie a pierdut binecuvântarea şi fericirea de la început, prin neascultare. De aceea, a trebuit să vină “Unul”, Isus, Mesia, al doilea Adam, care prin ascultarea Lui de Tatăl, până la moarte pe cruce, să ne deschidă drumul spre eternul Paradis, Ierusalimul cel nou, de Sus, care este slobod şi este mama noastră (Galateni 4:21-3 1).

Ajunşi în fața coloniei Grădina, care era la o distanță de câțiva kilometri de Salcia, am dat peste o grămadă imensă de roşii, culese şi puse în lădițe. Ne-am bucurat să putem gusta şi noi din ele, până ce poarta s-a deschis pentru noi ca să intrăm. A fost o exceptie, un chilipir aş putea spune, căci cu aşa ceva nu aveam să ne mai întâlnim.

Am fost ataşați celorlalți deținuți şi aici am lucrat la supra înălțarea digurilor. Drumul până la locul de muncă la dig era destul de lung, până la 7 km şi foarte anevoios, căci ploile de toamnă erau în plină desfăşurare, făcând drumurile desfundate, alunecoase, care ne suprasolicitau la efort cu fiecare pas făcut. Nu ştiam atunci cât voi putea rezista la aceste noi greutăți, date fiind condițiile din această colonie. Dar salvarea era pregătită de Domnul, într-un mod cum nici nu aş fi putut visa sau gândi. Pe drumurile lungi până la dig şi înapoi, eram chinuiti şi aici de strigătele permanente ale gardienilor:" Ține-te de braț, bandit!" ori "Mişcă mai repede, bandit!" şi altele. Strigătele lor ne creau o stare psihică depresivă. Ei erau special instruiți spre a folosi această metodă destul de eficace în dereglarea echilibrului psihic al deținuților. Aşa am intrat în luna noiembrie, când mâncarea la colonie se dădea numai de două ori pe zi, dimineața şi seara.

Într-o dimineață am ieşit la muncă pe porțile coloniei şi curând după aceea a început să plouă. Cu greu am ajuns la punctul de lucru când, în loc să începem să lucrăm la dig, ni s-a dat ordinul să ridicăm toate materialele pe care le avem în dotare şi să ne mutăm pe alte tronsoane de-a lungul digului. Deplasarea pe dig şi pe lângă dig am făcut-o încărcați cu roabele de metal, hârlețe, lopeți, dulapi lungi şi destul de lați, din lemn de esentă tare, foarte grei, care se făcuseră şi mai grei din pricina ploilor, şi care trebuiau luați în spinare. Pe rând, am fost şi la dus de dulapi în spinare şi la împins roabele. Nici una nu era de preferat. Am început să împing la roabă în care era hârlețul şi cazmaua. Nenorocirea era că, pământul fiind desfundat, roata se încărca cu noroi, de era imposibil să se mai învârtă. Fără să exagerez, nu puteam străbate mai mult de 3-4 metri, căci trebuia să folosesc hârlețul, să curăț roata, că se încărcase din nou, blocându-se.

Cei vreo 4-5 km de drum au durat de la ora 9 dimineața până după masa, aproape de ora 3. Ni s-a dat un scurt repaus, timp în care cei ce şi-au economisit bucățica de pâine puteau să o mănânce şi apoi în grabă a trebuit să facem încolonarea şi să o luăm spre colonie, ca să ajungem înainte de a se însera. Eram sleit de puteri, cum de data aceasta era peste orice limită pe care am cunoscut-o vreodată. Simțeam din moment în moment că mă prăbuşesc, iar ploaia nu înceta. Țin minte că era o zi de miercuri. De unde eram, puteam vedea colonia la orizont, deoarece era străjuită de plopi înalți. Era atât de departe, îngrozitor de departe pentru mine, şi simțeam că mă prăbuşesc la pasul următor în noroi şi am să mor…

Ca să nu mă apuce disperarea, cât de departe era colonia şi în loc să se apropie parcă se depărta de noi, mi-am luat hotărârea să îmi pun capul în pământ şi să nu mai privesc spre colonie. Aşa am făcut şi cum mergeam la braț cu ceilalți patru din rândul meu, mă rugam: “Doamne Isuse, dă-mi putere pentru încă un pas şi încă unul. Ajută-mă, nu mă lăsa, că NU MAI POT! Eram de trei ani la închisoare, dar până în acea zi încă nu mai zisesem că nu mai pot! Dar acum, literalmente acest “nu mai pot” era o realitate. Nu ştiu cum de am ajuns totuşi în fața porții de la colonie. Consider că a fost o minune venită de sus de la Domnul nostru. Poate răspunsul

cel mai bun îl găsim în cartea proorocului Isaia: “Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce zici tu, Israele: ‚Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, şi dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?’ Nu ştii? N-ai auzit? Dumnezeul Cel veşnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu oboseşte, nici nu osteneşte; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit şi măreşte puterea celui ce cade în leşin” (40:27-29). Câțiva deținuți prin apropierea porții ne şoptiră: "A sosit o comisie de medici de la Bucureşti, de la Direcția Superioară a Penitenciarelor. Sunt în baraca celor înapți pentru muncă şi le verifică starea sănătății!"

Eu abia sosit în colonie în urmă cu câteva săptămâni, nu eram trecut pe nici o listă de bolnavi sau inapți, nici nu ştiam cine era medicul deținut şi nici care anume era baraca inapților de muncă. Dar fulgerător am primit o comandă înlăuntrul meu, la care nu am putut să mă împotrivesc:"Ieşi din rând, du-te acolo în fața comisiei de medici, te dezbracă de haine şi te prezintă înaintea lor!" Cu coada ochiului văzusem că ceilalți deținuți sunt dezbrăcați la nud, am procedat şi eu la fel şi am intrat în camera unde erau medicii. Unul dintre ei, îndată ce m-a văzut, mi-a spus să mă întorc cu spatele la el. M-a apucat de fese, de spate, de muşchii de la mâini, picioare, în final şi de pielea de pe burtă şi piept. M-a întrebat cum mă cheamă, ce condamnare am şi apoi a dictat el numele meu unuia care scria un tabel, condamnarea la 20 de ani de muncă silnică şi constatarea lui medicală: distrofie de gradul III. Încă nu ştiam exact ce înseamnă gradul III, dar aveam să aflu că era o distrofie gravă, care trebuia luată în considerare. (Pielea şi oasele fără muşchi şi țesuturi nobile.) Apoi mi-a spus că pot să mă îmbrac. Nimeni din personalul oficial din colonie nu a protestat, să zică: "Stați, că omul acesta nu figurează pe listă şi nici în alte evidențe.” Erau în fața unei înalte comisii de medici de la Bucureşti şi nu au îndrăznit să zică o vorbă. Aşa cum mergeam prin curte spre baraca brigăzii mele, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru călăuzirea pe care mi-a dat-o. În alte situații, puteam fi bătut, băgat la izolare, că am încălcat normele de disciplină. Acum eram în aşteptarea rezultatului. Ce doream şi mă rugam era să nu mai ies la muncă, căci nu mai eram în stare.

Domnul mi-a ascultat această rugăciune şi iată cum: după ce toată ziua de miercuri plouase, a continuat să plouă toată noaptea, şi joi şi vineri şi sâmbătă, aşa că pur şi simplu nimeni din colonie nu a ieşit la muncă. Oh, cât de binefăcătoare mi-a fost odihna acelor zile şi nopți, chiar dacă mâncarea ce ni s-a dat era norma 24, adică cea mai slabă, doar cu o bucățică de pâine de 100 gr, şi de multe ori mai puțin.

SPRE GHERLA, A DOUA OARĂ

Duminică dimineața s-a strigat un tabel cu aproape 100 de nume, printre care am auzit şi numele meu. Ni s-a ordonat să ne scoatem hainele civile de la magazie, să predăm pe cele de deținuți, şi să aşteptăm ordin ce anume avem de făcut. Încă în noaptea aceea am fost transportați la Brăila, de unde cu un vagon dubă, în două nopți şi o zi am ajuns la Gherla. Drumul acesta spre Gherla, pentru mine a fost un chin de nedescris. Pe lângă condițiile pe care le-am descris în drumul de la Timişoara la Gherla, acum aveam şi o temperatură foarte ridicată. Un medic, care era şi el printre inapții din dubă, din sudul Banatului, văzând situația mea a spus că am boala care se cheamă erizipel, o boală infecțioasă, care se manifestă prin înroşirea unei porțiuni de piele şi prin temperatură ridicată. Drumul spre Gherla l-am parcurs culcat la podea în vagon, printre picioarele celorlalți, prin obținerea bunăvoinței lor.

Ajuns la Gherla am fost repartizați într-o celulă de mărime mijlocie, pe celularul mare. Temperatura mare pe care o aveam şi alte suferințe legate de această boală, de care nu ştiusem nimic până atunci, nu mi-au permis să mă pot bucura de mizeria rămasă în urmă, în coloniile pe unde am fost. Medicul deținut de care am pomenit era foarte preocupat de boala mea şi a bătut în uşă să cearp asistență medicală urgentă pentru mine. Caraleul de serviciu pe etaj nici nu s-a sinchisit de acest raport. Ziua următoare, doctorul

bănățean bate din nou în uşă, mai insistent, expunându-se la vreo pedeapsă din cauza mea.

- Domnule major, este un deținut în celulă grav bolnav, cu temperatură foarte ridicată, moare aici între noi, dacă nu i se dă asistență medicală de urgență. Eu sunt medic de profesie, ştiu ce spun!

Parcă ar fi vorbit la un perete, care n-are urechi de auzit. Aşa au trecut două zile la rând, după ce mai bătu odată la uşă, tot fără răspuns. În a treia zi dimineață, intră în celulă o comisie venită de la Bucureşti, împreună cu comandantul închisorii. Comisia era de la Direcția Superioară a Penitenciarelor, venită să vadă, probabil, în ce stare fizică se află inapții aduşi de la colonia Grădina. Toți deținuții au coborât între paturi, pe rânduri de câte cinci. Unul dintre cei veniți întrebă: "Dar cu ăla ce este, de nu se scoală din pat?" Medicul bănățean îi răspunse că de trei zile el raportează situația mea gardienilor, dar nici unul nu a dat răspuns sesizării lui. El a mai spus că este medic cu experiență şi ştie că dacă nu mi se dă atenție imediat, s-ar putea să fie prea târziu… Şeful comisiei ordonă să i se aducă un termometru. L-a verificat şi mi l-a pus sub braț. Temperatura era de 39.3° Celsius. Ținând cont că era dimineață, în mod sigur temperatura spre seară trebuia să fi fost peste 40 de grade. Cei din comisie erau în haine civile, aşa că nu puteam să le ştim gradele. I-a ordonat îndată medicului penitenciarului Gherla să mi se administreze o fiolă de 3.000.000 de unități de penicilină uleioasă de urgență. În vreo trei zile m-am făcut mai bine, prilej de mulțumiri către Tatăl meu ceresc, care şi-a întins mâna Sa ocrotitoare încă o dată şi m-a izbăvit. Să fi fost şi în cazul acesta ce scrie apostolul Pavel fraților din Corint: “Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca şi viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi, cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca şi viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor” (2 Corinteni 4:8-11).

Abia mă făcusem ceva mai bine, când după vreo trei zile, într-o noapte, se deschide uşa la celula unde mă aflam şi mi se

strigă numele de către un gardian, care îmi spune:"Îmbracă-te şi vino cu mine!" M-a scos din celularul mare şi am traversat curtea înspre poartă. Acolo erau nişte birouri de anchetă, dar pe mine nu m-a dus la nici o uşă de intrare în vreun birou, ci la un zid exterior, în fața unei găuri tăiată într-un perete foarte gros de piatră de munte, la nivelul de jos într-o forma de semicerc. Să fi tot avut înălțimea la punctul maxim de la bază în jur de 30-35 cm, iar lățimea la bază de vreo 50 cm. Mi-a ordonat să trec prin gaura aceea din zid, dincolo.

M-am aplecat jos pe burtă şi ca un câine, târâş, cu anevoie m-am strecurat dincolo. Acolo era un birou cu o masă şi două scaune, şi în fața mea stătea aşezat un bărbat într-o ținută impecabilă, îmbrăcat în haine civile, bărbierit şi parfumat, care mă pofteşte să iau loc pe scaunul din fața lui. L-am recunoscut îndată pe maiorul de securitate Mihai David, din Arad, dar cu care nu avusesem până acum nici o stare de vorbă. Era din acelaşi cartier unde locuia şi familia mea. Prin contrast cu ținuta mea de haine vărgate, murdare şi cu miros de mucegai de celulă, el părea venit din altă lume. Cred că intenția lui era chiar asta, să mă facă să simt ce am pierdut, atunci când pentru Domnul meu Isus Hristos am fost gata să sacrific totul, familie, soție, copii, părinți şi chiar viața, pe când aveam doar 33 de ani… Sigur, el venise cu un scop anume.

Mai ştiu şi asta, că unii din detinuți, printre care şi eu, am fost în atenția şi urmărirea specială a securității. Ei erau tot timpul informați cu privire la regimul ce ni se aplică şi în unele cazuri chiar sugerau să fim bătuți, puşi în locuri de risc, pentru lichidare. Nu la întâmplare venise el acum, când eram o epavă, trecut prin atâtea suferințe, şi abia mai supraviețuiam. Credea că acum este momentul favorabil pentru a-mi oferi posibilitatea eliberării mele, dar pe un preț de compromis pe care eu nu eram cu nici un chip gata să îl accept. Totuşi, el a încercat marea cu degetul. Or fi avut ei multe succese cu asemenea metode față de alții, credeau că şi cu mine vor avea reuşită de data aceasta.

Mi-a pus câteva întrebări introductive, de tatonare, să vadă, cred, starea mea de spirit. În timpul acesta avea în mână o fotografie tip carte poştală a soției mele cu copilaşii, printre care în prim plan era Casiana, pe care o văzusem în fotografia mică la

Luciu-Giurgeni, primită în primul pachet. Atunci mi s-au permis doar douăă-trei secunde să o privesc. Sigur, el sonda dorul meu de libertate, de familie, când l-am întrebat şi eu ce poate să-mi spună de familia mea, la care el nu s-a grăbit să-mi răspundă, dar nici eu nu am insistat. L-am mai întrebat dacă fotografia pe care o are în mână este a familiei mele şi dacă aş putea să o văd şi eu. El a răspuns, desigur, aş putea să-i văd chiar în realitate, dacă aş fi gata să accept să stăm de vorbă în privința aceasta. Cum despre asta nu putea să fie nici cea mai slabă şansă, atunci nici el nu mi-a arătat fotografia.

A scos din buzunar nişte hârtii, dintre care una era cu nişte întrebări formulate mai dinainte, cu privire la preaiubitul frate Alecu Panaitescu din Ploieşti, pe care îl vizitasem cu câteva zile înainte de arestarea mea. Fratele Alecu ne vizitase la Arad, la adunarea din strada Oituz 27, (care funcționa cu autorizație de la Cultul Creştinilor după Evanghelie, semnată chiar de dumnealui), cât şi prin familiile noastre, iar eu l-am introdus la cele mai mari adunări baptiste din Arad, unde a vestit Cuvântul lui Dumnezeu cu mult har şi competență. Maiorul David voia să ştie ce bani a primit de la adunarea din Arad. L-am asigurat, deşi nu eu am fost cel cu casieria, că pentru orice sumă primită a lăsat chitanță legală. După ce a văzut că nu reuşeşte în nici un fel să aibă vreun succes, s-a retras şi un caraleu a venit să mă ia în celulă. Introducerea mea în biroul de anchetă pe acea gaură în zid, în miez de noapte, îşi avea rostul ei în planurile lor de a ma frânge, aşa că au folosit acest fel umilitor, dar a fost în zadar! Şi pentru asta se cuvine să folosesc mai complet textul din Psalmul 40:16b: “Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică fără încetare: Mărit să fie Domnul!”

Câteva zile mai târziu, pe când nu mă simțeam încă bine, având temperatură şi dureri de cap, mi-era greu să stau cu capul în sus. Cu nici un chip nu ni se dădea voie să stăm culcați în pat în cursul zilei, ci numai de la stingere la deşteptare. Cel mult puteam să şedem pe marginea patului de jos, dar poziția era foarte incomodă, din pricina patului suprapus trebuind să stăm cu capul plecat. Şi fiindcă nu mai puteam rezista şezând aşa, m-am înclinat cu capul doar şi l-am pus pe pernă. Dar nu trecură multe minute, şi gardianul de serviciu, care supraveghea prin vizetă celula, m-a

văzut cu capul înclinat pe pernă. A deschis ferăstruica prin care ni se introduceau gamelele cu mâncare şi a strigat la mine:

- Ia, mă, tu ăla care dormi cu capul pe pernă, vino-ncoa! Mi-a luat numele şi condamnarea şi apoi a închis ferestruica.

Peste două săptămâni, sunt strigat pe nume de un alt gardian şi mi-a comunicat că sunt pedepsit cu cinci zile de izolare, pentru că am dormit în pat la ore nepermise. M-a luat şi m-a dus într-o celulă de izolare, de la parterul celularului mare. Din alte celule au mai fost aduşi doi-trei deținuți pedepsiți cu izolare pentru diferite motive, te miri ce…

Celula era de jur împrejur cu pereții de beton. Era iarnă în toi şi era frig. La fel şi pe jos, era numai ciment, rece ca gheața, fără încălzire de vreun fel. Încolo nu era nici un fel de mobilier în afară de o tinetă pentru nevoi. Regimul de la izolare era crunt, de la ora 5 dimineața, când se dădea “deşteptarea”, până la ora 10 seara, cel pedepsit trebuind vrând-nevrând să stea în picioare, ori să mărşăluiască prin celulă. În primele două zile nu se dădea nici un fel de mâncare. Doar dimineața o jumătate de căniță de apă sărată. În a treia s-a dat mâncare obişnuită de regim de celulă la norma 24, care prevedea o bucățică de pâine de 100 grame şi două bucăți de turtoi sau mămăligă. Mâncarea era lipsită de calorii, ca şi de proteine şi grăsimi, atât de necesare, mai ales în zilele de iarnă. Ziua a patra şi a cincea tratamentul era la fel ca în primele două zile, doar cănița cu apă sărată pe jumătate. Deci, în timp de cinci zile a 24 de ore, care înseamnă în total 120 de ore, am primit doar mâncarea din ziua a treia. Astfel, 17 ore pe zi trebuia stat numai în picioare, căci cine ar fi rezistat, şezând pe ciment? În plus, era o umezeală permanentă pe jos.

Am încercat să mă las pe vine, proptit cu spatele de perete. Dar cât credeți că am putut sta aşa? Doar trei-patru minute, iar când să mă scol din această poziție era un chin de moarte, picioarele fiindu-mi deja amorțite şi înțepenite de-a binelea. Soluția cea mai bună era să mă plimb sau să stau în picioare. Dar cât timp în fiecare zi? Era o imensitate, o tortură pe care o simțeam până în măduva oaselor şi a sufletului. Batjocoritor, se spunea că la izolare ai timp de gândire şi meditație… dar frigul era ucigător!!

Fiindcă aveam şi eu timp de meditare din abundență, m-am gândit că această pedeapsă probabil am primit-o la recomandarea maiorului de securitate Mihai David, venit tocmai de la Arad pentru o anchetă din care nu s-a ales cu nimic. Şi nu era puțin să facă un drum de vreo 900 km dus-întors şi să nu poată raporta vreun succes superiorilor lui la reîntoarcerea în Arad… Atunci m-a cuprins o bucurie cerească. Se merita să sufăr orice, până la moarte, pentru cauza Evangheliei Domnului Isus Hristos şi pentru că nu am acceptat compromisul şi trădarea. A fost o rază de lumină sfântă, venită chiar de la tronul lui Dumnezeu, în celula izolării mele şi în tainița spiritului meu. Motivația aceasta mi-a dat aripi de zbor spre înălțimi şi jos să fac paşi solizi în credința pe urmele Domnului Isus Hristos. Mi-am adus aminte de cartea iubitului frate Richard Wurmbrand pe care o citisem prin anii 1950, "Avraam, tatăl tuturor celor credincioşi". Un capitol din carte se încheia cu aceste cuvinte: "Paşi solizi pe pământ se fac numai prin CREDINȚĂ"! Mărit să fie Domnul!

Mă simțeam pe drumul cel bun, mă adeverea în aceasta însuşi Duhul Sfânt, aşa cum scrie Pavel în Romani 8:16-18: "Însuş Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi."

Seara la ora 10, ora stingerii, a venit un caraleu şi ne-a aruncat fiecăruia câte o saltea şi o pătură. Aşa aveau să urmeze la rând cinci nopți de chin şi de frig, pe o saltea mizeră, cu o pătură la fel. În ziua a şasea dimineața ne-am întors fiecare la celula de baştină. I-am mulțumit Domnului pentru puterea pe care mi-a dat-o să rezist acestor torturi şi mi-a îngăduit să trec şi prin acest fel de suferințe, de dragul Lui şi al fraților cu care am fost părtaş la ele, cum scrie apostolul Ioan: "Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaş cu voi la necaz, la împărăție la răbdarea în Isus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu din pricina mărturiei lui Isus Hristos" (Apocalipsa 1:9).

După câteva zile, noi mişcări la Gherla, schimbări programate de celule, care nu erau la întâmplare. De comandantul politic al închisorii aparținea şi biroul special “K”, cu ofițeri de Securitate. Aceştia recrutau şi organizau rețeaua de informatori cu care lucrau printre deținuții din celule şi de la locurile de muncă. Cu ocazia schimbărilor de celule, erau vârâți aceşti informatori, cu scopul de a culege informații de la cei nou veniți, aşa că nu ştiai niciodată pe cine l-a pus lângă tine, ca să te descoase şi apoi să aibă ce raporta. Informatorii erau scoşi din când în când la anchete, şi atunci li se ofereau ceva gustări, chiar ciocolată şi un pat bun de odihnă. De fiecare dată li se promitea că dacă fac cu succes lucrarea încredințată, li se va da drumul mai repede din închisoare. Unul dintre ei, care a câştigat încredere în mine, mi-a spus aceste lucruri. Era un bărbat mai în vârstă şi îl chema Scânteie. Adeseori însă se întâmpla că aveau nevoie de ei, iar promisiunile erau uitate… Minciuna era la ordinea zilei în comunism.

În noua celulă unde am fost mutați, aveam să întâlnesc ca deținut pe distinsul poet şi literat Omescu, fiul farmacistului Omescu din Arad. Era de aceeaşi vârstă cu mine, dar nu ne-am cunoscut personal înainte, fiind la licee diferite. După câte îmi aduc aminte locuia şi a fost arestat la Iaşi. Întâlnirea aceasta a fost de bun augur pentru mine şi pentru alții din celulă. Era un om luminat, foarte comunicativ şi cu o cultură aleasă. Datorită acestui lucru, s-a angajat între noi şi un dialog cu privire la credința noastră comună creştină. El era un apologet al ortodoxiei, iar eu eram pe poziția de evanghelist, din rândul aşa cunoscuților neoprotestanți.

Discuțiile noastre după masa de seara au devenit foarte antrenante, aşa că participau şi ascultau în jurul nostru o mare parte dintre deținuții din celulă. M-am tot mirat cum de am fost lăsați multe seri la rând, fără să se fi sesizat cei din Administrație. De fapt, începuse oarecum un climat mai blând, dacă se poate spune aşa. Fostul comandant Goiciu, om foarte rău, crud, despre care se spuneau lucruri sumbre, a fost schimbat şi în anul 1962 venise comandant maiorul Alexandrescu, care a introdus un nou program de lucru, într-un climat mai uman aplicat deținuților, prin aşa-zisa reeducare, cu ziare, filme, cărți şi chiar programe de teatru, despre care voi mai vorbi.

Mesele întinse ale discuțiilor cu domnul Omescu au fost foarte plăcute, pe chestiuni de religie, viață creştină, pe alocuri şi cu nuanțe de filosofie, iar pentru mine, după ani grei în coloniile de muncă au fost binefăcătoare, înviorătoare. În dialogul nostru, care se ținea în jurul patului meu, se ajungea uneori la puncte mai critice, la care aveam avantajul cunoaşterii mai temeinice a Cuvântului lui Dumnezeu, în fața căruia trebuia înclinat steagul oricărei discuții contradictorii. Nu am ajuns niciodată la un impas care să nu poată fi depăşit cu bunăvoință, şi pentru asta i-am dat slavă Domnului.

Ambianța de calm şi destindere creată între noii deținuți avea însă să fie întreruptă curând de vrăjmaşul nostru comun, Satan. Într-o zi, mă trezesc atacat violent de un deținut pe care nu îl cunoşteam şi cu care nu schimbasem niciodată nici o vorbă. A debitat injurii grave la adresa mea şi chiar amenințări grosolane, totul din senin, fără să fi fost o cauză de neînțelegeri între noi. Mi-am adus atunci aminte de ce spune Solomon: “Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni şi tu cu el” (Proverbele 26:4). În celulă, unde eram vreo cincizeci de deținuți, s-a făcut o linişte mare. Toți parcă aşteptau din partea mea să dau un răspuns pe măsura unei astfel de provocări oribile. Am ales însă calea Cuvântului lui Dumnezeu din Proverbe şi am stat mut, nu de frică, ci dintr-o călăuzire a Duhului. Ochii celorlalți erau îndreptați asupra mea şi după un timp greu de tăcere, a izbucnit într-un răspuns cu voce de tunet, domnul Basmagian: "Nu ți-e ruşine, nemernicule, să te ridici cu asemenea vorbe asupra domnului Iovin? Vezi ca nu cumva să-mi înfig degetele în beregata ta, că nu vei scăpa cu viață, nemernicule!" După o tăcere oarecare, în care agresorul meu nu a îndrăznit să răspundă o vorbă, ceilalți au împărtăşit unii altora comentariile lor…

Cine era acest domn Basmagian? Era cunoscutul impresar al renumitului artist de teatru “Tănase”, care, curând după al doilea Război Mondial, pe scena Teatrului din Bucureşti a spus neuitata zicală rămasă celebră: “A fost rău cu der, die, das, da-i mai rău cu davai ceas!” (Aluzie sarcastică la adresa soldaților sovietici, fără să-i cruțe nici pe nemți). Basmagian, un bărbat înalt, bine făcut, cult, armean de nație, era şi comic, ca maestrul lui, Tănase.

Îi făcusem un anumit bine cu mai multe zile înainte de acest incident. Adeseori se amuza prin celulă şi ne înveselea şi pe noi cu un anume epitaf, scris pe mormântul unui deținut pe care îl chema Brad Ilie, probabil conceput de el ca autor: “Aici odihneşte Brad Ilie: n-a fost Brad, a fost Ilie; nici n-a fost, ci a vrut să fie; şi-a murit de diarie, la Gherla-n puşcărie, țărâna uşoară să-i fie!”

Agresorul meu era în bune legături cu un preot ortodox de la paturile de vis-a-vis, care probabil l-a întărâtat pe acest mirean răzbunător, din pricina biruinței Evangheliei. Omescu mă invitase la patul lui, să aud expunerea lui în limba germană a operei: “Cântecul Nibelungilor”.

După o oarecare refacere fizică, pe la sfârşitul lunii februarie 1962, am fost scos la muncă la fabrica de mobilă de pe lângă închisoarea Gherla. Partea bună a acestui lucru a fost aceea că, după multă vreme, am sperat să pot să reiau legătura cu familia prin primirea unei cărți poştale de la locul de muncă. M-am bucurat şi de faptul că am să întâlnesc cunoscuți şi o să fac cunoştințe noi, de dorit cu credincioşi pe care încă nu îi întâlnisem. Astfel, am fost repartizat detaşamentului de oameni care lucrau în fabrică. Aceştia primeau şi jumătate de litru de lapte în fiecare zi ca antidot la gazele emanate de politurul cu care se lucra la lustruirea mobilei. Antidotul de lapte însemna că lucrul din fabrică putea să fie dăunător sănătății, şi asta era o problema delicată pentru mine.

Ce m-a surprins când am început lucrul la fabrică a fost calitatea de excepție a mobilei finisate şi destinată pentru export. Aceasta era confecționată din lemn exotic adus din țări africane, foarte scump, ca: palisandru, trandafir şi mahon, despre care învățasem pe când eram la şcoală. Munca la care am fost repartizat a fost încărcarea pieselor de lemn cu politur prin lustruire în mişcări circulare cu mâna a unei mingi de pânză îmbibată cu politur. Această operație se făcea la o mână apoi la a doua şi în final la a treia, la sfârşitul căreia te vedeai în piesele de lemn terminate ca oglinda. Erau alții, apoi, care se ocupau cu asamblarea şi finisarea mobilei. Îmi plăcea ca meserie, dar gazele emanate nu îmi făceau bine, dar ce puteam să fac? Doar să mă încredințez cu totul în mâna Celui Atotputernic, care m-a izbăvit până acum din atâtea situații ce păreau fără ieşire.

Chiar în zilele acelea, un subofțter de la grefă m-a căutat să semnez de luarea la cunoştinţă a unei veşti extraordinar de bună, şi anume: reducerea condamnării mele de la 20 de ani de munca silnica la 6 ani închisoare corecțională. Această reducere s-a făcut ca urmare a unui recurs în supraveghere inițiat de guvernul Republicii Socialiste Române. Prin socializarea industriei şi a agriculturii, s-a trecut de la R.P.R. la R.S.R., o etapa importantă în dezvoltarea societății comuniste. Aşadar mai aveam de executat doar doi ani şi jumătate în loc de şaisprezece şi jumătate.

Datorită acestei mari schimbări survenite cu privire la anii de detenție, am fost scos de la fabrica de mobilă şi repartizat la muncile exterioare după numai două săptămâni lucrate la mobilă. Domnul a purtat de grijă, pentru care i-am adus închinare cu mulțumire. În urma reducerii pedepselor, aveau oarecum garanția că nu vom risca o evadare. Odată repartizați la muncile exterioare, cu ieşire în oraşul Gherla, de obicei eram folosiți la descărcări de vagoane cu porumb necesar la prepararea mămăligii pentru deținuți. Într-o asemenea situație am lucrat la gară. Unii descărcau vagoanele cu porumb venit în vrac, pe care îl puneam în saci mari, depuşi apoi la o magazie a gării. Aici veneau camioanele care trebuiau încărcate cu sacii plini, care cântăreau în jur de 60-70 kg. fiecare. Câte doi deținuți de camion, trebuia să apucăm sacul deodată de la ambele capete şi să-l ridicăm sus în camion. Munca aceasta pentru mine a fost enorm de grea, nefiind antrenat, dar mai ales în urma bolilor şi a distrofiei. Mărturisesc că mi-a fost atât de greu, că am plâns lângă saci, căci nu mai puteam. Aveam 36 de ani. Degetele de la mâini le simțeam distruse, nu mai puteam apuca sacul. Îmi era ruşine de slăbiciunea mea şi mă rugam Domnului să pot face munca până la capăt. Nu ştiu cum s-a sfârşit ziua aceea, dar în memorie mi-a rămas pentru totdeauna ca o zi neagră a vieții mele. Nu ştiam încă în acele clipe că o să vină altele şi mai grele şi mai periculoase.

Câteva zile mai târziu am fost duşi din nou la gară, pentru descărcarea a patru-cinci vagoane mari de cărbuni ouşoare. Am fost repartizați pentru acest scop opt deținuți. Ni s-au dat nişte lopeți mari, cu care trebuia să descărcăm vagoanele. Era o zi frumoasă de primăvară cu soare, dar şi cu un vânt care bătea destul de

puternic. Noi nu aveam experiența la o astfel de muncă, nu ştiam riscurile ce le comportă, fără să ni se dea nişte ochelari de protecție. Praful rezultat din mânuirea coxului, luat de vântul puternic, ne-a pătruns în ochi. Până am lucrat în gară încă nu ne-am dat seama, dar ajunşi şi intrați în celulă, au început nişte usturimi de ochi insuportabile. Praful antrenat de pleoapele în mişcare a zgâriat corneea şi împrejurimile ei, aşa că toți cei opt oameni am stat câteva zile în celulă, fără tratament, cu excepția a ceea ce noi am putut să facem, adică să punem comprese cu apă, cu propriile noastre batiste.

Am mai fost scoşi într-o zi în parcul oraşului, de unde am încărcat camioane cu piatră de munte, bolovani mari, unii de zeci de kilograme. Sigur, nu ni s-au dat mănuşi de protecție pentru o asemenea muncă, aşa că m-am ales cu răni dureroase la mâini, dar cui să mă plâng? Mulțumesc Domnului meu, care m-a întărit, m-a ajutat să sufăr totul pentru El şi mi-a turnat har clipă de clipă!

Când nu aveam de prestat munci exterioare, eram folosiți la munci de construcție în incintă. Aşa am lucrat la construirea din beton a unui rezervor uriaş de păstrat păcură, la o extremitate a curții. Am cărat betonul cu tărgile până s-a terminat acest rezervor care avea jumătate din înălțime sub nivelul pământului. În jurul bazinului până la temelie era săpat un şant cu lărgimea de 40 cm, şi cu înălțimea până la suprafața solului de vreo 2 metri. Partea finală a lucrării care ne-a fost încredințată a fost aceea de a face izolarea bazinului, prin vopsirea lui cu un amestec de motorină cu bitum. Totul a mers relativ bine, când am lucrat de la nivelul solului spre acoperiş. Când am coborat în şanțul din jur şi am lucrat multe ore la vopsitul lui până la bază, ceva straniu s-a întâmplat cu mine şi nu ştiam ce. Nu ne-a instruit nimeni cu privire la protecția muncii în asemenea condiții, căci viața unui deținut nu avea nici o valoarea în ochii comuniştilor, deşi prin conferințe şi lozinci ziceau mereu că "Omul este cel mai prețios capital!" Eram gata să cad în nesimțire. Când am ieşit din şanț, eram amețit bine de tot. Suferisem o intoxicație cu gazele emanate de amestecul cu care vopseam bazinul.

Deoarece prin şanțul din jur nu pătrundeau curenți de aer, ele s-au putut împrăştia la fel de uşor ca şi atunci când lucram la nivelul

pământului. Am avut nevoie de un repaus mai lung, până mi-am revenit cât de cât la normal. Aşa ne pândea la orice pas nenorocirea din partea vrăjmaşilor noştri.

Am putea să spunem şi noi acum ca David, într-un psalm al treptelor:"De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, să spună Israel acum! De n-ar fi fost Domnul de partea noastră, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră, ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră; ne-ar fi înecat apele, ar fi trecut râurile peste sufletul nostru; ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năpraznice” (Psalmul 124:1-4). În cadrul muncilor de construcție am fost repartizat să lucrez la repararea acoperişului la pavilionul mare al la parterul căreia era şi bucătăria. Nu mai lucrasem la aşa înălțime niciodată, pe un acoperiş abrupt, fără să avem protecție de schele. Mă apucau amețelile când mă vedeam cât de sus eram şi cât de uşor puteam să fac o mişcare greşită în toiul lucrului şi să mă trezesc prăbuşit la pământ, fără să mai fie nădejde de viață. Înălțimea apreciată de mine putea fi de vreo 25-30 de metri. Vreun înger ocrotitor o fi avut menirea să vegheze asupra mea!

În zilele următoare am coborât la nivelul tavanului de la bucătărie. Un număr de şase deținuți am primit sarcina să construim şase hote, câte una de fiecare dintre noi, pentru evacuarea aburilor şi aerului supraîncălzit. Aceste hote nu au fost introduse prin tavan, care ar fi fost o muncă mult mai uşoară, ci printr-un zid gros de 80 cm, făcut din piatră de munte cu var hidraulic. Constructorii specialişti în materie ne-au relatat că un zid de blocuri de piatră de munte, construit cu var hidraulic, cu cât stă mai mult, cu atât se întăreşte mai tare. Acest zid făcea parte din sistemul defensiv al acestei fortărețe a suferințelor, construită pe vremea imperiului Austro-Ungar, cu peste o sută de ani în urmă. Pentru această lucrare am fost dotat cu o scară cu un ciocan semi-baros şi cu un spiț din metal rezistent. Munca aceasta era una grea şi pentru un om sănătos şi bine hrănit, cu cât mai mult pentru noi, deținuții. Forma hotelor a fost preconizată a fi rotundă, cu diametrul de 25-30 cm. Eram în vârful scării, cu mâinile şi capul ținute în sus. Cu mâna stângă țineam spitul de metal şi cu dreapta mânuiam ciocanul-baros, izbind în capul spițului. Îmi venea să mă rog să vină moartea mai repede, atât de greu a fost. În viața mea

nu am mai făcut o muncă atât de istovitoare, în care, cu mare greutate reuşeam să sparg câte un centimentru din piatră. Au trebuit mai multe zile ca să putem străpunge zidul acela gros de piatră de munte. Ca să putem primi vreun pachet de alimente de acasă, trebuia să facem eforturi supraumane, faţă de puterile noastre măcinate de atâţia ani de muncă silnică.

În vara anului 1962, într-o duminică am fost scos din celulă în curte, împreună cu câteva zeci de deţinuţi aduşi din diferite alte celule. Nu ştiam de ce. Au fost aduse nişte bănci de scânduri şi în faţă o masă. Pe o placardă mare, erau scrise diferite lozinci de preamărire a Uniunii Sovietice, a comunismului internaţional, bineînţeles nu putea fi lăsat la o parte şi cel din Republica (devenită) Socialistă România.

Pe un alt panou era şi un grafic, cu următoarea inscripţie: “Până în anul 1970, vom ajunge din urmă lagărul imperialist la principalii indicatori Tehnico-Economici!”

“Până în 1980, vom ajunge şi depăşi lagărul imperialist în toate compartimentele de activitate tehnică, industrială şi economică!”

În domeniul spaţial şi-au propus lozinca:“Mai sus, mai repede şi mai departe.”

Noi aveam să ştim nu peste mulţi ani realitatea: prăbuşirea la faliment a tuturor deziderатelor utopice ale filosofiei comuniste atee. Pe masă a fost adus un televizor mare. Atunci am văzut primul televizor. La intrarea în închisoare, nu ştiam să fi fost în România televizoare. Partidul a început să pună un accent deosebit pe propagandă în reeducarea deţinuţilor. Trebuiau preamărite succesele comunismului pornit din Moscova, după filosofia “marilor Marx, Engels, Lenin şi Stalin, ale căror portrete erau afişate peste tot. Ni s-a ţinut un scurt logos de introducere, ce anume aveam să vizionăm cu acea ocazie: lansarea în cosmos cu o rachetă sovietică a primului cosmonaut sovietic, care a făcut de nu ştiu câte ori înconjurul planetei noastre în spaţiul extraterestru. A fost considerată o surprinzătoare mare realizare tehnico-ştiinţifică a sovieticilor, cu o notă de umilire a americanilor.

Cosmonautul sovietic a fost Gagarin. Acesta avea să declare la întoarcerea pe pământ, în mod provocator la adresa celor ce cred într-un Dumnezeu – Creator al întregului univers:"Am fost în cer şi nu L-am văzut pe Dumnezeu. Deci Dumnezeu nu există!" Ironia sorții l-a ajuns şi pe Gagarin, care, nu cu mulți ani mai târziu, a ajuns să părăsească definitiv pământul şi să ajungă în locuința morților, în Şeol, unde avea să învețe lecția şi să ştie că. “EXISTĂ DUMNEZEU”! De semeția lui Gagarin şi a comuniştilor de toate soiurile s-a ales praful, ca şi de toate visurile lor enunțate pe pancardele din curtea închisorii din Gherla, care s-au năruit fără să lase urme. În anul 1997, am avut harul să vizitez închisoarea din Gherla, însoțit de lt.col. Viorel Țânțaş, minunat frate de credință şi copil al lui Dumnezeu, care era comandantul închisorii, însărcinat cu educarea deținuților. În fosta cetate a comunismului ateu, când noi, creştinii, am fost condamnați pentru credința noastră în Dumnezeu, am putut să le vestesc deținuților Evanghelia atotbiruitoare a Domnului Isus Hristos. Mărit să fie Domnul! Asupra acestei vizite voi reveni ceva mai târziu.

Pe la începutul primăverii anului 1962, fiind într-o celulă mare pe etajul II, am reuşit să găsesc o gaură mică prin jaluzelele care acopereau geamurile înspre curte, unde erau țarcurile de plimbare a deținuților. Spre marea mea uimire, durere, dar şi bucurie, l-am zărit pe fratele Richard Wurmbrand, care abia îşi târa picioarele după el, rezemându-se cu brațele pe umerii a doi deținuți, unul la stânga şi celălalt la dreapta lui. Era extrem de slăbit şi bolnav, şi căsca gura mare când trăgea aer în piept. Oh, ce mare valoare avea o gură de aer mai curat, decât cel cu iz de mucegai, din celule. Îmi venea să-l strig pe nume, dar nu se putea. Ce am putut face a fost să-l încredințez în mâna Domnului Dumnezeu, care-l scăpase din prima detenție de opt ani, cu încrederea că îl va scăpa şi de data aceasta.

Cu vreo două-trei luni mai târziu, într-o duminică înainte de masă, deținuții de la munci şi cu reprezentanți din diferite celule am fost adunați de Administrație în curtea fabricii de mobilă. Acolo era amenajată o scenă de teatru, împrejmuită cu pânză de culoare vernil, având în față o măsuță de prezentare. Eram cam la 200 de deținuți, aşezați pe locuri de şezut improvizate.

Serviciul politic a pregătit un program de combatere a credinței în Dumnezeu şi i-a ales ca țintă de atac pe martorii lui Iehova, în special. În general, mesajul era pentru toți cei condamnați pentru credință. Actorii unei scenete au fost recrutați dintre deținuți, care au acceptat să colaboreze cu administrația în acest scop. Mesajul scenetei era confuz, de prost gust, fără să dea vreun randament în scopul propus. După ce s-a terminat, li s-a dat cuvântul unor deținuți, care erau rânduiți de administrație, ca să preamărească reuşita programului şi să mulțumească pentru un asemenea început promițător… După vreo doi sau trei asemenea vorbitori fără noimă, cine urcă pe scenă, venind de undeva din spate? Fratele Richard Wurmbrand, care se adresează comandantului şi suitei din jurul lui şi deținuților, cu o îndrăzneală neaşteptată!

El a început vorbirea citând un text din Evanghelii, pe care acum, dupa 42, de ani nu-l mai rețin. Înclin să cred că era cu referire la însărcinarea dată de Domnul Isus ucenicilor. După ce a făcut o scurtă introducere, a demonstrat netemeinicia arestării şi condamnării celor ce suferă pentru credința în Dumnezeu şi în Isus Hristos. (Ori scopul programului tocmai acesta era, spre reeducarea noastră.) În câteva cuvinte a anulat tot ce fusese plănuit prin programul desfăşurat. Apoi a adăugat:

- Domnule maior-comandant, prin programul prezentat astăzi în fața noastră, care a fost atât de slab pregătit, martorii lui Iehova, care sunt de față, au rămas şi mai convinşi de credința lor. Dacă vreți să-i combateți, dați-i pe mâna mea şi ca exemplu vă dau unul dintre argumentele pe care le-aş folosi în acest scop. Ei afirmă că cea de-a doua venire a lui Isus Hristos a avut deja loc, în anul 1914. Păi, domnule maior, dacă Hristos e pe pământ şi împărățeşte, cum de şi-i lasă în închisori pe cei mai buni prieteni ai Săi? Eu, dacă aş fi Hristos, pe ei, martorii lui Iehova, prietenii mei, i-aş ține nu în închisori, ci în cele mai înalte funcții în împărăție!

Maiorul Alexandrescu râdea ținându-se cu mâinile de burtă şi râdeau şi cei din suita care îl înconjura. Şi fratele Richard a mai adăugat:

- Domnule maior, nu râdeți, că după doctrina lor şi dumneavoastră sunteți candidat să muriți în războiul de la

Armaghedon, cu toți cei ce nu vor crede în Isus ca să fie mântuiți! Şi Richard încheie astfel:"Vă mulțumesc pentru oportunitatea ce ni s-a acordat ca să putem participa la cuvânt!" Tot programul a fost un eşec grav din punct de vedere politic, şi nu cum l-au preconizat cei din serviciul politic al închisorii.

Dovada? Un al doilea program de felul acesta cu reeducarea nu a mai avut loc! Mărit să fie Domnul, pentru Adevărul Lui veşnic! Adevărul a fost menit să ne facă liberi. Deşi eram în închisoare, în Hristos-Adevărul eram liberi! (Ioan 8:32).

Tot aici la Gherla, era prin decembrie, cu câteva zile înainte de Crăciun, când într-o zi am putut să privesc printre două scândurele de la jaluzelele care nu se închideau perfect, spre şoseaua din fața cimitirului. Era spre seară, când pe şosea trecea grăbită o femeie cu un brad pentru pomul de Crăciun, sub braț. Gândurile mele îndată au străbătut spații, ca să ajungă la cei dragi de acasă, soția cu cei patru copilaşi pe lângă ea, pe care îi văzusem în fotografia primită în primul pachet venit de acasă la Luciu-Giurgeni. La plecarea din Balta Brăilei spre Gherla, intrasem în posesia hainelor civile şi a fotografiei, şi am putut să mă satur de privit la fețele lor scumpe. Am continuat să o păstrez la mine, fără să o mai predau magaziei şi o țineam ascunsă cu mare grijă prin căptuşeala hainelor, dar inima adeseori îmi bătea cu putere, când ni se făceau percheziții în celule sau când ne scoteau în mijlocul curții.

La acest Crăciun din 1962, aveam mângăierea că aveam cu mine măcar fotografia familiei şi mă simțeam mulțumit şi fericit, aşa cum scrie David: “Dimpotrivă, sufletul îmi este liniştit şi potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mamă-sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat” (Psalmul 131:2).

Mi-am adus aminte cum mă străduiam, în condițiile comunismului instaurat cu brutalitate în România, să fac rost şi eu de câte un brăduleț pentru copii, cu ocazia celebrării naşterii Domnului. Comuniştii au încercat să şteargă orice amintire a acestui mare eveniment din istoria omenirii, întruparea Fiului lui Dumnezeu, şi nu mai îngăduiau să se aducă brăduleți decât de Anul Nou. Era într-un fel şi o oarecare atitudine de mărturie, totuşi, nu pentru obiceiul în sine, cât pentru evocarea Numelui scump al

Pruncului Isus, care a schimbat destinul omenirii. Când vreun comunist înfocat căuta să contrazică existența reală, istorică, a Domnului Isus Hristos, că S-ar fi născut acum 2.000 de ani la Betleem, cel mai simplu argument la îndemână îl aveam în ziarele Munca şi Scânteia, pe care ni le aduceau zilnic pe birou. Nu făceam altceva decât să le arătăm data pe ziarele lor şi să le punem întrebarea: De când se numără anii de pe ziar??

Mi-am pus întrebarea: "Oare or fi având şi copiii mei vreun brăduleț împodobit, acum, când eu nu mai eram acasă?" Femeia din Gherla o fi ajuns acasă de când gândurile stârnite au început să se depene înlăuntrul ființei mele. Atunci, în seara aceea, am primit versurile şi melodia primului imn de Crăciun, ca omagiu pruncului Isus, în celula aceea de la Gherla.

În staulul din Betleem ai coborât, Isuse,

Ca mântuire azi s-avem şi fericiri nespuse.

Din vremi străvechi făgăduit ca Prinț şi Domn al Păcii,

Tu ne-ai ales şi ne-ai iubit `nainte de-a fi vecii.

Odrasla sfântă din Işai, cum spune proorocia,

Acelaşi eşti Tu, "El-Şadai", şi fiică Ți-e vecia.

Veşmânt de slavă-ai dezbrăcat, să-mbraci săracă haină;

De-aceea eşti azi Minunat şi numele Ți-e Taină.

Păstori şi magi Te-au adorat în starea Ta smerită,

Irod adânc s-a tulburat că slava-i e pierdută.

*Ş*i ceru-ntreg s-a îmbrăcat în strai de sărbătoare,

În coruri îngeri au cântat divina-Ți întrupare.

Bunici, părinți, copiii, nepoți în fața Ta, Mesia,

Îngenunchiem smeriți cu toți, cu Iosif şi Maria.

Azi naşterea Ta o serbăm, cu multă bucurie;

Şi viața-ntreagă Ți-o-nchinăm, în veci a Ta să fie.

Aşa a fost un ajun de Crăciun pentru mine, petrecut în închisoarea din Gherla. Nu ştiam atunci că acest imn închinat Pruncului Isus va ajunge să fie cântat de atâția iubiți şi dragi copii ai lui Dumnezeu. Mărit să fie Domnul!

În ziua de Paşti a anului 1962, era o zi splendidă cu soare şi cer senin. Ştiam că mii de credincioşi din țară erau adunați în biserici, să cânte glorie Celui Înviat, Hristos Domnul. Jaluzelele erau astfel dispuse la geamuri, încât în sus puteam să vedem cerul, dar nu puteam să vedem jos, ca nu cumva să putem comunica cu eventualii trecători. Şi cât de mare nevoie aveam de cer, acolo în iadul în care trăiam…

În acea zi de Paşti, m-am dus la geam, priveam cerul şi mă rugam prin Duhul mulțumind pentru marea favoare a harului de care mi-a făcut şi mie parte Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul! Ziua învierii este o zi a bucuriei, a triumfului asupra morții, dar ce drum a străbătut Mântuitorul nostru până la biruința asupra lumii şi asupra lui Satan, stăpânitorul ei: Ghețimani, vândut de Iuda, trădat de Petru, părăsit de toți, judecat de marii preoți, de Irod şi de Pilat, batjocorit, dezbrăcat de hainele Lui şi de cămaşa Lui, cununa de spini, țintuit pe cruce, părăsit de Tatăl…

Aşa cum stăteam la geam, meditam, mă rugam, şi am început să cânt una dintre cântările, pe care mi-o dăduse Domnul cu puțină vreme înainte, cu privire la suferințele Lui:

Priveşte sus la cruce, priveşte la Isus,

Să vezi cum El îți duce păcatul tău, supus!

A Sa iubire mare Îl face neclintit,

Pe cruce când El moare de toți fiind părăsit.

Priveliştea-i grozavă să vezi pe Dumnezeu,

Cum dezbrăcat de slavă, El moare-n locul tău!

A ta nelegiuire L-a dus acolo sus;

Să-ți dea azi mântuire doar El poate, Isus!

Oh, vino cu căință la tronul Său de har;

Primeşte prin credință iertarea Sa în dar.

În stânga mea la geam stătea alt deținut, pe care nu-l cunoşteam. Nu stătusem de vorbă cu el înainte, fiind de curând adus în celula noastră. S-a întors cu fața spre mine şi m-a întrebat, în timp ce ochii şi obrajii îi erau scăldați în lacrimi: "Domnule, vă rog

să-mi spuneți, de unde ați învățat această cântare atât de frumoasă, cum eu nu am mai auzit? Eu i-am răspuns că Dumnezeu mi-a dat-o în timp ce meditam la suferințele Domnului Isus pentru mântuirea noastră. L-am întrebat şi eu de unde este şi ce condamnare are. Era din Făgăraş, era condamnat la muncă silnică pe viață, pentru că nişte partizani trecuseră pe la stână şi le-a dat ceva de mâncare, căci erau flămânzi. Mi-a mai spus că şi el era cântăreț de strană la o biserică ortodoxă şi de aceea a putut aprecia cântecul auzit în dimineața aceea. Aşa am avut şi eu Paşte la Gherla în 1962, împreună cu un cioban din munții Făgărăş, cu lacrimi de bucurie şi mulțumire pentru ceea ce Domnul a făcut pentru noi pe cruce! Mărit să fie Numele lui! Împreună cu acest făgărăşan, am uitat pentru vreo jumătate de oră că suntem la închisoare, într-o celulă la Gherla, şi ne-am simțit în prezența lui Dumnezeu. Merită să înduri orice suferință, ca să poți să aduci un suflet în lumina Feței Lui. Cel puțin pentru acea jumătate de oră a uitat de condamnarea lui pe viață…

Noi schimbări şi amestecuri în celule s-au făcut în toamna anului 1962. Aşa am ajuns pe etajul III, la celula 90. Erau celule mici, orientate spre curte, în care eram în total vreo 24 de deținuți. În această celulă l-am avut cu mine pe Szek Ladislau, preot betanist din lotul fratelui Visky, de care m-am bucurat foarte mult, în nădejdea că vom avea părtăşie împreună. Am avut ocazia să cunosc tot aici pe Pop Alexandru, unul dintre cei cinci conducători ai Oastei Domnului. în colonia Stoieneşti cunoscusem o altă căpetenie din cei cinci, şi anume pe Capătă, din Ocna Sibiului. Spre regretul meu, în ciuda dorinței mele de a sta de vorbă, de părtăşie, aşa cum am avut cu atâția alți ostaşi, a fost imposibil, deoarece a respins orice legături cu cei care nu făceau parte din Biserica Ortodoxă. Capătă, după cum mi-au spus alții din Oaste, era considerat ca cel mai competent doctrinar al Oastei Domnului. Auzisem că s-a făcut o schismă în cadrul Oastei, care a adus multă pagubă spirituală lucrării lui Dumnezeu în sânul ei.

Pop Alexandru era un dascăl din Ardeal, dintr-o comună nu departe de Gherla, căsătorit cu o moldoveancă dintr-o familie reputată în cadrul Oastei Domnului. Avea o fetiță drăgălaşă, Milica, de care îmi pomenea mereu, căreia îi făcuse şi un cântec, pe care

mi l-a cântat şi mie. Părea a fi talentat şi bun mânuitor al Sfintelor Scripturi. S-a arătat foarte interesat în a avea legături cu mine, pe care eu le acceptasem fără a bănui ceva dubios la mijloc. În primele zile vorbise cu Szek L. mai mult decât cu mine şi la un moment dat am constatat că Szek s-a izolat de mine definitiv. Pe parcursul desfăşurării istoriei vieţii mele voi mai vorbi despre Pop Alexandru, rolul lui în Oastea Domnului şi în viaţa mea, în mod special. Pot anticipa încă de pe acum că acest conducător al Oastei a făcut mult rău altora dintre fraţii lui, cum avea să-mi facă şi mie… Va mai apărea în calea mea încă de trei ori…

Într-o zi, mi-a sugerat un lucru pe care îl consider şi acum de bun şi pe care l-am pus în practică chiar în ziua următoare. Experienţa pe care mi-a recomandat-o era aceea ca, într-o zi, încă dis-de-dimineaţă, cu post şi rugăciune să stau înaintea Domnului, pentru a-i cere să mă cunosc aşa cum mă cunoaşte El. Să-mi analizez viaţa pe etape, până-n pruncie, ce mi-au făcut şi vorbit gura, ochii, urechile, mâinile, picioarele, gândurile, şi cu tot ce va rezulta din experienţa asta să vin la cruce şi să cer sângele Lui şi iertarea Lui pentru păcatele mele.

Eu am trăit o viaţă binecuvântată, biruitoare, şi nu mă simţeam vinovat cu ceva, până atunci. Dar în final, am ajuns să mă ştiu ca cel mai păcătos dintre toţi oamenii de pe pământ, cum a spus şi apostolul Pavel, “sunt cel dintâi dintre cei păcătoşi”. Am ajuns să cunosc şi să fiu conştient de păcate pe care le săvârşisem din cea mai fragedă vârstă a pruncíei mele! Eram nenorocit! Aş fi dorit să pot fugi de mine însumi, să mă ascund, să nu mă poată vedea nimeni. Eram zdrobit sub povara unor vinovăţii de pe când eram de doi ani şi mai apoi. Am înţeles mai bine ca oricând starea prin care a trecut fiul risipitor, când i-a zis tatălui său: “Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva Ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău” (Luca 15:21). Cred că şi apostolul Pavel a avut această experienţă când strigă: “Oh, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte”? (Rom.7:24). Acolo în celula 90, la etajul III al închisorii din Gherla, a trebuit să vin din nou la cruce, să-mi mărturisesc păcatele, chiar şi cele făcute în fragedă pruncie, de care devenisem conştient prin lucrarea Duhului Sfânt. Niciodată nu mi-a fost aşa de scumpă ca atunci cântarea:

Aşa cum sunt la Tine vin, putere n-am, Tu-mi fii sprijin;
Mă spală-n sângele-Ţi divin, o, Mielule, eu vin, eu vin!

În celula 90, cu această ocazie s-a născut o altă cântare dintre cele pe care mi le-a dat Domnul:

Zdrobit la crucea Ta azi vin, sunt încărcat de vină;
Mi-e sufletul pustiu şi-n chin, n-am pace, nici odihnă.
De pacea Ta sunt însetat, Isuse, fie-Ţi milă!
La Tine vin să fiu iertat, Te rog, nu-Ţi fie silă.
Vrăjmaşul mult m-a prigonit, veşmântu-mi e ocară,
Din cupa morţii am sorbit, viaţa mi-e amară.
Tot ce-am avut am risipit: talanţi şi timp şi vlagă,
Ruşinea mi-a acoperit fiinţa mea întreagă.
Şi-acum când nu mai am nimic, şi-n mine-i doar ruină,
Spre Tine ochii mi-i ridic, durerea mi-o alină.
Revarsă-n mine Duhul Tău, cu roadele-i senine;
Alungă astăzi duhul rău şi negura din mine!
Nu plec nebinecuvântat din faţa Ta, Stăpâne!…
Îţi mulţumesc că m-ai iertat, viaţa-Ţi aparţine.
O, fă cu mine ce doreşti, mă dau cu totul Ţie.
O, fă cu mine ce voieşti, aici şi-n veşnicie!…

Aş vrea să spun că mă întorsesem la Dumnezeu cu 16 ani înainte şi am avut o întoarcere reală, cu viaţa mea fundamental schimbată, o adevărată naştere din nou, de sus, şi am trăit o viaţă frumoasă, pot spune chiar biruitoare, nu una uşoară, cu libertăţi vinovate, şi totuşi în celula 90 am cunoscut, ca niciodată înainte, judecata şi prezenţa Domnului, care a luat în stăpânire viaţa mea, aşa ca duh, suflet şi trup, să fie în stăpânirea şi în slujba Sa.

În clipele următoare aveam impresia că cerurile s-au deschis şi o revărsare de plinătate de binecuvântare, de lumină, de extaz dumnezeiesc mi-a umplut fiinţa cum nu mai avusesem înainte în felul acesta. Mărit să fie Domnul! “Scumpă este înaintea Domnului

moartea celor iubiți de El” (Psalmul 116:15). Pocăința, de fapt, trebuie să fie o moarte şi o îngropare cu Hristos, căci numai după o moarte cu Hristos poate fi şi o înviere împreună cu El la o viață nouă. Domnul Isus a spus despre bobul de grâu că dacă nu moare, rămâne singur. Dar dacă moare, învie şi aduce multă roadă. Fratele Traian Dorz are nişte versuri în care pledează fierbinte pentru pocăință, întoarcere la Domnul a unuia care a cunoscut adevărul mântuirii, dar nu a vegheat şi a ajuns iarăşi în cursa Diavolului, o stare tristă a multor creştini din zilele de pe urmă. Poezia are următorul titlu: “O, de nu-L mai iubeşti pe Domnul!” şi se află scrisă în volumul “Cântări nemuritoare”. În ultima strofă spune aşa:

Cutremură-te-adânc şi-ntoarce.

Mai poți şi-acum a te salva,

Dar mare, cât a fost căderea,

Să fie pocăința ta…

Pop Alexandru îmi spusese atunci că are şi el nişte versuri cu privire la pocăință, dar nu rețin decât primele două rânduri şi cred că ideea exprimată în ele este reală, bună: “cred că cea mai scumpă floare, cu parfumul cel mai sfânt… este pocăințta”, zicea el.

Mulți nesocotesc pocăința în zilele noastre, deşi este singura cale prin care cineva poate fi dezlegat de păcatele lui. Mulți iau siguranța mântuirii pe apucate, şi asta nu pentru că nu ar fi în Sfânta Scriptură o adeverire a acesteia. Dar cine ia în chip uşuratic lucrurile dovedeşte că e în afara realității lor. Am cunoscut pe unii dintre aceia care se cred mântuiți, iertați, ba chiar siguri că totul e în ordine, deşi sunt uzurpatori ai slavei lui Dumnezeu, plini de ură, răutate, care au făcut păcatele lui Core, Absalom, Cain, Balaam (Iuda v.11) şi predică înainte, fără să se fi pocăit pe măsura căderii lor. Încredințarea mea este că unii dintre aceştia nici nu mai pot beneficia de harul iertării, fiind apostați. Fără pocăință nu există iertare de păcate. “Oricine urăşte pe fratele său este un ucigaş; şi ştiți că nici un ucigaş n-are viața veşnică rămânând în el” (1 Ioan 3:15).

În multe biserici nu se ține cont de Cuvânt. Unii se încumetă să ierte ei păcatele care nu au fost mărturisite şi nu s-a cerut iertare

celor împotriva cărora au fost comise. De fapt, din cea de a şaptea biserică din Apocalipsa, şi anume Laodicea, Domnul a fost scos afară şi pretinşii credincioşi nu şi-au dat seama de starea lor nenorocită de păcat, nu ştiau că sunt nenorociți, ticăloşi, săraci, orbi şi goi! Porunca Domnului este hotărâtă, clară, fără putință de nesocotit: POCĂIEŞTE-TE! Apoi avertismentul care urmează este clar:“Am să te vărs din gura Mea.” Înțelesul este: “Am să te vomit”, ceea ce implică scârbă. Doamne, fă ca cei credincioşi să stăruie în pocăință sinceră, cu mărturisirea păcatelor pe măsura căderii, ori de câte ori a fost săvârşit vreun păcat. Apostazia începe tocmai prin nesocotirea Cuvântului lui Dumnezeu; adică prin trecerea peste ceea ce este scris! (1 Corinteni 4:6). Pocăința nu este un simplu act, ci este începutul unui proces, când Duhul Sfânt a convins un suflet de starea de păcat, aşa cum a fost la Rusalii: “După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă, au zis lui Petru şi celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăițivă”, le-a zis Petru, „şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2:37-38). Dar după acest început, procesul pocăinței continuă atâta vreme cât suntem în trup, căci nu vom fi scutiți de ispite şi căderi.

În ianuarie 1963, am fost scos din nou la muncă, de data aceasta ataşat detaşamentului care va lucra la grădina închisorii, cât şi la alte munci exterioare. Acest moment m-a găsit foarte bolnav, cu mari tulburări gastrice şi intestinale, care mi-au afectat grav puterea de muncă. Ca să iasă din asemenea tulburări, deținuții foloseau postul negru, adică renunțau pe 24 de ore la orice fel de mâncare, pe care le-o dădeau celorlalți, cu excepția pâinii. Aceasta era ruptă în bucățele şi uscată bine. Cu această pâine uscată se începea prima masă după post, şi efectul ei era bun.

În prima zi am ieşit cu ceilalți la muncă, la pregătirea sezonului de grădinărit, care începea către sfârşitul lunii ianuarie. Am fost repartizat la cernerea gunoiului putred, rezultat din anii precedenți, care urma să fie folosit la paturile calde, pentru răsaduri. Lopata mi se părea foarte grea pentru puterile mele, dar am lucrat cu conştiința împăcată că am făcut tot ce am putut, potrivit cu situația în care mă găseam. După două zile, plutonierul major, şeful de la

grădină, fiind grădinar de meserie, mă cheamă la o parte şi îmi spune:

- De ce nu vrei să lucrezi? I-am răspuns că eu vreau să lucrez şi, având în vedere starea sănătății mele, eu lucrez cinstit. M-a întrebat mai amănunțit cu privire la sănătate, eu i-am răspuns corect, dar mă gândeam că voi căpăta o bătaie sau cine ştie ce altă pedeapsă. El însă a apreciat sinceritatea mea şi m-a luat cu el deacolo de la grădină până în penitenciar, la parterul celularului mare, la cei doi doctori deținuți de la dispensar.

- Doctore, îi spune unuia, ia vezi ce are omul ăsta şi să faci tot posibilul să-i dai medicamente şi să mi-l pui pe picioare!

Mi-a dat ceva pastile şi cu ajutorul Domnului m-am făcut mai bine. Datorită acestui amănunt, am intrat în atenția şefului grădinar. Eu am fost pârât de careva dintre deținuți; ca şi credincioşi, unii nu ne sufereau, ba chiar ne urau… Răul intenționat cu privire la mine din partea celui ce mă pârâse, Domnul l-a întors spre binele meu. Plut.maj. şef Roman m-a dat de ajutor deținutului care se pricepea la muncile agricole, căci era agricultor de meserie. Acesta era un copil al lui Dumnezeu din Oastea Domnului, Dancea Moise, din Lovrin, Banat, cu care am avut o bună părtăşie duhovnicească. Numai Domnul a putut rândui să fim împreună, fiecare o binecuvântare pentru celălalt. Munca noastră a fost în legătura cu paturile calde pentru răsaduri. Aşa, pe lângă Dancea Moise, iubitul meu frate în Hristos, şi sub supravegherea maestrului grădinar Roman, m-am introdus şi în tainele grădinăritului. Am avut însă mâhnirea că pe la sfârşitul lunii mai, Dancea Moise a fost scos pentru eliberare, întrucât ispăşise cei doi ani de condamnare, şi sarcinile lui au rămas asupra mea la grădina închisorii din Gherla.

Mi-a rămas însă o îndoită mângăiere în inimă. În timpul cât l-am avut împreună cu mine, l-am socotit ca o binecuvântare specială de la Domnul. Prima mângăiere a fost că el va ajunge acasă în mijlocul familiei lui dragi, iar a doua, mi-a promis cp va merge să ducă un mesaj de la sursă soției mele, Domnica. Dancea Moise fusese încredințat de maestrul grădinar Roman cu responsabilitatea brigăzii de la grădină ca brigadier. Eliberarea lui a lăsat locul vacant şi de la sine mi-a revenit mie această răspundere,

cât şi prin dispoziția dată expres de şeful grădinar. O răspundere la care nu m-am gândit şi nu am dorit-o, căci ştiam prea multe exemple triste de brigadieri vânduți cu totul administrației comuniste a închisorilor. Brigadierii erau priviți rău de ceilalți deținuți, cu excepțiile care confirmau regula. În această situație, mi-a revenit sarcina de a dispune de cei 50 de deținuți în îndeplinirea unor munci şi în afara celor de la grădină din timpul zilei, cum au fost: descărcarea de vagoane la gară, încărcarea şi descărcarea de camioane şi în plus munca de ciocli: săparea gropilor şi îngroparea morților. Sarcina mea era doar să dispun care oameni să facă aceste munci la rând, ca să nu se producă nemulțumiri. Munca de ciocli se făcea numai noaptea, aşa că cei rânduiți aveau să piardă odihna şi somnul de noapte, cât şi din zilele de duminică, zile care nu erau de lucru, ci de program administrativ. În cazuri de acestea, nemulțumirile în cadrul deținuților adesea se făceau simțite. De asemenea, în celulă trebuia să fie o distribuire echitabilă a hranei şi a serviciilor de plantoane, când era cazul.

Cred că nu există o sarcină mai dificilă ca aceea de a lucra cu oamenii, mai ales când aceştia suferă pe nedrept privațiuni de libertate, cum era în cazul nostru. Mi-am adus aminte cum marele om al lui Dumnezeu, Moise, a fost contestat în autoritatea delegată lui de Dumnezeu în conducerea poporului, chiar de către Maria şi Aaron, sora şi fratele lui, când aceştia au protestat şi au vorbit împotriva lui: “Oare numai prin Moise vorbeşte Domnul? Nu vorbeşte oare şi prin noi”? Maria, în special, care era originatoarea acestei răscoale, împreună cu Aaron, aveau să învețe o lecție amarnică, prin lepra cu care a lovit-o Dumnezeu, astfel că ea devenise albă ca zăpada. A trebuit ca Moise să se roage pentru vindecarea ei.

M-am văzut cu totul nepotrivit pentru această poziție în care am ajuns fără voia mea şi m-a apucat o teamă de Domnul. Mi-am pus întrebarea cum o să mă pot achita de o asemenea răspundere dificilă, mai ales că eram şi credincios copil al lui Dumnezeu şi câți nu ne urau pentru credința noastră adevărată. M-am rugat Domnului pentru lumină şi călăuzire, pentru înțelepciune de sus, ca să nu compromit Numele Domnului în mijlocul atâtor oameni, de atâtea convingeri diferite de concepția mea de viață şi cu o cultură

atât de diferită. Erau între ei oameni cu educație, alții oameni de rând şi de diferite vârste. Poate intenționat să fi fost pus în asemenea situație, din capul locului compromisă în ochii deținuților, ca unul care sunt “vândut administrației comuniste”, cum au fost atâția brigadieri. Am primit de la Domnul să accept şi s-a şi întrupat în mine gândul să mă dau morții şi să nu profit de nici un avantaj, cât de mic, pentru mine sau în favoarea mea, dar şi sarcinile primite să poată fi duse la îndeplinire.

Odată luată această hotărâre fermă, nu s-a lăsat mult aşteptat nici atacul asupra mea, venit din partea Satanei. În fiecare dimineață şi seară, cu ocazia schimbului de gardieni, se făcea numărătoarea deținuților şi, cu un ciocan mare cu coada lungă erau verificate şi gratiile de la geamuri, dacă sunt intacte, prin lovituri puternice cu ciocanul, pentru a preveni orice posibilitate de evadare. Într-o seară, după efectuarea numărului şi închiderea cu zăvor a uşii, un tânăr cu numele Ionescu se dezlănțuie la adresa mea cu atacuri violente, amenințătoare, jignitoare, fără să fi fost între noi nici un prilej de animozitate provocat din partea mea. În efectivul brigăzii era şi un preot ortodox, de pe la Chişineu-Criş, din județul Arad, dacă îmi amintesc bine. Felul de a se comporta şi de a vorbi al acestui preot a lăsat mult de dorit, față de calitatea lui de slujitor al altarului, cum se considera. Eu l-am respectat şi pe el ca şi pe fiecare deținut. Am suferit însă, când vedeam un om al religiei, de la care se aştepta o conduită demnă de poziția lui, cât de iresponsabil şi cu ce bancuri deşuchiate spunea. În fața comunismului ateu, m-aş fi bucurat ca toți cei condamnați pentru credință şi activitate religioasa să facem un front comun, căci era în joc onoarea Numelui lui Dumnezeu…

Toți am stat încremeniți în picioare între paturile noastre, aliniați pe rânduri de câte cinci, într-o tăcere apăsătoare. Se aştepta o reacție din partea mea la atacul lui Ionescu şi toți din celulă socoteau ca normal un răspuns unei asemenea obrăznicii virulente. Ca responsabil de celulă, aş fi putut bate la uşă, să cer asistența cadrului de serviciu de pe secție. Ar fi fost chiar necesar să fac aşa. Au fost cazuri când unii au fost bătuți în celule, ba chiar omorâți, de furia unora fără căpătâi. Dumnezeu mi-a dat lumină şi putere atunci să nu mă apar şi să nu răspund nimic. Putea fi un nou caz pus la

cale de securitate prin biroul special “K”, cu cine ştie ce scop, căci motiv real nu exista de loc în atacul dezlănţuit împotriva mea. Dacă aş fi raportat cazul, concluzia ar fi fost clară între deţinuţi că sunt “omul administraţiei”, deci informatorul ei, şi asta ar fi însemnat din partea mea o mare greşeala. Pe de altă parte, demnitatea mea de om, călcată în picioare, cerea un răspuns pe măsură, dar am tăcut!…

Deţinuţii or fi discutat între ei, eu însă nu aveam absolut pe nimeni cu care să fi putut împărtăşi cu încredere situaţia. Cum primisem doar cu câteva zile înainte pachet de acasă, am primit îndemnul să-i fac lui Ionescu o porţioară din pachet, de gustare, şi când am văzut că nu era la patul lui, ci prin celulă la discuţii eu m-am strecurat la patul lui, care era în imediata apropiere a uşii, şi i-am pus darul meu lângă pernă. În seara următoare am făcut la fel, fără să fiu observat de el. La împărţirea hranei, i-am făcut parte de suplimentul care de data aceasta mi se cuvenea mie. Ionescu a fost arestat ca student şi condamnat la 10 ani.

După câteva zile, care trecuseră în linişte, într-o seară după efectuarea numărului şi încuierea uşii de către gardianul de serviciu, tânărul domn Ionescu le-a cerut atenţia deţinuţilor cu rugămintea să i se dea ascultare pentru câteva momente. El a făcut următoarea declaraţie:

- Domnilor, sunt deţinutul Ionescu din Bucureşti. Am fost arestat cu 10 ani în urmă, pe când eram student şi condamnat la 10 ani de închisoare, pe care i-am executat în întregime şi mâine voi fi scos la camera de eliberare. În aceşti 10 ani am fost în mai multe închisori, lagare de muncă, în multe celule, cu tot felul de oameni, ofiţeri superiori, ingineri, doctori, dar şi oameni de rând. Deoarece în faţa dumneavoastră, în urmă cu câteva zile, i-am adus injurii grave, inadmisibile, jignitoare, domnului Iovin, nu pot face să părăsesc această celulă fără să fac această mărturisire: în viaţa mea eu nu am mai întâlnit un astfel de om!… Este de datoria mea, domnule Iovin, să-mi cer scuze, să mă iertaţi de grosolănia de care am dat dovadă faţă de dumneavoastră. Vă mulţumesc!

În celulă a rămas o linişte care predispunea la meditaţie. Se mai auzeau şoapte în surdină şi, într-un târziu, a venit şi stingerea.

Această mărturie şi apreciere a domnului Ionescu nu mi se cuvenea mie, ci Aceluia care în fața lui Pilat a tăcut şi nu S-a apărat, Domnului meu Isus Hristos, Mântuitorul lumii. Slăvit şi binecuvântat în veci să fie El şi numai El! A noastră este doar bucuria slujirii Lui, Împăratul împăraților şi Domnul domnilor şi asta este de ajuns!

Ce am redat în aceste rânduri este fapt istoric, petrecut în închisoarea din Gherla, celularul mare, într-o celulă mijlocie, prin luna iunie 1963.

În grădină erau şi pomi fructiferi mari, destinați hranei cadrelor închisorii, dar nu şi deținuților. Pe lângă domnul plut.maj. şef Roman, la grădină mai aveam şi pe serg.maj. Marcan, ajutorul şefului de grădinar. Primisem ordinul să strâng un coş de pere pentru popotă. Pomul avea o coroană mare, crengile atârnau în jos de povara perelor mari şi frumoase, dar de la sol nu se putea ajunge ca să fie culese cu mâna. A trebuit să urc în pom, dar perele erau doar pe crengile de la extremități. M-am întins în stânga şi în dreapta ca să pot culege ceva. La un moment dat, o creangă înaltă a cedat sub picioarele, mele, s-a rupt, şi eu m-am prăbuşit de la vreo cinci metri în gol… Căderea mea se proiecta a fi pe spate, dar cu o zvâcnire sportivă de ultimul moment de inspirație am prevenit o cădere fatală, printr-o rostogolire de pe spate spre stânga… mai bine zis, a fost o nouă intervenție a mâinii ocrotitoare şi străpunsă a Domnului meu Isus Hristos! Zgomotul căderii la impactul cu pământul a fost aşa de puternic, că s-a auzit până la vreo 50m, unde era serg.maj. Marcan, cu doi ostaşi dintre cei ce ne păzeau. Au alergat spre mine şi m-au ridicat de jos. A fost o minune că nu mi s-a frânt nici un mădular. După aceea, am primit ordin să strâng nişte cireşe, dintr-un cireş foarte înalt. Mă gândeam că am să pot şi eu gusta câteva, ceea ce ar fi însemnat pentru mine un deliciu, după aproape 5 ani de închisoare… Fiind sus în pom, am încercat să mă întind după ele, dar am observat că am început să scuip sânge. Am raportat îndată şi am fost dus la medicii deținuți din celularul mare. Ei m-au cercetat cum au putut şi au declarat că nu cred să fie vorba de o hemoragie internă, ci doar de spargerea unor vase de sânge la nivelul traheii. Aşa m-a scăpat Domnul de la un mare rău în ziua aceea, slăvit să fie Numele Lui!

Între timp, cei din brigada noastră am avut de îndeplinit şi munca de ciocli. Primeam ordin seara, după împărțirea mesei, să dau patru oameni pentru săpat groapa, pentru înmormântarea vreunui deținut, care decedase în ziua aceea. Întotdeauna am procedat în felul următor:"Domnilor, am primit ordin să numesc patru oameni care să meargă la cimitir, pentru săpat gropi. Eu sunt primul care merg, cine mai vine cu mine? Mie mi se cerea doar să numesc oamenii, dar eu mă ofeream întotdeauna pe mine primul şi întrebam dacă mai vrea cineva să mă însoțească. Am plăcerea să mărturisesc că niciodată nu mi s-a întâmplat ca să nu am alți voluntari pe lângă mine. Asta însemna oboseală în plus şi pierdere de somn. Cimitirul închisorii era pe un boț de deal, la o distanță de 6 km. Eram însoțiți de doi caralei, înarmați cu arme automate, transportul fiind făcut cu o căruță cu doi cai. A fost cea mai sinistră muncă pe care am facut-o în viața mea, aceea de cioclu. Uneori adormit frânt şi sculat în toiul nopții, eu mai trezeam pe încă vreunul care era voluntar ca şi mine şi coboram însoțiți de gardian la morga închisorii. Toată operațiunea se făcea fără nici un pic de lumină, pe bâjbâite, în morgă fiind întuneric beznă. Mortul era pus într-o ladă de scânduri vechi, crăpate, aşa că mâzgoarea care ieşea din rănile celui mort în urma autopsiei făcută de felcerul sanitar se întâmpla să curgă şi pe mâinile şi hainele noastre, fără să avem posibilitatea să ne spălăm… Apucam sicriul cu mâinile, unul la un capăt, celălalt la alt capăt, îl scoteam afară şi îl puneam în căruță. Escortați de cei doi gardieni, dintre care unul mâna căruța, noi făceam înmormântarea. Nu ştiam niciodată cine este mortul şi nici familia nu avea să fie anunțată, ca să ştie, să nu-l mai aştepte în zadar!

Trăiam momente cumplite, dure, ziceam că acum a fost rândul lui, dar poate mâine va fi rândul meu. Fatalistul zice: “Aşa i-a fost soarta!” Cel credincios are o altă înțelegere, mai înțeleaptă: “Aşa a fost voia Domnului!”

Cum eu nu credeam, potrivit Scripturii, în iertare după moarte, obişnuiam să mă rog: “Doamne, ai milă de ai lui, de cei ce au rămas, dă-le mângăierea Ta.” După ce îl aşezam în groapă, îl astupam cu pământ, îl netezeam sumar pe deasupra, la cap îi puneam o scândură pregătită din închisoare de felcer, cu un număr scris cu negru, pe o bucată de tinichea. După câteva ploi, tabla

ruginea şi nimeni nun mai ştia şi nici nu mai avea să afle unde a fost înmormântat cel drag al familiei lor. La unele înmormântări ortodoxe la care am participat şi eu, obişnuia să se zică din partea celor ce soseau mai târziu la priveghi:"Ai ce-i face?" Cei din casă răspundeau:"N-ai ce-i face!" De aceea, în Sfânta Scriptură, Duhul Sfânt porunceşte: “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile! ” (Evrei 3:7). Timpul favorabil mântuirii este: “Astăzi”! “Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu” (Evrei 4:1). În alte nopți aveam câte doi morți, situație mult îngreunată pentru ciocli. Dimineața pe la ora 3, ajungeam înapoi în celulă şi după cel mult două ore suna deşteptarea. Faptul că unii au participat la sarcini suplimentare nu îi scutea de programul normal al zilei, care abia avea să înceapă…

Într-o seară se întâmplă ceva deosebit, după ce se închisese celula pentru noapte. Au venit la mine patru deținuți din brigadă în frunte cu Pogor Nicolae, din Bucureşti, şi mi-au zis aşa:

- Domnule Iovin, am venit să vă spunem noi ăştia patru, că începând cu data de astăzi, dumneavoastră nu veți mai ieşi la munci suplimentare, noi ăştia patru nu vă mai dăm voie. Şi pentru ca să nu aveți probleme de vreun fel sau altul, noi, ăştia care ne vedeți aici, vom ieşi întotdeauna, fie la cimitir, fie la gară, sau orice altă muncă de noapte sau duminica, ori de câte ori este nevoie!!!

Pogor Nicolae era un bărbat tânăr, înalt, voinic, care învățase împreună cu ceilalți trei o lecție fără cuvinte, prin puterea exemplului personal, aceea a sacrificiului de sine, aşa cum ne-a învățat Domnul Isus: “Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze” (Marcu 8:34). La rândul meu, am învățat şi eu ceva din această taină a sacrificiului de sine de la Domnul Isus, sfinții apostoli şi toți înaintaşii adevărați ai credinței! Glorie Celui ce a fost mort, dar a înviat, şi este viu în vecii vecilor!

Într-una dintre zile, înainte de a se da pauza de prânz, un caraleu a venit şi m-a luat înlăuntrul închisorii, nu mai rețin pentru ce motiv, la celula în care eram cazat. În lipsa mea, la grădină se dăduse masa, sub directa supraveghere a plut.maj. şef Roman. Cu

precauție, ei mi-au lăsat şi mie porția de mâncare, fără să ştie dacă mă mai întorc. Întotdeauna după masa de prânz, ni se dădea o jumătate de ora de repaus, aşezați toți grămadă. Aveam între deținuții de la grădină şi pe un om mai în vârstă din Muntenia, pe care îl chema Capră. Era un om mai înstărit acasă, un “chiabur”, cum le mai spuneau ăstora comuniştii. Fusese băgat cu ani grei la închisoare, fiindcă a obiectat cu privire la socializarea agriculturii, țăranii fiind obligați să îşi predea pământurile fermelor de stat ori colectivelor de producție.

Deținuții obişnuiau câteodată să pună întrebări unora dintre cadrele închisorii şi, oricare era răspunsul, deținuții trăgeau concluzii, care în unele cazuri nu erau departe de adevăr. Capră a profitat de momentul acela de repaus şi s-a trezit vorbind cu voce tare:"Domnule major şef, eu cred că pe Iovin l-a luat gaia!… (aluzie la o pasăre mare răpitoare cu cioc lung şi înconvoiat)." Ce voia să sugereze Capră, era că eu fusesem luat şi dus pentru eliberare… Şeful grădinar i-a răspuns:"Măi, Capră, mă! Dacă pe Iovin l-a luat gaia sau nu l-a luat, eu nu ştiu. Ce ştiu şi pot spune este că oriunde va merge Iovin, el este un om!" Lucrul acesta mi l-a împărtăşit la înapoiere Almăjan Nicolae, un țăran luminat din sudul Banatului, căruia uneori i-am luat sacul sau lada cu legume din spate în drum spre bucătărie.

Întorşi de la grădină într-o seară, sunt anunțat de plutonierul care se ocupa de eliberarea pachetelor pentru deținuți să mă prezint să-mi ridic pachetul. Ce veste putea fi mai bună? În mare grabă m-am prezentat la ghişeu, dornic să mai pot prinde vreo ştire de acasă, de la soție.

Eram ochi şi urechi, când gardianul desfăcea pachetul şi nu îmi scapă nici un amănunt. Eu cerusem un borcan cu miere şi sâmburi de nuci în ea, cum am auzit şi eu de la alții. Când a venit rândul borcanului cu miere, m-am trezit că îi deschide capacul şi ia de pe masa un cuțitoi lung, pe care îl introduce până în fundul borcanului şi scoate la suprafață un pliculeț din plastic, care arăta ca fiind o scrisoare. Auzisem că în ultima vreme au sosit şi pentru alții mesaje în borcanul cu miere. Îndată mi-am dat seama că vreun informator deținut care prinse de veste a şi anunțat Serviciul Politic al închisorii. Caraleul se uită lung la mine şi mă întrebă: "Ce este cu

plicul acesta?" Eu i-am răspuns:"De unde să ştiu eu, domnule Plutonier? Habar n-am! Ce pot face eu, dacă soția nu a fost destul de înțeleaptă să nu procedeze aşa?" Apoi, el mi-a spus:"Să ştii că, prin această scrisoare, ai stricat tot ce ai făcut până acum…" Ei credeau în aşa-zisa reeducare a mea, dar eu ştiam mult mai mult, ceea ce ei nu ştiau, şi anume că eu niciodată nu aveam să fiu reeducat, din pricină că nu aveam nicidecum gândul acesta. Scrisoarea a fost predată îndată Comandantului politic al închisorii. În fiecare sâmbătă, înainte de masă, până la prânz, şefii punctelor de lucru aveau şedința speciala de informări, analize etc., la care participa şi şeful grădinar. Eu eram în acea zi de sâmbătă la o masă lungă în mijlocul grădinii, aproape de baraca de scule, preocupat cu gogonele de pus în butoaie pentru murat, când l-am zărit pe şeful meu venind direct spre mine. Părea trist şi abătut, când îmi spune:"Ascultă, măi, Iovine, ce e cu scrisoarea aceea din pachetul tău?" I-am răspuns cam aşa cum i-am răspuns şi plutonierului cu pachetele. Îngândurat, Roman mi-a răspuns:"Să ştii că ai să suferi!" Avea regretul că are să mă piardă, cred, din lotul lui de oameni de la grădină…

După eliberare, când am ajuns acasă la familie, soția mi-a relatat care anume fusese mesajul acela din scrisoare pentru mine. Îmi împărtăşea despre copii, cât sunt de apreciați la şcoală, cât sunt de buni la învățătură, cum unii profesori îi simpatizau în secret. De asemenea, îmi scrisese despre dragostea şi suportul majorității credincioşilor. Din familia mea, doar tatăl meu şi fratele meu Nicolae înțeleg şi împărtăşesc tema în care ne aflam împreună cu soția. Încheierea scrisorii a fost aşa, reținută de soție exact: “Simfonia vieții noastre a coborât uneori la acordurile cele mai joase ale disperării, dar bagheta Marelui Maestru a ridicat-o întotdeauna la tonalitatea majoră a biruinței. Eu însămi trăiesc ca şi când aş fi cu tine acolo în suferință!”

În Sfânta Scriptură scrie răspicat învățătura Domnului Isus, ca să nu ne îngrijorăm de nimic… Totuşi mă simțeam neliniştit cu privire la soție, oare ce are să i se întâmple, o vor lua dintre copii, vor face proces?… Cu privire la mine nu m-am neliniştit, eu eram acolo, gata pentru orice alternativă. Toate suferințele erau decontate în acelaşi cont: “Suferințe pentru Numele Lui!”

După aceea, am fost mutat într-o celulă mare, la etajul III, unde eram vreo sută de deţinuţi, printre ei fiind şi fratele Traian Dorz, şi mă bucuram la gândul unei legături şi părtăşii împreună cu el. Nu a fost însă aşa. El era angajat cu pregătirea unei lecţii de reeducare a deţinuţilor, sarcină primită de la Administraţia Politică a închisorii. Când m-am apropiat de el, a refuzat orice legătură, la fel ca şi Capătă, din conducerea Oastei Domnului, pe când eram în colonia Stoieneşti.

Aveam alături cu patul, lângă patul meu, pe domnul inginer Balif, fiul generalului de armată Balif, din Iaşi. Mai era la închisoare şi un frate de-al inginerului Balif, care era medic, dar pe care nu l-am întâlnit. Într-o seară târzie, când ne apropiam de stingere, am îndrăznit să mă adresez pentru prima dată inginerului Balif, deşi eram în aceeaşi brigadă de aproape un an de zile. Mi-am deschis inima şi i-am destăinuit frământarea mea în legătură cu scrisoarea din pachet, care ajunsese în mâna şefului politrucilor din Gherla. I-am spus că îngrijorarea mea este cu privire la ce i se poate întâmpla soţiei mele, ce consecinţe ar putea avea acea scrisoare asupra ei. M-a ascultat cu luare aminte şi apoi mi-a spus aşa: "Domnule Iovin, să nu vă faceţi probleme, soţiei nu i se poate întâmpla nimic. Ea este femeie liberă, în mijlocul copiilor ei. Cel mult dumneata poţi avea anumite neplăceri aici, dar nici într-un caz soţia." Apoi a continuat:"Pentru că am fost grăit, aş vrea să vă împărtîşesc anumite lucruri. Suntem împreună în aceeaşi brigadă la grădină de aproape un an de zile. Ca brigadier al nostru, să ştiţi că atât eu, cât şi ceilalţi toţi, v-am urmărit pas cu pas, să vedem când şi unde aveţi legătură cu administraţia politică, dar nici unul dintre noi nu a putut afla absolut nimic. De felul meu, a continuat el, mi-a plăcut să citesc multă literatură şi aveam predilecţie pentru anumiţi scriitori ai literaturii engleze, în mod special Cronin (romancier renumit, din ale cărui romane au fost traduse şi în limba română, în anii adolescenţei mele, unele, cum au fost:“Sub stele”, “Citadela”, “Castelul pălărierului”).Vă mărturisesc că în viaţa mea nu am mai întâlnit un astfel de om, care să aibă caracterul dumneavoastră onest, decât în unele romane ale literaturii engleze.

Dialogul cu inginerul Balif a avut darul să mă liniştească cu privire la soţia mea. În acelaşi timp mi-am dat seama ce mare

binefacere este să ai lângă tine un om de încredere, căruia să-i poți destăinui tainele sufletului tău… Faptul că m-am adresat lui, că i-am acordat încredere totală şi mi-am deschis inima, a prilejuit să aud şi eu mărturisirea lui, cu privire la slujba pe care mi-a dat-o Domnul în anii grei de suferință la Gherla, pe care altfel nu aş fi aflat-o niciodată. Dar meritul nu este al meu, prin mine însumi, ci este al Aceluia care S-a dat El însuşi pentru mine la cruce, la moarte, şi ne-a lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui (1 Petru 2:21). Slăvit să fie în veci Domnul nostru! Nimic de valoare nu se poate realiza pentru eternitate, decât cu prețul sacrificiului de sine!

În urma primirii unui pachet, ni se dădea şi o carte poştală, prin care să confirmăm familiei primirea pachetului. După primirea pachetului cu bucluc, din pricina scrisorii, în confirmarea trimisă familiei am mulțumit pentru pachet, dar mi s-a dictat şi o propozițiune în plus: “Nu am voie să primesc scrisori”. Soția a înțeles ce a însemnat această mențiune şi a suferit foarte mult la gândul că mi-a făcut un rău, dar nu s-a dat bătută, cu ocazia proximului pachet. O vizitase pe sora Lena Moldoveanu la Sibiu şi a aflat cum au procedat alte soții şi mesajele au ajuns la țintă.

A cumpărat două batiste noi şi pe marginea batistelor pe trei laturi a scris ce a dorit să-mi comunice. Apoi le-a cusut şi din cele două batiste a confecționat o trăistucă în care a pus biscuiți. După ce voi termina biscuiții, soția ştia că voi avea nevoie de batiste, le voi desface şi astfel voi da peste mesaj. Şi eu, fără să bănuiesc nimic, am desfăcut batistele într-o zi, tocmai când începuse percheziția. Aceste percheziții erau folosite şi ca un mijloc de tortură, de tensiune, cu metodele şi spiritul de teroare în care se făceau. Când am văzut şi citit mesajul soției, am fost foarte fericit şi am înțeles din el chiar mai mult decât fusese intenționat. Propoziția care pentru mine a fost o comoară şi a însemnat mult de tot a fost aceasta: “Afară dragostea e vie!” Nu era greu de înțeles ce fel de mesaj dorea soția să îmi transmită prin aceste cuvinte, şi anume: că relațiile dintre credincioşi în ce priveşte întrajutorarea sunt strânse şi calde, că Dumnezeu poartă de griăa familiilor noastre şi că starea de spirit este vrednică de laudă. Această veste mi-a adus o mare mângăiere şi înviorare. Dar ce voi face acum cu batistele, când percheziția se apropia amenințător de locul unde eram eu? A fi

prins cu ele şi a fi interceptat mesajul, ar fi putut însemna sancţiunea cu izolare sau cu tăierea cărţii poştale pentru pachetul următor, şi una şi alta păgubitoare pentru mine. Le-am ţinut în buzunar, m-am rugat Domnului şi am fost scăpat. Percheziţia a încetat înainte de a ajunge la mine. Bun este Domnul şi vrednic de laudă!

Alt mesaj de pe batistă a fost: cazul în care ai citit mesajul meu, în scrisoarea de mulţumire semnează de data aceasta cu numele întreg, Mihail.” Obişnuiam să semnez de fiecare dată cu diminutivul “Mia”. Dar acum m-am conformat sugestiei din partea soţiei şi am semnat “Mihail”, iar ea a înţeles, la rândul ei, că mesajul a fost recepţionat. Aşa a lucrat Domnul în vremurile de bejenie prin care am trecut.

LA MUNCI INTERIOARE DE CONSTRUCŢII, CU FRATELE VISKY

Urmarea interceptării scrisorii din pachetul anterior a fost că m-au scos din lotul de la grădină cu muncile exterioare şi m-au repartizat la un detaşament care lucra la mărirea fabricii de mobilă. Munca nu era deloc uşoară, era istovitoare; trebuia să urcăm pe schele, cu bolovani mari de piatră de munte duşi pe tărgi de lemn, câte doi deţinuţi de fiecare targă. Căratul pietrei era alternat cu transportul de beton, care era tot aşa de greu ca şi piatra.

Dumnezeu a rânduit ca la această muncă să-l am de partener pe fratele Feri Visky, căpetenia lotului de “Betanişti”, din sânul Bisericii Reformate Calviniste. Era mai în vârstă decât mine cu vreo şapte ani. Căram împreună targa cu povara sus, la o înălţime de 6-7 m, şi în momentele de “respiro”, puteam să ne împărtăşim din Cuvântul lui Dumnezeu şi experienţa creştină. Era un om minunat, bine pregătit în doctrinele biblice, cult, aşa că era o plăcere de a fi şi a lucra împreună. Condamnarea lui a fost de 23 de ani muncă

silnică, pentru credinţă. În timpul când era la închisoare, soţia lui, Iuliana, cu cei şapte copilaşi, au fost luaţi din partea de Nord a Transilvaniei şi deportaţi în Bărăgan, în condiţii de mizerie de nedescris. Au supravieţuit prin minuni.

Brigada de construcţii era atunci cazată în celula nr. 7, de la parter, celula mare, în care eram 100 de deţinuţi. Patul meu a fost jos, la nivelul 1, iar a lui Feri era suprapus pe al meu, la nivelul 3. Primisem seara, în jurul datei de 1 septembrie 1963, un pachet de 5 kg de alimente de la soţia mea. Am urcat sus la el, ca să-i mulţumim Domnului pentru darurile primite. Am gustat împreună din bunătăţi, iar pentru Feri făcusem o porţioară şi pentru ziua următoare. Ne-am amintit şi de cei de acasă, şi apoi a urmat stingerea.

În noaptea aceea am avut un vis neobişnuit, din care m-am trezit îngrozit de moarte, vis care avea să fie profetic în desfăşurarea lui în timp. M-am rugat Domnului şi m-am liniştit, apoi am adormit iarăşi. Dimineaţa i-am spus doar atât:

- Feri, în noaptea asta m-am trezit din somn dintr-un vis cutremurător. Eu cred că se va întâmpla ceva cu mine astăzi. Am să-ţi spun visul când vom ajunge la punctul de lucru. Dar eu nu am mai ajuns să-i pot spune visul, deoarece îndată dupa noi, venea şi aghiotantul serviciului politic special “K”. M-a luat cu el şi m-a dus lângă poarta de intrare, într-un birou de anchete. După vreun sfert de oră, a venit un ofiţer de securitate în uniformă, care mi-a pus pe masă un teanc de hârtii şi un pix de scris. Mi-a ordonat să scriu tot ce ştiu despre ce anume vorbesc deţinuţii în celule şi pe la locurile de muncă şi a plecat. Era îndată după ora 8 dimineaţa. Prevestirile din visul meu de noapte au început să ia contur…Faţă de ordinul dat în mod ameninţător, eu m-am rugat şi m-am încredinţat în mâna cea bună a Domnului meu, foarte hotărât de a nu face nici o concesie. Am luat pixul şi am început să scriu: “Subsemnatul… condamnat la… cu privire la solicitările dumneavoastra de a da informaţii despre ce discută deţinuţii între ei, în celule şi pe la locurile de muncă, declar că eu nu pot să execut un asemenea ordin, deoarece eu sunt un credincios creştin şi vreau să trăiesc cu un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi a oamenilor!!! Drept pentru care semnez.” Văzând că nu se mai întoarce, am pus capul pe

masă şi am adormit, iar "pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere mi-a păzit inima şi gândul în Hristos Isus" (Filipeni 4:6-7).

Dar ofițerul nu s-a mai întors până spre seară. M-a întrebat dacă am scris şi am răspuns afirmativ. A luat teancul de hârtii şi pixul de scris şi, fără să citească, a plecat. După vreo jumătate de ora, au venit doi ofițeri care conduceau lucrările Biroului special "K", îmbrăcați în uniforme de ofițeri de securitate, care au început să-şi bată joc de mine şi de credința mea şi, cu amenințări, mi-au spus:

- O să-ți scoatem noi gărgăunii din cap şi credința ta. Ce hal de intelectual eşti tu? Credința ți-a prostit capul. Avem noi ac şi pentru cojocul tău. Acum ai să mergi acolo unde o să-ți putrezească oasele, până ne-om aduce aminte de tine, ori vei bate tu în uşă, să ceri să vii şi să ne spui tot ce ştii.

Au chemat un gardian, căruia i-au dat ordin să-mi ducă bagajul cu efectele de schimb de la celula 7, unde până atunci am fost împreună cu Visky. Când acesta a venit înapoi, mi-a dat bagajul şi restul alimentelor din pachetul primit. Apoi ofițerii i-au dat ordin: "Ia-l şi du-l, ştii unde, acolo unde o să-i putrezească oasele!" Gardianul mi-a pus ochelarii negri pe ochi şi m-a dus la celularul nr. 3, supranumit "Zarca". Era cea mai veche clădire a închisorii din Gherla, construită în anul 1540. Comuniştii au folosit Zarca pentru a frânge conştiințe, a distruge caractere de oameni integri, care până atunci nu cedaseră la scopurile şi metodele lor de a aservi oameni care voiau să asculte mai mult de Dumnezeu decât de ei.

Am coborât din curte mai multe trepte în subteran, până am ajuns în fața celulei nr. 128, care era socotită celebră, prin faptul că acolo a fost ținut în lanțuri ancorate de un inel mare de fier fixat în beton în mijlocul celulei faimosul haiduc maghiar cu numele Rozsa Şandor, pe vremea Imperiului Austro-Ungar. Când coboram pe trepte în subteran, mi-am dat seama că era un element important din visul pe care l-am avut noaptea trecută şi pe care nu am apucat să i-l spun lui Feri. În visul meu se făcea că mergeam la braț cu soția pe o şosea frumoasă, în mijlocul naturii, cu flori şi cântece de păsărele. În drumul nostru ne-a fost dat să trecem pe sub un arc de triumf, care pornea de pe o latură a şoselei, până pe cealaltă parte. Semnificația mi s-a părut a fi, pentru acel portal împodobit cu flori,

chiar căsătoria noastră, drumul în doi, pentru tot restul vieții. Şi drumul continua într-un splendid decor natural, până când în fața noastră a apărut un munte înalt. Şoseaua ocolea muntele spre dreapta, iar eu i-am spus soției:

- Tu mergi pe şosea, iar eu urc pe poteca din față până în vârful muntelui şi ne vom întâlni de partea cealaltă, la poalele muntelui, apoi ne-am despărțit. Ajuns în vârful muntelui, în fața mea s-a deschis o gură de peşteră, în care am început să cobor. Mă atrăgeau nişte flori foarte frumoase, rare, cu petale catifelate, de culoare violetă, culoarea slavei, a sublimului. (Purpura şi violetul se întâlnesc în spectrul luminii. Sunt culorile specifice hlamidelor împărăteşti şi pontificale. Violetul este culoarea trecerii "dincolo" în spectrul invizibil al ultravioletului, mângăierea celor îndoliați.)

Astfel, violetul îmi vorbea despre o moarte: "Acolo îşi vor putrezi oasele", dar unde este vorba despre o moarte, acolo urmează şi o înviere. Cât de scumpe ne erau în aşa situații cuvintele Sfintei Scripturi, ca cele din 2 Corinteni 1:8-10: "iî adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoştință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult…" Am început să culeg una câte una dintre acele flori, până când am făcut un buchet de vreo douăsprezece fire frumoase. Mi-am zis: "Acest buchet am să i-l dau soției Domnica, la reîntâlnire, de cealaltă parte a muntelui." Bucuros, am vrut să mă întorc să ies din peşteră, dar mi-am dat seama că nu mai pot: pereții de stâncă erau abrupți, iar gura de ieşire din peşteră era undeva foarte sus, cu neputință de atins. Orice strigăt după ajutor omenesc era de neauzit. Situația îmi era pecetluită. M-am trezit din vis îngrozit şi tremurând. Aşadar, celula 128 din Zarca de la Gherla era peştera în care eram dat morții, fără chip de ieşire prin ajutor omenesc. (Cuvântul "Zarca" provine din limba maghiară şi înseamnă "încuiat" sau "sub cheie", ca loc de penitență).

Celula "Zarca" era umedă şi rece. În ea erau două paturi de metal suprapuse, străjuite de un bec electric atârnat de tavan, inelul de metal din mijloc, de jos, un gemuleț mic, foarte sus, şi acela acoperit ca să nu poată pătrunde lumina zilei. Aici aveam să stau multe săptămâni ca în valea umbrei morții. După o zi sau două, a fost introdus un alt deținut, mai în vârstă decât mine cu vreo

cincisprezece ani cel puțin, pe care îl chema Pârvulescu, de loc din Piteşti. Fiind la munci exterioare, eu primisem deja îmbrăcămintea de iarnă, dar Pârvulescu, adus de pe celular, arăta a fi într-o stare deplorabilă. Era încă îmbrăcat într-o ținută de vară, cu chiloți albi care-i ajungeau până la genunchi, peste chiloți având o pereche de pantaloni de doc maro, mult mai scurtți decât chiloții, şi pe deasupra şi rupți, o cămăşuță amărâtă, peste care avea o zeghie maronie. Abia ajuns acolo, după vreo două zile, s-a răcit şi s-a îmbolnăvit cu o stare febrilă, cu frisoane de tremura patul cu el. L-am îngrijit câteva zile şi l-am acoperit şi cu mantaua mea. În pachetul primit, soția mi-a pus şi nişte aspirine, aşa că m-am bucurat să-i pot da câte două odată, până s-a făcut mai bine. După multe experiențe pe care le-am avut până atunci, eu bănuiam că ar putea fi un "ciripitor", dar asta nu avea importanță pentru mine, care ştiam că Domnul Isus l-a suferit pe Iuda, până în ultima clipă, ba încă l-a şi investit cu demnitatea de vistiernic al micu lui grup de ucenici, deşi ştia că este un hoț.

Cred că misiunea lui era să mă examineze, cum mă comport în această situație specială în care am fost aruncat, să mă spioneze, ca să ştie ce să raporteze la şefii lui, care probabil să-i fi făgăduit, dacă face o asemenea slujbă josnică, că îi vor da drumul mai repede din închisoare. Faptul că în fiecare zi îmi reamintea cuvintele ofițerilor care m-au aruncat la Zarca: "Acolo o să-ți putrezească oasele" era un indiciu destul de clar… Îmi zicea: "Domnule Iovin, acum se formează un nou lot pentru eliberare din Gherla, dar nouă aici o să ne putrezească oasele, de aici vii nu mai ieşim!" Bineînțeles că el se dădea ca şi mine, că el a fost aruncat acolo pentru aceleaşi motive, neacceptând colaborarea cu securitatea. (Ulterior, când am ieşit de la Zarca, am aflat de la alți deținuți că Pârvulescu din Piteşti era unul dintre cei mai mari "turnători" din Gherla.)

Una dintre minunile de la Zarca a fost şi aceea că acolo, mai ales seara, când ni se băga pe vizetă mâncarea, uneori primeam suplimente, iar alte ori chiar mâncare de regim, ca paste cu brânză, care se dădeau celor epuizați. Iar când Pârvulescu îmi amintea amenințarea cu putrezirea oaselor, eu îi spuneam:"Nu, domnule Pârvulescu, nu vom pieri aici. Eu sunt un copil al lui Dumnezeu şi El

îşi trimite slujitorii Lui, să ne dea aşa mâncare, cum n-am mai mâncat până acum aşa porţii la închisoare. Plantonul deţinut care distribuia mâncarea ajungea cel din urmă la subteran şi, când nu era supravegheat strict de gardian, ne băga mâncare în plus din ce a rămas în ciubăr de la celelalte etaje. Probabil ştia şi el ceva despre acele celule din Zarca fioroasă, că erau adevărate laboratoare ale morţii trupeşti, dar şi spirituale, pentru unii… Pentru mine însă, care ştiam atâtea făgăduinţe şi situaţii din Biblie cu Daniel, Ieremia, apostolii Domnului, aveam convingerea că Domnul este acelaşi, ieri şi azi şi în veci, El nu Se schimbă şi mă va salva şi pe mine. Dar mi-am zis ca şi cei trei: Şadrac, Meşac şi Abed-Nego în Babilon, când au fost ameninţaţi cu aruncarea în cuptorul cu foc: "Iată, Dumnezeul nostru căruia îi slujim poate să ne scape din cuptorul aprins şi ne va scoate din mâna ta, împărate. chiar de nu ne va scoate, să ştii, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălţat!" (Daniel 3:17-18). Şi vai, ce chipuri fioroase au mai înălţat şi comuniştii şi cereau ca oamenii să le aducă închinare… Domnul, de care ascultau corbii şi l-au hrănit pe Ilie cu pâine şi carne, dimineaţa şi seara, la pârâul Cherit, a îngrijit şi de mine în celula 128 de la Zarca. Cum aş putea face să nu strig din toată fiinţa, din adâncul inimii: "LĂUDAT SĂ FIE DOMNUL!!!"

După mai multe săptămâni, (luna octombrie şi o parte din noiembrie), se făcuse ziua de 13 noiembrie 1963. Aveam făcuţi deja cinci ani de închisoare şi lagăre de muncă forţată. După mâncarea de amiază, Pârvulescu a adormit dus. Asta era o altă minune pe care am trăit-o la Zarca: puteam dormi cât am vrut şi nimeni nu ne deranja. De fapt aveau omul lor lângă mine, care mă străjuia. Ei au avut experienţa că mulţi au sucombat în situaţii de felul acesta. De fapt, starea psihică a multor deţinuţi a ajuns să fie deplorabilă, fără speranţă: unii şi-au pus capăt zilelor, neavând credinţa şi nădejdea sfinţilor. Alţii cedau la orice condiţii li s-ar fi pus înainte, numai să scape din închisoare. Nu aşa a fost însă cu cei ce aveau credinţa de acelaşi preţ cu a sfinţilor, care îmi fusese dată şi mie, prin marea îndurare a Domnului Isus Hristos.

În timp ce Pârvulescu dormea, mie mi-a venit în minte că este ziua de naştere a soţiei mele şi am renunţat la somn. Am intrat

într-o stare deosebită, şi prin fața mea aveau să treacă imagini frumoase din viața ei de credincioşie față de Domnul, prin atâtea prigoane prin care a trecut. În aproximativ o oră, Domnul mi-a dat un număr de vreo douăsprezece strofe rimate, în memorie, cu privire la soția mea, potrivit imaginilor care mi-au trecut prin fața ochilor spiritului. În inima mea, la capătul versurilor, am identificat fiecare strofă cu câte o floare din buchetul acela de flori frumoase, strânse pentru ea din peştera visului meu. Îndată ce s-a trezit din somn Pârvulescu, i-am spus că eu nu am putut să adorm de data aceasta, fiindcă mi-am adus aminte că 13 noiembrie este ziua de naştere a soției mele şi iată ce mi-a dat Dumnezeu pentru ea cu această ocazie. I-am recitat din memorie fără greşeală cele douăsprezece strofe. Regret că nu îmi mai aduc aminte acum decât primele două. (Persoana căreia i-am încredințat caietul cu cântări şi versuri de ale mele, pe care Domnul mi le-a dat, l-a făcut pierdut, după plecarea noastră din România spre America…). Iată-le:"E ziua ta, azi, scumpa mea şi-i zi de sărbătoare; Cu drag îmi amintesc de ea, de-aici din închisoare…Acum treizeci şi cinci de ani ai părăsit vecia Şi-ai coborât între duşmani slăvindu-ți obârşia! (Căci din Dumnezeu ne tragem). Apoi i-am spus:

- Domnule Pârvulescu, timpul nostru în celula aceasta este pe sfârşite. Noi în curând vom fi scoşi de aici. Versurile acestea pe care mi le-a dat Dumnezeu astăzi sunt florile din peştera visului meu. Buchetul este gata şi eu trebuie într-o bună zi să i-l duc soției. “Nu piere poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!” Nu ne vor putrezi oasele aici. Timpul meu în această celulă s-a terminat. Mărit să fie Domnul!

Un proverb românesc spune că: “Fiecare pasăre pe limba ei piere.” Eu, cu credința în înviere, Pârvulescu al meu cu necredința şi deznădejdea. Continua şi acum să zică acelaşi refren, pe care i l-au imprimat stăpânii lui:"Nu, domnule Iovin, aici ne vor putrezi oasele…

0 zi sau două mai târziu, înspre seară, se aud paşi energici în hol. Am presimțit că se îndreaptă spre celula unde eram noi, şi aşa a fost. Uşa zăvorâtă cu bare de metal a fost deschisă cu mare zgomot, caracteristic, pentru a crea un şoc psihic asupra celor slabi de credință, menit să le distrugă orice pic de rezistență. Intră în

celulă comandantul politic al închisorii din Gherla, agitat, cu ton marțial, şi ne întreabă pe fiecare: "Cine eşti, cum te cheamă? Cum de ați ajuns aici în această celulă? Ce ați făcut?" Pârvulescu, cu un glas plângăreț, îi răspunde:"N-am făcut nimic, domnule comandant!" "Ce spui, băăă? Aici nu intră cine nu a făcut nimic. O să vedem noi ce facem cu voi, ăştia care nu ați făcut nimic!" Şi a plecat trântind uşa, pe care a zăvorât-o după ritualul obişnuit… Îndată ce a plecat, i-am spus lui Pârvulescu:"Timpul nostru în această celulă s-a terminat. Încă în seara aceasta noi vom fi scoşi de aici şi vom fi duşi în alta. Bietul piteştean o ținea morțiş cu acelaşi refren:"Nu, domnule Iovin, aici ne vor putrezi oasele!"

Jumătate de ora mai târziu, a venit un gardian şi ne-a scos pe amândoi, cu bagajele noastre, din celula 128, pe care nu aveam s-o mai văd decât după 34 de ani, cu totul într-o altă împrejurare, despre care voi vorbi mai târziu… În curtea de la Zarca ne-a aşezat cu fața la perete şi ne-a ținut aşa până s-a întunecat de tot. Au venit doi gardieni şi ne-au luat fiecare pe câte unul, şi astfel ne-am despărțit. Eu am fost dus pe celularul mare la etajul II, într-o celulă mijlocie, cu alți cincizeci de deținuți.

Cât despre Pârvulescu, a fost luat îndată la anchetă, ca să afle de la el despre ce anume am discutat, cum m-am comportat, în ce stare de spirit am fost în acele condiții speciale. Să afle dacă nu cumva rezistența mea s-a frânt şi aş fi gata acum să cedez, ca să devin şi eu informator, gata să colaborez cu organele de securitate, la aşa-zisa operă de reeducare a altora din închisoare, şi apoi şi ajuns în libertate…Vai!!!

Ce anume le-o fi declarat nu ştiu, dar cred că le-a spus adevărul, ca să-şi ia gândul de la ideea vreunei concesii din partea mea!

Se cuvine să amintesc că înainte de experiența cu Zarca, probabil cu câteva zile înainte, stăteam de vorbă cu fratele Visky şi am abordat tema cum ar trebui să fie înțeleasă, spre slava lui Dumnezeu, integrarea noastră în societate în cazul în care am fi puşi în libertate. Răspunsul fratelui Visky a fost minunat, care pentru mine a fost o binecuvântare specială, întrucât şi eu aveam aceeaşi convingere. Iată-l:

- Eu nu am nimic de făcut, decât să trăiesc acelaşi fel de viață în Hristos, pe care am trăit-o şi înainte de condamnare. Nu am nici o concesie de făcut. Prefer să rămân la închisoare, dar liber, decât pus în libertate cu trupul, dar sufletul să fie rob fricii de oameni!

Aceasta discuție a noastră a fost auzită de caralei, care ne urmăreau din clădirea lângă care eram în acele momente, unde geamul era deschis. Ne-au chemat să le spunem fiecare numele şi condamnarea. Nu ştiu dacă fratele Visky a avut ceva interogatoriu după aceea, deoarece noi doi nu ne-am mai întâlnit să putem sta de vorbă. Cu privire la mine, eu laud pe Domnul pentru tot ce mi s-a întâmplat, căci am avut ocazia şi harul să văd credincioşia şi măreția Lui în izbăvirea de care mi-a făcut parte.

Încercările însă nu s-au terminat. Două zile mai târziu, în celula de la etajul II, unde am fost dus după ieşirea din Zarca, a fost introdus şi Pop Alexandru, nu la întâmplare, ci cu misiunea specială să mă denunțe în toată celula (în fața a cincizeci de deținuți), că Iovin este colaboratorul şi informatorul securității, care i-a vândut pe frații lui. O ştire ca asta era extrem de otrăvitoare într-o închisoare cu deținuți politici. Ceea ce securitatea nu a reuşit de-alungul atâtor ani, ultima încercare fiind cea care a eşuat şi eu am ajuns la Zarca, încerca acum Pop Alexandru, un dascăl din comuna Panticeu, (nu departe de Gherla), fruntaş în conducerea Oastei Domnului, care i-a vândut pe ceilalți, (după cum m-au asigurat atâția din Oastea Domnului), adică să mă murdărească şi să mă defaime exact cu ceea ce era el, că sunt informator şi colaborator al securității!

Mărturisesc că atacul acesta a fost nimicitor şi cred că dacă Domnul nu mi-ar fi rânduit să-l am cu mine pe fratele Dan Ioan din Cluj, frate din Oastea Domnului, cu care aveam părtăşie vie în Cuvânt şi rugăciune, m-aş fi prăbuşit… Ce scrie fratele Traian Dorz în cartea “Hristos – Mărturia mea” despre Pop Alexandru este adevărat. Nu tot aşa de adevărat este ce a scris despre fratele Niculiță Moldoveanu, lucrurile rele şi acuze, cu totul în afara realității. L-am sondat pe un reprezentant al martorilor lui Iehova, dacă ei l-au crezut pe Pop Alexandru în acuzele lui murdare, şi m-am liniştit când ei au spus că nu au ținut seama nicidecum de spusele lui, căci îl cunoşteau foarte bine.

Pentru mine a fost un atac diavolesc, la care mărturisesc că am făcut faţă destul de greu, doar prin îndurarea lui Dumnezeu şi legătura caldă şi vie cu fratele Dan Ioan. Acesta era un bărbat mic de statură, dar cu o inimă mare plină de dragoste pentru Domnul şi Cuvântul Lui, şi în plus, de o bucurie molipsitoare, care răspândea atâta binecuvântare în jur. “Ţie, Tată, Ţi se cuvine lauda şi mulţumirea, că l-ai rânduit pentru mine în acele zile, să-mi fie suport şi ajutor duhovnicesc!” După ieşirea din închisoare, cu cine ne-am trezit într-o zi că a venit să ne caute, chiar până la Arad? A fost fratele Dan Ioan, care a făcut de la Cluj până la Arad, cu bicicleta, aproape 300 de km. Numai dragostea Domnului este capabilă de aşa sacrificiu… Fratele Dan care îl cunoştea bine pe Pop Alexandru, măcar că amândoi erau de la Oastea Domnului, dar nu a avut nici o legătură cu el. Acest sărman om va mai apărea de două ori în drumul vieţii mele.

Acolo, în celula aceea, Domnul mi-a dat o cântare, care exprimă clar experienţa grea prin care am trecut, şi fratele Dan a fost primul care a auzit mesajul ei şi melodia:

De n-ai fi fost de partea mea vrăjmaşul când mă prigonea,

De n-ai fi fost Tu, Domnul meu, tăria mea în ceasul greu;

Refren :

De mii de ori mă prăbuşeam şi în ispite-ngenuncheam,

Dar harul Tău m-a ajutat şi pe vrăjmaş l-am alungat.

De nu-mi erai Prieten drag în al durerilor şirag;

Când norii grei m-acopereau şi când duşmani mă-mpresurau;

De nu-mi era iubirea Ta balsamul scump pe rana mea;

Credinţa de n-aş fi avut, între săgeţi aprinse, scut.

Odată venit acasă de la închisoare, preaiubita soră Margareta Bâlc din Oradea, o neobosită slujitoare a Domnului Isus (chiar şi acum, când a trecut de 87 de ani, încă slujeşte, la Oradea şi pe oriunde ajunge) cerea mereu la orice întâlnire, la Arad sau la Oradea, să-i cânt această cântare. Şi ori de câte ori i-o cântam, lacrimi îi curgeau pe obraji, de bucurie, de satisfacţie duhovnicească şi pe alocurea se ataşa şi ea la cântat cu mine!

Celui ce a fost vândut cu o sărutare, părăsit de oameni, chiar de ucenici, şi a fost răstignit pe o cruce, între doi tâlhari, pentru noi şi a noastră mântuire, i se cuvine toată lauda, gloria şi cinstea, acum şi în veci de veci! Amin!

Să spun acum ce s-a întâmplat acasă în timpul acesta. Socrul meu, Gheorghe Roşu, care a fost mecanic de locomotivă la C.F.R., şi a condus trenuri speciale cu înalții demnitari ai României, a avut în acei ani un prieten de aceeaşi profesie, pe domnul M. În vremea când eu eram la închisoare, M. a aflat că fostul lui şef, Roşu de la Arad, are mare necaz în familie, că ginerele lui este condamnat la ani grei de închisoare şi fiica lui cu patru copii este într-o situație grea. M. era acum ajuns om mare la Bucureşti, deputat în Marea Adunare Națională a Republicii Socialiste România şi membru în comitetul ei, deci era un om cu trecere la cei mari… Ia legatura îndată cu socrul meu, îi propune să vină la Bucureşti, să stea de vorbă şi să încerce să-l ajute.

Socrul meu s-a conformat şi s-au întâlnit, oarecum conspirativ, într-o cofetărie în capitală. Domnul M. l-a asigurat că va consulta dosarul meu şi are să vadă ce va putea face. Deci speranțe… pentru cei dragi ai noştri. Atunci când va avea noutăți îl va anunța să vină din nou la Bucureşti să i le comunice. Socrul meu însă nu a mai fost în stare să facă al doilea drum, dar l-a înlocuit fratele meu Nicolae. S-au întâlnit într-un loc potrivit, unde să nu atragă atenția unor copoi nedoriți.

Domnul M. l-a primit bine pe fratele meu li în starea de vorbă pe care au avut-o împreună i-a declarat următoarele:

- Ce am promis, am încercat să fac. Am consultat dosarul fratelui dumitale şi, drept să spun, el ar fi putut să fie de multă vreme acasă, dar ceea ce îi stă împotrivă este aceea că este prea dintr-o bucată şi nu este gata să facă concesii! Ce am putut face eu a fost să îi aşez dosarul deasupra altora, pentru ca să fie luat în seamă de comisia de resort, care lucrează la reducerea anilor de pedeapsă.

Vestea adusă la Arad nu era mulțumitoare, dar pentru soția mea a fost o satisfacție sfântă, când a înțeles pricina pentru care nu am ajuns acasă. Compromisul cu sistemul ateu - comunist ar fi

însemnat o dezonoare la adresa Marelui nostru Mântuitor şi Domn Isus Hristos. Apostolii Domnului, de asemenea, când au ajuns într-o situație similară, adică să admită sau nu concesia, au declarat în fața Soborului: “Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultam mai mult de voi decât de Dumnezeu; căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit”(Fapte 4:19-20). Din confesiunea apostolului Pavel în fața galatenilor (1:10), de asemenea reiese că el nu a acceptat târguiala de nici un fel, când zice: “Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aş mai căuta să plac oamenilor, n-aş fi robul lui Hristos.” Deci, nici o concesie din ce i se cuvine lui Dumnezeu. Mulțumim Domnului pentru exemplul tău lăsat nouă ca moştenire, frate Pavele! Niciodată nu ne alegem cu vreun câştig real pentru Împărăția lui Dumnezeu pe calea trădării Domnului Isus, ci din contra, cu mari pierderi, care nu vor putea fi recuperate niciodată.

Pe la sfârşitul verii anului 1963, m-am îmbolnăvit din nou în aşa măsură că nu am mai putut ieşi la muncă şi am stat în celulă vreo opt-zece zile. Odată, când au venit deținuții de la muncă, au venit şi o droaie de gardieni, ca să ne mute în altă celulă. Când mă vede unul care era şeful punctului de lucru, mă întreabă:"Ce e cu tine, Iovine?" I-am răspuns că sunt bolnav."Şi ți-au dat ceva medicamente, tratament?" Răspunsul meu a fost negativ."Ia, vino cu noi!" Şi trei caralei m-au însoțit de la etajul II spre parter, unde erau medicii deținuți. Asta nu prea s-a întâmplat la închisoare, n-am văzut aşa ceva şi nici nu am auzit. Ajunşi la parter, plutonierul major, care de obicei era ziua de serviciu la poarta principală de intrare în celularul mare, cu care nu vorbisem niciodată, nici nu-i ştiam numele, ieşind sau intrând întotdeauna cu grămada în celular, şi care deci nu avea cum să mă cunoască, m-a surprins când i-a întrebat pe cei trei caralei:"Unde-l duceți pe Iovin?" Eu am rămas mirat când mi-am dat seama că mă cunoştea şi după înfățişare şi după nume. Cum? De unde? Nu ştiu. Ceilalți trei iau răspuns la unison:"La medic, că este bolnav." Plutonierul major, şeful celularului de la poarta de intrare, a strigat în urma noastră:" Duceti-l şi aveți grijă să-i dea cele mai bune medicamente. Iovin este cel mai bun om pe care-l avem în închisoare şi nu e altul ca el!"

Mărturisesc că îmi vine greu să spun aceste lucruri, ca unul care mă laud, caut să atrag atenția asupra mea. Nu! Nu ştiu cum s-au putut întâmpla asemenea lucruri; eu relatez doar fapte istorice, de care eu însumi sunt uimit… Nu am ştiut că sunt atât de bine cunoscut, de cadre cu care nu am vorbit niciodată şi nici nu am stat în fața lor. Să fi fost ceva din miracolul cuvintelor apostolului Pavel, când zice: “ca nişte necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți”???

Interesant este faptul că unii frați creştini mă acuză ca trădător, informator al Securității, şi oameni străini de Dumnezeu să spună astfel de lucruri? Eu nu le meritam. Prin mine însumi niciodată nu aş fi reuşit să câştig chiar şi duşmani de partea mea; nici nu am urmărit faima, căci ce faimă mai poate fi, când eşti îmbrăcat cu haine dungate, la închisoare??? Veneau unii dintre deținuți şi mă asigurau că în curând voi pleca acasă, cu primul lot… Din asta am înțeles că au dat informații bune despre mine, în slujba lor de “turnători”. Dacă există vreun merit în asta, nu mi se datorează mie, ci Aceluia care m-a chemat la o viață nouă, să nu mai trăiesc pentru mine, ci pentru Hristos - Domnul, care m-a iubit şi mi-a dat har. Mărit să fie Numele Lui!

Ca unul care am fost însărcinat cu conducerea detaşamentului de la grădină, nu am făcut uz de nici o autoritate față de ceilalți deținuți. Nu m-am eschivat de la nici o muncă, de la nici o corvoadă. Duceam poverile cu ceilalți, deşi nu mi s-a cerut aşa ceva. Probabil lucrul acesta a fost observat şi, într-o seară, când ne-am încolonat pentru întoarcerea pe celular, urma să ridicăm sacii şi lăzile cu legume şi zarzavaturi pentru bucătărie. În acel moment, sergentul-major Mărcan strigă la mine:"Iovine, tu nu ai voie să duci nici o încărcătură în spinare, ai înțeles? Dă-le ordin celorlalți ce au de făcut, ai înțeles?" Am răspuns:"Da, să trăiți!" Mă supraveghea cu atenție să vadă dacă execut ordinul dat. Sigur, nu aveam încotro decât să execut. Dar, îndată ce plecarăm spre celular, după vreo 15-20 de paşi, m-am dus la unul care era mai bătrân şi slab, i-am luat sarcina din spate şi am dus-o eu, mergând alături de el. În felul acesta am executat şi ordinul gardianului şi am putut să-l ajut şi pe cel împovărat…

Aş mai vrea să adaug că în cugetul meu eram mustrat pentru ilegalitatea de care mă făcusem vinovat, prin aducerea unor zarzavaturi înlăuntrul închisorii pentru alţi înfometaţi, şi tocmai vizavi, cu fratele Visky, care mă gândeam că nu ar fi făcut o asemenea faptă. Într-o zi, pe tronsonul de construcţii unde lucram împreună cu dânsul, a trecut o căruţă plină cu roşii, spre bucătărie. Fiind la câţiva paşi de noi căruţa, câţiva deţinuţi, cu tot riscul, s-au repezit spre căruţă şi au luat roşii, printre care şi fratele Visky Francisc. Nu pot să vă spun ce satisfacţie a fost pentru mine, să mă văd cu cugetul despovărat, că nici fratele Visky nu este excepţie de la a încălca unele norme omeneşti, într-o lume a abuzului şi a nelegiuirii în care trăiam. În 1998, când i-am făcut o vizită împreună cu un grup de fraţi şi surori, la locuinţa din Oradea, am depănat împreună unele amintiri comune din închisoare, dar memoria lui nu l-a mai ajutat să poată reface şi acest episod. Dacă la Gherla nu am fost prins, în schimb, cum am relatat deja, în colonia Stoieneşti am fost prins cu două sfecle pe sub manta şi atunci am primit nişte “palme usturătoare”, dacă ţinem cont de un plutonier antrenat să bată oameni, nişte “bieţi puşcăriaşi”, care abia îşi mai târau picioarele de foame permanentă şi oboseală…

După ce am fost scos de la Zarca, nu am mai stat multă vreme la Gherla. Au ajuns la scadenţă poliţele mele faţă de Biroul Special “K”, copoii Securităţii înlăuntrul închisorii. Pe la sfârşit de noiembrie 1963, a fost alcătuit un lot de aşa-zişi “ireeducabili”, care au fost condamnaţi să ajungă din nou în lagărele de muncă forţată, în pragul iernii, şi anume la Periprava şi apoi la Grind, în Delta Dunării. Printre cei 96 de deţinuţi am fost selecţionat şi eu. Ca urmare, a fost ordonată izolarea noastră în celula din pavilionul II. Acolo am fost puşi din nou la supliciul penibil folosit la închisoare, acela al percheziţiei. Întotdeauna puteam ajunge în conflict cu unii gardieni zeloşi ai regimului comunist.

Din cauza faptului că am fost socotiţi “neconvertiţi” ideologiei comuniste, chiar după ani grei de închisoare, probabil că percheziţia a fost ordonată să fie făcută foarte amănunţit. Primul lucru care mi-a venit în gând a fost micuţa fotografie a celor patru copilaşi în jurul mamei lor. Mi-am pus problema ce o să fac dacă va fi găsită şi nu aş fi vrut s-o pierd cu nici un chip. Am scos-o din

ascunzătoarea de la cojoc şi mi-am zis că vreau să-i văd pentru ultima dată. I-am sorbit din ochi pe fiecare în parte îndelung, ca pentru ultima dată, hotărât că în mâna caraleilor nu o voi lăsa intactă. Am rupt-o frumuşel în două, apoi pe cele două bucăți, suprapuse, le-am înjumătățit din nou şi s-au făcut patru şi aşa mai departe până au ajuns nişte bucățele mici de tot. Înainte de a le arunca, aşa ca să li se piardă urma, căci percheziția se apropia amenințător de locul unde eram eu, am dorit să mai văd dacă a rămas vreun căpşor întreg din numărul celor cinci. Spre uimirea mea, care a făcut ca să fiu străbătut de un fior din creştet până în tălpi, toate cele cinci capete au rămas intacte! Am zis: “Asta este o minune” şi am primit puterea şi hotărârea să nu le arunc. Am ascuns toate bucățelele la locul lor, în căptuşeala de la cojoc. Am considerat ca un semn dumnezeiesc acest fapt; şi dacă Domnul a făcut minunea aceasta, o va face şi pe aceea de a le păstra până la ajungerea acasă, la cei dragi. Cu rugăciune, m-am încredințat Domnului.

Un plutonier major, la care am ajuns la rând cu percheziția, când mă vede îmi spune:"Ce e cu tine Iovine în acest lot? Nu se poate să fii şi tu printre cei ireeducabili! E o greşeală!!" Nu avusem nici un fel de tangențe cu acest gardian şi mă miram de unde mă cunoaşte, şi încă pe nume…. Eu ştiam însă că nu este la mijloc vreo greşeală, din punctul de vedere al regimului politic şi al motivelor pentru care am fost arestat şi condamnat. Toți am fost băgați la grămadă şi condamnați la ani grei de închisoare, şi cu toate astea, cu unii dintre cei condamnați, comuniştii-atei aveau răfuieli speciale, şi printre aceştia eram şi eu.

Aveam în inima o bucurie deosebită, căci eram pe punctul de a sfârşi un alt episod al tranzitului meu prin Gherla: lacrimi, slăbiciuni, boli, experiențe de neuitat, dar şi biruințe spre gloria eternă a Marelui nostru Mântuitor şi Domn, Isus Hristos! Mai aveam şi bucuria că în acest lot a ajuns şi Popa Petru de la Batiz, despre care auzisem de la alti frați din Oaste, dar pe care aveam să-l întâlnesc abia acum. El a lucrat la bucătăria închisorii şi ca polonicar la distribuirea mâncării pe celule.

Spre mirarea mea, în acest lot apare şi Pop Alexandru, care era considerat inapt pentru orice fel de munci, din pricina văzului

care era foarte slab, datorită unei anomalii serioase. Dacă voia să citeasca ceva, trebuia să-şi apropie hârtia de unul dintre ochi care era mai bun, până la 3-4 cm. Deci, era nedrept a se trimite în lagăre de muncă un om inapt. Avea însă Pop Alexandru alte “virtuți”, acelea de a-i vinde pe frați, aşa că lesne a fost recrutat şi la închisoare ca "turnător”, de organele de Securitate. Aşa ceva au vrut şi securiştii din Arad să facă din mine, când m-au arestat în mod secret pentru prima dată… Mulți au fost răpuşi de metodele draconice pe care ei le-au folosit, la baza cărora a stat minciuna şi crima. Domnul Isus l-a numit pe stăpânitorul lumii, pe Satan, criminal şi mincinos, şi chiar “tatăl minciunii”, adică originatorul acestui păcat care-l tăgăduieşte pe Dumnezeu!

Am plecat cu trenul, până la Brăila. De acolo, pe cunoscutul bac, până la colonia Periprava. Drumul spre Deltă a fost extrem de greu: două nopți şi o zi. Colonia de munca Periprava. Auzisem despre ea de la alți deținuți, acum însă o voi cunoaşte în mod nemijlocit. Bucuria a fost una singură, că în sfârşit am ajuns la destinație. Nădejdea mea era şi aceea că ajuns la Periprava, voi întâlni alți frați în credința Domnului Isus, cu care mă voi bucura în părtăşia în Cuvânt şi chiar la “frângerea pâinii”. În cazul frângerii pâinii, unul dintre noi trebuia să renunțe la pâinea lui pe ziua aceea. Muncile din Deltă au fost cunoscute mai ales prin tăierea stufului, despre care au vorbit şi au scris alții; eu nu am ajuns la tăiat stuf. În schimb, odată repartizați în brigăzi, am ajuns la muncă de plantat butaşi de vie. În felul acesta aveam să mai cunosc câte ceva şi din tainele viticulturii. Numai că acum era iarnă în plin, decembrie şi ianuarie. Drumul spre gospodăria unde urma să lucrăm a fost lung, de 7-8 km, fiind transportați în remorci deschise, trase de tractoare. Trebuia să stăm pe şezut în acele remorci, pe fundul cărora erau ceva tulei de porumb, folosiți de alți deținuți încă din toamnă, sfărâmați şi înghetați de toate ploile care au curs peste ei. Practic am stat pe gheață şi, în plus, vânturile în Delta Dunării cu teren deschis spre Răsărit şi Miazănoapte, băteau cu furie, uneori cu ninsori, aşa că aveam impresia că zăpada nu va ajunge niciodată să atingă pământul. Am suferit de frig cum greu se poate spune.

Un lucru cu totul neaşteptat avea să mă îmbucure mult, să văd căile ascunse ale Domnului, cum a lucrat El şi în viața altor copii ai

Săi, tocmai când regimul de detenție se înăsprise față de noi. Cu ocazia asasinării preşedintelui Statelor Unite J.F. Kenedy, care a avut loc în timpul acela, gardienii ne batjocoreau, că sprijinul şi speranța noastră a deținuților a trecut pe lumea cealaltă. Tocmai în acele zile, fratele Popa Petru din Batiz a fost chemat într-o seară pe înserate, să vină să-şi ridice pachetul venit de la familie, veste mare şi bună pentru un deținut. Întors în baracă cu pachetul, pentru care i-am mulțumit împreună Domnului, mi-a spus ce se întâmplase acolo. Gardianul tocmai îi verifica cele primite. Era rândul la o punguță cu mai multe cornulețe făcute de soția lui, ca pentru un soț iubit. Caraleul îi rupea cornuleț cu cornuleț, până ce au rămas doar două, când s-a deschis uşa şi o suită de ofițeri superiori de la Bucureşti, de la Direcția Penitenciarelor, a intrat înlăuntru. Când a văzut cum i-a ciopârțit cornulețele, unul dintre ofițeri i-a spus:"Ce faci, tovarăşe? De ce îți bați joc de cornulețele acelea şi de pachetul pe care l-a primit?" Subofițerul cu pachetele a amuțit! "Dă-i pachetul şi lasă-l să se bucure de el!" Dar lucrurile nu au rămas doar la atât. Cei ce primeau pachet, de obicei îl împărțeau cât mai rațional, ca să aibă supliment la mancarea extrem de slabă ce ni se dădea. La început, fratele Popa a folosit cornulețele ciopârțite de gardian şi le-a reținut pe cele întregi la urmă. Într-o seară, a ajuns la rând primul dintre cele două rămase. Ce să vedeți? Înlăuntru era o scrisoare de la soția lui. Bucuria fratelui Popa a fost la culme. I-am mulțumit Domnului din toată inima pentru harul acesta, pentru minunea care a intervenit şi a curmat ruperea acelui cornuleț. Seara următoare a venit rândul ultimului cornuleț. Când l-a rupt cu grijă, înlăuntru era o fotografie a soției cu toți copiii pe lângă ea, şi nu erau puțini… A venit din nou la patul meu şi mi-a arătat fotografia, pentru care am avut un nou prilej să-i mulțumim Domnului. Putem spune cu deplină încredere că tot ce face Domnul e MINUNAT, ca şi unul dintre cele 111 nume ale Domnului Isus din Sfânta Scriptură. Unitatea în sânul Dumnezeirii este perfectă: Unul şi totuşi Trei, Trei şi totuşi UNUL. Pentru această unitate S-a rugat Domnul Isus pentru urmaşii Lui (Ioan 17). Când această unitate cu Capul slăvit al Bisericii este o realitate, niciodată nu va fi între aceşti urmaşi ai lui vreo luptă pentru putere, pentru întâietate.

Niciodată această unitate nu va fi supusă metodelor democrației, doi împotriva a trei, sau invers… Toți vor fi o unitate în gândire, când s-a realizat dezbrăcarea de sine, gloria de sine, despre care este scris în Filipeni 2:5-7. Nimic nu se ia pe apucate, cu japca, în poporul lui Dumnezeu. De aceea, de când m-am întors la Dumnezeu, nu am acceptat să fac parte dintr-un comitet sau sfat de frați, care este o expresie a democrației atât de la modă în zilele noastre. Darurile de slujire sunt o rânduire dumnezeiască, o ordine stabilită de Dumnezeu, care se face prin selecția realizată de Duhul Sfânt. Aşa scrie la 1 Corinteni 12, despre daruri, iar în versetul 11 este arătat că aceste lucruri le face unul şi acelaşi Duh Sfânt, care îi dă fiecăruia după cum vrea El, Duhul Sfânt, nu cum voieşte omul. Sunt destui contrafăcători şi în zilele noastre, care au schimbat în desfrânare ordinea divină. De aceea slujba în adunare este o operă dumnezeiască, la care se supune cu bucurie şi ascultare orice copil al lui Dumnezeu, care se supune Capului Hristos.

Asta trebuie spus sus şi tare, că nu avem voie să călcăm în picioare Cuvântul lui Dumnezeu, nu avem voie să trecem peste ce este scris! (1 Corinteni 4:6). Şi nu cum zice un auto-înscăunat pastor, care a făcut şi el ceva studii de teologie aici. A ținut să afirme că el are ultimul cuvânt în orice problemă, după dictonul latin: “Primus inter pares!” (primul între părți). Aşa se face că a făcut cu câțiva ani în urmă o nouă “constituție a Bisericii, “după capul lui şi nu după Hristos” şi l-a pus pe fiecare membru să o semneze. Cei ce nu au vrut să semneze, fiindcă era împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, automat au fost lăsați pe dinafară.

Nu trebuie deplânsă înlăturarea dintr-o astfel de biserică, cu astfel de păstor, ci ea trebuie părăsită (Evrei 13:13). “Să ieşim dar afară din tabră la El să suferim ocara Lui.” Nu este de mirare că s-a înscăunat prin rebeliune şi răscoală de tip comunist, căci învățase şi filosofia comunistă. De asemenea citise în țară eseul “Locul creştinului în societatea comunistă”. Autorul menționează acolo că revoluția comunistă a avut nevoie la început de omul crud, fără scrupule, gata să-i omoare şi pe cei din familia lui, şi l-au găsit foarte repede, căci asta este natura omului în starea decăzută, cum îl descrie Biblia. Dar după ce revoluția a fost realizată, au avut nevoie de un tip de om nou, bun, liniştit, mulțumit, prin care să-şi

asigure la nesfârşit dominaţia asupra mulţimii. Dar acest tip nou de om nu a mai apărut niciodată, ci “revoluţia” s-a dezvoltat într-o dictatură tot mai cruntă, până când a falimentat cu totul.

Aşa se face că, inoculat cu morbul rebeliunii, m-a invitat şi pe mine într-o seară la el acasă, împreună cu alţi bărbaţi din biserică, şi ne-a spus textual:"Fraţilor, v-am chemat să vă spun că am întocmit o listă cu 34 de semnături, în virtutea căreia spunem păstorului să-şi ia catrafusele şi să plece!" Unul dintre cei invitaţi l-a divulgat familiei păstorului şi… ce a urmat după aceea!!! Dorea tinerelul teolog ca la terminarea anului 4, să-şi aibă o biserică asigurată pentru el… prin uneltire mârşavă. Când a fost luat la întrebări în comitetul bisericii şi de familie, a tăgăduit categoric, deşi noi eram atâţia bărbaţi care am auzit acele vorbe. De ani de zile, acel păstor s-a dovedit a fi mai degrabă un activist social religios, decât un păstor al unor sărmane oi rămase fără păstori adevăraţi, rânduiţi de Dumnezeu! Metoda lui a fost preluată şi de alţii şi să nu ne mirăm, căci noi am ajuns la ceea ce zice Biblia despre “zilele din urmă”.

În adevăratele adunări ale lui Dumnezeu există TEOCRAŢIA, şi nu DEMOCRAŢIA. Conducerea de sus, Cârmuirea Divină şi nu ce zice mulţimea, poporul, căci aceasta, împreună cu preoţii ei, L-au dat morţii pe Fiul lui Dumnezeu, Domnul Slavei. A rămâne într-o astfel de biserică, cu revoluţionari fără scrupule, este o vătămare a onoarei MARELUI PĂSTOR AL OILOR, care a spus: “Eu sunt Păstorul cel bun! Eu îmi dau viaţa pentru oi!” Pop Alexandru, din Oastea Domnului, pe care a terfelit-o prin viaţa lui, care i-a vândut pe fraţi şi i-a denigrat în faţa lumii, a venit “trimis” de securiştii Biroului Special “K”, în Delta Dunării cu un singur scop: să mă defaime şi să mă lanseze şi la Periprava că sunt colaboratorul Securităţii şi că i-am trădat şi vândut pe fraţii mei de credinţă! Şi minciuna asta a prins la unii, care voiau să-şi acopere nelegiuirile lor prin denigrarea mea, dar cei mai mulţi au rămas neatinşi de acest virus. Fiecare dintre noi avem să ne dovedim credincioşia faţă de Domnul, prin viaţa trăită şi prin roadele rămase pe urmele noastre. În lucrarea lui Dumnezeu este adeverit nu cel ce face anumite lucruri, care pot fi făcute şi de păgâni, ci acela care trăieşte în Hristos şi Hristos trăieşte în el.

Cei apropiați mie au venit şi mi-au spus acest lucru şi m-au slujit, printre ei şi domnul Prunduş Augustin, preot greco-catolic, cu doctoratul în teologie luat la Roma. Cu dânsul am avut o bună părtăşie în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest om s-a opus cu toată vigoarea defăimărilor lui Pop Alexandru (probabil auzise despre el şi de la alții ce a făcut în Oaste), aşa că poziția lui demnă între mulți deținuți a fost bine primită şi apreciată. Domnul Almăjean, de care am amintit în relatările despre munca la grădină, s-a dus într-o zi direct la Pop A. să aibă o discuție între patru ochi cu el, să-l înfrunte şi să ceară dovezi:"Noi, cei care am lucrat la grădina închisorii atâta vreme, l-am urmărit pe Iovin toți, pas cu pas, şi nimeni nu a putut spune nimic rău. Cum poți să-l acuzi de lucruri pentru care nu poți să dai dovezi?" Pop i-a răspuns:"Şi eu am fost împreună cu el prin celule, îl cunosc, aşa este cum ziceți, dar nu am ce să fac!..." Cu alte cuvinte spus:"Ăsta-i rolul pe care trebuie să îl joc. Am intrat în horă şi trebuie să joc, căci altfel mă calcă alții în picioare..." Bietul de el, era robul Securității, a intrat în hora lor şi spera la o eliberare mai curândă din închisoare... În luna ianuarie, la Periprava fiind, m-am îmbolnăvit foarte grav şi am fost internat la baraca-staționar pentru cei bolnavi. Era vorba despre o revenire cu recrudescență a insuficienței hepatice, în care colecistul îmi crea suferințe mari. Medicii deținuți însărcinați cu dispensarul m-au chestionat de antecedente la acest capitol. Erau doi medici cu acest serviciu atunci. Eu le-am spus că am suferit mult şi am fost tratat pentru diagnosticul de “lambliază”. Tratamentul a fost, după multe sondaje duodenal, cu nişte pastile mici de culoare galbenă, cu numele de atebrină. Doctorul deținut mi-a făcut şi el sondaj duodenal şi mi-a administrat atâta atebrină, zile în şir, până m-am făcut galben de tot şi eu nu ştiam, că oglinzi nu erau şi nici nu mi s-a spus. Dar într-o dimineață a venit comandantul lagărului din Periprava, un bărbat înalt şi zdravăn, cu gradul de maior, şi a ordonat ca toată lumea, şi cei grav bolnavi, să iasă în curte la numărătoare. Aşa am ieşit şi eu, cum am putut... Cum m-a ochit maiorul pe mine dintre 1000 de deținuți, galben ca ceara, i-a întrebat pe doctorii deținuți:"Dar ce aşi fpcut cu deşinutul pla, de este galben ca ceară?" Am ajuns intoxicat de atebrină, căci doctorii deținuți nu aveau laboratoare sau alte facilități să poată analiza rezultatul unui tratament. Bietul medic, a făcut experiență pe mine, nu pot şti sigur cu ce scop; bănuieli am avut, dar nu şi dovezi sigure.

În aceste condiții, l-am invitat prin cineva pe Pop Alexandru să vină până la infirmerie, că vreau să-i vorbesc. Eu primisem gândul că sunt la un pas de moarte şi să-i ofer posibilitatea unei confesări, să nu rămână în păcatele lui legat pentru eternitate, cum a declarat Domnul Isus în Ioan 20:23. Ca să-i ofer şansa cea mai bună, i-am spus, că nu ştiu să îl fi supărat cu ceva în timpul cât am stat împreună în celule la Gherla. Dar dacă totuşi a fost ceva considerat de el aşa, eu îl rog să mă ierte, în Numele Domnului. Asta cu atât mai mult cu cât eu poate voi pleca pe drumul fără întoarcere. El a rămas surprins de gestul meu neaşteptat şi nu a putut răspunde nimic…

Cu Szke Ladislau nu m-am mai putut întâlni după ce fusesem în celula 90 împreună, ca să putem avea explicațiile necesare celor întâmplate. Am oarecum convingerea că Pop a strecurat în mintea lui Ladislau gândul că sunt informator al Securității şi că i-am vândut pe frați. În lipsa lui Szke, care s-a retras cu totul din orice fel de legătură cu mine, Pop a avut tot timpul să se ocupe de mine, cu privire la care a primit sarcini speciale. Cred că prin formula lui cu postul negru de o zi şi cu cercetarea de sine până în pruncie, ca să ne cunoaştem şi să ştim de ce trebuie să ne pocăim, o fi vrut să afle mărturisiri intime de ale mele, ca apoi să le aducă la cunoştința securiştilor, ca aceştia să ştie cum să mă destrame şi să ajung şi eu colaborator al lor… Totul a rămas însă nefructificat, căci eu fusesem scos din nou la munci. De altfel, nici nu ar fi avut ce afla, deoarece chiar şi înainte de întoarcerea la Dumnezeu, în relațiile cu oamenii am trăit într-un chip onest şi respectuos.

Ultimul lucru pe care îl amintesc despre Pop Alexandru este acela că după vreo doi ani după eliberare a venit la Arad şi m-a căutat în mod special ca să-şi ceară iertare pentru felul cum s-a purtat față de mine la închisoare. Şi l-am iertat, după Cuvântul lui Dumnezeu, l-am dus şi la adunare, unde l-am prezentat, şi a fost primit să ia Cuvântul. La fel, l-am dus şi la frații țigani. Nu ştiu şi nici nu am aflat cum şi-o fi rezolvat problemele cu frații din Oastea Domnului şi dacă ar mai fi putut fi iertat de aceştia. Cert este că Traian Dorz, în memoriile lui scrise şi publicate, spune lucruri foarte grele la adresa lui. Semn că nu a avut loc vreo împăcare. Noi ştim despre un alt Alexandru, din Noul Testament, care i-a făcut mult rău

apostolului Pavel şi pe care, împreuna cu Filet, i-a dat pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească. Păcatele lor au fost că au pierdut un cuget curat şi astfel au suferit naufragiul cu privire la credință (1 Timotei 1:20).

Marea binecuvântare de care am avut parte la Periprava a fost reîntâlnirea cu mai mulți frați betanişti, dintre care pe unii i-am cunoscut, iar pe alții nu. Primul dintre ei îl amintesc pe fratele Dezsi Zoltan, preot reformat, cu care am stat mai multe săptămâni în baraca dispensar. El suferea de tuberculoză pulmonară. Zoli, cum îi spuneam noi, le-a mărturisit celorlalți betanişti că Domnul l-a cercetat prin legătura cu mine şi el s-a întors cu adevărat la Domnul prin părtăşia cu mine. El fusese în celulă şi cu Niculiță Moldoveanu, de la care învățase o cântare pe care o cântam împreună adeseori în duet, eu melodia, iar el basul. Avea o frumoasă voce de bariton. Cântarea era:" Cer senin, cer senin, plin eşti de lumină, plin/Vino-n viața mea, vin după tine suspin/Cer senin, cer senin."

Dar cu noi îi aveam în părtăşie şi la frângerea pâinii pe Iakab Alexandru şi pe unii de care nu îmi amintese numele lor. De la baptişti era Balog Adalbert, de la Oaste era Popa Petru. Un avocat din Oradea, s-a convertit la credință prin legătura cu frații din închisoare. Cu ocazia unei strângeri laolaltă la Periprava, am amintit ceva din Cuvânt în legătură cu botezul, cu totul neintenționat. Din acel moment, Popa Petru s-a supărat atât de tare, că a rupt orice legătură cu noi. Mi-a părut rău de această întâmplare şi nu mi-am dat seama în acele clipe că doctrinarii Oastei Domnului țin morțiş la botezul copiilor mici, cum se practică în biserica ortodoxă. Eu nu am avut nici cea mai vagă intenție în ce am spus, dar am înțeles cu durere cât de sectari sunt unii.

Boala mea s-a agravat însă, şi nu mai ştiam ce este de făcut, decât să privese la cer, căci Domnul are orice soluție şi ia aminte la nevoile mele, aşa că voia Lui pentru mine era mai sfântă ca orice pe pământ. Cine vine la mine la infirmerie într-o zi? Fratele avocat care tocmai primise pachet de la soția lui. În pachet erau şi zece fiole de extract de ficat, cu vitamina B12. El îmi spune cu o față radioasă:"Eu mă simt sănătos şi nu am nevoie de ele. Am primit un îndemn să ți le dau ție, ştiu că aşa ceva îți va prinde bine." Pentru această faptă, el a plecat foarte fericit înapoi la baraca lui.

Îndată le-am predat unuia dintre cei doi doctori cu rugămintea să mi le administreze. Mai luasem de multe ori înainte de a intra la închisoare şi ştiam că sunt foarte dureroase în țesutul muscular, unde pătrund. Dar acum nu mai era problemă de acele dureri, aşa că medicul i-a încredințat felcerului deținut sarcina să mi le administreze. Tratamentul a început chiar în ziua aceea. Felcerul mi-a spus să mă întorc cu fața în jos şi unul din şolduri să-l las descoperit. Am tras cu coada ochiului să văd ce face şi am văzut că a tăiat cu lama vârful fiolei şi a tras conținutul în seringă. Mă aşteptam acum la durerile din muşchi, dar spre surprinderea mea, nimic nu s-a întâmplat, nu m-a durut decât înțepătura uşoară a acului. Îndată mi-am întors capul să-l văd ce face, iar el, întors cu spatele spre mine, a golit conținutul seringii pe pământul din baracă. Nu am obiectat nimic. După ce a plecat, m-am uitat să văd locul unde a golit seringa şi am văzut clar pata de lichid pe sol… Bucuria pe care am avut-o când mi-au fost dăruite injecțiile cu câteva ore mai devreme s-a dus!

Atunci am strigat în rugăciune la Domnul şi am zis:"Doamne, dacă nu intervii Tu, sunt pierdut!" Mi-am dat seama că era un om care îi ura pe "pocăiți", că or fi ajuns la el veştile pe care amicul Pop le-a răspândit peste tot… Acum Pop nu mai era în colonie, a dispărut subit şi am înțeles că a fost dus înapoi la Gherla, să dea raportul stăpânilor lui şi să îl mai poată folosi acolo şi în alte cazuri. Şi-a împlinit slujba până la capăt cu privire la mine.

Încă nu-i împărtăşisem nici unuia dintre frați nimic, doar Domnului în rugăciune, şi a şi venit un ordin ca felcerul să meargă în brigada de lucru la câmp, că sunt destui cei doi medici, pentru munca pe care o au de făcut. Fulgerător a intervenit Dumnezeu şi felcerul şi-a terminat munca la infirmerie odată cu injecția pe care mi-a ratat-o voit. Le-am împărtăşit apoi experiența fraților, şi bucuria noastră în Domnul a fost mare. Mai aveam nouă fiole, pe care mi le-a administrat apoi unul dintre medici, cu mare conştinciozitate. Situația mea s-a îmbunătățit simțitor. Gălbeneala cauzată de atebrină a dispărut. MĂRIT SĂ FIE DOMNUL CEL VREDNIC DE LAUDĂ! AMIN!

Aşa am ajuns la sfârşitul lunii februarie, în ultima zi, care era o zi de an bisect, adică luna avea 29 de zile, cum se întâmplă tot la

patru ani. Cerul era acoperit cu nori şi de dimineața a început să ningă puternic. Zăceam încă bolnav în baraca în care eram de atâta vreme, când am primit înlăuntrul meu o comandă clară:

- Scoală-te şi te îmbracă. Ia pufoaica pe tine şi iesi în curte! M-am conformat îndată şi am luat-o pe liziera de Răsărit a coloniei. Ajuns acolo, m-a năpădit o bucurie cerească, aşa cum nu poate da lumea aceasta. A fost o repetare a experienței din iunie 1959, când eram la Timişoara şi mi s-au pus lanțurile la picioare. Mă rugam şi-i mulțumeam Domnului pentru harul special care mi-a fost rezervat acelei zile. Prezența lui Dumnezeu o trăiam aievea şi Duhul Sfânt m-a umplut cu har şi cu o plinătate de binecuvântare ce se revărsa asupra mea cu atâta intensitate, încât nu o mai puteam suporta. Simțeam că mor sub povara ei şi a trebuit să mă rog:“Doamne Tată, Te rog în Numele Domnului Isus, opreşte această stare de binecuvântare; este prea mare pentru mine şi nu o mai pot suporta, simt că mor dacă continuă aşa şi nu sunt vrednic de o aşa moarte slăvită! Mulțumesc Tată, în Numele Fiului Tău, Amin!”

În cipa următoare, nivelul extazului spiritual ce mi s-a dat de sus a coborât la nivelul la care am putut suporta povara de slavă pe care am primit-o de la Domnul! Am început să cânt, cântare după cântare, în timp ce mă plimbam în sus şi în jos pe liziera de Est a lagărului de la Periprava. Mi-am croit prin zăpadă poteca mea, pe care nu circula nimeni în afară de mine, iar la cântările mele asista nu numai cerul, ci şi cele trei sentinele din trupele de Securitate, care ne păzeau, doi la colțuri şi unul la turela din mijloc. A fost posibil acest lucru, fără să se sesizeze vreun gardian, deoarece între mine şi poartă, unde erau gardienii, era în funcție un motor puternic, care genera curent electric pentru colonie. Era o explicație a mea rațională în acele momente, sau poate a fost o minune, cum minune a fost şi fericirea pe care am trăit-o. Ziua de 29 februarie 1964, an bisect, a rămas pentru mine de neuitat. Când vreau să stabilesc în ce an va fi un nou an bisect, întotdeauna încep socoteala de la anul 1964, când eu eram în lagăr la Periprava, şi în care Domnul mi-a ridicat un stâlp de aducere-aminte a gloriei Sale, a prezenței Sale. Mărit să fie Domnul! A fost o întărire a mea în credință, pentru etapele care aveau să urmeze. Am împărtăşit cu

fratele Dezsi cele petrecute şi ne-am încredinţat împreună în mâna cea bună a Domnului, iar după aceea şi cu alţi fraţi cu care am avut părtăşie.

În luna martie o parte dintre deţinuţi am fost mutaţi la colonia Grind, care era la Răsărit de Periprava. În această colonie eram în jur de 1000 de deţinuţi. În prima jumătate a lunii aprilie se făcuse mare mişcare în colonie. Era o zi de duminică, cu soare. Au fost strigate în dimineaţa aceea vreo 50 de nume de deţinuţi şi li s-au dat ordin să predea îmbrăcămintea primită de la colonie. Toţi aşteptau cu sufletul la gură ca să se continue cu vreo alta dar spre dezamăgirea multora, operaţiunea s-a încheiat în orele dimineţii.

Două evenimente tragice i-au zguduit pe deţinuţi în acele zile la Grind. În primul rând, în după-amiaza acelei zile de duminică, un deţinut din echipa care ajuta la curăţit zarzavaturi la bucătărie, după ce a văzut că a pierdut şansa să fie strigat, (căci noi ziceam că cei strigaţi vor merge acasă) a suferit un şoc nervos, cu atacuri la inimă, cu frecvenţa de un şoc la fiecare minut. Patul acestui deţinut era lângă patul meu, aşa că l-am putut vedea timp de 36 de ore, cât a mai trăit. Cei doi medici deţinuţi l-au străjuit tot timpul, fără să-l poată ajuta cu ceva. I-am întrebat cum de a putut să supravieţuiască 36 de ore în condiţiile astea? Răspunsul a fost că trebuie să fi avut o inimă foarte puternică. Nu a mai putut suporta condiţiile din închisoare şi l-a apucat disperarea, a pierdut orice speranţă de libertate şi de viaţă. A fost pentru mine o experienţă cutremurătoare, să văd o fiinţă umană în spasmele morţii, lângă mine. Cei din familia lui or fi aşteptat cu nerăbdare ca într-o bună zi să-l vadă acasă în mijlocul lor, să le poată povesti prin ce suferinţe a trecut, dar toate speranţele lor aveau să se năruie, dragul lor nu s-a mai întors, şi-a sfârşit drumul vieţii la Grind, un lagar al suferintelor fără nume şi al morţii. Al doilea eveniment care a zguduit deţinuţii de la Grind, tot în zi de duminică, a fost acela al unei sinucideri. Un preot ortodox a pierdut orice credinţă cu privire la sine, că va mai ajunge ziua eliberării. Răbdarea lui a ajuns la o limită de jos, peste care nu a mai putut să treacă. Câte speranţe s-au năruit în anii care au trecut şi acum nu i-a mai rămas nici una!… A profitat de faptul că era singur în baraca lui în aceea zi şi, cu un cearceaf de pat făcut sul, s-a spânzurat de două paturi de

metal suprapuse… Disperarea i-a cuprins pe mulți, care au ajuns la limita puterilor de supraviețuire şi nu au mai putut face un pas mai departe. Sigur că în asemenea situații Diavolul are un arsenal vast de gânduri negre cu care să atace biata făptură umană. Nu te-ai aştepta să ajungă la un aşa deznodământ un "slujitor al altarului" dintr-o biserică ortodoxă.

În aceste condiții, pe la sfârşitul lunii aprilie, ori să fi fost chiar începutul lunii mai, mi-am adus aminte şi eu de cei dragi ai mei. A spune că nu aş fi dorit să ajung şi eu în mijlocul familiei cât mai curând ar fi un neadevăr. Într-o noapte, am avut un vis care m-a cutremurat. Cărarea vieții mele, care şerpuia prin nişte locuri foarte periculoase, se făcea tot mai anevoioasă, tot mai grea. Pe stânga şi pe dreapta cărăruii erau postați nişte piloni masivi de metal, din care ieşeau nişte brațe metalice ca nişte căngi fioroase, gata în orice moment să mă înhațe, să mă prindă în ghearele lor. Era extrem de periculos să mă pot strecura printre ele: când mă feream cu grijă de unul, surprinzător apărea un altul de cealaltă parte amenințător, iar pilonii păreau ființe vii.

În anii care au urmat celui de-al II-lea Război Mondial, am vizionat filmul american cu titlul "Sergentul York". Nu am fost amator de filme, dar în împrejurările anilor când m-am întors la Dumnezeu, acest film m-a impresionat prin două elemente, care au concurat împreună la convertirea sergentului York. Acesta trecea prin nişte mari frământări sufleteşti, când a fost surprins de o furtună năprasnică în mijlocul unei păduri pe unde trebuia să treacă drumul lui. Vântul puternic dezlănțuit făcea un pericol din fiecare copac, cu crengile ca nişte brațe uriaşe, care căutau să-l înhațe. Se vedea totala lui neputință în fața puterilor naturii, cât şi încercarea lui disperată de a ajunge la un liman de lumină şi siguranță.

Al doilea element, prin contrast, a fost acela când, în sfârşit, a ajuns în localitatea lui natală, scăpat din hățişurile fără sfârşit ale pădurii şi din furtuna prin care a trecut, şi a ajuns lângă o biserică cu geamurile luminate. O melodie suavă venită ca dintr-o altă lume l-a pironit pe loc. Ce să facă? Să-şi vadă de drum sau să intre? Zdrențuit, cu hainele ude, a decis totuşi să intre. Era împins de o forță lăuntrică irezistibilă. Înlăuntru era o linişte deplină, când Cuvântul lui Dumnezeu a căzut ca plumbul în sufletul lui. De tânăr

refuzase să meargă cu familia lui la adunare. Acum era însă copt, pentru o schimbare de drum. A ieşit în faţă, s-a prăbuşit în genunchi şi cu pocăinţă adâncă s-a predat Domnului. A ajuns la limanul mult dorit al sufletului său, după atâta zbucium şi peregrinare fără Dumnezeu în lumea aceasta.

Aşa a fost şi în visul meu: după pericole multe la fiecare pas, am ajuns şi eu la liman de izbăvire. Cred că a fost un nou mesaj profetic pentru mine din partea Domnului, că mai aveam încă de suferit, dar şi făgăduinţa că totul se va sfârşi cu bine. Lăudat să fie Numele cel Mare şi Sfânt al Domnului Isus Hristos, Mântuitorul meu!

Într-o zi, pe când mă rugam Domnului, am zis: "Doamne, dacă în planul Tău ai rânduit o zi şi pentru mine să ajung acasă între ai mei, înainte de aceasta, fă-mi harul să ajung şi în închisoarea din Jilava!" Auzisem de la alţi deţinuţi anumite lucruri despre această închisoare înfricoşătoare, care era construită din beton, sub nivelul pământului. Nu cunosc istoricul construirii ei, dar la gândul că şi pe la Jilava au fost atâţia care au suferit şi au murit, printre care şi fraţi de-ai noştri de credinţă, am simţit nevoia ca la trăirile mele să fie adăugată şi această faimoasă închisoare. Poate părea o nebunie din partea mea o asemenea rugăciune, dar era în planul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt m-a învăţat atunci să mă rog aşa. Planul lui Dumnezeu este de aşa natură încât captează la gandirea şi voinţa lui Dumnezeu voinţa noastra, care se supune de bună voie planului Său. Mi-aduc aminte de Domnul Isus, cum S-a rugat în Gheţimani, când a încheiat aşa: "Tată, totuşi facă-se nu voia Mea, ci a Ta!" Supunerea Domnului Isus a fost totală şi de bună voie. Nici cea mai slabă urmă de regret nu se poate observa în inima Domnului Isus. În privinţa aceasta se cuvine să amintim ce scrie apostolul Pavel în Romani 8:26:"Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite." şi în versetul 27 continuă: "Şi Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu."

Cu câteva zile mai târziu, la începutul lunii mai, au fost strigate tabele cu nume de deţinuţi, în total în jur de 220. Asta însemna cam

un sfert din efectivul întreg al lagărului. Parcă toți gândeau şi ziceau că mergem acasă. Şi mai era şi un alt indiciu, că nu se mai punea un accent prea mare pe muncă. Ceva plutea în aer, dar nimeni nu putea spune cu siguranță ce. Printre cei strigați cu numele am fost şi eu. Parcă simțeam că se apropie împlinirea dorinței mele, pentru care m-am rugat!

Spre deosebire de anul 1961, când am fost reîntors din Balta Brăilei la Gherla, prin oraşul unde am fost îmbarcați într-un vagon dubă, acum am fost duşi la Tulcea şi transportați cu trenul până într-o stație din apropierea Bucureştiului. De acolo, cu camioane acoperite cu prelată, după o călătorie infernală pe drumuri mizerabile, am ajuns la destinație. Şi asta nu era alta decât închisoarea Jilava, pentru care m-am rugat! Am ajuns aşadar la destinația dorită, în drumul spre ținta finală, care fără îndoială a fost stabilită de Dumnezeu.

Într-adevăr, închisoarea era sub nivelul pământului, aşa că am coborât pe un drum pietruit până la poarta de intrare. Acolo am fost dezbrăcați din nou de hainele civile şi ni s-a dat fiecăruia cunoscuta uniformă dungată de robi. Aşa am fost introduşi în fortul propriu-zis. În ce mă priveşte, am fost repartizat în celula “00″. Am aflat de la alții care ştiau acest lucru, că era renumita celulă în care au fost ținuți înalții demnitari ai României din timpul celui de-al II-lea Război Mondial, cum au fost: mareşalul Ion Antonescu, primul ministru Mihai Antonescu şi şeful armatei, generalul Pantazi. Am trăit clipe deosebite de emoții la rememorarea istoriei dramatice prin care a trecut şi iubita noastră țară, pentru care au murit atâția eroi în trecut, printre care rudenii de ale mele, cunoscuți, şi printre ei şi frați deosebiți de credință. Acum am ajuns şi eu să trăiesc momente istorice trecând prin această celulă de triste amintiri. De aici au fost scoşi pe rând cei trei demnitari amintiți, spre a fi executați prin împuşcare în cunoscuta “Vale a Piersicilor”. Probabil i s-o fi pus numele aşa pentru că acolo o fi fost cândva o livadă cu piersici roditori, dar a fost transformată mai târziu în “Vale a Morții”. De fapt, a fost cândva folosită şi ca poligon de tragere la țintă.

Spuneam că nu ştiu care au fost motivele construirii dar acum mi-a revenit în memorie faptul că asemenea forturi au fost în total şase, construite în jurul Bucureştiului, ca forturi de apărare a

capitalei României. Unul dintre ele a fost transformat în închisoare, cel care era în apropierea satului Jilava. Am trecut de mai multe ori prin această Vale a Morții, când am lucrat la defrişarea păduricii din jurul închisorii.

Nu am fost lăsat multă vreme la a gândi la istoria țării, că după câteva zile a venit un gardian, cred că de la grefă, şi ne-a selecționat pentru muncă, pe bază voluntară, zicea el, dar pe mine m-a ochit şi m-a pus pe listă, fără să mă întrebe dacă vreau. Încă nu aveam nici o cunoştință printre deținuți şi nădăjduiam că scos la muncă voi avea bucuria şi plăcerea de a mai întâlni frați de credință. În după-amiaza acelei zile am şi fost scos în curte, pentru a ni se arăta locul de muncă şi ce avem de făcut. Pe cine am întâlnit în mijlocul curții, ținând de căpăstru un cal? Pe fratele Ban Traian, de care mă despărțisem în 1959, pe când eram în Balta Brăilei, la Stoieneşti. Auzisem atunci că a fost bolnav, ba chiar contractase febră tifoidă. Îngrijorarea mea atunci a fost că nu o să-l mai văd pe pământ, şi iată-l chiar aievea în fața mea! Mărit să fie Domnul!

Am fost repartizat cu munca la fabrica de lădițe pentru marmeladă. Munca noastră era ca din cele şase piese din lemn de brad, patru laterale şi în plus fundul şi capacul, cu cuițe şi ceva tablă îndoită la colțuri, să le asamblăm. Lucram afară în curte la nişte mese lungi, unul lângă altul. Seara, în celulele comune rezervate celor de la munci, l-am întâlnit şi pe preaiubitul frate Vasilică Moisescu, de care mă despărțisem la Timişoara, pe 11 iunie 1959, când am fost pus în lanțuri şi dus la Gherla. Bucuria a fost mare, când ne-am putut împărtăşi câte ceva din experiențele prin care am trecut şi de a ne fortifica în credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Tot atunci mi-a fost prezentat de către ei un bărbat mic de statură şi mai slăbuț, fratele Caraman, unul dintre frații penticostali din Bucureşti. Mi-a făcut o bună impresie în poziția lui sănătoasă, comunicativă cu noi, fără iz de sectarism religios. Ne-am bucurat şi ne-am rugat împreună, i-am dat slavă lui Dumnezeu că ne-a ajutat să supraviețuim, pe fiecare în felul lui.

La locul de muncă, în timp ce lucram la asamblat lădițe, fredonam încet o cântare a fratelui Moisescu, cântarea “Poet şi

poemă”:

Mi-e gata inima să-Ți cânte Ție, al lumilor Poet slăvit;

Poema Ta este-a lor armonie şi-n slava lor eşti oglindit!

Un deținut care lucra lângă mine, un bărbat voinic, înalt, a recunoscut melodia şi m-a întrebat:"Sunteți credincios?" "Da, sunt!" Era fratele Vasile Vieru, de la Saligny, Dobrogea, un frate de la baptişti. Şi fiindcă am dorit să-i cunosc şi familia, după eliberarea din închisoare i-am făcut o vizita la Saligny. În America, după zeci de ani, am avut plăcerea cu câțiva ani în urmă, în Portland-Oregon, să ne întâlnim şi să ne bucurăm mult de poziția comună pe care am mărturisit-o în Hristos - Domnul. Acum era şi cuscrul iubitului nostru frate, Aurel Popescu. Este cazul poate să anticipez aici că cei ce au suferit în România cu adevărat pentru cauza Evangheliei Domnului Isus Hristos formează o familie aparte şi cei care s-au atins de ei, au prigonit şi au batjocorit pe unul singur dintre ei, se fac vinovați de un grav păcat făcut împotriva tuturor. Proorocul Zaharia scrie: "…căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui” (2:8b). (Israelul era lumina ochilor lui Dumnezeu atunci, şi Israelul spiritual de acum este la fel.) Împăratul David, omul după inima lui Dumnezeu, se roagă: “Păzeşte-mă ca lumina ochiului, ocroteşte-mă, la umbra aripilor Tale, de cei care mă prigonesc, de vrăjmaşii mei de moarte, care mă împresoară” (Psalmul 17:8-9). Iar apostolul Pavel le scrie Tesalonicenilor:“Fiindcă Dumnezeu găseşte că este drept să dea întristare celor ce vă întristează, şi să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui."(2Tesaloniceni 1:6-7)

De la lădițe am ajuns să lucrez la culesul de ciuperci, în catacombele din beton. (O parte a închisorii a fost transformată în ciupercărie.) Acolo mi-am închipuit că aşa or fi fost catacombele din Roma, unde au fost închişi ori se adunau în secret primii creştini, cum ne dezvăluie istoria. Pe ciupercile crescute în catacombele întunecoase din Jilava, stăpânirea făcea bani frumoşi, pe munca neplătită a deținuților. În catacombele din Roma, lacrimile sfinților au fost strânse şi prețuite în vecii vecilor, la un preț ce nu poate fi evaluat de noi. Ce minunat se exprimă David prin Duhul, în Psalmul inspirat: “Tu numeri paşii vieții mele de pribeag,- pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?” (56:8).

Cu câțiva ani în urmă am vorbit în adunare din Psalmul 56, după care am primit şi versurile unei cântări, pe care le redău mai jos:

Eu mă voi lăuda cu Domnul şi Cuvântul Lui cel Sfânt;
El e Cel Atotputernic, sus în cer şi pe pământ.
El m-a izbăvit din moarte şi piciorul mi-a ferit
De cădere şi pierzare, sufletul mi-a mântuit.
Eu mă voi lăuda cu Domnul, cu credincioşia Lui,
Cu purtarea Sa de grijă, Dumnezeul harului.
Tu îmi numeri paşii vieții, paşii vieții de pribeag,
Şi-i păzeşti cu-a Ta putere, în al anilor şirag.
Cei ce uneltesc într-una caută viața să mi-o ia;
Dar zadarnic ei se luptă, când eşti Tu de partea mea.
De nimic nu mă voi teme, nicicând nu voi da 'napoi!
Ruşinați să fie-aceia, toți cei ce îmi fac război!
Voi umbla în curăție şi în alb înveşmântat,
Pân-ajunge-voi în Casa Celui Binecuvântat.
Oare ce-ar putea să-mi facă nişte oameni păcătoşi?
Când cu mine-ntruna este Tatăl celor credincioşi.

Spuneam că am lucrat vreo două săptămâni la defrişarea pădurii din jurul închisorii. Am avut atunci o experiență de o frumusețe rară, despre care am să vorbesc cât voi trăi. În acea pădure îşi făcuseră casa, cuibuşoarele lor, mai multe feluri de păsărele cântătoare. Ele cântau mereu şi, pe măsură ce pomii cădeau la pământ şi se împuținau, cântatul lor devenea parcă mai intens, mai duios, cu simțământul că li se ia ceva tare scump. Din când în când ni se dădea câte un răgaz de odihnă, şi atunci mă aşezam pe spate şi priveam la ele cum cântă. Am rămas impresionat să văd cum, în timp ce cântau, tot trupuşorul lor participa în vibrații, ba chiar stăteau cu ochii închişi pe durata trilului, ca şi când ar fi vrut să uite durerea pierderii căminului lor care le-a adăpostit din generație în generație. O cântare de la frații

baptişti are acest crampei de text: “pierdut în Tine să rămân”… oare ce ar putea să fie mai scump ca asta? Oare aşa ar trebui să fim şi noi? Cât de mult s-au pervertit căile zise ale credinței în zilele noastre… când toți umblă după foloasele lor, şi nu ale lui Hristos! (Darby traduce: “Toți caută lucrurile lor şi nu lucrurile lui Hristos.”)

Cu privire la cântatul păsărelelor, amintesc ce spunea cineva: “Eu când cânt, nu mă las, până nu cânt chiar, când mă rog, nu mă las, până nu mă rog chiar; când fac dărnicie, nu mă las până nu fac dărnicie chiar!” Cât de dedicate sunt păsărelele slujbei încredințate lor de Domnul, Creatorul lor şi al cântecului lor unic. Oh, Doamne ai milă de noi şi ne învață să facem toate lucrurile ca pentru Tine, nu ca pentru oameni!

Începând cu 17 iunie 1964, au început să circule zvonuri de eliberare a deținutilor. Scepticii puneau la îndoială ştirile, aşa că a fost o perioadă a incertitudinii, până când echipa de serviciu cu curățenia în pavilionul administrației, care era în afara incintei închisorii, ajunşi în biroul comandantului, au dat peste ziarul Scânteia din 17 iunie. În el era publicat un comunicat despre grațierea tuturor deținuților. Au profitat de lipsa de supraveghere a gardianului şi au citit întreg decretul, ba au ajuns şi să-l memorizeze, aşa că nu mai era nici un dubiu, că până la data de 1 august toate închisorile cu deținuți politici, inclusiv lagărele cu domiciliu obligatoriu urmau să fie golite.

Decretul a fost dat la insistența Statelor Unite ale Americii. Românii au încercat o desprindere din orbita Moscovei şi l-au trimis în primăvara anului 1964 în S.U.A. la Washington, pe ministrul de Externe, Alexandru Bârlădeanu, pentru a cere sprijin economic. Americanii au replicat că sunt gata să facă acest lucru, dar românii trebuie să împlinească întâi o condiție, şi anume aceea de a-i pune în libertate pe toți deținuții politici din închisori, cât şi din taberele cu domiciliu obligatoriu. Românii au acceptat şi au dat decretul de grațiere.

În decret s-a mai stipulat că cei care nu vor fi imediat eliberați în primele serii, deoarece numărul celor vizați este foarte mare, vor primi eşalonat în ordine alfabetică vorbitoare cu familia. Bucuria tuturor a fost mare. În timpul acesta eu lucram la săpături de canal,

în lungul unui drum din incinta închisorii. Munca era nespus de grea pentru mine, chinuitoare, din pricina unui ulcer duodenal care era activ, fără să am vreun tratament. Trebuia să sparg cu târnăcopul greu într-un sol pietros, fiecare ridicare şi izbire cu târnăcopul provocându-mi nişte împunsături ca de cuţit. Am făcut rost de ceva ceai şi l-am preparat cu apă fierbinte, dar nu mi-a folosit la nimic. Cei ce lucram la canal eram la distanţă unul de celălalt. Într-o zi, gardianul care ne supraveghea s-a apropiat de mine, cred că a citit suferinţa pe faţa mea, şi m-a întrebat:"Te doare ceva?" I-am răspuns că am dureri foarte mari în abdomen, la fiecare folosire a târnăcopului simt împunsături ca de cuţit. Discret, cu o voce liniştită a zis:"Las-o mai încet, nu te omorî. Fă cât poţi. În curând toţi veţi pleca acasă!" Deşi ştiam bine ce spunea decretul de graţiere, mi-a prins bine atitudinea lui înţelegătoare. Aşa că la salba de ştiri bune, am putut s-o adaug şi pe aceasta. Mărit să fie Domnul!

Ordinea alfabetică a plecărilor nu m-a avantajat, aşa că am primit vorbitor cu familia pe data de 21 iunie, zi în care Traian Ban a fost pus în libertate. Am aşteptat cu nerăbdare ziua, ceasul, clipa când aveam să-i văd pe careva dintre cei dragi ai mei. Mă aşteptam să vină soţia cu fetiţa noastră Casiana, pe care aveam s-o văd pentru prima dată. Vorbitoarele au fost ţinute într-o baracă din afara închisorii, mai la distanţă de poarta de intrare. După ce am aşteptat destul de mult, timp în care i-a introdus pe alţii, gardianul a venit să-mi spună:"Nu te-am introdus la rândul tău, deoarece am primit ordin de la comandantul politic să nu te iau la vorbitor până nu soseşte şi dumnealui, întrucât vrea neapărat să asiste personal la acest vorbitor.

Aşa a şi fost. Între mine şi familie era un culoar pe mijloc, în care de obicei stătea gardianul de serviciu cu vorbitoarele. În cazul nostru, am avut onoarea să fim asistaţi chiar de comandantul politic al închisorii. Ce cinste ni s-a dat!…

Le-am văzut feţele luminoase prin cele două plase de sârmă, care asigurau culoarul de la mijloc al supraveghetorului. Întâlnirea nu s-a desfăşurat cu emoţii puternice, deosebite, cu atât mai puţin cu lacrimi. Totul a decurs în linişte şi a fost ca o sărbătoare unică în viaţa noastră de familie. Scurte informaţii, întrebări, ştiam că ne vom revedea în curând. Am întrebat-o pe Casiana:"Spune-mi şi

mie, tu cu cine te joci acasă?" Mi-a răspuns frumos, dar ca unui necunoscut:"Cu Grați!"

Atât soția cât şi eu l-am observat cu scurte priviri pe comandant, ca era cu totul captivat de vorbitorul nostru, încât fața lui a ajuns să exprime, cu o mimică inconştientă, participarea lui la dialog. Când a constatat că a fost văzut de noi, a căutat imediat să se redreseze. Ne-am explicat, că el citise dosarul nostru la arhiva de la grefă, şi şi-a dat seama că este un caz deosebit şi a vrut să participe la întâlnirea noastră. Poate a primit o recomandare de la Securitatea din Arad, să vadă cum ne-am comportat, să ştie cum să mă primească. Mulțumim Domnului pentru minunile Lui, care i-a ținut pe ai mei acasă, ca şi pe mine în pelerinajul meu lung şi greu, dar în viață. Slăvit în veci să-i fie Numele! Pachetul primit avea să facă o bună slujbă pentru cele 40 de zile până aveam să ajung şi eu acasă, la data de 31 iulie 1964, ultima zi când decretul trebuia dus la îndeplinire.

În iulie am fost chemat la o anchetă, în care mi s-au pus mai multe întrebări cu privire la ce intenționez să fac în cazul că voi fi pus în libertate, dacă vreau să mă întorc la aceeaşi intreprindere “Tricoul Roşu”, unde am lucrat înainte de arestarea mea. Răspunsul meu a fost simplu:"Sunt gata pentru orice alternativă, nu mă împiedică nimic să mă întorc la aceeaşi intreprindere."

Am susținut acelaşi lucru ca şi altă dată:"Nu am cu nimeni nimic de împărțit. Nu am gânduri revanşarde față de nimeni. Voi trăi aceeaşi viață pe care am trăit-o şi înainte de a fi arestat.

LIBER!!

Am ajuns prin îndurarea lui Dumnezeu în ziua de 30 iulie, care a început pentru mine ca o zi obişnuită. Lucram porțiunea de canal atribuită mie, cu aceleaşi dureri de abdomen la fiecare ridicare a târnăcopului. 0 bucurie deosebită mi-a umplut inima în dimineața aceea, când de la distanță am zărit într-un grup de câțiva deținuți, scoşi din celule pentru eliberare cu bagajul în mână, pe fratele Vasilică Moisescu. Am dat slavă lui Dumnezeu şi pentru câteva minute am uitat de durerile de stomac. Ele aveau să se întoarcă din nou, de îndată ce a trebuit să mânuiesc târnăcopul, care acum mi se părea mai greu ca oricând. La amiază am întrerupt lucrul şi am fost duşi într-o sală de mese, pentru mâncarea de prânz.

Spre deosebire de alte zile, nu am mai fost scoşi la lucru în după amiaza aceea. Am aşteptat vreo oră, când a venit un ofițer cu un tabel şi mi-am auzit strigat şi numele meu, în sfârşit… Ce simțăminte, cum nu mai avusesem în ultimii şase ani, ori de câte ori mi-am auzit numele strigat. De data aceasta purtau o semnificație nouă, spre libertate, de întoarcere în sânul familiei şi a societății. Psalmul 126, o cântare a treptelor, a ajuns să fie o realitate şi pentru mine. Dacă la Timişoara, în celula mare l-am cântat cu frații în versificarea făcută de fratele Vasilică M., acum însă avea semnificația deplină a împlinirii lui şi în viața mea. Iată cuvintele aşa cum apar în cântarea nr. 107 din cartea pe note: “Cântările Betanier":

Un vis sau aievea e ce vedem?

Domnul a-ntors pe-ai Săi robi iar în Sion.

Nu-i vis, ci aievea e ce vedem!

Domnul a-ntors pe-ai Săi robi iar în Sion.

Râdem şi plângem, de veseli ce suntem:

/:Liberați acum din Babilon:/

Chiar Neamurile-au zis: “Minune e cu ei,

Că Domnul le-a-mplinit al lor vis!”

Minune e cu noi, că Domnul ne-a întors;
De-aceea suntem aşa voioşi.
0, Doamne, adu pe robii rămaşi,
Să-nviorezi țara Ta cu şuvoaie noi.
0, Doamne, întoarce-i acas, în Sion
Să nu mai stea suspinând în Babilon.
Brazda, sămânța udată cu lacrimi
/:Va rodi-nmiit la seceril:/
Al bucuriei cînt va-ncununa atunci
Pe Cel Ce-a sempnat cu durere.
Se-ntoarce tot aici unde El s-a trudit
Să-şi strângă pe-ai Săi ca snopi de grâu.

Am fost fericit să ştiu că am fost ultimul din cei doisprezece, scos din celulă pentru eliberare, că după mine nu a mai rămas nici unul. Mărit să fie Domnul! Au mai rămas doar câțiva deținuți politici, ca să predea spre seara închisoarea deținuților de drept comun.

Îmbrăcați în hainele noastre, în fața porți închisorii a venit din Pavilionul Administrației comandantul închisorii şi ne-a adresat câteva cuvinte binevoitoare, care pe mine m-au surprins când le-am auzit:

- Domnilor, a sosit vremea să vă întoarceți acasă în familie şi în societate. Cu unii dintre dumneavoastră s-au comis greşeli, n-ar fi trebuit să ajungeți aici. Ceea ce vă rugăm este ca, întorşi acasă, să nu solicitați posturi de conducere la locurile de muncă. Aveți dreptul la muncă garantat prin,Codul Muncii. Din partea noastră, vă dorim drum bun şi succes în viață!

Am fost urcați în camion şi, pentru prima dată în şase ani, nu am avut cu noi însoțitori înarmați cu pistoale şi în uniforme militare. Primisem mâncare rece pentru o zi şi bani exact atâta cât să avem de tramvai până la Gara de Nord în Bucureşti şi de acolo pentru tren până la Arad, care includea şi prețul suplimentului la trenurile accelerat. Fratele Vasilică îmi comunicase că se va abate din drumul spre casă, pentru a face un popas pe la rudeniile sale din

Câmpulung Muscel şi va ajunge la Arad câteva zile mai târziu. Cu destinația spre Arad, am avut cu mine pe preotul ortodox Bențea, fost preot în biserica din cartierul Sega, arestat împreună cu lotul celor opt preoți ortodocşi din Arad, în septembrie 1958. Mi s-a părut a fi un om integru şi ne-am înțeles bine cât timp am fost împreună, pe durata închisorii. De asemenea am avut cu noi şi doi tineri, care erau din comuna Vladimirescu de lângă Arad.

După miezul nopții am avut primul tren spre Arad, pe ruta Craiova-Timişoara, aşa că cei patru am avut tichete în acelaşi compartiment de opt persoane. Am reuşit să prindem puțin somn, până la ivirea zorilor zilei de 31 iulie. În compartiment aveau loc discuții vii, între ceilalți patru călători care erau cu noi, pe chestiuni politice, care ne-au surprins de îndrăzneala cu care erau purtate, fără frică. Criticau pe față pe comuniştii moscoviți, iar noi eram convinşi că sunt nişte agenți provocatori pe lângă noi, ca să vadă şi poziția noastră şi ce anume avem de spus. Noi însă am tăcut şi nu ne-am lăsat nici unul antrenați în acele discuții. De fapt, noi am fost rupți de problemele politice şi de tot ce se petrece în țară, cât şi în lume, odată cu data arestării noastre. (Ajuns acasă, am aflat realitatea de la familiile noastre, când le-am spus cele întâmplate în tren. Gheorghiu-Dej, premierul țării, se îmbolnăvise de cancer şi în pragul morții a încercat să scoată România din orbita politică a comuniştilor din Kremlin. În acel an au fost lansate două documente importante de comuniştii de la Bucureşti, “Broşura Nr.1 şi Nr. 2″, prin care criticau vehement pe economiştii sovietici, care şi-au permis să se plimbe cu creionul pe harta țării noastre şi să o împartă în aşa fel încât să devină doar furnizoare de produse agricole pentru celelalte state industrializate din lagărul socialist-comunist).

Pufăitul aburilor şi fluierul locomotivei la plecarea din stații îmi produceau o senzație de plăcere, de care nu mai avusesem parte de atâția ani, şi acum ne apropiam vertiginos de destinație. Trecusem de Turnu-Severin, când mi-am adus aminte de cei de acasă: mi-am pus întrebarea ce voi putea face, cum mă întorc între copii cu mâinile fără să le pot aduce ceva dulciuri. Eram însă neputincios în a face ceva. Nu aveam în buzunar nici măcar un singur ban… Cei de la dreptul comun, hoții, borfaşii etc., primeau

ceva plată pentru munca lor de la închisoare, însă deținuților politici nu li s-a dat nimic. Ca şi în alte situații, am adus la cunoştința Domnului prin rugăciune problema mea şi i-am încredințat-o Lui. Aşa mi-am liniştit inima…

Era o zi splendidă de vară, când pe la amiază am ajuns la Timişoara. Lume multă, forfotă mare la trenuri, am coborât şi noi cei patru, să ne găsim trenul de persoane care mergea în direcția Arad. Eu am fost primul care am dat semnalul celorlalți trei pierduți prin mulțime şi i-am strigat:"Veniți aici, ăsta-i trenul nostru spre Arad!"

Cineva din mulțime, de la distanță, mă strigă pe nume:"Mia, unde eşti? Ridică mâna să te văd!" Se strecoară prin mulțime şi mă întreabă:"Ce faci aici, unde mergi?" I-am spus că merg spre casă. M-a întrebat de unde vin. Eu i-am răspuns:"De la închisoare de la Jilava." Era Ioan Jurjeu, de seama mea, profesor la o Şcoală profesională în Arad, cunoştință din copilărie. Era şi el din familie de credincioşi baptişti. Impresionat peste măsură, îmi spune că atât de mult a dorit să-mi mai audă o dată vocea cântând şi m-a recunoscut după timbrul vocii. Cu un ton hotărât îmi spune:"Vino cu mine." M-a apucat de mână şi m-a dus la bomboneria din gară şi mi-a umplut buzunarele cu ciocolată şi cu alte dulciuri.

Domnul a auzit suspinul şi dorința mea de a le duce ceva copiilor, să nu ajung acasă la ei cu mâinile goale şi a dirijat totul ca prin minune. Eu nu mă îndoiesc de acest lucru, în cazul meu nu a fost doar o coincidență. A fost o intervenție a Domnului meu Isus, care a întins cu două mii de ani în urmă mese în pustie, la mii de oameni, doar din cinci pâini şi doi peştişori… Am mulțumit Domnului şi i-am spus şi lui Jurjeu ce problemă aveam pe inimă cu câtva timp înainte, pe care o adusesem la cunoştința Celui ce m-a iubit şi S-a dat pe Sine la cruce pentru mine, spre mântuirea mea. A fost încă o dovadă de la Acela care a zis: “Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13 :5). Ionică s-a bucurat că Domnul a răspuns prin el la rugăciunea mea.

Aşa cum ne apropiam de Arad, îmi făceam planul cum să mă strecor spre casă, fără să mă recunoască cineva. Voiam să fie o surpriză. Bani de tramvai nu aveam. Am zis, că mă voi strecura prin mulțime, ba chiar că voi coborî pe partea opusă a trenului. Dar

ajuns în stație împreună cu domnul Bențea, m-am şi trezit la scările de coborâre din tren. Am avut convingerea că nu ştie nimeni de sosirea mea. În realitate nu a fost aşa. Pe peronul mare al gării din Arad era o mulțime de persoane care mă aşteptau, când cineva m-a zărit a şi dat alarma:"Iată-l pe Mia!"

Au năvălit spre mine o grămadă de copii, între 5 şi 15 ani. Patru ai mei şi trei ai fratelui meu Nicolae. Apoi rudenii, cunoştințe care au auzit vestea, care urmau să intre în schimb la "Tricoul Roşu", toți m-au năpădit cu întrebări, mi-au solicitat atenția. Soția Domnica nici nu a reuşit să se impună valului şi a rămas mai la urmă. Învățase să aştepte în tăcere ajutorul Domnului, în cei şase ani lungi de încercări şi aşteptare. Bucuria a fost mare. Fusesem "trădat" de fratele Vasile Moisescu care aflase de la cunoştințele sale din Bucureşti. El a dat telefon la Arad să-i ceară familiei consimțământul să zăbovească o zi-două la Câmpulung-Muscel, la surorile lui. Cu acel prilej a spus şi despre mine că sunt pe drum spre casă. Surpriza a fost mare pentru mine şi nu am mai putut să-mi iau rămas bun de la tovarăşii mei de suferință.

Cineva din familie ne-a asigurat costul unui taximetru, dar eram în total nouă persoane, cei şapte copii şi în plus soția şi cu mine. Spre mirarea noastră, şoferul nu a schițat nici un protest. A fost foarte impresionat de faptul ca veneam de la închisoare şi a văzut atâta mulțime în jurul nostru. Nu ştiu dacă a mai făcut înainte vreo cursă atât de aglomerată, dar i-am şi mulțumit de amabilitate.

Primul popas l-am facut în casa părintească, la mama mea, care avea acum 77 de ani. Bucuria revederii a fost mare. Lipsea însă tatăl meu care, la vârsta de 76 de ani, se mutase acasă la Domnul. L-am văzut în ziua procesului, în 18 februarie 1959 şi m-am bucurat din nou şi la recursul care s-a ținut în ziua de 27 martie, a aceluiaşi an. Cu ocazia primirii unui pachet cu articole de îmbrăcăminte, eu am interpretat că au fost rămase de la tatăl meu care a decedat. Eram la Stoieneşti în Balta Brăilei atunci şi cu ocazia primirii pachetului l-am plâns, căci a fost un om bun şi foarte respectuos în relațiile cu oamenii.

De la mama mea am mers spre casa părinților soției mele, unde locuia acum şi familia mea. Am rămas surprins câți vecini au

ieşit la stradă, unii chiar în mijlocul străzii, printre care erau români, unguri şi sârbi, chiar din familii de membri de partid şi mi-au urat bun venit, cu mâinile ridicate în sus. Dintre cei care vorbeau limba maghiară au folosit expresia: “Isten hoszta!”, care tradus înseamnă: “Dumnezeu te-a adus!” A fost o bucurie să revăd unele rudenii care au venit să mă vadă şi să putem sta de vorbă. Un verişor primar mi-a adus un cadou, o cutie foarte frumoasă, făcută chiar de mâna lui, cu oglindă interioară, pentru sculele de bărbierit.

La plecarea din Jilava, ni s-a înmânat un document de eliberare din închisoare şi ni s-a pus în vedere să ne prezentăm urgent la Postul de Miliție de care aparținem. Sigur, scopul era ca să fim luați în evidență şi supravegheați îndeaproape. Nu mică mi-a fost surpriza să constat că cel ce m-a luat în primire a fost maiorul David Mihai, care a venit la Gherla în noiembrie 1961, la câteva zile după ce am sosit din Balta Brăilei, colonia Grădina, să mă ancheteze cu privire la fratele Alecu Panaitescu din Ploieşti, fostul reprezentant al Cultului Creştin după Evanghelie, aşa cum am menționat şi cu altă ocazie. Politica lor neabătută a fost să mă intimideze, să mă înfrice, să nu reiau activitatea în câmpul Evangheliei, în caz contrar, voi avea de a face cu ei şi voi ajunge din nou la închisoare. Ca fost deținut politic, am fost preluat sub supravegherea organelor de Securitate şi nu de Miliție, cum erau tratați condamnații de drept comun. Mi-au contrasemnat pe verso, biletul de eliberare de la închisoare din Jilava, şi m-au luat în evidența lor. Era primul document oficial de identitate, până la facerea noului Buletin de Identitate.

În ziua de 31 iulie dimineața când străbăteam zona Olteniei cu trenul accelerat spre Timioşoara, soția Domnica s-a trezit din somn cu o stare de frământ deosebit. Iată ce mi-a spus când am ajuns acasă, chiar în vorbele ei: “în dimineața zilei de 31 iulie 1964, m-am trezit cu un simțământ de adâncă întristare. Pe măsură ce treceau orele, acest simțământ devenea disperare. Gândul îmi spunea că tu nu mai vii acasă. Este ultima zi când mai avea putere decretul de grațiere şi dacă n-ai venit până acum, înseamnă că tu nu te mai încadrezi în decret, pentru că nu ai putut fi reeducat. De aceea ne-au consolat doar cu un drept la vorbitor, după cinci ani şi jumătate, după care vei rămâne condamnat pe

viață la D.O. (domiciliu obligatoriu). Apăsarea crestea peste sufletul meu. Am îngenunchiat şi în hohote de plâns m-am rugat: “Doamne Isuse, voia Ta este mai presus de orice! Dacă soțul meu nu vine, dă-mi putere să primesc totul din partea Ta!” Apoi am luat Biblia mea, m-am aşezat pe o canapea şi am vrut să încep să citesc. 0 mişcare prin dreptul geamului dinspre stradă, mi-a atras privirea. L-am recunoscut pe fratele Viorel Truță, care, din greşeală, trecuse de casa noastră, dar îndată l-am văzut cum s-a întors înapoi. Atunci am tresărit şi mi-am zis: “Până acum, acest frate nu m-a vizitat niciodată. Dacă acum mă caută, înseamnă că îmi aduce vestea mult dorită”. Am ieşit repede din casă şi am stat în prag, în timp ce el a şi ajuns în fața mea. Ne-am uitat unul la altul în tăcere. Nici unul din noi nu putea vorbi. Emoția era puternică. Nici să plâng nu am putut, decât am simțit un foc arzător în dreptul inimii şi am dus involuntar mâna pe piept. Am zis doar atât:"Aşa-i că vine? E pe drum!" Fratele a zis:"Da! Dar dacă ați fost tare şase ani, să mai fiți o zi! Apoi mi-a dat amănunte cu ce tren, din ce parte, şi la ce oră şoseşte “Mia”, cel mult aşteptat de mulți!

Doi dintre copii erau la ceilalți bunici. În mare graba, Michael s-a dus cu bicicleta să-i cheme acasă. A urmat în şi mai mare grabă spălatul şi îmbrăcatul. Am plecat cu toți patru cu tramvaiul la gară. Vestea s-a răspândit ca fulgerul în tot oraşul. În tramvai femeile mă priveau ele însele cuprinse de emoție şi mai ales cu o satisfacție tacită, pe care le-o dădea acest triumf dumnezeiesc asupra fiarei care a vrut să, ne înghită, dar n-a putut! Mărit în veci de veci să fie Domnul, cel singur vrednic de laudă”!

Au urmat vizite ale unor frați scumpi din țară, şi surori, dintre care pe unii nici nu i-am cunoscut înainte. Amintesc pe fratele Furdui de la Hunedoara, care a venit să aducă prinosul dragostei lor, a unui grup de câteva familii, care îndemnați de Duhul lui Dumnezeu, au făcut dărnicia în fiecare lună cu scumpătate şi unul dintre ei venea până la Arad să o pună în mâna soției sau a sorei Sânzeana Moisescu, ca să fie împărțită pe familii.

Pe la începutul lunii septembrie, au venit şi două surioare tinere, profesoara Ortansa Grigorescu, împreună cu Virginia Albeanu din Bucureşti. Erau din gruparea “Creştini după Evanghelie, ramura II”, Adunarea lui Tudor Popescu, strada Carol Davila.

Nu pot trece cu vederea vizita fratelui Aurel Popescu din Bucureşti, tot în luna septembrie, pe care îl vizitasem cu câteva zile înainte de a fi fost arestat. Mai târziu au fost arestați şi fratele Aurel şi sora Valerica, pentru mai multe zile, dar au fost puşi în libertate. Vizita lui mi-a produs o adâncă satisfacție duhovnicească, prin încărcătura de dragoste şi smerenie de care era plin. Părtăşia duhovnicească avută cu acea ocazie, a echivalat ca şi când ar fi venit la noi un oştean al cerului. Ce mare lucru este unitatea de gândire şi simțire în Hristos Domnul, dintre mădularele Trupului Său, Ekklesia Lui slăvită. Pentru o astfel de unitate s-a rugat Domnul Isus în Evanghelia după Ioan, cap. 17. Această unitate nu o poate realiza decât Duhul lui Dumnezeu, între cei care au primit cu adevărat credința Domnului Isus Hristos.

Cei care au fost eliberați înaintea mea din închisoare, cu un an sau aproape doi, acum erau încadrați în adunările pe unde au crezut ei de bine. În ceea ce mă priveşte, am fost invitat să devin membru în adunarea din care, păstorul ne izgonise cu 16 ani în urmă. I-am pus întrebarea:"Eşti gata acum să suporți consecințele angajării mele în lucrare în această adunare?" Răspunsul a fost:"0, da, acum nu mai este cum a fost înainte."

Fratele meu Nicolae era diaconul adunării. Evenimentele ulterioare au dovedit că nu a fost în stare totuşi să-şi împlinească făgăduința şi asigurarea dată cu vorba…

În prima duminică dimineața am venit la adunare cu toată familia, însoțiți şi de unul din frații mei, care s-a aşezat pe bancă alături de mine. Am rămas profund sesizat, însă, când la serviciul de zidire alăturea de păstor era şi “omul Securității”, care ne-a vândut, ne-a prigonit şi în final am ajuns la închisoare. Chiar din acel moment mi-am plecat capul în jos şi m-am rugat tot timpul, fără să îl mai ridic până la sfârşitul serviciului. Rugăciunea mea a fost ca acest om al fărădelegii să nu mai apară niciodată la acest amvon! Şi s-a şi întâmplat ceva uimitor. D.I., niciodată, nu a mai urcat la acel amvon şi în cele din urmă a trebuit să plece într-o altă adunare, care nu ar fi vrut să-l primească, dar au fost obligați de inspectorul de la culte, să fie primit. Activitatea lui de păstor “comis” de Securitate a încetat definitiv. În adunare, faptul că am stat tot timpul cu capul în jos, nu a putut să treacă neobservat, Eu nu

vorbisem cu nimeni nimic despre el, dar m-am rugat Domnului şi El a făcut să fie înlăturat pentru totdeauna din orice poziție de conducere sau influență, în toate adunările baptiste. Cu privire la persoana lui am fost întrebat într-o anchetă la închisoare:

- Ce atitudine ai avea față de D.I., în cazul în care ai fi pus în libertate?

Răspunsul meu a fost sincer şi adevărat, că nu am nimic de a face cu acest om. Dumnezeu l-a înlăturat, ca lucrarea Lui în adunare să nu poată fi împiedicată. Am ajuns să înțeleg, că de fapt, inspectorul de culte l-a rânduit la amvon în acea zi, ca să se vadă reacția mea. Familia lui a ajuns să cunoască ceva din consecințele păcatelor lui. Soția i-a murit nu mult după aceea, fiica şi-a pierdut auzul, iar băiatul a ajuns singuratic, al nimănui. Mai pe urmă a murit şi el în mare mizerie şi nimănui nu i-a părut rău. “Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului Celui viu! “ (Evrei 10:31).

Timp de o lună de zile am stat să mă refac puțin din punct de vedere fizic, şi nu m-am angajat să lucrez. Apoi, de la 1 septembrie 1964, m-am angajat din nou la aceaşi fabrică de la care plecasem, datorită arestării mele. Postul meu dinainte a fost acela de “Şef secție Pregătire Plan”, şi baremul de salar pentru un asemenea post era de 2450 lei pe lună. În schimb, acum m-au angajat la Serviciul Desfacere, ca responsabil cu evidențele pe fiecare gestionar, ce anume marfă are în stoc, pe fiecare zi. Până la venirea mea pe acest post a fost un haos, nici unul din gestionari nu ştia în ce ape se scaldă şi le era frică să nu vină vreun control de stat, cu posibilitatea să fie puşi în închisoare, în caz de lipsuri mari.

Mi s-a spus că de început o să mi se dea un salar de 800 de lei lunar, dar după o lună voi fi încadrat corespunzător muncii calificate pe care am prestat-o în realitate. Femeia de serviciu cu curățenia la magazii, avea 850 de lei pe lună, cu acces la premii. Nu a existat un salar mai mic în toată fabrica, în care lucrau vreo 3500 de salariați.

Trebuie să spun că după o lună sau două, am ajuns cu cartotecile la zi, cu inventarul făcut şi care era real, fiecare gestionar fiind foarte bucuros şi mulțumit. Conducerea intreprinderii se folosea de evidențele mele pentru anumite rapoarte pe care le

întocmeau către Partid sau Ministerul Industriei Uşoare din Bucureşti, în loc să le ia de la Planificare sau de la Contabilitate, care țineau evidențe amănunțite cu produsele finite ale fabricii. Salarul însă nu mi l-au mărit corespunzator, aşa cum au promis la angajare, nici după doi ani. Era clar, un blocaj făcut de către organele de Securitate, ca să mă determine la compromisuri.

Nu le-a convenit nici faptul că am devenit foarte activ în lucrarea din adunare cu tineretul. Responsabilul cu tinerii, era un frate bine cunoscut de mine, G.B., care de la început mi-a spus:

- Mă bucur că ai venit. Hai împreună, să ne ocupăm cu activitatea în sânul tineretului.

Şi eu am luat-o de bună invitația lui. Nu au trecut nici două sau trei săptămâni, şi frățiorul meu nu a mai venit nici măcar la adunare, şi nimeni nu ştia de ce? M-am dus şi l-am căutat acasă, să stăm de vorbă, dar… l-am gasit într-o stare cu totul deosebită decât cea în care-l ştiam din totdeauna. Primirea pe care mi-a făcut-o a fost foarte rece şi orice încercare a mea, de a-l determina să vorbească, să-mi explice motivul pentru care s-a retras şi chiar nici la adunare nu mai venea a fost fără rezultat. În fapt el îmi făcuse oferta ca să lucrăm împreună la tineret. În cele din urmă mi-am dat seama că este legat de un duh de frică, timorat şi nu mai dorea să avem nici un fel de legătură. Cu greu, la insistențele mele, mi-a spus că D.I. i-a atras atenția să se ferească de mine, să nu aibe nici o legătură cu mine, că în caz contrar va avea de suferit… Oricât am încercar să-l ajut, să nu se lase biruit de duhul de frică, a fost în zadar. El nu a mai putut fi recuperat. A activat pentru o scurtă perioadă ca şi învățător al Şcolii Duminicale, dar a intrat în conflict cu frații din conducerea adunării, semn că el fusese de-acum acaparat şi de organele de Securitate. Neînțelegerile au fost destul de mari, încât a decis să plece la altă adunare.

Dar lucrurile nu au rămas aici, trist şi dureros, a căzut şi într-o altă stare de păcat. Am ajuns să cunosc pe mai mulți în viață, dintre aceia care nu au avut tăria să refuze orice legătură cu Securitatea şi atunci au sfârşit-o în păcatul beției, în care îşi găseau refugiu față de o conştiință încărcată. Securitatea avea multă experiență şi pe mulți a reuşit să-i răpună într-un fel sau altul. Printre metodele

folosite era şi acela de a aranja anumite stări de flagrant delict, pe chestiuni amoroase sau de sustrageri de bunuri materiale. Omul prins în cursă era ameninţat că va fi dat pe faţă, ba chiar în unele cazuri că va fi acţionat în judecată cu ani grei de închisoare. În asemenea cazuri, mulţi au acceptat să devină informatori, colaboratori cu Securitatea comunistă. Aşa au încercat şi cu mine, după arestarea secretă, dar Domnul a fost mai tare şi m-a salvat din orice cursă întinsă de-alungul vieţii.

Aşa şi la Fabrica Tricoul Roşu, mi-au întins curse şi de un fel şi de altul. Mi-au favorizat posibilitatea să mă îmbrac cu anumite produse, ca să le scot clandestin din fabrică şi pentru că nu au reuşit ca să mă convingă, mi-au arătat o listă cu anumite persoane chiar cu poziţii politice, care au primit pachete cadou să ducă acasă, dar eu am refuzat categoric. Au încercat şi printr-o schemă de tentaţie iscusit aranjată, ca să cad în plasa lor, dar Domnul m-a ferit prin harul Său, după Cuvântul Său, să birui orice ispită şi orice tentaţie, Mărit să fie Domnul, Cel vrednic de laudă! Mulţi însă şi dintre cei credincioşi au căzut în cursele lor, aşa că şi-au ruinat viitorul lor spiritual şi au ajuns chiar nişte epave; unii au murit mult prea de timpuriu.

A doua duminică după masa am venit cu familia tot la adunarea din Sega. Pe treptele de la intrare, mă aştepta unul din cei mai zeloşi colaboratori ai regimului comunist, bătrânul frate N. N., care mă salută cu cordialitate şi mi-a zis:"Să ştii că am făcut bine soţiei tale în lipsa ta!" I-am răspuns:"Dacă ai făcut bine, Domnul îţi va răsplăti. Căci Domnul nu uită să răsplătească binele ca şi răul făcut pe pământ, de fiecare dintre noi!"

Unul dintre fraţii care venise cu un an înainte de mine de la închisoare, într-o zi l-a întrebat:"Frate N., anii au trecut şi iată că am venit şi noi de la închisoare. Fii sincer şi spune-ne care a fost rolul jucat de dumneata în arestarea şi condamnarea noastră?"

Răspunsul a fost:"Este adevărat că am fost chemat şi eu să-mi spun părerea şi poziţia în legătură cu voi. Eu am declarat că din punct de vedere politic voi nu sunteţi vinovaţi. Dar sunteţi vinovaţi în ce priveşte doctrina baptistă." Apoi a mai adăugat:"Să ştii că şi acum, e suficient să spun doar un cuvânt şi veţi ajunge din nou la închisoare!"

Soția mi-a explicat apoi, la ce anume s-a referit, când a zis că în lipsa mea, “mi-a ajutat soția”. Într-o duminică dimineața, când soția nu a putut merge la adunare, s-a trezit cu mama mea, care a silit-o să se îmbrace repede şi să vină la adunare, că fratele N. N. insistă foarte mult să vină. Soția a cedat la presiunea mamei mele şi s-a dus. Târziu, pe la jumătatea serviciului divin, când se frângea şi pâinea la Cina Domnului, intră în adunare un domn necunoscut frățietății şi s-a aşezat pe o bancă aproape de uşă, unde i s-a făcut loc. Soția şi-a întors involuntar capul să vadă cine vine la adunare la ora aceea târzie. Şi, când l-a văzut pe acest domn, a avut o comunicare interioară că acela era un securist, care a venit să vadă dacă ea participă la adunările oficiale baptiste şi, mai ales, şi la Cina Domnului, cum îl asigurarse bătrânul nostru “prieten”… Ăsta era binele pe care l-a făcut soției mele, voia N.N. să-mi spună… Necunoscutul a ieşit şi a plecat îndată ce a văzut că soția mea participa la Cina Domnului: deci, ea se încadrează în cultul oficial baptist şi nu este “dizidentă”. Ori, soția mea a luat cina, pentru că avea părtăşie reală cu frații din adunare!

Acum aş vrea să spun câteva cuvinte despre sfârşitul acestui om. Câțiva ani mai târziu, el a intrat într-o criză spirituală gravă cu privire la credință. Nu mai putea crede în puterea mântuitoare a Domnului Isus Hristos. El a propovăduit zeci de ani credința şi acum nu mai putea să creadă ceea ce el însuşi vestise, în puterea sângelui vărsat la cruce care poate şterge orice păcat, aceluia care vine cu pocăință sinceră la Mântuitorul. Păcatul vânzării şi trădării fraților i-a împietrit inima şi nu a mai putut crede, acum când era momentul să-şi sfârşească viața pe pământ.

Agonia lui a durat un an de zile, timp în care l-au vizitat mulți păstori şi frați care au căutat să-l readucă la credința pe care o predicase o viață întreagă, dar orice încercare a fost în zadar… La starea asta se referă Sfânta Scriptură când zice: “Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înşelăciunea păcatului” (Evrei 3:13). În versetul 14 Pavel continuă şi spune: “Căci ne-am făcut părtaşi ai lui Hristos, dacă păstrăm până la sfârşit încrederea nezguduită dela început”.

Fratele Jean Staneschi a compus textul şi melodia cântării nr. 317 din cartea “Scumpă Golgota”, cu titlul: “Nu glumi cu al tău suflet". În a doua strofă cuvintele sună astfel:

Iar Satana mincinosul îți şopteşte ne-ncetat:

“Poți să faci pe credinciosul, să-ți păstrezi şi-al tău păcat!”

E otrava ce în taină, pătimaş te va-nşela;

Îți răpeşte fericirea, îți distruge viața ta.

Bietul om, care se credea mai credincios ca alții, dar i-a trădat şi vândut pe frați, a murit în necredință. La înmormântare, care a avut loc în cimitirul “Pomenirea” din Arad, ultimul care a predicat Cuvântul a fost fratele Mihai Chiu, păstorul adunării Parneava, care fără ocoliş s-a referit la situația gravă în care s-a aflat acest frate în pragul morții, fără să mai poată crede. Înşelăciunea păcatului este mare şi nu este de mirare că şi apostolul Pavel insistă: “Dragostea să vă fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, şi LIPIȚI-Vă TARE DE BINE” (Romani 12:9).

Toamna anului 1964 a debutat cu un nou val de treziri spirituale. La acest fenomen spiritual a contribuit fără îndoială climatul politic destins, după o perioadă de opresiune dură desfăşurată în țara noastră de politica partidului comunist, care se instalase bine în toată țara, începând cu anul 1950. În chip minunat a mai contribuit şi întoarcerea de la închisoare a tuturor fraților închişi pentru credință. Ei au fost purtătorii unui suflu nou de viață duhovnicească, după ce au ieşit biruitori prin suferințe şi prigoane fără precedent în secolul al 20-lea. Ceilalți credincioşi au sesizat această realitate şi Evanghelia a ajuns să fie propovăduită cu multă putere. Teama care inhibase pe mulți, a început să se destrame şi avântul spiritual părea de nestăvilit. Experiențele proaspete din închisori aduse de credincioşi, exprimate şi prin cântări noi născute acolo, de o frumusețe rară, a dat aripi şi avânt tineretului, care şi-a predat viața Domnului Isus. Slujirea mea în rândul tineretului a prins putere şi rând pe rând s-au întors suflete la Dumnezeu.

Trei mari evenimente au favorizat lucrarea lui Dumnezeu în toamna anului 1964 şi în anii următori: primul a fost plecarea la Domnul a unei tinere de 15 ani, Dorina Deznan, apoi a altei surori

profesoare, în vârstă de 40 de ani, sora Aurica Buglea, care a rămas fecioară, necăsătorită, şi al treilea caz acela al plecării la Domnul a fratelui Sasu.

Dorina Deznan a primit o lovitură la nivelui ficatului, din accident, pe când era la şcoală. 0 vârstă cu totul prematură pentru încheierea unei vieți care abia începuse, dar fetița aceasta a murit într-o pace divină şi cu o mărturie spre slava Domnului Isus pe buze! Tinerii au văzut de bine să facă gardă zi şi noapte în jurul sicriului cu trupul neînsuflețit al Dorinei, iar Cuvântul lui Dumnezeu vestit cu acea ocazie a fost plin de foc ceresc. Am fost şi eu profund sensibilizat şi afectat de acest eveniment, care a constituit în acelaşi timp o cercetare pentru mulți…

Sora Aurica Buglea era tânăra care însoțise cu deosebit curaj pe soția mea până acasă, după ce s-a botezat, ca să intervină în apărarea ei, în cazul în care tatăl ei ar fi fost gata să recurgă la mijloace dure. Nu a fost tocmai aşa, dar nefiind acceptată de tatăl ei, Aurica a luat-o în seara aceea şi a dus-o acasă la părinții ei, pe Valea Crişului Alb, în comuna Tisa. Aurica împreună cu o altă soră au urmat studii universitare la Cluj şi ambele au ajuns profesoare de Geografie şi Ştiințe naturale. Cealaltă soră era Lucia Pâncotan. Dar Aurica s-a îmbolnăvit de cancer mamar, care s-a răspândit mai apoi şi la plămâni şi astfel a plecat la Domnul. Am vizitat-o şi noi, soția şi cu mine, în ultimele zile din viață. Suferințele au fost mari, dar cerul ei spiritual era senin şi liniştit, iar Domnul a onorat-o cu o trecere într-un fel unic. Boala o adusese într-o stare de neputință totală, fără să mai poată mişca un singur deget. Deodată însă, îşi ridică mâinile în sus şi cu o lumină cerească strălucitoare pe fața ei a strigat:"Uite-L că vine, vine!" Cei din familie care o străjuiau au întrebat:"Cine vine, pe cine vezi?" Ea a răspuns cu ultimile puteri: "Vine Domnul Isus să mă ia acasă!" Şi aşa şi-a dat duhul în mâna Marelui Ziditor şi Susținător al vieții, Dumnezeu! Înmormântarea a fost un eveniment impresionant, într-o zi frumoasă de început de toamnă, cu cer senin, când frunzele începeau să cadă una câte una la pământ… Aşa s-a mutat la Domnul iubita şi neuitata noastră soră de credință, iar noi am condus-o pe ultimul drum cu simțăminte de adorare pentru Domnul Isus care a venit în întâmpinarea ei… 0 scumpă mireasmă a lui Hristos a fost răspândită asupra tuturor

celor ce au participat la înmormântarea ei, iar Evanghelia a fost vestită cu har unei mari mulțimi care s-a strâns în stradă, în fața casei. LĂUDAT SĂ FIE DOMNUL!

Cea de a treia înmormântare a fost a fratelui Sasu, pe care nu l-am cunoscut personal, dar am înțeles că a fost un credincios deosebit şi bun slujitor al lui Hristos. La procesiunea funerară, care a fost într-o zi de duminică, zi frumoasă, cu soare, au participat un număr record de oameni, aproximativ peste 5000 de suflete. Mare ocazie de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu în oraşul Arad, în Piața Arenei, aproape de Stadionul Gloria. Cortegiul care trebuia să treacă prin centrul oraşului, spre cimitirul “Eternitatea”, era lung, de mai multe sute de metri, asa că s-a blocat circulația de tramvaie şi maşini pentru vreo 10 minute, fapt ce nu a convenit comuniştilor, dar aşa a rânduit Domnul. Un eveniment creştinesc cu adevărat grandios! ! Drumul până la cimitir eu l-am străbătut în compania domnului T., unul din profesorii copiilor noştri. Într-o zi când a întâlnit-o pe soția mea, acest domn profesor a apostrofat-o în felul acesta:"Doamnă, dacă vreți să asigurați copiilor dumneavoastră un viitor fericit, atunci ar trebui să înaintați divorț de soțul care este la închisoare… Altfel, copiii nu vor avea viitor!" Soția i-a răspuns cu îndrăzneală şi franchețe:"Domnule T., eu nu pot face cum ați făcut şi faceți dumneavoastră, care v-ați schimbat după împrejurări. Ați fost cu legionarii, au venit acum comuniştii şi sunteți cu ei, mâine vor veni alții şi veți fi cu aceia. Eu nu pot face asta, eu nu mă schimb de azi pe mâine. Eu am un Dumnezeu care a spus despre Sine: “Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb, de aceea voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți! ” (Maleahi 3:6). Omul nostru şi-a văzut de drum, fără să scoată vreun cuvânt. Cu prilejul înmormântării celui care a fost fratele Sasu, Dumnezeu mi l-a dat în grijă pe domnul profesor T., căruia i-am putut face şi eu mărturia Celui care a zis: “Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața”, Isus Hristos, Mântuitorul şi Domnul nostru. Cum şi-a terminat profesorul T. viața, nu ştiu. Dar spre marea noastră bucurie, unul din fiii lui, care luase în căsătorie pe una din fetele fratelui Sasu, am aflat zilele trecute (septembrie 2002) că se află în Denver, Colorado, că este şi el credincios şi a primit botezul credinței în Domnul Isus. Slăvit să fie şi preamărit Isus Hristos, Domnul nostru! Partea noastră este să aruncăm

sămânța şi Domnul face să încolțească, să crească şi să aducă rod. Profesorul T. a ajuns să vadă cu ochii lui, că odraslele noastre au avut un viitor binecuvântat, fără să fi făcut compromisuri cu privire la credința noastră. Mare este Domnul şi vrednic de laudă! Lucrarea cu tineretul mergea înainte cu avânt, dar şi împotrivirile creşteau în aceeaşi măsură. I-am învățat mai multe cântări, dintre care una a fratelui N. Moldoveanu avea să întărâte pe inspectorul de culte şi Securitatea care era tot timpul cu ochii pe mine. Asta era şi unul din motivele care m-au ținut la salariul minim de 850 de lei pe lună, timp de doi ani. Iată cuvintele:

Turmă mică, nu te teme, Domnul e Păstorul tău.

Urle lupii-n orice vreme şi furtuna-n jur de-ar geme,

Dar de tine, nu te teme, /:nu se-atinge nici un rău! :/

Două idei au fost considerate periculoase şi dăunătoare regimului comunist, din această primă strofă. În primul rând ideea de "a nu te teme". Tot sistemul comunist era bazat pe teroare, pe frica pe care o inoculase Satan în oameni, ca să îi poată ține robi. În cuvântul lui Dumnezeu sunt două texte care trebuie luate în seamă în această privință. Primul este acela exprimat în Proverbe 29:25: "Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul n-are de ce să se teamă". În general e ştiut că tineretul este purtătorul ideilor noi şi este gata de acțiune, gata de a pune în practică ideile pe care şi le-a însuşit, din moment ce frica este înlăturată. Frica paralizează gândirea şi voința de acțiune, de frica de a nu suferi. Cu totul opusă fricii de oameni este însă frica de Domnul Cel Atotputernic, prin puterea căruia stau toate lucrurile. În Proverbe 9:10 Solomon spune: "Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; şi ştiința sfinților, este priceperea". În virtutea acestei ştiințe de totdeauna a sfinților, cât şi a fricii de Domnul, apostolii au răspuns marelui preot, înaintea Soborului din Ierusalim, cu deplină îndrăzneală şi autoritate de sus:"Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!" (Fapte 5:29). Dumnezeu trebuie să fie autoritatea supremă în viața fiecărui copil al Său, în familiile sfinților, cât şi în toate Ekklesiile lui Dumnezeu. Răsturnarea acestui principiu de fundament în Biserica din Laodicea, i-a adus la starea de apostazie şi L-au scos afară din adunare pe Domnul Isus. Laodicea înseamnă "judecata poporului, sau drepturile poporului".

Din cele mai vechi timpuri în creştinismul decăzut s-a dat prioritate poporului şi nu lui Dumnezeu. Ce zice poporul, cei mulți, nu ce zice Domnul. Lucrul acesta duce la starea de necunoaştere, neidentificare de sine, de ticăloşie (ticălos, cu mască, fățărnicie), nenorocire, sărăcie spirituală, orbire şi goliciune.

La o asemenea împilare spirituală doreau comuniştii să ne țină pe noi creştinii, fără mărturia vie a lui Hristos prin puterea Duhului Sfânt, ci prin robia duhului de frică de oameni, care este de la cel rău. De aceea cântarea: "Turmă mică nu te teme", pe care o cântam cu tinerii care au fost treziți la o viață nouă în Hristos, au cautat cu tot dinadinsul prin "oamenii lor" să o facă să nu mai fie cântată. Ea avea un mesaj mobilizator pentru tineret, nu la răscoală împotriva regimului ci la supunere şi ascultare de Domnul, înainte de toate, cum au spus apostolii în fața marelui preot şi a Soborului din Ierusalim. Pentru o asemenea convingere de a da întâietate Domnului eram eu considerat împreună şi cu alți frați, "un pericol", pentru regimul comunist. Ei doreau să ne scoată din mărturia creştină, de a propovădui Evanghelia eliberatoare a mântuirii pentru oameni, prin cunoaşterea Domnului Hristos.

Al doilea text în legătură cu frica este cel din Evrei 1:14-15: "Astfel dar; deoarece copiii sunt părtaşi sângelui şi cărnii, tot aşa şi El însuşi a fost deopotrivă părtaş la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, să izbăvească pe toți aceia care, prin frică erau supuşi robiei toată viața lor". Slavă Ție, Doamne, pentru moartea Ta de bună voie la cruce, ca noi să nu mai fim robii fricii şi prin frica Diavolului, care este şi tatăl comunismului şi al tuturor nihiliştilor tăgăduitori de Dumnezeu.

Apoi, în prima strofă amintită mai sus este a doua idee periculoasă: "urle lupii-n orice vreme". În anchete, au vrut să audă din gura noastră, cine sunt acei lupi care urlă în orice vreme şi la ce anume se referă în mod practic. De fapt ei deja s-au identificat pe ei înşişi ca "lupi care urlă" şi acest lucru i-a deranjat mult, ca o adevarată ofensă. Răspunsul nostru a fost că, Satan este prezentat ca şi un lup în această cântare, aşa cum apostolul Petru îl prezintă în Cuvânt ca un leu care răcneşte, care dă târcoale şi caută pe cine să înghită! De Diavolul şi de spiritele lui să nu avem nici o frică, era

răspunsul potrivit înțelepciunii de sus, ca să nu cădem în cursa pe care ne-au întins-o cu dibăcie.

Am fost anchetat mult la Securitate şi în legătură cu unele din cântările mele. Ei au trimis agenți de ai lor, informatori, recrutați din rândul celor credincioşi, care foarte curând după ce am venit de la închisoare, au venit în vizită la noi, măcar că nu îi cunoscusem înainte. Bunăoară M. cu soția, veniți din Simeria, au găzduit la noi două zile şi o noapte şi mi-au cerut caietul din care au copiat toate cântecele compuse la închisoare. Mai târziu mi-am dat seama că el fusese trimis de Securitate cu acest scop precis. Am înțeles şi de la frații din Simeria şi Deva, că împreună cu un alt "frate", ei au fost martori acuzatori ai păstorului Vădan şi ai fratelui diacon Alexandrone din Simeria, care au făcut închisoare. La recursul acestui proces ținut în Deva, s-a întâmplat să fiu în localitate şi împreună cu păstorul L. din Deva am asistat la dezbateri. Cei doi, M. şi R., au participat şi ei la recurs, într-o ținută spirituală deplorabilă, care ne-a trezit deopotrivă şi disprețul şi compătimirea… Înaintea plecării din România, am fost avertizat de un ofițer superior de la Securitate, venit special de la Bucureşti, ca să mă amenințe, că voi avea de-a face cu ei şi că îi voi întâlni şi aici în America. Am rămas cu totul surprinşi când, în anul 1981, a apărut la noi în casă, aici la Chicago şi "domnul M. cu soția". Am avut ocazia să le fac slujba duhovnicească de care au avut atâta nevoie, o mireasmă a lui Hristos dela moarte spre moarte probabil, deoarece au fost pe deplin afundați pe o cale a pierzării. Din pricina celor doi oameni, M. şi R., reprobați de frații din Simeria, a avut de suferit şi fratele avocat Bărbătei din Cluj, care a avut rol de apărător al fraților Vădan şi Alexandrone. A avut Domnul Isus parte de vânzători, de trădători, aşa cum au avut parte şi apostolii Lui, şi aşa a rămas până în zilele noastre. Important este să ştim de care parte am fost, a celor ce au suferit pentru Numele scump al Domnului Hristos, sau de partea acuzatorilor, agresorilor, defăimătorilor copiilor lui Dumnezeu.

Primul cântec primit de la Domnul, curând după ce am fost arestat, a fost acela care a ilustrat întoarcerea mea la Dumnezeu, cu imagini din pilda Samariteanul milostiv. Unul din cântecele cu privire la care am fost anchetat de Securitate a fost şi acesta. Voiau

cu orice chip să mă țină sub presiune şi să găsească ceva capete noi de acuzare. Cântarea are 3 strofe:

Eram un păcătos pierdut făr' căpătâi,
Dar m-a văzut Hristos, El m-a iubit întâi;
Pe nume m-a chemat: "0, vino la Mine",
Eu te-am răscumpărat murind pentru tine.

Cor: Azi sunt fericit şi cânt că-s mântuit;
Păcatul mi-e iertat prin sângele vărsat.
Azi sunt fericit şi cânt că-s mântuit,
Prin harul Său bogat, Isus, El m-a salvat!

Eram între tâlhari, căzut jos, crunt lovit,
Zăceam în chinuri mari, ei moartea mi-au gătit;
În starea asta rea Isus m-a întâlnit,
El rănile-a legat şi har mi-a dăruit.

Azi liber sunt deplin, sfărmat e jugul greu,
Şi pace am din plin, prin Salvatorul meu,
Viața i-am predat şi tot ce am e-a Lui;
În veci fie lăudat Numele Domnului.

Ancheta lor s-a axat mai mult pe strofa a doua:"Cine sunt tâlharii? Cine este cel căzut jos, bătut, rănit, în chinuri mari? Nu-i aşa că tâlharii suntem noi, cei care te-am arestat, bătut şi chinuit chiar până la moarte?" Răspunsul meu a fost:"Nicidecum!" Enervat, striga la mine:"De ce minți, fi sincer şi spune adevărul. E clar ca lumina zilei că ne-ai făcut tâlhari pe noi, că te-am bătut şi am vrut să te şi omorâm?" În cazul că mă puteau dovedi aşa, soarta mea ar fi fost pecetluită.

Eu am încercat să le explic că în acest cântec este vorba despre întoarcerea mea la Dumnezeu, în lumina pildei spusă de

Domnul Isus, cu privire la Samariteanul milostiv. Tâlharii sunt păcatele mele pe care le-am făptuit în vâltoarea ispitelor regizate de Satan şi Sfânta Scriptura ne spune clar că: “Păcatul odată făptuit aduce moartea şi că plata păcatului este moartea”, dar “darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veşnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Deci, în cântecul meu nu sunteți personificați dumneavoastră ca şi “tâlhari”, ci păcatele mele făcute înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu”. La punctul acesta am prins momentul şi i-am pus şi eu ofițerului anchetator o întrebare:"În Pilda Samariteanului milostiv, Samariteanul personifică pe Domnul Isus Hristos. Este Isus Hristos o persoană reală sau fictivă?" A stat omul meu să gândească şi nu s-a grăbit să răspundă. În cele din urmă, a spus:"Fictiva." Eu i-am răspuns prompt:"În cazul acesta şi tâlharii din pildă nu sunt persoane reale, ci fictive. Deci nu este o referire la dumneavoastră în cântecul meu, aşa că la interpretarea dumneavoastra legătura cu tâlharii rămâne fără obiect!"

Cu altă ocazie am fost anchetat cu privire la o vorbire a mea în adunare din textul de la 2 Corinteni 10:4-5: “Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile minții şi orice înălțime care se ridică împotriva cunoştinței lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” Am fost luat şi tras la răspundere, la ce fel de luptă, arme, răsturnări, m-am referit eu în adunare:"Ce, vreți să faceți revoluție?" Erau foarte sesizați de acest subiect provocator, la adresa regimului comunist. În situații de felul acesta, aveam nevoie de lumină de sus, ce şi cum trebuie să răspund, pentru a nu cădea în vreo capcană pe care o întindeau cu multă dibăcie, cu atât mai mult că mă amenințau cu un nou proces şi închisoare. Mi-am îndreptat inima spre Domnul şi am cerut ajutor prin rugăciune în duhul meu, pe baza promisiunii: “Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijorați mai dinainte cu privire la cele ce veți vorbi, ci să vorbiți orice vi se va da să vorbiți în ceasul acela; căci nu voi veți vorbi, ci Duhul Sfânt” (Marcu 13:11). 0, ce minunată asigurare am primit de la Domnul! Ori, noi ştiam că anchetatorii erau foarte dornici să se afirme în slujba lor, căci în funcție de aceasta erau avansați în grad şi apreciați de mai marii lor…

În procesul intentat de marii preoți împotriva Domnului Isus erau acuze foarte grave puse în sarcina Lui, ca şi aceea că S-a făcut pe Sine Împăratul Iudeilor. Astfel, judecătorul Pilat îl întreabă: "Eşti, Tu, Împăratul Iudeilor?" Evanghelia după Matei precizează că răspunsul Domnului Isus a fost afirmativ şi scurt:"Da sunt!" Dar la învinuirile Iudeilor, marilor preoți şi a bătrânilor, nu a răspuns nimic. Evanghelistul Ioan mai precizează că Domnul Isus a mai adăugat: "Împărăția Mea nu este din lumea aceasta; dacă ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor!"

După ce am clarificat aceste lucruri în legătură cu Domnul Isus, le-am spus că şi eu fac parte dintr-o împărăție a lui Dumnezeu, ca şi credincios în Domnul Isus, dar care nu este din lumea aceasta, este o împărăție spirituală, care începe în inima celui ce crede. Când Domnul Isus a răspuns fariseilor care îl chestionau cu privire la subiectul acesta, Luca ne spune că răspunsul Lui a fost: “Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru.” Iar apostolul Pavel spune şi mai mult: Împărăția lui Dumnezeu nu se referă la lucruri materiale, mâncare şi băutură, ci dimpotrivă “este neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17).

Anchetatorul nu s-a dat bătut şi m-a întrebat:"Dar cum rămâne cu lupta, cu armele, despre care răsturnare este vorba?" I-am răspuns că apostolul Pavel dă un răspuns excepțional în epistola către Efeseni capitolul 6:11-13, cu privire la acest subiect: “Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cereşti. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea şi să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” Deci lupta noastră este una spirituală, care se duce cu arme spirituale, împotriva unor ființe spirituale, care sunt arătate în continuare în text, iar printre arme este şi rugăciunea. Securiştii însărcinați cu anchetarea celor credincioşi, erau obligați să aibă Biblie şi să o cerceteze, pentru a-i combate şi uneori ne cereau să le arătăm unde scrie ce susținem noi.

A mai rămas o idee de care voiau să ştie cum am înțeles-o şi cum am prezentat-o în vorbirea mea în adunare: “Noi răsturnăm izvodirile minții şi orice înălțime care se ridică împotriva cunoştinței lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.” Adică:"Ce spunem noi, comuniştii, sunt izvodiri ale minții, nu-i aşa? Hai, fii sincer şi spune fără ocolişuri!"

"Dar şi până acum eu v-am dat răspunsuri pertinente, reale, la ceea ce m-ați întrebat." Domnul Isus mi-a dat îndrăzneala să le fac mărturia:"Aşa cum în comunism gândirea este structurată pe principiile de fundament ale filosofiei marxiste, elaborate de Marx şi Engels, aplicată şi completata de Lenin şi Stalin, marii dascăli ai comunismului, considerați o autoritate în materie, la fel noi creştinii, avem gândirea noastră fundamentată pe Cuvântul lui Dumnezeu, revelat nouă prin Isus Hristos şi prin Duhul Sfânt, explicat şi adeverit prin sfinții apostoli. Domnul Isus Hristos ni s-a revelat ca Cel ce este: “Calea, Adevărul şi Viața”, sau în alte traduceri: Realitatea. Tot cea ce contravine gândirii lui Hristos, ultima Realitate, este o izvodire a minții, o născocire, pe care noi o răsturnăm şi nu o acceptăm. Tot ce se ridică împotriva cunoştinței lui Dumnezeu şi a descoperirii lui Hristos, creştinii nu pot primi, nu pot accepta; este considerată o reprezentare falsă a imaginației, care nu corespunde realității, plăsmuire ieşită din sfera rațiunii. Pentru noi, gândirea lui Isus Hristos, care ne-a revelat pe Dumnezeu – Tatăl, este cheia de boltă a Adevărului absolut. Ceea ce nu corespunde legilor lui Dumnezeu de la temelia creației în universul material şi spiritual, sunt izvodiri, născociri, plăsmuiri ale minții omeneşti înstrăinată de la Adevăr!”

Atunci când anchetatorii Securității erau prinşi pe picior slab, schimbau subiectul.

S-au împlinit doi ani de când am venit de la închisoare şi situația încadrării mele profesionale la un salar corespunzător, potrivit promisiunii inițiale, nu s-a schimbat. Eram plătit cu cel mai mizer salar din Republică, de 800 de lei, ceea ce însemna cu 1600 lei în minus în fiecare lună, față de nivelul la care aş fi fost plătit, în cazul că nu aş fi fost condamnat la închisoare. Ori la o familie cu şase persoane, cu nevoi arzătoare, era cu totul nesatisfăcător. Ei scontau că la un moment dat voi fi determinat să accept

compromisul, pentru a cere şi a completa formulare de reabilitare, cum au făcut unii… Eu însă nu puteam să accept cu nici un chip acest fapt, care mi-ar fi afectat grav integritatea spirituală, cu o tăgăduire a adevărului în Hristos pe care l-am trăit şi, care ar fi echivalat cu o trădare însăşi a Domnului.

Unul dintre fraţii mei, Beniamin, la o întâlnire cu un prieten de al lui, au ajuns să discute situaţia mea economico-financiară, care era sub orice limită. Acesta îi spune fratelui meu:"Te rog, spune-i să vină la mine să stăm de vorbă. Cred că îl pot ajuta."

Mi-am luat inima în dinţi şi m-am dus să îl caut acasă la locuinţa lui, într-o seară stabilită de el. El era Şeful Serviciului de A.L.T. (Aprovizionări, Livrări, Transport), la gostatul Vladimirescu, la o distanţă de aproape 15 km, de la locuinţa noastră din Arad. Nu era deloc o situaţie uşoară pentru mine, dar mi-a asigurat un post de referent tehnic în serviciul lui, cu un salar de 1350 de lei. Eu ştiam că în structura societăţii comuniste, nu poţi să te mişti fără să fii sub control strict. Era avantajul, însă, ca în domeniul Agro-Alimentar, era o libertate mai mare de mişcare la angajarea în serviciu.

Pe lângă munca propriu-zisă de birou, cu evidenţe de aprovizionări, livrări, transporturi, mi-a revenit sarcina de a însoţi în fiecare seară, după orele de lucru la birou, maşina care ducea marfă spre vânzare la cele două magazine ale Gostatului, aflate în centrul oraşului Arad. Asta însemna zilnic câte 2-3 ore suplimentare, dar care nu se plăteau. Era o lege nescrisă în gostat, ca pentru munca în plus, şi care nu se plătea, să pot lua câte o găină pentru familie. Deşi eu duceam directorului, inginerului şef şi la alţi inspectori acasă carne, (fără forme legale), şi cofraje cu ouă, cugetul meu era greu apăsat în fiecare zi a face acest lucru pe care toţi ceilalţi îl făceau fără probleme. Din pricina aceasta cugetul îmi era legat şi durerea cea mai mare era că nu mai puteam să zbor cu spiritul spre înălţimi, în prezenţa Domnului meu, aşa cum am trăit anii ce trecuseră, fie la serviciu, fie la închisoare. Femeilor vânzătoare de la Gostat, nu le convenea un om ca mine, ci ar fi vrut unul cu care să mai facă afaceri, cum făcuseră cu alţii, adică să cântărim marfa şi pe nota de livrare să scriem cu 2-3 kg mai puţin, iar din diferenţa obţinută să-mi dea şi mie alte produse, salamuri,

brânzeturi pentru familia mea. Eu nu am putut face însă aşa, cugetul meu faţă de Domnul dădea semne mari de alarmă.

Într-o seară însă, administratoarea magazinului de desfacere Gostat, cu ajutoarele ei, cu sila au scris mai puţin şi mi-au băgat în servietă o rudă mare de salam, de toată bunătatea. Nu pot să spun cât de greu a tras salamul acela pe sufletul meu şi cum de am putut să cedez totuşi la insistenţele acelor femei… Noaptea aceea a trecut greu şi a fost foarte lungă pentru mine şi abia am aşteptat să vină dimineaţa să corectez greşeala făcută în ajun. Când am ajuns seara la magazin, am rugat vânzătoarea să accepte corectarea notei de livrări ori cât ar fi fost contravaloarea salamului, şi eu am achitat preţul. Oh, ce mare binecuvântare a făcut sufletului meu acest lucru, de a intra în ordine şi nici găini nu am mai luat. Femeile "binefăcatoare" s-au crucit şi nu puteau să înţeleagă ce e cu mine, de ce nu pot să accept ceea ce toţi fac şi încă la o scară mult mai mare.

După opt-nouă luni, în mai 1967, a venit o veste tristă pentru Gostatul Vladimirescu! S-a dat ordinul să fie lichidat şi cele trei sectoare să fie predate altor gostate după profilul respectiv. Tot personalul a fost plasat la alte gostaturi, cu o singură excepţie, a persoanei mele. Eu am rămas fără serviciu şi asta nu la întâmplare. Pe fir era Securitatea, care a venit să mă facă să înţeleg că nu pot face ce vreau în comunism. Demisia mea de la "Tricoul Roşu" au socotit că e necesar să fie sancţionată drastic, aşa ca să nu mai pot să găsesc alt serviciu, din care să pot câştiga existenţa pentru familie. Nu mi-am pierdut nădejdea în Dumnezeu, care ne-a purtat atâţia ani, ca şi pe aripi de vultur. Totuşi, a fost necesară înteţirea luptei bune a credinţei prin rugăciuni de fiecare zi împreună cu soţia, aşteptând în tăcere ajutorul Domnului.

Am început să cutreier oraşul, să găsesc un loc de muncă şi asta în fiecare zi, pentru o perioadă mai lungă de timp. Dar nicăieri nu am găsit. După mai multe zile de căutare, am aflat un post de contabil vacant, la o anumită intreprindere. M-am prezentat la secretariat şi am fost condus la serviciul de contabilitate, unde am fost supus la un test practic în materie. Prin harul lui Dumnezeu am fost bucuros că am reuşit să trec cu bine testul şi mi s-au făcut formele de angajare. Mi s-a spus să vin ziua următoare, să mi se

spună ce trebuie să fac şi unde să mă prezint la locul de muncă. Ziua următoare m-am prezentat şi, nu spre surprinderea mea, am înțeles că drumul angajării este tăiat de Securitate. Biroul de Personal din orice intreprindere de stat era sub control strict şi orice angajare trebuia să fie aprobată de Securitate, chiar dacă treceai testul profesional, nu puteai fi angajat fără acordul lor. Aşadar, încercarea de a găsi un serviciu continua pentru alte cateva zile, pe drumuri, fără să găsesc o rezolvare.

În acest timp de încercare, familia totuşi nu suferea de foame, am avut strict necesarul pentru viață asigurat prin rudenii şi mai ales prin frații pe care i-a folosit Dumnezeu în chip minunat. După câteva zile, găsesc la o altă intreprindere, de fapt o Cooperativă meştesugărească, un post vacant pentru care iarăş am dat un test corespunzător de calificare. Spre bucuria mea, testul a fost trecut cu bine şi mi s-au făcut formele de angajare. Dosarul ajuns la Biroul de Cadre, care era pârghia securității în orice instituție, a fost blocat şi nu am fost angajat. I-am mulțumit Domnului şi pentru acest insucces, căci ştiam în străfundul ființei mele adevăratul motiv pentru care se întâmpla aşa ceva. Aveam un şir lung de experiențe în trecut şi am ştiut că şi această încercare va desăvârşi răbdarea şi credința mea, iar Domnul va lucra. Apostolul Petru, în prima lui epistolă scrie aşa de minunat: “Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți şi vă bucurați cu o bucurie negrăită şi strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârşit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1:5-9). Cu toate că ştim şi experimentăm aceste lucruri, lupta credinței trebuie dusă în fiecare zi, pentru că ispitele puse la cale de Satan ne asaltează din diferite părți, fără răgaz…

A urmat o nouă săptămână, pentru care ne-am încredințat cu soția în mâna bună a Domnului. Am luat tramvaiul nr. 4, de la capătul de linie, cu direcția spre centrul oraşului. Odată trecut de

Stația Gării C.F.R., spre centru, în tramvaiul aglomerat de la gară, întâlnesc pe bunul domn şi frate în ale credinței, inginerul Traian Pelau. Amabil, mă întreabă pe unde sunt şi ce mai fac. În câteva cuvinte i-am spus experiențele mele din ultimele săptămâni în căutarea unui serviciu, dar fără nici un rezultat pozitiv. Grăbit, căci trebuia să coboare, spune să fac o cerere, s-o semnez, şi mâine dimineața să vin la Fabrica de Confecții şi să îl caut la biroul directorului. A precizat să nu merg la “Biroul Personal” ci direct la dânsul, în Biroul Directorului. Ştia dumnealui de ce aşa, ca să nu am surprizele de mai înainte…

Am făcut aşa cum mi s-a spus şi mi-a scris pe cerere, că angajarea se aprobă pe postul de Şef Secție Pregătire Plan Financiar, cu data şi semnătura directorului. Cei de la cadre nu au avut altceva de făcut decât să se conformeze, cu facerea formelor de angajare. Am văzut încă o dată purtarea de grijă a lui Dumnezeu, cum m-a scapat de la “Tricoul Roşu”, unde era atâta ostilitate împotriva mea, cât şi de la Gostatul care era aşa de departe de casă, unde în plus trebuia să lucrez de dimineața până seara şi cu o conştiința frământată de atâtea ilegalități ce trebuia să le fac. Chiar şi acele uşi închise în calea angajării au fost datorită faptului că Dumnezeu avea ceva mai bun pentru mine. Drumurile închise nu înseamnă neapărat pierderi, când viața ta este încredințată în mâna lui Dumnezeu! Mărit să fie Domnul!

Vara anului 1967 s-a remarcat şi printr-o perioadă de destindere în climatul politic internațional. Din țările din Apus s-a permis să intre în România mai mulți turişti, printre care şi misionari creştini, şi grupuri de tineri evanghelişti, care au vestit Cuvântul lui Dumnezeu şi au cântat cântări creştine minunate, având o bună influență asupra lucrării lui Dumnezeu din toată țara. În virtutea acelei destinderi, directorii şi preşedinții de intreprinderi economice şi industriale, au primit o mai mare independență şi autoritate în exercitarea atribuțiunilor de serviciu, fără controlul strict al activiştilor şi secretarilor de partid, dar nu pentru o perioadă lungă de timp…

Şeful Serviciului Financiar era I. D., un bărbat mai tânăr cu 9 ani decât mine. El s-a purtat amabil cu mine, mai ales că aflase că am fost angajat prin bunăvoința directorului, care mă cunoştea de

ani de zile, de la fabrica “Tricoul Roşu”. în birou cu noi aveam şi pe U. G., responsabil cu controlul Financiar intern şi pe doamna S., jurista intreprinderii. Atmosfera morală din birou era una de depravare, care m-a deranjat mult, promovată de şeful meu de serviciu şi de juristă, de felul cum vorbeau şi se comportau, mi-am dat seama că erau în relații bune cu organele de Securitate. Şeful serviciului, D., avea în miliție pe soția lui, cu gradul de plutonier, cu care nu trăia în relații bune, şi nu aveau nici copii. El căuta de asemenea, să se angajeze în discuții, să afle cât mai multe lucruri, semn clar că era informator al Securității. Trebuia să fiu cu ochii în patru, cum se zice, atât în problemele de serviciu, cât şi în cele particulare.

Sarcinile mele de serviciu erau în relație cu documentele financiare ce trebuiau prezentate la bancă spre decontare, cât şi situația zilnică încheiată de casieria intreprinderii. Asta îmi dădea posibilitatea să ies adeseori în oraş, la Bancă, cu care ocazie şeful meu îmi dădea şi anumite sarcini personale de ale lui, în relație cu femei dubioase, de la alte intreprinderi, pe care le favoriza cu anumite mărunțişuri de la magazia de materiale, fără să le coste nimic… Asta era la ordinea zilei în comunism, fie cu materii prime ca stofe, cu materiale auxiliare şi chiar cu articole de modă feminină, care era de fapt profilul fabricii. Mi s-a oferit şi mie în asemenea situație de ilegalități, să profit şi eu, dar m-am ferit ca de foc, de orice ofertă ce mi s-a făcut. De asemenea şeful m-a tentat cu reviste pornografice, care erau aduse pe cale ilegală din Apus şi care erau interzise prin lege în România, un lucru bun la comunişti. Dar tot ei, pe sub mână, prin uneltele lor, căutau să atragă pe alții într-un cerc vicios de ilegalități cu aceste reviste, ca apoi pe cei prinşi să-i poată amenința cu închisoarea, şi singurul preț ca să scape era acela să devină informatori ai Securității. Şi, Doamne, ce mulți au fost prinşi în cursă. Nu puteai să ai încredere în nimeni. Domnul m-a păzit, însă, de a face vreun compromis. Am fost nevoit să recurg uneori la acțiuni contraofensive, chiar foarte riscante, dacă nu l-aş fi avut la spate pe bunul meu protector văzut, directorul Traian Pelau, dar şi cu grija de a nu-i face greutăți în legătură cu persoana mea.

Prin îndurarea lui Dumnezeu, am început să primim nişte ajutoare din Apus, prin grija familiei Wurbrand, care era deja în Statele Unite ale Americii. În pachetele acelea, probabil vreo trei, în răstimp de un an, trebuiau plătite taxe foarte mari la vamă, aşa că am fost nevoiți să vindem ce era mai valoros ca să putem acoperi taxele. Şeful meu D., îndată a cumpărat cea mai frumoasă bluză şi era interesat să afle când o să mai primim. După vreo două, trei luni am mai primit un pachet şi din nou şi-a ales ce era mai frumos. Într-o zi m-am trezit că a venit la serviciu şi mi-a arătat bancnote de valută, în dolari şi mărci germane. În România era în vigoare o lege foarte strictă, cu privire la valuta străină. A avea şi a mânui asemenea bacnote, era sigur caz de închisoare. Eu am fost convins că i-a primit de la Securitate, cu scopul să mă testeze, dacă nu cumva am primit şi eu aşa ceva din Apus. Realitatea era că nu primisem niciodată vreun ajutor în valută din afară.

După cum eram format ca şi creştin prin Cuvântul lui Dumnezeu, ştiam că un credincios trebuie să fie o persoană integră, hotărâtă în vorbă ca şi în faptă, în relații cu alte persoane, în acelaşi timp însă respectuos şi binevoitor. Dar atunci, când ținuta morală nu este respectată, un creştin, cu nici un chip, nu poate să-şi permită să aibă discuții indecente, cu uşurătăți, cu glume proaste şi cu un nici un fel de vorbe necuviincioase sau cu două înțelesuri.

Într-o zi am primit un telefon de la serviciul tehnic, cu care aveam uneori relații de serviciu. Era o domnişoară mai în vârstă, care spre surprinderea mea a început să folosească glume şi vorbe cu dublu sens, care pe mine m-au deranjat şi simțeam nevoia să dau o ripostă cum se cuvine, dar m-am abținut şi am încheiat repede convorbirea. Dar Satan nu s-a mulțumit cu atât… După câteva zile am avut o nouă convorbire telefonică cu acea femeie, care după problema oficială pentru care mă sunase, a continuat să ducă discuția pe un teren provocator, de vorbe stricate. Mi-am dat seama, acum e momentul să răspund cum se cuvine şi această femeie să nu mai îndrăznească pe viitor să încalce bariera bunului simț. I-am zis:"Ascultă, domnişoară sau tovarăşă N., dumneata ai depăşit linia bunei-cuviințe pentru a doua oară față de mine, în discuțiile telefonice. Cred că nu mie trebuie să-mi roşească obrazul

de ruşine pentru asemenea acte provocatoare, ci persoanei care le inițiază şi le promovează, în cazul acesta, dumitale! Ai greşit ținta când ți-ai propus să mă ai pe mine de partener. Şi eu zic, să fi fost pentru ultima dată, când ai pus la cale o asemenea tentativă. Cred că am fost bine ințeles şi o asemenea situație nu se va mai repeta!" În birou au mai fost şi alte persoane care au auzit reacția mea spre educarea acelora care nu îşi cunosc locul şi măsura.

Cu o altă ocazie, la un interval destul de mare de timp, eram la biroul meu şi îmi făceam serviciul meu. Eram prezenți cei patru care ne făceam serviciul în mod obişnuit. Până aici totul părea că atmosfera de serviciu era normală, când a intrat în birou tovarăşul M. D., şeful serviciului Plan, care în schema de funcționare a fabricii, în caz de forță majoră, era locțiitorul directorului. M. apucă un scaun de spetează, îl trage lângă avocata intreprinderii şi încep discuții de bună dispoziție, cu accentuat iz de glume, care au devenit din ce în ce mai murdare. Am simțit asupra mea un asalt şi presimțeam că voi fi provocat, ceea ce s-a şi adeverit. Ca să preîntâmpin atacul, am deschis sertarul de jos, în dreapta biroului meu şi m-am făcut preocupat în a căuta ceva. Tensiunea spirituală la care am fost supus, când am auzit tot felul de bancuri porcoase, a atins punctul culminant. Râdeau cu toții cu mare poftă şi bună dispoziție. M., probabil jenat de neparticiparea mea la masa desfrâului lor a găsit de cuviință să mă provoace pe nume. Eu eram cel mai mic şi neînsemnat în grad dintre cei şase prezenți. Îmi spuse după un banc neruşinat:"Nu-i aşa, domnule Iovin?" M-am ridicat în poziția normală în scaunul meu şi i-am zis:"Ascultă, domnule M., cu ce probleme oficiale ați venit la noi în birou? Dacă le aveți, vă rog să le rezolvați! Şi să fie pentru ultima dată când mai veniți la noi în birou cu asemenea bancuri murdare, pe care le-ați cules de pe maidanele oraşului sau din altă parte. E prea destul pentru mine că am plămânii îmbâcsiți de fumul de țigară, nu doresc să-mi îmbâcsiți şi sufletul cu drojdiile şi scursurile imorale pe care le promovați fără frâu!

Intervenția mea a căzut ca un trăznet din cer, sprijinită de o putere dumnezeiască şi o autoritate în fața căreia toți au amuțit, cu ultimul zâmbet încremenit pe buze! A urmat o tăcere de mormânt, nimeni nu a mai scos nici o vorbă. După clipe lungi de tăcere, în

şoaptă, şeful Planificării, M. discută cu seriozitate cu jurista intreprinderii. După alte vreo 5 minute, omul cu bancurile murdare, vădit stânjenit de cele întâmplate, părăseşte biroul. Abia închisă uşa, o explozie de râs i-a cuprins pe cei patru rămaşi, amuzați de lecția usturătoare administrată acestui fost ofițer în armată, care nu era membru de partid, dar era vândut cu totul Securității comuniste şi nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte. Vestea s-a răspândit fulger în toată fabrica, în care lucrau peste trei mii de salariați. M-am ales cu binefacerea ca în prezența mea nu se mai debitau asemenea bancuri deşuchiate, lucru pentru care am mulțumit lui Dumnezeu. Eu am ştiut că cele întâmplate vor avea urmări şi că Securitatea nu se va lăsa fără să îşi răzbune colaboratorul lor de informații, cu o docilitate şi servilism dezgustător… Nu era cazul să ai teamă de membri de partid, cât de aceşti oameni care erau gata să te vândă în orice moment pentru un blid de linte.

În intreprinderile de stat se obişnuia să se facă mereu restructurări de schemă, care erau folosite de comunişti prin Securitate, ca să se scape de unii considerați indezirabili, cum am fost socotit şi eu. Pe de altă parte, ca să-şi vâre în anumite posturi oamenii lor, prin care să poată supraveghea şi controla orice mişcare.

Într-o bună zi am fost chemat de directorul fabricii în biroul lui şi mi-a comunicat în taină, că se vor face restructurări şi securiştii i-au cerut ca pe mine să mă dea afară din serviciu. Mi-a mai spus că el a ripostat şi le-a spus că eu, ca fost puşcăriaş, nu am post de conducere, ci de execuție şi potrivit Codului Muncii, am dreptul ca oricare alt cetățean la muncă, ca să pot câştiga mijloacele de trai pentru familia mea. Cu alt prilej de restructurare mai târziu, securiştii au insistat ca să fiu dat afară din serviciu cu orice chip. Bunul meu director însă s-a împotrivit din nou şi în final le-a spus: "Dați-mi în scris cu numele lui ca să-l dau afară şi în cazul acesta mă voi conformna!" Sigur că nu au vrut să dea în scris, pentru că aceasta era o ilegalitate.

Prin anul 1970, în baza unui decret dat de Ministrul Industriei Uşoare, s-a făcut o mare schimbare de structură, prin care cele patru fabrici mari din Arad, din acelaşi minister, UTA, TEBA, Tricoul Roşu şi Fabrica de Confecții, au fost comasate şi astfel s-a realizat

COMBINATUL TEXTIL ARAD. Sediul Combinatului a fost la Uzinele Textile Arad, aşa că anumite servicii din fiecare fabrică au fost centralizate în cadrul acestui combinat, şi astfel nu au mai fost sub autoritatea bunului meu director, Traian Pelau. Şeful meu, D. I., mi-a comunicat că în noul cadru, fiecare mergem pe pielea noastră…. Eu mi-am dat seama, asta a sunat ca şi un semnal de alarmă pentru mine, că la prima restructurare, care acum se va impune, eu nu voi supravieţui pe post şi ca atare, voi fi pus pe liber…

Concomitent cu sosirea mea la combinatul textil, Securitatea a intrat în plină acţiune împotriva mea şi au început anchete în fiecare zi. Trebuia să plec mereu la Securitate în centrul oraşului, unde mă ţineau toată ziua, ceasuri întregi în anchete. 0 adevărată panoramă era în desfăşurare, aşa că eu practic nici nu făceam nici un serviciu, şeful D. făcea şi munca mea. M-au obligat să vin la combinat cu geamantanul şi să aduc spre verificare ce am primit din străinătate în pachete. Cu astea, apoi, a trebuit să mă duc cu tramvaiul la Securitate. Soarta îmi era pecetluită, aşa că în mai puţin de o lună, am fost mutat la munca de jos, la Fabrica de Confecţii, cu salar de muncitor necalificat, de 5 lei pe ora. Practic, era acelaşi salar pe care l-am avut la “Tricoul Roşu”, cu şase ani în urmă, după ieşirea din închisoare. Dar munca mea era una calificată, în cadrul serviciului mecanicului şef, potrivit pregătirii mele profesionale, numai plata era ca pentru o muncă necalificată.

În acele puţine zile cât am fost la Combinat, cineva care mă cunoştea, şi îl cunoştea şi pe D., şeful meu, mi-a spus că el este informatorul Securităţii, că a fost recrutat ca atare când a lucrat ca şi contabil la Trustul Alimentaţiei Publice. Acolo a fost prins cu anumite afaceri, ilegalităţi, şi a fost condamnat la o pedeapsă de vreo doi ani închisoare. Executarea însă i-a fost suspendată, deoarece a acceptat să devină informator şi să colaboreze cu Securitatea.

În anchetele zilnice ţinute la Securitate, eram presat să le spun de unde îmi vin pachetele, cine este persoana care mi le trimite. Eu le-am spus că este aceea pe care de fapt o ştiau şi ei, cu numele scris pe acele câteva pachete primite şi anume o femeie norvegiană din Oslo, Ester Vestly. Comuniştii voiau însă să afle mai

mult, cine este în dosul acestui aranjament, care i-a făcut legătura cu noi, dar de la mine nu au putut afla nimic.

Dacă Comuniştii m-au dat la munca de jos, la un salar de mizerie, Dumnezeu a deschis cu adevărat zăgazurile cerului, cum scrie proorocul Maleahi în capitolul 3:10, aşa că nu am dus lipsă de nimic. Securitatea căuta cu orice chip să găsească vreun motiv să mă poată băga din nou la închisoare, dar de data aceasta Domnul nu a îngăduit să se întâmple aşa, deşi eu mă aşteptam din moment în moment să fie aranjată o nouă arestare.

Într-o anume zi, sunt chemat urgent la familia Caciora din Arad. Acolo sosise un misionar din Elveția, care era vestit organist, venit cu toată instalația de înregistrat cântări pentru emisiunile în limba română ale postului de radio Monte Carlo. A fost suficient să-i cânt doar o singură dată melodia şi îndată a fost în stare să facă acompaniamentul la orgă cu o măiestrie de profesionist cu multă experiență. În acele zile de înregistrări, într-o zi apare la familia Caciora, un anumit frate, “binecunoscut” fraților, dar nu în bine, care era folosit de Securitate să spioneze şi să ducă ştiri, ca apoi cei raportați să fie hărțuiți, intimidați şi timorați, aşa ca lucrarea lui Dumnezeu să fie oprită. Acest biet frate, avea o față handicapată şi comuniştii i-au favorizat drumuri în străinătate, pentru serviciile lui, ca să primească ajutoare… În urma raportului dat stăpânilor lui despre ce a văzut la familia Caciora, m-am văzut chemat din nou la anchete şi hărțuit mult, ca să afle de la mine cine era acea persoană din străinătate şi cu ce scop a venit în țară. Răspunsul meu a fost ceea ce mi-a spus personal misionarul din Elveția, că a venit prin mai multe țări din Răsăritul Europei, să facă un studiu asupra muzicii religioase, ceea ce era de fapt un adevăr, dar nimic mai mult. Fratele Richard W., a vorbit mult în Apus despre existența unei lucrări subterane creştine (The Underground Church), pentru care a strâns fonduri de ajutorare a celor în nevoie, care au fost ani de zile în închisori şi erau ținte ale hărțuielilor şi prigoanelor comuniste. Şi pe mine m-au chinuit mult în anchete să afle ce legături am cu Wurmbrand, dar de la mine nu au aflat nimic, deşi eram în cunoştință de cauză. Ajutoarele trimise în România din partea organizației inițiate de fratele Richard, aveau să fie o mare binecuvântare pentru foarte mulți persecutați din țările comuniste şi

în mod special din România. Domnul să fie slăvit! Aşa am supravieţuit cei urmăriţi şi persecutaţi, puşi la munca de jos, dar şi din dărnicia şi slujirea celorlalţi credincioşi din România care aveau pe inimă vestirea Evangheliei Împărăţiei lui Dumnezeu. Cântările înregistrate, au fost folosite la emisiunile religioase ale postului de radio Monte Carlo.

Dumnezeu a folosit perioada de destindere care a culminat cu cunoscutele "evenimente de la Praga-Cehoslovacia", mişcare de liberalizare politică şi economică, promovată de trei mari căpetenii: Dupcek, Smarkosky şi Svoboda. Acea mişcare politică a rămas cunoscută în istorie ca "Primăvara de la Praga". Dacă cu 12 ani înainte, revoluţia din Ungaria, din octombrie 1956, a fost înăbuşită în sânge de către trupele Pactului de la Varşovia, mişcarea de liberalizare de la Praga avea să zdruncine puternic lagărul comunist. Partea cea bună a României a fost, atunci, că nu a participat la invadarea Ungariei şi nici la sufocarea mişcării de liberalizare din Cehoslovacia, pe care, nu numai că a susţinut-o, dar a şi osândit opresiunea. Încă de atunci a început inundarea României cu Biblii, literatură creştină de valoare, cât şi ajutoare de multe feluri venite din Apus.

Îndurarea lui Dumnezeu a fost mare şi faţă de mine şi familia mea în acele zile, prin ajutoarele ce le-am primit, aşa că am putut mări casa, care era cu totul neîncăpătoare şi în stare deplorabilă, pentru cele opt persoane, în care erau incluşi şi părinţii soţiei. Sora mea, Felicia avea ceva material strâns ca să-şi facă o casă, dar totul a fost blocat prin arestarea şi condamnarea mea. Acum însă ni l-a dăruit nouă, şi aşa am putut începe lucrarea de mărire şi modificare a casei, mai ales că şi copii crescuseră mai mari. Mâna de lucru au dăruit-o fraţii binecuvântaţi din Arad, care au venit să lucreze cu mare tragere de inimă, fără să aştepte să fie chemaţi.

Vecinii noştri, români, unguri, sârbi, priveau cu uimire cum progresează lucrarea, văzând cu ochii lor. Am considerat ca o minune cum, în vara acea, 47 de fraţi, fără să fie chemaţi şi programaţi de noi, au venit zi de zi la lucru, în afară de duminică, până lucrarea s-a isprăvit. Dar nu numai atât, Domnul i-a rânduit astfel, ca să vină după cum era necesar, la săpături, la pus temelia, la zidit, apoi dulgheri, tâmplari, tencuitori, în ordinea necesară.

Vecinii ne întrebau cum îi plătim? Eram fericiți să putem spune, că nici unul nu a venit la lucru pentru bani, ci ca să ne ajute pe noi, în mod voluntar. Ei se minunau şi au zis că în viața lor nu au mai văzut aşa ceva. A fost o mărturie spre slava lui Dumnezeu. “Mulțumim fraților! La revedere pe nori!”

Un ultim amănunt. Ultima zi a lucrărilor s-a încheiat cu punerea acoperişului, în a doua jumătate a lunii septembrie, 1967. Casa până atunci fusese descoperită. A trebuit să se lucreze până târziu în noapte, cu lumina improvizată, şi cu ajutorul lui Dumnezeu casa a fost acoperită aproape de miezul nopții. A fost o minune ,căci în ziua următoare au început ploile, dar noi eram la adăpost! Cum să nu fi sporit laudele şi mulțumirile către Domnul Cel vrednic de laudă??? Laudele s-au înălțat către Dumnezeu şi în anii grei ai suferințelor şi închisorii cu cât mai mult acum, deşi persecuțiile nu au încetat. Mărit să fie Domnul! Şi încă un fapt care trebuie notat, frații veneau după orele de serviciu, deşi fiecare avea problemele lui. Dar dragostea lor pentru Domnul era vie, si i-au dat întâietate Lui! Parcă am fost pe vremea lui Ezra şi Neemia, cu generația de robi întoarsă din Babilon. Şi atunci, ca şi acum, aici în America, am avut Tobii şi Sanbalații noştri (Neemia 4:1-23), dar Domnul i-a ruşinat şi îi va ruşina până la DREAPTA JUDECATĂ. Nu piere poporul al cărui Dumnezeu este Domnul – Iehova!

La darea mea afară din serviciu de la combinatul textil, cât la repartizarea mea la munca de jos, în fabrica de confecții, bunul meu protector, de data asta nu a mai putut face nimic… Mai târziu însă da! Alți binevoitori de ai mei dintre cei credincioşi, s-au gândit ce să facă şi cum să mă ajute, să găsesc un alt serviciu şi nu s-au lăsat până nu au găsit. Dar va fi oare un serviciu de bun augur, sau voi repeta o lecție ca şi aceea cu gostatul Vladimirescu? Proorocul Ieremia, omul suferințelor mari, care adeseori a trebuit să rămână singur, în condiții extreme, nu pentru că a făcut fapte rele, ci din pricina poziției în care l-a aşezat Dumnezeu şi a slujbei pe care i-o încredințase, mi-a slujit mult drept model de viață şi de îmbărbătare. În cartea lui Ezechiel, Dumnezeu voia un om de încredere ca Ieremia, când zice: “Caut printre ei un om care să înalțe un zid, şi să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul”! (22:30). Într-o situație

asemănătoare de decadență a poporului, Domnul îl găseşte pe Ieremia şi îl alege, îi dă o însărcinare extrem de grea, pe care el nu ar fi dorit-o şi nu s-a văzut în stare să o îndeplinească, şi îi zice: “Dar tu, încinge-ți coapsele, scoală-te, şi spunele tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier şi un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpetniilor lui, împotriva preoților lui şi împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul” (1:17-19).

Este un lucru extraordinar, un lucru ieşit din comun, să vezi de o parte un singur om, pe Ieremia, şi de cealaltă parte toată națiunea lui Israel. Domnul însă era de partea lui Ieremia, şi asta este tot ce contează, să fii de partea Domnului şi El de partea ta!

Cineva a spus că suferințele sunt de trei feluri: 1. Suferințe ca pedeapsă pentru păcat; 2. Suferințe pentru educarea noastră duhovnicească, în şcoala ascultării de Domnul şi 3. Suferințe pentru proslăvirea lui Dumnezeu. De suferințe ca şi consecință a păcatului, toți au parte. De suferințe prin care învățăm ascultarea de Domnul, au parte numai cei credincioşi, aşa cum citim despre Domnul Isus ca Fiu al omului, în Evrei 5:8 :“Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. De suferințele pentru proslăvirea lui Dumnezeu sunt puțini cei care au parte, în baza unei chemări speciale, cum a avut Ieremia, apostolii Domnului, cei ce au fost persecutați pentru Domnul, închişi, bătuți, aruncați la fiare, puşi în lanțuri, chinuiți şi arşi pe rug.

Proorocul Ieremia, în Plângerile lui, exprimă atâta grație, înțelepciune şi linişte când zice:“Bine este să aştepți în tăcere ajutorul Domnului” (3:26). Noi adeseori greşim, atunci când ne grăbim la acțiune, fără să fi primit o călăuzire specială de la Domnul.

Un frate binecuvântat de Domnul, Pavel Selegean, care era în funcția de contabil-şef la intreprinderea Agrosem din Arad, mi-a oferit un post de contabil, ca subaltern al lui, cu un salar de 1300 de lei pe lună. În felul acesta am părăsit poziția de la munca de jos şi am început să lucrez în contabiliate la Agrosem. Nu ştiam ce va fi,

dar m-am bucurat să ştiu că sunt de ajutor unui copil al lui Dumnezeu. Eram numai noi doi în birou şi asta era o mare binefacere. Ceea ce nu am prevăzut, a fost volumul imens al muncii, pe un post la care nu s-a mai lucrat poate de un an de zile şi munca rămasă în urmă trebuia adusă la zi. După două luni de muncă intensă, de dimineața şi până seara şi duminicile, organismul meu a cedat şi am ajuns la stări de epuizare totală, de extenuare severă, de intoleranță la nivelul sistemului nervos.

Într-o zi a trebuit să merg pentru ceva probleme personale la fabrica de confecții. Între timp, combinatul textil, după mai puțin de un an de zile s-a dezmembrat şi fiecare intreprindere din cele patru şi-a redobândit independența. La poarta fabricii mă întâlnesc cu şeful serviciului de contabilitate, G. M., care mă invită să mă întorc înapoi de la Agrosem, că sunt posibilități mai bune, chiar de o reintegrare a mea pe vechea poziție în cadrul serviciului financiar. Dată fiind situația sănătății mele am decis să mă întorc dar m-au pus tot la munca de jos.

Un factor favorabil la întoarcerea mea a fost acela că preşedinta Sindicatului, nu avea contabilitatea Sindicatului condusă de nimeni şi nici aceea a clubului sportiv, deci erau două gestiuni aparte, pe care de la înființarea combinatului textil nu le-a condus nimeni, aşa că totul era un haos. Preşedinta m-a solicitat să lucrez la redresarea situației. Am căutat să mă scuz că, neavând continuitate în serviciul de contabil, mă simt neadecvat, dar că în cazul în care mi se dau instrucțiunile şi planul de conturi, cu toate dosarele şi documentele acestor gestiuni, voi încerca să văd ce pot face. În răstimp de câteva săptămâni am putut aduce la zi operațiunile celor doua gestiuni, cu încheierea bilanțului şi a balanței de verificare a conturilor, cât şi a contului "Profit şi Pierdere". Mare bucurie a cuprins-o pe preşedinta Sindicatului, şi ca urmare, împreună cu secretara de partid pe intreprindere, au cerut directorului Traian Pelau, să mă reintegreze pe postul meu inițial, de şef de sectie Pregătire Plan Financiar, unde îl aveam din nou ca şef pe "tovarăşul D.I. Directorul a acționat îndată, aşa că am cunoscut mâna lui Dumnezeu la lucru. Multă recunoştință şi prețuire îi datorez şi astăzi fratelui Traian Pelau, care a fost "director" într-o vreme de încercare pentru mine.

Este vrednic de luat în seamă, ce s-a mai întâmplat pe frontul spiritual al lucrării lui Dumnezeu, mai ales în adunarea baptistă din Sega, unde am revenit ca membru, după întoarcerea de la închisoare. Activitatea în rândul tineretului din adunare s-a consolidat, prin întoarcerea la Dumnezeu a multor suflete. Astfel s-a ridicat o nouă generație de tineri, plini de dor şi avânt de a vesti Evanghelia Domnului Hristos, gata de a întâmpina şi riscurile unei asemenea activități, din partea regimului comunist. Potențialul spiritual şi pregătirea lor intelectuală prin licee şi facultăți, puse în slujba Împărăției lui Dumnezeu (în climatul liberalizării politice din Europa de Răsărit în țările comuniste, prin fenomenul arhicunoscut în lume al "Primăverii de la Praga") au făcut ca lucrarea să treacă hotarele adunării şi să cuprindă şi alte adunări din Arad şi din toată țara. Dacă am face o comparație cu ceva din sfera naturală, atunci am putea spune că, în urma unor ploi torențiale mari, care toarnă belşug de ape, albiile unor râuri devin neîncăpătoare şi apa se revarsă peste maluri… Acestea sunt forțe ce nu pot fi controlate. Aşa s-a întâmplat şi cu lucrarea lui Dumnezeu cu tinerii. Mari treziri spirituale au udat pământul însetat al multor suflete. Dumnezeu a ridicat şi bărbați maturi, bine pregătiți şi valoroşi în propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, cu îndrăzneală şi cu putere de sus.

Ofensiva ateistă începută în anii 1950, prin regimul comunist instaurat şi în România, cu impiedicarea metodică a copiilor şi tinerilor de a veni la adunare, cu reglementări şi amenințări de tot felul, care a culminat cu valul de persecuții şi condamnarea la închisoare a multor credincioşi adevărați, s-a mai liniştit, şi o viață de abundență spirituală se revărsa peste tot, prin puterea lui Dumnezeu.

În acele zile, trei bărbați din adunarea din Sega, au primit îndemnul şi călăuzirea să dedice o zi pe săptămână rugăciunii şi părtăşiei speciale în trei, de care, în afara soțiilor noastre, nu ştia nimeni. Aceştia au fost Simion Moț, părtaş la închisoare şi lanțuri cu mine şi Ioan Nicu Bulboacă, cu care împreună prin rotație în casele noastre, în fiecare săptămână ne adunam în secret, aparte, în spirit de celulă, sub stricta pază şi veghere a soțiilor noastre. Dacă se întâmpla să vină cineva în vizită, noi nu ieşeam din izolarea noastră împreună cu Dumnezeu, aşa că soțiile noastre făceau față

situațiilor. Atenția noastră era axată pe creşterea şi fortificarea noastră în Cuvântul lui Dumnezeu şi putere spirituală, pentru treziri spirituale şi vestirea Cuvântului Sfânt cu îndrăzneală în orice împrejurare, atât în adunarea noastră cât şi în toată țara. Mai mulți s-au întors la Dumnezeu şi s-au mai format şi alte grupe de părtăşie.

Alți factori care au contribuit la lucrarea lui Dumnezeu au fost emisiunile în limba română ale postului de radio Monte Carlo, cu propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, inițiate de fratele Hodoroabă Ieremia, emigrat cu familia în Franța, la Paris, cât şi prin frații Petru şi Alexa Popovici, emigrați în Statele Unite ale Americii. Câțiva ani mai târziu, prin anii 1970, a început şi un alt program religios în limba română, printr-un post de radio din Elveția, unde vestitor al Cuvântului a fost fratele Vladimir. La ambele emisiuni aveam şi eu o evoluție cu cântări creştine adecvate.

Nu poate fi trecută cu vederea inundarea țării cu Biblii şi literatură creştină de valoare. Au fost apreciate mult cărțile scrise ori traduse de fratele Petru Popovici, evanghelist binecuvântat de Domnul pentru poporul român. Primirea Bibliilor şi a cărților tipărite în străinătate nu a fost o muncă uşoară, ci plină de riscuri, atât pentru cei ce le aduceau cât şi pentru cei ce le-au primit şi distribuit în România. Cei ce au fost prinşi cu literatură şi Biblii au făcut închisoare şi au suferit prigoane.

Pe linia aceasta am ajuns şi eu implicat, aşa că, misionari cu maşini încărcate din Germania şi Franța, cât şi din alte țări, soseau la noi pe la miezul nopții. Aveam stabilită cu ei o parolă, pentru identificare reciprocă, să putem avea cât de cât o garanție că nu s-a infiltrat pe linie vreun om al Securității. Ei nu stăteau decât cel mult o oră şi jumătate-două, căci în România era dată o lege strictă cu privire la găzduirea vizitatorilor străini. Dacă erau găzduiți o noapte, era obligatoriu, ca în ziua următoare să fie anunțate autoritățile. Misionarii aveau adresa noastră, dar erau instruiți să fie precauți. Ei lăsau maşina mai departe de casă, veneau pe jos până la noi şi numai după ce ne-au găsit, eu mergeam cu ei şi îi dirijam mai aproape pe o stradă mai întunecoasă. Soția pregătea la repezeală o gustare caldă, timp în care partea destinată nouă era descărcată şi pusă la adăpost. Am împărtăşit între noi câte ceva ce era

important de ştiut şi cu rugăciune îi încredințam în mâna cea bună a Domnului, spre alte destinății.

Cu o ocazie de felul acesta a sosit la noi din Olanda într-o noapte din luna februarie o familie cu un bebeluş, născut doar de câteva săptămâni. Ei ne-au spus că au venit în felul acesta, ca să poată scăpa la vamă de orice bănuială a poliției de frontieră, iar noul născut a avut făcut culcuşul tocmai deasupra locului unde era ascunsă literatura. Am rămas mirați de ingeniozitatea lor, dar şi la ce slujbă de răspundere s-au angajat în situația în care se găseau. Au riscat şi ei totul, ca lucrarea Împărăției lui Dumnezeu să poată fi dusă la îndeplinire. Mărit să fie Domnul!

Odată ce au plecat, eu trebuia să mă îngrijesc ca Bibliile şi cărțile să fie puse la loc sigur, greu accesibil, în podul nou al casei, construit de curând, sau într-o fostă groapă de var stins, făcută cu ani înainte, acoperite cu multe frunze, dacă era toamnă, sau în caz de alt anotimp cu tot felul de crengi uscate. Încă în noaptea aceea, o parte le duceam cu bicicleta la casa mamei mele. După doar trei-patru ore de somn, trebuia să plec la serviciul meu obişnuit. Dar ce bucurie aduceau aceste Biblii şi cărți, când ajungeau în mâinile celor ce le aşteptau cu atâta dor în Arad, cât şi în alte localități din județul Arad, nu se poate descrie în cuvinte. Oriunde mergeam cu vestirea Evangheliei, fie singur, fie cu grupuri de tineri pe care i-am introdus în vestirea Cuvântului lui Dumnezeu, la început cu un mesaj scurt, dublat şi de câte o mărturie personală, duceam şi Biblii cu noi.

Într-o duminică seara târziu, am sosit la Arad, venit de la Sibiu. Fratele Mircu Cocariu, un bun şi curajos slujitor al lui Dumnezeu, mi-a oferit să iau cu mine din Bibliile pe care dânsul le primise, ca să le duc la Arad sau unde ştiu eu că este nevoie. Din fața gării am luat tramvaiul spre casă, când am observat că doi motociclişti în costume speciale de piele, cu căşti de protecție pe cap, flanchează vagonul în care mă aflam, unul de fiecare parte. Motocicletele erau noi, cum nu mai văzusem până atunci; o bănuială mi-a cuprins inima:"Ăştia vin dupa mine!" Bănuiala de la început a devenit convingere, pe măsură ce în fiecare stație în care se oprea tramvaiul, se opreau şi motocicliştii. Pleca tramvaiul mai departe, plecau şi ei. După şapte stații, mi-am zis:"Cu siguranță, ăştia pe

mine mă au în vedere…" M-am uitat în tramvai să văd dacă e vreun cunoscut căruia să îi pasez servieta ticsită cu cărți, dar nu era niciunul care să poată face acest serviciu pentru mine. Îngrijorarea şi frica îmi covârşeau inima, căci cu nici un chip nu aş fi vrut să ajungă confiscată comoara mea şi toate să fie nimicite, puse pe foc, cum am auzit că au procedat uneori. Am încercat să mă rog cu un oftat adânc ieşit din piept şi am zis: “Doamne, eu sunt al Tău, nu mă lăsa pradă vrăjmaşului, totuşi facă-se voia Ta!” Mi-a plăcut întotdeauna la liceu, când la începutul orelor de limba franceză, împreună cu toată clasa ridicați în picioare spuneam rugăciunea “Tatăl nostru”, în limba franceză. Cea de a şasea cerere din cele şapte sună aşa: “Ne nous laissez pas succomber a la tentation”, care tradus înseamnă: “Nu ne lăsa să sucombăm în ispită!” Adică, ispitele vor veni oricum din partea celui rău dar nu ne lăsa să cădem, să sucombăm, să capitulăm în ispită (Matei 6:13).

De fapt, a nu fi lăsați să sucombăm în ispită, este ceea ce Domnul Isus i-a spus lui Petru: „Simone, Simone, Satan v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; şi după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe frații tăi” (Luca 22:31-32). Domnul a ştiut mai dinainte că Petru are să cadă în ispită, dar ce era important şi lucrul pentru care Domnul S-a rugat a fost ca credința lui Petru să nu se piardă! Ce se mai putea vedea din cuvintele Domnului Isus spuse lui Petru este că Satan nu poate face nimic fără îngăduința lui Dumnezeu şi acesta este un gând tare mângâietor pentru noi.

Rugăciunea de încredințare în voia Domnului a fost pe când tramvaiul staționa în fața fabricii de spirt şi drojdie, cu cei doi motociclişti străjuind unul pe stânga şi celălalt pe dreapta tramvaiului. De la această stație încolo, linia de tramvai se desparte de şosea şi coboară într-o pantă până spre cartierul Gai. M-am aşteptat ca motocicliştii să ajungă înaintea noastră, mergând pe şosea, şi să fiu aşteptat la prima stație din cartierul Gai, dar spre uimirea mea ei au dispărut la fel de misterios pe cum au apărut. Unele presupuneri s-ar putea face, dar realitatea pentru mine rămâne o enigmă. Domnul mi-a ascultat rugăciunea şi străinii motocicliţti, care mi-au cauzat aşa probleme s-au făcut nevăzuți. Mărit să fie Domnul, Cel Minunat şi Vrednic de laudă!

Pe când eram încă la închisoare, soția a avut o experiență asemănătoare, care i-a pus la încercare ființa ei atât de firavă. Într-o zi a găsit pe masa din bucătărie, pus de tatăl ei, ziarul local: “Flacăra Roşie” din ziua aceea, în care un articol avea următorul titlu scris cu litere mari: “De unde are Domnica bani?” Cum a citit titlul, puterile au lăsat-o şi imaginația ei a luat-o razna. Mai multe persoane i-au spus în perioada aceea, că au fost chemate la Securitate, şi printre alte întrebări a fost şi aceasta:"De unde are Domnica bani ca să poată supraviețui cu copiii fără să lucreze?" 0 şoaptă vicleană i-a pătruns în suflet că Securiştii, or fi aflat ceva despre “îngerii” lui Dumnezeu care m-au ajutat din puținul ior şi aşa mă vor aresta şi pe mine, iar copiii noştri vor rămâne şi fără mamă! Tatăl. ei, care lăsase ziarul pe masă, trecuse şi el la rândul lui prin emoții, când a văzut acel titlu. În realitate a fost o coincidență de nume, cu acela al unei surori tinere, Domnica B., care făcea parte din cercul de părtăşie din anturajul soției mele. Autorul articolului era un corespondent al ziarului, care de data aceasta a scos-o în evidență pe surioara Domnica B., dată ca exemplu de sârguință, chibzuință, ca fruntaşă la locul de muncă. Era arătată cum a reuşit să-şi mobileze locuința, în plus să aibă şi o sumă de bani depuşi ca economie la CEC… Uneori Satan se foloseşte şi de tactica unor coincidențe, ca să atace credința copiilor lui Dumnezeu, cum s-a întâmplat şi cu mine curând după procesul nostru de la Tribunalul Militar din Timişoara.

În anii aceia de destindere politică marcată de “Primăvara de la Praga” s-a întors la Dumnezeu, printre alții şi fiul nostru cel mai mare, Michael. Tinerii treziți la viața nouă cu Dumnezeu, prin Isus Hristos - Domnul, sunt plini de avânt şi cu dorințe de împliniri mărețe. Astfel, un grup de tineri, printre care şi Michael, au pornit într-o excursie, pe ale cărei traiectorii, au dorit să ajungă şi la Beiuş, să poată să-l întâlnească pe Traian Dorz. Dorz era apreciat şi iubit, bine cunoscut din poeziile lui, dintre care unele au ajuns să fie şi cântate. Tentativa lor a reuşit şi prin anumite aranjamente înțelepte, ferite de vigilența Securității comuniste, s-au putut întâlni pe un boț de deal, într-un cadru nocturn, încântător. Au petrecut clipe de neuitat împreună, păstrate în sufletul lor pentru totdeauna. (Veniți în America în mai 1980, am putut citi în revista Maranatha redactată

de Michael, un articol scris de el însuşi, în care era evocată această întâlnire, nu departe de Livada Beiuşului, satul natal al poetului. Am reținut din articol o imagine superbă de stil literar: "Mai întâi nu l-am cunoscut nici noi, într-atât îi era cufundată fruntea în argintul acelei nopți. Se sprijinea de raza unei lanterne ca într-un toiag").

Câțiva ani mai târziu, am plecat în misiune la adunarea din Beiuş, cu un grup de 40-50 de tineri şi tinere din Arad, cu un autobuz închiriat cu şofer, pe timp de două zile, sâmbăta şi duminica. Farmecul acelor două zile a întrecut orice aşteptare. Ziua de sâmbătă a fost rezervată vizitării Peşterii de la Meziad, din apropierea Beiuşului. Tinerii erau cântăreți în cor, aşa că am putut evolua cu o mulțime de cântări frumoase într-un cadru al naturii de o rară splendoare.

Intrarea în peşteră era sub o cupolă imensă în semicerc, tăiată în stâncă, cu un front larg în jur de circa 25 de metri şi în adâncime de 8 - 10 metri. Practic era un adevărat templu al naturii, cum nu mai văzusem. Sub această cupolă arcuită ne-am aşezat în cerc cu toții şi am cântat mai multe cântări, dintre care, parcă cea mai potrivită a fost "Oh, Doamne, Mare eşti, ce Mare şi Măreț eşti". Ceea ce ne-a impresionat foarte mult a fost ecoul amplificat superb în această gură a peşterii Meziad. A fost ceva de o grandoare celestă. Câțiva turişti veniți şi ei să viziteze peştera, au rămas încremeniți de uimire, când au auzit cântările de proslăvire a Domnului, executate de ansamblul nostru coral. Când am terminat acest serviciu de închinare şi adorare, turiştii străini s-au apropiat de noi şi ne-au întrebat cine suntem şi de unde am venit, că aşa ceva ei nu au mai auzit în viața lor. Am fost fericiți să le putem vorbi despre mântuirea prin credința în Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, şi de Împărăția lui Dumnezeu care deja a început în inimile noastre, prin sfințirea lui Isus ca Mântuitor şi Domn.

Peştera cu splendorile ei de stalacmite şi stalactite, ne-a demonstrat o artă perfectă, fără intervenția vreunei mâini omeneşti. Aşa cum eram inşiruiți pe o distanță destul de mare de suişuri şi coborâşuri, pe alocuri pe podețe amenajate cu lanțuri de protecție, am intonat şi vreo două cântări cu volum mai redus, dar cu un ecou sublim venit ca din patria cerească, o altă lume, a cărei arvună am gustat-o şi în mărețiile văzute şi auzite la Meziad. Mărit în veci să

fie Domnul, pentru bucuriile de care ne-a făcut parte cu acea ocazie!

Faptul că lucrarea lui Dumnezeu a progresat vizibil în adunarea din Arad - Sega în rândul tinerilor şi prin ei şi cu ei în toată adunarea, dar şi în alte localități din județ şi din țară, pe care le-am vizitat fie cu tineretul, fie singur, Securitatea comunistă, prin Inspectorul de culte, cu ajutorul unor informatori recrutați dintre membrii adunării, au încercat, dar fără succes, în mod disperat să blocheze, să oprească acest avânt evanghelistic de viață nouă. Ținta de atac am fost eu, ca fost puşcăriaş şi cu acuze că aş fi abătut de la doctrina baptistă, că aş fi "moisist", etichetă inventată de potrivnicii noştri, după numele iubitului nostru frate Vasile V. Moisescu, cu care am fost arestați împreună şi condamnați mai mulți frați în iarna anului 1958, la ani grei de închisoare. Era un nume de ocară, o "gogoriță" cu care să înspăimânte pe cei mai slabi, lesne crezători, formalişti, bigoți şi sectari, din rândul baptiştilor.

În sensul acesta, s-a deplasat la Arad, pe la începutul deceniului al 7-lea, grupul de trei din conducerea Cultului Baptist şi anume: preşedintele Covaci, vicepreşedintele Vicaş şi secretarul general, Țunea despre care se ştia că face parte din Consiliul Superior al Securității Statului. Concomitent a venit la Arad şi întregul Comitet al Comunității de Timişoara, sub conducerea păstorului Gavagină I., pentru doup zile, în care s-au ținut şedințe de informare şi luarea de hotărâri împotriva "zişilor Moisişti". În după amiaza celei de a doua zi, a fost convocat şi întregul activ al capilor de familie din adunarea din Sega, frați bărbați în număr de vreo o sută douăzeci. În anexa bisericii, erau audiați vreo trei dintre oamenii Securitații în frunte cu I.D. Bărbații care am răspuns pozitiv la invitația la o şedință extraordinară, eram ținuți în curte, în timp ce conducătorii Uniunii de la Bucureşti şi ai Comunității de Timişoara audiau pe acuzatorii mei. De fată însă în acea şedință era şi păstorul adunării, pe care l-au prelucrat să se subordoneze hotărârii pe care au luat-o, şi anume aceea de a mă izola complet din lucrarea din adunare şi din aceea cu tineretul, în special. Frații din curte au trimis un delegat înlăuntru, să le spună aşa:"Dacă dumneavoastră nu stați de vorbă cu noi, ci cu trădătorii noştri, noi

vom pleca cu toții acasă. Ca răspuns, preşedintele Comunității de Timişoara a ieşit să ne linişească şi să spună că în cel mult câteva minute vor termina şi vom intra cu toții în adunare. Aşa a fost, dar cu frații invitați nu a mai stat nimeni de vorbă, ca să asculte şi doleanțele lor, ci s-a prelucrat doar hotărârea Conducerii, ca eu să fiu tăiat de la orice posibilitate de a activa în adunare, la care păstorul C.M. nu a avut curajul şi puterea să se opună. Cu celălalt frate, care fusese cu mine la închisoare şi care ca şi mine era etichetat “Moisist”, nici inspectorul de culte, nici conducerea uniunii, nici Securitatea nu aveau nimic, deoarece acceptase completarea şi semnarea formelor de reabilitare față de regimul comunist, în virtutea căreia a primit funcție înaltă în serviciu şi bine plătită. De asemenea, a fost ales ca membru în comitetul de conducere al adunării şi a continuat să predice. Eu am respectat hotărârea lor şi nu m-am mai ridicat la Cuvânt, nici măcar la Şcoala Biblică, timp de un an de zile. Cu tineretul şi singur am continuat activități misionare în adunările de la țară şi în alte județe. Domnul a binecuvântat mărturia Evangheliei şi suflete dornice de mântuire se întorceau la Dumnezeu. Faptul acesta a făcut ca vigilența Securității să pună pe urmele mele agenții lor, să fiu urmărit peste tot şi pe alocurea să caute să mă intimideze, inclusiv în propria mea locuință.

Într-o duminică seara, după terminarea programului de la adunare, un grup de tineri s-au invitat la noi, băieți şi fete, dornici de Cuvântul lui Dumnezeu, experiențe din viața de credință, rugăciune şi cântări. Să fi fost în jur de vreo douăzeci de tineri. Ajunşi acasă la noi, am constatat şi prezența unui bărbat tânăr, care nu ne era cunoscut. Avea cu el un radio-casetofon mare, cât o valiză de mână, ultra-sofisticat, cum nu am mai văzut, inaccesibil oamenilor de rând, ci doar la puținii privilegiați ai soartei… Eu am intrat în alertă şi mi-am dat seama că este unul dintre agenții folosiți de Securitate infiltrat printre noi ca să-şi împlinească misiunea primită de la stăpânii lui. În seara aceea am avut cu noi o tânără studentă din Bucureşti, pe sora R. P. pe care o cunoscusem cu ocazia unei vizite la Bucureşti. Făcea parte dintr-un grup de studenți care se adunau cu fratele Duțu Moscovici, păstorul adunării din str. Olteni 45, a fraților evrei.

În momentul când era să începem părtăşia duhovnicească în casă la noi, vizitatorul nostru intrus, ne comunică dorința lui de a înregistra la aparatul minune tot ceea ce va urma, “chipurile”, pentru a imortaliza petrecerea noastră laolaltă… Pentru mine a fost clar că el a venit cu aceastp misiune, ca apoi securiltii sp ia li sp hprşuiască pe unii din cei prezenți, prin anchete, să-i intimideze şi să-i înfrice, iar pe cei slabi de înger, chiar să-i câştige de informatori. Îndată i-am răspuns:"Nu, domnule, nu este cazul să înregistrezi nimic. Ce vom face noi în seara asta aici se înregistrează în cer, la cele mai sensibile aparate cum nu sunt pe pământ şi astfel vom fi imortalizați pentru veşnicie!" Nu a avut altă şansă decât să se supună şi timpul cât a stat în mijlocul nostru a fost ca şi cu picioarele pe jar. Unul din planurile Satanei pe acea zi a fost zădărnicit. Mărit şi binecuvântat să fie Domnul! Dar, a doua oară, nu l-am mai întâlnit nici unul dintre noi pe acel vizitator enigmatic.

Alte dăți, când aveam frați şi surori în vizită, găseam urme pe pervazul geamului de la stradă, alteori iarna urme pe zăpadă, semn că cineva ne pândea din întunericul nopții, făcându-şi loc de privit printre jaluzele.

Odată eram acasă doar familia, când copiii au detectat un zgomot suspect şi mişcare la geam. Copiii noştri erau mari de acum, Michael era student, iar ceilalți doi băieți erau la liceu. Ei mi-au atras atenția şi am ieşit îndată în stradă cu băieții după mine, cu toții dornici să dezlegăm enigma. Era noapte, cu greu se deosebea la distanță o mogâldeață care se îndepărta în grabă, la adăpostul întunericului. Am decis să îl identificăm pe acest “străin”, care era tocmai pe punctul să dea după colț, pe strada principală a cartierului Gai. Am alergat cu toții şi l-am înconjurat din patru părți, tocmai în fața localului adunării baptiste din cartier, unde l-am ajuns din urmă. L-am întrebat:"Ce ai căutat, domnule, pe strada noastră şi mai ales de ce te-ai urcat cu picioarele pe pervazul geamului de la stradă?" Era vădit că era timorat, deşi noi nici gând nu aveam să îi facem vreun rău. Nu a răspuns la întrebarea mea, dar a spus să nu îi facem nici un rău într-un asemenea caz, vom suferi consecințe. La rândul meu i-am spus, că noi nu intenționam să-i facem rău, dar am dori ca o asemenea situație să nu se mai repete. El a plecat cu pas grăbit să raporteze stăpânilor lui cele întâmplate, iar noi bucuroşi că l-am descoperit în slujba lui josnică.

Într-o dimineață, pe când eram la serviciul meu, la fabrica de confecții, câinele nostru “Firfirică” îşi făcea de zor slujba de paznic al casei şi lătra cu mare insistență în curte spre uşa de la intrarea din stradă. Acasă erau doar soția şi Michael, care s-a nimerit să fie acasă de la facultate, dar care încă nu se trezise din somn. Soția a văzut un străin, care era deja urcat în vârful porții de metal, pe care voia să o treacă, pentru a ajunge în curte. Soția s-a întors în casă strigând:"Michael, Michael! Scoală-te repede, că nişte străini vor să sară peste poartă în curte." Aşa a rânduit Dumnezeu ca soția să nu fie singură cu acea ocazie. În realitate, erau vreo opt indivizi, milițieni în uniforme, unul singur civil, care era securist. În temă de luptă au înconjurat casa, doi pe la vecinul din stânga şi doi pe la vecinul din dreapta, prin curțile lor au sărit gardurile în grădina noastră. Unul dintre ei s-a urcat îndată în podul casei, probabil să se asigure că sunt în control absolut peste tot. Au năvălit în curte, în timp ce Michael striga:"Mami, te rog să fii cu ochii în patru, să ai grijă ca nimeni să nu pună ceva în vreun loc şi apoi să zică că la noi au găsit acel corp delict!" Securistul care conducea echipa aceasta de şoc a cerut cu ton autoritar, ca soția să scoată din casă pe străinul care găzduieşte la noi. Soția i-a răspuns că la noi nu găzduieşte nici un străin. A intrat în casă şi a cerut cartea de imobil. După ce a răsfoit-o doar de formă, a dat ordin de încetare a stării de alarmă şi fără să îşi ceară scuze au plecat. Credinciosul nostru câine “Firfirică”, nu i-a slăbit nici o clipă din lătrat, a cunoscut în instinctul lui că erau oameni care voiau să ne facă rău. Vecinii noştri tremurau de frică şi nu le convenea să aibă parte de asemenea panorame. 0 singura dată, prin anul 1969, am găzduit pentru o noapte o soră din străinătate, venită la noi din Norvegia, cu ajutoare nespus de prețioase, trimisă de fratele Richard şi sora Binția Wurmbrand. Securiltii bănuiau că avem ceva legături cu misionarii veniți din Apus, dar nu au putut afla nimic de la noi.

Referitor la cazul descris mai sus, cu asaltul casei din partea Securității nu era un caz izolat. Câțiva ani mai târziu am fost invitați la nunta uneia din fetele fratelui Aurel Popescu, Ana. Cu acea ocazie am fost găzduiți în familia fratelui Pavel Nicolescu. El ne-a povestit cum au avut şi ei parte de un asemenea eveniment petrecut însă noaptea. Ne-am amuzat când am aflat cum a tratat cu

invadatorii nocturni, care i-au cerut să descuie uşa de la stradă. Unul dintre ei era deja în curte, deoarece sărise peste gard. Pavel le-a zis:"Nu, domnule, nu vă descui uşa, săriți şi dumneavoastră peste gard. Dacă nu, atunci să sară peste gard în stradă dumnealui şi vă voi deschide uşa pentru toți!" Din această dilemă i-a scos însă mama soacră a lui Pavel, care era gazda casei şi le-a descuiat poarta. Oricum, fratele Pavel le-a servit o lecție securiştilor, una de legalitate, dar şi de omenie, de care comuniştii ştiau prea puțin, sau deloc!

Unul dintre oraşele din țară în care Duhul lui Dumnezeu a aprins focul unor treziri a fost fără îndoială şi oraşul Sibiu, din centrul țării noastre. Şi nu este de mirare dacă aici a fost vatra unei lucrări spirituale deosebite, aceea a Oastei Domnului, inițiată de preotul ortodox Iosif Trifa, om de o valoare spirituală aleasă, un deschizător de drum, unul care a desțelenit un ogor nou şi mulți ortodocşi au fost aduşi la o viață nouă în Hristos. De această mişcare de trezire spirituală în sânul ortodoxiei se ocupă pe larg Traian Dorz, în cartea lui intitulată:“Hristos – mărturia mea”. Dar tot în acest oraş, avea să trăiască şi să îşi desăvârşească lucrarea încredințată lui de Domnul, preaiubitul frate Niculiță Moldoveanu, cântărețul şi compozitorul inspirat, al credincioşilor din România, cu o activitate prodigioasă şi în domeniul literaturii creştine. Am avut harul de a ne cunoaşte numai după ieşirea din închisorile comuniste, în anul 1964. De acest oraş şi de frații şi de surorile de acolo, se leagă multe amintiri frumoase şi experiențe binecuvântate cu Domnul şi în slujba Împărăției Sale. Părtăşii minunate prin familii, grupuri mai restrânse, cât şi cu frații şi tineretul din adunarea baptistă, al cărei păstor era un frate cu orizont larg spiritual, dedicat lucrării Evangheliei, fratele Mircu Cocariu s-au desfăşurat cu mult har.

Voi aminti una dintre ele, petrecută în anii ‘70, ai secolului trecut. Pentru câteva zile am făcut un popas la Sibiu. Fratele Mircu primise un telefon prin care era anunțat să meargă la o înmormântare în Oltenia, unde credincioşii evanghelici erau foarte puțini pe tot întinsul acelei provincii. Simțea nevoia de un însoțitor de data aceasta, căci de cele mai multe ori fusese singur. Fratele Mircu m-a invitat, dacă aş vrea, să îl însoțesc în acea misiune şi eu

am fost fericit să îi răspund favorabil. Ziua următoare, am pornit împreună la drum cu maşina pe care fratele o avea în dotare, pentru nevoile lucrării lui Dumnezeu. Cerul era total acoperit de nori şi o ploaie rece cădea fără-ncetare. Pentru un asemenea drum lung, am simțit nevoia şi de condiții favorabile ăn ce priveşte vremea, pentru buna desfăşurare a serviciului de înmormântare. Semne de îndreptare nu se conturau. Am început stăruitor să ne rugăm Domnului pentru această problemă, pe măsură ce ne apropiam de poala munților, spre defileul tăiat în munți de râul Olt. Noi ne-am încredințat în mâna Domnului în rugăciune, încă înainte de a pleca din Sibiu, dar vremea rea ne presa să cerem condiții cât mai bune pentru vestirea Evangheliei, sau cel puțin să înceteze ploaia până vom ajunge la destinație. Totul părea să fie fără şansă ca rugăciunea noastră să fie ascultată şi împlinită de Domnul. Dar noi am făcut ce ne îndeamnă apostolul Pavel, atunci când scria adunării din Filipi, şi anume, “să aducă cererile lor la cunoştința lui Dumnezeu prin rugăciuni şi cereri cu mulțumiri şi să nu se îngrijoreze de nimic”.

Ne-am rugat şi ne-am conformat. Ajunşi pe povârnişul trecătorii, spre uimirea noastră, cerul deasupra Olteniei era senin şi cu un soare strălucitor. L-am lăudat pe Domnul, coborând spre Oltenia şi am mulțumit fericiți că rugăciunea pe care Duhul Sfânt ne-a pus-o pe inimă a ajuns la tronul de har şi s-a împlinit.

Cu ani de zile înainte, l-am auzit pe fratele Richard când a zis, că din punct de vedere spiritual Oltenia este Africa Țării Româneşti. Acum era şi pentru mine prima ocazie să pot vesti Cuvântul lui Dumnezeu şi în Oltenia şi să văd la fața locului, cum se prezintă poporul în fața Evangheliei Domnului Isus Hristos. Au fost de față câteva zeci de bărbați şi femei, care au ascultat cu respect şi interes Cuvântul vestit cu har ceresc. Sămânța a fost aruncată în inimile lor şi numai Domnul este în măsură să dea şi puterea de rodire spre slava Lui.

Minunate şi nepătrunse sunt însă căile lui Dumnezeu, cine poate să le cunoască? După căderea comunismului în România am putut face şi eu vizite în țară, începând cu anul 1990. Fiind emigrat în America din luna mai 1980, într-una dintre vizite, între anii 1992/ 1993, la întoarcerea din Bacău – Moldova spre Arad, am făcut un

popas la Sibiu într-o duminică seara, la adunarea unde slujea fratele Niculiță Moldoveanu şi familia, în casa familiei Vasile Gheorghe din strada Măgheranului 22. Revederea cu fratele Niculiță după apoape 13 ani şi cu frații şi cu surorile de acolo, a fost o mare binecuvântare duhovnicească. Eram însoțit de fratele Timotei Băbuț din Arad, care cu o dragoste plină de jertfă şi-a pus maşina şi pe sine în slujba Domnului, ca să-mi favorizeze drumul la frații din Bacău şi apoi la Sibiu.

În noaptea aceea am găzduit la familia Vasile, unde locuiau în gazdă trei fete credincioase venite la studii la Sibiu, două erau din oraşul Victoria şi una era din Craiova. După masa de seară am stat mult cu ele de vorbă, din Cuvântul lui Dumnezeu şi din experiența creştină. Din oraşul Victoria erau surorile Iulia şi Ligia Ciopaşiu, care au primit credința şi s-au şi botezat la Sibiu, măcar că erau din rândul Creştinilor după Evanghelie, ramura II şi Lidia Luță din Craiova era de la frații baptişti. Am rămas cu ele în legătură de corespondență, împreună cu soția mea, mai mulți ani.

Ceea ce nu am bănuit eu, a fost că prin Lidia Luță, am ajuns în legătură şi cu familia ei, şi relațiile prin corespondență au făcut să putem sponsoriza, de aici de la Chicago, în numele adunării Betania, construirea unui local de adunare în comuna Brădeşti – Oltenia. Bunica ei s-a întors la Dumnezeu şi a oferit teren din gospodaria ei, pentru construirea localului, unde acum se adună împreună să slujească Domnului frați baptişti împreună cu creştini după Evanghelie. Mărit să fie Domnul!

Când localul era în construcție, (1993), i-am vizitat şi eu împreună cu alți doi frați din Arad şi ne-am bucurat într-o seară cu ei în părtăşie din Cuvântul lui Dumnezeu. Responsabil cu lucrarea în adunare era tatăl Lidiei, sub tutela adunării baptiste din Craiova. De altfel, de la căderea comunismului în România, lucrarea Evangheliei în ținutul Olteniei a luat un avânt fără precedent. Frați din Arad, care au avut pe inimă vestirea Evangheliei în acea parte a țării, au mers săptămână de săptămână pentru câte 2-3 zile şi au propovăduit Cuvântul şi pe stradă, şi în piețe cât şi în câte vreo casă unde a fost o uşă deschisă. Printre ei au fost şi frații Aron şi Aurel Mladin şi inginerul Sandu Căpățână. Oltenia a fost, însă, vizitată şi de grupuri de tineri şi evanghelişti şi din alte părți ale țării.

Mă bucur că Domnul mi-a făcut şi mie parte de slujire acolo, dar mai ales să susțin împreună cu adunarea construirea locaşului de închinare la Brădeşti. În câteva sate din jur nu se găsea nici măcar o biserică ortodoxă. Fie Numele Domnului slăvit şi binecuvântat, singurul vrednic de a primi orice laudă şi mulțumire în veci. Mi-a rămas o plăcută amintire din Brădeşti, când am văzut grupul de vreo cincisprezece copii, băieți şi fete, care au cântat câteva cântări creştineşti şi au recitat versete din Biblie. Unul dintre ei, un băiețaş în vârstă de vreo treisprezece ani, nu s-a lăsat până nu a adus la adunare şi pe bunica lui. Lucrarea cu copiii s-a continuat atunci prin grija fetelor din familia Luță, Lidia şi Cristina.

Închei acest episod cu lucrarea lui Dumnezeu din Oltenia, la care am participat prin harul lui Dumnezeu şi eu, cu revenirea la vizita aceea cu prilejul înmormântării, împreună cu fratele Mircu Cocariu. După terminarea serviciului de înmormântare am urcat în maşină să ne întoarcem la Sibiu. Pe una din ulițele satului, pe marginea din dreapta în sensul direcției noastre de deplasare, era parcat un “Van”. Drumul era liber, când de după van, o fetiță de câțiva anişori țâşneşte în fața maşinii noastre în fugă, doar la doi trei metri. Numai o minune cerească a putut să fie că nu am lovit-o! Atacul Diavolului a eşuat şi am avut un nou prilej de mulțumiri cu laude şi recunoştință către Mântuitorul şi Domnul nostru Isus Hristos. El nu a îngăduit ca lucrarea din ziua aceea, din acea localitate, să fie zădărnicită cu o asemenea tragedie. S-a împlinit şi cu noi atunci ce scrie în Psalmul 121:4 “Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzeşte pe Israel”. Şi continuă psalmistul: “Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul”(v. 7). Mărit să fie Domnul, care îşi ține făgăduințele. Fericit şi îmbogățit duhovniceşte am ajuns cu bine la Sibiu, cu misiunea îndeplinită.

Domnul mi-a făcut parte şi de lucrarea în rândul tinerilor din adunarea Baptistă, păstorită de fratele Mircu, care se adunau special o seară pe săptămână, la cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu şi la rugăciune. Minunat este când viața cuiva este pătrunsă de lucrarea Duhului Sfânt încă din fragedă tinerețe, cu mântuirea lui Dumnezeu. Ce bine prinde această realitate David, în Psalmul mesianic 110:3, când scrie:“Poporul Tău este plin de înflăcărare, când aduni oştirea; cu podoabe sfinte, ca din sânul

zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua”. Cu câtă bucurie am putut şi eu să cânt, cu alţi credincioşi, care au trăit şi experimentat bucuria mântuirii încă din anii tinereţii, această cântare atât de bine cunoscută şi cântată de tineri:

Din tinereţe m-ai găsit Mântuitorul meu;

Iertare sfântă am primit, Isus, la tronul Tău.

Cor: În altul eu nu voi găsi depline fericiri,

Ci numai în Isus Hristos, Cel ce m-a mântuit.

Tot ce-am căutat eu am aflat, chiar încă şi mai mult;

De când Tu, Doamne, m-ai salvat, de pace m-ai umplut.

De fericire n-am ştiut o clipă-n viaţa mea,

Până când nu am cunoscut, Isus, iubirea ta.

Plăcerea lumii am gustat, dar ea m-a amăgit;

Cu groază eu am constatat, că m-a nenorocit.

Asigurat sunt în Hristos, la bine şi la rău,

El mă ajută ca să cresc mereu în harul Său.

Un dor mai am să pot lucra în via Domnului,

La mântuirea altora, spre slava Mielului.

Cu multă recunoştinţă îi mulţumesc Domnului pentru fratele Jean Staneschi, om credincios şi cult, prin care Domnul a lucrat deosebit în timpul tinereţii mele, atât prin vestirea Cuvântului Sfânt al lui Dumnezeu cât şi prin cartea “Cântările triumfului”, care în ediţia a II-a a cuprins 150 de cântări frumoase, printre care şi cea de mai sus, într-un limbaj literar şlefuit, cu o armonie mult îmbunătăţită în ce priveşte accentul dintre vers şi muzică. În mod special, cei ce au urmat Seminarul Teologic Baptist din Bucureşti, îi datorează recunoştinţă pentru competenţa cu care şi-a făcut slujba de profesor şi învăţător.

Prin îndurarea lui Dumnezeu, un câmp de slujire mi s-a deschis şi la Cluj, în anii după venirea de la închisoare, unde Duhul lui Dumnezeu a lucrat cu putere. De altfel, tineri credincioşi veniţi la studii la Facultăţile din Cluj, au adus cu ei un aer de prospeţime şi

avânt spiritual, care a favorizat mult lucrarea lui Dumnezeu din adunări, ca şi la orele speciale ale tinerilor. Dar o lucrare rodnică a fost şi în grupuri restrânse în anumite familii de credincioşi, care aveau pe inimă Împărăția lui Dumnezeu. Aş putea să amintesc mai multe familii şi nume de frați şi surori, prin care Domnul a lucrat în anii aceia cu mult folos, pentru mântuirea şi creşterea duhovnicească a multor suflete.

Un animator plin de îndrăzneală în lucrarea lui Dumnezeu printre tinerii din Cluj, în vremea aceea a fost şi fratele Nelu Pribac, venit la studii din Banat, la Conservatorul din Cluj. Dumnezeu l-a folosit la organizarea unui cerc de studenți pentru discuții libere la care au participat credincioşi şi necredincioşi, filosofi şi atei. Ceea ce a fost important, a fost aceea, că la acele cercuri de discuții libere, s-a putut auzi şi glasul Evangheliei Domnului Isus Hristos, de către suflete care altfel nu l-ar fi putut auzi.

Voi aminti măcar câteva momente, care pentru mine au fost o delectare duhovnicească în mărturia Cuvântului lui Dumnezeu printre studenți. Ora tinerilor era duminica seara, înainte de serviciul de evanghelizare şi zidire cu întreagă adunarea. Întrunirea a avut loc în balconul de sus al bisericii. Au participat câteva zeci de tineri, băieți şi fete. Ca o inspirație de la Duhul lui Dumnezeu mi-a fost dat ca şi text v. 7 din Psalmul 87, din care nu mai vorbisem niciodată până atunci:"Toate izvoarele mele sunt în Tine.” Nu aş mai putea să îmi aduc aminte ce anume am vorbit atunci, dar ştiu că sinteza celor spuse a fost enunțată sub semnul unei întrebări care s-a impus cu putere în inimile noastre ale tuturor celor de față: “Pot eu, poți tu, putem noi, zice cu certitudine, fără să ne condamne inima: Doamne, Tu ştii că toate, absolut toate izvoarele vieții mele sunt în Tine”???

Atâta pot să spun că mesajul din Psalmul 87:7 a avut un impact covârşitor asupra inimilor noastre în seara aceea. La rugăciune a fost o revărsare de har, cu duh de pocăință, cu lacrimi fierbinți, cu mărturisiri sincere din partea multor tineri şi tinere, a căror inimi au fost sub cercetarea lui Dumnezeu, cu dorințe vii de un început nou în viață, în aşa fel ca o nouă cercetare de felul acesta, să nu ne mai prindă nepregătiți. Mărit să fie Domnul! Păstor al Bisericii “Iris”, în vremea aceea, era fratele Vădan, care a favorizat lucrarea lui Dumnezeu în şi prin tineri.

Cu o altă ocazie la Cluj, am fost căutat cu multă grijă de sora Norica Ponta, studentă la “Litere”, Limba Engleza, cu care ne cunoşteam bine din Arad. Ea m-a invitat stăruitor să particip cu un grup de tineri la o excursie pe deal. Era o zi de sâmbătă, vreme cu soare, care m-a fericit să pot fi cu tinerii la drum. Era o ocazie excelentă de a aborda împreună cu ei, probleme legate de viața practică trăită cu Dumnezeu, în lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Era binevenit un asemenea eveniment pentru ei, după o săptămână cu program încărcat la învățătură, pentru reconfortarea spiritului cu putere de la Dumnezeu. Să fi fost un grup de vreo 15-20 de suflete. Fără să fi abordat un subiect specific, am putut împărtăşi cu ei trăiri din viața mea, aşa cum urcam încet pe deal, cât şi la popasul făcut într-un anume loc. Atunci l-am cunoscut şi pe fratele tânăr Beni Fărăgău, unul dintre tinerii maturi, foarte interesat în lucrarea lui Dumnezeu. Angajați în dialogul acela, vremea a trecut atât de repede, încât se înserase binişor când am ajuns într-o familie unde eram aşteptați. Părtăşia noastră a continuat până târziu în noapte, aşa că la terminare am cunoscut cu toți cei prezenți, că am fost binecuvântați de Domnul cu o măsură bine clătinată şi îndesată, după Cuvântul Domnului: “Dați, şi vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se varsă pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:30). Fericiți sunt aceia care au ştiut să dea întâietate Domnului şi lucrării Lui, după cuvintele Domnului spuse ucenicilor: “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33).

Accentul în viața mea şi a ta, cu precădere, trebuie să fie pus pe Împărăția lui Dumnezeu, şi neprihănirea Domnului Hristos şi minunea o vom vedea împlinită sub ochii noştri, prin grația divină. Aşa ne-am simțit şi noi la Cluj, la acel sfârşit de săptămână, “… îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire şi cu orice cunoştință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; aşa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1:5-6). La despărțire, spre surpriza mea, fratele Beni Fărăgău, având alături pe Norica Ponta, îmi spune următoarele:"Frate Mia, când am plănuit această excursie, ne-am propus să vă punem mai multe

întrebări. Fără să vă punem nici o întrebare însă, vă mărturisim că aţi răspuns la toate întrebările pe care le aveam pe inimă!" Răspunsul meu a fost:"Numai Dumnezeu a putut face aceasta. “Şi Cel ce cercetează inimile ştie care este năzuinţa Duhului; pentru că El mijloceşte pentru sfinţi după voia lui Dumnezeu” (Romani 8:27). Eu am intuit oarecum ceva din scopul întrebărilor, iar mai târziu a venit confirmarea, prin căsătoria acestor doi tineri în pragul vieţii. Fie ca Domnul să reverse multă îndurare peste tinerii credincioşi, ca ei să poată face decizii mari în viaţă numai sub călăuzirea şi cârmuirea Duhului Sfânt. I-am întâlnit ultima dată în 1993, la Cluj în adunarea “Iris”, unde acum Beni Fărăgău este păstor. Am fost invitat atunci să însoţesc grupul vocal “Pro Deum” din Arad, sub conducerea măiestrită a fratelui Puiu Caciora, care a evoluat dimineaţa la adunarea “Iris”, iar după masa la adunarea din Mănăştur a fraţilor baptişti. După ce am servit masa de seara pregatită special pentru oaspeţii din Arad, înainte de a pleca cu maşinile spre Arad, împreună cu bărbaţii din grupul vocal “Pro Deum”, în curtea bisericii, sub un cer înstelat, am intonat câteva cântări al căror ecou a străbătut departe în noapte, purtând prin armoniile lor o mireasmă a lui Hristos, care avea să ne însoţească şi pe noi în drumul nostru. Nu am ştiut atunci, că avea să fie pentru ultima dată ocazia să-l mai văd pe pământ şi să cânt cu el împreună, pe iubitul frate Nelu Moţ, un entuziast cântăreţ cu o frumoasă voce de tenor, cu un uşor accent de folclor. Domnul l-a chemat acasă în mod subit, ca şi pe mama lui, dar la o vârstă prematură, lăsând în urma lui un loc gol, greu de înlocuit în lucrarea lui Dumnezeu.

Am făcut cu toţii un scurt popas la Someşeni, la un mare depozit de alimente, îmbrăcăminte şi medicamente, ridicat şi întreţinut de credincioşii “Menoniţi” din Pennsylvania-USA, pentru cei în nevoie din România. Dumnezeu a făcut o lucrare mare prin aceşti credincioşi, în specificul lor, în Ţara Românească, ca şi în alte regiuni ale lumii. Am avut ocazia în aprilie, 1997, să vizitez Orfelinatul cu peste 50 de copii de lângă Suceava, o capodoperă a binefacerii creştine, unde slujea atunci şi prea iubita soră Silvia Tărniceru, activistă devotată a acestei organizaţii de ajutor creştin din America. În anexa Orfelinatului era şi o fermă model cu vaci de

lapte aduse din USA, din care unele dădeau până la 55 litri de lapte zilnic. Şi nu este singurul aşezământ de felul acesta din țara Românească realizat de credincioşii menoniți. Este o mărturie vie spre slava lui Dumnezeu atât în fața autorităților din România cât şi a cetățenilor care au luat cunoştință şi chiar au beneficiat de pe urma lor… Tot la acest orfelinat din Suceava am întâlnit slujind împreună cu sora Silvia pe Lenuța Fodor, sora de corp a norei noastre, Geta Iovin, şi pe fratele Ionel Fodor care este lucrător în biserica fraților Creştini după Evanghelie din Suceava.

Curând după ce am sosit în America, am fost invitat pentru două zile în Pensylvania de Organizația Menonită, la o mare bază de făcut pachete pentru România, cu scopul de a vorbi celor, peste 200 de voluntari, veniți acolo pentru a da o mână de ajutor. Era vorba de a depune mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu în România, despre suferințele şi persecuțiile îndurate de mulți, pentru Numele scump al Domnului Hristos şi a Împărăției Lui, fiind şi eu un exemplu viu pentru ei. În acele zile am putut să vizitez mai multe familii de menoniți, să cunosc felul lor de viață şi credința lor. În ultima zi, care a fost o zi de duminică, am participat la o adunare mare, în care s-a întâmplat să fie şi un act de ordinare a unui păstor. Menoniții, oameni harnici şi ingenioşi, m-au dus să văd şi două fabrici, una având vreo cincizeci de salariați.

Voi aminti doar că am fost găzduit în familia John Jacob Nolt, şi soția lui, Lena, cu care am rămas în legătură şi i-am putut vizita din nou câțiva ani mai târziu. Pot spune că a fost o familie minunată, cu care am putut avea părtăşie de neuitat. Mărit să fie Domnul! Am putut mulțumi Domnului pentru atâția credincioşi menoniți, care au făcut o lucrare de binefacere de multe feluri, fără precedent în România, un exemplu vrednic de urmat de mulți creştini, ca mărturie spre gloria Domnului Hristos.

Mulți credincioşi minunați am cunoscut în vizitele mele la Cluj, prin care s-a răspândit o aleasă mireasmă a lui Hristos, prin mărturia Cuvântului viu al lui Dumnezeu şi printr-o trăire practică a vieții de credință. Au rămas ca o comoară deosebită în amintirile familiei mele.

Voi mai aminti încă un caz, acel al fratelui în credința adevărat creştină, Valentin Penta. Cine era acest creştin, care mi-a impresionat ființa pe la începutul anilor ‘70, ca nimeni altcineva până atunci? Era un tânăr anonim, dar care era animat de o dorință vie de a învăța şi de a-şi dedica viața în profesia de medic. Nutrea idealul să fie de ajutor celor nenorociți, loviți de soartă, fie de boli necruțătoare, accidentați etc., a căror speranțe mor curând ce au devenit conştienți de starea lor… Dar, un înger care îl aştepta la o anumită cotitură a vieții, l-a ochit şi a tras asupra lui o săgeată, care l-a răpus în pragul realizării visului de a deveni “doctor în medicină”, cât şi ca bărbat în stare să-şi întemeieze o familie. Boala care l-a făcut inapt pentru a-şi atinge țelul său nobil, a fost poliomielita, o boală de copii, care rareori se contractează de adulți, însă cu efecte devastatoare, după cum spun medicii.

În cazul lui Valentin, a fost pe când se afla în anul V de studii la facultatea de Medicină din Cluj. Boala aceasta l-a lăsat paralizat complet de la nivelul capului în jos. Trupul cu membrele lui, mâini, picioare, zăceau inerte, cu totul neputincioase de a putea face cea mai mică mişcare. Doar capul şi-l putea mişca pe pernă, la stânga sau la dreapta… Ca să i se poată asigura funcțiunile organice esențiale de supraviețuire, i s-a aranjat un pat cu totul special, care putea fi acționat de un motoraş electric. Acesta mişca patul cu trupul lui cu tot, de la stânga la dreapta, şi invers şi de la cap la picioare şi invers, când mai sus, când mai jos, şi astfel viața se putea desfăşura în trupul său inert. Conducerea spitalului i-a pus la dispoziție o cameră mică lângă casa scărilor cu ieşirea spre curte. Acolo zăcea un om mort şi totuşi viu, un frate tânăr în credință, Valentin Penta.

Duminica la amiază, după ce s-a terminat slujba duhovnicească de la adunarea baptistă din Mănăştur, (unde era păstor atunci fratele Huşan Mihai, însuflețit propovăduitor al Evangheliei, având ca ajutor pe fratele jurist Bărbătei, şi ca diacon pe credinciosul frate, adeseori gazda mea şi a soției mele, Dumitru Marcu), fratele Nelu Pribac, un tânăr inimos şi întotdeauna gata de slujire cu un entuziasm vrednic de râvnit, îmi spune:"Frate Mia, acum mergem să mâncăm ceva şi apoi aş vrea să veniți cu mine la “Altar!” Nu am înțeles ce vrea să zică prin “a merge la altar”. În

limbaj religios arhicunoscut slujesc preoții în biserici, dar noi la ce "altar" să mergem şi încă la o aşa oră? I-am cerut explicații şi mi-a dat câteva informații sumare, că e vorba despre un tânăr paralizat, care zace la Spitalul de Boli Contagioase, din Cluj. M-a lăsat pe mine să înțeleg şi să deduc la ce anume a făcut aluzie când mi-a spus cele de mai sus. Era vorba de patul de fier, acționat mecanic, pe care zăcea ca şi pe un catafalc, un mort, dar care era totuşi viu, fratele Valentin….

Am dorit mult să văd şi eu un astfel de altar. Am ştiut că Nelu Pribac nu este un căutător de lucruri ieftine, ci de acelea pentru care trebuia plătit un preț, de sacrificii, ca să poți avea parte de ele, un căutător de adevărate comori duhovniceşti.

Ajunşi la spital, am intrat în cămăruța rezervată acestui paralitic fără şanse. M-am văzut atât de mic, neînsemnat şi neputincios, în a-l putea sluji cu ceva. Când întâlneşti pe cineva, în mod obişnuit dai mâna şi te prezinți, dar nu am avut cu cine da mâna: deşi avea mână, era ca şi când nu o avea. M-a impresionat zâmbetul lui şi seninul cerului de pe fața lui. A ajuns să-i prețuiască mult pe cei ce îl vizitau, dar nu la el acasă, căci casă nu avea. Era străin şi călător pe pământ şi nu avea nimic al lui, asemenea Domnului Isus, care a vorbit despre "vulpile care aveau vizuini şi păsările cerului care aveau cuiburi dar Fiul Omului n-avea unde-şi odihni capul".

Cine era de fapt Serafima? Ce mi-a fost dat să văd, să ştiu, cu privire la această femeie tânără, aş putea spune, cred, fără să greşesc, fecioară? Ne spune însăşi numele ei de Serafima, care tradus în limba română înseamnă "Nobila", o persoană care dă dovadă de generozitate, de cinste, de spirit de abnegație. Şi abnegație înseamnă devotament dus până la sacrificiu, chiar cel suprem. Numele acesta derivă de la "Serafim", nume dat în Ebraică îngerilor de cel mai înalt rang în ierahia cerească, cum citim în Isaia: "În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul şezând pe un scaun de domnie foarte înalt; poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, şi fiecare avea şase aripi: cu două îşi acopereau fața, cu două îşi acopereau picioarele, şi cu două zburau" (6:2-6). Am putea spune că Serafimii gardau Scaunul de Domnie al lui Dumnezeu, cea mai înaltă cinste conferită de El

acestor îngeri. Isaia ne spune, că ei, cu două aripi îşi acopereau faţa, ceea ce înseamnă smerenie, în înalta demnitate în care erau puşi. Cu două îşi acopereau picioarele, ceea ce înseamnă sfinţenie, curăţie, precizie în slujba care le-a fost încredinţată. Iar cu celelalte două aripi sburau, simbol al autorităţii, pentru ducerea la îndeplinire a misiunii rânduite de Domnul pentru fiecare dintre ei, cum se vede în continuarea textului. Cât de mare este contrastul dintre aceşti Serafimi în slujba lui Dumnezeu şi atâţia "pretinşi slujitori şi slujitoare a lui Dumnezeu" din zilele noastre… lipsiţi de smerenie, de sfinţenie şi de acea putere de autoritate dumnezeiască! Nu în zadar apostolul Petru scrie: "Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrâni. şi toţi în legăturile voastre, să fiţi împodobiţi cu smerenie. Căci, Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har". În cartea Apocalipsei citim mesajul Domnului Isus transmis unei biserici prin prezbiterul ei, care din punct de vedere istoric, era o adunare locală din oraşul Laodicea, aflată în Asia Mica (Vezi Coloseni 2:1; şi 4:13-16). Dar duhovniceşte, ştim că această biserică reprezintă simbolic cea de a şaptea perioadă şi ultima din călătoria Bisericii pe pământ, până, la venirea Domnului Isus Hristos pentru Răpire. De remarcat, că pentru toate cele şapte biserici, mesajele încep cu aceste cuvinte: "Iată ce zice…Domnul"! Este extrem de important întotdeauna, în orice situaţii şi probleme care se ivesc, să ştim ce zice Domnul! Ori la Biserica a şaptea, însăşi denumirea cetăţii are o importanţă covârşitoare, pentru a se înţelege ce se petrece în ea. "Laodicea" înseamnă: "Dreptatea sau Judecata poporului", "Dreptate pentru popor", "Dreptul poporului", "Pretenţia poporului" şi în final "Obişnuinţa sau plăcerea poporului". Dintr-o singură ochire se poate vedea, că poporul este cel care vorbeşte, hotărăşte, pretinde, după bunul plac al voinţei lui, al majorităţii, şi nu ce zice Domnul! În locul Teocraţiei, al cârmuirii divine, în biserici a fost introdusă Democraţia. Ce zice poporul şi nu: AŞA VORBEŞTE DOMNUL!" Domnul Isus a fost scos din adunare, de aceea Îl vedem că nu Se mai adresează bisericii, ci fiecărui ins în parte, când zice: "Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine" (Apocalipsa 3:20). Apostazia era în floare în Laodicea şi ei, laodicienii nici nu ştiau măcar că sunt în afara unei vieţi cu Dumnezeu în Hristos, ci într-o stare nenorocită de ticăloşie, sărăcie,

orbire spirituală şi goliciune… Domnul Isus le porunceşte POCĂINȚĂ! Altfel, sunt amenințați că vor fi vomați (cu scârbă) din gura Domnului!

La polul opus unei asemenea stări de încântare de sine, cum erau creştinii din Laodicea, era această nobilă ființă pe care o chema Serafima şi care era soția fratelui paralizat de pe altar, din care trăia doar a şaptea parte din statura lui, “capul”. De dragul Domnului Isus Hristos, Mântuitorul ei slăvit, şi-a sacrificat propria ei viață şi a adus-o ca jertfă pe altar. S-a căsătorit cu Valentin, ca să poată să stea cu el si să-l îngrijească zi şi noapte, fără întrerupere. Numele ei de Serafima nu a fost pus la întâmplare. Dumnezeu i l-a rânduit să-l poarte, potrivit slujbei celei mai înalte la care a fost chemată după planul divin. Misiunea ei a fost una singură, slujirea, aşa cum era şi a Serafimilor din jurul Scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Ce ființe alese a avut Dumnezeu întotdeauna în poporul Lui!…

Câți oameni în zilele noastre se numesc “creştini” şi încă cu mândrie, dar sunt numai cu numele, nu şi cu o viață transformată prin Duhul Sfânt, care înseamnă că au murit față de lume, cu gândurile, obiceiurile şi faptele ei, dar au murit şi față de ei înşişi, ca să trăiască pentru Dumnezeu! Serafima-Nobila, îi strălucea ființa de frumusețea caracterului şi a smereniei. Slavă Ție, Mielule al lui Dumnezeu, Singurul care ai putut spune cu adevărat: “Iată Eu sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujeşte”! De la Domnul Isus a învățat Serafima şi a putut pune în aplicare noblețea slujirii în viața ei. Într-una din vizitele mele i-am pus ântrebarea:"De câte ori pe noapte te scoli să-l slujeşti pe Valentin, soră Serafima?" Răspunsul ei blajin şi smerit a fost:"Când mă scol de douăsprezece ori pe noapte, înseamnă că a fost o noapte uşoară!" Mărire Ție, Doamne Isuse, pentru robii Tăi şi roabele Tale, care slujesc zi şi noapte în Sanctuarul Tău!

Prin Serafima am înțeles pentru prima dată în mod practic, adânc, deplin ce vrea să spună apostolul Pavel când scrie: “Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1). În alte traduceri “slujbă duhovnicească” este tradus prin

“cultul vostru rațional, sau înțelept”. În cele câteva vizite pe care le-am făcut fratelui Valentin, în răstimp de câțiva ani, am stat de vorbă cu el şi întotdeauna era plin de o voioşie a duhului, într-o stare de resemnare cu privire la situația în care se afla, niciodată nu a dat glas vreunei nemulțumiri, şi în situația aceasta a trăit 19 ani… De fiecare dată dorea să-i cânt câteva cântări şi obişnuiam să aleg cântări care să fie cu subiect de îmbărbătare, şi mângăiere în suferință. Într-un an l-a vizitat o persoană din Franța care la plecare l-a întrebat dacă are vreo dorință să primească ceva din Apus, ceva de care ar avea nevoie. Valentin i-a răspuns că ar dori un radio-casetofon la care ar putea să asculte predici şi cântări creştineşti. Proxima oară când am mai fost să-i vizitez, cu o bucurie de copil a cerut sorei Serafima să-mi arate ce au primit din Franța. Era un aparat radio-casetofon mare, ultra modern, şi ca aspect de o frumusețe rară. Era o plăcere numai să-l priveşti. De data aceasta a mulțumit Domnului că am venit şi m-a rugat ca să-i cânt ceva, să mă înregistreze, să poată să le mai audă, să le poată învăța şi el. Eu l-am întrebat atunci care dintre cântările pe care i le-am cântat în vizitele anterioare ar dori să le cânt pentru înregistrare? Răspunsul lui a fost:"Te rog să cânți cântarea, “Străjerule, străjere, mai este mult din noapte?” Mi-am dat seama că mesajul acestei cântări pentru fratele Valentin, în situația în care se găsea, era de mare mângăiere şi binecuvântare duhovnicească. M-am bucurat de această dorință a lui. El ştia şi aceea că este unul dintre cântecele pe care Dumnezeu mi l-a dat mie într-un fel cu totul excepțional. Iată împrejurarea şi felul în care l-am primit.

Într-o noapte am avut un vis în care se făcea că eram într-o adunare mare dar care nu era pe pământ ci în cer. Şi când spun că era mare nu se referă la vreo clădire, ci la numărul de sfinți care erau de fapt imposibil de a fi numărați. Aşa cum şi fratele Vasilică Moisescu spunea într-o cântare de-a lui:"Fără număr se pierde în zare, marea gloată de răscumpărați, Au sosit din necazul cel mare, țin finici şi-s în alb îmbrăcați." Apoi refrenul continuă:"Numeroşi ca nisipul pe maluri, numeroşi ca oştirea de stele, o, ce măreț va fi când toți sus ne vom găsi strălucind ca oştirea de îngeri." Primul lucru care m-a copleşit a fost acela al unei stări de plinătate, de binecuvântare, de bucurie şi fericire cum nu am cunoscut pe

pământ. Multitudinea de sfinți, străluminați de o slavă cerească, cântau o cântare pe care eu nu o ştiam, dar m-am trezit şi eu cântând împreună cu ei, transfigurat în duh şi în suflet într-un extaz sfânt pe care nu pot să-l descriu în cuvinte. La un moment dat m-am trezit din somn şi continuam să cânt cuvintele şi melodia. M-am gândit că ar trebui să mă scol, să iau o hârtie şi creion, să îmi notez cuvintele şi să schițez pe note şi melodia. Dar dintr-o notă de comoditate, mi-am zis că am să repet cântarea de mai multe ori până o voi reține şi dimineața când mă voi scula am să o aştern pe hârtie. Aşa am şi făcut până când am crezut că nu o să-mi scape, căci o ştiu bine. Dimineața când m-am trezit nu mai ştiam nici cuvintele nici melodia. Un singur lucru mi-a rămas în memorie: subiectul cântării care s-a cântat în cer era axat pe textul din Isaia 21:11-12: "Mi se strigă din Seir: „Străjerule, cât mai este din noapte?” „Străjerule, mai este mult din noapte? Străjerul răspunde: „Vine dimineața, şi este tot noapte. Dacă vreți să întrebați, întrebați; întoarceți-vă, şi veniți iarăşi”. Am suferit pentru faptul că nu m-am sculat atunci când m-am trezit din somn şi din visul meu neobişnuit şi să-l fi notat, dar acum totul era pierdut.

Totuşi lucrurile n-au rămas aşa. Câteva săptămâni mai târziu m-am trezit că în duhul meu a început un freamăt neobişnuit de cântec nou şi pe măsură ce se contura melodia, şi în cele din urmă şi cuvintele, erau cuvinte tocmai din textul amintit din Isaia 21. Nu am convingerea că era cântarea din cer, dar am încredințarea că tema cântării era aceea. Iată textul cântării pe care fratele Valentin şi sora Serafima au dorit să o înregistreze:

Străjerule, străjere, din turnul de veghere

Sunt mulți ce jurământul şi-l schimbă ca veşmântul,

Având în inimi ură, minciuni în al lor gură

Şi zic că-s “frați” dar oare, pe ei nimic nu-i doare?

Ascultă, ia aminte, iubelte-adânc, fierbinte,

Pe Domnul şi lucrarea şi dă-i toată-ascultarea;

Căci vine ceasu-ndată, cei răi vor da socoată,

Primind drept răsplătire veşnica pieire!

(Cântarea se încheie cu repetarea strofei întâi.) Notă: A nu se confunda străjerul cu Isus Hristos, Mirele iubit!

În afară de această cântare am fost solicitat să mai înregistrez şi alte cântări, apoi împreună cu fratele Nelu Pribac, ne-am rugat cu Valentin şi Serafima şi i-am încredințat în mâna cea bună a Domnului cu nădejea că dacă nu ne vom mai vedea aici pe pământ cu siguranță ne vom vedea în Împăarăția lui Dumnezeu în Noul Ierusalim, cetatea sărbătorilor noastre eterne. În cartea Apocalipsa la capitolul 21 apostolul Ioan scrie că a văzut cetatea sfântă: "Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră, şi marea nu mai era. Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. .El va şterge orice lacrimă din ochli lor şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut" (21:1-4).

Acolo şi fratele Valentin Penta va avea un trup de slavă. Neputința, patul şi umilința nu vor mai fi, iar Serafima va face parte din mireasa Domnului Isus, împodobită cu străluciri fără seamăn, ca răsplată a slujirii ei, ca una care a dat totul pentru gloria Domnului Isus Hristos aici pe pământ: plăcerile acestei vieți, liniştea şi confortul de zi şi noapte, tinerețea, cariera, odihna, familia, societatea şi chiar slujbele religioase de la templele cele mai mărețe. Ea avea un altar la care slujea zi şi noapte, în fața căruia pălesc toate ceremoniile religioase ale oamenilor care umblă după slava pe care şi-o dau unii altora şi nu după slava care vine de la Dumnezeu (Ioan 5:44). Glorie eternă se cuvine Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt pentru aşa slujitori minunați ai Împărăției lui Dumnezeu.

Restricționarea mea de către comunişti, prin Securitate şi reprezentanții cultului baptist de a propovădui Evanghelia în adunarea din care făceam parte, Arad-Sega, a fost o binecuvântare pentru mine. Aşa cum prigoana pornită la Ierusalim împotriva ucenicilor, care a culminat cu uciderea cu pietre a lui Ştefan, a atras

după sine împrăştierea ucenicilor prin părțile Iudeii şi Samariei unde vesteau cu putere Evanghelia, aşa şi eu călăuzit de Duhul am plecat să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu în multe părți ale țării şi Domnul a binecuvântat mărturia prin întoarcerea multor suflete la Dumnezeu. Aşa a fost cazul în două adunări, aceea din oraşul Hunedoara şi Cugir pe care le-am vizitat deseori. În aceste adunări au fost bărbați binecuvântați de Domnul care aveau pe inimă în mod deosebit lucrarea lui Dumnezeu. De fapt, păstorii erau puțini şi fiecare avea mai multe biserici de slujit, încât ei au devenit mai mult împărțitori de Cina Domnului ajungând doar câte o duminică pe lună la câte o adunare ca să o împartă. La Hunedoara era fratele Bold Iosif, fratele Faur Samuel şi alții, iar la Cugir îmi amintesc de frații Iosif şi Petru N., dar şi alți oameni de bază. La Cugir s-a deschis o uşă binecuvântată pentru vestirea Cuvântului lui Dumnezeu şi o deosebită trezire spirituală a avut loc. Dar nu prin mine care eram doar un instrument neînsemnat, ci prin Duhul care a făcut să bată un vânt ceresc care trezea sufletele la viață.

Într-o duminică abia am început "slujba" cu rugăciune, vreo două cântări şi un cuvânt introductiv, fără să fi început predica şi o putere de la Dumnezeu a venit peste adunare. Persoane atinse au început să se ridice în picioare, unele cu lacrimi în ochi. După terminarea cântării le-am întrebat ce s-a întâmplat, să-mi spună de ce s-au ridicat în picioare. 0 tânără, care se sculase prima, a făcut o mărturisire fără jenă. A spus că este din Bucovina şi pentru prima data a venit într-o adunare de pocăiți. A spus că este o păcătoasă şi aşa numai poate continua drumul înainte, ci vrea să-şi dea viața Domnului Isus. Dar s-au ridicat şi alte suflete pătrunse de lumina de sus şi au făcut mărturisiri asemănătoare. Am ridicat adunarea în picioare şi am spus:"Frați şi surori, să stăm înaintea Domnului cu aceste suflete la rugăciune, să le dăm prilejul să se predea Domnului Isus Hristos ca prin credința în El să capete spălarea de păcate şi mântuirea lui Dumnezeu". 0 mare bucurie a venit peste cei ce s-au predat cât şi peste toată adunarea. Domnul Isus îi spune fariseului Nicodim, care a venit la El noaptea, vorbind despre această lucrare tainică şi lăuntrică în inima omului. "Vântul suflă încotro vrea, şi-i auzi vuietul; dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul" (Ioan 3:8)

(Deci nu după voia omului). Vântul, fiind un simbol al Duhului Sfânt, îi auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine, nici încotro merge. Tot aşa este cu oricine este născut din Duhul. Nicodim nedumerit întreabă: "Cum se poate face aşa ceva?" Da, naşterea din nou este o minune pe care numai Duhul Sfânt o poate realiza în viața celui care crede cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu.

La Hunedoara am ajuns într-o duminică dimineața, venind de la Bucureşti unde am înregistrat la casetofonul meu, un duet cu acompaniament de harmoniu, cântarea: “Am dat eu, oare, ce am mai bun lui Isus?” Duetul era cântat de cele două fete ale fratelui Leric, care le acompania la harmoniu. Această cântare m-a cercetat adânc şi pe mine când am auzit-o la Bucureşti şi îmi domina toată ființa. După Şcoala Biblica a urmat Serviciul divin. M-am uitat să văd dacă ăn spatele amvonului era vreo priză şi am văzut că era. Am primit îndemn de la Domnul să fac ce nu mai făcusem până atunci şi nici după aceea. Am pus casetofonul în priză şi înainte de a citi Cuvântul şi de a predica i-am dat drumul acelui duet care venea parcă dintr-o altă lume. Eu nu am făcut altceva decât după fiecare frază muzicală să repet cuvintele cântate de fete. 0 putere a coborât de la Dumnezeu peste toată adunarea şi după prima strofă, suflete din diferite locuri din adunare s-au ridicat în picioare plângând. La sfârşit am oprit casetofonul şi am întrebat sufletele care s-au ridicat, ce anume doresc, de ce s-au sculat? Au mărturisit că sunt păcătoase şi că vor să îşi predea viața Domnului Isus. Ne-am ridicat cu toată adunarea la rugăciune şi un mare har de mântuire s-a coborât peste acele ființe ca şi peste toți cei prezenți. Oh, ce minunat a răsunat Cuvântul după acele rugîciuni… Sufletele erau coapte pentru pocăință şi s-au predat Domnului, aşa ca şi fructele coapte, abia te atingi de ele şi îți cad în palmă.

Într-o duminică, prin harul lui Dumnezeu, am ajuns la adunarea din Radna, pe valea Mureşului. Ne-am bucurat mult cu frații în Cuvânt în dimineața aceea. La amiază fratele Uiegaru prezbiterul adunării, m-a invitat în familia lui, ca să luăm masa împreună, ceea ce eu am acceptat bucuros. Ce oameni minunați are Dumnezeu în lucrarea Lui! Am avut ocazia să ne cunoaştem mai bine şi să ne adeverim în cuvintele Sfintelor Scripturi. După masă am mers împreună la adunarea din Lipova, fratele Uiegaru,

soția lui şi eu. A avut dorința să ne însoțească şi fiica fratelui Uiegaru, care era elevă la liceu în penultimul an. Am inițiat o discuție cu ea, ca să văd în ce stare spirituală se găsea, dacă era sau nu întoarsă la Dumnezeu. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama că de fapt nu era întoarsă la Dumnezeu. S-a motivat, că nu are de ce să se întoarcă la Dumnezeu, pentru că nu vrea să fie ca şi cutare care era botezată, dar nu trăia cum se cuvine viața nouă în Hristos. Maşina condusă de fratele Uiegaru a ajuns parcă prea repede la destinație, la Lipova. Discuția noastră ar fi trebuit să fie întreruptă, dar am primit un îndemn tainic în inimă să pot să vorbesc acestei tinere în continuare, căci o vedeam coaptă să primească Împărăția lui Dumnezeu în inima ei şi pe Isus Hristos ca Mântuitor şi Domn.

Ca la Radna, de dimineață, Dumnezeu a binecuvântat cu prezența Duhului Său vestirea Cuvântului Sfânt. S-a creat o atmosferă caldă, vie, în adunare, şi ca totdeuna când se întâmplă aşa, cu toții am simțit un regret că, timpul a zburat aşa de repede… S-a înserat în grabă, căci era pe timpul rece de toamnă. Dar înainte de a merge la Şoimoş să participăm la serviciul de seară al propovăduirii Evangheliei însoțit de cântări şi poezii, chiar şi o orchestră de mandoline şi chitare, s-a impus să trecem într-o scurtă vizită familială pe la o soră mai în vârstă, care era grav bolnavă. Ceilalți care au venit cu noi au intrat cu toții înăuntru, ca să se roage cu sora şi pentru ea, în timp ce eu m-am scuzat şi am rămas la o parte cu fiica fratelui Uiegaru, care trebuia salvată din robia păcatului şi adusă la mântuire prin pocăință şi credința în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Aşa cum Duhul lui Dumnezeu mi-a dat harul să-i pot face mărturia şi slujba necesară, i-am vorbit despre starea de păcat a omului şi de nevoia arzătoare de mântuire, cu unele exemple din Biblie cât şi din experiențe practice cu Dumnezeu. Ea a rămas pe gânduri, vădit cercetată de Cuvântul lui Dumnezeu. După popasul la sora bolnavă fratele Uiegaru ne-a dus cu maşina la Şoimoş, după care dânsul cu soția s-au întors la serviciul de seara de la Radna. Fiica lui însă şi-a cerut voie să rămână la Şoimoş la adunare în seara aceea, ceea ce i s-a aprobat fără rezervă de părinți.

Am intrat în curte şi tânăra elevă de liceu îmi spune:"Frate, eu nu mai pot amâna întoarcerea mea la Dumnezeu. Vreau acum să îmi predau ființa întreagă Domnului Isus Hristos." Aşa stând lucrurile, nu am intrat în adunare, ci ne-am retras la o parte în curte, ca mai întâi, să aducem cazul ei înaintea Domnului. După ce m-am rugat eu Domnului, a urmat şi tânăra cu o rugăciune de pocăință cum i-a dat îndemnul Duhul Sfânt. Minunea s-a petrecut pe loc, bucuria mântuirii i-a umplut inima primind credința Domnului Isus Hristos. Cu o față radioasă, plină de lumina harului lui Dumnezeu, am intrat înlăuntru. Păstor la adunarea din Şoimoş, în vremea aceea era fratele Negru. Odată cu începerea slujbei în seara aceea, am anunțat că în urmă cu câteva minute, în cer a avut loc o mare bucurie. Fiica fratelui Uiegaru şi-a predat cu pocăință inima Domnului Isus. Spun aceste cuvinte bazat pe cuvintele Domnului Isus din Luca 15:7: “Tot aşa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzecişinouă de oameni neprihăniți cari n-au nevoie de pocăință”. Numele ei a fost scris în Cartea Vieții împreună cu a tuturor sfinților care au primit mărturia lui Isus. Să ne ridicăm şi să ne închinăm Domnului împreună cu tânăra noastră soră în Domnul. 0 revărsare de bucurie a fost în toată adunarea, cu mulțumire către Domnul pentru minunea mântuirii a încă unui suflet. Am mai cântat o cântare, timp în care din rândul copiilor care au cântat în orchestră, se ridică în picioare cu ochii scăldați în lacrimi una din fetele fratelui Negru. Am întrebat-o:"Spune-mi, dragă, de ce plângi şi te-ai sculat în picioare?" Răspunsul ei a fost:"Plâng pentru că şi eu sunt păcătoasă, şi doresc să fiu mântuită de păcatele mele şi vreau şi eu să-mi predau inima Domnului Isus.

Din rândul femeilor se ridică o femeie de vârstă mijlocie şi mărturiseşte şi ea în fața adunării, că şi ea este o femeie păcătoasă şi nu mai poate continua cu o astfel de viață, ci doreşte să aibă parte de iertarea şi mântuirea lui Dumnezeu. Ne-am ridicat şi cu aceste două suflete la rugăciune şi harul lui Dumnezeu a fost revărsat din belşug peste noi. Lucrarea aceasta s-a făcut fără ca măcar unul dintre noi să o fi bănuit cu un ceas mai devreme. În situații ca acestea, ce minunat sună cântarea al cărei refren este:

/:0 ce har nespus:/

Să-ți predai ființa-ntreagă Domnului Isus.

Cuvântul lui Dumnezeu a răsunat cu putere în seara aceea în adunarea din Şoimoş şi au sporit laudele şi mulțumirile către Domnul Cel vrednic de laudă. Asemenea treziri spirituale nu sunt la cheremul omului ci numai al lucrării Duhului Sfânt. În seara aceea târziu am poposit puțin şi în familia fratelui Negru, mulțumind împreună pentru lucrarea pe care a făcut-o în aceste suflete Domnul Isus Hristos prin Duhul Sfânt. Mărit să fie Domnul! Pe la miezul nopții am ajuns şi eu în Arad, acasă, la familia mea, şi i-am împărtăşit şi soției mele bucuriile din ziua aceea, pentru sufletele care s-au predat cu viața lor întreagă Domnului Isus. Eu am fost doar un instrument slujitor în mâna Maestrului. Instrumentul prin sine însuşi, niciodată nu va produce, nu va realiza nimic. Acest fapt este aşa de bine prins în Isaia 53:10: “Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință… Dar după ce va îşi da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmaşi, va trai multe zile, şi lucrarea Domnului va propăşi în mâinile Lui.”

*Ş*i apostolul Pavel ilustrează lucrarea aceasta minunată când zice: “Cine este Pavel? Şi cine este Apolo? Nişte slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; şi fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească: aşa că nici cel ce sădeşte, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu, care face să crească. Cel ce sădeşte şi cel ce udă sunt tot una; şi fiecare îşi va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, cladirea lui Duzmnezeu”(1 Corinteni 3 :5-9)… Laud şi slăvesc pe Domnul pentru aceste amintiri atât de plăcute!

În anii ‘71-72, am ajuns din nou la Hunedoara. Harul lui Dumnezeu a fost revărsat din nou peste adunare prin Cuvântul viu al lui Dumnezeu, întărit de puterea Duhului Sfânt. Fostul păstor al adunării C.I., colaborator al Securității şi cu funcții înalte şi la Comunitatea de Braşov, era o piedică în lucrarea lui Dumnezeu. Şi adunarea, care aflase de acest fapt, nu l-a mai putut accepta să slujească în mijlocul ei. Împreună cu vreo 20-25 de suflete care erau de partea lui, au dezbinat adunarea şi au format a doua

biserică baptista care avea să fie, însă, fără viitor spiritual. În schimb, majoritatea covârşitoare a rămas condusă de un grup de fraţi inimoşi printre care fratele Bold Iosif şi cumnatul lui, Faur Samuel, şi a progresat mult în lucrarea lui Dumnezeu având o uşă larg deschisă pentru vestirea Evangheliei de diferiţi fraţi binecuvântaţi de Dumnezeu. Lucrul acesta a ajuns să se cunoască şi suflete venite din alte părţi căutau să se alăture şi să se bucure împreună.

Într-o duminică din vremea aceea am cunoscut o soră tânără, Lidia Crişan al cărei soţ era păstor la Făget. Ea era însoţită de alte două fete din Făget. La terminarea serviciului de după masă, impresionate de Cuvântul lui Dumnezeu au ţinut mult să mă invite la Făget la adunare, şi bineînţeles, să-l cunosc şi pe soţul ei, fratele Gavril Crişan. Drumul de la Hunedoara spre Deva l-am făcut împreună şi chiar şi de la Deva până la Ilia, unde drumurile noastre s-au despărţit, eu am continuat spre Arad, ele spre Sud-Vest, spre Făget. În acest drum am împărtăşit multe lucruri împreună din Cuvântul lui Dumnezeu şi în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu. M-a surprins mult interesul viu al acestei surori pentru lucrurile spirituale şi pentru bunul mers al adunării din Făget. I-am promis că voi face tot posibilul şi cu voia lui Dumnezeu să ajung şi la Făget. Am fost de vreo 2-3 ori la Făget în anii care au urmat, şi Dumnezeu a fructificat legăturile noastre duhovniceşti, aşa că un suflu nou de viaţă era în desfăşurare în adunare, prin slujirea împreună cu familia Crişan. Evenimentele au decurs în continuare favorabil legăturilor noastre şi cu ocazia mutării lor la Oradea, unde fratele a devenit păstorul Bisericii nr. 3, şi unde am avut iarăşi prilejul să-i vizitez.

Ca o ironie a sorţii, fratele Nicolae Covaci, fostul păstor al Bisericii Nr. 2 Oradea, acum pensionar, şi fost preşedinte al Uniunii Baptiste din Bucureşti, care venise la Arad să mă oprească să predic Evanghelia ca şi fost deţinut politic, acum stătea pe scaun în mijlocul asistenţei nemai având cele două funcţii, în timp ce eu, prin harul lui Dumnezeu am putut vesti cu îndrăzneală şi nestingherit Cuvântul lui Dumnezeu. Mărit să fie Domnul la dispoziţia Căruia sunt vremile şi oamenii. El face ce vrea. În cântarea Mariei, cea iubită şi înălţată de Domnul, cum îi este şi semnificaţia numelui,

redată de Luca în cap. 1:51-52, Maria exclamă: “El a arătat putere cu brațul Lui; a risipit gândurile, pe cari le aveau cei mândri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, şi a înălțat pe cei smeriți."

Cu familia iubită Crişan am rămas într-o strânsă legătură prin corespondență şi după emigrarea din țară, noi în America, ei în Australia. Aşa a putut fi editată şi publicată şi cartea sorei Lidia intitulată “Pelerinajul meu spiritual”, în 2002, pelerinaj care se reflectă din scrisorile soției mele Domnica şi o parte ale mele, colectate cu grijă de sora Lidia timp de 16 ani. După alți câțiva ani am ajuns din nou la frații şi surorile din Hunedoara. Atât la adunare cât şi la ora cu tineretul Bisericii a participat şi un tânăr venit din Baia Mare. Numele lui era Daniel Păuşan care s-a întors la Dumnezeu din toată inima. Între noi s-a statornicit o legătură puternică în Hristos, mai tare ca moartea. La despărțirea din Hunedoara, Daniel a insistat foarte mult ca să vin şi la Baia-Mare, şi i-am promis că voi veni, cu ajutorul Domnului, atunci când mi se va deshide uşa.

Cu acest tânăr întors la Dumnezeu s-au întâmplat lucruri, pe cât de frumoase pe atât de dramatice. Am ajuns la Baia-Mare, unde aveam ca reper pe sora lui, Mia, o asistentă medicală, care era căsătorită cu fratele Ioan Marcus. Părtăşia noastră împreună cu Daniel, în familia sorei lui, Mia, cât şi la adunarea Baptistă din Baia-Mare a fost binecuvântată şi fructificată de Domnul în chip minunat. Cea mai importantă lucrare a fost aceea de fortificare a lui în credința Domnului Isus Hristos. El era membru cu o funcție de răspundere în Uniunea Tineretului Comunist din Baia-Mare, aşa că întoarcerea lui la Dumnezeu nu a putut trece neobservată şi nu numai atât. Mărturia vieții şi credinței lui noi în Hristos a ajuns să fie supusă la o grea încercare. Partidul şi Securitatea l-au presat în fel şi chip ca să renunțe la credință. Cum poate să dea cu piciorul în viitorul lui frumos, pe linia deschisă de partidul comunist, era tema cu care îl atacau mereu, făcându-i viața amară. Dar fratele nostru tânăr Daniel, era dintr-o bucată ca şi strămoşul lui în ale credinței, în Babilon, fără concesii.

Prin îndurarea lui Dumnezeu, am avut a doua ocazie să-l pot vizita la Baia-Mare. Am fost împreună cu tineretul şi corul adunării

din Arad-Sega invitați la Satu-Mare. Am profitat de acest fapt, am trecut pe la Baia-Mare şi l-am luat cu mine la Satu-Mare, ocazie ca să cunoască mulți tineri din Arad şi să se bucure împreună cu noi. El avea mare nevoie de o nouă întâlnire pentru o şi mai bună fortificare a credinței lui în lumina evenimentelor cu care era confruntat la Baia-Mare. Autoritățile comuniste nu puteau concepe ca un activist al UTC-ului, în care şi-au pus atâtea speranțe, să fie pierdut şi mai ales să devină un creştin convins. În final au pus la cale un plan diabolic, l-au încorporat în armată şi acolo ofensiva a continuat împotriva lui, dar fără succes. Atunci au recurs la o schemă extremă, să-l lichideze, să nu se mai întoarcă niciodată acasă viu. 0 mică unitate militară condusa de un ofițer l-a adus acasă pentru înmormântare într-un sicriu închis, fără dreptul ca familia să îl deschidă şi să poată să-l mai vadă pentru ultima dată. TÂNĂRUL MEU FRATE ÎN CREDINȚĂ, DANIEL PĂUŞAN A PLECAT ACASĂ LA DOMNUL CA ŞI MARTIR, EROU AL CREDINȚEI PENTRU NUMELE SCUMP AL LUI ISUS HRISTOS CARE I-A FOST MAI DE PREȚ DECÂT ÎNSĂŞI VIAȚA SA. Mărire Țe, Doamne Isuse, pentru Daniel, care “nu şi-a iubit viața până la moarte”.

Câțiva ani mai târziu, când prin telefon din America am luat legătura cu sora lui, mi-a spus, că într-una din zilele grele prin care a trecut, înainte de a fi luat la armată, Daniel stând pe un scaun cu capul în mâini şi cu coatele pe genunchi, se legăna şi zicea:"Frate Mia, frate Mia, dacă ai şti, dacă ai şti prin ce mi-a fost dat să trec… în ultima vreme…" Eu nu am ştiut atunci, dar am convingerea că Domnul însuşi a stat lângă el cum a stat cu apostolul Pavel şi cu alți martiri ai credinței, cum scrie la 2 Timotei 4:16-17 “La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n-a fost cu mine, ci toți m-au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta! Însă Domnul a stat lângă mine şi m-a întărit, pentru ca propovăduirea să fie vestită pe deplin prin mine şi s-o audă toate Neamurile. Şi am fost izbăvit din gura leului.”

Dragă Daniel când îmi va fi dat să ajung acasă la Domnul, eşti unul dintre primii pe care vreau să-l întâlnesc şi să-l îmbrățişez pentru că L-ai iubit pe Domnul nostru mai mult ca pe tine însuți. Glorie şi onoare să fie în veci de veci MIELULUI CARE A FOST JUNGHIAT!

Cu câțiva ani înainte de Daniel Păuşan, un tânăr frate din Arad, din adunarea noastră, cu numele de CRISTEL (TELU) FOCA, a fost luat în armată, ucis pentru credința lui în Isus şi a fost adus acasă în acelaşi fel ca Daniel, fără să se permită familiei să-i deschidă sicriul. M-am simțit onorat de Domnul să particip la înmormântarea lui. Dacă nu am putut să-i văd chipul lui Telu, ca martir al lui Hristos, prigonit până la moarte, mi-a rămas vie imaginea lui cum stătea la balconul adunării din Sega, cu o față senină şi luminoasă pe când asculta Cuvântul lui Dumnezeu. "Dragă Telu doresc mult să te întâlnesc şi pe tine în cer, acasă la Domnul să îți sărut fața care a suferit ocara lumii pentru credința Domnului Hristos.

Fratele Petru Cocârteu, în cartea sa, editată în anul 1998, sub titlul, "Viziunea unei națiuni", la pagina 135 aminteşte de şase creţtini care au fost uciți ți martirizați de regimul comunist. Ei sunt: Sabin Teodosiu din Cisnădie, Victor Lăcătuş din Sibiu, Nicolae Traian Bogdan din Timişoara, Petru Clipa din Suceava, Daniel Păuşan din Baia-Mare şi Ioan Gherman din Orşova. Din rândul acestora face parte însă şi al şaptelea Cristel (Telu) Foca din Arad. În toamna anului 1972, fiul nostru Cristian a fost încorporat la o Unitate Militară din Săcălaz, județul Timiş, curând după terminarea liceului. În iarna anului 1972-1973, ne-a parvenit ştirea la Arad că, Cristian trece prin grele încercări şi că viața lui este în pericol. Într-o noapte pe la ora 1 l-au sculat din somn şi l-au dus la instrucție, "chipurile" pe un câmp cu bălți de apă adâncă pe un frig cu îngheț. Acolo i-au ordonat să treacă pe gheață peste o baltă, dar ghiața fiind subțire a cedat. A căzut în apa adâncă şi foarte rece şi s-a îmbolnăvit cu temperatură mare. Altă dată, tot într-o noapte l-au sculat din somn sub pretextul că trebuie să se prezinte la comandant. S-a echipat repede şi când a ieşit din dormitor, doi inşi s-au repezit asupra lui şi au început să-l bată. Salvarea lui a fost că a avut centura la el şi cu catarama de metal la cap a învârtit-o în jurul lui şi astfel s-a putut retrage în dormitor. Scopul lor a fost să-l bată şi chiar să îl omoare şi asta din pricina mea, ca unul care am fost la închisoare, deținut politic…, deci, dintr-o familie cu o origine socială nesănătoasă, (în jargon comunist), din pricina credinței creştine.

Când am aflat vestea aceasta, în prima duminică, deşi eram bolnav şi cu febră, cu primul tren am plecat la Săcălaz. Am reuşit să îl văd pe Cristian să stau puțin de vorbă cu el şi să îl încurajez. El era încă bolanv şi timorat şi nu prea înțelegea ce se întâmplă cu el. Am cerut ofițerului de serviciu posibilitatea să raportez comandantului cele ce s-au petrecut cu fiul meu, şi să spun că asemenea lucruri ar fi inadmisibil să se mai întâmple în armata română. Am fost asigurat că vor avea ei grijă, poate neplăcut surprinşi de îndrăzneala mea. Urmarea a fost că Cristian a fost scos de la regimentul din Săcălaz cu regim de instrucție militară şi repartizat la o unitate cu regim de muncă în construcții la Târgovişte. Am dat slavă lui Dumnezeu că în felul acesta am putut interveni la timp, înainte de a fi prea târziu, aşa cum Daniel Păuşan şi Telu Foca nu au avut posibilitatea să comunice cu cei dragi ai lor.

Reîncadrarea mea pe postul inițial avut în cadrul Serviciului Financiar nu a fost de lungă durată. Şeful serviciului, D.I., nu se mai simțea confortabil în prezența mea, din momentul în care eu am luat o atitudine fermă împotriva imoralității în care trăia şi pe care o promova chiar şi în cadrul orelor de serviciu, cu unele femei de moravuri uşoare. În afară de asta, făcuse şi niste documente financiare false, pentru a evita plata unor amenzi stabilite în sarcina lui, în urmna unei revizii. Se ştia şi descoperit, şi cunoscut de mine, ca fiind informator al Securității. Pentru a-şi executa nestingherit activitatea ilicită de un fel sau altul, s-a plâns şefilor lui de la Securitate, să facă ceva şi să mă scoată din cadrul Serviciului Financiar. Cu ocazia restructurărilor de personal, devenite rutină în sistemul comunist, securiştii îi cereau directorului să mă dea afară din serviciu, cu referire directă la persoana mea, dar directorul fabricii, Traian Pelau rezista eroic pe poziție, cerând să i se dea ordin în scris, ceea ce aceştia nu puteau face.

În cele din urmă, securiştii au găsit soluția, ca să-şi atingă scopul. Nu s-au mai legat de persoana mea cu numele, ci cu ocazia unei prime restructurări s-au legat de postul meu din schema de organizare a intreprinderii. Ei au cerut tăierea poziției din schema de organizare şi anume aceea de: “Şef Secție Pregătire Plan Financiar”, aşa cum le-a indicat D.I., care le-a spus că nu are nevoie de acest post şi a preferat să rămână singur.

Directorul intreprinderii nu s-a mai putut opune cererii lor şi într-o zi m-a chemat în biroul lui, şi ân tainî mi-a spus lucrul acesta. M-a asigurat, însă, că va face tot posibilul să-mi asigure un alt post în schemă, şi dacă va putea, fără să îmi taie din salariul pe care îl aveam. Astfel s-a sfârşit activitatea mea pe linia financiară în intreprindere. Postul nou, în cadrul Serviciului de Producție, a rămas la acelaşi nivel de salarizare, prin îndurarea lui Dumnezeu şi prin bunăvoința şi grija bunului meu protector, directorul Pelau. Munca pe care trebuia să o prestez era aceea de a încărca cu munca secțiile de lucru, în funcție de planul de producție, stabilit prin contractele încheiate cu clienții fabricii din țară şi din străinătate, prin dispoziții de lansare, calculate pe baza documentelor primite de la Serviciul Tehnic din intreprindere.

Şeful Serviciului Producție era G.P., om temut de muncitorii şi salariații din intreprindere, din pricina supra zelului său politic cu ataşament față de partidul comunist, menit să mascheze insuficiența pregătirii lui profesionale şi intelectuale, la nivelul postului respectiv. În plus era şi membru de partid, căutând să pară mai mult decât era de fapt.Ținea mult la a da lecții moralizatoare subalternilor lui de birou şi din secțiile de producție. Obişnuia zilnic să viziteze secțiile de producție şi magaziile de materii prime şi auxiliare, iar când se întorcea la birou, ca şi pe secții, se dădea semnalul de alarmă:"Atenție! Vine P.! Şi atunci toată lumea se făcea că lucrează. În birou, împreună cu şeful eram opt persoane, dintre care doi dispeceri şi cinci lansatori de programe de lucru pentru secțiile de producție. Practic, eram patru bărbați şi patru femei. Munca putea să fie liniştită, dar din când în când, şeful nostru, care era croitor de carieră, ținea să se impună față de noi printr-o atitudine de severitate şi autoritate, uneori împinse până la ridicol. Mie nu mi-a fost tocmai uşor, ştiind că am handicapul politic, ca fost condamnat de regimul comunist la închisoare cu ani grei de executat, dar am căutat să mă supun ordinei şi disciplinei şi să dau dovadă de competență şi corectitudine în munca încredințată mie. Niciodată în profesia mea nu mi-am îngăduit să rămân cu lucrul în urmă, să dau cuiva ascensiune ieftină asupra mea, ci am căutat întotdeauna să domin munca şi să îmi fac conştiincios datoria.

Domnul Pollak avea în fabrică pe fratele lui ca şef al secţiei de creaţie. De la secţia de creaţie, vine într-o zi la noi o femeie, şi în lipsa şefului de birou, se lansează cu dispecerii la nişte discuţii, folosind bancuri murdare, de prost gust, cu râsete şi comentarii duse dincolo de orice limită a bunului simţ. Am suferit cumplit, mai ales şi în prezenţa a patru femei, dintre care una s-a întors la Dumnezeu prin mărturia şi slujba cu care m-a învrednicit Domnul. Mi-am zis, că aşa nu se poate, trebuie restabilită în birou decenţa, buna cuviinţă, respectul celorlalţi colegi şi atmosfera de muncă în condiţii de moralitate. Întinăciuni cu vorbe murdare, eu nu puteam să mai ascult. Pe un ton ferm şi foarte serios i-am zis:"Ascultă, doamnă! Care este scopul pentru care aţi venit la noi în birou? Aveţi ceva probleme profesionale de rezolvat?" Vădit afectată întreabă: "De ce? De ce mă întrebaţi?" Eu am continuat:"Dacă aveţi ceva probleme profesionale de aranjat, vă rog să le rezolvaţi şi cu murdăriile pe care le debitaţi de când aţi intrat în birou, să nu mai veniţi aici!" Dispecerii au amuţit, iar femeia a ţinut să-mi dea replica:

"Dar ce, este biserică aici?" I-am răspuns:"Nu, nu este biserică! Este birou! Şi vă rog să respectaţi atmosfera de birou! Nu este locul aici să debitaţi toate întinăciunile pe care le-aţi adunat, de nu ştiu unde, o viaţă întreagă!"

A plecat vădit hotărâtă să se răzbune, şeful ei fiind fratele şefului meu de serviciu. Dispecerii şi-au făcut repede socotelile şi au plecat prin secţiile de producţie unde îşi executau atribuţiile de muncă. Femeile, colege, din birou s-au bucurat de intervenţia mea, fiecare dintre ele fiind femei serioase şi căsătorite. Eu eram convins că anumite urmări vor fi pentru mine pe baza celor întâmplate.

A doua zi dimineaţă, şeful meu G.P. aduce cu sine în birou pe şeful secţiei de “Croi-Stofe”, pregătit să mă pună la punct şi să aibă şi martori. Era agitat, voia să dea impresia cât de importantă era problema de care era preocupat, “chipurile”, ca să nu intre vreo bandă în gol de lucru la secţia de confecţie. În realitate totul era doar o furtună într-un pahar cu apă, făcută anume, ca să dea gravitate faptului în vederea sancţionării mele pe linie profesională. Niciodată înainte şi nici după aceea, ani de zile, nu a mai făcut aşa ceva. Fiecare dintre lansatori ne ştiam atribuţiile, în fiecare dimineaţă mergeam la magazia de materii prime şi materiale şi în

funcție de ce aveam în stoc, automat întocmeam dispozițiile de lansare. Şi, dintre toți, vine la mine şi îmi dă ordin cu un ton vădit de agasare şi presiune, să las totul la o parte şi să fac dispoziția de lansare cât mai repede, că are nevoie urgentă de ea.

Am luat registrul de comenzi pe beneficiari şi documentația tehnică a produsului respectiv şi m-am pus pe lucru. În mod obişnuit o asemenea dispoziție de lansare necesită aproape trei ore de lucru. Voiam cu orice chip să previn vreun neajuns personal, cu atât mai mult cu cât am presimțit intenția şefului meu. Am verificat documentația tehnică şi, spre neplăcerea mea, am găsit greşeli ale serviciului tehnic la indicii de consum, aşa că am restituit-o spre corectare. Nu era o atribuție a mea să verific datele furnizate de cei de la tehnic, dar aveam experiență multă şi voiam să fac o lucrare ireproşabilă. Ca să pot să lucrez, mi-am copiat datele bune de pe documentație şi apoi am restituit-o spre corectare. Am adus la cunoştință şi colegelor mele de acest fapt, aşa că am lucrat neîntrerupt.

Peste aproximativ, vreo ora şi jumătate, intră în birou, ca o vijelie, şeful meu P. cu I. după el şi cu glas răstit mă întreabă:"Ai terminat dispoziția?" Răspunsul meu calm a fost:"Nu, încă nu am terminat-o!" Enervat, cu un scop vădit de a crea panaramă şi scandal zice:"Cum? De ce nu ai terminat-o? Ce înseamnă asta? Nu ți-am spus că am nevoie urgentă de ea?" Eu i-am cerut să-i întrebe pe ceilalți din birou, care pot spune că am lucrat intens la facerea dispoziției de lansare, dar că am întâmpinat greutăți, găsind greşeli în documentația tehnică, aşa că am fost nevoit să o restitui serviciului tehnic spre corectare. Înfierbântat la culme, zbiară la mine şi zice:"Ce crezi, e biserică aici???" Şi-a dat pe față ce avea în inimă. În acel moment m-am ridicat în picioare în fața lui, l-am țintuit cu privirea şi i-am zis:"Tovarăşe P., nu zbierați la mine. Să fie pentru ultima dată când faceți acest lucru. Eu am muncit cinstit, sunt martori ceilalți colegi, inclusiv dispecerii, o lucrare, care necesită aproximativ trei ore, nu se poate face într-o ora şi jumătate. Iar dacă dumneavoastră îmi dovediți contrariul, eu îmi dau demisia! În plus am găsit greşeli la indicii de consum în documentația tehnică, şi a trebuit să o restitui serviciului tehnic spre corectare!"

A ieşit din birou mânios şi am fost convins că mă va raporta ca să-şi facă dreptate şi să se răzbune pe mine, spre satisfacția prietenei lui de la creație. De data aceasta am făcut şi eu o întâmpinare, cum nu am făcut alte dăți. M-am dus la inginerul şef în birou, care tocmai îşi lua gustarea de dimineața şi i-am raportat întocmai cele întâmplate. I-am cerut acestuia, să îi pună în vedere tovarăşului P. ca asemenea panorame de senzație denigratoare la adresa mea să nu se mai repete. Asta cu atât mai mult că este şi membru de partid, cu pretenția de a fi exemplu pentru ceilalți tovarăşi. Am fost asigurat că are să vorbească cu el, în privința aceasta…

Am primit îndemnul să merg şi la biroul organizației de partid pe fabrică, pentru prima dar şi pentru ultima dată. Şef al organizației de bază era o femeie. Am găsit-o singură şi mi-am cerut scuze pentru îndrăzneala de a o deranja. Ea fusese informată, deja, de cele întâmplate şi a fost surprinsă de venirea mea. I-am adus la cunoştință exact cele întâmplate, cu scopul ca să ştie şi din partea mea, cum au evoluat lucrurile din biroul nostru în dimineața aceea. I-am atras atenția că şeful meu P. este membru de partid şi asemenea comportament cum a avut față de mine nu fac cinste partidului. Am sugerat să stea de vorbă cu el, să-i pună în vedere ca asemenea situații regretabile să fie evitate pe viitor. Vădit jenată de cele întâmplate a promis că va sta de vorbă cu el.

Împăratul Solomon scrie în Proverbe aşa: “Nu răspunde nebunului după nebunia lui, ca să nu semeni şi tu cu el. Răspunde însă nebunului după nebunia lui, ca să nu se creadă înțelept” (26:4-5). Creştinul nu este un om slab, molatec, fricos, ci un om integru, cu şira spinării dreaptă, în stare să înfrunte pe potrivnici! (Tit 1:9; Fapte 18:28). În urma acestor evenimente, şeful meu de serviciu G.P. a înțeles că purtarea lui a fost în afara realității, că a dat greş în acțiunile lui şi şi-a schimbat atitudinea nu numai față de mine, ci şi față de toți subalternii lui din birou.

Securiştii însă au încercat şi alte căi prin care să mă facă vinovat, ca să mă poată acuza în aşa fel, încât directorul Pelau să nu mă mai poată apăra. Ba mai mult, ei chiar voiau ca Pelau să fie obligat să mă sancționeze. Astfel, prin informatorii lor, vârâți în diferite compartimente ale fabricii, au căutat să-mi aranjeze cumva

vreun flagrant-delict, care să fie motiv serios ca să ajung iar la închisoare. În munca mea de birou, aveam sarcina să merg zilnic pe la magazia de materii prime şi la cea de materiale auxiliare, căci în funcție de stocurile de materii prime se puteau face lansările de producție. În situația aceasta am văzut adeseori diferite pachete cu stofe pentru diferite personalități în funcții mai înalte din structura de partid, din fabrică şi din oraş. Mi s-au oferit şi mie asemenea pachete, dar fără succes. Eu eram conştient în primul rând de mărturia de creştin şi în al doilea rând de posibilitatea unei culpabilizări pentru care puteam fi arestat şi condamnat. Când am acceptat aşa ceva a fost numai cu respectarea formelor legale. Era şi o altă explicație, anume aceea că văzând atâtea lucruri, să tac din gură şi să mă fac că nu văd.

0 altă cale prin care m-au pus la încercare a fost prin relațiile pe care le aveam în fabrică în timpul orelor de serviciu. Astfel, într-o zi, un inginer mai tânăr, numit pe postul de mecanic şef al intreprinderii, adus din afara unității noastre, mă provoacă la discuții, în fața subalternilor lui, pe teme religioase, de credință. Se dădea ca unul interesat în asemenea probleme, care erau legate întotdeauna şi de noțiuni filosofice cu privire la existența lui Dumnezeu, bineînțeles în contradicție cu filosofia ateistă, care era religia partidului comunist. El a făcut acest lucru, ca să pot fi acuzat că în timpul orelor de serviciu mă ocup cu propaganda religioasă, pentru care erau şi articole de lege.

În situația dată, i-am răspuns tânărului inginer, că mi-ar face plăcere să putem sta de vorbă în condiții diferite, nu în timpul serviciului când trebuie să facem față la îndeplinirea sarcinilor ce ne revin fiecăruia şi pentru care suntem plătiți. I-am spus:"Domnule inginer, am o propunere. Dacă vreți să stăm de vorbă, să facem acest lucru după orele de serviciu, când putem avea timp suficient pentru asemenea discuții. Dar pentru acest fapt am şi eu o condiție pe care trebuie să o acceptați în prealabil." "Care anume e condiția?" mă întreabă mirat. "Condiția este aceasta: în cazul în care ajungem la un punct în care v-am convins că adevărul este de partea mea, sunteți gata să-l acceptați şi să-l puneți în practică, indiferent de consecințele pe care le incumbă?" "Oh, nu, nu sunt gata pentru asta!" "În cazul acesta, domnule inginer, ce folos ar avea discuția noastră, decât să pierdem vremea fără nici un rost?"

Discuția noastră s-a terminat aici, dar eu am rămas cu convingerea că, ea avea să fie raportată stăpânilor care l-au însărcinat cu o asemenea misiune. Biruința a fost a Domnului, pentru care s-a cuvenit să-i aduc laudă şi mulțumire, că m-a scăpat din cursă.

În anul 1975, Securitatea din Arad a început un nou val de ofensivă împotriva mea, cu urmăriri intensive, hărțuieli, anchete repetate la sediul acestei instituții atât de temute. Au intenționat să-mi întocmească un nou dosar, în baza căruia să-mi intenteze un nou proces, care să se încheie cu o nouă condamnare la ani grei de închisoare. Activitatea intensă în care eram angajat, în diferite adunări din țară, cu vestirea Evangheliei, atât la Arad cât şi în alte centre studențeşti, mai ales cu antrenarea tineretului în lucrarea lui Dumnezeu, i-au determinat să acționeze pentru stoparea mea cu orice chip, şi asta se putea face prin arestarea şi condamnarea mea la închisoare.

În retrospectivă voi pomeni acum trei evenimente cruciale în viața de familie, în care unitatea şi părtăşia cu soția în rugăciune în luarea de hotărâri a fost decisivă pentru fiecare. Primul caz a fost acela de la începutul lunii aprilie 1955, anterior menționat pe larg, după ce am primit o mare eliberare lăuntrică, prin cuvântul lui Dumnezeu din Ieremia 17:19-22, vestit de fratele Pocsi Gusti, venit de la Oradea. Atunci, când securistul care m-a luat în primire, mi-a cerut să-i duc în scris informații din adunarea din Oituz, eu am primit călăuzirea de la Dumnezeu să nu execut acest ordin, oricare ar fi prețul de plătit pentru acest refuz. Venit acasă, i-am împărtăşit soției situația nouă în care mă aflu şi ce am de gând să fac, să pun piciorul în prag şi să nu mai accept să merg la nici o anchetă. I-am mai spus că aş putea fi arestat îndată, dar în cazul în care ea încă nu este pregătită, aş putea să mai amân. Aveam doi copilaşi atunci, unul de patru şi al doilea de doi ani. Răspunsul ei a fost prompt şi spre slava lui Dumnezeu:"Să nu mai aştepți nimic. Fă tot ce ai pe inimă din partea Domnului, şi eu te voi urma!" I-am mulțumit Domnului pentru această unitate duhovnicească şi ne-am încredințat cu totul în mâna Lui! Arestarea nu a venit atunci, dar noi în grabă am mers la fotograf şi am făcut spre amintire fotografii cu cei doi copilaşi între noi, pentru orice eventualitate.

A doua situație a fost aceea din toamna anului 1958. Vestea arestării fraților cunoscuți ca “Betanişti”, din rândurile credincioşilor reformați-calvinişti, printre care erau şi preoții Szilagyi, Karczagi şi Visky, cu care aveam o binecuvântată părtăşie duhovnicească, ne-a impresionat profund. Am simțit cum valul persecuțiilor s-a apropiat foarte mult de noi, cei de la Arad şi amenințările Securității făcute ani de zile la rând, vor ajunge în curând la scadență. Era o convingere în inima mea, pe care am ținut să o împărtăşesc cu soția. Într-o zi anume, când am sosit acasă de la serviciu, după ce am luat masa împreună, am socotit că a venit momentul să-i împărtăşesc ce se petrece înlăuntrul ființei mele. Ca familie ne aflam într-o situație critică. După primii trei băieți ce ni i-a dat Dumnezeu, soția a aflat că a rămas însărcinată cu cea de a patra sarcină, cu privire la care medicii ne-au avertizat că la naştere s-ar putea să nu mai scape cu viață, aşa cum am mai amintit înainte. I-am zis atunci:"Dragă, trăim vremuri grele dar glorioase, când atâția frați de ai noştri în România sunt arestați pentru credința lor şi mărturia vie a Cuvântului Evangheliei Domnului nostru Isus Hristos. Dacă Domnul nu ne face şi nouă parte de valul acesta de prigoane, înseamnă că El nu poate conta pe noi ca şi martori ai Lui! "Dar, tu, nu te gândeşti când vorbeşti aşa, în ce încercare deosebită ne aflăm noi? Tu vrei să rămână copilaşii noştri şi fără tată şi fără mamă, în cazul în care eu nu voi supraviețui, iar tu vei fi luat şi dus la închisoare!?"

"Eu cred că e mai bine aşa, să fim pregătiți mai dinainte cu gândul acesta. Dumnezeu este suveran să aleagă cum vrea El viitorul nostru. Noi să nu ne aşternem capul pe o pernă mai moale şi să fim luați prin surprindere. Când credința are în față riscuri, atunci este pe calea biruinței!"

Împreună cu soția am primit o mare dezlegare atunci, oricare va fi drumul pregătit de Domnul pentru noi. Am intensificat rugăciunile zi de zi împreună, în credința că El este şi un Dumnezeu care poate face minuni prin care să fie slăvit. ŞI AŞA A ŞI FOST, SLĂVIT SĂ FIE CEL CE NE-A MÂNTUIT ŞI NE-A RÂNDUIT SĂ FIM MARTORI AI ÎMPĂRĂȚIEI LUI ÎN VREMURI GRELE.

Al treilea eveniment pe care vreau să-l amintesc, cu care voi relua şirul istoriei mele, s-a petrecut în vara anului 1975. Acest an a fost greu pentru mine, presat peste măsură de Securitate, în anchete istovitoare, care se repetau aproape în fiecare zi de dimineața, şi uneori ajungeam acasă la miezul nopții, aşteptat la capătul liniei de tramvai de soția mea, care devenise îngrijorată de frecvența şi durata lor.

Doi ofițeri superiori de Securitate se ocupau de mine în vremea aceea. Amândoi erau deosebit de insistenți în anchete, chiar amenințători, voind cu orice preț să găsească sau să măsluiască anumite capete de acuzare în vederea unui proces. Urmau să fie avansați la gradul de locotenent colonel, cred, pentru merite deosebite, specializați în mod deosebit pe probleme religioase. Ei şi-au recrutat informatorii lor anume, atât în adunarea din care făceam parte, cât şi în fabrica de confecții unde lucram. Erau maiorul Rusu şi maiorul Horvath. Unul era român, şi celălalt maghiar. Am fost surprins uneori câte lucruri ştiau dintre cele ce se petreceau în bisericile din Arad, dovada evidentă a rețelei de informatori care îi țineau la curent cu fidelitate. Într-o împrejurare oarecare, păstorul bisericii mi-a făcut o confidență, după ce venise de la anumite întrevederi cu Securitatea, în care colonelul Horvath i s-a plâns de mine, zicând: “Iovin este inteligent, dar răutăcios!” Mi-am dat seama la ce anume se referea Horvath când a zis aşa. Într-o anchetă, în care a ridicat diferite aspecte din adunare, cu referire la contradicțiile dintre anumiți frați, eu i-am răspuns: "Domnule maior, de ce nu lăsați problemele religioase din biserică pe seama celor credincioşi să se ocupe de ele. Ei au chemarea să rezolve între ei asemenea probleme minore şi nicidecum dumneavoastră, care sunteți o instituție militară, cu probleme majore legate de securitatea statului român."

În acele zile, soția mea Domnica a primit un îndemn clar de la Dumnezeu, să iasă în front şi să lupte pentru preîntâmpinarea unor noi arestări. Mi-a comunicat şi mie hotărârea ei, la care eu nu m-am opus. A hotărât să meargă la Securitate, să-şi ceară dreptul la o audiență. În tramvai îl întâlneşte pe fratele Chiu Mihai, care se interesează de noi, dorind să ştie cum merg lucrurile. Soția i-a mărturisit că este vorba despre o nouă punere sub acuzare şi că

merge să ceară o audiență la Securitate, la care fratele a exclamat: "Extraordinar! Chiar aşa?" I-a cerut să se roage şi el pentru ca Domnul să-i dea har, înțelepciune şi putere. Ajunsă în holul Securității, văzu pe un panou un afiş cu programele de audiență a persoanelor din conducere, pe care îl consultă cu atenție, ca să se decidă la care să apeleze. Ofițerul de serviciu care o ținea sub observație, se apropie de ea şi-i spune:"Doamnă, văd şi citesc pe fața dumneavoastră o durere mare. Ce anume necaz vă aduce aici? Soția i-a spus că are un necaz mare în familie şi ar dori să poată obține o audiență. Acesta o întrebă:"Şi la cine anume v-ați gândit să cereți audiența?" Ea a spus că ar vrea să meargă la unul dintre adjuncții comandantului, eventual colonelul Coşeriu. (Cu soția acestuia s-a nimerit cu mai bine de vreo optsprezece ani în urmă să fie în acelaşi timp în sala de naşteri a Spitalului Matern din Arad.) Ofițerul de serviciu, pe care Dumnezeu l-a rânduit să fie chiar atunci de rond, ia zis:"Doamnă, dacă este vorba aşa, atunci mergeți la cel mai mare în grad, la colonelul C. că şi aşa, ceilalți nu fac nimic fără să îl consulte pe el. Dar, să ştiți că este singurul care are inimă de om. Soția i-a mulțumit pentru sugestia lui binevoitoare. Aşa ceva nu se întâmpla la Securitate, dar a fost călăuzirea lui Dumnezeu. S-a întors acasă bucuroasă şi mi-a spus:"Domnul ne-a şi izbăvit!“Când sunt plăcute Lui căile cuiva, îi face prieteni chiar pe vrăjmaşii lui” (Psalmul 16:7). În ziua fixată pentru audiență, s-a prezentat la ora indicată, cu convingerea că Domnul veghează El însuşi asupra ei în acele momente. Biroul luxos şi impunător la care stătea comandantul a făcut-o să se simtă mică şi slabă, dar cu credința că îl are de partea ei pe Dumnezeul Cel Atotputernic, în puterea căruia stau toate lucrurile din cer şi de pe pământ. Comandantul îi oferă să-şi prezinte cazul pentru care şi-a cerut audiența. Soția i-a răspuns:"Domnule comandant, n-am nici o alt calitate în fața dumneavoastrp decât aceea de soție şi de mamă a patru copii. Soțul meu este fostul deținut politic Mihail Iovin, condamnat la 20 de ani de muncă din care a executat şase ani. Văd în spatele dumneavoastră harta României, țara în care ne-am născut şi am crescut şi în care vrem să ne creştem copiii pentru a folositori patriei, şi nu pentru străinătate. Vrem să nu fim vitregiți în propria noastră țară, ci să fim lăsați să muncim cinstit, în linişte. Mă întreb: De ce soțul meu trebuie să sufere de atâția ani de zile o campanie

de persecuții duse până la dezumanizare? El a suferit destul şi fără murmur pedeapsa pe care a primit-o. Oare să nu fie loc şi pentru copiii noştri, să-şi poată făuri un viitor în țara în care ne-am născut?" În timp ce soția şi-a prezentat cazul, şeful Securității, vădit emoționat, se străduia să prevină lacrimile simțământului uman. Apoi i-a zis soției mele:"Mi-a plăcut cum v-ați prezentat şi bine ați făcut că ați venit şi nu ați aşteptat să vă chemăm noi." L-a sunat la telefon pe colonelui Toanță şi i-a cerut să-i aducă dosarul lui Iovin. După ce a răsfoit puțin dosarul, a luat o atitudine oficială şi a ținut să-i facă morală soției, sfătuind-o să fim mai rezervați şi împreună cu familia să stăm de vorbă, aşa ca să nu le facem probleme pe viitor. Soția s-a întors acasă plină de bucurie, căci a cunoscut mâna cea bună a Domnului, în tot ce a trebuit să facă şi să vorbească. Mărit să fie Domnul!

E minunată cântarea “Azi trăieşte Domnul meu”, din Cântările Evangheliei la nr. 697, dar căreia îi lipseşte strofa a doua, aşa cum este în cartea pe note, Cântările Triumfului, la nr. 52, editată de fratele Jean Staneschi, pe care cenzorii comunişti au tăiat-o! Dacă suntem atenți la cuvintele minunate pe care le are, nu ne mirăm de ce a fost tăiată de cenzura ateistă:

Nici o luptă n-a pierdut şi nici nu va pierde!

Mare e puterea Sa cu care poartă lupta!

Sub drapelul lui Hristos ca să lupți este frumos:

Căci Isus trăieşte-n veci! Aliluia! Amin!

Cu toată intervenția soției, deşi nu mi-au făcut încă dosar de punere sub învinuire, pentru o oarecare perioadă de vreme anchetele, hărțuielile şi amenințările au continuat, deoarece nici programul nostru de viață nu s-a schimbat. Focul trezirilor spirituale era aprins de mult şi mărturia a continuat cu putere de sus atât în adunări, cât şi în grupuri de părtăşie prin case,la fel ca şi acela cu tinerii care s-au maturizat în credință şi în cunoaşterea Sfintelor Scripturi. Ei au primit îndrăzneală tot mai mare şi suflete s-au întors la Dumnezeu prin mărturia lor, unii cu funcții de încredere în structura societății comuniste.

Trebuie să recunosc cu durere, că şi securiştii şi-au întețit ofensiva lor de a-i recruta pe unii ca informatori. Aceştia, însă, au fost puțini şi identificați îndată, prin atitudinea lor care a devenit alta. Fețele acestora nu puteau radia bucuria mântuirii, de îndată ce au căzut sub influența unui duh de frică, datorită legăturilor vinovate cu duşmanii Evangheliei Domnului Hristos. Unii prinşi în cursă, au fost promovați, prin presiuni exercitate de inspectorul de culte, chiar în funcții de frunte în conducerea bisericilor. La capitolul acesta ar putea fi enumerate nume de frați care s-au vândut ca să facă ce este rău, aşa cum vedem enumerate persoane şi în istoria Vechiului şi Noului Testament. Dar tot aşa ar putea fi amintite multe nume de biruitori, frați şi surori care au fost o mare binecuvântare în lucrarea lui Dumnezeu.

La una dintre anchetele din cea de-a doua jumătate a anului 1975, am fost presat puternic de coloneii Rusu şi Horvath, cu privire la legăturile ce le întrețineam cu străinătatea, cu frații plecați în Apus, cum au fost frații: Richard Wunnbrand, Ieremia Hodoroabă şi alții… Ei au bănuit anumite lucruri, dar nu au avut dovezi palpabile cu care să mă poată învinui. Într-o zi, Dumnezeu a îngăduit să ajung la un moment de slăbiciune, nervii mei au cedat şi am început să plâng. Mi-am zis:"Aşa nu mai consider să merg un singur pas înainte. Trebuie să ies la contraofensivă, pentru a pune capăt şirului nesfârşit de atacuri, şicane, suferințe greu de înțeles pentru cei ce nu au fost în asemenea situații." Şi plângând, în criza nervoasă, dar foarte ferm, le-am spus:"Domnilor, odată pentru totdeauna trebuie să isprăviți cu maltratarea la care m-ați supus de atâta amar de vreme. Începând din data de astăzi, din acest moment, vă rog să luați la cunoştință că eu nu mai vin la nici o anchetă. Mă arestați, cum ați mai făcut în trecut, faceți proces şi dacă sunt vinovat, să fiu condamnat la închisoare, oricare ar fi pedeapsa pe care o merit. Sunt nevinovat, LIBERTATE! AICI NU MAI VIN, decât dacă mă aduceți în lanțuri!"

Impactul asupra lor a fost vădit şi nu au ştiut ce să-mi răspundă. Au ieşit să se consfătuiască între ei şi cu comandanții lor. După vreo jumătate de oră s-au întors cu răspunsul, care pentru mine a fost cu totul neaşteptat, chiar uluitor. Mi s-a spus atunci: "Domnule Iovin, începând de astăzi nu vei mai fi chemat la nici o

anchetă. Ba mai mult, trebuie să spunem că am greşit faţă de dumneata, de felul cum te-am tratat. Niciodată nu ar fi trebuit să facem cu dumneata ceea ce am făcut. Acum poţi merge în familie, aici nu vei mai fi chemat!"

Parcă nu mi-a venit să cred că este adevărat ceea ce mi-a fost dat să aud. Biruința a fost a Domnului, iar eu i-am mulțumit din străfundul ființei mele, pentru călăuzirea Lui pentru cuvintele pe care mi le-a pus pe buze. Mărit să fie Domnul! Cred că şi audiența cerută de soție la comandantul C., a avut un efect favorabil întârziat la această rezolvare, pentru care am adus împreună laudă şi preamărire Celui ce ne-a mântuit ISUS HRISTOS, DOMNUL! Totuşi am mai avut de lucru cu această instituție macabră, dar inițiativa a fost din partea noastră acum, fapt asupra căruia voi reveni.

Trebuie să mai amintesc o experiență foarte grea, avută cu puțin timp înainte de acest deznodământ. Fiind mai multe zile în şir, uneori până noaptea târziu, torturat în anchete care parcă nu mai aveau sfârşit, organismul mi-a slăbit fizic şi psihic şi m-am trezit cu gura amară şi uscată permanent, fără salivă. Grumazul în partea dreaptă spre ureche a început să mi se umfle. Din pricina lipsei de salivă în gură, trebuia să consum numai lichide. Umflarea gâtului şi durerilc mari de cap, m-au determinat să merg la doctorița intreprinderii, care urgent m-a trimis la Policlinică. Acolo era de serviciu în acea zi unul din cei mai buni chirurgi din Arad, care a fost rânduit de Dumnezeu pentru mine, om cu multă experiență, fiind şi mai în vârstă. Eu i-am explicat, la întrebările dânsului, că totul a început cu vreo două-trei zile în urmă şi am exprimat şi bănuiala mea, dacă nu este cumva o recidivă a TBC-ului ganglionar, de care am suferit cândva, fără să-i pomenesc, însă, că avusese loc pe timpul închisorii."Ia să văd," îmi spune el. Mi-a apucat capul între mâinile lui şi cu degetul mare de la mâna dreaptă apasă cu putere în umflătură. Am avut senzația că îmi ies creierii din cap, aşa dureri violente am simțit. Îmi venea să urlu de durere, aşa ceva nu mai avusesem niciodată până atunci. El îmi spuse cu competență şi cu satisfacția pe care o dă un diagnostic bine precizat:"Nu! Nu este recidivă a TBC-ului ganglionar, ci este un abces al glandei salivare!" Eu mi-am dat seama atunci şi i-am spus doar atât, că în urmă cu câteva zile am trecut prin necazuri mari, fără să îi dezvălui ceva

anume. "Da, asta este, şi trebuie să mergi chiar acum la spital, să ți se facă urgent operația, să nu ajungă puroiul la creier."

Mi-a făcut internarea în spital, dar ajuns acolo, mi s-a spus că nu au loc disponibil la spital şi nu mă pot interna. Insistența mea a rămas fără rezultat…

M-am întors la Policlinică şi i-am raportat doctorului situația, vădit dezamăgit de tot ce se întâmplă. Era spre seară. Îmi spune să merg acasă şi mâine zi, dis de dimineață să fiu la spital pentru operație. Răspunsul meu a fost categoric: "Domnule doctor, eu nu plec de aici fără să fie făcută operația, aşa cum ați menționat de la început!"

Eu ştiam că este chirurg foarte bun, renumit, şi am insistat să-mi facă operația chiar acolo şi atunci. Aproape vehement în atitudinea lui îmni spune:"Nu pot să-ți fac aici operația, nu am tot ce-mi trebuie, nici anestezice, înțelege ce-ți spun! Durerile unei asemenea operații sunt enorme, nu o pot face fără anestezic!" Foarte hotărât şi eu, i-am răspuns:"Faceți operația pe viu, fără anestezie, de aici eu nu plec fără să fiu operat!"

Mă întreabă dacă am însoțitor. Eu nu aveam însă, pe nimeni cu mine şi nici cei de acasă nu ştiau nimic. Venisem aici direct de la dispensarul intreprinderii. A dat ordin asistentei să pregătească cele necesare în grabă, m-au urcat pe un cărucior mobil de urgențe, m-au legat de mâini şi de picioare şi, pe viu, fără anestezie, a fost făcută operația. Durerile au fost enorme, dar şi voința şi hotărârea mea au fost pe măsură. Sora a exclamat la sfârşitul operației: "Am 21 de ani vechime pe acest post şi am asistat la multe operații, dar atâta puroi şi sânge nu mi-a fost dat să văd!"

Cu tot capul înfăşurat în bandaje, le-am mulțumit medicului şi asistentei pentru ce au făcut şi cu tramvaiul am ajuns acasă, spre uimirea celor dragi, cărora le-am povestit tot ce mi se întâmplase. Dumnezeu a fost bun şi s-a îndurat de mine, aşa că m-a salvat încă o dată de la un mare necaz, care ar fi putut însemna pierderea vieții. Înainte de a începe să scriu această întâmplare, am citit Psalmul 30, o cântare de laudă a lui David, în care îl înălța pe Domnul Dumnezeul lui Iacov, care nu l-a lăsat în mâna vrăjmaşilor lui, l-a vindecat, i-a ridicat sufletul din locuința morților şi l-a adus la

viață din mijlocul celor ce se pogoară în groapă… Apoi încheie astfel:"Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne, ajută-mă!" În continuare, mărturia lui David este că această rugaciune i-a fost ascultată, şi că tânguirile i-au fost prefăcute în veselie, sacul de jale i-a fost dezlegat şi a fost încins cu putere. Cu ce scop? Iată răspunsul lui final: “Ca inima mea să-Ți cânte şi să nu stea mută, Doamne Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda”! Aşa am putut să cânt şi eu Domnului laudele mele, prin care să măresc Numele Lui cel Sfânt. Nimic nu i-a impresionat şi inspirat mai mult pe copiii lui Dumnezeu ca experiențele şi încercările prin care au trecut sfinții de-a lungul secolelor. Cum să nu Te înalț şi să nu îți cânt laude Ție, Domnul meu, care ai auzit şi strigătele mele şi mi-ai venit în ajutor în chip minunat? Glorie Ție, Cel viu în vecii vecilor, Domnul domnilor şi Împăratul împăraților! Aş putea spune şi eu ca şi apostolul Pavel: “De acm nimeni să nu mă mai necăjească, pentru că port şi eu semnele Domnului Isus pe trupul meu” (Galateni 6:17)

Mi-au fost prescrise în mai multe rânduri medicamente de refacere, de întărire a organismului, pentru prevenirea unor noi îmbolnăviri. Printre acestea au fost şi o serie de 10 fiole de “extract de ficat cu vitamina B12″, pe care am început să le iau la dispensarul fabricii de confecții, administrate de infirmieră. Cu ocazia unei injecții primite în după amiaza unei zile, m-am înapoiat spre biroul meu, dar nu am ajuns să fac mai mult de vreo 30-40 de paşi că mi s-a făcut foarte rău, senzații cum nu am mai avut niciodată în viață. Simțeam că mi se destramă tot trupul, că nu mai am controlul nevoilor şi m-am înapoiat cum am putut la dispensar.

Dumnezeu a rânduit ca doctorița să fie încă acolo, la fel şi cele două infirmiere, cea de dimineața şi cea care venise pentru schimbul doi. Simțeam că voi cădea la pământ şi moartea mă înfăşura. Eram alb ca varul şi cu totul sfârşit. În plus mă copleşea o ruşine că-mi voi face necesitățile acolo în fața a trei femei. Doctorița a priceput ce se întâmplă, tensiunea arăta o stare critică, maxima era la 50. Îndată a intrat în panică şi a dat ordine disperate: o soră să aducă adrenalina şi seringa de injecții, cealaltă să dea telefon după salvare. În grabă mi s-a dat injecția de adrenalină, care este un bici pentru inimă, forțând-o să lucreze, ca să nu mor acolo în cabinet. Injecția administrată inițial a declanşat un şoc anafilactic,

care produce moartea dacă în scurt timp nu se iau măsurile adecvate! Între timp salvarea a sosit şi însoţit de fiica mea, Casiana, care avea şi ea serviciul la fabrica de confecţii, am fost dus la Spitalul Judeţean pentru continuarea unui tratament de recuperare până seara târziu, asistat şi de sora şefă a Secţiei de Interne, preaiubita în credinţă Estera Selejan. Adeseori, în multele mele suferinţe ea a fost ca un înger veghetor lângă patul meu, întotdeauna îmbrăcată într-un halat de un alb imaculat. Ne-a rămas ca o soră scumpă de părtăşie în Hristos Domnul, împreună cu familia ei, chiar şi aici în Statele Unite ale Americii. Domnul o va răsplăti pentru dragostea ei sinceră, arătată în momentele când mi-a fost dat să trec prin grele încercări în viaţă. Domnul Isus a spus că nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi (Ioan 15:13). Iar în 1Ioan 3:16, apostolul Ioan scrie: “Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El şi-a dat viaţa pentru noi; şi noi, deci, trebuie să ne dăm viaţa pentru fraţi.”

Astăzi se vorbeşte, vorbeşte, vorbeşte mult despre dragoste, dar cu fapta este tăgăduită. De aceea apostolul Ioan a fost nevoit să adauge: “Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul”. Când adevărul este sacrificat, dragostea pretinsă este falsă, ipocrită. (în limba greacă “hipocritos” înseamnă “cu mască”, cum fac artiştii de teatru). Doamne, ai milă de poporul Tău! Domnul Isus prezice că în vremurile din urmă dragostea celor mai mulţi se va răci, din pricina înmulţirii fărădelegii (Matei 24:12). De asemenea El mustră, prin prezbiterul ei, starea spirituală a Bisericii din Efes, pentru păcatul părăsirii dragostei dintâi, care a fost în clocot, pilduitoare, dar nu după multă vreme a dat înapoi. Iubirea de sine, de plăceri, de bani, de rudenii, de copii, de interese străine de Domnul şi de cauza Împărăţiei Sale, a făcut ca Domnul să-şi piardă întâietatea în adunare. Uzurpatorii autorităţii divine de todeauna au înlocuit acel: “Aşa zice Domnul”, cu voinţa poporului, cu democraţia, glasul celor mulţi, care a biruit şi în darea la moarte a Domnului Isus (Luca 23:23). Mulţimea, majoritatea, nu înseamnă că au şi Adevărul de partea lor.

Pe vremea lui Moise, mulţimea lui Israel, chiar cu sprijinul lui Aaron, au făcut un viţel de aur şi l-au numit ca şi dumnezeu al lor, care i-a scos din ţara Egiptului. Ilie, marele prooroc al lui Dumnezeu

a stat faţă în faţă cu 450 de preoţi ai lui Baal, plus 400 de prooroci ai Astarteii, în total 850 şi Dumnezeu nu a fost de partea mulţimii, ci a unuia singur, Ilie, care a obţinut o mare biruinţă pe Carmel. Când a văzut poporul căzând foc din cer pe altarul făcut de Ilie şi a mistuit jertfa, au căzut cu feţele la pământ şi au strigat: „Domnul este adevăratul Dumnezeu! Domnul este adevăratul Dumnezeu!" (1Împăraţi 18:39). Ce să zicem de Ieremia, faţă în faţă cu poporul întreg, Dumnezeu a fost de partea lui Ieremia şi nu a mulţimii.

Tot aşa, şi în Noul Aşezământ, Domnul Isus şi apostolii au rămas singuri, dar cu Adevărul de partea lor. Aşa, până în zilele noastre, cum îi scrie apostolul Pavel lui Timotei în cea de a doua epistolă, (3:1-5), unde vorbeşte de zilele din urmă, ajunge cu concluzia în v.12: "De altfel, toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniţi". Se ridică întrebarea:"De cine vor fi prigoniţi?" De cei cu forma de evlavie, dar care îi tăgăduiesc puterea ei (v.5), de creştinii falşi, oameni răi şi înşelători, care vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alţii şi se vor amăgi şi pe ei înşişi. Apostolul Pavel îi cere lui Timotei să se depărteze de asemenea oameni! Fie ca Domnul să ne dea o dragoste neprefăcută faţă de El, care să-i dea Lui toată întâietatea, indiferent ce şi cât costă acest lucru. Ascultarea şi supunerea faţă de Domnul şi ordinea divină, stabilită în Biserica Lui, merge înaintea slavei. Uzurpatorii autorităţii Domnului în Biserica Lui, împreună cu mincinoşii, impostorii, rebelii, dezbinatorii şi defăimătorii de fraţi buni ai Domnului Isus, care îşi zic că sunt "fraţi" dar nu sunt, nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu şi noi suntem avertizaţi să ne despărţim de ei, să fie daţi afară din Biserică, aşa cum porunceşte apostolul Pavel fraţilor din Corint (1Corinteni 5:9-13).

Astăzi se promovează o dragoste ecumenică, lumească, apostată, care nu ţine cont de ceea ce scrie apostolul Pavel călăuzit de Duhul! Nu avem voie să promovăm legături spirituale, cu cei ce se poartă ca vrăjmaşi ai crucii lui Hristos, al căror sfârşit este pierzarea (Filipeni 3:18-19). Altfel, va fi pervertită dragostea de Dumnezeu, care nu poate accepta nelegiuirea unită cu sărbătoarea, ura şi uciderea cu sfinţenia lui Dumnezeu. Doar pocăinţa deschide drum la părtăşia frăţească şi se menţine prin umblarea în lumină (1Ioan 1:7). Doar aşa sângele lui Hristos devine activ şi ne curăţeşte de orice păcat.

Lucrarea lui Dumnezeu a continuat însă neabătută şi suflete scumpe s-au întors la Dumnezeu, dintre care unii s-au dedicat cu totul vestirii Cuvântului, ca păstori, alții ca evanghelişti şi mărturii de la om la om, iar alții cu lucrări speciale primite ca dar de la Dumnezeu.

În cele ce urmează doresc să-l scot în evidență pe fratele Melente Oprea, un om minunat al lui Dumnezeu. Făcea parte dintr-o familie ultra-religioasă de greco-catolici din Nordul Ardealului, avea şi un frate preot, dar o întoarcere la Dumnezeu pecetluită cu naştere din nou, prin pocăință şi credința dată sfinților odată pentru totdeauna, nu cunoscuse. A făcut anii de liceu la Deva şi a ajuns comisar de poliție, pentru care mai târziu a făcut ani grei de închisoare, în regimul comunist din România. Regimul din închisoare a fost aspru şi greu. Dumnezeu l-a cercetat acolo, asemenea fiului risipitor din pilda spusă de Domnul Isus, dar nu s-a găsit nimeni ca să-l îndrume să se întoarcă la Tatăl ceresc. Convertirea lui a fost dramatică, ceva mai târziu. Era căsătorit fără să aibă copii, cu o creştină plină de zel pentru religia ei strămoşească, dar străină de mântuirea lui Dumnezeu prin cunoaşterea lui Hristos cel răstignit, dat la moarte şi pentru păcatele ei… Ea ne primea în casa ei, dar inima ei era închisă pentru Domnul. Religia adevărată este cea pe care o descrie Iacov, fratele Domnului Isus: “Dacă crede cineva că este religios, şi nu-şi înfânează limba, ci înşeală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică. Religiunea curată şi ne-întinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinați de lume” (1:26-27).

Cum am ajuns să-l cunosc pe acest frate binecuvântat şi plin de viața lui Hristos? Era prin anii ‘65, curând după întoarcearea mea de la închisoare. Făceam parte din aceeaşi adunare cu sute de alți credincioşi, dar asta încă nu spunea prea mult. Aşa cum am relatat despre încercările de multe feluri prin care am trecut în anii aceia, din când în când, ne trezeam cu câte un pachet de alimente de bază, bine împachetat şi legat, cum ar fi: făină, ulei, zahăr şi alte alimente, lansat în curte peste gard, cu o sfoară potrivit de lungă. În familie ne întrebam:"Oare cine-i binefăcătorul acesta?" Copiii au devenit şi mai curioşi ca noi. După un timp oarecare, câte unul

dintre copii venea şi dădea alarma în casă:"Mami, iarăşi este un pachet lăsat cu sfoară în curte peste poartă! Oare cine l-a adus? De ce nu putem afla cine face binele pe ascuns?" Aşa s-a întâmplat de mai multe ori şi nimeni nu putea da un răspuns. Erau daruri ale lui Dumnezeu trimise nouă, dar oare prin cine?… Mulțumirile noastre au sporit către Domnul Cel vrednic de laudă pentru robii slujitori ai Împărăției Lui.

Într-o zi, misterul avea să fie dezlegat. Unul dintre copii care era prin curte a surprins chiar momentul când pachetul cu alimente a fost lăsat cu sfoara peste gard, încet, ca să rămână întreg. A dat buzna în casă strigând:"Mami, mami, chiar acum a fost lăsat peste gard un pachet cu alimente. Vino şi vezi!" Copiii au alergat după străinul binefăcător şi l-au ajuns din urmă, înainte de a întoarce după colț, pe strada principală a cartierului Gai… Ei i-au raportat mamei:"Este fratele Melente Oprea!"

Serviciul lui era acela de portar la Spitalul de Boli Contagioase din Arad, cunoscut tuturor prin felul impecabil cu care slujea tuturor, în afara serviciului său de portar, fie unor bolnavi internați şi celor care veneau să comunice cu ei, accesul în spital fiind interzis din pricina carantinei, fie unora din personalul medical al Spitalului. În timpul liber, el ducea asemenea pachete şi altor familii şi lista celor ajutați era lungă…

Într-o iarnă, la sfârşitul serviciului, am luat autobuzul spre casă, era frig şi zăpadă. Peste cine dau la urcarea în autobuzul aglomerat? Peste fratele Melente, la picioarele căruia pe platforma din spate era un sac de cartofi, iar în mână o sacoşă cu alte alimente. Scoate din plasă o pungă cu roşii de toată frumusețea, cum nici în plin sezon nu prea vezi, mi le puse în mână şi zise: "Astea să le duci acasă la copii şi sorei Domnica, de la Domnul!" Am început să protestez, că să le ducă acolo unde fuseseră rânduite, dar în zadar…. M-a rugat, dacă vreau şi pot, să-l ajut şi să-l însoțesc ca să ducem ajutoarele unei familii cu copii mărunței, sora era credincioasă, iar soțul ei N.M., căzut în patima beției. Am acceptat cu bucurie solicitarea fratelui şi împreună am făcut o slujbă binecuvântată, pentru care i-am mulțumit Domnului în acea familie împreună cu mama copiilor.

Într-o zi vine foarte bucuros la noi şi ne spune că a primit o invitație, din partea unor colegi, pentru întâlnirea la aniversarea a 20 de ani de la absolvirea liceului din Deva cât şi condițiile de participare. Spre surprinderea mea, a spus că vrea să participe cu orice chip, ca să poată face mărturia întoarcerii lui la Dumnezeu, colegilor lui şi profesorilor. A trimis răspuns favorabil că va fi prezent la aniversare, gata să facă față cheltuielilor care se impun unui astfel de eveniment. Nu a avut deloc gând să rămână şi la masa şi petrecerea care avea să urmeze, ci doar la festivitatea propriu-zisă. În ziua hotărâtă a ajuns la Deva şi s-a simțit oarecum jenat în fața colegilor, dintre care unii dețineau poziții foarte înalte în structura societății comuniste, pe când el nu putea să spună altceva decât că este portar la un spital din Arad. A început festivitatea conform programului stabilit, după care a urmat apelul catalogului în ordinea alfabetică, de către unul dintre profesorii prezenți. Apoi s-a dat cuvânt absolvenților la rând, fiecare prezentându-şi realizările profesionale, politice şi de familie. Pe lângă ceilalți colegi, el nu avea cu ce să se laude, doar cu ceea ce Dumnezeu făcuse în viața lui ruinată.

Când i-a venit rândul, a ieşit în fața lor şi le-a adresat următorul mesaj:"Stimați domni profesori, stimați colegi! Mă simt fericit că am ajuns această zi însemnată pentru viața mea şi am bucuria de a vă revedea, ca să ne amintim de unele lucruri de pe vremea când urmam cursurile acestui liceu. Cu toții, cred, vă aduceți aminte că eu, Melente Oprea, am fost ghiduşul şi bufonul clasei şi v-am făcut să râdeți, în atâtea rânduri, de glumele, ghiduşiile şi poantele mele. Aş vrea să vă spun însă, că viața avea să-mi rezerve experiențe extrem de grele şi dure, şi dacă Providența nu ar fi intervenit în viața mea, eu nu aş fi astăzi în mijlocul dumneavoastră. Când am ajuns pe marginea prăpastiei prăbuşirii mele inevitabile, a intervenit Dumnezeu şi m-a salvat într-un chip miraculos."

Ajuns la acest punct, unii dintre colegi, mai ales cei cu poziții politice au vrut să-l oprească, să nu-i dea voie să mai continue cu asemenea chestiuni mistice. A intervenit însă preotul-profesor şi i-a rugat să-i dea voie lui Oprea să continue, pentru că spune lucruri importante şi de valoare. Colegii care au protestat, dintre care unii membri de partid şi atei, s-au liniştit şi Oprea a putut continua vorbirea.

"Toți ştiți că în ultimul an de liceu, la teza de religie ni s-a dat să tratăm un subiect teist, pe care eu, însă, nu l-am tratat, ci am scris o singură propozițiune scurtă şi rece: “NU EXISTĂ DUMNEZEU!.” Am pus semnul exclamării cu punct şi aşa am dat teza preotului, profesorul de religie. Aş vrea să vă spun, însă, cu toată sinceritatea, că atunci când am scris pe hârtie acele cuvinte: “Nu există Dumnezeu”, inima în piept îmi bătea cu putere şi o voce în conştiința mea îmi spunea: “EXISTĂ DUMNEZEU”!, da, “EXISTĂ DUMNEZEU”! Pe acel Dumnezeu auzit în conştiința mea atunci l-am întâlnit în Persoana Domnului Isus Hristos în care am crezut şi cred, care m-a mântuit şi mi-a schimbat viața din temelie şi pot spune că sunt, acum, un om fericit. Aş vrea să mai adaug un singur lucru: mâna cu care am scris acele cuvinte infame, va scrie toată viața mea că ”există Dumnezeu”, cu adevărat, oricărei persoane cu care voi intra în legătură de corespondență! Asta fac de ani de zile şi voi face cât voi trăi. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat şi pentru atenție”. Apoi şi-a luat rămas bun de la toți, s-a întors fericit la Arad şi ne-a povestit harul care i s-a acordat de sus, pentru mărturie.

Iubitul frate Melente a cules adrese din ziare, reviste, de la cunoştințe, şi a scris mii de scrisori cu texte din Biblie. Avea şi un caiet cu sute de adrese ale multora cu data zilelor de naştere, cărora le scria ilustrate de felicitare cu un scris impecabil. Aşa a ajuns să fie arhicunoscut, dar a venit o zi în care s-a îmbolnăvit şi a fost internat la Spitalul Județean. Duminica, în orele de vizită a bolnavilor, o mulțime de vizitatori stăteau înşiruiți, până şi pe trepte în jos, ca să poată intra pentru câteva clipe să-l vadă şi să-i ureze de bine. A venit şi fratele lui care era preot, din Nordul Transilvaniei să-l viziteze şi s-a minunat mult de ce a văzut. A exclamat atunci, că aşa mulțime nici la un ministru nu se putea vedea… Dar fratele Oprea era un ministru al Cerului, în slujirea lui Hristos!

Fratele Melente era şi foarte sensibil şi manierat. I s-a părut într-o zi că a greşit față de mine într-o discuție, ceva ce eu nici nu am sesizat măcar!… A venit drum lung până la noi acasă, a traversat oraşul, ca să-şi ceară iertare, să nu rămână în contul lui nici măcar o umbră de vinovăție nelichidată, după Cuvântul lui Dumnezeu. “DA” al lui a fost “DA”, şi “NU” al lui a fost “NU”

(Iacov 5:12). În această privință şi apostolul Pavel are ceva de spus: "În luarea hotărârii acesteia, am lucrat eu în chip uşuratic? Sau hotărârile mele sunt nişte hotărâri, pe cari le iau în felul lumii, ca să fie în mine ''Da, da'' şi ''Nu, nu"? Credincios este Dumnezeu că vorbirea noastră față de voi n-a fost şi ''Da'', şi ''Nu''. Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan şi prin Timotei, n-a fost "da" şi "nu", ci în El nu este decât "da". (2Corinteni 1:17-19). Este dureros că în zilele noastre sunt atâția pentru care onoarea cuvântului dat, nu are valoarea pe care o avea în gura lui Pavel. Nu mai există loialitate față de Hristos la atâția pretinşi creştini, cu cât mai puțin față de aproapele. Nemții, ca parolişti, ne-au lăsat o maximă: "ein man, ein wort". (Un om şi un cuvânt). Pentru mulți, astăzi adevărul este minciună şi minciuna adevăr. Am avut experiențe dureroase în această privință în ultimii ani. Chiar când mincinoşii sunt dovediți cu fapte reale, aşa cum Domnul Isus dovedea pe farisei, nu vor să vină la lumină, ca să nu li se vădească faptele. HRISTOS DOMNUL, ADEVĂRUL A FOST DAT LA MOARTE CU MINCIUNI PRETINSE CA ADEVĂR! Nu există experiență mai dureroasă, cred eu, ca trădarea de frați, din partea "fraților mincinoşi", care nu este un lucru nou, de fapt. Nu ştiu de ce ne miră aceasta?! Apostolul Pavel scrie într-o epistolă fraților din Corint că a fost în primejdii între frați mincinoşi (2Corinteni 11:26). Credincioşilor din Galatia, de asemenea le scrie:"din pricina fraților mincinoşi, furişați şi strecurați printre noi, ca să pândească slobozenia, pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie; noi nu ne-am supus şi nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi" (Galateni 2:4-5).

Fratele Melente mergea în fiecare an să-şi viziteze mama în satul natal. Ea era foarte riguroasă în obiceiurile statornicite şi moştenite de unele religii. Era foarte mâhnită că fiul ei, Melente, s-a pocăit şi a primit o viață nouă în Hristos. Susținea căa s-a rătăcit de la credință. După ce Melente pleca de la ea să se întoarcă acasă, ea lua sticla cu "apă sfințită" şi stropea prin toată casa şi pe toate lucrurile pe care le-a atins, pentru curățirea de "duhurile rele" care le-a lăsat în urma lui. Cum s-a pocăit Melente Oprea? Aceasta este mărturia lui, pe care ne-a povestit-o cu multă durere, dar şi cu

bucuria cunoaşterii lui Isus Hristos care l-a salvat de la pierzare. Viața de păcat pe care a dus-o din tinerețe, până acolo încât, abia adolescent fiind, să proclame nihilismul, tăgăduirea existenței lui Dumnezeu, i-a ruinat viața. Viciul beției l-a robit în atât de mare măsură, încât a ajuns la concluzia că nu merită să-şi mai trăiască viața. A hotărât să-şi pună capăt zilelor, aruncându-se sub roțile unui tren. A plecat hotărât să-şi pună planul în aplicare, după ce s-a îmbătat, dar nu a putut niciodată să îşi explice, să înțeleagă, cum de nu a ajuns la linia de cale ferată, ci în partea opusă, pe malul râului Mureş. S-a trezit căzut în noroi, gemând, în zona pe unde era uzina de apă. Au trecut pe malul Mureşului în acele momente un bărbat şi o femeie, soț şi soție, care au fost nişte creştini adevărați. Ei nu au rămas indiferenți față de cel căzut în balta de noroi, ci au coborât de pe mal la unul care se afla în mare nevoie de ajutor. Cum au putut, l-au ridicat şi l-au dus la ei acasă. L-au dezbrăcat de hainele pline de noroi, l-au spălat, i-au dat lenjerie curată şi l-au culcat într-un pat frumos aranjat. Când s-a trezit ca dintr-un somn al morții, a dorit să afle de la gazde, cine sunt şi cum de a ajuns în casa lor? Ei i-au vorbit din Cuvântul lui Dumnezeu, cum au fost salvați de la pierzare veşnică prin pocăință şi credința în Numele Domnului Isus Hristos, care din dragoste pentru oameni a murit pentru păcatele lor pe crucea de la Golgota.

Sămânța vie a căzut în inima lui Melente, s-a pocăit şi în chip minunat viața i-a fost transforrnată din temelie, a devenit un om nou în Hristos. Aşa a ajuns în legături de părtăşie cu noi şi prin el s-a răspândit, pentru mulți, mireasma lui Hristos.

Fratele nostru Melente nu a căutat să impresioneze pe nimeni, nici prin vorbele şi nici prin faptele sale. A prins firul de aur al slujirii în Împărăția lui Dumnezeu, după pilda Domnului său Isus Hristos. În El, viața lui recuperată din păcat a căpătat sens şi valoare. Dar anii când a trăit în necredință şi păcat, i-au afectat nu numai sufletul, ci şi sănătatea lui. 0 boală necruțătoare de ficat, încet-încet i-au drămuit puterile fizice. Ar fi avut nevoie de îngrijire mai deosebită, cu mâncări potrivite de regim alimentar, pe care soția lui a fost neinteresată în a i le asigura. Am fost fericiți să îl putem ajuta în această privință, deoarece soția mea pregătea pentru noi mâncări potrivite, de regim specific. Era nelipsit de la părtăşiile

frăţeşti, aducea întotdeauna cu el o mireasmă de smerenie, curăţie de o bucurie ce nu putea fi imitată. Aşa ne-am despărţit de el în primăvara anului 1980, când prin călăuzire speciala de la Dumnezeu am luat drumul exilului, spre Statele Unite ale Americii. Pe când era în viaţă, a lăsat clar dorinţa împărtăşită soţiei lui şi prietenilor cu care avea o strânsă şi vie legătură de credinţă, să fie înmormântat de fraţi şi nu după ritualurile religiei strămoşeşti. Soţia lui, nu i-a respectat nici ultima dorinţă cu privire la înmormântare. A ţinut să o facă cu tot fastul religiei strămoşeşti, dar moartă… Şi nu este de mirare că se întâmplă aşa. Iuda, în scurta lui epistolă, de un singur capitol, în v.9 ne revelează un mister din sfera supranaturală, în legătură cu trupul lui Moise. Din acest pasaj vedem cum Satan este interesat şi de trupul unui sfânt al lui Dumnezeu, cum a fost Moise. Despre moartea lui Moise, robul lui Dumnezeu, citim în Deuteronomul 34:5-7. Câteva lucruri neobişnuite sunt menţionate în legătură cu acest eveniment. În primul rând, că Moise a murit în ţara Moabului la vârsta de 120 de ani. Apoi, că acest eveniment s-a întâmplat "după porunca Domnului". În al treilea rând, că Domnul însuşi l-a îngropat în ţara Moabului în vale, faţă în faţă cu Bet-Peor (Casa Speranţei). Şi în al patrulea rând, că nimeni nu i-a cunoscut mormântul, şi adaug aici, "dintre oameni". Dar vedem că şi Dumnezeu este interesat de moartea lui Moise, nu numai Satan. În legătură cu acest fapt, citim următoarele:"Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El" (Psalmul 116:15). Aşa a fost şi cea a fratelui nostru iubit Melente Oprea. În cazul lui Moise, Arhanghelul Mihail se împotrivea diavolului şi se certa cu el. Cum aşa? Ştim că moartea este o urmare a păcatului, iar păcatul îşi are sămânţa în Satan şi în felul acesta el are drept asupra celor morţi. Dar Dumnezeu este Suveran absolut şi asupra lui Satan şi nu îşi cedează prerogativele de a dispune şi asupra Împărăţiei Lui.

Cearta dintre Arhanghelul Mihail şi Satan, trebuie să fi avut loc cu ocazia învierii lui Moise, pentru a participa împreună cu Ilie la întrevederea cu Domnul Isus, pe muntele schimbprii la faţă (Matei 17:3-4). Satan îşi pretinde anumite drepturi în faţa Domnului, ca pârâş al sfinţilor, aşa cum a fost şi în cazul lui Iosua, marele preot, de pe vremea proorocului Zaharia (3:2). Slăvim pe Domnul că nu ne-a lăsat la cheremul celui rău, ci ne-a izbăvit pentru veci de sub

stăpânirea lui, prin învierea Domnului Isus Hristos dintre cei morți, ca pârgă a făpturilor Lui. Frații noştri din Arad, i-au însoțit trupul lui Melente pe ultimul drum, ca o gardă de onoare al celui plecat acasă la Domnul, având în inimi şi pe buze mesajul: “La revedere pe nori!”

Felul cum a murit Moise, acest om de excepție ales de Dumnezeu, este de o frumusețe rară şi pătrunzătoare duioşie. Ce experiență unică, ce simțăminte, ce gânduri i-au străbătut mintea când a urcat pe Nebo, vârful muntelui Pisga, la vârsta de 120 de ani! De acolo, Domnul i-a arătat toată țara şi i-a zis: “.Aceasta este țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, Isaac şi Iacov, zicând: ''O voi da seminței tale.'' Ți-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi, dar nu vei intra în ea.” Ce viziune extraordinară trebuie să fi fost aceasta pentru Moise în prezența lui Dumnezeu, care i-a umplut inima de pace şi fericire, după care a fost strămutat, a murit. În tradiția evreiască au fost scrise multe în legătură cu această trecere, dar una parcă le întrece pe toate: “La porunca lui Dumnezeu, Moise şi-a încrucişat mâinile lui peste piept, apoi şi-a închis ochii şi Dumnezeu i-a luat sufletul cu mâna Sa.” Iar Cuvântul spune că Dumnezeu l-a îngropat. Satan ar fi încercat negreşit să descopere mormântul lui Moise, pentru a seduce apoi Israelul să aducă închinare “moaştelor” marelui conducător! Domnul a avut grijă să-l înmormânteze într-un loc ascuns, pentru a preîntâmpina o asemenea lucrare de amăgire. Istoria se încheie cu o mărturie făcută de Duhul lui Dumnezeu: “În Israel nu s-a mai ridicat un prooroc ca el. “Doamne, în îndurarea Ta cea mare, îngăduie ca să avem şi noi parte de o moarte care să fie privită ca scumpă înaintea Ta, când va sosi vremea desfacerii cortului acestuia pământesc!”

După anul 1975, lucrarea lui Dumnezeu în adunarea din Sega s-a continuat pe trei fronturi distincte: în tineret, cu o generație împrospătată cu alte suflete care s-au întors la Dumnezeu; apoi cu o generație de adulți, frați şi surori, la ore de părtăşie în Cuvântul lui Dumnezeu, cu suflete sincere, dornice de creştere duhovnicească; şi în final, chiar în cadrul adunării întregi, în care Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere. Adeseori adunarea devenea o vatră de foc ceresc, în clocot, în care prezența lui Dumnezeu era simțită din plin. Flacăra trezirilor spirituale era vie, întreținută şi de unii frați binecuvântați care au venit din Bucureşti, Sibiu, Oradea. După

încheierea slujbei de duminica seara, unii ne retrăgeam în câte o familie, unde continuam părtăşia până la miezul nopții.

Trebuie însă spus, că pe măsura focului duhovnicesc încins, s-au găsit câțiva care au dat dovadă de mare împotrivire şi au căutat să pună piedici, să zăgăzuiască şi chiar să înăbuşe lucrarea lui Dumnezeu. De obicei, între ei, erau dintre aceia care au căzut în cursa Securității comuniste şi care erau mobilizați chiar de aceştia ca să meargă până acolo încât să facă scandaluri. Starea spirituală a acestora era de plâns. Este de ştiut că orice lucrare adevărată a lui Dumnezeu stârneşte împotrivire. Aşa vedem că s-a întâmplat în istoria Vechiului Testament, şi apoi în timpul Domnului Isus şi a sfinților apostoli. Nici noi nu am fost o excepție.

Când Domnul Isus a fost adus la Templu, ca părinții Lui să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea, bătrânul Simeon, s-a adresat Mariei, printr-o profeție cu privire la lucrarea Lui în generațiile viitoare:"Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn, care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi." (Luca 2:34-35)

În învățătura dată ucenicilor în Evanghelii, Domnul Isus îi avertizează pe ucenici că vor avea de suferit: “Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă, va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu. Se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. V-am spus aceste lucruri, pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească să vă aduceți aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus de la început, pentru c eram cu voi” (Ioan 16:2-4).

Aceasta este şi mărturia noastră adevărată, vorbesc de mine şi de soția mea, Domnica. Şi noi am fost rânduiți la suferințe şi prigoane fără număr, de îndată ce ne-am întors la Dumnezeu, acum 56 de ani în Sistemul lumii, împreună cu sistemele religioase lumeşti, sunt stăpânite de diavolul. Şi cine prigoneşte, este o dovadă clară că este de la diavolul. Fie-mi îngăduit să spun, că mai mult ca în România, am fost prigoniți, batjocoriți, defăimați, alungați, aici în America, țara binecuvântată a azilului nostru politic şi de conştiința, din partea fraților şi surorilor “zişi buni”. Cum am mai

spus, prigoanele s-au perpetuat din primul secol până în prezent. L-au răstignit pe Domnul vieții şi i-au omorat pe unii dintre martorii Lui credincioşi. De pildă, citim despre Antipa, în Apocalipsa 2:13-14, în biserica din Pergam. Credeți că, crima comisă împotriva lui Antipa a lezat slujbele lor? Nicidecum! Au celebrat mai cu foc, căci au scăpat de Antipa! Iar în biserica din Smirna, erau la putere unii care îşi ziceau frați, dar Domnul Isus îi numeşte “o sinagogă a Satanei”.

Prin îndurarea cea mare a Domnului, în vestirea Cuvântului lui Dumnezeu am ajuns şi în Pancota, în zona dealurilor care încheie spre Răsărit zona podgoriilor din apropierea oraşului Arad, la vreo 40 km distanță. Acolo s-a deschis o uşă pentru Cuvânt, mai ales în rândul tineretului. Dumnezeu a lucrat la o trezire spirituală, aşa că în fiecare sâmbăta seara avea loc o strângere a tineretului pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu, cântări şi rugăciune. În fiecare duminică, pe lângă serviciile obişnuite din adunare, se ținea şi o oră cu tineretul. Împreună cu ei am avut ieşiri misionare în alte localități din jur, în asociere cu tinerii noştri de la Arad.

Mi-amintesc că odată am avut o ieşire de sfârşit de săptămână, în satul Roşia, ascuns între nişte deluşoare, unde nu străbătea tren şi nici autobuze. Am parcurs o parte din drum cu trenul şi o altă parte am mărşăluit pe jos până la destinație. După o oarecare destindere pe un platou verde la intrarea în sat, ne-am continuat drumul până la casa care ne aştepta pentru găzduire. După ce am luat masa de seara, ne-am strâns cu toții la un loc, pentru părtăşie în Cuvântul lui Dumnezeu, experiențe din viață, cântări şi rugăciuni. Era atâta linişte aşternută peste tot satul, încât, câte un lătrat de câine, din când în când, se auzea de la mari depărtări. S-a încins o atmosferă de căldură spirituală, care a durat până la miezul nopții, când am ieşit la o încrucişare de drumuri din mijlocul satului, sub un cer senin plin cu stele. Ne-am aşezat într-un cerc mare şi am început să cântăm mai multe cântări, chiar pe voci, care s-au auzit peste tot satul. Doar greieraşii ne îngânau cu cântatul lor în scurtele pauze dintre cântări. Una dintre ele era foarte potrivită cu situația în care ne aflam atunci, şi în timp ce o cântam, parcă ne-am simțit ca în cer, sau cerul a coborat la noi…

Seara când lucesc stelele, sus pe cerul cel înalt
Parcă într-o altă lume, de îngeri eu sunt chemat.
Atunci dorul mă cuprinde şi mă 'naltă către cer,
Lângă al meu bun Părinte, unde nu mai sunt dureri.

Ne-am retras cu toții la destinație pentru odihna binevenită şi meritată. Ziua următoare era duminică şi ne-am adunat împreună cu frații şi surorile din sat la serviciile de zidire de dimineața, cum este specific în bisericile baptiste: Ora de rugăciune, Şcoala Biblică şi Ora de zidire duhovnicească. Împreună cu noi cei veniți, s-a umplut localul adunării din Roşia cum de mult nu mai fusese aşa. A fost o dimineață de delectare duhovnicească, la care au luat Cuvânt şi unii dintre tinerii veniți de la Arad şi din cei din Pâncota. Acea zi avea să rămână neuitată, atât pentru noi, care eram musafiri cât şi pentru frații din sat, care au fost înviorați, zidiți şi bucuroşi. Ziua s-a încheiat cu slujba de după masa, după care am plecat. Ne-am luat rămas bun de la ei şi i-am încredințat în mâna Domnului, iar noi am mărşăluit spre gara cea mai apropiată de pe linia Brad-Arad, plini de bucurie pentru slujba ce ne-a încredințat-o Domnul. Ajunşi la gară, în aşteptarea trenului dinspre Brad, am făcut un cerc mare care a acoperit toată platforma din fața Stației şi am cântat mai multe cântări. Alți călători în aşteptare cât şi personalul de serviciu din Stația C.F.R., au ascultat cu suflarea întreruptă, mesajul şi armoniile cântărilor înălțate spre slava lui Dumnezeu şi a Marelui nostru Mântuitor şi Domn, Isus Hristos. Tinerii din Pâncota, băieți şi fete, au coborât la stația lor, iar ceilalți ne-am continuat drumul până la Arad, fericiți şi bogați în omul dinlăuntru, pentru un timp bine folosit în slujba Împărăției lui Dumnezeu.

Unul dintre tinerii întorşi la Dumnezeu din Pâncota, fratele Vasile Dronca, a devenit un bun şi devotat vestitor al Evangheliei şi astăzi este păstor pe valea Crişului Alb, la adunarea din comuna Vârfurile şi în jur. Dintre tinerii de la Arad, Sorin Aioanei, a primit chemarea de a se dedica slujirii Împărăției lui Dumnezeu şi este păstorul adunării din Şofronea împreună cu soția lui Viorica. Şi Vasile Dronca cu soția lui Rodica, slujesc cu demnitate şi dăruire totală pe Domnul în locurile în care El i-a aşezat. Am fost privilegiat de Domnul să am parte de suflete predate în lucrarea lui

Dumnezeu, la fondarea cărora să fiu folosit cu tot ce am trăit şi am cunoscut. MĂRIT SĂ FIE DOMNUL! De pe lângă aceştia sunt atâția frați binecuvântați şi surori, pe lângă care ne-a pus Domnul în slujbă, împreună cu soția mea, Domnica, aşa cum alții au fost puşi de Domnul în slujbă, la creşterea noastră duhovnicească. Numele lor sunt scrise cu foc, şi cu aur în cartea vieților noastre. A Domnului singur este toată slava, iar a noastră este bucuria slujirii Domnului Domnilor şi-a Împăratului Împăraților.

Tot ce am scris până aici sunt doar spicuiri dintr-o istorie mult mai mare. Pentru ce a fost bun şi vrednic de Domnul, fie Numele Lui binecuvântat. Pentru ce nu a fost la înălțimea chemării cereşti, mie singur mi se cuvine să mi se umple fața de ruşine. Aşa doar pot spune şi eu cu adevărat, împreună cu psalmistul: “Este spre binele meu că m-ai smerit (îndurerat, amărât) Doamne, ca să învăț orânduirile Tale” (Psalmul 119:72).

GÂNDUL EXODULUI

În 26 ianuarie 1978, preşedintele Republicii Socialiste România, Nicolae Ceauşescu, urma să-şi celebreze aniversarea zilei de naştere. Megalomania lui a ajuns proverbială la români. Unul dintre cei mai vânduți poeți din România, Adrian Păunescu, a scris nişte versuri cu acea ocazie, de omagiere a preşedintelui, care au fost publicate pe prima pagină a ziarului comunist “Scânteia”. În acele versuri, poetul a mers până acolo încât l-a numit “demiurg”, sinonim cu Dumnezeu, creator al lumii. Dicționarul zice: “principiu activ şi creator al lumii”; “o zeitate care fasonează lumea sensibilă în lumina ideilor eterne”.

Cu siguranță Ceauşescu a avut precursori ai cultului personalității, cărora trebuia să li se aducă închinare şi slavă, printre care a fost şi Stalin. Lui i s-au scris ode de preamărire, cu ocazia festivităților de aniversare a zilei lui de naştere. Avioane zburau în înaltul cerului în formație, înscriind cuvintele: “Slavă lui

Stalin”. De asemenea, i-au fost dedicate imnuri de slavă cântate pe toate lungimile de unde radio: “Lui Stalin, cel mai iubit şi slăvit de popor!”

Şi în Cartea sfântă, la Daniel capitolul 3, găsim practicarea acestui cult al personalității de către Nebucadnețar, care şi-a zidit un chip de aur uriaş, în valea Dura, din ținutul Babilonului, şi a pretins închinare cu fața la pământ înaintea lui. Pe acest drum al megalomaniei, al înălțării de sine, la origine este Satan (Isaia 14:13-14).

Datorita acelor evenimente din România, eu am intrat într-o stare de indignare şi o alertă lăuntrică. Nu voiam cu nici un chip să fiu martor şi cu atât mai puțin părtaş la asemenea desfăşurări. Unul din copiii noştri, Cristian, cu câtva timp înainte mi-a spus aşa:

- Tată, dacă voi nu intenționați să emigrați în Apus, te rog fă tot posibilul şi ajută-mă pe mine să pot face acest lucru!

Este adevărat că noi nu am avut de gând să emigrăm, aşa că nu am făcut nici o promisiune fiului nostru. Emigrarea familiei, dacă ar fi fost posibilă, costa o avere, ori noi eram săraci, fără putința de a încerca fie şi un singur pas. În plus eram pe lista neagră a regimului comunist, cu ochii ațintiți permanent asupra noastră.

Odată publicate versurile lui Adrian Păunescu, cultul personalității preşedintelui s-a instalat fără jenă în țară. În duhul meu am simțit nevoia de un răspuns, ca o replică la această nelegiuire urcată şi aşezată la nivelul cel mai înalt în Țara Românească! Cu câteva zile înainte de ziva aniversării, noaptea am avut un vis neobişnuit. Împreună cu soția mergeam pe şoseaua asfaltată spre Nord, către granița cu Ungaria, spre punctul Variaş, la ieşirea din limitele oraşului şi a cartierului natal. Era noapte senină de toamnă, cu stele pe cer. Deodată atenția ne este atrasă de un stol de păsări călătoare pe care nu le vedeam, dar după țipetele lor, ştiam, că erau cocori în zborul lor de rămas bun dinspre Miazănoapte spre Miazăzi. Ne-am zis:"Vin de la Nord, unde iarna bate la uşă, cu problemele ei, frig şi lipsa hranei din timpul verii. Se duc spre Sud, în țările calde, unde pot să-şi asigure mijloacele lor de hrană şi supraviețuire." Ideea aceasta a migrării păsărilor călătoare, mi s-a aşezat pe inimă. Gândeam zi şi noapte, că acum

este momentul să ne facem şi noi calculele pentru emigrare în America aşa cum ne sugerase Cristian. Somnul nu se mai lipea de mine.

Înlăuntrul meu au prins viață cuvintele din porunca lui Dumnezeu: din Babilon, fugiți din mijlocul Haldeilor! Vestiți, trâmbițați cu glas de veselie, dați de ştire până la capătul pământului, spuneți:"Domnul a răscumpărat pe robul Său Iacov!" Şi nu vor suferi de sete în pustiurile în cari-i va duce: ci va face să curgă pentru ei apă din stâncă, va despica stânca, va curge apa”.

În dimineața zilei de 26 ianuarie 1978, m-am sculat să merg la serviciu. Tensiunea înlăuntrul meu a ajuns la un punct culminant, trebuia să iau o hotărâre: “Da” sau “Nu”. Îmi era frică să fac un pas măcar, fără o călăuzire din partea lui Dumnezeu. Eram singur în bucătărie, am îngenunchiat să mă rog: “Doamne, Dumnezeul meu, vin la Tine să cer ajutor şi călăuzire. În situația în care mă aflu cu familia, nu mă lăsa să fac nici un pas fără voia Ta. Doresc să-Ți aud glasul, să-mi vorbeşti, să-mi spui un cuvânt şi îmi va fi de-ajuns. Voia Ta este mai scumpă decât orice. Sunt gata s-o primesc oricare ar fi ea. Amin!”

M-am ridicat de pe genunchi şi am luat Biblia, cu încredințarea că Domnul îmi va vorbi prin Cuvântul Său de data aceasta. Nu procedam aşa de obicei, ci numai în cazuri de mare excepție. Mi-am zis, acolo unde voi deschide şi îmi vor cădea ochii de prima dată, acolo voi citi. Iată cum am cunoscut glasul şi voia lui Dumnezeu:“Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt, şi noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile şi pământul” (Psalmul 124:6-8). 0 bucurie negrăită şi strălucită mi-a umplut toată ființa, cu deplina încredințare că voia lui Dumnezeu este emigrarea noastră şi cât mai degrabă. I-am mulțumit Domnului pentru răspunsul primit. Nu ştiu cum ar fi putut fi o bucurie mai mare, chiar dacă L-aş fi văzut pe Domnul cu ochii mei. Tot lăuntrul meu a fost plin de plinătatea prezenței lui Dumnezeu şi mi-a fost în totul de-ajuns. Mărit să fie Domnul! Cuvintele din cântarea lui Sundar Sing: “Nu-i drum-napoi”, le-am cântat ca un refren toată ziua. Mesajul primit

se referea la un trecut, dar şi la un prezent necurmat în Numele Domnului, în măsură să ne asigure viitorul pe noul drum deschis prin Cuvântul Său! Trecutul nostru în țara în care ne-am născut a fost bine marcat de suferințe, prigoniri şi lupte. Am în cuget satisfacția că n-am plecat din țară ca să scap de suferințe şi greutăți, ci am plecat după ce am trecut prin ele. Domnul mi-a pregătit şi-n America o şcoală grea, dar şi o slujbă binecuvântată. Am luat cu mine actele necesare şi în loc să merg la serviciul meu obişnuit, am plecat la un birou de copiat acte din centrul oraşului, pentru a întocmi actele de emigrare. Oficianta de acolo, a fost binevoitoare până la punctul unde s-au cerut motive pentru care vreau să părăsesc țara împreună cu familia. Ea a insistat că motivația o face ea, în funcție de cum a fost instruită de autoritățile politice, cu formule care să nu afecteze regimul comunist. Eu, însă am cerut dreptul să fac motivația mea aşa cum eu am văzut de bine, cu motive reale, specifice familiei mele, chiar dacă acest lucru era o replică de osândire a regimului comunist din România. Până la urmă a cedat.

La ora 10 dimineața, când s-a deschis ghişeul pentru emigrări, la biroul special din cadrul Miliției, am avut plăcerea să fiu primul la rând. Am predat dosarul cu actele spre amiază am ajuns la birou cu cântarea “Nu-i drum-napoi!” Am raportat şefului meu şi colegilor motivele pentru care am întârziat şi mă simțeam fericit. Un drum plin cu riscuri mi s-a deschis înainte. Dar credința în a-L asculta pe Domnul, niciodată nu se uită la riscuri, ci la Căpetenia credinței, Isus Hristos, Domnul!

Cei de la serviciu au rămas foarte mirați de îndrăzneala mea, dar hotărârea mea a fost nestrămutată. Eu am acționat în ce priveşte emigrarea şi datorită acelei motivații raționale puternice, care îşi avea rădăcinile înipte adânc în credința în singurul Dumnezeu Adevărat, Creatorul şi Susținătorul întregului univers, al tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute, Dumnezeu - Tatăl Domnului Isus Hristos, Preaslăvitul meu Mântuitor şi Domn. Şi dacă este vorba de credință, ea nu se bazează pe dovezi, pe lucruri pipăite şi văzute de ochii noştri trupeşti. Credința, aşa cum este afirmată în Evrei capitolul 11, este o încredere, o siguranță de neclintit în lucrurile sperate, o încredințare, o convingere de nezguduit, cu

privire la lucrurile care nu se văd. În sensul acesta, credința este substanța lucrurilor nevăzute, ochi pentru invizibilul lumii spirituale în care tronează şi guvernează.” Dumnezeu. Cu drag îmi aduc aminte în aceste momente de preaiubitul frate profesor Damaschin Ioanovici, pe care ni l-a dat Dumnezeu din frageda tinerețe ca mentor duhovnicesc. Odată, în timp ce ne vorbea, când a abordat subiectul credinței, plin de entuziasm sfânt a declarat:"Nu vă mirați de acest fapt, dragii mei, căci e foarte clar că NEVĂZUTUL SUSȚINE VĂZUTUL!" Cât de limitate sunt facultățile ființei umane!… Cât de absurdă este afirmația: “eu cred numai ce văd!” Domnul Isus mustră ucenicii (Marcu 8:18) când le zice: “Aveți ochi şi nu vedeți? Aveți urechi şi nu auziți?” După, învierea Sa, Domnul i-a însoțit pe cei doi ucenici în drum spre Emaus, dezorientați şi deznădăjduiți (Luca 24). “Ochii lor erau împiedicați ca să-L cunoască.” Cu ochii trupeşti L-au văzut, dar văzul spiritual al credinței lipsea. De aceea Domnul îi mustră. Minunat dar al lui Dumnezeu este credința, ca ochi pentru sfera duhovnicească, în care El Se descoperă.

Eram foarte fericit că mi-a vorbit Dumnezeu prin Cuvântul Său, că mi-a arătat care este drumul înainte, mi-a dat convingerea nestrămutată că e voia Lui să părăsesc țara şi că pentru tot ce va urma, El va purta de grijă. Prin acest act de credință, eu mi-am deschis un nou front de luptă, atât în lumea invizibilă cât şi în lumea fizică în care trăiam. Şi asemenea lui Avraam, care a fost pus la încercare de Dumnezeu, când i-a cerut să-l aducă jertfă pe Isaac, pe singurul lui fiu, de care şi prin care era asigurată împlinirea făgăduințelor, (Genesa 22), nu s-a mai consultat cu Sara, soția lui, care l-ar fi putut împiedica în împlinirea poruncii Lui, ci dis de dimineață a acționat, la fel am făcut şi eu. Mărit să fie Domnul! Surpriza a fost mare pentru toată familia şi poate în afară de Cristian, nimeni nu a fost pentru moment entuziasmat la gândul emigrării. Ecou nefavorabil plecării a fost, evident, între frații mei de corp.

Curând după completarea formelor pentru emigrare, prin diferiți agenți în slujba Securității, ne-au venit informații indirecte, că familia mea şi cu mine, niciodată nu vom primi permisiunea pentru emigrare. Răspunsul meu a fost către toți aceştia, că voi pleca cu

siguranță, şi nimeni nu va putea revoca hotărârea lui Dumnezeu, aşa cum am primit-o prin Cuvântul Său din Psalmul 124:6-8: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt şi noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului care a făcut cerurile şi pământul.”

Cred că e bine să insist asupra condiției de rob. Dumnezeu face făgăduințe numai acelora pe care îi cunoaşte mai dinainte şi ştie că sunt gata să împlinească porunca şi voia Lui, indiferent care e prețul ascultării (Romani 8:28-30). Un rob al lui Isus Hristos, aşa cum s-au numit apostolii Domnului, sunt doar aceia care au abdicat definitiv şi de bună voie la voința lor proprie şi au intrat în supunere şi ascultare de voia Lui cea bună, plăcută şi desăvârşită. Am cunoscut multe cazuri, în care unii amăgiți au considerat dorința şi voința lor proprie ca fiind voința lui Dumnezeu. Porunca a treia din decalog (Exodul 20:7) este foarte precisă: „să nu iei (să nu rosteşti) în deşert (fără băgare de seamă, simțământ de răspundere) Numele Domnului Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui”. Apostolul Pavel, ca rob al Domnului, a spus sfinților din Cezarea, din casa lui Filip evanghelistul, care voiau să-l împiedice de a merge la Ierusalim, unde avea să sufere şi să fie arestat pentru mărturisirea credinței lui în Hristos: „Ce faceți de plângeți aşa şi-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să şi mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus” (Fapte 21:13). Dacă au văzut că nu îl puteau împiedica, n-au mai stăruit şi au zis: „Facă-se voia Domnului”! Un rob al Domnului este gata nu numai să sufere ci să şi moara pentru Stăpânul lui. Pentru aceştia şi numai pentru aceştia, toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt: „Da! şi Amin”! Chiar şi atunci când acest lucru înseamnă sacrificiul suprem! În veci fie mărit Numele Domnului!

Copiii noştri cei mai mari, curând după aceea au depus şi ei actele pentru emigrare împreună cu familiile lor, Michael la Oradea, unde era profesor la un liceu de Arhitectură şi Cristian la Cehu Silvaniei, pe post de Educație şi terapie. Odată actele depuse, ei au şi început să aibă probleme, necazuri, din partea autorităților.

Fiind anunțat despre aceasta, i-am vizitat pe fiecare şi i-am sfătuit să rămână ferm pe poziții, să nu dea înapoi nicidecum, că în felul acesta vom avea în mod sigur izbânda asigurată în Domnul care ne-a făcut făgăduința. Nu mai puțin şi noi, la Arad, am început să fim şicanați în fel şi chip de către Securitatea comunistă, dar ştiam bine că nu-i drum 'napoi, că Evanghelia trebuie vestită şi că în rest, Domnul Isus va purta de grijă să ducă la îndeplinire ce a promis. În cazul lui Avraam, când Domnul i-a poruncit să-l aducă pe Isaac ca jertfă pe muntele Moria, a pregătit şi berbecul din tufiş (Genesa 22:13). În timp ce urcau pe munte, Isaac a tăcut multă vreme, ducând lemnele în spinare, dar în cele din urmă a întrebat: "Tată, dar unde este mielul pentru arderea de tot?" "Fiule," a răspuns Avraam, "Dumnezeu va purta de grijă de mielul pentru arderea de tot". În alte traduceri, cum este „New American Standard” scrie: „Dumnezeu Se va îngriji pentru Sine de mielul pentru arderea de tot”. Însăşi semnificația numelui „Moria” este: Iehova prevede, Domnul îngrijeşte dinainte pentru Sine, cum a fost şi în cazul lui Isus, Mielul lui Dumnezeu, Fiul lui Preaiubit, Cel Unic, dat pentru mântuirea noastră, sacrificat în locul nostru. Avraam ştia bine că Moria înseamnă şi „ales de Dumnezeu”. Isus a fost rânduit de Dumnezeu pentru mântuirea şi răscumpărarea noastră, în veci să fie slăvit Numele Lui!

Îndată ce copiii noştri au ajuns să fie hărțuiți de Securitate, am socotit necesar să intru eu în ofensivă, aşa cum, cu câțiva ani în urmă a făcut soția mea, când eu am fost torturat în anchete neîntrerupte, când mi s-a format un nou dosar pentru a fi dat în judecată. Într-o zi m-am dus la sediul Securității, unde erau afişate la poartă pe un panou zilele de audiență cu orele respective şi cine anume din conducere primeşte audiențe din partea publicului. Acestea erau programate întotdeauna între orele 6:00-8:00 p.m. Am hotărât să merg la comandantul Securității, la care fusese şi soția. La ora 6 fix, am intrat pe poarta principală şi m-am postat imediat la uşă în aşteptare, ca să vină cineva să mă ia în primire. Clădirea avea trei nivele din care unul era la demisol. De la locul unde stăteam lângă uşă, trebuiau urcate vreo zece trepte, până la nivelul doi, unde era ofițerul de serviciu. Acesta, din când în când apărea în capul scărilor şi mă vedea, fără să zică nimic. Stând ca un

planton la uşa de la intrare, mă tot miram cum de mă ține acolo, să-i văd pe toți cei ce veneau şi intrau fără oprelişti. Mi-am dat seama că erau agenții lor îmbrăcați în civil, fiecare cu misiunea lui.

După vreo oră de aşteptare, a venit o femeie care mi-a cerut buletinul şi m-a întrebat ce doresc. I-am spus că doresc o audiență la Comandant. Mi-a spus să cobor în sala de aşteptare situată la demisol şi să aştept acolo răspunsul. Am coborât şi am aşteptat încă vreo oră. Mai venise un individ acolo pentru scurtă vreme, probabil ca să mă „miroase” cine sunt şi ce vreau, după care a plecat. M-a întărit Domnul cu o putere de oțel, în aşteptarea unei confruntări, ori care ar fi fost ea. Eu nu mai puteam privi înapoi, unde nu mai exista nici un drum pentru mine, mai ales că au intrat în preocuparea Securității şi cei doi fii ai noştri cu familiile lor.

În jurul orei 8:00 pm, când se termina timpul afectat pentru audiențe, am urcat treptele din subsol şi m-am postat iarăşi la uşa de la intrare. După câteva minute, a coborât la mine un bărbat în civil, care s-a prezentat ca fiind ofițerul de securitate V. Mi-a spus că el are în supravegherea lui Fabrica de Confecții şi mă va chema în ziua următoare să stăm de vorbă în legătură cu audiența solicitată. Nu mi-a convenit deloc această tergiversare, dar nu am reacționat. I-am spus că aştept să vină la fabrică aşa cum a promis, după care mi-a dat buletinul de identitate. Am aşteptat mult şi bine timp de două săptămâni, dar domnul ofițer V. nu a mai venit… Era pe la mijlocul lunii iunie 1978.

La începutul lunii iulie, m-am prezentat din nou la Securitate pentru audiență. Am fost ținut din nou la poartă timp de două ore fără să mi se dea nici o atenție, deşi eram supravegheat de ofițerul de serviciu. Probabil era tehnica lor de şicane, cu un om ca mine, care nu a intreprins nimic în a cere reabilitarea de la comunişti. Aceasta ar fi însemnat un grav act de slăbiciune cu care însă eu nu eram de acord. Cauza Evangheliei Domnului Hristos, pentru care am fost condamnat la ani grei de închisoare, trebuia susținută cu orice preț, şi neschimbată. La ora 8, când iarăşi se termina timpul pentru audiențe, apare pe scări venind de sus ofițerul V. Acesta cu un ton arogant şi autoritar, îmi reproşează de ce am venit şi nu l-am aşteptat la fabrică aşa cum a fost vorba. Mi-am dat seama că acum a venit momentul să ies şi eu din orice rezervă de pasivitate şi i-am

ripostat:"Domnule ofițer V., ați promis că veniți în ziua următoare la fabrică să stați de vorbă cu mine. Au trecut două săptămâni de atunci şi nu ați venit, nu v-ați ținut de cuvânt. Eu nu mai plec de aici şi vreau să fiu audiat de domnul comandant.

Ofițerul agresiv V. nu s-a aşteptat la un aşa răspuns din partea mea, s-a potolit ca prin minune. Ei erau obişnuiți ca toată lumea să tremure în fața lor, iar acum dintr-odată s-a aflat în încurcătură. Cu un ton de respect şi-a cerut scuze, cu motivația că nu a avut timp să vină la fabrică. Atunci mi-a cerut buletinul de identitate şi a dispărut pe coridorul de la nivelul doi. Câteva minute mai târziu, ofițerul de serviciu mă invită sus şi mă introduce în biroul comandantului Securității din județul şi oraşul Arad, care era în birou şi mă aştepta.

Prin comparație cu Rafila, om crud şi rău, care în anul 1954 era şef al Securității atunci când eu am fost arestat în mod mascat şi supus la anchete dure de zi şi de noapte, colonelul X era un om deosebit de jovial, fapt care m-a surprins, deşi ştiam de la soție câte ceva, din experiența ei. Spre deosebire de Rafila şi ofițeraşul V., colonelul X, deşi era după orele de audiențe şi serviciu, s-a purtat cu mine amabil şi comunicativ. M-a întrebat ce probleme am de raportat, pentru care am cerut audiența. I-am vorbit de dosarul de emigrare, la care eu nu primisem nici un răspuns din luna ianuarie, deşi alții care au depus mai târziu decât mine actele, au şi fost chemați la Comisia de Emigrări şi li s-au înmânat formularele propriu zise pentru emigrare. Apoi am adăugat şi despre necazurile pe care le întâmpină la Oradea şi Cehul-Silvaniei, copiii şi familiile lor, supuşi la campanii de şicane şi intimidare pentru că şi-au depus actele pentru emigrare. 0 asemenea situație nu poate fi acceptată din partea mea, în condițiile în care România a semnat la Helsinki Tratatul Internațional cu privire la „drepturile omului”, inițiat de preşedintele Carter al Statelor Unite ale Americii.

În continuare a dorit să ştie, ce anume m-a determinat să recurg la o aşa acțiune de a părăsi țara cu toată familia mea. Era foarte dispus la vorbă şi relaxat, fără să dea impresia că se grăbeşte, că afară se înnoptase şi familia îl aştepta. Am încercat să-i prezint motivația mea, la care a intervenit cu unele întrebări suplimentare. În final, i-am spus, am socotit că au fost îndeajuns cei

30 de ani de persecuții, pe care le-am suferit împreună cu familia mea, fiind un capitol special în atenția Securității. Consider că atât familia mea cât şi organele de Securitate s-ar bucura să fie închis un dosar care le-a dat atât de mult de lucru.

A părut satisfăcut cu explicațiile ce i le-am dat şi mi-a spus că va pleca în concediu pentru o lună de zile, dar la întoarcere, la începutul lunii august să îl caut la birou, când se va ocupa de soluționarea cazului nostru. I-am mulțumit pentru bunăvoința cu care m-a primit şi ascultat. În drum spre casă, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru uşa deschisă şi parcă am uitat pentru moment de necazurile de multe feluri prin care am trecut, dar ele aveau să mai dureze…

Peste o lună, am fost din nou în poarta Securității. De data aceasta am spus că am fost chemat la audiență de domnul comandant şi îndată am şi fost introdus în biroul lui. Mi-a spus că aprobă plecarea şi că va încerca să favorizeze şi pe copiii nostri în această privință. Acasă, familia s-a bucurat, deoarece primul pas concret în direcția emigrării s-a făcut. Mulți alții care au depus actele, au ținut în secret totul, pe când eu am spus deschis peste tot, adăugând cuvinte de apreciere despre colonelul X, aşa cum l-a descris însuşi ofițerul de serviciu soției mele, cu ani în urmă, când se gândea cui să i se adreseze: „Cere, doamnă, audiență la ăl mare, că e singurul care are inimă de om"! Într-adevăr, era un om bun, ca o excepție într-o instituție ca şi cea atât de temută a securității de stat.

Dar am auzit peste câtăva vreme că a fost mutat în altă funcție, într-alt oraş mare din țară. În cazul acesta, dosarul nostru a stagnat prin sertarele Securității comuniste mai bine de un an de zile. Acest lucru nu m-a afectat prea mult, ştiind că dincolo de toate, totul e în mâna lui Dumnezeu, şi El va purta de grijă la vremea hotărâtă în planul Lui. Minunată este credința pe care am primit-o de la Dumnezeu şi care ne-a ținut în pacea care întrece orice pricepere şi ne-a păzit inima şi gândurile în siguranță în Hristos Isus, cum a scris apostolul Pavel credincioşilor din Filipi, capitolul 4:7. Literalmente am trăit credința lui Moise, cum este redată în Evrei 11:27: „Moise a părăsit Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a stat neclintit, ca şi când ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut."

Gheața totuşi s-a spart în cazul familiei noastre. Fiul nostru cel mai mare, care locuia la Oradea cu familia, după unele greutăți întâmpinate, a primit în pripă aprobarea plecării în a doua jumătate a anului 1978, deoarece a fost considerat ca un potențial pericol pentru regimul comunist. La sfârşitul lunii decembrie a părăsit țara spre Roma, Italia, tranzit obligatoriu pentru toți cei care au emigrat în Statele Unite ale Americii, împreună cu soția şi copilaşul lor, care împlinise doi ani.

Dacă plecarea mea cu restul familiei avea să mai întârzie, a fost spre bucuria multora care au regretat hotărârea noastră de a părăsi țara. Ar fi vrut să rămânem cu ei, dar a intervenit porunca lui Dumnezeu care ne-a determinat să plecăm. Atunci încă poate nu ştiam destul de clar de ce a trebuit să fie aşa, cum nu a ştiut nici Avraam când Dumnezeu i-a poruncit:"Ieşi din țara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău, şi vino în țara pe care ți-o voi arăta". Urmează apoi şapte făgăduințe pe care Domnul i le aduce la cunoştință, pentru împlinirea cărora marele patriarh al credinței trebuia să facă un întreit exod, cum este scris în Genesa 12:1. Acum însă noi ştim bine, de ce a trebuit să ieşim din țara unde ne-am născut, ca să venim aici la mii de kilometri distanță, să putem vedea mai departe măreția Domnului şi slujba la care ne-a chemat, iar pe de altă parte furia cu care Satan s-a năpustit asupra noastră şi aici, în țara azilului nostru politic şi de conştiință. Dacă fiara politică din România a încercat şi pe aici să ne atace, mai ales în primii ani, fiara religioasă sub bagheta marelui nostru vrăjmaş, ne-a atacat şi hărțuit fără încetare, ajungând la culme în anul Domnului, 2002. Cel rău, are oriunde slujitori mulți şi înrăiți ca stăpânul lor. Ura religioasă este cea mai de temut, căci L-a țintuit pe cruce pe Domnul Isus Hristos, „Prințul Păcii", ca şi pe urmaşii Săi credincioşi.

Cei doi ani şi trei luni de tărăgănare, oprelişti şi şicane pe care le-am îndurat din partea regimului comunist, care căuta intenționat să întârzie plecarea noastră, au fost folosiți din plin în lupta cea bună a credinței, de a-L sluji pe Marele Domn şi Mântuitor Isus Hristos, prin propovăduirea Evangheliei cu îndrăzneală în multe adunări din țară. La aceasta s-a alăturat tineretul care a fost câştigat şi angajat în interesele Împărăției lui Dumnezeu, în ciuda

împotrivirii celor religioşi căzuți în cursa Securității, cu care au colaborat din plin. Multe suflete s-au întors la Dumnezeu, au început să creasca în cunoaşterea Domnului Hristos şi să fie gata să sufere eventuale consecințe, pentru noua Cale, Isus Hristos, care a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”! (Ioan 14:6).

Dumnezeu a lucrat minunat şi în viața directorului intreprinderii de Confecții, preaiubitul frate în credință, inginerul T. Pelau. După ce s-a întors dintr-o vizită oficială pe linie de serviciu din Franța, m-a chemat la biroul lui şi cu o față deosebit de luminoasă şi înviorată, mi-a împărtăşit bucuria de a fi văzut şi participat la evanghelizări de stradă la Paris, unde au fost împărțite şi tractate cu privire la mântuirea sufletului, bazate pe Cuvântul sănătos al lui Dumnezeu. A scos un teanc şi după ce mi le-a arătat, mi le-a dat mie. S-a interesat şi de felul cum propăşeşte în țară vestirea Evangheliei şi s-a bucurat mult de cele împărtăşite. Când s-a apropiat vremea plecării noastre, m-a rugat să îi fac rost de o Biblie şi am fost nespus de fericit să-i pot împlini dorința.

În toamna anului 1979, aproape la doi ani după înaintarea cererii de emigrare, am fost chemat să mi se înmâneze „formularele mari”, în urma cărora să se declanşeze îndeplinirea mai multor formalități, printre care şi predarea casei către Stat, în baza unui preț derizoriu stabilit de Serviciul de Sistematizare din cadrul Sfatului Popular al oraşului. Cu puțin înainte de noi a primit aprobarea de emigrare şi fiul nostru Cristian cu soția şi copilaşul lor. Au trebuit îndeplinite o mulțime de forme, acte, inclusiv drumuri la Bucureşti la Ambasada Statelor Unite, aşa că îndată ce am primit aprobarea, la sfârşitul lunii noiembrie, 1979, mi-am dat demisia din postul economic, pe care l-am deținut în cadrul serviciului cu producția.

Fiul nostru Grațian dăduse examen de admitere la facultatea de Construcții (subingineri) din Bucureşti şi potrivit unei legi din vremea aceea, cei admişi trebuiau să satisfacă mai întâi stagiul militar de un an de zile şi apoi să înceapă cursurile. A fost încorporat la o unitate “trupe de securitate” din localitatea Plopeni, sigur, nu întâmplător partidul i-a conferit această „încredere şi cinste”. Am făcut un drum la Sinaia, unde avea în vremea aceea sediul Unitatea lui, pentru a-i comunica mersul lucrurilor.

Era iarna anilor 1979-1980. Casiana terminase liceul, dar nu a mai dat examen de admitere la vreo facultate, deoarece ştiam că emigrarea este aproape. Provizoriu s-a angajat în serviciu la fabrica de Confecții.

Un fapt mai deosebit s-a petrecut din partea şefului meu de serviciu Pollak Gheorghe cu care am avut probleme amintite anterior. Foarte amabil, m-a întrebat dacă în vederea emigrării, am nevoie de ceva îmbrăcăminte anume. I-am spus că da, am nevoie de un costum de haine şi un pardesiu, de care duceam lipsă. Mi-a spus să nu-mi fac probleme, că se va îngiji el. S-a şi îngrijit, în aşa fel că am obținut totul simplu şi la un preț modest, potrivit cu situația mea financiară.

Piedici deosebite am întâmpinat însă în predarea casei, fapt pentru care a trebuit să plătesc în două rânduri taxe pentru prelungirea vizei. A trebuit să fiu deosebit de insistent la Serviciul de Sistematizare al oraşului Arad, care trebuia să întocmească dosarul şi să evalueze casa potrivit normelor în vigoare. Şi pe acest tărâm am fost nevoit să lupt, să confrunt împotrivirile viclene şi ascunse ale aceluiaşi mare vrăjmaş şi uneltele lui. Securitatea a impus arhitectului-şef să amâne cât se poate de mult soluționarea dosarului nostru, dar Dumnezeu a făcut ca această tărăgănare să fie împinsă până la apariția noului decret (fapt neprevăzut de comunişti) şi să primim pe casă atâția bani, cât era costul zborului cu avionul, din România, până la destinație în Statele Unite, pentru mine, soție şi cei doi copii care nu erau căsătoriți. Am considerat ca o minune a lui Dumnezeu, să putem acoperi cheltuielile foarte mari la care a trebuit să facem față. Şi nu a fost singura minune de acest fel, fiindcă pe Dumnezeul nostru aşa L-am cunoscut, ca un Dumnezeu al minunilor. Ce promite El, aceea şi face, ca să sporească mulțumirile şi laudele noastre spre slava Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos, Domnul şi Răscumpărătorul nostru.

La începutul lunii decembrie 1979, are loc la Arad una dintre obişnuitele şedințe cu întreg activul de păstori din comunitatea județului Arad, la care a participat şi preşedintele Uniunii Baptiste din România, M.C., împreună cu nelipsitul inspector de Culte, omul Securității. În cadrul acelei şedințe, păstorul adunării din Arad-Sega, fratele C.P., primeşte ordinul să mă avertizeze din partea Uniunii

Baptiste, că nu am voie sub nici o formă să mai pun piciorul în adunarea baptistă din oraşul Hunedoara, care era sancționată de comunitatea din Braşov, pentru înlăturarea din funcție a păstorului „vândut”, C.I. Tot atunci comunitatea de Braşov, a dat ordin tuturor păstorilor deservenți, că nu au voie să meargă la Hunedoara, să împartă „Cina Domnului”, drept represalii pentru cele întâmplate.

La Hunedoara, după cum am mai menționat, erau frați buni, vrednici de slujirea Împărăției lui Dumnezeu. Lucrarea lui Dumnezeu acolo era în plin progres şi ei nu s-au lăsat intimidați de amenințarea autorităților politice şi religioase, asemenea apostolului Petru şi a celorlalți ucenici (Fapte 5:29). Au găsit frați de nădejde, care nu aveau carnet de „păstor”, dar aveau calitatea de a sluji din partea lui Dumnezeu, inclusiv de a împărți Cina Domnului. La sfârşitul lunii decembrie, conducerea acestei adunări a hotărât să țină o săptămână de evanghelizare în fiecare seară de la începutul lunii ianuarie, Am primit un telefon la Arad, prin care eram invitat stăruitor pentru două seri de evanghelizare. Amenințarea mea fusese făcută de către şeful Cultului cât şi al Comunității de Braşov cu următoarele cuvinte: „Să nu îndrăznească să mai pună piciorul în adunarea din Hunedoara, să-şi bage mințile în cap, în caz contrar să ştie că nu va vedea America”. Tonul era foarte serios şi grav, dar am răspuns ca şi Luther, când trebuia să se prezinte în fața unui complet de judecată în oraşul Worms: „Chiar dacă ar fi în drumul spre Worms tot atâția draci, câte țigle sunt pe case, tot mă voi duce!” Astfel le-am comunicat fraților că voi fi la Hunedoara cu voia Domnului, pentru cele două seri de evanghelizare stabilite de ei. Binecuvântarea Domnului a fost revărsată din belşug peste adunare prin Cuvântul Domnului vestit. În acele seri a fost de față şi tatăl fratelui Faur S., care m-a invitat să-l însoțesc pentru o seară de evanghelizare în comuna Sălaşul de Sus, unde dânsul era prezbiterul adunării. L-am însoțit cu bucurie acolo şi pentru mine a fost o experiență binecuvântată şi neaşteptată de îndurare, de har peste har. Mare este Domnul şi vrednic de laudă!

Adeseori în decursul istoriei, oamenii lui Dumnezeu au avut împotrivitori, care au încercat să zădărnicească lucrarea Lui, chiar din cele mai vechi timpuri relatate în Sfânta Scriptură. Uneori prin acțiuni dure, violente, pe față, alte ori prin lucrări de imitație, prin

care să-i amăgească pe oameni pentru a nu primi Cuvântul lui Dumnezeu, Adevărul, mărturia Duhului Sfânt, ci să creadă mai degrabă o lucrare de amăgire, o minciună. Cea de a doua formă de împotrivire, prin imitație, este mai periculoasă, deoarece îmbracă forma de evlavie, o aparență de lumină, pe care doar cei cu darul de deosebire a duhurilor pot să o identifice ca venită de la Satan. Un asemenca caz este relatat de apostolul Pavel în 2 Timotei 3:5-9, a doi vrăjitori, Iane şi Iambre, care se împotriveau lui Moise în Egipt, în fața lui Faraon (vezi Exodul 7:8-13). Seminificația numelui acestor vrăjitori este important de luat în seamă. Astfel, Iane se traduce în limba noastră: „Înşelător, seducător, ademenitor", iar numele lui Iambre în traducere înseamnă „mândru, încăpățânat, împotrivitor şi vrăjitor". Cum le era numele, aşa le era şi caracterul, şi felul de lucrare pe care au desfăşurat-o, nu prin puterea lui Dumnezeu. Iată relatarea apostolului Pavel despre aceşti doi scamatori-vrăjitori în textul menționat mai sus:„După cum Iane şi Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot aşa oamenii aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte, osândiți în ce priveşte credința (adevărată). Dar nu vor mai înainta; căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată şi celor doi oameni!" Aş putea să dau o serie de cazuri de felul acesta, din zilele noastre, când forma de evlavie este în floare, în America, precum şi în România. Voi reda pe scurt măcar un caz, întâmplat în anii premergători emigrării noastre. Eram în vizită la frații din Sibiu. Sunt insistent solicitat de un frate bun, să vin la el într-o duminică dimineața, să cunosc un „frate de excepție", prieten de-al lui, pe care l-a rugat să nu plece fără să ajung şi eu să-l cunosc. Străinul acesta, pentru mine, era de loc din Galați. La ora indicată, împreună cu două familii care m-au găzduit, ne-am prezentat la locuința celui care m-a invitat. De față erau încă vreo câteva persoane, în total vreo 12, fiecare considerându-ne credincioşi creştini.

Străinul trece pe lângă fiecare dintre noi şi în câteva cuvinte îl caracterizează pe fiecare. Când ajunge în dreptul meu, se opreşte şi-mi zice:„E ceva, (făcând un oarecare gest cu mâna) dar care totuşi nu e ce şi cum ar trebui să fie"! Ceilalti erau cunoscuți între ei, care au mai avut aşa zise părtăşii cu străinul pentru mine, din

Galați. După această uvertură, ia Biblia şi desfăşoară timp de două ore o predică, argumentată cu texte din Sfânta Carte. Trebuie să spun că a mânuit Cuvântul cu multă dexteritate şi părută competență, în timp ce înlăuntrul meu am intrat într-o oarecare alertă spirituală. Mi-am zis: „Omul acesta este ori un sfânt, cum nu am mai văzut şi auzit, ori e un impostor, stăpânit de duhuri de draci”! Din respect pentru cunoştințele mele nu am zis absolut nimic, pentru că încă nu primisem nici o dezlegare de la Domnul! Eu însumi nu ştiam ce să cred. La sfârşit vine la mine să dea mâna de despărțire şi mă întreabă:"Ce ai de spus la cele desfăşurate?" I-am răspuns că în acele momente nu am nimic de spus, cu privire la cele văzute şi auzite şi ne-am despărțit. Cu gazdele mele (cunoştințe de mulți ani), cu un autobuz aglomerat ne-am îndreptat spre casele lor. Aşa cum stăteam toți în picioare pe platforma din spate în autobuz, Duhul lui Dumnezeu mi-a trecut prin față, uimitor, mai multe clişee din afirmațiile „fratelui de excepție”, din predica lui, iar lângă fiecare clişeu am pus Cuvântul lui Dumnezeu, şi le împărtăşeam tovarăşilor mei:"Iată ce a zis X, iată ce zice Cuvântul lui Dumnezeu!" Ei au rămas nedumeriți, nu le venea să creadă că ar putea fi adevărat ce le spuneam. Atunci le-am spus drept ce aveam pe inimă:"Omul acesta este prins în cursa Diavolului, nu e un sfânt cum nu am mai văzut, ci un impostor, farsor, seducător de suflete!" Mărturisesc că nu ştiam nimic, de la nimeni, despre omul acesta, pe care l-am văzut şi auzit pentru prima dată. Cunoştințele mele din Sibiu, implicit familia care mă invitase să-l cunosc, nu-mi spuseseră decât lucruri pozitive despre el, ca unul care i-a impresionat şi fermecat chiar. Am ajuns să fiu eu pus sub semnul întrebării de frații şi prietenii mei din Sibiu, dar după un an de zile, Dumnezeu a hotărât să pună capăt şirului de nelegiuiri, ale acestui om stăpânit de Satan, la un grad de perversități greu de imaginat, iar eu nu îmi permit să aştern pe hârtie asemenea lucruri provocatoare de mari poticniri şi întinăciuni.

Acest prooroc, se încadreaza perfect în ceea ce scrie apostolul Pavel în 2Corinteni 11:13-15:„Oamenii aceştia sunt nişte apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători , care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă şi slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârşitul lor va fi după faptele lor”.

Acest om a reuşit să-şi formeze mici grupuri prin seducție, în diferite oraşe din țară, pe care le vizita din când în când, mai ales pe femeile „slabe de înger”, la Sibiu, la Cluj, Iaşi, etc. La Sibiu şi la Cluj i-am avertizat pe cei în cauză. Darea pe față a avut loc un an mai târziu. A fost sesizată adunarea din Galați, din care făcea parte. Luat la cercetare, a mărturisit pe față că a fost stăpânit de Satan de multă vreme!… Iată de ce şi apostolul Ioan scrie în prima epistolă: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu căci în lume au ieşit mulți prooroci mincinoşi” (4:21). Cu cât mai mult astăzi, după două mii de ani, când marea apostazie bate la uşă. Cu toată această experiență grea, amară, cei de la Sibiu nu s-au lecuit. Au venit alți prooroci falşi din Apus, care au pretins că ei se trag direct de la apostolii primului veac şi să nu vă mirați dacă vă mărtuisesc că nu au învățat lecția… Au fost şi de aceştia amăgiți! Cel ce m-a invitat în casa lui la Sibiu, a mers din rău în mai rău, cu totul înşelat şi nu a mai putut să-şi revină. L-am vizitat aici la Chicago, auzind că este grav bolnav, în dorința de a-l ajuta, cu câțiva ani în urmă. Dar a fost imposibil.

Ultimii ani înainte de a emigra, lucrarea lui Dumnezeu era vie la Arad, atât în familii în grupuri de părtăşie, de rugăciune, cu tineretul, cât şi în adunările publice, unde afluența era atât de mare, încât uneori au trebuit scoase băncile din localul de cult, ca să ofere spațiu pentru cât mai mulți în picioare. Adunările erau de câte două ore la un serviciu divin şi dacă erai prins în mulțimea strânsă, cu greu ai fi putut să îți faci vreun drum de ieşire. Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere prin Cuvântul Evangheliei vestită de frați binecuvântați, cu o viață predată în slujba lui Isus Hristos – Domnul.

Câmpul de lucru s-a extins spre Deva, Hunedoara, Sibiu, Braşov, Ploieşti, Bucureşti, Timişoara, Oradea, cât şi prin comune şi sate, unde ne-a deschis Domnul uşi. Mărit să fie Numele Lui! Nu pot face să nu menționez faptul că în acei ultimi ani în România, câmpul de lucru pentru mine s-a deschis şi în unele adunări ale fraților creştini după Evanghelie, în care am cunoscut căpetenii spirituale de valoare, care şi-au îndeplinit slujba cu mare scumpătate în lucrarea lui Dumnezeu. Dumnezeu s-a folosit de nişte tinere credincioase din Braşov şi Ploieşti, care au obişnuit să vină la Arad la părtăşie cu noi în familie, mai ales cu soția mea. De

la Braşov a fost Lenuța Stoicescu, iar de la Ploieşti tinerele surori, Reni şi Damaris Herman.

De la Sibiu voi pomeni în primul rând pe fratele iubit Niculiță Moldoveanu, tovarăş de temniță, cu soția lui, Lena, pe aleasa soră în Domnul Marioara Bogdan, pe delicata Chivuța, cumnata fratelui Niculiță, care ca să poată sluji Domnului fără piedecă, a renunțat să se căsătorească, deşi i-a fost cerută mâna în acest scop. 0 aleasă mireasmă a lui Hristos a fost răspândită prin părtăşia cu aceste suflete scumpe. Cu ocazia a două căsătorii, ale primelor două fete din familia Ghiță şi Veta Mândraş, gazdele noastre generoase în dragoste, am avut sărbători de mare bucurie şi satisfacție duhovnicească, la care au participat preaiubiții frați de la Bucureşti: Aurel Popescu, fratele Costache Ioanid şi familia Răscol. De la Arad, a fost preaiubitul frate Vasilică Moisescu, inițiat în tainele Sfintelor Scripturi, şi în arheologie-piramidologie. Cuvântul lui Dumnezeu prin cei dăruiți de Domnul a-l vesti, rugăciunile inspirate, poeziile fratelui Ioanid şi cântările dăruite fratelui Niculiță, au înmiresmat atmosfera cerească în care am fost cuprinşi toți. Cât de reale şi vii erau trăirile duhovniceşti ale sfinților de totdeauna, ca şi la Arad şi Bucureşti, sunt reflectate prin cuvintele cântării scrisă de fratele Vasilică Moisescu:

Dulce e viața, ca-n ceruri dusă,
Ca-n ceruri dusă, chiar pe pământ,
Acei ce-s mântuiți, cu Domnu-s fericiți,
Dulce e viața chiar pe pământ!

Cum aş putea să nu amintesc părtăşia aleasă avută în lucrarea lui Dumnezeu cu fratele Mircu Cocariu, păstorul adunării din Sibiu. Cu înțelepciune şi îndrăzneală sfântă, întotdeauna a deschis uşa slujirii mele atât în adunare, cât şi la strângerile laolaltă ale tineretului, chiar şi atunci când eu eram urmărit îndeaproape de Securitatea comunistă. Ca om al lui Dumnezeu, a avut îndrăzneala să meargă la riscuri, în promovarea lucrării Evangheliei Domnului Hristos. Avea ochii şi inima îndreptați în sus în luarea de hotărâri şi nu spre inspectorul de culte, (cum erau atâția alți conducători de adunări), care erau puşi de regimul comunist să zăgăzuiască, să împiedice orice vânt ceresc de treziri spirituale. Primea Biblii şi

literatură creştină spre distribuire, în vremuri când unii care au fost prinşi au făcut ani grei de închisoare. Nu o dată mi-a umplut servieta ca să duc şi la Arad aceste comori. Oraşul Sibiu a fost un centru spiritual de valoare în inimă cu exemple vrednice de urmat, cum a fost preotul ortodox Iosif Trifa, care a fost persecutat şi chiar caterisit, pentru că a îndrăznit să predice Evanghelia curată spre mântuire, aceea a pocăinței şi credinței în Isus Hristos, fără să poată face concesii de la acest adevăr creştin de temelie.

În rândul fraților creştini după Evanghelie, un om binecuvântat de Dumnezeu a fost fratele Severa la Sibiu, care a avut o întoarcere dramatică la Dumnezeu, prin soția lui. Ea primise credința în Isus Hristos înaintea soțului ei. Severa era un bărbat puternic în religia lui strămoşească, în plus avea şi serviciul de jandarm. Întoarcerea la Dumnezeu a soției lui, viața nouă de pocăință şi credință, nu a putut fi acceptată cu nici un chip de puternicul jandarm şi i-a impus soției lui întreruperea legăturii cu frații creştini şi cu mersul la adunare. Soția lui, supusă şi ascultătoare în toate celelalte lucruri, nu a putut ceda în această privință. Socotea că în materie de credință, asemenea apostolilor din primul veac, Dumnezeu trebuie să aibă întâietatea în viața ei şi ea trebuie să asculte „mai mult de Domnul decât de oameni” (Fapte 5:29). A continuat să meargă la adunare împotriva opreliştii soțului. (În acelaşi fel străluceşte în istoria Vechiului Testament caracterul distins al lui Abigail, care nu s-a unit cu nebunia bărbatului ei, ci cu o smerenie şi o demnitate admirabile, a trecut de partea lui David, omul lui Dumnezeu! – 1 Samuel 25) Criza familială a ajuns la un punct critic, cand Severa, jandarmul, a venit într-o zi acasă hotărât să punâ capăt neascultării şi nesupunerii soției lui. Ea se afla tocmai în fața cuptorului de copt pâine, în care focul ardea cu putere. I-a cerut să promită că nu mai merge la adunarea pocăiților, dar ea nu a putut făgădui supunere în această privință. În clipa următoare, cu o lovitură puternica a doborat-o la pământ în fața cuptorului încins, o lovea cu picioarele, în timp ce ea i-a îmbrățişat picioarele şi i-a sărutat cizma cu care o lovea… În culmea furiei a luat-o în brațe, vrând să o arunce în cuptorul încins de foc. Dar în momentul acela, un fulger i-a străluminat conştiința şi un înger nevăzut l-a oprit să comită crima. Asemenea lui Saul din Tars pe

drumul Damascului (Fapte 9), Severa cel mândru, prigonitorul, zdrobit în ființa lui se întoarce la Dumnezeu cu pocăință şi credință şi devine un minunat slujitor al Lui, prin care mulți au fost aduşi la mântuire. Mărit să fie Domnul! În anii 1950, am avut plăcerea să-l văd în adunarea din Sibiu, fiind la o vârstă înaintată. Credincioşia statornică în prigoane a soției lui, care i-a dat întâietate Domnului în viața ei, potrivit cu Evanghelia după Matei, 10:37 şi Luca 14:26-27, a dus la mântuirea lui.

Asemenea exemple de trăire mi-au afectat profund viața din cea mai fragedă vârstă, cu râvnă să le calc şi eu pe urme. Martirii credinței adevărate creştine m-au entuziasmat atât pe mine cât şi pe soția mea, curând după întoarcerea noastră la Dumnezeu. Adevărații creştini sunt aceia care au în spiritele lor stofă de martir, iubind pe Domnul mai presus de orice, chiar mai mult decât propria lor viață. În Ioan 12:25 Domnul Isus precizează: „Cine îşi iubeşte viața o va pierde, şi cine îşi urăşte viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veşnică".

În ultimii ani înainte de a emigra, am fost invitați împreună cu soția în câteva rânduri la Timişoara, în mijlocul tineretului şi în special în două-trei rânduri în mijlocul unui cerc de studenți. Unii dintre tineri chiar terminaseră anii de universitate. Nu voi uita niciodată rugăciunea unui student care s-a rugat aşa: „Doamne, acum când am terminat studiile, dacă în loc de gloria unei cariere strălucite, Tu mă chemi pe un drum al suferinței, al sacrificiului suprem pentru Tine, „facă-se voia Ta"! La „Amin"-ul lui, noi am pecetluit rugăciunea cu „Amin"-ul nostru! Şi prigoanele nu au întârziat să se arate pentru acel tânăr…

Dar uşa mărturiei Cuvântului lui Dumnezeu mi s-a deschis şi la Braşov, la frații creştini după Evanghelie, unde l-am cunoscut pe fratele Gusu, care era unul din conducătorii adunării. Mare har se poate revărsa peste o adunare care are în frunte astfel de oameni binecuvântați de Dumnezeu. Dar multe strângeri frățeşti le-am avut prin casele unor credincioşi, chiar seară de seară, cu minunate părtăşii în Cuvânt, rugăciuni şi cântări duhovniceşti. După vreo două-trei vizite la Braşov, când s-a produs o mişcare şi o trezire spirituală, autoritățile comuniste s-au sesizat şi prin preşedintele cultului, am fost oprit să mai pot vorbi în adunare, acuzat cu totul pe

nedrept că fac propagandă religioasă în favoarea Statelor Unite ale Americii, influentându-i pe alții privind convingerea de a emigra.

Diavolul întotdeauna s-a folosit de acuze şi mărturii mincinoase, aduse împotriva adevăraților copii ai lui Dumnezeu. A făcut-o cu Căpetenia credinței noastre, Domnul Isus Hristos, cu apostolii şi aşa până în zilele noastre. Amintesc printre alte familii din Braşov, pe cea a tânărului ofițer Dan Burada cu soția lui Victorița, cântăreață de muzică populară, care s-au întors la Dumnezeu - nu fără peripeții - acceptând cu bucurie calea riscurilor pentru credința lor în Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos - Domnul. În apartamentul lor am avut strângeri laolaltă de neuitat, uneori până târziu în noapte. În unele cazuri au fost şi gazdele mele generoase, ca şi familia Feldioreanu. Tânăra soră Lenuța, era studentă la Facultatea Tehnică în Braşov, dar avea şi serviciu în tura de noapte, la o mare fabrică din localitate. Noaptea aproape de ora 11, pleca grăbită la serviciu, de la părtăşie, pentru ca dimineața să se întoarcă tot acolo, atât era de dornică de a fi prezentă în lucrarea lui Dumnezeu.

Îmi aduc cu drag aminte de părtăşiile scumpe din Braşov. Într-o duminică seara târziu, un grup de frați şi de surori m-au însoțit la gara C.F.R., ca să prind un tren accelerat spre Arad. Le-am împărtăşit faptul că am fost de mai multe ori la Braşov, dar eu nu am ce spune despre frumusețile oraşului, deoarece nu l-am văzut, în afară de casele în care am avut adunări de părtăşie frățească. Ei s-au amuzat de ce le-am spus, ne-am îmbrățişat şi am plecat. Câteva zile mai târziu, o tânără îmi trimite la Arad un plic în care erau incluse vreo cinci ilustrate - vederi din Braşov cu motivația: „Frate Mia, ați fost la Braşov, dar nu ați putut vedea Braşovul de frați. V-am trimis acestea, ca să puteți vedea măcar din ilustrate." A fost rândul nostru să ne amuzăm de această idee nostimă, a tinerei surioare din Braşov.

De la surioarele noastre din Ploieşti am aflat vestea că un frate de la creştini, cu numele Georgescu, a fost prins cu Biblii şi literatură creştină şi că trece prin încercări grele cu autoritățile. Ca unul care am trecut prin multe experiențe cu Securitatea la Arad, am primit îndemnul să plec imediat la Ploieşti, să-l pot întâlni şi încuraja ca să nu se dea învins în astfel de încercări ale credinței.

Mai fusesem la Ploieşti şi chiar am avut unele întâlniri cu tineretul bisericii de acolo, prin mijlocirea surorilor Herman, cu părtăşii de neuitat. sâmbătă seara am mers la adunarea fraților Creştini după Evanghelie, unde era membru fratele Georgescu, în nădejdea că îl voi putea întâlni dar nu venise la adunare în seara aceea. Am lăsat vorbă că aş dori sa-l văd ziua următoare la adunare.

Din auzite, ştiam de preaiubitul frate şi medic, Silviu Cioată, care cu îndrăzneală sfântă a semnat, împreună cu alți frați baptişti, un document adresat autorităților cu privire la încălcarea gravă a drepturilor şi libertăților religioase din România, pe care îl citisem şi eu la vremea lui. Prezbiterul adunării terminase predica şi serviciul cu rugăciune. Sala era plină de frați şi era şi Silviu. Din fundul sălii unde mă aflam şi eu, se ridică şi spune:„Frați şi surori, aşa cum vedeți, serviciul de seară a luat sfârşit iar cei ce vor să plece sunt liberi. Dar avem în mijlocul nostru pe iubitul frate Mia Iovin din Arad, pe care dorim să-l ascultăm cu privire la ceea ce Domnul i-a pus pe inimă”! Spre mirarea mea, nimeni nu s-a ridicat să plece acasă, cu toții au rămas țintuiți pe scaune. Sigur, adunarea din Ploieşti era binecuvântată de Dumnezeu având în mijlocul ei pe un astfel de frate ca Silviu Cioată, care, prin înțelepciune şi îndrăzneală, a ştiut să favorizeze lucrarea lui Dumnezeu, în ciuda faptului că era în dizgrația regimului comunist, în atenția specială a inspectorului de culte şi a slugilor lui.

Ziua următoare am regretat că nu am putut să-l văd pe fratele Georgescu, căci nu venise la adunare, fiind sub presiunea organelor de Securitate. În schimb am avut ocazii binecuvântate de a petrece cu tineretul de acolo şi mai ales în ziua de luni, am petrecut multe ore pline de har, în Cuvânt şi experiențe creştine în familia fratelui Silviu. A fost gata să pună prețul de suferințe, persecuții şi chiar arestare şi condamnare, pentru Numele scump al Domnului şi Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Minunați oameni a avut Dumnezeu în toate timpurile, care au ieşit în evidență cu cât „vânturile” erau mai potrivnice mersului înainte. Nu mulți creştini din zilele noastre s-au nevoit să intre pe uşa cea strâmtă, (Luca 13:24; Matei 7:14) să meargă pe calea îngustă care duce la viață. Vestitul predicator londonez al secolului al 19-lea, Spurgeon, a zis că, celor mai mulți creştini le place calea credinței, „când cerul e senin,

albastru, iar credința umblă în papuci de argint"! Minunate sunt versurile lui Traian Dorz, de altfel ca şi melodia cântării Nr. 484, din cartea „Cântările Harului" intitulată:"Ia jugul lui Hristos". În refrenul melodic al celor trei strofe, cuvintele sună aşa:

Hristos Cel Sfânt te va cunoaşte
În sărăcie, nu-n belşug,
Că mulți au stat cu El la mese,
Dar prea puțini au tras la jug.

Hristos cel Sfânt te va cunoaşte
Odată-n cerul Lui de sus,
Nu după haina ce-ai purtat-o,
Ci după sarcina ce-ai dus.

Hristos cel Sfânt te va cunoaşte,
Nu după Numele ce-ți pui,
Ci după ranele-ndurate
Sub crucea ta şi crucea Lui.

Evanghelistul Matei ni-L prezintă pe Domnul Isus în capitolul 9, la sfârşit, că i s-a făcut milă de gloate, că erau necăjite şi risipite, ca nişte oi care nu au păstor. Apoi face o constatare ucenicilor: ,,Mare este secerişul, dar puțini sunt lucrătorii"! Şi încheie cu porunca: „Rugați dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui". Astăzi sunt mulți diletanți, activişti voluntari, pe ogorul Evangheliei, dar fără o chemare şi rânduire de sus (vezi Efeseni 4:11). Iubitul frate V.V. Moisescu spunea că darul de „evanghelist" se dovedeşte prin câştigarea de suflete pentru Hristos, cum un pescar nu este doar unul care are undiță. În adunarea din Arad, în anii 1950, aveam un frate care rareori venea duminica la adunare. El spunea că este evanghelist şi mergea pe străzi, şi pe unde apuca, să vestească Evanghelia, dar în urma activității lui nu s-a găsit nici un suflet câştigat pentru Împărăția lui Dumnezeu, chiar după mai mulți ani… E vremea şi astăzi, poate mai mult ca oricând

să-L rugăm stăruitor pe Domnul secerişului să scoată El, lucrători cu darul de evanghelişti, primit prin puterea Duhului Sfânt. „Doamne, îndură-Te şi în aceste zile de noi şi ridică Tu, oameni destoinici, care să ia pe umeri jugul Evangheliei lui Hristos!”

Apostolul Petru, marele pescar din prima zi a epocii Harului (Fapte 2:41), în cea de a doua epistolă, capitolul 3:11-12, ridică o problemă foarte importantă pentru noi, când scrie:„ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă, aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu!” El pune pe inima sfinților, cum anume trebuie să fie felul lor de trăire ca şi copii ai lui Dumnezeu, sfințenie ireproşabilă şi o atitudine demnă de slava Marelui nostru Mântuitor şi Domn Isus Hristos. În alte cuvinte, aşa cum scrie şi în cartea Eclesiastul la cap. 9:8: „Hainele să îți fie curate în orice vreme unt-de-lemnul să nu-ți lipsească de pe cap!” În primul rând e vorba de o conduită, o atitudine exterioară vrednică de Domnul şi de sfințenia Lui, de a-i fi plăcuți în orice lucru, cu rodnicie în tot felul de fapte bune şi crescând în deplina cunoaştere a lui Dumnezeu. În al doilea rând, unt-de-lemnul vorbeşte de o călăuzire lăuntrică a Duhului Sfânt, o umblare cu băgare de seamă, cu înțelepciune (Efeseni 5:15), în adevăr (2Ioan v.4 şi 3Ioan v.3-4). Apostolul Pavel scrie galatenilor:"Umblați cârmuiți de Duhul şi astfel nu veți împlini poftele firii pământeşti!” (5:16).

Pe data de 18 februarie 1980, suntem chemați la Miliție la Biroul de paşapoarte. Spre bucuria noastră, am înțeles că ceea ce Domnul ne făgăduise cu 25 de luni în urmă cu credincioşie, aduce la îndeplinire. Cel în care ne-am încrezut nu ne-a dat de ruşine în fața potrivnicilor şi a batjocoritorilor noştri. Ce minunat a fost Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi din Apocalipsa 3:7-8, cu ocazia aceea: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Celce ține cheia lui David, Celce deschide, şi nimeni nu va închide, Celce închide, şi nimeni nu va deschide:"Ştiu faptele tale: iată că ți-am pus înainte o uşă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, şi ai păzit Cuvantul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu!”

La ieşirea din birou, soția mea, Domnița, mă trage de mână şi îmi pune o întrebare: „Şii tu ce zi însemnată este pentru noi ziua de astăzi? Chiar azi s-au împlinit 21 de ani de când ai depus mărturie în fața Tribunalului Militar, despre credința ta în Domnul Isus

Hristos, pentru care ai primit condamnarea de douăzeci de ani de muncă silnică. Iată, chiar acum când se împlinesc de trei ori câte şapte ani, (de importanță deosebită pentru noi în sistemul septimal), Domnul ți-a deschis uşa spre libertate, spre America". Ea a observat încă dis-de-dimineață fericita coincidență, dar nu mi-a spus nimic, până am ajuns cu paşapoartele în mână. Cu atât mai mult au sporit mulțumirile noastre spre slava lui Dumnezeu. Minunat este El şi minunate sunt lucrările Lui!

De-acum vremea s-a scurtat şi trebuiau împlinite o seamă de probleme legate de îndeplinirea formelor legale față de autorități, drumuri la Bucureşti la Ambasada Statelor Unite ale Americii, lichidarea lucrurilor mobile şi imobile, inclusiv predarea casei în final. Cu toate că eram, pe drept, în cele materiale o familie săracă, totuşi, în asemenea cazuri erau multe lucruri de împărțit. Câteva dintre ele am fost nevoiți să le vindem, ca să putem face față cheltuielilor, dar multe altele am fost nespus de fericiți să le împărțim, după dorințe, unor familii de credincioşi, prieteni de ai noştri, care doreau să le aibe ca amintire de la noi. Pe de altă parte, Dumnezeu S-a îngrijit în aşa fel prin dragostea fraților, ca să putem pleca din țară fără a lăsa vreo datorie neacoperită, fără ca noi să fi cerut cuiva vreun ajutor.

Zilele zburau una după alta, timpul a devenit foarte scump. Plecarea noastră nu a fost însă fără comentarii răutăcioase din partea unora şi regrete din partea altora. Şi unii şi alții au ajuns să-şi revizuiască atitudinea, unii chiar să-şi ceară iertare pentru poziția lor de critica nefavorabilă, atunci când au primit ajutoare nespus de bine venite din partea noastră.

Au fost şi unele situații nostime. Aşa de exemplu, un minunat frate şi prieten de-al nostru, B.I., într-o zi îmi spune: „Să şti că las cu limbă de moarte, ca la înmormântarea mea tu să fii acela care să vesteşti Cuvântul lui Dumnezeu"! Eu am zâmbit şi i-am zis: „Bine, sunt de acord, dar atunci trebuie să te grăbeşti"! El cască ochii mari şi întrebători şi îmi zice: „Ce vrei să zici cu asta?" Răspunsul meu a fost: „Uite, tocmai am primit aprobarea pentru emigrare în America". A rămas dezamăgit, nu însă fără să aibă o deplină înțelegere a situației noastre. Am convingerea fermă că ne vom întâlni pe nori, la venirea Domnului Isus, pentru a-şi răpi Biserica - Mireasa la cer. Va

fi o dulce, minunată experiență, a tuturor sfinților care vor fi iubit cu adevărat şi aşteptat venirea Lui (2 Timotei 4:8).

În toamna anului 1979, într-o duminică însorită după masa, a avut loc serviciul de înmormântare a unui frate bătrân, la care am participat şi eu. Am fost solicitat la vestirea Cuvântului lui Dumnezeu. De el au rămas în viața două surori destul de în vârstă. Cu vreo două săptămâni înainte de a părăsi țara, (martie 1980), în fața primăriei oraşului Arad, mă opreşte una dintre ele şi cu un aer grav îmi spune:„Frate, să şti că ne-am bucurat foarte mult de Cuvântul lui Dumnezeu cu ocazia înmormântării. Eu doresc mult ca la înmormântarea mea să fii tu acela care să vesteşti Cuvântul. Să şti că nu glumesc şi mă voi îngriji de acest lucru, ca aşa să se facă”! I-am răspuns cam în acelaşi fel ca şi fratelui B.I. „Atunci, te rog soră să te grăbeşti”! Mirată îmi zice: „Ce trebuie să înțeleg prin asta?” I-am explicat că în două săptămâni va trebui să părăsesc țara în drum spre Statele Unite ale Americii. Surpriza a fost mare pentru ea, lăsându-i o urmă de regret în suflet.

Spre marea mea mângăiere, cu mai bine de un an înainte de a lua drumul peste mări şi țări, spre meleaguri necunoscute, Domnul S-a îndurat de mine şi de familia mea, ca să putem asista la plecarea mamei mele la El, ca un snop strâns la vremea Lui, aşa cum a grăit Elifaz, unul dintre prietenii lui Iov:„Vei intra în mormânt la bătrânețe, ca snopul strâns la vremea Lui”. Mama a trăit 91 de ani şi mutarea ei la Domnul a fost grăbită de un accident de motocicletă, care intrase pe trotuar, în timp ce mergea la adunare. Am fost mângăiat că am putut să o însoțim pe ultimul ei drum pe acest pământ.

Cu vreo câteva zile înainte de plecare, pe la începutul lunii aprilie 1980, într-o seară, soția a ieşit să răspundă la soneria de la poartă. Un bărbat se prezintă ca venind de la Securitate şi soția l-a invitat să intre. Străinul a refuzat să accepte invitația şi a comunicat soției doar mesajul cu care a venit. A spus să avem în vedere de a nu da ocazie la manifestări nedorite de autorități, cu ocazia plecării din Arad. Soția l-a înțeles ce vrea să zică şi l-a asigurat că noi nu intenționăm să facem aşa ceva.

Într-o seara, am fost chemat la Miliție în legătură cu paşapoartele şi plecarea din țară. L-am aşteptat într-un birou pentru anumite formalități ce mai trebuiau făcute. La un moment dat, intră un civil în birou, într-o ținută impecabilă şi cu un vădit aer de superioritate, iar ceilalți ofițeri s-au sculat în picioare în semn de onor. S-a prezentat ca un ofițer de grad superior din forțele de Securitate, venit chiar de la Bucureşti ca să stea de vorbă cu mine, după părerea mea ca să mă înfrice, să mă intimideze. Tot aşa de bine putea să nu fie de la Bucureşti, nu trebuia să-l cred neapărat, deoarece de atâtea ori i-am prins cu minciuni. Cu un ton ridicat şi atitudine semeață. Îmi spune:"Vezi, că noi acum ți-am aprobat emigrarea în America, dar să şti că nu ai scăpat de noi. Vei da față cu noi şi acolo. Mâna Revoluției este destul de lungă, să te ajungă oriunde în lume!" Intenția a fost vădită ca să mă înfrice şi unde pătrunde frica ea are o putere paralizantă. Eu nu puteam să accept acest asalt de ultimă oră asupra mea şi am simțit nevoia de o ripostă pe măsură. I-am răspuns pe un ton de fermitate, neîndulcit: "Domnule ofițer, vă rog să luați la cunoştință, că dacă aici în România am trăit sub ochii dumneavoastră fără frică, ascultând de conştiința mea în teama de Dumnezeu, mai mult decât teama de oameni, şi am acceptat orice riscuri, fiți sigur că şi acolo unde voi ajunge voi trăi în ascultare de Dumnezeu cu atât mai mult!" Auzind răspunsul meu, a coborat tonul şi m-a rugat să nu le fac probleme. Aşa s-a terminat ultima mea confruntare cu oamenii Securității, care a durat din 1947 până în 1980.

PLECAREA DIN ROMÂNIA

În sfârşit a venit vremea plecării din țara în care m-am născut. N-a fost uşor! Am trăit durerea desprinderii de tot ce mi-a fost drag şi scump până atunci, cât se poate de viu şi adânc, în acelaşi timp cu avântul arzător spre un mare necunoscut. Mâna lui Dumnezeu a apăsat asupra mea ca să plec, Mâna Lui mi-a netezit calea, El era la cârmă, de aceea mă simțeam în siguranță.

Când am privit pentru ultima oară pereții goi ai casei, L-am slăvit pe Domnul, căci aceşti pereți au fost martori la multe părtăşii scumpe frățeşti, rugăciuni, cântări armonioase cântate cu elan sfânt, desfăşurări minunate din Cuvânt, cât şi la multe lacrimi, zbuciumări şi dureri. Frații şi surorile veneau la noi cu bucurie, de multe ori în număr atât de mare, încât ne înghesuiam pe fiecare loc, în modesta noastră locuință. Nu ne păsa de Securitate şi de urmăritorii ei, căci era mult mai scump Domnul Isus şi mult mai dulce părtăşia frățească. În locul nostru se nelinişteau vecinii, care vedeau grupurile de credincioşi care intrau la noi şi încercau să ne atragă atenția prin soacra mea. Ne-a păzit pacea lui Dumnezeu şi dragostea de frați! Fiul nostru cel mai mare, Michael, cu familia lui, era plecat deja din decembrie 1978, Cristian cu familia din februarie 1980, am rămas eu cu soția şi ceilalți doi copii, Grațian şi Casiana, să plecăm împreună. Între timp Casiana s-a logodit cu un tânăr credincios din adunarea din Gai (cartierul în care locuiam), Nelu Catrința. El n-a putut pleca cu noi, dar i-am promis că vom face totul să-l scoatem şi pe el din țară. Acest lucru a însemnat doi ani de luptă aprigă cu Securitatea, prin intervențiile mele presante: telefoane, scrisori adresate Securității, declarații la postul de radio „Europa Liberă” şi manifestații în fața Casei Albe, la Washington D.C., timp de 21 de zile. Aceasta din urmă a fost pentru mine un mare consum de energie şi sănătate, căci eram bolnav, dar şi foarte hotărât să-mi ajut fiica şi logodnicul ei. Dumnezeu şi-a întins mâna Sa izbăvitoare peste noi şi Nelu a sosit în S.U.A. în iunie 1982. A urmat căsătoria, iar la cununia lor a slujit fratele pastor Pavel Niculescu.

A fost chiar marea sărbătoare a Paştelui, când am petrecut ultima duminică în Arad, cu fraţii şi surorile din adunarea Baptistă din Sega şi cu alţii veniţi acolo. A fost o petrecere caldă, duioasă, cu lacrimi, fără să lipsească privirile întunecate ale defăimătorilor şi vrăjmaşilor crucii Domnului Isus Hristos.

Luni, a doua zi de Paşti, 6 aprilie 1980, urma să plecăm seara, cu acceleratul la Bucureşti. Serviciul de seara din adunare s-a ţinut mai scurt, pentru ca oricine doreşte să ne petreacă la gară, să poată s-o facă. A fost peste orice aşteptări. Sute, sute de fraţi şi surori au umplut peronul în dreptul vagonului în care urcasem. Au fost zâmbete printre lacrimi şi cuvintele de dragoste:„Să nu ne uitaţi!” Dar nu numai atât: mulţimea a început să cânte, cu un entuziasm nestăvilit, pe voci, cântarea de glorie: „Mărire, Ţie, Isuse, Cel ce ai înviat”, aşa cum n-a mai răsunat în gara din Arad. De la fereastra vagonului noi vedeam feţele întunecate ale securiştilor, care stăteau neputincioşi pe lângă pereţi. Când trenul s-a pornit, sute de braţe ridicate, ca o pădure în bătaia vântului, ne făceau semnul de adio, cu durerea despărţirii împletită cu bucuria că pe noi ne-au văzut eliberaţi. Mult iubitul nostru frate Mitică Harap, (părtaş de lanţuri şi închisoare) într-o însufleţire care l-a depăşit, a început să alerge paralel cu trenul, cu braţele ridicate, până unde a putut, şi striga din răsputeri: „Mia, Domnica, să nu ne uitaţi!” Când trenul a luat viteză mai mare, nu l-am mai văzut! (Dar nu l-am uitat! Tot ce a dorit el mai mult să aibă, prin harul cel scump al lui Dumnezeu, i-am trimis: chitară electrică, orgă electronică, şi chiar o maşină „ARO”, la care am contribuit substanţial, prin organizaţia fraţilor menoniţi din Ohio.)

Pe traseu, în plină noapte, ora 1, în gara Şibot ne-au aşteptat un grup de fraţi şi surori veniţi din Cugir şi împrejurimi. Când trenul nostru a oprit în gară, ei au început să cânte spre slava lui Dumnezeu şi astfel noi ne-am dat seama de prezenţa lor şi am deschis fereastra. Ne-au adus prăjituri şi s-au gândit că poate mai avem nevoie de bani la Bucureşti, şi ne-au dat şi câteva sute de lei. Dragostea lor ne-a copleşit! La Sibiu, în acceaşi noapte, ne-a aşteptat, ne-a salutat cu drag dar cu amarul despărţirii, familia Mândraş.

La Bucureşti, am găzduit la familia fiicei fratelui Aurel Popescu, Ana Oara, timp de o zi şi o noapte. Acolo au venit mai mulți să ne vadă şi să ne putem lua rămas bun. Nepoții noştri Florin şi Georgeta, cu maşina, au ajuns înaintea nostră la Bucureşti. Ne-au servit în orice nevoie, ne-au condus la aeroport în dimineața zilei de 8 aprilie 1980, au stat cu noi la frontiera din aeroport şi ne-au încălzit sufletul în clipa cea mai delicată, când, întradevăr, plecarea noastră nu era un vis, ci o realitate. Tot atunci a fost de față şi sora Florica S. ale cărei ultime cuvinte de adio au rămas neuitate: "Dacă Dumnezeu n-ar ține seamă de nimic altceva din tot ce ați făcut în viață, şi ar privi numai la ceea ce ați fost şi ați făcut pentru mine, va fi de ajuns ca să aveți o răsplată nemăsurată de har şi binecuvântare cerească"!

În zbor spre Roma am făcut o escală de o ora în Albania, la Tirana, un stat mic, dar de un fanatism comunist negândit. Pe cât era de mare fanatismul, atât era şi sărăcia, mizeria, înapoierea în gradul de civilizație şi cultură umană. Atât cât am văzut în aeroport, a fost de ajuns ca să ne dăm seama, că bietul popor albanez era într-o stare de plâns.

La Roma am făcut tranzitul obligatoriu, în vederea verificării actelor şi a tuturor formelor legale. A fost primul nostru contact cu „lumea liberă", atât cu slava ei, cât şi cu deşertăciunea ei. Dar această lume are şi un sector binecuvântat, în care Dumnezeu îşi manifestă voia şi plăcerea în şi prin copiii Săi şi are un popor al Său sfințit pentru El, iar noi acest sector l-am căutat. N-am plecat ca să ne îmbogățim, nici ca să scăpăm de suferințe, ci, numai după ce am plătit tributul focului, am primit chemarea să fim de folos fraților noştri.

Am locuit doar două zile la pensiunea „Dixia", sponsorizați de organizația W.C.C., care ne-a luat în primire, căci fratele R. Wurmbrand s-a îngrijit de noi şi a suportat cazarea noastră la „Casa Betania", casa misiunii baptiste americane. Această era o casă ospitalieră minunată, cu săli de conferințe, camere de găzduire, iar etajul trei era în întregime ocupat de directorul şi familia sa, păstorul Holyfield, soția sa, Flora, şi fiica lor, Martha. Ei au venit cu un microbuz şi ne-au mutat la ei, ne-au pus la dispoziție un apartament simplu şi plăcut şi s-au purtat deosebit de frumos cu noi. Pentru că

n-am plătit chirie, banii pe care i-am primit de la organizația W.C.C. i-am putut folosi pentru asigurarea traiului. Soția a putut găti, am trăit modest şi ne-am simțit „oameni", după şirul lung de dezumanizări.

Gazdele ne luau cu ei la biserica internațională şi interconfesională în care slujea păstorul Holyfield, iar în cursul săptămânii la orele de studiu biblic în cadru de familie. Ne înțelegeam cu ajutorul copiilor noştri, care au învățat la şcoală ceva engleză. Deşi m-am pregătit şi eu cu ore de engleză şi chiar şi singur, cu multă perseverență, eram încă prea slab.

Frații şi surorile din biserică ne-au primit cu multă dragoste şi entuziasm. Eram pentru ei nişte „înviați din morți". Cei mai mulți dintre cei aflați acolo erau americani (ca şi păstorul, de altfel) detaşați la Roma în interes de serviciu. Am petrecut cu ei patru săptămâni. Într-o duminică ne-au pus în program, cu o cântare împreună cu soția, în limba maicii noastre. Eu n-am avut emoții, dar soția s-a emoționat şi n-a putut lua nici cum tonul la „alto". A scos câteva falseturi, dar după câteva secunde s-a redresat după mine. A fost pentru noi, mai ales pentru soție, un eşec tare dureros. Atunci odată am fi avut şi noi prilejul să „strălucim" la Roma şi l-am ratat. Soția şi-a atribuit smerirea doar pentru ea. Dar un tânăr american a ajutat-o să se resemneze. El cântase înaintea noastră un solo de toată frumusețea, după rigorile profesioniste. A venit la noi la sfârşitul serviciului şi ne-a spus:"Nu vă necăjiți! Eu am cântat ca un profesionist, voi însă, ați cântat din inimă!"

Timp de patru săptămâni am fost binecuvântați de Domnul să trăim într-o relaxare cu totul nouă pentru noi, după mulți ani de traume şi necazuri de tot felul. Am vizitat splendorile „Cetății Eterne": temple, muzee, monumente, vestigii ale Romei antice. Dar pentru mine cel mai prețios a fost Colisseum-ul. Acolo frații noştri creştini din primele veacuri şi-au dat viața cu bucurie pentru Numele mare şi Glorios al Domnului nostru Isus Hristos. Am rămas însă cu regretul că n-am intrat în catacombele subterane, căci tocmai în ziua aceea timpul mi-a fost limitat de alte probleme.

Ne-am luat zborul peste ocean în ziva de 8 mai 1980. Abisul era sub noi, deasupra cerul era mai aproape ca oricând. Mare şi Minunat a fost, este şi va fi în veci Domnul Dumnezeul nostru, care ne-a purtat pe aripile Lui ca de vultur!

Între timp vorbisem la telefon cu fratele Aurelian Popescu, la New-York, unde dânsul era păstorul unei mici comunităţi româneşti, urmând să ne aştepte la aeroport, ca să ne ajute la transbordarea pe avionul spre Portland-Oregon. Acolo era destinaţia noastră, iar fiii noştri ne aşteptau. Dar fratele ne-a convins să rămânem câteva zile cu fraţii din New-York. Astfel, am petrecut patru zile în familia ospitalieră a fratelui Aurelian Popescu, frate mult iubit, de asemenea cu fratele Pavel Nicolescu şi familia dânsului, şi cu toată adunarea. Am avut parte împreună chiar şi de o zi de duminică. Acolo am întâlnit-o pe surioara Genoveva Sfatcu, încă nedecisă unde să se stabilească şi să lucreze pentru cei din ţară. Am petrecut bine, fraţii ne-au fost întotdeauna foarte scumpi, dar n-am găsit dulceaţa acelei unităţi duhovniceşti în care am trăit în ţară şi asta ne-a şocat puţin.

La New-York am vizitat Statuia Libertăţii, unul dintre giganţii ,,Gemenii", de unde am văzut panorama fascinantă a imensei metropole, şi Palatul Naţiunilor Unite. (Trist şi dureros, că astăzi Gemenii nu mai există, în urma crudului atac terorist din 11 septembrie 2001). La palatul O.N.U., ghidul ne-a arătat masa celebră, unde fostul premier sovietic, Hruşciov, a lovit cu pantoful ca să-şi impună punctul de vedere.

În ziua de 12 mai 1980, ne-am luat zborul spre Portland Oregon. La aeroport am fost aşteptaţi cu onoruri mari pentru noi, care am fost „paria" societăţii comuniste. Au fost de faţă, mai puţin reprezentantul unui membru al Congresului S.U.A. din Oregon, Les O'Coin (care n-a putut veni, pentru că era în sesiune la Washington D.C.), ziarişti şi foto-reporteri, fiii noştri cu soţiile şi copiii, familii de americani, păstorul Rocky de la Scappoose, familia omului de afaceri D. Jonhson şi vreo două familii de credincioşi români. Am intrat în atenţia lor ca unii care am suferit în lagărul comunist, învredniciţi de Domnul şi Mântuitorul nostru, pentru Numele Lui. Distinsul membru din Camera Reprezentanţilor a Congresului S.U.A., Les 0'Coin, la întoarcerea sa în Oregon, a ţinut să ne vadă, să se întreţină cu noi şi ne-a invitat la o masă într-un restaurant decent, cu toată familia. Ceea ce a putut auzi de la noi a fost cu totul nou pentru el. Fratele Wurmbrand ne-a ajutat şi de data aceasta, astfel că fiul nostru Michael a putut închiria pentru noi un

apartament deosebit de plăcut si cu cele strict necesare. De asemenea, fratele Richard ne-a popularizat, anunțând numele noastre în câteva biserici americane.

Printre cei ce au auzit de noi şi ne-au vizitat, a fost sora Joyce Fliedner. Ea a fost ca un înger al lui Dumnezeu pentru noi. Aşa cum am putut atunci, i-am împărtăşit experiența mea şi a familiei mele, iar ea s-a ataşat sufleteşte de noi în mod deosebit. Ne-a ajutat cât a putut mai mult pe plan material, noi fiind începători şi încă nedezmeticiți. Dar prin intermediul ei am ajuns să depun mărturie într-o mare biserică americană: Hinsen Memorial Baptist Church, din Portland. M-a recomandat păstorului principal, ca pe un eliberat din lagărul comunist, şi acesta mi-a acordat un timp anume pentru mărturie. Engleza mea a fost foarte săracă, dar mesajul a fost înțeles. Am mai avut prilej pentru slujba aceasta şi într-o altă biserică mare, recomandat de o familie de tineri americani, care s-au împrietenit cu noi, şi de asemenea, la o întâlnire de dimineața a unui număr destul de mare de oameni de afaceri creştini. Numai Domnul poate şti exact câți au fost atinşi şi câți nu de mărturia mea, pe care eu am făcut-o cu foc sfânt, ca înaintea cerului.

Dar pentru mine părtăşia frățească era o necesitate vitală. Mă mistuia dorul după un mediu duhovnicesc, aşa cum l-am lăsat în România, prielnic şi pentru mărturie, şi pentru Evanghelie, şi pentru părtăşie. În dorul acesta am căutat prin împrejurimi, cât mai aproape (maşină nu aveam), o adunare creştină curată. Am găsit: Life Gate Baptist Church (Biserica Baptista Poarta Vieții). Duminica dimineața, după ce ne-am rugat şi m-am încredințat Domnului Isus, m-am dus şi am intrat în adunarea aceea. În bisericile americane, noii veniți se fac cunoscuți şi prezentați prin completarea unui mic chestionar, care li se înmânează la intrare. M-a remarcat păstorul adunării, Armstrong, şi după câteva zile a venit şi ne-a vizitat, însoțit de o soră în vârstă din adunare. Aşa cum numai Domnul Dumnezeu în chip minunat mi-a dezlegat limba, ca să pot vorbi în engleză, i-am depus mărturia vieții mele. A ascultat cu lacrimi şi la sfârşit mi-a comunicat că sunt invitatul lui, împreună cu soția, la o conferință periodică a păstorilor care serveau în mai multe biserici baptiste independente. Se numeau „independente”, pentru că s-au detaşat de orice convenție a bisericilor mari şi doreau să depindă

fiecare direct de Domnul Isus, capul slăvit al Bisericii. De asemenea, şi-au propus revitalizarea şi tonificarea spirituală a bisericilor lor.

M-am bucurat, dar am încercat să mă motivez cu engleza mea atât de slabă şi săracă. Pastorul Armstrong m-a încurajat optimist: „Aşa cum mi-ai spus mie, aşa să le spui şi celorlalți, şi vor înțelege. Nu e important cum vorbeşti, ci e important ceea ce ai de spus!…”

Aşa s-a făcut că am ajuns în fața a zeci de păstori şi profesori americani, pe care Duhul lui Dumnezeu i-a făcut receptivi, iar pe mine emițător clar, în două rânduri, după ce am vorbit şi mi s-a părut că am terminat, m-au chemat înapoi, ca să le răspund la întrebări şi să fac anumite completări. Apoi, s-au aşezat în rând, cu carnetele de însemnări în mâini, şi fiecare m-a programat la biserica lui, la o anumită dată.

Domnul Isus mi-a deschis o uşă binecuvântată. I-am slujit cu har de sus şi cu bucurie. Ei, păstorii, se aşezau în bancă în rând cu ascultătorii şi mă lăsau să dau slavă lui Dumnezeu singur. Veneau sâmbăta după masa, cu soțiile lor, ne luau de acasă pe mine şi pe soția mea, ne găzduiau bucuroşi şi ne aduceau înapoi fie duminica seara, fie luni dimineață. Am slujit în mai multe localități din Oregon, dar m-au programat şi la Seminarul teologic din Salem, la ora de capelă.

Acolo, Domnul a revărsat un har deosebit. Au fost prezenți vreo 400 de studenți şi câțiva profesori. La sfârşitul serviciului, aşezați într-un rând destul de mare, mai mulți studenți au dorit să dea mâna cu mine, ocazie cu care unii au mărturisit cu lacrimi că viața lor s-a schimbat. Am fost fericit şi L-am slăvit pe Dumnezeu, că mărturia mea n-a fost numai mărturie, ci a fost spre mântuire. (Tot aşa a fost şi când am slujit în adunare la păstorul Armstrong. A fost de față chiar atunci o pereche de tineri căsătoriți, care pentru prima dată au păşit într-o adunare Creştină. Auzind mărturia Evangheliei şi a suferinței, s-au predat Domnului Isus şi împreună cu ei încă şase suflete.)

Dar atunci, la Salem s-a petrecut ceva minunat: unul dintre studenți, care era căsătorit, avea o soție scumpă şi trei fetițe. Soția lui, Debbie, împreună cu părinții ei, aveau serviciu de noapte la

curățenie în nişte birouri, la Portland, ca să-l poată întreține pe el la seminar. Noaptea făceau naveta Salem-Portland, îşi făceau lucrul şi pe la ora 4 dimineața ajungeau acasă, iar Debbie lua şi fetițele, căci nu voia să le lase singure, având sub şapte ani.

Fără să ştie că eu eram programat la ora de capelă, în dimineața aceea, Debbie, obosită fiind (a dormit vreo două ore), a simțit totuşi că Domnul o trezeşte şi îi spune clar:"Du-te la ora de capelă! S-a sculat, s-a pregătit, a luat şi fetițele şi a venit. Ceea ce Domnul i-a revelat atunci a rămas pe viață. S-a bucurat nespus de mult! S-a ataşat de noi pentru totdeauna, prin Domnul Isus, atât ea cu familia ei, cât şi părinții ei. Am slujit şi în adunarea unde tatăl ei era păstor, iar în familia lui m-am simțit în cea mai plăcută lumină şi căldură spirituală. Ne-au ajutat cu ce au putut, mai ales ştiind că nu aveam maşină, mi-au cumpărat o bicicletă cu zece viteze, cum eu n-am mai văzut. (Când ne-am mutat la Chicago, Debbie, Sam şi fetițele ne-au vizitat şi au găzduit la noi trei zile.) Viața, caracterul, credința şi dragostea lui Debbie au fost o expresie a Domnului Isus Hristos. Ca pe cea mai frumoasă floare din grădina Lui de pe pământ, El a mutat-o în casa Lui cerească, la puțini ani după ce ne-am cunoscut. A murit de cancer la ochi, într-o linişte şi pace dumnezeiască, în casa părinților ei. Sam şi fetițele au suferit o mare pierdere. După moartea ei, Sam a fost nevoit să abandoneze pastoratul şi s-a reîncadrat în armată, în domeniul aviatic. A ajuns cu serviciul la baza militară americană din Germania, unde am avut prilejul să-l întâlnesc şi unde Domnul mi-a pregătit har pentru slujire şi mărturie în biserica de la baza aceea. Între timp, Sam s-a recăsătorit cu o văduvă credincioasă, care avea doi băieți, şi pe care o chema tot Debbie. Dar fetele lui Sam, acum mari, n-au putut suporta înlocuirea mamei lor şi s-au întors în S.U.A., la bunici. Curenții vieții au făcut să ne pierdem unii de alții, dar mereu ne amintim de Debbie şi ne rugăm pentru fetele ei.

N-am apucat însă să vizitez toate bisericile în care am fost programat în Oregon. Am ajuns într-o mare comunitate de frați români, cunoscuți din țară, insistau să venim la Chicago. Am trecut prin frământări în familie şi, trebuie să recunosc, ne atrăgea mult comunitatea românească. Am decis să plecăm din Portland, spre mâhnirea pastorului Amstrong. El însă a ținut să scrie scrisori de

recomandare cu privire la mine, către bisericile baptiste independente din Illinois, şi m-a rugat să iau legătura cu ele, să slujesc în continuare printre frații americani. Regret, dar nu l-am ascultat. I-am iubit mai mult pe frații români şi am avut de suferit…

Securiştii au avut dreptate când mi-au spus că mă voi întâlni cu ei şi aici. M-am întâlnit cu ei sub diferite forme, bineînțeles, amare şi dureroase, pentru că aici lucrau prin „frați", nu prin împuternicitul de culte, nici prin anchetatori. Au recurs însă şi la o metodă josnică de a mă compromite. M-am trezit acasă cu un plic mare, cu documente compromițătoare din partea ambasadei române comuniste de la Washington D.C., din care să reiasă că sunt colaboratorul lor şi, ca atare, ei mă informează şi mă țin la curent cu mersul lucrurilor în care ei sunt interesați în țară şi aici… De asemenea, mi-au cerut paşaportul, ca să-i dea valabiliate nelimitată. N-am dat răspuns şi nici o atenți acestor provocări stupide.

Pe un fond lipsit de coeziune şi unitate duhovnicească, pe care l-am găsit în Chicago, slujba şi mărturia mea nu s-a potrivit cu interesele de slavă deşartă, de familie şi de câştig. Nu numaidecât câştig material, ci şi de câştig de acaparare, de dominație, de autonomie, nedespărțit de formalism, de sistem şi de duh lumesc.

Eu L-am invatat pe Hristos-Domnul, în sensul ca să pierd totul şi să mă cheltuiesc pe mine însumi pentru Evanghelie şi pentru frați. N-am căutat niciodată funcții, loc înalt şi cu vază, am vestit Cuvântul Evangheliei fără plată, cu riscul vieții şi al libertății, oriunde, în orice vreme. Am fost ca înviat din morți din Şeolul comunist, am trecut prin atâtea laboratoare ale dezumanizării, încât nu mi-a rămas altceva decât „Isus Singur", „Hristos-Domnul şi El Răstignit"! Am fost şi sunt fericit să port semnele răstignirii mele împreună cu El, cu atât mai mult cu cât acestea îi incomodeaza pe creştinii molateci, laşi şi superficiali, şi îi exasperează pe farisei şi fățarnici. Din fragedă tinerețe am primit conştiența faptului că nu sunt produsul nici unui sistem religios, deoarece, acolo unde s-a ridicat omul şi sistemul, eu am fost respins. Am înțeles că Dumnezeu are pe pământ o singură Biserică, un singur popor, un singur tărâm al Lui pentru adunarea sfinților Săi răscumpărați, care începe de la doi sau trei, în Numele Domnului Hristos, iar cultul

practic al sfinților în adunare este în totul după Sfânta Scriptură şi după cuvintele Domnului Isus (1Corinteni 14:26; Ioan 4:23-24).

Credința mea şi mărturia Adevărului care lucrează prin dragostea de Adevăr nu se putea să nu-mi atragă suferințe şi dureri din ce în ce mai mari, într-o lume religioasă deviată şi din partea acelora care mi-au fost cei mai iubiți şi apropiați pentru o vreme. Am avut parte de trei exoduri nespus de dureroase din trei adunări creştine, dintre care ultimile două s-au format în casa mea, cu suflete la început dornice de Apă vie şi Pâine vie din cer. Totul a degenerat când s-au ivit interesele şi slava de familie, iar eu şi soția mea am fost socotiți necorespunzători. Judecata cea dreaptă este a Domnului!!

Dacă în România am fost ținta fiarei politice, aici am fost ținta fiarei religioase, care sunt gemene. Securiştii au vrut ori să mă aservească, ori să mă lichideze, dar au lucrat „mai drept” decat frații mei cei mai buni. În 1981, am fost şi eu prezent la primul congres al convenției baptiste, dar care a fost şi ultimul pentru mine. La îndemnul unui distins frate, am dorit să spun şi eu un cuvânt care să folosească la împăcarea a două părți care nu se înțelegeau. Căpetenia care conducea întrunirea, în loc să ia de bună intervenția mea sinceră, îmi zice pe un ton arogant:"Ce, mă, tu vorbeşti?!? Tu nici n-ai suferit pentru Hristos în România, tu ai suferit pentru piramida lui Moisescu!" iar fiica dânsului, din sală, i-a ținut isonul, repetând întocmai cuvintele acestuia. Am răspuns liniştit: "Mulțumesc, frate X., pentru această nouă ocară, aici în America. De altfel se va scrie o carte, şi atunci se va cunoaşte!" Iată că prin harul lui Dumnezeu am ajuns să o scriu. Dar n-a fost numai aceasta singura ocară! A fost un lanț de intrigi ascunse împotriva mea, plăsmuite din minți întunecate, ale celor dornici de afirmare, care s-au făcut vrăjmaşi ai crucii Domnului Hristos. Domnul Dumnezeu le-a auzit şi le-a văzut pe toate. El să se îndure, să le dea duh de pocăință celor ce mi-au făcut mult rău şi multă durere.

Dacp trei dintre adunările care pentru mine s-au sfârşit cu propriul meu exod (ultima oară după 16 ani de slujire devotată şi loială, aşa cum Domnul cunoaşte), există şi la Detroit o adunare pe care am slujit-o cu scumpătate. Dar înainte de aceasta am avut de trecut un test în adunarea păstorită de fratele L. O. În anii 1980-

1981 am fost în vizită pe acolo şi fratele şi adunarea s-au bucurat de slujba care mi-a dat-o Domnul. La sfârşitul anului 1980, fratele L.O. a plecat să studieze la seminarul teologic din Dallas-Texas. A stăruit de mine să accept să-i iau locul de păstor, urmând să-mi lase şi locuința şi maşina. Comitetul bisericii mi-a făcut oferta şi în scris. Dar n-am putut să accept, Domnul Isus m-a învățat să-mi cunosc locul şi măsura, darul şi chemarea. Am fost întotdeauna conştient că am primit chemarea Lui în slujba de evanghelist şi am cunoscut confirmarea mea prin aceea că s-au întors suflete la Dumnezeu.

Adunarea mai sus amintită, s-a format din familii răzlețite, pe care am avut harul să le slujesc şi astfel s-au strâns împreună. Le-am oferit ajutor, până le va veni din țară un frate păstor. Am făcut mult timp naveta Chicago-Detroit, drum de noapte, la fiecare sfârşit de săptămână, iar luni dimineața mă duceam la serviciu, căci lucram într-un spital creştin, "Bethesda". Acolo, am fost ajutorul capelanului, am transmis pe canalul de televiziune internă filme religioase creştine pentru pacienți. După doi ani, spitalul a fost vândut unor propietari anti-creştini. Aceştia au scos tot materialul creştin din spital: Bibliile, cărțile din bibliotecă, filmele, versetele biblice de pe pereți, au pustiit totul. Dar după un an au falimentat.

Adunarea din Detroit pe care am slujit-o a fost binecuvântată de Domnul mai târziu cu multe familii de frați credincioşi, iubiți şi scumpi, cu care în țară am avut părtăşie aleasă şi care au emigrat acolo. A venit ca păstor fratele C.P., pe care eu l-am iubit şi l-am respectat, şi l-am prezentat fraților din Detroit ca un om credincios duhovnicesc. Am asistat cu drag la instalarea lui ca păstor. Dar n-am avut din partea lui aceeaşi inimă cum a fost a mea față de el. El a înclinat cu părtinire spre ai lui, care pe mine m-au batjocorit şi m-au defăimat, şi n-a rămas de partea adevărului. Regretabil, sfârşitul carieirei sale de păstor la Detroit n-a fost un sfârşit bun.

Când spitalul Bethesda a fost vândut, eu am rămas şomer. Dar n-am aşteptat şi n-am căutat prea mult, căci Domnul mi-a pregătit un serviciu prin care să îmi câştig pâinea „ca-n somn" (Psalmul 127:2. El a ştiut că eu am lucrat mult şi greu ca rob la comunişti.) Am fost un „veghetor de noapte" într-un edificiu cu 16 etaje, pe timpul ultimilor două nopți ale săptămânii şi am câştigat cât aş fi

lucrat toată săptămâna. Din serviciul acela am ieşit la pensie. Aş fi putut să-mi fac rost de încă un serviciu în cursul săptămânii, dar am vrut să fiu liber pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru părtăşii frăţeşti, şi, împreună cu soţia, am îngrijit-o pe nepoţica noastră Christine până s-a făcut mare şi n-a mai avut nevoie de ajutor. Ea a fost un îngeraş dulce pentru noi şi o mare mângăiere tocmai în acele vremuri când am trecut prin grele şi dureroase destrămări frăţeşti. Am fost însă prea fericit să fiu printre cei prigoniţi, şi nu între prigonitori!

Timpul cât am lucrat a fost un prilej nespus de fericit să pot ajuta familia din ţară şi pe mulţi alţii din frăţietatea iubită, pe care sărăcia şi dezastrul economic i-a afectat greu. Am trimis pachete cu alimente, medicamente, aparate medicale şi bani, pe care Domnul i-a înmulţit ca pâinile în pustie. Să nu mă acuze nimeni că mă laud. Aş vrea să am şi eu drept la „puţintică nebunie", căci de batjocură, defăimare, nedreptate, ocară am avut parte din belşug. Pare de neînţeles, pare o exagerare, dar eu ştiu că Domnul uneori ascunde sub această pătură groasă a ocării comorile Lui. Ceea ce a făcut harul Său în viaţa mea va rămâne şi se va şti, ceea ce n-a fost bun şi frumos a fost de la mine, şi cred că sângele preţios curs pe Golgota are putere şi efect şi pentru mine, un păcătos iertat şi salvat.

Am fost nespus de bucuros să-l ajut pe fratele meu Nicolae, invalid de război, cu o maşină (nu dintre cele scumpe) şi cu bani; iar sora mea Felicia, care a muncit o viaţă întreagă, a ţinut familia, m-a îmbrăcat şi m-a susţinut la şcoală, a ajuns să nu ducă grija zilei de mâine la bătrâneţe. Cum să nu spun cu bucurie, spre lauda Domnului, că am putut ajuta multe familii iubite de credincioşi, care m-au ajutat pe mine şi familia mea când eu am fost în strâmtorare!? Am preferat să trăiesc cât mai zgârcit cu mine însumi şi în acord cu soţia mea, ca să curgă cât mai mult spre România! Aici, în ţara belşugului şi a risipei, noi nici nu ne uitam la scumpeturi, lux şi delicatese, şi totuşi n-am dus lipsă de nimic! Zăgazurile cerurilor s-au deschis (Maleahi 3:10), ca să prisosească pentru cei iubiţi aflaţi în necaz.

M-am pensionat la 65 de ani, dar până la 75 de ani, până când încă mi-a permis puterea şi sănătatea, am lucrat cu mâinile mele,

ca să întregesc ofrandele pentru țara mea. Am avut o vecină de origine suedeză, care nu mai avea pe nimeni, era bătrână şi neputincioasă. Ea s-a bucurat mult să ne aibe ca vecini şi am câştigat o mare încredere la ea. Mi-a lăsat toată casa ei, curtea, garajul, în grijă pentru curățenie, şi mă plătea corect. Dar m-a recomandat ca un om onest şi la alte prietene de ale ei, şi mai bătrâne şi singure. Astfel, aveam câteva case de curățat. Nu mi-a fost greu să aspir, să şterg praful, să spăl geamuri, W.C.-uri, să fac ordine în curte şi garaje. Aşa cum am primit banii pentru munca mea, aşa i-am strâns şi i-am trimis în România.

A fost o vreme „mai bună” când slujba dărniciei se făcea împreună cu adunarea. Astfel, a putut fi construită o Casă de Rugăciune în Oltenia, la Brădeşti, a fost susținută lucrarea Evangheliei în închisori, prin frații şi surorile dedicați acestei slujbe, s-a ajutat la construirea unui orfelinat în oraşul Curtici, județul Arad, care este ajutat şi astăzi, şi multe familii, în situație grea.

N-am cerut de la nimeni, niciodată, nimic. Slujba dărniciei s-a rupt de adunare, atunci când am fost acuzat că „fac ce vreau cu banii adunării”. Această acuză s-a găsit s-o aducă un sărman frate, al cărui dumnezeu era pântecele. De atunci, am continuat slujba singur, doar cu soția mea, dar, aşa cum am spus, Domnul a deschis zăgazurile cerurilor!

CĂLĂTORII

Prin harul de care mi-a făcut parte Mântuitorul şi Domnul meu Isus Hristos, am putut să fac mai multe călătorii. Mandat oficial nu am avut de la nimeni, nici bani, dar m-a purtat şi m-a călăuzit El, acela care a zis:„Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului” (Matei 28:20). Astfel, am călătorit prin S.U.A., prin diferite state, ca să-mi „caut frații” de care am fost legat din țară: în Oregon, California, Texas, Florida. (În Florida am avut favoarea să petrec cu distinsul frate dr. Petru Truță şi soția lui.) Apoi, în

călătoriile cu scop specific de vestire a Cuvântului şi mărturie personală, am răspuns la invitații din Maryland, Pennsylvania, Colorado, Ohio, North Carolina, atât în biserici americane cât şi române.

În 1985, sora Genoveva Sfatcu m-a invitat la Londra, la cununia ei religioasă, cu un tânăr englez misionar. Dorința ei a fost să-i reprezint pe părinții ei, care nu puteau veni din pricina opreliştilor comuniste. (Totuşi, în ultimile 24 de ore, mama ei a primit permisiunea să vină la căsătoria fiicei sale). Am acceptat invitația, fără să ştiu ce har, mult mai mare, mi-a pregătit Domnul Isus acolo. Am fost aşteptat la aeroport de un tânăr credincios scoțian, căruia i s-au dat semnalmentele mele. Acesta s-a ataşat de mine cu toată dragostea din primul moment, şi prin el, Domnul mi-a deschis uşi binecuvântate. După nunta Genovevei, tânărul scoțian, Roadman, m-a condus la o societate misionară creşină, unde am slujit din Cuvânt şi mărturie personalului de serviciu.

După aceea, m-a condus la o altă societate misionară în scop de răspândire a Bibliei şi literaturii creştine în toată lumea. Aveau un depozit imens de asemenea material şi aveau la dispoziție un vapor, care ancora în nenumărate porturi ale lumii, unde să descarce prețioasele bunuri duhovniceşti. Misionari din mai multe țări veneau periodic la sediul acestei organizații, pentru rugăciune, consfătuiri şi directive. Am avut harul să-i întâlnesc pe mulți dintre ei şi să fiu pus în slujba lor.

Sediul misiunii era o casă cu mai multe etaje, dotate cu cele necesare găzduirii, şi era administrată de o pereche de credincioşi anglicani, oameni în vârstă: Jim şi Margaret Osborn. Acolo am avut parte şi de slujire în cadrul serviciilor divine şi de părtăşii mai apropiate. Domnul a revărsat mult har şi binecuvântare. În cadrul unei părtăşii, am amintit tangențial de botezul Domnului Isus şi am citat versetul de la Matei 3:15 unde scrie: „Lasă acum, căci aşa se cade să împlinim toată neprihănirea.” Eu n-am ştiut că Jim şi Margaret nu aveau botezul nou-testamental, ci botezul copiilor mici, şi nici n-am spus ceva cu intenție. Dar Cuvântul a străpuns inima lui Margaret, pentru că era un Adevăr. În noaptea care a urmat, ea n-a dormit, a căutat versetul acesta, l-a citit şi l-a pătruns în totul. Dimineața la dejun mi-a spus că a înțeles porunca Domnului Isus

pentru ea personal, şi va primi botezul. Jim a fost cât se poate de contrariat, dar ea a căutat o Biserică Creştină Baptistă şi a cerut să fie botezată. Mărturia ei cu prilejul botezului a fost atât de pătrunzătoare, încât Jim i-a urmat pilda foarte curând. Amândoi, înaintați în vârstă, nu le-a fost greu să se smerească şi să dea ascultare Adevărului, în dragoste. Când ne-au scris şi ne-au comunicat această veste, le-am trimis bani pentru un buchet de flori. Am rămas prieteni şi corespondăm până astăzi. Între timp, ei au avut parte de un cadou frumos din partea societății misionare, în care au slujit cu devotament, un concediu lung şi o călătorie în jurul globului, cu staționări în punctele unde societatea avea stabiliți membri, inclusiv Noua Zeelandă. Dar, au trecut şi pe la noi şi am avut plăcerea să-i găzduim. Locuința noastră este mică şi modestă, dar le-am pus la dispoziție ce am avut mai bun. Soția mea i-a dăruit lui Margaret câteva lucruşoare simple, dar ei i-au făcut plăcere o rochiță de vară, o pereche de papuci şi o batista fină brodată frumos, pe care a primit-o ca amintire de la o soră, când am plecat din România. Acest gest delicat, că soția i-a dăruit ei o batistă ca aceea, a atins-o pe Margaret, dar ea n-a spus nimic. Când i-am condus la aeroport, la despărțire mi-a dat un plic. Când l-am deschis acasă, am găsit în el 200 de dolari şi o ilustrată scrisă: „Aceşti bani nu sunt plata pentru felul minunat în care ne-ați găzduit, pentru că ceea ce ați făcut pentru noi nu se poate plăti cu bani; ci sunt un mic dar, expresie a dragostei şi prețuirii noastre față de voi.”

În 1986 am fost invitat în Germania, din partea fratelui Gheorghiță Boeru, la întrunirea fraților credincioşi români stabiliți în Germania. Am avut partea mea de slujire acolo, în Cuvântul lui Dumnezeu, dar am fost condus şi la Biserica Luterană germană, unde era preot ginerele fratelui Boeru. Am găsit biserica aceea într-o stare de apatie şi lipsă de orice receptivitate duhovnicească. În schimb, Dumnezeu a turnat binecuvântare peste slujba mea într-o adunare a fraților creştini după Evanghelie, nemți, emigranți din România, şi, aşa cum am amintit anterior, în Biserica Baptistă americană de la baza militară din Germania. Am prins prilejul să vizitez Berlinul şi să fac o poză, spre amintire, la „Zidul ruşinii” din vremea aceea, zid care despărțea lumea oprimată (comunistă) de lumea liberă, şi care astăzi nu mai există.

Spre marea mea mângăiere, după Revoluție am putut face cinci călătorii în România, ultima fiind în 1.998. Până atunci, comuniştii nu m-ar fi primit în țară, căci n-am fost prieteni niciodată şi din partea mea ei n-au avut parte de nici o concesie. Mi-am revăzut, cu bucurie pe sora mea Felicia şi fratele meu Beniamin, căci erau încă în viață, rudeniile apropiate şi frățietatea mult dorită. Am vestit Cuvântul lui Dumnezeu în adunări, la ora de capelă şi de clasă a Liceului Baptist din Arad, şi am ajuns şi la adunările „Iris" şi „Mănăştur" din Cluj.

Dar în 1997 am avut parte de un har deosebit de scump, să pot vizita închisoarea din Gherla şi să le pot vesti Evanghelia deținuților de drept comun, care acum ocupau această închisoare. Primisem înainte autorizație în acest scop, din partea preşedintelui „Organizației mondiale creştine a părtăşiei prizonierilor din închisori", domnul Asăvoaie, care mi-a eliberat-o cu o mențiune de onoare. Dacă fratele Szilagyi a sărutat zidurile Securității din Oradea, şi eu am sărutat poarta închisorii din Gherla. Am fotografiat celula subterană Nr. 128 de la „Zarca", unde m-au închis ca acolo să-mi putrezească oasele şi unde încă se poate vedea inelul, fixat în ciment, de care a fost legat în lanțuri haiducul maghiar Rozsa Şandor, în vremea imperiului Austro-Ungar. Cu acest prilej l-am cunoscut pe distinsul frate de credință, colonelul Viorel Horea Țânțaş, care acum era responsabil cu educația moral-socială a deținuților. Dânsul a avut o întoarcere minunată la Dumnezeu şi era plin de har şi bucurie, ca şi odinioară temnicerul din Filipi.

Îl laud şi-L slăvesc pe Domnul şi Mântuitorul meu, căci a găsit cu cale să-mi răcorească duhul şi să-mi înviorreze inima cu toate aceste călătorii. Pentru mine n-a existat nimic mai scump decât El, Evanghelia Sa şi interesele sfinte ale Împărăției Sale şi n-am vrut să trăiesc pentru altceva! Toate celelalte bunuri ale vieții au fost scumpe, dar nu mai scumpe decât El.

ÎNCHEIERE

Marele savant, deschizător de drumuri, fidel credincios creştin, Isaac Newton, a spus: „Dacă am ajuns să văd atât de departe, este pentru că m-am urcat pe umeri de giganți.” Nu vreau cu nici un chip să mă erijez în Newton, dar ceea ce vreau să spun este că am fost nespus de privilegiați, împreună cu soția mea, să avem parte de frați scumpi, dascăli spirituali valoroşi, oameni aleşi ai lui Dumnezeu, care au trăit şi vestit Cuvântul Adevărului cu mult har. Nu mă refer numai la frați cu pregătire şcolară ci şi la cei simpli, unii cu numai două-patru clase primare, dar care au trăit atât dc frumos viața creştină, încât i-am putut asculta cu drag şi am învățat de la ei adevăruri prețioase.

Mult bine şi câştig spiritual îi datorăm preaiubitului frate V.V. Moisescu, profesor, piramidolog şi onest învățător duhovnicesc. A cunoscut temeinic Sfintele Scripturi şi a „împărțit drept Cuvântul Adevărului”. A trăit modest şi smerit, respins de căpeteniile religioase pentru că a ținut la Adevărul curat de la început. A iubit frățietatea şi a fost iubit de cei smeriți ca şi el. A fost mult discreditat de cei ce n-au fost în stare să înțeleagă menirea lui în domeniul revelațiilor din Marea Piramidă, revelații care priveau persoana slăvită a Domnului Isus Hristos, Dumnezeu – Cuvântul Creator şi gloriosul nostru Domn şi Mântuitor – Plinătatea Dumnezeirii. Departe de mine de a mă fi ruşinat de el, atunci când am fost înfruntat la acel „memorabil” congres al convenției baptiste, cât şi la procesul de la Tribunalul Militar din 18 februarie 1959, când am fraternizat cu el sub acuză şi ocară. Laud pe Domnul pentru că ni l-a dat precum şi pe alți frați binecuvântați, care ne-au crescut şi ne-au slujit drept minunate călăuze: Damaschin Ioanovici, Gustav Pocsi, Nichifor Marcu, Ioan Truță senior, Gheorghe Şerban (cu patru clase primare) şi alții. Mult har a curs peste noi prin cărțile lui C.H. MacIntosh şi Watchman Nee şi mulți alții.

Printre frații preaiubiți pe care ni i-a dat Domnul în călătoria noastră spre Patria de Sus, a fost şi prețiosul frate Costache Ioanid. Am avut parte de părtăşii sfinte la Bucureşti, Sibiu, Arad, care

rămân de neuitat. Ultima părtăşie pe care am avut-o împreună a fost la Scappose-Oregon, în 1984, când distinsul poet era deja în suferinţă. Dar am fost nespus de fericit să am favoarea să ascult în premieră poezia „A înviat Isus”, singura la care fratele i-a compus şi magnifica melodie. Aceasta a fost între anii 1975-1978, când l-am vizitat la Bucureşti.

Fiul nostru Michael a luat parte la înmormântarea fratelui Ioanid, în 1987, la Portland-Oregon, care a fost ca o sărbătoare cerească pentru mulţimea de credincioşi români care l-au însoţit pe ultimul drum. Michael ne-a mărturisit că a trăit momente atât de sublime, încât a scris un articol pe drept elogios, publicat în ziarul „Micro-Magazin” din New-York: „Costache Ioanid, Creştin între Poeţi, Poet între Creştini”. Fratele Ioanid a fost un model minunat de smerenie.

În vremea noastra, sub opresiunea comunistă, cărţile de spiritualitate creştină erau foarte rare. Când apucam câte una, găsită printre vechituri, pot zice că „o mâncam”. Nu ne-am delectat cu casete video-audio şi inflaţie de cărţi amestecate. Fără să le dispreţuim pe acestea (care se înscriu pe linia Adevărului curat), noi îi mulţumim lui Dumnezeu că de la primii paşi pe calea credinţei ne-a rânduit la prigoniri, suferinţe, necazuri şi ocări, care ne-au fost de mare folos, ca să creştem nu numai în cunoştinţă, ci şi în CUNOAŞTEREA Domnului Hristos, pe calea crucii Lui. Pe această cale, am înţeles şi am trăit într-un fel practic, răstignirea noastră împreună cu El, mortificarea noastră, ca să se arate şi în noi viaţa şi biruinţa Lui, nu în slavă, ci în ocară, nu în belşug, ci în sărăcie, nu în putere, ci în slăbiciune! „ASTFEL DAR, DUPĂ CUM L-AŢI PRIMIT PE HRISTOS ISUS, DOMNUL, AŞA SĂ ŞI UMBLAŢI ÎN EL” — Coloseni 2:6. Îl laud şi-L slăvesc pe El, Mântuitorul şi Domnul meu glorios, că de la început m-a învăţat să umblu în lumina cuvintelor Lui:„Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihanirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). Am fost şi sunt şi astăzi un sărac bogat, un sărac care nu duce lipsă de nimic, care dă din puţin, dar dă totul. N-am nici o avere şi nici măcar „nume bun”, căci s-au îngrijit „fraţii mei cei mai buni” să mă defaime, să mă ponegrească. Mi s-au atribuit fapte pe care nu le-am făcut (fapte ruşinoase), vorbe pe care nu le-am spus!

Puțini au fost dintre aceia cărora le-a părut rău că au spus despre mine lucruri rele, neadevărate, şi au venit să-şi ceară iertare. I-am iertat. „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (Matei 10:37). Acestea au fost - şi sunt cuvinte de foc pentru mine. Aşa am înțeles, de la început, să-L primesc pe Hristos Isus, Domnul, şi să umblu în El. „Căci n-aş îndrăzni să pomenesc nici un lucru pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine…” (Romani 15:18). Am fost nebunul care nu m-am cruțat de la ceea ce alții s-au ferit, căci le era prea greu. N-am putut fi pe placul acelor creştini care îşi iau ca pe un drept al lor bunurile vieții acesteia, iar harul îl iau pe apucate. Oricine poate beneficia de har, dar nu oricine poate fi ucenic al Domnului Hristos. Mulți preferă o pace strâmbă, decât o luptă dreaptă, pentru că iubesc comoditatea, nu sacrificiul şi lepădarea de sine. Ei sacrifică ceea ce le este mai uşor, dar nu şi ceea ce costă mai mult.

Pe fondul acestor principii am ajuns mereu în conflicte frățeşti. N-am pretins niciodată că sunt fără greşeală, infailibil în ceea ce spun şi în ceea ce fac. Cei mai aleşi slujitori ai lui Dumnezeu sunt descoperiți pe paginile Sfintelor Scripturi cu slăbiciunile lor şi unii chiar cu căderile lor. Autorul Scripturilor este Duhul Sfânt (2Timotei 3:16-17; 2Petru 1:21), este Dumnezeu, şi El nu poate ascunde realitatea. Niciodată înaintea Lui nu va străluci omul, ci harul. De aceea şi eu am avut nu merite, ci har. Soția îmi spunea adesea, când o supăram:„Tu ai o mare favoare! Te frângi şi te pocăieşti îndată!” Nu mi-a fost greu niciodată să-mi recunosc greşelile, să-mi cer iertare fie individual, fie înaintea adunării. Dar, niciodată n-am fost fățarnic, n-am pus interesele mele de slavă deşartă şi de familie înaintea Împărăției lui Dumnezeu. I-am iubit pe frați nu cu dragostea falsă şi dulceagă de astăzi, ci cu dragostea adevărului, cu care noi toți am fost iubiți, ca să fim mântuiți” (2Tesaloniceni 2:10b). Nu sunt de acord cu aşa-zisa dragoste a lui Dumnezeu „fără condiții”. Aceasta este o formulă modernă, care pare extraordinară, dar este falsă! Dumnezeu îi iubeşte, cu adevărat, pe toți oamenii, şi nu vrea moartea păcătosului. Dar fără pocăință nu primeşte pe nimeni (Fapte 17:30-31). Dragostea Sa se manifestă şi prin mustrare şi pedeapsă (Apocalipsa 3:19). El nu-Şi lasă dragostea

înşelată de cine trăieşte cum vrea, şi nu cum cere El, în pilda fiului risipitor (Luca 15.11-32), Domnul Isus ne-a arătat pe Tatăl, ieşind în calea fiului răzvrătit şi risipitor şi îmbrățişându-l până încă era în zdrențe. Dar nu în zdrențe l-a dus la ospățul Lui!! Pentru tata, însuşi faptul că fiul se întorcea acasă a fost dovada că în el s-a petrecut pocăința. Iar părtăşia sa cu el, la ospăț, în haine curate, încălțăminte în picioare, inel şi sacrificarea vițelului îngrăşat au fost „condiții” esențiale ale dragostei sale!

Dacă am avut parte de conflicte frățeşti, a fost drept şi normal, pentru că procesul Domnului Isus nu s-a încheiat, ci continuă până astăzi, între urrnaşii Lui, sfinți care vor să trăiască cu evlavie în El, şi cei fireşti, străini de realitatea hristică şi vrăjmaşi ai crucii Lui.

Nu mă refer la evlavia exterioară, care constă din vorbe sfinte, ci la cea dinlăuntru. Am avut parte de loviturile cele mai usturătoare în sufletul meu de la persoane cucernice, dar care în sinea lor îşi permiteau vicleşuguri, minciuni care să deruteze etc. Am cunoscut doi teologi, aici în America, pe care i-am susținut cu toată încrederea mea şi le-am făcut servicii sincer şi conştiincios: le-am întocmit caracterizarea personală şi le-am completat fişa de principii şi comportament, care li s-a cerut în cursul studiilor lor teologice. Chiar am primit, în urma unuia dintre cele două cazuri, scrisoare din partea corpului profesoral al colegiului teologic respectiv, aprecieri deosebite pentru felul cum am realizat cele cerute. În plus, mi s-a oferit serviciul să mai iau şi alți studenți pe care să-i instruiesc şi să-i prezint. Dar n-am acceptat. În schimb, cei doi tineri, copii pe lângă mine, un prezbiter încercat, s-au purtat reprobabil față de mine şi vinovat față de Dumnezeu. Iar dacă ar trebui să scriu despre felul lor de trai şi de slujbă de astăzi, ar fi nespus de dureros.

Trăim vremuri grele, cumplite. Deruta de la Adevăr, denaturarea Cuvântului, falsificarea dragostei şi multe alte pervertiri merg spre culme şi de acolo spre prăbuşire! Ceea ce mi-au făcut mie frații iubiți, pe care i-am slujit onest, seamănă cu ceea ce i-au făcut Izabela şi Ahab lui Nabot, ca să-i ia via, moştenirea sa legitimă şi inalienabilă, şi s-o schimbe în grădină de verdețuri. L-au omorât! (1Împărați 21:1-16). Aceste lucruri sunt scrise, ca să fie cunoscute cel puțin voalat, căci înaintea lui Dumnezeu totul este gol

şi descoperit. Întotdeauna realismul, transparența, sinceritatea au fost prețuite în istoria sfinților! Cei înțelepți şi buni vor fi zidiți în Duhul Adevărului, iar cei falşi să ia aminte, căci este o judecată!

Am plâns mult în America, dar nu m-am plâns şi nu mă plâng. Nu sunt nici primul, nici ultimul care să fi rămas singur! În căile cele drepte şi sfinte ale lui Dumnezeu, cei mai aleşi oameni ai Lui au avut această dureroasă, dar frumoasă experiență. Domnul meu iubit, Isus, m-a aşezat în demnitatea de învins! El a fost desăvârşit, eu nu sunt desăvârşit, dar sunt pe urmele Lui şi ale sfinților Lui care au fost vânduți, lepădați şi dați morții.

Am fost rob, în lanțuri, pentru Hristos-Domnul, pentru că am fost mai întâi robul Lui, sunt şi voi fi până la capăt! Am iubit Harul împreună cu disciplina din căile harului, de aceea, toți cei certați cu disciplina, cu supunerea şi ascultarea, nu m-au suferit. Pentru mine închisoarea n-a fost numai chin şi suferință fizică, ci un şir lung şi greu de torturi psihice. Securiştii nu şi-au putut ierta că nu mi-au putut frânge rezistența spirituală, ca să mă transforme într-o unealtă a lor, şi într-un om de concesii. Dar aceeaşi închisoare a fost şcoala cea mai înaltă a ascultării.

Îl laud pe Domnul şi pentru faptul că mi-a dat o soție care să-L iubească întâi pe El, iar pe mine să mă înțeleagă, să fie supusă şi ascultătoare. 0 viață întreagă am avut deplina unitate duhovnicească. Ea a purtat şi poartă împreună cu mine ocara lui Hristos. Avem adunare nouă în casa noastră. Domnul Isus a spus că adunarea Lui începe de la doi!… Suntem noi doi: eu şi soția mea, avem Cuvântul lui Dumnezeu, rugăciunea, cântarea de laudă şi frângerea pâinii în fiecare întâia zi a săptămânii. Mărturisim şi aşteptăm venirea Lui, recunoaştem Trupul Domnului Hristos şi iubim frățietatea cu dragostea adevărului.

Am fost învins de cei mulți, pentru că au fost mai tari, nu pentru că au fost mai buni! Dar am rămas ROB AL LUI HRISTOS!

TRIUMFUL AŞTEPTĂRII
de Alexandru Vlahuță

Că… este o dreptate, şi… trebuie să vie!
Talazuri năvălească-i! Vrăjmaşa lumii ură
Întunece-i viața în bezna de minciuni!
Copiii lui închidă-i în casa de nebuni!
Lovească-i orice mână! Hulească-i orice gură!…
El simte cum îi creşte din inimă o floare,
Cu-atât mai luminoasă, cu cât mai mult îl doare.
Te-ai întrebat vreodată din ce undire-nceată
De lacrimi tăinute se naşte un izvor?
De mii de ani în piatră loveşte răbdător,
Strop după strop, s-o spargă.. Drum greu a fost.. Dar… iată!
În valuri de lumină, chemat de dorul mării,
Un fluviu nou vesteşte Triumful aşteptării!

CINSTEŞTE PE FRAȚI
Text: Domnica Iovin
Melodia: Mihail Iovin

Cinsteşte pe frații cu fruntea brăzdată
Pe-aceia ce-n vifor purtară efod.
Ei sunt printre noi o creangă bogată,
0 creangă ce-ascunde sub floarea uscată
Comoara măsurii de rod.

Cinsteşte pe frații cu fețele supte,
Cu urme-adâncite sub ochii fierbinți.
Ei sunt ca o navă ce vine din lupte,
Purtând pe frântura catargelor rupte
Drapele de mari biruinți.

Cinsteşte pe frații cei fără de slavă,
Pe care uitarea să-i cearnă ar vrea.
Acolo, în veşnica vieții dumbravă,
Cânta-vei şi tu oare-n aceeaşi octavă?
Cum ei lui Isus vor cânta?

Urca-vor la Tatăl să-I binecuvânte.
Şi-acolo în sclipet de 'nalți heruvimi,
Sub nouri de îngeri veniți să le cânte,
Vedea-vei în slavă catargele frânte
Şi crengile sus, pe 'nălțimi.

Printre stânci tăioase de împotriviri
Tu ne-ai purtat, al Harului Părinte,
Şi prin văi adânci şi reci de umiliri
Ne-ai învățat cărările-Ți prea sfinte!

Şi prin Valea Umbrei Morții ne-ai purtat,
Dar n-ai lăsat să ni se frângă crezul;
Chiar Şeolul să ne-nghită s-a luptat,
Dar Fiul Tău ne-a descuiat mormântul!

Am sorbit din ape de amărăciuni,
Cu lacrimi care Tu ni le vei şterge,
Şi privim cu dor mai sus de-ntinăciuni
Spre țara unde toți cei sfinți vor merge!

Azi, pe harfa inimii-Ți cântăm
Cântări de mulțumire, laudă şi slavă;
Prin suspine, dar şi scumpe mângăieri,
Noi Te rugăm, Isus, vin’ făr’ zăbavă!